

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η Οργή των Όφρων

Μια ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή
Τόμος 5

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5907-03-7

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.el>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν
δωρεάν στο
[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η Οργή των Όφρων

Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή
Τόμος Πέμπτος

[Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν]

ΒΙΒΛΙΟ 9

Τα Χαλάσματα των Όφρων και ο
Σύζυγος της Παλιάς Αρχόντισσας

1

Αποπλέουμε από τη Σαλντέρια με το ξημέρωμα, επάνω στον Εκδικητική της Μεγάλης Κυράς όπου σημαίες με τον Όφι του Ξίφους ακόμα κυματίζουν επιδεικνύοντας ότι η επίσημη θρησκεία της Έχιδνας βρίσκεται σε ιερό πόλεμο. Στέκομαι στο κατάστρωμα, στην ψηλή πρύμνη, κι ατενίζω την πόλη που αφήνουμε πίσω μας. Στα τείχη της δεν ορθώνονται πλέον σημαίες με τον Διπλό Καταβροχθιστή. Οι αγωνιστές με άκουσαν και τις κατέβασαν για να μην έχουν συγκρούσεις – συγκρούσεις που, είμαι σίγουρος, θα οδηγούσαν μόνο στην καταστροφή τους. Τώρα, στις επάλξεις της Σαλντέρια ανεμίζουν μόνο λάβαρα με το έμβλημα της Φύλακα της Ιλφόνης: ένα δαιμονικό πρόσωπο με στέμμα από πάνω – κάτι σαν στεφανωμένο θηρίο με κυνόδοντες και μικρά κέρατα. Παράξενο για επίσημο σύμβολο μεγάλης πόλης της Υπερυδάτιας; Όχι αν ξέρεις για τον μύθο του Δαίμονα της Ιλφόνης – του Πρώτου Φύλακα της πόλης, υποτίθεται. Και η πλάτη του θαλασσολίθινου θρόνου της Ιλφόνης είναι λαξευμένη σαν τον Δαίμονα· την είχα δει, τότε που ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια και η Ευαγγελία Αρσιλκάδια ήταν ακόμα ζωντανή.

Ή ίσως και τώρα να είναι... Αλλά, αν ζει, γιατί κρύβεται; Γιατί αφήνει την αδελφή της, την Ιουλία, να άρχει στη θέση της, ως Φύλακας της Ιλφόνης; Ή, μήπως, η Ευαγγελία είναι αιχμάλωτη της Ιουλίας και καταχωνιασμένη σε κάποιο βαθύ μπουντρούμι;

Προς στιγμή θυμάμαι την Ειρήνη Ηρμάντια, την Ειρήνη του Πολέμου. Έτσι όπως μου μίλησε, όταν με καλούσε να συμμαχήσω με τις δυνάμεις του Αρχέγονου Όφεως, ήταν σαν να μην αμφέβαλλε πως η Ευαγγελία Αρσιλκάδια είναι νεκρή. Το υπέθετε απλώς, ή το ήξερε;

Τέλος πάντων...

Απομακρυνόμαστε από τη Σαλντέρια ενώ ο καιρός δεν είναι και τόσο άσχημος. Είναι η πρώτη ημέρα του τελευταίου μήνα του χειμώνα. Και δεν μ'αρέσει η κατάσταση που αφήνω πίσω μου. Παρότι τα πράγματα

έχουν ηρεμήσει, αυτό δεν μοιάζει πως θα είναι παρά προσωρινό. Η Φύλακας της Ιλφόνης έκανε συμφωνία με το Συμβούλιο των Εχόντων· δεν έδωσε τους Έχοντες από την πόλη, τους κράτησε εκεί, αν και χωρίς διοικητική εξουσία. Αναμενόμενα, μια τέτοια κίνηση δεν αρέσει στους αγωνιστές της Σαλντέρια. Ούτε τους άρεσε το γεγονός ότι ο Στρατηγός Βικέντιος Μοσιλδάνης προσπάθησε να τους δελεάσει, με χρηματική αμοιβή, να του παραδώσουν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Καμιά τέτοια απόπειρα δεν έγινε, τελικά. Τουλάχιστον, όχι μέχρι στιγμής. Και αποδώ και πέρα είναι πολύ αργά, ούτως ή άλλως. Δεν είναι τόσο εύκολο να πιάσεις Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου – ειδικά αν θες να μείνεις ζωντανός κατά την προσπάθεια.

Ο καταραμένος ο Μοσιλδάνης, πάντως, δεν ανακάλεσε την αμοιβή για τα Τέκνα παρότι του το ζήτησα... Αν τύχει να τον ξανασυναντήσω στον δρόμο μου.... Αν τύχει να τον ξανασυναντήσω....

Απομακρύνω τη φαρμακερή οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

Η Λουκία στέκεται δίπλα μου, κι ο γάτος της, ο Ακατάλυτος, δίπλα της. Είναι η μόνη που ήρθε μαζί μου επάνω στον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς, και, όπως το περίμενα, η Αθανασία επέμενε να την ελέγξουν. Η Λουκία τούς κοίταζε με δολοφονικό βλέμμα καθώς έβγαζε τα ρούχα της για να δουν ότι δεν έχει επάνω της δερματοστιξία με τον Διπλό Καταβροχθιστή απ'το στήθος ως την κοιλιά – το Ιερό Σημάδι των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου.

«Δεν είσαι, λοιπόν, μία από αυτούς,» παρατήρησε η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας.

«Σας το είπε ο Γεώργιος, δεν σας το είπε;» Η Λουκία δεν πρόσθεσε Πανιερότατη στα λόγια της, εσκεμμένα αναμφίβολα. Δε νομίζω ότι οι δυο τους συμπαθιούνται, και δεν νομίζω πως η παλιοπειρατίνα τη φοβάται την Αρχιέρεια – ίσως εξαιτίας μου. Λάθος της. Θα έπρεπε να τη φοβάται. Η Αθανασία είμαι σίγουρος πως την ανέχεται μόνο για χάρη μου.

Τώρα στέκεται κι αυτή κοντά μου, από την άλλη μεριά· και πλάι της, όπως πάντα, είναι η Αρωγός της – η Ανδρομέδα – με την κουκούλα της σκούρας-πράσινης κάπας της να κρατά το ερπετοειδές πρόσωπό της

στη σκιά. Η Μάγδα Οσρίλλια, η Πρώτη Ιερομαχήτρια, βρίσκεται πίσω μας μαζί με μερικούς ναοφύλακες.

Καθώς ξεμακραίνουμε από τη Σαλντέρια, βλέπω δύο δικυκλιστές να έρχονται από τη βόρεια μεριά της, κάνοντας τον γύρο του τείχους, για να πιάσουν την παράκτια δημοσιά και να συνεχίσουν προς τα ανατολικά, όπως εμείς. Αναμφίβολα βγήκαν από την Ωραία Πύλη. Η Νότια Πύλη είναι ένας σωρός από πέτρες, χαλάσματα· δεν τα έχουν καθαρίσει ακόμα οι νέοι εξουσιαστές της Σαλντέρια, δεν έχουν προλάβει. Μόλις χτες πήραν την εξουσία, άλλωστε. Κι αναρωτιέμαι ως πότε θα κρατήσει...

Οι άλλοι απεσταλμένοι των αγωνιστών της Σαλντέρια – ο Χρύσανθος (ο Τριακοστός-Πέμπτος Όφιος, ο γιος του Ζαχαρία, του Δέκατου Ένατου Όφι), η Ευανθία (η Όγδοη Οχιά), και οι υπόλοιποι – μάλλον θα πλησιάζουν πια τη Μελκάρνια... αν δεν έχουν ήδη φτάσει εκεί. Και ποια θα είναι η απάντηση της Κόρης της Μελκάρνια στην κατάκτηση της Σαλντέρια από τη Φύλακα της Ιλφόνης;

Γαμώτο! Μ'όλ' αυτά κινδυνεύω να ξεχάσω τον πραγματικό λόγο που βρίσκομαι στην Ιχθυδάτια – το κυνήγι για τους Τρομερούς Καπνούς... κι εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα με τα μενεξεδιά μαλλιά, την πολεμίστρια που έμοιαζε να ξέρει ακριβώς ποιος είμαι, να με θυμάται από παλιά, από τον καιρό που ούτε εγώ δεν με θυμάμαι.

Κρατάω σε απόσταση την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου και μόνο. Μ'έχουν μπλέξει σε καταστάσεις που δεν ήθελα να μπλεχτώ!

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου. Σφυρίζει...

Οι δύο δικυκλιστές χάνονται σύντομα από τα μάτια μου καθώς η δημοσιά απομακρύνεται από την ακτή, στρίβοντας. Δεν έχω αμφιβολία ποιοι είναι. Το μόνο που διέκρινα γι'αυτούς ήταν ότι κάπες ανέμιζαν πίσω τους και ότι μάλλον φορούσαν κουκούλες· αλλά δεν έχω αμφιβολία ποιοι είναι: ο Νικόλαος, ο Εικοστός-Τρίτος Όφιος των Κάτω Ακτών, και ο Λεωνίδας, ο Τριακοστός-Τρίτος Όφιος της Σαλντέρια. Θα με συναντήσουν στην Ιλφόνη, όπου...

...έχω πολλά πράγματα να κάνω, και δεν είμαι σίγουρος από πού ν'αρχίσω.

Δαμιανός:

Με το ξημέρωμα, οι κατάσκοποί μας με ειδοποίησαν ότι το πλοίο της επίσημης θρησκείας της Έχιδνας απέπλεε: ο Εκδικητής της Μεγάλης Κυράς έβγαινε απ'το Πλατύ Λιμάνι. Ζήτησα, οπότε, από τον Λεωνίδα'μορ να κοιτάξει μήπως ο Οφιοδαίμονας βρισκόταν επάνω του, γιατί το θεωρούσα πιθανό ότι μπορεί να έφευγε μαζί μ'αυτό το ξεπαρμένο κοριτσάκι που έχουν για Αρχιέρεια τα φίδια. Ο Λεωνίδας έκανε Ξόρκι Ανιχνεύσεως με το βλέμμα του εστιασμένο σε μια λεκάνη νερό, μέσα στον Ναό του Κυρίου μας· και εκεί, επάνω στο νερό, μια κόκκινη κουκίδα εμφανίστηκε η οποία προχωρούσε. «Ναι,» είπε ο μάγος, «μάλλον στο πλοίο είναι, Δαμιανέ. Κατευθύνεται ανατολικά.»

Έτσι, αποχαιρέτησα βιαστικά τον Γεράσιμο, τον Ιεράρχη της Σαλντέρια, και αποχωρήσαμε. Μπήκαμε στο όχημά μας και η Μάρθα το οδήγησε έξω από την πόλη, περνώντας από την Ίσια Πύλη. Κανείς δεν μας σταμάτησε για έλεγχο· οι κατακτητές από την Ιλφόνη δεν θέλουν να δημιουργήσουν κακές εντυπώσεις από την αρχή, μάλλον. Αν και ήδη το έχουν κάνει, οι ανόητοι. Πραγματικά, πιστεύουν ότι δεν θα χυθεί αίμα ύστερα απ'αυτά που εκστόμισε ο Στρατηγός τους δημοσίως, από τις οθόνες, και ύστερα απ'αυτά που είπε ο Οφιοδαίμονας όταν απρόσκλητος πήγε στο Πολιτικό Μέγαρο; Παραλίγο να σκοτωθούν οι δυο τους! Ή, μάλλον, ο Οφιοδαίμονας παραλίγο να τον σκοτώσει. Εκεί, μπροστά στους τηλεοπτικούς πομπούς, ενώ όλη η Σαλντέρια τούς παρακολουθούσε. Θα ήταν τρομερό θέαμα! Το ερπετό να σφάζει τον ερπετόφιλο. Δυστυχώς δεν συνέβη...

Και αναρωτιέμαι τώρα γιατί ο Οφιομαχητής φεύγει από την πόλη. Εξαιτίας της σύγκρουσής του με τον Μοσιλδάνη; Ή υπάρχει κάποιος άλλος λόγος;

Ο Λεωνίδας, καθισμένος στο κέντρο ισχύος του μεταβαλλόμενου οχήματός μας, κάνει Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και το όχημα μετατρέπεται σε αεροπλάνο. Η Μάρθα το απογειώνει επιτόπου, στρέφοντας τους προωθητήρες του κάθετα.

Πετάμε προς τα ανατολικά, αναζητώντας το καράβι της ξεπαρμένης κορασίδας των φιδιών.

Η αναζήτησή μας τελειώνει μέσα στο λεπτό. Αμέσως το βλέπουμε από κάτω μας.

«Πού νομίζεις ότι πηγαίνουν, Δαμιανέ;» με ρωτά η Μάρθα, πιλοτάροντας, καθώς είμαι καθισμένος δίπλα της.

«Στην Ιλφόνη, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Να πάμε εκεί πριν από αυτούς;»

«Όχι. Θέλω να είμαι σίγουρος ότι δεν πηγαίνουν πουθενά αλλού.»

«Να τους προσπεράσουμε, τουλάχιστον, για να μην τύχει και μας δουν και μας υποψιαστούν;»

«Ναι,» συμφωνώ. «Προσπέρασέ τους.»

Οφιομαχητής:

Φευγαλέα, μια κίνηση στον ουρανό. Ή, μήπως, είναι το ένστικτό μου μονάχα; Κοιτάζω ψηλά, στενεύοντας τα μάτια μου για να τα προστατέψω από το έντονο πρωινό φως του Πρώτου Ήλιου, και βλέπω ένα αεροπλάνο να μας προσπερνά πετώντας προς τ'ανατολικά.

Ένα... μαύρο αεροπλάνο;

Μου θυμίζει κάτι, ή είναι η ιδέα μου;

Το αεροσκάφος των καταραμένων βατράχων; Αυτό το μίasma, ο Δαμ- (Υποσχέθηκα στον εαυτό μου, όχι άλλους χαρακτηρισμούς σαν να είμαι Τέκνο, μα την Έχιδνα!) Αυτό το κάθαρμα, ο Δαμιανός, ξανά; Με παρακολουθεί;

«Τι είναι;» με ρωτά η Λουκία, έχοντας μάλλον προσέξει ότι κοιτάζω ψηλά. «Τι βλέπεις;»

«Τίποτα.»

«Πάμε μέσα τώρα,» λέει η Αθανασία. «Ο καιρός δεν είναι καλός, Γεώργιε. Θες να συνεχίσεις να στέκεσαι εδώ;»

«Ό,τι νομίζετε, Πανιερότατη. Πάμε μέσα,» συμφωνώ.

Κατεβαίνουμε από μια σκάλα της ψηλής πρύμνης και μπαίνουμε σε μια πόρτα παραδίπλα, μετά από το κατώφλι της οποίας είναι η πλούσια στολισμένη καμπίνα της Αρχιερείας. Στους τοίχους κρέμονται ταπετσαρίες με ιερά σύμβολα της Έχιδνας και ιερές αναπαραστάσεις με ερπετά και ανθρώπους. Δύο δόκιμες μάς περιμένουν εδώ, καθώς και οι δύο ιέρειες που είχα συναντήσει την προηγούμενη φορά – η μελαχρινή στρογγυλοπρόσωπη γυναίκα και αυτή με τα μακριά μαύρα νύχια στο

αριστερό χέρι. Η Μάγδα Οσρίλλια δεν μπαίνει στην καμπίνα, ούτε οι ναοφύλακες.

Οι δόκιμες αμέσως μας χαιρετάνε και ρωτάνε αν θα θέλαμε κάτι. Η Αθανασία γνέφει αρνητικά για τον εαυτό της. Η Λουκία λέει: «Όχι.» Εγώ τούς ζητάω Αίμα της Έχιδνας και σε λίγο το έχω στο χέρι μου και πίνω μια γουλιά, ενώ καθόμαστε σε ακριβά, όμορφα λαξεμένα καθίσματα.

Η Αθανασία δεν φαίνεται να είναι πρόθυμη να ξεκινήσει κουβέντα, καθώς κάθεται αντίκρυ μου και με κοιτάζει με περιέργεια χωρίς ενδοιασμούς. Ανέκαθεν έτσι με κοίταζε, και τα μάτια της πάντα συναντάνε τα δικά μου, ποτέ δεν τα αποφεύγουν. Δεν το βρίσκω αυτό αρνητικό στον χαρακτήρα της.

Ούτε εγώ μιλάω τώρα, αν και θα μπορούσα να πω πολλά. Να ρωτήσω πολλά. Για την προηγούμενη Φύλακα ξανά, κατά πρώτον. Για τη Μάρθα και τον Ευθύμιο – τα δύο Τέκνα που κρατά αιχμάλωτα η τωρινή Φύλακας – κατά δεύτερον. Αλλά είμαι σίγουρος πως θα λάβω τις ίδιες απαντήσεις που έλαβα την προχτεσινή νύχτα...

Ωστόσο, μετά από κανένα τέταρτο γενικής σιωπής μες στην καμπίνα (κι ενώ μου φαίνεται πως η Λουκία έχει αρχίσει να γίνεται νευρική με τόση σιωπή) (κι ενώ ο Ακατάλυτος είναι κρυμμένος κάτω από την καρέκλα της Λουκίας, μοιάζοντας να φοβάται τη χρυσοφόρο έχιδνα και τη μελανόνυχη σαύρα της καμπίνας οι οποίες τον ατενίζουν σαν να σκέφτονται αν μήπως θα ήταν νόστιμος για μεσημεριανό σήμερα) (κι ενώ οι δύο ιέρειες ψιθυρίζουν κάπου-κάπου αναμεταξύ τους, η μια στ'αφτί της άλλης, αλλά φευγαλέα μόνο) (κι ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει σταθερά μέσα μου), λέω στην Αθανασία:

«Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου τα έχει η Φύλακας, έτσι; Όχι ε-σεις.»

«Τι εννοείς, Γεώργιε;» Με κοιτάζει καχύποπτα ίσως.

«Δεν τους έχετε στον Υψηλό Ναό...;»

Κουνά το κεφάλι αρνητικά. «Όχι. Νόμιζα πως σ'το είχα διευκρινίσει. Η Φύλακας τούς συνέλαβε, η Φύλακας τούς κρατά.»

«Πού; Στο Οχυρό του Ποταμού;»

«Πού αλλού;»

«Το πρώτο πράγμα που θέλω να γίνει είναι να τους ελευθερώσει – και αυτούς και τους συνοδούς τους.»

«Το έχουμε ήδη συζητήσει, δεν το έχουμε συζητήσει; Θα της το ζητήσω.» Αν και δεν μοιάζει να της αρέσει καθόλου αυτό, ξέρει ότι μόνο έτσι θα έχει τη βοήθειά μου εναντίον της Ορδής των Όφεων της το ξεκαθάρισα.

Εκτός αν αποφασίσω να πατήσω τη συμφωνία μας.

Αλλά, μέχρι στιγμής στη ζωή μου στην Υπερυδάτια ως Οφιομαχητής, αυτό είναι κάτι που γενικά αποφεύγω να κάνω...

Πίνω μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας, ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει εντός μου.

Η Αθανασία μου λέει: «Δε μου είπες τίποτα για τα ταξίδια σου από τότε που έφυγες από την Ιχθυδάτια, Γεώργιε...»

«Δεν είχαμε χρόνο, Πανιερότατη.»

«Τώρα έχουμε,» χαμογελά.

Γιατί όχι; «Θέλετε να μάθετε για τον καιρό που ήμουν μισθοφόρος στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας;»

«Ναι!» απαντά η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας, και τα μάτια της στραφταλίζουν με τρόπο που φανερώνει τη μικρή ηλικία της – σαν κοριτσάκι που περιμένει συναρπαστικό παραμύθι. «Έχω ακούσει μονάχα κάτι... φήμες για τη ζωή σου στη Μικρυδάτια.»

«Οι φήμες πάντα κυκλοφορούν στρεβλές.»

Η Αθανασία γελά. «Ναι, το ξέρω.» Και κάνει νόημα στη μία από τις δύο δόκιμες οι οποίες στέκονται παραδίπλα. «Αίμα της Έχιδνας,» ζητά.

Αρχίζω να διηγούμαι, και δεν με ακούει μόνο η Αθανασία με ενδιαφέρον αλλά και οι δύο ιέρειες και η Λουκία. Και η Ανδρομέδα, είμαι σίγουρος, αν και δεν μπορώ να δω το πρόσωπό της παρά σαν σκιά μέσα από την κουκούλα της.

Σε κάποια στιγμή, όταν μιλάω για τα ερπετοειδή όνειρα της παλιάς μου φίλης, της Όλγας (που δεν νομίζω νάχει πρόβλημα να πω γι'αυτά ύστερα από τόσο καιρό, σε ανθρώπους που βρίσκονται σε άλλη ηπειρόνησο – και αναρωτιέμαι φευγαλέα τι να κάνει σήμερα η τρελή ωκεανίδα· είναι καλά; Ελπίζω να είναι, και να γλεντοκοπά όσο τραβά η ψυχή της στα λιμάνια της Ερνέγης), η Αθανασία με διακόπτει λέγοντας:

«Ονειρόφρις.»

Νεύω καταφατικά. «Ναι... αλλά τότε δεν γνώριζα για το συγκεκριμένο σύμβολο, Πανιερότατη. Αργότερα έμαθα γι'αυτό.»

«Τη δάγκωσε ονειρόφρις τη φίλη σου, Οφιομαχητή,» μου λέει η ιέρεια με τα μακριά μαύρα νύχια στο αριστερό χέρι – μια μόδα που ακολουθούν κάποιοι ιερωμένες, κι ακόμα και μερικοί – ελάχιστοι – ιερωμένοι. Γελά, και πίνει μια γουλιά απ'την κούπα της που περιέχει Αίμα της Έχιδνας όπως και οι δικές μας. (Οι δόκιμες έδωσαν ποτά σε όλες λίγο αφότου ξεκίνησα να διηγούμαι, γιατί όλες ζητούσαν. Ακόμα και η Λουκία.)

«Ποιο είναι το όνομά σου;» τη ρωτάω, και η ερώτησή μου μοιάζει να την ξαφνιάζει.

Η Αρχιέρεια μού απαντά αντί γι'αυτήν: «Ανθή.»

«Τη θυμάμαι.» Από παλιά, από τότε που συναντούσα την Αθανασία στον Υψηλό Ναό ως κουρσάρος.

«Και δίπλα της είναι η Ιωάννα των Φιδιών.»

Η στρογγυλοπρόσωπη ιέρεια με τα μαύρα μαλλιά μου χαμογελά συγκρατημένα. Το δέρμα της είναι γαλανό, πράγμα που δεν φαίνεται από το πρόσωπό της, φυσικά, το οποίο είναι καλυμμένο με τη μάσκα της ιεροσύνης· φαίνεται, κυρίως, από τα χέρια της.

«Ιωάννα των Φιδιών;» Θυμάμαι την Ιωάννα των Αγρών και την Ιωάννα των Αμνών, τις οποίες είχα συναντήσει στα νοτιοδυτικά της Κεντρυδάτιας πριν από κάποιο καιρό... «Πρώτη φορά ακούω ιέρεια με παρωνύμιο.»

«Δεν ήταν πάντα ιέρεια,» εξηγεί η Αθανασία σαν η Ιωάννα των Φιδιών να μην έχει γλώσσα. «Αλλά συνέχισε να μας λες για τη ζωή σου ως μισθοφόρος της Μικρυδάτιας, Γεώργιε!»

«Όπως επιθυμείτε, Πανιερότατη.» Συνεχίζω.

Όταν έρχεται το μεσημέρι, όταν οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας είναι ψηλά στον ουρανό και ο καιρός έχει αρχίσει να χαλά, έχω τελειώσει την ιστορία μου και φτάνουμε στην Ιλφόνη. Προσεγγίζουμε μια μεγάλη αποβάθρα του Ανατολικού Λιμανιού όπου είναι καταφανές ότι μας περιμένουν. Αναμφίβολα το πλήρωμά μας – η Μάγδα Οσρίλλια κατά πάσα πιθανότητα – έδωσε σήμα ότι ερχόμαστε, ότι έρχεται η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας.

«Θέλω να πάμε στο Οχυρό του Ποταμού,» λέω στην Αθανασία. «Θέλω να ελευθερωθούν οι απεσταλμένοι από Σαλντέρια. Τώρα.»

Με κοιτάζει ενοχλημένα. «Γι'αυτό είμαστε εδώ· γι'αυτό δεν πήγαμε πρώτα στον Ναό, Γεώργιε. Θα επισκεφτούμε τη Φύλακα. Θα της ζητήσω να ελευθερώσει τους αιρετικούς και τους παραπλανημένους συντρόφους τους.» Σηκώνεται από τη θέση της, κι αμέσως σηκώνονται και η Αρωγός της κι οι δύο ιέρειες – η Ανθή και η Ιωάννα των Φιδιών.

Τις ακολουθούμε – εγώ, η Λουκία, και ο Ακατάλυτος – έξω από την καμπίνα, στο κατάστρωμα του Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς. Ο δυνατός άνεμος που φυσά τινάζει τα ρούχα μας και τα μαλλιά μας. Αλλά οι αέριδες εδώ δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσο ισχυροί όσο αυτοί στα νότια της Μικρυδάτιας...

Η Μάγδα Οσρίλλια μάς περιμένει μαζί με ναοφύλακες. «Ενημέρωσα τη Φύλακα ότι επιθυμείτε να την επισκεφθείτε, Πανιερότατη,» λέει στην Αθανασία.

Εκείνη γνέφει απλώς, όπως γνέφει κανείς όταν ακούει το αναμενόμενο.

Η Μάγδα Οσρίλλια και οι ναοφύλακες προπορεύονται καθώς τους ακολουθούμε. Μας οδηγούν κάτω, σ'ένα αμπάρι: στο γκαράζ του μεγάλου πλοίου. Εκεί βρίσκεται ένα μακρύ εξάτροχο όχημα, θωρακισμένο αλλά όχι πολεμικό· δεν βλέπω να έχει όπλα. Είναι βαμμένο πράσινο κι έχει ζωγραφισμένους επάνω του μεγάλους δράκους της Έχιδνας. Οι ναοφύλακες μάς ανοίγουν τις πόρτες και μπαίνουμε στην πισινή μεριά του η οποία είναι σχεδόν τόσο άνετη όσο ήταν η καμπίνα της Αρχιέρειας: μαλακοί καναπέδες· ένα τραπεζάκι ανάμεσά τους, με μια καράφα επάνω κι ένα μπολ με γλυκίσματα· κι ένας δόκιμος έτοιμος να εξυπηρετήσει, γονατισμένος γλάι στο τραπεζάκι. Κανείς, όμως, δεν ζητά τίποτα από αυτόν. Η Μάγδα δεν κάθεται μαζί μας· πηγαίνει στις πιο μπροστινές θέσεις του οχήματος· τη βλέπω από το παράθυρο που μας χωρίζει. Ο οδηγός – ή η οδηγός, ίσως – βρίσκεται ακόμα πιο μπροστά, και βάζει τους τροχούς σε κίνηση καθώς οι πόρτες κλείνουν αυτόματα.

Το όχημά μας κυλά, βγαίνοντας από τον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς, κατεβαίνοντας στην αποβάθρα, όπου μας περιμένει μια συνοδία με το έμβλημα της Ιλφόνης στα χιτώνια των πολεμιστών και στα οχήματα. Δεν χάνουμε καθόλου χρόνο· δεν σταματάμε για να τους μιλήσουμε.

Συνεχίζουμε να κυλάμε τους τροχούς μας, κι αυτοί έρχονται γύρω μας, επάνω σε δίκυκλα και εν μέρει ανοιχτά τετράκυκλα.

Μπαίνουμε στους δρόμους του Ανατολικού Λιμανιού, όπου οι συνοδοί μας φροντίζουν κανείς να μη μας καθυστερήσει, απομακρύνοντας τον κόσμο με φωνές και κορναρίσματα. Ακούω, από το μισάνοιχτο παράθυρο πλάι μου, να φωνάζουν: Παραμερίστε, στ'όνομα της Φύλακα!... Παραμερίστε!... Ανοίξτε δρόμο!... Ε, εσύ εκεί! Κουφός είσαι ή μεθυσμένος; Πάρε το κάρο και πήγαινέ το παραδίπλα! Δε βλέπεις; Ένα κάρο γεμάτο ψάρια, παρατηρώ, το οποίο τραβά ένα μουλάρι. Έχει πολλή κίνηση εδώ τέτοια ώρα, λίγο προτού κλείσουν τα μαγαζιά για μεσημέρι.

Αφήνουμε το Ανατολικό Λιμάνι πίσω μας και μπαίνουμε στο Κοφτό Άκρο και, μετά, στην Επτάδρομη, και στην Περίκλειστη, βαθιά μέσα στην Ιλφόνη πλέον, περιτριγυρισμένοι από τα οικοδομήματά της. Πλησιάζουμε τη Μεσοανατολική Πύλη – μια εσωτερική πύλη της πόλης.

Ο Λεωνίδας και ο Νικόλαος πρέπει να έχουν ήδη έρθει στην Ιλφόνη, πριν από εμάς, αν όλα πήγαν καλά – και δεν πιστεύω να μην πήγαν. Τώρα, όμως, δεν είναι ώρα να τους καλέσω τηλεπικοινωνιακά. Αργότερα, όταν δεν θα είμαι με τόση παρέα... Και δεν ανησυχώ μήπως με καλέσουν πρώτοι εκείνοι· τους έχω πει σε καμία περίπτωση να μη με καλέσουν. Δε θέλω η Αρχιέρεια να μάθει, ή να υποψιαστεί, για την παρουσία Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου κοντά μου.

Η Μεσοανατολική Πύλη είναι ανοιχτή – όχι για εμάς συγκεκριμένα, μάλλον· γενικά ανοιχτή την κρατάνε, απ'ό,τι θυμάμαι από παλιά, και δεν νομίζω αυτό νάχει αλλάξει. Περνάμε από κάτω της και μπαίνουμε στη Μέσα Αγορά, που κι εδώ έχει αρκετή κίνηση τέτοια ώρα, και οι συνοδοί μας μας ανοίγουν δρόμο. Τη διασχίζουμε και φτάνουμε στη Φυλαχτή, πλησιάζουμε το Οχυρό του Ποταμού που είναι οικοδομημένο στις όχθες του Αλκόνου. Μια από τις πύλες του μας περιμένει ανοιχτή – κι αυτές οι πύλες γενικά δεν είναι ανοιχτές.

Την περνάμε και μπαίνουμε στον περίβολο του Οχυρού. Έχω να έρθω εδώ από τότε που ήμουν κουρσάρος και συναντούσα την Ευαγγελία Αρσλικάδια... Σταματάμε σ'ένα γκαράζ και κατεβαίνουμε από το όχημα. Ένας λοχαγός των μαχητών της Φύλακα έρχεται να μας προϋπαντήσει, κάνοντας υπόκλιση μπροστά στην Αρχιέρεια. «Πανιερότατη,» λέει. «Η Φύλακας σάς περιμένει. Παρακαλώ ακολουθήστε με.»

«Οδήγησέ μας, Λοχαγέ Σελδάνη,» αποκρίνεται η Αθανασία, και ο λοχαγός φαίνεται ευχαριστημένος που η Αρχιέρεια τον αναγνώρισε και τον αποκάλεσε με το όνομά του· μ'ακόμα μια υπόκλιση προς τη μεριά της, μας στρέφει την πλάτη και ξεκινά να βαδίζει.

Τον ακολουθούμε, και η Μάγδα Οσρίλλια έρχεται επίσης μαζί μας, καθώς και μισή ντουζίνα ναοφύλακες. Προφανώς, η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας δεν εμπιστεύεται τόσο τη Φύλακα της Ιλφόνης ώστε να βαδίζει αφύλακτη μέσα στην οικία της. Ο Λοχαγός Σελδάνης είναι, όμως, ο μόνος μαχητής της Φύλακα συνεχώς κοντά μας· κανείς άλλος δεν έρχεται πίσω μας, μπροστά μας, ή δίπλα μας. Βέβαια, παντού τριγύρω στέκονται φρουροί. Βλέπω πάνοπλους άντρες και γυναίκες στις γωνίες, στις πόρτες και στις πύλες, στις αρχές και στις κορυφές σκαλοπατιών, στις άκριες διαδρόμων, καθώς βαδίζουμε μέσα στο Οχυρό του Ποταμού. Η φύλαξη εδώ πρέπει να είναι... ίσως και τρεις φορές περισσότερη απ'ό,τι τη θυμάμαι. Η Ιουλία Αρσιλκάδια, λοιπόν, είναι αισθητά πιο παρανοϊκή από την αδελφή της. Άραγε, έχει καλούς λόγους να φοβάται; Πάω στοίχημα πως έχει. Δε μπορεί όλοι να τη συμπαθούν σε τούτα τα μέρη (και μην υπολογίζοντας τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου). Ο σύζυγος της Ευαγγελίας, κατά πρώτον, ήταν αντίθετος στην πολιτική της... και κατέληξε στα μπουντρούμια της, κάπου κάτω από τα πόδια μας μάλλον – ίσως κάπου κοντά στη Μάρθα και τον Ευθύμιο... Λογικά, πρέπει να υπάρχουν κι άλλοι που είναι αντίθετοι στην πολιτική της τωρινής Φύλακα και δεν είναι ακόμα ούτε νεκροί ούτε στα μπουντρούμια της.

Φτάνουμε σε μια αίθουσα που κι αυτή τη θυμάμαι από τον καιρό μου ως κουρσάρος στην Ιχθυδάτια. Μεγάλη, με ένα τζάκι σε κάθε γωνία, τα δύο απ'τα οποία αναμμένα τώρα, και στο βάθος ένας θαλασσολίθινος θρόνος με πλάτη λαξεμένη σαν κάποιο θηρίο. Σαν τον Δαίμονα της Ιλφόνης. Ο Θρόνος των Φυλάκων. Ο «Δαιμονοθρόνος» όπως είχα ακούσει να τον λένε στα λιμάνια ορισμένοι. Μια γυναίκα στέκεται μπροστά του, και δεν είναι εκείνη που είχα συνηθίσει να βλέπω. Δεν της μοιάζει καν. Μα την Έχιδνα, αν αυτή είναι η Ιουλία, δεν θα το φανταζόμουν ποτέ ότι ήταν αδελφή της. Ναι, έχει λευκό-ροζ δέρμα, όπως η Ευαγγελία, και μαύρα μαλλιά – αλλά εκεί οι ομοιότητες τελειώνουν. Η Ευαγγελία ήταν εύσωμη γυναίκα – όχι χοντρή, απλά εύσωμη, σαν ο σκελετός της να ήταν μεγαλύτερος από άλλων γυναικών – και είχε πλατύ,

ανοιχτό πρόσωπο. Αυτή εδώ είναι μικροκαμωμένη, και το πρόσωπό της είναι γωνιώδες σαν λεπίδα, τα μάτια της στενά. Τα μάτια της δεν μου θυμίζουν καθόλου τα μάτια της Ευαγγελίας. Θα μπορούσε να ήταν Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, η καταραμένη. Ούτε η Φαρμακερή Βασίλισσα δεν έχει τέτοια μάτια. Θα δολοφονούσε κόσμο μ'αυτά τα μάτια αν, όπως σε κάτι παραμύθια, υπήρχαν ξόρκια με τα οποία οι μάγοι σκοτώνουν με το βλέμμα· ή, τουλάχιστον, θα τους δηλητηρίαζε αν ήταν Φονομάτης Όφρις...

Είναι ντυμένη πλούσια, και στα χέρια της φορά τα Περικάρπια της Φύλαξης – αργυρά, λαξευτά, λιθοστόλιστα – ενώ στη μέση της τυλίγεται η Ζώνη της Φύλαξης – παρόμοια φτιαγμένη.

«Πανιερότατη,» χαιρετά, και το χαμόγελό της είναι ψυχρό, τα χείλη της βαμμένα έντονα κόκκινα. «Καλωσορίσατε.»

Τριγύρω, στην αίθουσα, είναι καθισμένοι κάποιοι άνθρωποι που δεν αναγνωρίζω, ενώ κάμποσοι φρουροί στέκονται και παρατηρούν, πάνοπλοι.

«Καλώς σε βρίσκω, Αρχόντισσα Ιουλία, με τη χάρη της Μεγάλης Κυράς,» αποκρίνεται η Αθανασία.

Η Ιουλία Αρσιλκάδια κατεβαίνει τα λιγοστά σκαλιά του υπερυψωμένου επίπεδου όπου βρίσκεται ο Θρόνος των Φυλάκων και βαδίζει προς το μέρος μας. Τα μάτια της πηγαίνουν σ'εμένα. Με παρατηρούν ανελέητα.

Η Αθανασία το προσέχει. «Ναι,» λέει, «έχω τον Οφιομαχητή μαζί μου. Δε σ'ενημέρωσε η Μάγδα;»

«Όχι.»

«Δεν το θεώρησα απαραίτητο, Πανιερότατη,» λέει η Πρώτη Ιερομαχήτρια στην Αρχιέρεια.

Η Αθανασία δεν φαίνεται να το θεωρεί σημαντικό. «Να σου γνωρίσω, λοιπόν, τον Οφιομαχητή, Ιουλία. Θα μείνει μαζί μας. Θα πολεμήσει στο πλευρό μας εναντίον της αίρεσης του Αρχέγονου Όφως.»

«Έχω ακούσει πολλά για σένα...» μου λέει η Ιουλία Αρσιλκάδια, στεκόμενη λιγότερο από μισό μέτρο απόσταση, συνεχίζοντας να με παρατηρεί. Ούτε καν την Αρχιέρεια δεν κοίταζε όσο εκείνη μιλούσε. Τι βλέπει επάνω μου; Τι αναρωτιέται για εμένα; Ποια ήταν η σχέση μου με την αδελφή της, ίσως;

«Παρομοίως,» αποκρίνομαι, αγέλαστα. Και προς την Αθανασία: «Μου είχατε δώσει μια υπόσχεση, Πανιερότατη. Ας μην καθυστερούμε.»

Η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας μού ρίχνει ένα ενοχλημένο βλέμμα. «Θα γίνει,» μου λέει. «Σου το υποσχέθηκα ότι θα γίνει. Αμφισβητείς τον λόγο μου;»

«Καθόλου, Πανιερότατη. Απλώς δεν αισθάνομαι καλά γνωρίζοντας ότι κάποιοι βρίσκονται φυλακισμένοι, και πιθανώς βασανισμένοι, άδικα. Όσο πιο γρήγορα τελειώσουμε μ'αυτή την υπόθεση τόσο το καλύτερο.»

Η Ιουλία με κοιτάζει συνοφρυωμένη τώρα, προτού στραφεί στην Αθανασία. «Για τι πράγμα μιλά, Πανιερότατη;»

«Του υποσχέθηκα ότι θα σου ζητήσω, ως προσωπική χάρη, να ελευθερώσεις τους απεσταλμένους που ήρθαν από Σαλντέρια: τα δύο Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και τους ακόλουθούς τους.»

Η όψη της Ιουλίας σκοτεινιάζει, γίνεται άγρια. «Δεν μπορώ να το κάνω αυτό—»

«Δε θα σ'το ζητούσα αν δεν ήταν απαραίτητο. Ο Οφιομαχητής—»

«Δραπέτευσαν, οι αιρετικοί δαίμονες!» συρίζει η Ιουλία, οργισμένα. «Και πήραν μαζί τους και τον Κλεάνθη!»

Ήταν καλοκαίρι στα νοτιοδυτικά της Κεντρυδάτιας, και οι δίδυμοι ήλιοι φεγγοβολούσαν ανελέητα από τους ουρανούς. Η ζέστη αποπνιχτική. Οι ντόπιοι και οι ταξιδευτές αισθάνονταν μόνο οι θαλάσσιες αύρες να τους σώζουν, και προσεύχονταν στον Ζέφυρο να φυσήξει πιο δυνατά. Στην Ηχώπολη, η ζωή ήταν νωχελική· κάθονταν στη σκιά και έπιναν, όταν δεν είχαν δουλειά. Όσοι διέθεταν περισσότερα οχτάρια έμεναν κλεισμένοι σε δωμάτια όπου η θερμοκρασία ρυθμιζόταν από ενεργοβόρα συστήματα που δρόσιζαν τον χώρο.

Ένας ταξιδιώτης είχε φτάσει στο Λιγνό Λιμάνι της Ηχώπολης πριν από μια μέρα. Ένας άντρας που όσοι τον είδαν ψιθύριζαν εξωδιαστασιακός. Γιατί τέτοιος τούς φαινόταν ότι πρέπει να ήταν. Είχε δέρμα κατάμαυρο σαν τη μαύρη νύχτα – ένας δερματικός χρωματισμός που δεν ήταν των ανθρώπων της Υπερυδάτιας. Πιο συνηθισμένο θεωρείτο ακόμα και το πράσινο δέρμα (σπάνιο, γενικά, σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν) παρά το κατάμαυρο. Οι άνθρωποι της Υπερυδάτιας είχαν, κυρίως, δέρμα λευκό-ροζ και γαλανό, αλλά υπήρχαν κι αρκετοί καφετόδερμοι ανάμεσά τους, καθώς και μερικοί πρασινόδερμοι. Οι άλλες δερματικές αποχρώσεις – όπως κατάμαυρο δέρμα ή κατάλευκο ή πορφυρό – σήμαιναν συνήθως ότι το άτομο ήταν από άλλη διάσταση.

Ο ίδιος ο ταξιδιώτης δεν ήταν βέβαιος από ποια διάσταση καταγόταν. Δεν θυμόταν. Είχε ξεχάσει το παρελθόν του. Σε πολλά μέρη της Υπερυδάτιας τον αποκαλούσαν Οφιομαχητή. Οι ιερείς του Πλοκαμιού των Ναυαγίων τον είχαν ονομάσει Γεώργιο, κι αυτό το όνομα χρησιμοποιούσε κατά κανόνα, αν και ήξερε πως δεν ήταν το πραγματικό του. Το είχε συνηθίσει. Του άρεσε. Δεν είχε και κανένα καλύτερο.

Στη μέση του ήταν θηκαρωμένο το σπαθί του, το Φιλί της Έχιδνας, που επίσης οι ιερείς του Πλοκαμιού των Ναυαγίων τού είχαν δώσει. Μέσα σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του κρυβόταν ένα βελονοβόλο γεμάτο δηλητηριασμένες βελόνες. Επάνω στον

πήχη του αριστερού του χεριού, κάτω από το σηκωμένο (λόγω ζέστης) μανίκι του, ήταν κουλουριασμένη η Ευθαλία, ένα φίδι του είδους των ταχύγλωττων εχιδνών. Από τον ώμο του κρεμόταν ένας μικρός σάκος. Δεν κουβαλούσε άλλα υπάρχοντα.

Έκλεισε ένα δωμάτιο στο πανδοχείο «Χρωματιστά Σκάφη» κι έμεινε εκεί για τέσσερις μέρες, τριγυρίζοντας στα λιμάνια και ρωτώντας ναυτικούς, ταξιδευτές, κι εμπόρους μήπως είχαν ακούσει για ένα πλοίο που, πριν από σχεδόν τρία χρόνια πλέον, είχε καταποντιστεί μέσα σε καταιγίδα, βόρεια ίσως της Κεντρυδάτιας. Ένα εξωδιαστασιακό σκάφος.

Κανείς δεν φαινόταν να ξέρει τίποτα, και ο Οφιομαχητής προσπαθούσε να κρατά μακριά την τρομερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Η δυνατή ζέστη, επιπλέον, τον έκανε να νιώθει άσχημα, κι αισθανόταν αυτό να φορτίζει ακόμα περισσότερο την οργή του. Ετούτη η πόλη έμοιαζε να πολλαπλασιάζει τη θερμότητα, μα την Έχιδνα! Κάτι στις πέτρες της, στο φτιάξιμό της. Ήταν σαν καμίνι. Μια θύελλα όπως αυτές της νότιας Μικρυδάτιας – απ’την οποία είχε έρθει ο Γεώργιος – θα ήταν ίσως καλοδεχούμενη, σκεφτόταν. Αν μη τι άλλο, για να δροσίσει το μέρος, παρά τις τρομερές καταστροφές που θα του προκαλούσε – γιατί, καταφανώς, η Ηχώπολη δεν ήταν προετοιμασμένη για τέτοιες θύελλες, όπως οι πόλεις στις νότιες ακτές της Μικρυδάτιας.

Ο Γεώργιος ήθελε να φύγει αποδώ προτού η οργή του τον ωθήσει να σκοτώσει κανέναν παρά τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Η θερμότητα και η οργή του συνεργάζονταν σε τούτο το μέρος! Κι ακόμα και η Ευθαλία αισθανόταν άσχημα· ο Γεώργιος το καταλάβαινε από την επαφή που είχε μαζί της, όπως με όλα τα ερπετά.

Μετά, υπέπεσε στην αντίληψή του ότι τώρα γινόταν το Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών: το έλεγαν αποδώ κι αποκεί στους δρόμους της Ηχώπολης· το ανακοίνωναν από τα ραδιόφωνα και τους δύο τηλεοπτικούς σταθμούς· το έγραφαν σε αφίσες κολλημένες σε τοίχους: ΘΕΡΙΝΟ ΠΑΖΑΡΙ ΔΥΤΙΚΩΝ ΑΓΡΩΝ. Φρέσκα προϊόντα τελευταίας συγκομιδής. Καλή σοδειά, καλές τιμές. Και μια χαμογελαστή φάτσα με πλατύγυρο καπέλο ζωγραφισμένη από κάτω, κρατώντας στο ένα χέρι ένα κολοκύθι με ανθό επάνω και στο άλλο χέρι ένα στάχυ. Και κάτω απ’τη

χαμογελαστή φάτσα έγραφε, με μικρότερα γράμματα: ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ ΑΓΡΟ-ΤΟΠΟΙΜΕΝΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΑΓΡΩΝ.

Ήταν μάλλον απίθανο κανείς εκεί νάχε ακούσει για ένα εξωδιαστασιακό πλοίο που πριν από σχεδόν τρία χρόνια καταποντίστηκε μέσα σε καταιγίδα, αλλά ο Οφιομαχητής ήθελε να φύγει προσωρινά από την Ηχώπολη. Κι έτσι κι αλλιώς, σκεφτόταν, πού άλλου είχαν ακούσει για το καταραμένο πλοίο του; Πουθενά, όπως φαινόταν! (Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε επίμονα εντός του, για να μην τραβήξει το Φιλί της Έχιδνας κι αρχίσει να λιανίζει κόσμο τυχαία μες στον δρόμο.) Ίσως να μάθαινε για το γαμημένο πλοίο εκεί όπου αυτό φάνταζε απίθανο. Ήταν πια να περιμένεις τίποτ' άλλο; Η Σιλοάρνη γελούσε μαζί του, η καταραμένη σκρόφα, από τότε που είχε ξεβραστεί στις ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων!

«Πού είναι αυτοί οι Δυτικοί Αγροί;» ρώτησε ο Γεώργιος κάτι άτομα στη Μεγαλαγορά που κάθονταν κι έπιναν απόκρασο με παγάκια κάτω απ'τη σκιά του Αγάλματος του Ευεργέτη (το οποίο ήταν γεμάτο κουτσουλίες από τα περιστέρια που πετούσαν παντού στην Ηχώπολη).

Οι τρεις από τους τέσσερις κοίταξαν τον Οφιομαχητή παραξενεμένοι. «Τι τον κοιτάτ' έτσι, ρε μαλάκες;» τους είπε ο τέταρτος. «Εξωδιαστασιακός είν' ο άνθρωπος· στραβοί είστε; Λέτ' ο ήλιος να τον έψησε και να τον έκαμ' έτσι μαύρο;» Στο ένα χέρι κρατούσε ποτήρι, στο άλλο τσιγάρο. Τράβηξε ακόμα μια τζούρα και είπε στον Γεώργιο: «Οι Δυτικοί Αγροί είναι οι τόποι δυτικά της Ηχώπολης, αφεντικό. Από τα περίχωρα μέχρι τις Ακριανές Ακτές. Απ'τις παρυφές των Βρεγμένων Δασών ως τον Βουλιαγμένο Γιαλό. Κατάλαβες;»

«Κατάλαβα. Πού πουλάνε χάρτη της περιοχής;»

«Ξέρω γω;» Ανασήκωσε τους ώμους. «Εκεί δα πέρα, πάντως» – έδειξε με το βλέμμα μια ταβέρνα που έμοιαζε της κακής ώρας – «δίνουν τ'απόκρασο ένα πλοκάμι το ποτήρι και σου ρίχνουν και πάγο. Καλό πράμα, για την τιμή του.»

Ένας απ'τους άλλους γέλασε. «Θέλουνε να το ξεφορτωθούν, ρε μαλάκα!»

«Ακόμα κι έτσι, ρε πούστη. Έχεις κάνα πρόβλημα;» Ήπие άλλη μια γουλιά.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, και δεν πλησίασε την ταβέρνα καθώς απομακρυνόταν.

Ρώτησε αλλού μέσα στη Μεγαλαγορά και σύντομα κατάφερε να προμηθευτεί έναν χάρτη των περιοχών γύρω από την Ηχώπολη από ένα κατάστημα που πουλούσε ταξιδιωτικούς εξοπλισμούς.

«Κι αυτό το Θερινό Παζάρι που λένε, πού γίνεται ακριβώς;» ζήτησε να μάθει από τον καταστηματούχο.

Ο άντρας τού έδειξε πάνω στον χάρτη. «Τούτο δω τον δρόμο, που βγαίνει απ'τη δημοσιά και πάει δυτικά, τον βλέπεις; Άμα τον ακολουθήσεις θα φτάσεις στο Θερινό Παζάρι. Θες και κάνα άλογο; Έχω ορισμένα σε καλή τιμή. Μπορεί να μη βλέπεις στάβλο εδώ αλλά θα σου πω πού να πας για να τα βρεις.»

«Πόσο τα έχεις;»

Ο καταστηματούχος τού είπε. Ο Γεώργιος θεώρησε ότι η τιμή ήταν όντως καλή. Επιπλέον, είχε μαζί του πολλά οχτάρια ύστερα από τη ζωή του ως μισθοφόρος στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας και δεν είχε οικονομικό πρόβλημα. Βγήκε απ'το κατάστημα ταξιδιωτικών εξοπλισμών και βάδισε προς τον στάβλο που του είχε αναφέρει ο καταστηματούχος. Δεν ήταν μακριά. Φτάνοντας εκεί μίλησε σε μια γυναίκα που, αν κατάλαβε σωστά, πρέπει να ήταν σύζυγος του καταστηματούχου. Η γυναίκα τού έδωσε ένα γκρίζο άλογο – και σέλα με χαλινάρι μαζί, κι έναν σάκο με τροφή για το ζώο – και πήρε πρόθυμα τους οκτάποδες του ευχαριστώντας τον.

Ο Γεώργιος έπιασε το άλογο από τα γκέμια και το έβγαλε στους δρόμους της Ηχώπολης. Η Ευθαλία ήταν απλωμένη στους ώμους του και παιχνίδισε τη γλώσσα της προς τη μεριά του μεγάλου θηλαστικού το οποίο έμοιαζε να τη φοβάται. (Ο καταστηματούχος και, μετά, η γυναίκα στον στάβλο είχαν κοιτάξει το φίδι με κάποια περιέργεια αρχικά αλλά ύστερα παρίσταναν πως δεν του έδιναν σημασία· δεν ήθελαν να χάσουν τον πελάτη.)

Ο Οφιομαχητής χάιδεψε την όμορφη χαίτη του αλόγου. «Θα σε λέω Γκριζοχαίτη. Συμφωνείς;»

«Χρρρρμ, χρρρρ...»

«Χαίρομαι.»

Πλησίαζε μεσημέρι, έτσι δεν έφυγε αμέσως από την πόλη – το μεσημέρι η ζέστη έλιωνε ατσάλι. Κάθισε στα Χρωματιστά Σκάφη για μερικές ώρες, αφήνοντας τον Γκριζοχαίτη στον στάβλο τους. Έφαγε τηγανητά καλαμάρια και πράσινη σαλάτα, και ήπие Αίμα της Έχιδνας. Ανέβηκε στο δωμάτιό του και κάθισε οκλαδόν, με την Πάροδο του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει εντός του κρατώντας μακριά τη θερμότητα και την οργή της Φαρμακερής Κυράς. Αργότερα, όταν οι ήλιοι είχαν αρχίσει να γέρνουν προς τη δύση, σηκώθηκε από τη θέση του και κατέβηκε στην τραπεζαρία του πανδοχείου ξανά. Είπε στην πανδοχέα ότι δεν θα χρειαζόταν άλλο το δωμάτιό του και της επέστρεψε το κλειδί. Εκείνη τον κοίταζε με βλέμμα που δεν ήταν και τόσο φιλικό. Δεν της άρεσαν οι εξωδιαστασιακοί, γενικά, κι ετούτος ο τύπος με το κατάμαυρο δέρμα του την τρόμαζε. Ευτυχώς που δεν περνάνε και πολλοί σαν αυτόν από εδώ, σκεφτόταν. Η Ηχώπολη δεν συγκέντρωνε παρά ελάχιστη κίνηση από εξωδιαστασιακούς.

Ο Οφιομαχητής αγνόησε το βλέμμα της· πήγε στον στάβλο πλάι στο πανδοχείο, πήρε τον Γκριζοχαίτη, τον καβάλησε, και τρόχασε μες στους απογευματινούς δρόμους της Ηχώπολης που είχαν γεμίσει σκιές. Βγήκε από την Τραγουδιστή Πύλη και βρέθηκε στη λιθόστρωτη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με τη Νιρλόβη περνώντας μέσα από τα Βρεγμένα Δάση. Τα περίχωρα της πόλης ήταν ήσυχα, αν και από μια μεριά δυνατά τραγούδια ακούγονταν· κάποιοι έπαιζαν αυλούς και κιθάρες, ενισχυμένα με ενεργοβόρους μηχανισμούς αναμφίβολα.

Ο Γεώργιος κατευθύνθηκε βόρεια, επιταχύνοντας τώρα τον τροχασμό του. Στη δημοσιά δεν είχε πολλή κίνηση, μα ούτε και ερημιά ήταν· πηγαινοέρχονταν οδοιπόροι, καβαλάρηδες, μηχανοκίνητα οχήματα. Ο Οφιομαχητής κοίταζε προς τα δυτικά, ψάχνοντας για εκείνο τον δρόμο που του είχε πει ο καταστηματάρχης. Σύντομα είδε έναν δρόμο που ήταν στρωμένος με χώμα και σχετικά κακοτράχαλος, αλλά δεν νόμιζε πως ήταν αυτός που ζητούσε· δεν είχε απομακρυνθεί αρκετά από την Ηχώπολη ακόμα. Ο δρόμος που τον ενδιέφερε απείχε γύρω στα δέκα χιλιόμετρα από την πόλη, και ο Γεώργιος υπέθετε ότι εκεί, μάλλον, θα υπήρχε και κάποια πινακίδα που να γράφει ΠΡΟΣ ΘΕΡΙΝΟ ΠΑΖΑΡΙ ΔΥΤΙΚΩΝ ΑΓΡΩΝ, ή κάτι τέτοιο.

Δεξιά κι αριστερά της δημοσιάς, τα εδάφη δεν ήταν ακατοίκητα. Κυρίως αγρούς έβλεπε, αγροικίες, και μικρά χωριά και οικισμούς. Κι απ'ό,τι καταλάβαινε, απ'ό,τι είχε ακούσει, όλα τούτα τα εδάφη, κι ακόμα περισσότερα, ανήκαν στον Βασιλιά της Ηχώπολης. Εκτείνονταν από τις Ακριανές Ακτές ως πέρα, προς τα ανατολικά, νότια των Κάτω Ρινέων. Ο Γεώργιος δεν ήξερε μέχρι πού ακριβώς απλωνόταν η κυριαρχία του Βασιλιά της Ηχώπολης, μα η έκταση δεν ήταν μικρή – όχι για την Υπερυδάτια, τουλάχιστον. Και οι περιοχές φαίνονταν εύφορες. Στους αγρούς τώρα, καθώς ταξίδευε, έβλεπε ολόκληρα δεμάτια με σιτηρά. Οι θεριστικές μηχανές, που επί του παρόντος ξεκουράζονταν στο απογευματινό φως των δίδυμων ήλιων, πρέπει να βρίσκονταν σε έντονη λειτουργία πριν από μερικές ώρες. Οι αγροί ήταν αλλού γεμάτοι χρυσάφι από τα στάχια, αλλού κουρεμένοι.

Ο Γεώργιος συνάντησε δύο ακόμα χωματόδρομους που πήγαιναν δυτικά, όμως δεν νόμιζε ότι κανένας απ'αυτούς ήταν εκείνος που έψαχνε. Επάνω σε δέντρα, στο πλάι της δημοσιάς, κι επάνω σε πίνακες για τοπικές ανακοινώσεις, έβλεπε καρφωμένες αφίσες για το Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Αλλά πουθενά δεν έγραφε προς τα πού έπρεπε να κατευθυνθείς για να φτάσεις εκεί. Σαν να ήταν τόσο κοινή γνώση που δεν άξιζε καν να το αναφέρουν!

Από τ'ανατολικά της δημοσιάς είδε ένα τέμενος του Αστερίωνα: ένα μέρος στρωμένο με πέτρα που τέσσερις κίονες ορθώνονταν γύρω του κρατώντας μια επίσης πέτρινη οροφή. Ο κάθε κίονας ήταν άγαλμα, ουσιαστικά, και λαξεμένος διαφορετικά – απεικονίζοντας, ίσως, τοπικούς ημίθεους ή ιερές φιγούρες, υπέθετε ο Γεώργιος. Αν και ο ένας απ'αυτούς – ο βορειοανατολικός – του θύμιζε ύποπτα Παλαιστή του Αστερίωνα, σαν εκείνους που είχε αντιμετωπίσει στη Μικρυδάτια, μέσα στα Υσκάρια Όρη νότια του Αρκάδνιου Λεκανοπεδίου.

Στο κέντρο του τεμένους έστεκε ένας μικρός βωμός, και μια προσφορά καιγόταν τώρα εκεί ενώ μισή ντουζίνα άνθρωποι ήταν συγκεντρωμένοι τριγύρω.

«Συγγνώμη,» είπε ο Οφιομαχητής, σταματώντας το άλογό του πλάι στο τέμενος. «Με συγχωρείτε. Μπορώ να κάνω μια ερώτηση;»

Στράφηκαν να τον ατενίσουν. Είχε την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη και δεν έβλεπαν το κατάμαυρο δέρμα του προσώπου του που

ήταν κρυμμένο στη σκιά της. Αλλά το σκοτάδι στο εσωτερικό αυτής της κουκούλας, καθώς και το γυάλισμα των ματιών του ξένου μέσα απ'το σκοτάδι, τους φάνηκαν αρκετά παράξενα για να κάνουν τις τριχες ορισμένων να ορθωθούν. Επίσης: φίδι ήταν αυτό που τυλιγόταν στον αριστερό πήχη του, μα την Έχιδνα; Φίδι, ή περικόρπιος;

«Τι θέλεις, ταξιδιώτη;» ρώτησε ένας άντρας.

«Είμαι μακριά απ'το Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών;»

Οι προσκυνητές ηρέμησαν λιγάκι. Δεν ήταν, λοιπόν, κανένας απ'τους Γενναίους της Ιωάννας των Αγρών, συμπεράναν. Προς στιγμή, είχαν φοβηθεί ότι μπορεί και να ήταν. Αλλά, για όνομα του Αστερίωνα, ευτυχώς δεν κοιτούσαν να βγαίνουν έτσι, επάνω στη δημοσιά!

«Όχι,» αποκρίθηκε ο άντρας στον Οφιομαχητή. «Συνέχισε προς τα βόρεια και σύντομα θα δεις την πινακίδα. Εκεί θα στρίψεις στον δρόμο πλάι της, θα πας δυτικά, και θα φτάσεις στο Παζάρι.»

«Ευχαριστώ!» Ο Γεώργιος χτύπησε τον Γκριζοχαίτη στα πλευρά με τα τακούνια του (ελαφρά, εννοείται· δεν ήθελε να τον σκοτώσει) και τρόχασε ξανά επάνω στη δημοσιά. Αλλά αναρωτιόταν γιατί αυτοί οι άνθρωποι στο τέμενος τον κοίταζαν έτσι, σαν να έβλεπαν δαίμονα του Λοκράθου. Δε μπορεί να ήταν και τόσο τρομαχτικός, μα την Έχιδνα! Αμφέβαλλε αν είχαν καν διακρίνει το κατάμαυρο δέρμα του. Μήπως η Ευθαλία ήταν που τους είχε τρομάξει; Τόσο εύκολα τρόμαζαν οι ντόπιοι σε τούτους τους τόπους;

Τέλος πάντων...

Φτάνοντας στην πινακίδα που έγραφε (όπως το περίμενε) ΠΡΟΣ ΘΕΡΙΝΟ ΠΑΖΑΡΙ ΔΥΤΙΚΩΝ ΑΓΡΩΝ και είχε ένα βέλος ζωγραφισμένο επάνω, σκέφτηκε ότι άδικα είχε ανησυχήσει εκείνους τους προσκυνητές του Αστερίωνα. Μόνο τυφλός αν ήσουν μπορεί να μην έβλεπες τούτη την πινακίδα. Εκτός από το βέλος είχε ζωγραφισμένο επάνω της το αστείο πρόσωπο που ήταν και στις αφίσες. Και κάτω από το πρόσωπο, αν παρατηρούσες, έγραφε ξανά ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ ΑΓΡΟΤΟΠΟΙΜΕΝΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΑΓΡΩΝ.

Ο Γεώργιος έστριψε στον δρόμο δυτικά. Χωματόδρομος ήταν κι αυτός αλλά αρκετά φαρδύς για να μπορούν να περάσουν μεγάλα οχήματα, και όχι τόσο κακοτράχαλος.

Δεν ήταν ο μόνος ταξιδιώτης που κατευθυνόταν προς το Παζάρι· συνάντησε κι άλλους – επάνω σε κάρα, επάνω σε μηχανοκίνητα οχήματα,

επάνω σε άλογα. Συνάντησε, επίσης, ανθρώπους που έρχονταν από εκεί, και ορισμένων οι καρότσες ήταν καταφανώς γεμάτες με προϊόντα.

Η ζέστη ήταν δυνατή παρότι απόγευμα. Ο Γεώργιος κρατούσε μακριά τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, κι ευχόταν να έβρισκε κάτι δροσερό να πει στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών.

Ο δρόμος συνέχιζε για πάνω από πέντε χιλιόμετρα, και γύρω του όλο αγροί απλώνονταν. Όλο αγροί. Και έκδηλα πλούσιοι, γεμάτοι σιτηρά, καρπούς, λαχανικά. Οι άνθρωποι πρέπει να ζούσαν πολύ άνετα σε τούτα τα μέρη, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Δεν πρέπει να είχαν κανένα πρόβλημα.

Από κάπου, μουσικές αντηχούσαν. Έρχονταν μαζί με τον απογευματινό, αδύναμο άνεμο που δεν κατάφερνε να διώξει τη δαιμονισμένη ζέστη.

Στο τέλος του δρόμου, ο Γεώργιος αντίκρισε την προέλευση των ήχων: ένα χωριό που είχε μετατραπεί σε προσωρινή υπαίθρια αγορά, πολλαπλασιάζοντας την έκτασή του. Ένα γιγάντιο πανό, στερεωμένο σε δύο ψηλά παλούκια, έγραφε ΘΕΡΙΝΟ ΠΑΖΑΡΙ ΔΥΤΙΚΩΝ ΑΓΡΩΝ, και μετά το ΑΓΡΩΝ ήταν ζωγραφισμένη πάλι εκείνη η αστεία φάτσα με το πλατύγυρο καπέλο η οποία κρατούσε κολοκύθι στο ένα χέρι και στάχυ στο άλλο.

Το μέρος ήταν πλημμυρισμένο από κόσμο, πάγκους, σκηνές, οχήματα, ζώα· φωνές ακούγονταν, μουσικές, γέλια· γαργαλιστικές μυρωδιές από ψητά κρέατα και οينوπνευματώδη ποτά περιφέρονταν αδέσποτα στον αέρα. Ο Οφιομαχητής ξεπέξεψε και πήρε το άλογό του από τα γκέμια, μπαίνοντας στο Παζάρι, περνώντας κάτω απ'το γιγάντιο πανό. Η Ευθαλία σάλεψε ανήσυχα επάνω στον αριστερό του πήχη, συρίζοντας, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της.

Ο Γεώργιος έκανε μια βόλτα, βλέποντας παραγωγούς να πουλάνε σιτηρά, λαχανικά, όσπρια, φρούτα. Όλη η θερινή σοδιά έμοιαζε να είναι συγκεντρωμένη εδώ. Οκτάποδες και προϊόντα άλλαζαν χέρια.

Ο Οφιομαχητής έπιασε ένα αγγουράκι από έναν πάγκο. «Πόσο κάνει;» ρώτησε τον ξερακιανό τύπο που τα πουλούσε.

«Μόνο αυτό θες;»

«Ναι.»

«Τίποτα. Δώρο τ' Αστερίωνα, φίλε.»

«Ευχαριστώ.»

Καθώς βάδιζε, το καθάρισε μ' ένα μαχαίρι και το μασουλούσε.

Έφτασε σε μια καντίνα, τροχήλατη, μηχανοκίνητη, και σταμάτησε εκεί, δένοντας το άλογό του παραδίπλα, σ' έναν πάσαλο.

«Θαλάσσιες Αποχρώσεις,» ζήτησε. «Παγωμένες.»

«Αμέσως,» αποκρίθηκε ο άντρας που διαχειριζόταν την καντίνα μαζί με μια γυναίκα – ένας πλατύσωμος, λευκόδερμος τύπος, μουστακαλής, μελαχρινός. Άνοιξε το ψυγείο, έβγαλε ένα μπουκάλι, και γέμισε ένα ψηλό ποτήρι για τον Οφιομαχητή. «Στην υγεία σου, ταξιδιώτη. Τρία πλοκάμια.»

Ο Γεώργιος τού έδωσε τρία κέρματα και ήπια μια μεγάλη γουλιά από το δροσιστικό ποτό που καταναλωνόταν κυρίως τα καλοκαίρια στην Υπερυδάτια.

«Κι ένα ποτήρι νερό,» είπε, «για τη φίλη μου.»

Ο άντρας, μη βλέποντας καμιά γυναίκα μαζί του, συνοφρυώθηκε. «Κάμνεις αστεία, ταξιδιώτη; Ποια φίλη;»

Ο Γεώργιος ύψωσε το αριστερό του χέρι, επάνω στον πήχη του οποίου ήταν τυλιγμένη η Ευθαλία. «Διψά.» Την άφησε πάνω στον πάγκο της τροχήλατης καντίνας.

«Εντάξει, φίλε, σ' το φέρνω το νερό, αλλά πάρ' το αυτό το φίδι αποδώ, 'ντάξει; Μπορεί να τσιμπήσει κανένανε και νάχουμε επεισόδιο.»

Ο Γεώργιος δεν ήταν ο μόνος που καθόταν στην καντίνα, και τώρα κάποιοι απ' τους άλλους είχαν στραφεί να κοιτάξουν.

«Δεν τσιμπά· μην ανησυχείς,» είπε κι έριξε ακόμα ένα πλοκάμι πάνω στον πάγκο.

Ο άντρας το πήρε. «Ένα χαμηλό κύπελλο, μάλλον, ε;» Ακούμπησε ένα στον πάγκο και το γέμισε με νερό από ένα μπουκάλι.

Ο Γεώργιος το τράβηξε κοντά στην Ευθαλία, η οποία έβαλε μέσα το κεφάλι της και ήπια διψασμένα.

Ο άντρας τον κοίταζε με περιέργεια, καθώς και κάμποσοι από τους πελάτες της καντίνας. Τι ήταν αυτός ο εξωδιαστασιακός; αναρωτιόνταν. Από εκείνους που εκπαίδευαν ζώα; Ήταν από τσίρκο; Γι' αυτό είχε έρθει στο Παζάρι; Βρίσκονταν κι άλλοι από το τσίρκο του εδώ;

«Από πού είσαι, φίλε;» τον ρώτησε ένας.

Ο Γεώργιος ήπια μια γουλιά Θαλάσσιες Αποχρώσεις. «Από τη Σεργήλη.»

«Ε, ναι, φαίνεσαι,» είπε μια άλλη.

«Πού είν' οι υπόλοιποι απ' τον θιάσό σου;» τον ρώτησε ο πρώτος.

«Δεν είμαι με θιάσο.»

«Τι κάμνεις εδώ, τότες;»

«Πίνω.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του. Τα μάτια του δεν βλεφάριζαν καθώς αντίκριζε τους πελάτες, κι αυτοί αισθάνονταν περίεργα, αμήχανα... αν και δεν είχαν ακόμα συνειδητοποιήσει γιατί.

«Ναι, 'νταξ'· εννοώ, τι κάμνεις γενικά εδώ; Γιατί έχεις έρθει στο Παζάρι;»

«Ίσως να βρω τίποτα που να μ'ενδιαφέρει.» Κι ύστερα από μια στιγμή σιγής από όλους: «Ξέρει κανείς σας από θάλασσα; Πηγαίνει στα λιμάνια; Στις ακτές; Ακούει τι λένε οι ναυτικοί;»

«Τι θες να μάθεις;» είπε ένας από τους πελάτες που δεν είχε μιλήσει ως τώρα. «Ψάχνεις να μπαρκάρεις σε πλοίο;»

«Ψάχνω για πλοίο, ναι, αλλά όχι για να μπαρκάρω. Ψάχνω για ένα συγκεκριμένο πλοίο που καταποντίστηκε—»

Ξαφνική φασαρία διέκοψε τα λόγια του, τον έκανε να στρέψει το βλέμμα του αλλού.

Κάποιοι είχαν έρθει στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών, και δεν έμοιαζαν άγνωστοι για τους ντόπιους. Καβαλούσαν άλογα και δίκυκλα, και κουβαλούσαν όπλα, διαφόρων ειδών όπλα: σπαθιά, βαλλίστρες, τσεκούρια, τόξα, πιστόλια, δόρατα, ξιφίδια, μαστίγια, ρόπαλα. Ρόπαλα κυρίως βαστούσαν στα χέρια· τα άλλα τα είχαν είτε θηκαρωμένα είτε κρεμασμένα επάνω τους, ή στις σέλες των αλόγων ή των δίκυκλών τους. Ήταν ντυμένοι με ελαφρά ρούχα και κομμάτια από πανοπλίες διαφόρων ειδών όπως και τα όπλα. Έμοιαζαν με ληστές. Αλλά δεν ήταν εδώ για να επιτεθούν. Είχαν προκαλέσει αναστάτωση, σύγυρα, και ανάμεσα στους παραγωγούς και ανάμεσα στους επισκέπτες του Παζαριού, όμως δεν χτυπούσαν κανέναν. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Μιλούσαν με τους πωλητές, κι αυτοί φαινόταν να διαμαρτύρονται. Ο Γεώργιος τούς άκουσε να λένε: Ήρθατε ήδη... Σας έχουμε πλερώσει... Δεν υπάρχουνε άλλα οχτάρια!... Και οι άνθρωποι που έμοιαζαν με

ληστές – που ίσως και να ήταν ληστές – τους απαντούσαν, αλλά ο Οφιομαχητής δεν μπορούσε ν'ακούσει καλά τις απαντήσεις τους μέσα στον θόρυβο που γινόταν από τις φωνές, τις μηχανές οχημάτων, τις οπλές αλόγων. Οι ληστές δεν φώναζαν όπως ορισμένοι παραγωγοί, όμως σύντομα άρχισαν να πράττουν:

Αναποδογύρισαν τον πάγκο ενός άντρα που πουλούσε ντομάτες, βάφοντας το έδαφος κόκκινο, και του έριξαν μια ροπαλιά κατακέφαλα ξαπλώνοντάς τον και τρίβοντας, κατόπιν, τη μούρη του πάνω στις κατεστραμμένες ντομάτες.

Άρπαξαν μια παραγωγό από τα μαλλιά και τις έσκισαν τα ρούχα κι άρχισαν να τη δέρνουν με ρόπαλα και μαστίγια.

Έσπασαν τα δοχεία επάνω σ'έναν πάγκο τα οποία περιείχαν μέλι, γάλα, και βούτυρο, σκορπίζοντας θραύσματα και φαγώσιμα μπροστά στα μάτια του παραγωγού, που ούρλιαζε προτού φάει μια κλοτσιά στα μαλακά και διπλωθεί.

«Ποιοι είναι αυτοί οι γαμιόληδες;» ρώτησε ο Οφιομαχητής τον άντρα της καντίνας, νιώθοντας την οργή του να βράζει μέσα του σαν ολόκληρη θύελλα από ιοβόλους δράκους της Έχιδνας.

Ο άντρας είχε χλομιάσει, τα μεγάλα μουστάκια του έτρεμαν. Η γυναίκα που ήταν μαζί του ήταν μισοκρυμμένη πίσω του σαν να φοβόταν μην τη δουν, καθώς εκείνος απαντούσε στον Οφιομαχητή: «Οι Γενναίοι, ταξιδιώτη. Οι Γενναίοι κι η Ιωάννα των Αγρών. Κάμε πως δεν τρέχει τίποτα· εσένανε δε θα σε πειράξουν.»

«Κι αν έρθουν κι αποδώ, Αρσένιε;» ρώτησε η γυναίκα πίσω του, ψιθυριστά σχεδόν· ο Γεώργιος με το ζόρι την άκουσε.

«Δεν είμαστε παραγωγοί εμείς· δεν πρόκειται ναρθούνε. Μια καντίνα είμαστε. Δεν έχουνε δουλειά μαζί μας.»

Ο Γεώργιος ήπια μια γουλιά θαλάσσιες Αποχρώσεις, προσπαθώντας να μη σπάσει το ποτήρι μες στη γροθιά του. Παρατηρώντας τους Γενναίους και... αυτή εκεί ήταν η Ιωάννα των Αγρών;

Μια γυναίκα έμοιαζε γι'αρχηγός των ληστών. Καθόταν επάνω σε δίκυκλο και επέβλεπε κάνοντας βόλτες ανάμεσα στους πάγκους, τις σκηνές, τον κόσμο· κι αντάλλαζε κοφτές κουβέντες με τους παραγωγούς που διαμαρτύρονταν. Ήταν ψηλή και γεροδεμένη, με μακριά μαύρα μαλλιά που έπεφταν σαν μανδύας στην πλάτη της, συγκρατημένα

μακριά από το πρόσωπό της μ'ένα στεφάνι φτιαγμένο από δέρμα και κλωνάρια. Το δέρμα της ήταν γαλανό· τα μάτια της γκρίζα.

«Και τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνουν εδώ;» ρώτησε ο Γεώργιος τον άντρα της καντίνας, ενώ πολλοί παραγωγοί τώρα άλλαζαν γνώμη και προσπαθούσαν να βγάλουν λεφτά για να πληρώσουν τους Γενναίους.

«Ζητάνε φόρο για την προστασία που προσφέρουν στους Αγρούς.»

«Ποια προστασία; Δε βλέπω καμιά προστασία. Δεν υπάρχουν αγροφύλακες εδώ; Ετούτα τα εδάφη δεν είναι του Βασιλιά της Ηχώπολης;»

«Φυσικά και είναι, αλλά... οι Αγοροφύλακες ποτέ δεν βρίσκονται κοντά όταν είναι κοντά οι Γενναίοι. Καλύτερα να κάμεις απλά ό,τι σου λένε, ταξιδιώτη. Αλλιώς μπορεί και να σε σκοτώσουνε. Έχει συμβεί.»

«Ναι,» είπε η γυναίκα της καντίνας, «έχει συμβεί.»

Τότε, δύο Γενναίοι επάνω σε άλογα ζύγωσαν την καντίνα. Οι περισσότεροι πελάτες σκορπίστηκαν, φεύγοντας. Μόνο ο Γεώργιος έμεινε κι ένας γέρος με γκλίτσα, που παρατηρούσε με τα χέρια του ακουμπισμένα στην κεφαλή της και το γενειοφόρο σαγόνι του ακουμπισμένο στα χέρια του.

«Ε!» είπε ο ένας απ'τους Γενναίους. «Εσύ έχεις την καντίνα;»

«Ναι,» απάντησε ο άντρας με τα μουστάκια, «εγώ την έχω.»

«Δεν πλήρωσες Φόρο των Αγρών. Πρέπει να πληρώσεις.»

«Εγώ πλανόδιος είμαι, φίλε· δεν είμαι αγρότης.»

«Τι μας γνωιάζει που δεν είσ' αγρότης; Εδώ δεν είσαι και πουλάς;»

«Ναι αλλά δεν, δεν είμαι του Παζαριού. Απλά ήρθα.»

«Κι άμα 'απλά έρθει' κάνας κακούργος και σ'το ρημάξει το μπουρδέλο σου, τι θα γίνει, μάστορα;» φώναξε ο Γενναίος κουνώντας απειλητικά το ρόπαλό του. «Νομίζεις ότι εσύ δε θες φύλαξη; Ποιος πούστης είσαι; Ο αγαπητικός του Αστερίωνα; Σκύβεις και σου τον βάζει πίσω από τους θάμνους;»

Ο άλλος Γενναίος γελούσε τώρα· και είπε: «Πέντε χιλιάρικά, καντιναδόρε.»

«Δεν έχω, ρε παιδιά, τόσα λεφτά μαζί μου—»

«Θες να το ψάξουμε τ'όχημά σου να δούμε τι έχεις; Ε;»

Ένα ξαφνικά κρακ! ακούστηκε από δίπλα, και οι δυο Γενναίοι στράφηκαν για ν'αντικρίσουν τον μαυρόδερμο ξένο που το ποτήρι είχε

μόλις σπάσει στο χέρι του. Τα μάτια του τους ατένιζαν χωρίς να βλεφαρίζουν.

«Τι συμβαίνει, ταξ'διώτη;» ρώτησε ο Γενναίος. «Σ'ενοχλεί κάτι;»

Ο Οφιομαχητής κατέβηκε από το σκαμνί του, βάζοντας το χέρι του στο μανίκι του Φιλίου της Έχιδνας. «Αν ήμουν στη θέση σας θα έπαιρνα δρόμο όσο είμαι ακόμα ζωντανός.»

Οι όψεις των Γενναίων αγρίεψαν. «Απειλείς, καριόλη;» φώναξε εκείνος που του είχε μιλήσει. «Απειλείς;» Και τίναξε το μακρύ δερμάτινο μαστίγιό του προς τον Οφιομαχητή...

...ο οποίος το άρπαξε στον αέρα και τράβηξε τον άντρα από τη σέλα του αλόγου του, σωριάζοντάς τον στη γη.

«Παλιοπούστη!» αναφώνησε ο άλλος. «Θα σε μάθω τώρα γω, παλιοπούστη!» ενώ ο άντρας της καντίνας έλεγε: «Όχι, ρε φίλε, όχι. Θα μας καταστρέψεις όλους! Όχι!»

Ο ληστής έκανε να ζυγώσει τον Γεώργιο, καβάλα στο αλογό του, υψώνοντας το ρόπαλό του. Εκείνος άρπαξε την Ευθαλία από τον πάγκο της καντίνας και την εκτόξευσε καταπάνω του. Το φίδι τινάχτηκε σαν βέλος, καρφώνοντας τα δόντια του στον λαιμό του Γενναίου, ο οποίος έπεσε απ'το ζώο του ουρλιάζοντας καθώς οι αισθήσεις του άρχισαν να θολώνουν από το φαρμάκι της ταχύγλωττης έχιδνας.

«Είπες ότι το φίδι δεν δαγκώνει...» έκανε ο άντρας της καντίνας.

«Είπα ψέματα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, λοξοκοιτάζοντάς τον.

Ο άλλος ληστής, αυτός με το μαστίγιο, σηκώθηκε τότε από κάτω, εξαγριωμένος, και είχε ένα σπαθί στο χέρι. Αλλά το ίδιο και ο Οφιομαχητής. Καθώς ο Γενναίος τού ορμούσε, το Φιλί της Έχιδνας έσπασε τη λεπίδα του ληστή στα δύο και του έκοψε το κεφάλι. Το ακέφαλο σώμα παραπάτησε, εκτοξεύοντας πίδακες αίματος.

Η γυναίκα της καντίνας ούρλιαξε.

«Όχι, ρε φίλε!» είπε, πανικόβλητα, ο άντρας της καντίνας. «Θα μας καταστρέψεις – θα μας καταστρέψεις!»

Ο Γεώργιος τον αγνόησε για να μη στρέψει την οργή του εναντίον του. Πλησίασε τον Γενναίο με τις θολωμένες αισθήσεις και τον κλότσησε κατακέφαλα, σκοτώνοντάς τον. Πήρε την Ευθαλία από κάτω και την άφησε να τυλιχτεί στον πήχη του.

Ο γέρος με τη γκλίτσα, ακόμα καθισμένος, γελούσε σαν χαζός. «Ποιος είς', ρε παιδί;» ρώτησε. «Παις τ'Αστερίων' είς';»

Ορισμένοι από τους άλλους Γενναίους είχαν προσέξει τι έγινε κοντά στην καντίνα, και έδειχναν τον Οφιομαχητή φωνάζοντας στους υπόλοιπους: Αυτός εκεί ο καριόλης!... Τους σκότωσε!... Το μαυρόδερμο κάθαρμα με το σπαθί!... Ο ξένος! Ο ξένος!...

Έξι Γενναίοι έτρεξαν καταπάνω του: δύο γυναίκες – η μία έφιππη – και τέσσερις άντρες – οι δύο έφιπποι – με σπαθιά και ρόπαλα και μαστίγια στα χέρια. «Φονιάς στους Αγρούς!» φώναζε κάποιος άλλος Γενναίος. «Σκοτώστε τον! Φονιάς! Κακούργους! Κακούργος!»

Η φαρμακερή καταιγίδα μέσα στον Γεώργιο είχε δυναμώσει. Εκτόξευσε την Ευθαλία καταπάνω σ'έναν από τους έφιππους ληστές. Γρονθοκόπησε το κεφάλι του αλόγου της άλλης καβαλάρισσας, σωριάζοντας ζώο και γυναίκα στη γη. Έκοψε ένα μαστίγιο με το Φιλί της Έχιδνας και, κατόπιν, το χέρι που το βαστούσε· έσκισε μια κοιλιά· χώρισε ένα κεφάλι από τους ώμους του. Μονοχεριάρι άρπαξε έναν από τους Γενναίους και τον εκσφενδόνισε λες κι ήταν καταπέλτης, ρίχνοντάς τον επάνω σ'έναν άλλο που ερχόταν καβάλα σε δίκυκλο.

Αλλά δεν ήταν ο μόνος που ερχόταν καβάλα σε δίκυκλο. Ένας ακόμα πλησίαζε. Ολοταχώς. Κραυγάζοντας σαν παράφρονας. Με ολοφάνερη πρόθεση να πατήσει τον Οφιομαχητή κάτω από τους πλατείς, οδοντωτούς, μεταλλικούς τροχούς του.

Ο Γεώργιος άπλωσε το ένα χέρι του κι άρπαξε το όχημα από τη μπροστινή μεριά, σταματώντας το σαν να ήταν παιχνίδι. Οι τροχοί του ούρλιαζαν επάνω στη γη, τινάζοντας χώμα, σκάβοντας, αλλά μη μπορώντας να προχωρήσουν. Ο ληστής που το καβαλούσε ατένισε τον Οφιομαχητή με γουρλωμένα μάτια προς στιγμή, προτού το Φιλί της Έχιδνας διαλύσει το πρόσωπό του στέλνοντάς τον στον Αβυσσαίο.

Ύστερα, ο Οφιομαχητής άρπαξε το δίκυκλο από λίγο πιο πίσω και, μονοχεριάρι, το σήκωσε στον αέρα, εκτοξεύοντάς το επάνω στα κεφάλια δυο Γενναίων που έρχονταν πεζοί, βαστώντας οπλισμένες βαλλίστρες. Ο ένας σίγουρα σκοτώθηκε από το δίκυκλο βλήμα· ο άλλος ίσως και να έζησε.

Ο Γεώργιος είδε την Ευθαλία να τον πλησιάζει και τη σήκωσε από κάτω, αφήνοντάς την ξανά να τυλιχτεί γύρω από το χέρι του.

Οι Γενναίοι συγκεντρώνονταν αντίκρυ του, τώρα, προσπαθώντας να περάσουν ανάμεσα από πάγκους και σκηνές και κόσμο – ανατρέποντας πράγματα, σκίζοντας υφάσματα, ρίχνοντας κάτω ανθρώπους.

«Ξέρετε κάτι;» τους φώναξε ο Οφιομαχητής. «Ετούτα τα μέρη είναι επικίνδυνα! Κακούργοι περιφέρονται αδέσποτοι. Πληρώστε με χίλια οχτάρια ο καθένας και είμαστε εντάξει· θα σας προστατέψω.» Τίναξε τα αίματα από τη λεπίδα του σπαθιού του καταπάνω τους.

Η Ιωάννα των Αγρών ήταν ανάμεσα σ'αυτούς αντίκρυ του, καβάλα στο δίκυκλό της που η μηχανή του μούγκριζε σαν θηρίο. Μερικές από τις σταγόνες την πιτσίλισαν. Στα χέρια της είχε μια διπλή βαλλίστρα, και σημάδευε τον ξένο. «Πάρε αυτό για πληρωμή!» του απάντησε, εκτοξεύοντας το ένα βέλος.

Ο Γεώργιος το απέφυγε χωρίς δυσκολία.

«Κι αυτό!» Εκτόξευσε και το δεύτερο βέλος.

Ο Οφιομαχητής το απέφυγε, και το βλήμα καρφώθηκε σε μια πινακίδα που ενημέρωνε για την τιμή των αγγουριών. «Αν είστε όλοι τόσο καλοί τοξότες όσο εσύ,» φώναξε, τραβώντας το βέλος έξω από το ξύλο και κρατώντας το μπροστά του, «τότε σίγουρα χρειάζεστε προστασία!»

«Είσαι ξένος, καριόλη – εξωδιαστασιακός – και δεν έχεις ιδέα τι συμβαίνει εδώ! Ξέρεις ποια είμαι εγώ;»

Ο Οφιομαχητής έσπασε το βέλος ανάμεσα στον δείκτη και τον μέσο του αριστερού του χεριού σαν να ήταν λεπτό ξυλαράκι. «Εγώ ξέρεις ποιος είμαι;»

«Επισκέπτης του Αβυσσαίου είσαι, καριόλη!» φώναξε η Ιωάννα των Αγρών. «Σκοτώστε τον! Σκοτώστε τον!» πρόσταξε. «Χίλια χταπόδια σ'αυτόν που θα μου φέρει το κεφάλι του!»

Το μακελειό που ακολούθησε στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών όλοι οι παρευρισκόμενοι θα το θυμόνταν για πολύ καιρό. Δεν γνώριζαν να είχε ποτέ ξανά συμβεί τέτοιο πράγμα. Πάγκοι ανατρέπονταν και εκτοξεύονταν και κομματιάζονταν, σκηνές σκίζονταν και έπεφταν, προϊόντα χύνονταν αποδώ κι αποκεί, άνθρωποι σωριάζονταν χτυπημένοι και λιανισμένοι, αίματα και κομμένα μέλη τινάζονταν, άλογα κουτρουβαλούσαν στη γη, άλογα έχαναν τα κεφαλιά τους, δίκυκλα έσπαγαν. Και στο κέντρο αυτής της τρομερής ανθρωποθύελλας ήταν ο μαυρόδερμος, πρασινομάλλης ξένος που χτυπούσε και πέταγε τους

Γενναίους σαν να ήταν ψεύτικες κούκλες. Και εκτόξευε το φίδι του το οποίο τους δάγκωνε κάνοντάς τους να ουρλιάζουν και να μην ξέρουν τι τους γινόταν. Και είχε βγάλει κι ένα βελονοβόλο από την κάπα του κι έριχνε δηλητηριασμένες βελόνες καταπάνω τους. Και το σπαθί στο χέρι του κατέκοβε ανθρώπους, ζώα, όπλα.

Οι Γενναίοι ήταν καταφανώς πολύ περισσότεροι από τον Οφιομαχητή, αλλά δεν μπορούσαν να τον αποκλείσουν για να τον σκοτώσουν. Η δομή του Παζαριού, που ήταν γεμάτο σκηνές και πάγκους και κάρα και οχήματα, τον εξυπηρετούσε. Δημιουργούσε ένα χάος ολόγυρά του, ενώ οι παραγωγοί και οι άλλοι παρευρισκόμενοι απομακρύνονταν για να γλιτώσουν.

Οι Γενναίοι της Ιωάννας των Αγρών δεν είχαν μάθει να βρίσκονται αντιμέτωποι με τέτοια αντίσταση. Και σίγουρα όχι από έναν και μόνο άνθρωπο. Δεν ήξεραν τι σκατά ήταν αυτός ο μαυρόδερμος τύπος αλλά δεν μπορεί να ήταν φυσιολογικός! σκέφτονταν. Κανένας άντρας με τέτοια δύναμη δεν μπορεί να ήταν φυσιολογικός!

Πανικοβλήθηκαν. Τελευταία, είχαν συνηθίσει να απειλούν και να παίρνουν εκείνο που ζητούσαν· δεν πολεμούσαν, παρά μονάχα σε ακραίες περιπτώσεις. Και οι περισσότερες μάχες που έδιναν ήταν άνισες, με κάθε πλεονέκτημα προς τη μεριά τους. Κανείς τους δεν ήταν έτοιμος να σκοτωθεί. Το γεγονός ότι δεν είχαν πανικοβληθεί αμέσως, ύστερα από τους πρώτους νεκρούς ανάμεσά τους, οφειλόταν στο ότι ήταν τόσο ξαφνιασμένοι από αυτό που αντίκριζαν. Στο σημείο τού να αμφισβητούν ότι ήταν πραγματικό. Γιατί, πολύ απλά, δεν μπορεί ένας άνθρωπος μόνος του να τους αντιστεκόταν έτσι. Ήταν οι Γενναίοι της Ιωάννας των Αγρών! Κανείς δεν τους αντιστεκόταν και κανείς δεν τους απειλούσε σε τούτους τους τόπους. Ήταν οι τοποτηρητές. Ήταν οι φύλακες των Αγρών και οι προστάτες των αγροτοποιμένων – και γάμα τους Αγροφύλακες κι αυτές τις κωλοΣυντεχνίες Αγροτοποιμένων και τέτοιες μαλακίες.

Τώρα, όμως, έβλεπαν ότι, αν κατάφερναν να κατατροπώσουν τον μαυρόδερμο ξένο, θα το κατάφερναν αφού πολλοί – πάρα πολλοί – είχαν χάσει τη ζωή ή τα μέλη τους· κι έτσι, καθώς το συνεδητοποιούσαν αυτό, μεγάλος φόβος τούς γέμισε. Τρομοκρατήθηκαν.

Τράπηκαν σε φυγή, και η Ιωάννα των Αγρών πρώτη ανάμεσά τους. Ούτε εκείνη ήταν έτοιμη να σκοτωθεί από τούτο τον εξωδιαστασιακό καριόλη.

Όταν οι Γενναίοι είχαν αποχωρήσει, ο Οφιομαχητής στεκόταν περιτριγυρισμένος από συντρίμια και νεκρούς. Δεν είχε καν τραυματιστεί. Και η Ευθαλία ήταν ξανά τυλιγμένη στο χέρι του. Πιάνοντας ένα σκισμένο ύφασμα σκηνής από κάτω, σκούπισε το Φιλί της Έχιδνας από τα αίματα μπροστά στα έκπληκτα μάτια των παραγωγών και των άλλων που βρίσκονταν στο Παζάρι, οι οποίοι τώρα απλά στέκονταν και κοιτούσαν. Κοιτούσαν, σαστισμένοι.

Ο Γεώργιος άκουσε φωνές: Ποιος είσαι; – Θα ξαναρθούν και θα μας σκοτώσουν όλους! – Από πού είσαι, ξένε; – Τι διάολος είς' εσύ; – Μας κατέστρεψες! – Αυτό τούς χρειαζόταν! Στον Αβυσσαίο όλοι ντους! – Θα σε κυνηγήσουνε, ταξιδιώτη. Φύγ' αποδώ! – Ποιος είσαι; – Τι είσαι; – Ο Αστερίωνας τον έστειλε αυτόνανε για να τους ξεπληρώσει, τους παλια'θρώπους...

Ο Γεώργιος πλησίασε την καντίνα και τον πάσαλο όπου ήταν δεμένος ο Γκριζοχαίτης, ο οποίος – παραδόξως ίσως – δεν είχε αφηνιάσει.

Ο άντρας της καντίνας κοίταζε κατάπληκτος κι αυτός. «Είσαι... Είσαι... Ποιος είσαι, ξένε; Τι θέλεις εδώ; Ποιος σ'έστειλε;»

«Κανείς δε μ'έστειλε. Έχεις άλλο ένα ποτήρι Θαλάσσιες Αποχρώσεις;»

«Ναι. Ναι, βέβαια. Ναι.» Του γέμισε ένα και του το έδωσε.

Ο Οφιομαχητής θηκάρωσε το σπαθί του. «Ευχαριστώ.»

Εκείνος ο γέρος με τη γλίτσα ακόμα καθόταν στην ίδια θέση – δεν πρέπει να είχε σηκωθεί ούτε στιγμή – κι ακόμα γελούσε σαν χαζός.

Ένα πλήθος συγκεντρώθηκε γύρω απ'τον Οφιομαχητή καθώς έπινε μια γερή γουλιά απ'το δροσιστικό ποτό του.

Μια γυναίκα είπε: «Φύγε αποδώ, ταξιδιώτη. Φύγε! Θα ξανάρθουν για να σε ψάξουν – δε θα τ'αφήσουν έτσι – κι άμα σε βρουν εδώ θα νομίσουνε ότι εμείς σε βάλαμε και θα μας χτυπήσουν όλους!»

2

Δεν ξέρω αν θα έπρεπε να χαρώ ή όχι μ'αυτό που ακούω. Η Ιουλία Αρσιλκάδια είναι αναμφίβολα εξοργισμένη, και η οργή της είναι ένας λόγος για να μην χαίρομαι. Τούτη η υπόθεση θα μπορούσε να είχε τελειώσει πολύ πιο απλά, και πολύ πιο αναίμακτα.

«Δραπέτευσαν, οι αιρετικοί δαίμονες!» επαναλαμβάνει η Φύλακας της Ιλφόνης, με το λευκόδερμο πρόσωπό της νάχει πάρει ξαφνικά μια υποκόκκινη χροιά.

Η Αθανασία μοιάζει ξαφνιασμένη. «Πώς... πώς έγινε αυτό; Δεν τους πρόσεχες; Δεν είχες φρουρούς;»

«Ασφαλώς και τους πρόσεχα, Πανιερότατη,» αποκρίνεται η Ιουλία Αρσιλκάδια. «Σκότωσαν τους φρουρούς, και πήραν μαζί τους και τον Κλεάνθη, τα αιρετικά τέρατα! Ίσως εξ αρχής, ο τρισκατάρατος, να ήταν σύμμαχός τους!»

Ο Κλεάνθης είναι ο σύζυγος της αδελφής της, της προηγούμενης Φύλακα, της Ευαγγελίας. Ή ίσως θα ήταν σωστότερο να σκέφτομαι αυτό το είναι σαν ήταν, γιατί μάλλον η Ευαγγελία δεν ζει πλέον – και, πιθανώς, κατόπιν διαταγής της Ιουλίας...

Τέλος πάντων.

Η αλήθεια είναι πως θα έπρεπε να χαίρομαι για την παρούσα κατάσταση. Αλλά, από την άλλη, θα μπορούσα να είχα ελευθερώσει τη Μάρθα και τον Ευθύμιο με καλύτερο τρόπο – αν και όχι τον Κλεάνθη. Όμως ο Κλεάνθης δεν μ'ενδιαφέρει.

«Και οι σύντροφοί τους;» ρωτάω την Ιουλία. «Δραπέτευσαν και οι σύντροφοι των δύο Τέκνων;»

«Όχι· δεν πρόλαβαν να τους πάρουν κι αυτούς μαζί. Η φύλαξη στα μπουντρούμια του οχυρού μου δεν είναι τόσο κακή, Οφιομαχητή!» Ύστερα, τα μάτια της στενεύουν καθώς με αντικρίζει. «Αλλά η Πανιερότατη είπε πως ήρθες εδώ για να ζητήσεις να ελευθερωθούν οι αιρετικοί δαίμονες...»

«Δεν είπα ότι ήρθε γι' αυτό, Ιουλία!» τη διορθώνει αμέσως η Αθανασία. «Είπα ότι ήρθε για να μας βοηθήσει εναντίον του Αρχέγονου Όφρεως—»

«Αλλά ήθελε να ελευθερωθούν και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου...»

«Η Μάρθα,» της λέω, «είναι γυναίκα ενός προσωπικού μου φίλου, και μαζί με τον Ευθύμιο και τους υπόλοιπους ταξίδεψαν εδώ για να ζητήσουν βοήθεια από εσένα.» Δεν μπαίνω καν στον κόπο να της μιλήσω στον πληθυντικό, ούτε να την αποκαλέσω «Αρχόντισσά μου», όπως είναι το τυπικό στην Ιλφόνη. Δε μ' αρέσει καθόλου η όψη αυτής της φοινικής οχιάς. «Ήρθαν φιλικά, ως αντιπρόσωποι της επανάστασης στη Σαλντέρια. Κι εσύ τους φυλάκισες.»

«Τι θέλεις να πεις;» συρίζει η Ιουλία. «Είναι αιρετικοί! Είναι δολοφόνοι! Είναι τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου!»

«Δεν είχες καν δικαίωμα να τους γδύσεις για να το ανακαλύψεις αυτό!» Αισθάνομαι την οργή μου να βράζει· μόνο χάρη στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου δεν την έχω αρπάξει απ' τον λαιμό την καριόλα.

Τα μάτια της αστράφτουν με οργή που μοιάζει να προσπαθεί να συγκριθεί με τη δική μου. «Μέσα στο Οχυρό του Ποταμού κάνω ό,τι θέλω, Οφιομαχητή! Δε θα μου πεις εσύ τι έχω 'δικαίωμα' να κάνω!» Τα λόγια της μου θυμίζουν έναν άνθρωπο που έχω στη λίστα μου για μελλοντική κατατόμηση: τον Αθανάσιο Ζερδέκη, τον Άρχοντα της Κιρβιάδας. Παρόμοια ανωμαλία φαίνεται να τους διακατέχει και τους δύο.

«Δεν ήταν υπήκοοί σου,» της λέω. «Ήρθαν από άλλη πόλη, ζητώντας βοήθεια, μα την Έχιδνα! Αυτή είναι η φιλοξενία που δείχνει η Φύλακας της Ιλφόνης σε όσους έρχονται να της ζητήσουν βοήθεια; Τους γδύνει για να δει αν έχουν σημάδια επάνω τους και, μετά, τους πετάει στα μπουντρούμια;»

«Τι άλλο μπορεί να ήταν εκτός από φονιάδες του Φαρμακερού Κύκλου;»

«Και τι σημασία έχει αυτό; Θυμάμαι μια άλλη Φύλακα της Ιλφόνης που δεν θα διανοείτο να κάνει τέτοιο πράγμα!»

Η Ιουλία στρέφεται ξαφνικά στην Αθανασία, έξω φρενών. «Έφερες αυτό το τέρας εδώ, μες στο οχυρό μου, για να με κατακρίνει;» φωνάζει, μοιάζοντας να αδιαφορεί που μιλά στην Αρχιέρεια της Ιχθυοδότης. Και

προς εμένα ξανά, δείχνοντάς με με το χέρι της όπου γυαλίζει το ένα Περικάρπιο της Φύλαξης: «Θα σε είχα πετάξει στα μουντρούμια, είτε είσαι ο Οφιομαχητής είτε όχι, αν δεν είχες έρθει μαζί με την Πανιερότατη!»

«Θα προσπαθούσες...» Το Φιλί της Έχιδνας βγαίνει απ'το θηκάρι σχεδόν με δική του θέληση.

Η Ιουλία κάνει ένα βήμα πίσω, αν και δεν είμαστε και πολύ κοντά τώρα· δεν θα μπορούσα να τη σκοτώσω χωρίς να κάνω δυο βήματα μπροστά. Οι άνθρωποί της που βρίσκονται μέσα στην αίθουσα αναφωνούν. Εκτός από τους φρουρούς – οι οποίοι τραβάνε όπλα, έρχονται προς το μέρος μου. Κρατάνε λεπίδες· με σημαδεύουν με ενεργοβόλα πιστόλια. Αισθάνομαι το χέρι της Λουκίας να σφίγγει τον ώμο μου, σαν να θέλει να με συγκρατήσει, να με συγκρατήσει προτού γίνει καμιά μεγάλη καταστροφή.

«Όχι!» φωνάζει ξαφνικά η Αθανασία, κι αμέσως βρίσκεται μπροστά μου, ανάμεσα σ'εμένα και τη Φύλακα της Ιλφόνης. «Όχι!» Οι ναοφύλακές της και η Πρώτη Ιερομαχήτρια έχουν επίσης βγάλει τα όπλα τους, παρατηρώ· έχουν σχηματίσει έναν προστατευτικό κλοιό γύρω μας, στη στιγμή. «Είμαστε όλοι σύμμαχοι εδώ!» φωνάζει η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. «Είμαστε όλοι σύμμαχοι κατά της απειλής του Αρχέγονου Όφεως! Κρύψε το σπαθί σου,» μου ζητά. «Τώρα.»

Δεν δέχομαι διαταγές από κανέναν. Ούτε καν από την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. Αλλά μάλλον έχει δίκιο. Από λάθος τράβηξα το Φιλί της Έχιδνας. Το Γαλήνεμα του Άγιου Ανέμου κρατά μακριά την οργή μου. Το λεπίδι επιστρέφει στο θηκάρι του.

«Με συγχωρείτε, Πανιερότατη,» λέω. «Προς στιγμή παραφέρθηκα.» Τα μάτια μου ατενίζουν την Ιουλία Αρσιλκάδια πίσω της. «Θα ελευθερώσεις τους συντρόφους τους,» της λέω. «Δεν φταίνει σε τίποτα. Δεν είναι καν Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Είναι απεγνωσμένοι εργάτες της Σαλντέρια που εξεγέρθηκαν.»

«Δε θα μου πεις τι να κάνω, Οφιομαχητή! Βρίσκεσαι μέσα στο οχυρό μου. Εγώ είμαι αρχόντισσα εδώ, όχι εσύ!»

Η Αθανασία στρέφεται να την αντικρίσει. «Άκουσέ με!» της λέει απότομα, μοιάζοντας να τη μαλώνει παρότι φαίνεται νάχει τα μισά της χρόνια. «Έκανα μια συμφωνία με τον Οφιομαχητή, προκειμένου να

μας βοηθήσει στον αγώνα μας εναντίον του Αρχέγονου Όφεως. Και η συμφωνία μας ήταν ότι θα σου ζητούσα να ελευθερώσεις τα Τέκνα από τη Σαλντέρια και τους ακόλουθούς τους.»

«Ο Οφιομαχητής είναι μαζί τους! Είναι σαν αυτούς!»

«Δεν είναι του Φαρμακερού Κύκλου, Ιουλία. Και σταμάτα να φωνάζεις. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά του, γιατί οι Ηρμάντιοι, εκτός των άλλων, έχουν τώρα έναν δικό τους Φιλημένο της Μεγάλης Κυράς. Έναν άντρα δυνατό σαν τον Οφιομαχητή. Συγκρούστηκαν οι δυο τους στη Σαλντέρια – δύο φορές, μάλιστα. Και δυστυχώς ο εχθρός μας είναι ακόμα ζωντανός. Τον λένε Εύανδρο, και βρίσκεται υπό τον έλεγχο του Αρχιερέα του Αρχέγονου Όφεως, του ερπετοειδή από τους Ουραίους Δασότοπους.

»Ο Οφιομαχητής είναι σύμμαχός μας, Ιουλία. Αλλά δεν θα πολεμήσει στο πλευρό μας αν δεν ελευθερώσεις τα Τέκνα και τους ακόλουθούς τους.»

Η Ιουλία γελά κοφτά. «Σύμμαχός μας, Πανιερότατη; Ή σύμμαχος του Φαρμακερού Κύκλου; Τον φοβάμαι εδώ μέσα! Μπορεί να μας σκοτώσει όλους!»

«Είσαι ακόμα ζωντανή,» της λέω. «Ένα καλό σημάδι ότι δεν σκέφτομαι να σε σκοτώσω.»

«Μην κάνετε σαν παιδιά!» φωνάζει η Αθανασία – παριστάνοντας τη μαμά μας παρά την ηλικία της: πράγμα που ίσως θα φάνταζε αστείο αν δεν ήταν αυτή που είναι. «Σου ζητώ, Ιουλία, να τους ελευθερώσεις. Αυτοί δεν είναι σημαντικοί για τον αγώνα μας κατά του Αρχέγονου Όφεως. Ο Οφιομαχητής είναι.»

«Και να ήθελα να τους ελευθερώσω, Πανιερότατη, δεν μπορώ. Όπως είπα, δραπετεύσαν.»

«Όχι, όμως, και οι ακόλουθοί τους. Αυτούς να τους αφήσεις να φύγουν.»

Η Ιουλία δεν απαντά αμέσως, μοιάζοντας συλλογισμένη. Ένας άντρας ξεχωρίζει ανάμεσα από τους άλλους παρευρισκόμενους στην αίθουσα και έρχεται δίπλα της – ένας ψηλός, γκριζομάλλης τύπος, ξυρισμένος, γαλανόδερμος, καλοντυμένος. Σκύβει κοντά της και της ψιθυρίζει κάτι ενώ το ένα του χέρι τυλίγει τη μέση της. Προς στιγμή δεν τον αναγνωρίζω – αλλά μετά τον θυμάμαι:

Ο Αρσένιος ο Μαχητής! Ο ένας από τους κουρσάρους που συμμαχησαν με τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά για να μας στήσουν ενέδρα στο Άνοιγμα του Στόματος του Ιχθύος. Ένα από τα καθάρματα που κατέσφαξαν τους Αγενείς μου.

Είναι τώρα σύμμαχος αυτής της καταραμένης οχιάς; Ή σύζυγός της; Γιατί η Φαρμακερή Βασίλισσα δεν μου το ανέφερε;

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου είναι το μόνο που με κρατά απ'το να ξανατραβήξω το Φιλί της Έχιδνας.

Ας επιστρέψουμε στο ζητούμενο. Τώρα. Προτού γίνει μακελειό μέσα σε τούτη τη γαμημένη αίθουσα. Τώρα.

«Η Μάρθα και ο Ευθύμιος έχουν φύγει;» ρωτάω. «Είναι έξω από την πόλη;»

«Κανονικά, όχι, δεν πρέπει να έχουν φύγει,» αποκρίνεται η Ιουλία, ξαφνικά πιο ψύχραιμη τώρα (και πιο επικίνδυνη, ίσως;). «Οι μαχητές μου παραφυλάνε παντού, ελέγχουν τους πάντες στις πύλες και στα λιμάνια. Θα τους βρουν! Και αυτούς και τον Κλεάνθη.»

«Αν δεν σταματήσει να τους κυνηγά,» λέω στην Αθανασία, «η συμφωνία μας δεν ισχύει. Θέλω η Μάρθα, ο Ευθύμιος, και οι άλλοι να φύγουν ασφαλείς από την Ιλφόνη, να πάνε στη Σαλντέρια.»

Η Αρχιέρεια με αγριοκοιτάζει, μοιάζοντας στα πρόθυρα να πει ότι η υπομονή της έχει αρχίσει να εξαντλείται.

«Δε μπορώ να τους αφήσω να φύγουν!» λέει η Ιουλία προτού η Αθανασία προλάβει να της μιλήσει. «Έχουν μαζί τους έναν πολιτικό κρατούμενο. Έχουν πάρει τον Κλεάνθη. Αν ήταν μόνοι τους, ίσως και να... σου έκανα τη χάρη, Οφιομαχητή. Αλλά τώρα είναι εκτός συζήτησης. Η θέση του Κλεάνθη είναι στα μπουντρούμια του Οχυρού του Ποταμού.»

«Εντάξει,» της λέω. «Ας κάνουμε μια συμφωνία, τότε.»

Μ'ατενίζει καχύποπτα. «Τι συμφωνία;»

«Αν οι μαχητές σου καταφέρουν να τους πιάσουν, θα αφήσουν τη Μάρθα και τον Ευθύμιο ελεύθερους. Θα τους οδηγήσουν σ'εμένα, για να τους εξηγήσω τι συμβαίνει. Με τον Κλεάνθη κάνε ό,τι νομίζεις.»

Μοιάζει να το σκέφτεται. Τελικά λέει: «Θα δούμε όταν τους έχουμε και τους τρεις στα χέρια μας, Οφιομαχητή.»

«Αν η Μάρθα και ο Ευθύμιος πάθουν κακό,» την προειδοποιώ, «θα είσαι υπεύθυνη.»

Η Ιουλία στρέφεται στην Αθανασία. «Πάρτε αυτό τον δαίμονα από το Οχυρό μου, σας παρακαλώ, Πανιερότατη! Δεν έχω τίποτ' άλλο να πω μαζί του.»

Η Αρχιέρεια την κοιτάζει επικριτικά. «Δεν είμαστε φιλοξενούμενοι της Φύλακα της Ιλφόνης, λοιπόν;»

«Εσείς και οι συνοδοί σας ασφαλώς και είστε. Αλλά όχι αυτός ο άνθρωπος»· με δείχνει ξανά με το χέρι της. «Δεν τον ανέχομαι μέσα στο Οχυρό του Ποταμού. Με τρομάζει.»

«Τότε,» αποκρίνεται η Αθανασία, χωρίς να κρύβει τη δυσαρέσκειά της, «θα φύγουμε κι εμείς.»

«Δε σας διώχνω, Πανιερότατη—»

«Μια στιγμή,» τη διακόπτω. «Δεν τελειώσαμε εδώ. Οι αγωνιστές της Σαλντέρια πρέπει να ελευθερωθούν. Η θέση τους δεν είναι στα μπουντρούμια σου· είναι πίσω στην πόλη τους.»

Τα μάτια της και μόνο θα με είχαν σκοτώσει αν μπορούσαν· αλλά, όπως είναι γνωστό, ούτε το δηλητηριώδες βλέμμα Φονομάτη Όφεως δεν με πιάνει. Μετά από μια στιγμή, όμως, καθώς η Αθανασία κάνει να μιλήσει, η Ιουλία την προλαβαίνει λέγοντας: «Εντάξει. Οι παραστρατημένοι ανόητοι θα ελευθερωθούν. Ούτως ή άλλως, χώρο μου πιάνουν. Αλλά δεν θέλω να τους ξαναβρώ μες στην πόλη μου. Δεν ξέρω τι μπορεί να κάνουν, με τέτοιους εγκληματίες που έχουν επαφές. Αν εντοπίζουν πάλι στην Ιλφόνη θα εκτελεστούν επιτόπου.»

«Δεν πρόκειται να ξαναπατήσουν εδώ,» τη διαβεβαιώνω, «είμαι σίγουρος γι' αυτό.»

Έτσι, φεύγουμε από το Οχυρό του Ποταμού καθισμένοι μέσα στο εξατροχο όχημα της Αρχιέρειας, η οποία μοιάζει δυσαρεστημένη με την όλη κατάσταση και μου λέει ότι δεν έπρεπε να είχα φερθεί με τέτοιο τρόπο στην Ιουλία που είναι σθεναρή υπέρμαχος της επίσημης θρησκείας της Έχιδνας. Προτιμώ να μην απαντήσω, αφήνοντας το ήπιο μουρμουρητό της Παρόδου του Πράου Ανέμου να ακολουθήσει το έντονο σφύριγμα του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου μέσα μου.

Η Λουκία φαίνεται τόσο αναστατωμένη όσο η Αθανασία, αλλά, αναμφίβολα, για άλλους λόγους. Μοιάζει να ήθελε να μη βρισκόταν εδώ – κι εγώ μαζί της. Ο Ακατάλυτος είναι ξαπλωμένος πάνω στα γόνατά της.

Το εξάτροχο όχημα μάς βγάξει από την Ιλφόνη· περνάμε από την Πύλη των Όφρων και σταματάμε καμιά εικοσαριά μέτρα απόσταση από εκεί, στο πλάι της λιθόστρωτης δημοσιάς, στα περίχωρα της πόλης. Ανοίγω την πόρτα δίπλα μου και βγαίνω, με την κουκούλα της κάπας μου σηκωμένη. Η Λουκία βγαίνει επίσης. Η Αθανασία κι η Αρωγός της μένουν μέσα, όπως και οι δύο ιέρειες – η Ανθή με τα μακριά μαύρα νύχια στο αριστερό χέρι, και η Ιωάννα των Φιδιών – και ο δόκιμος που είναι γονατισμένος πλάι στο τραπεζάκι για να υπηρετεί. Αλλά η Μάγδα Οσρίλλια βγαίνει κι αυτή, από το ενδιαμέσο τμήμα του οχήματος όπου καθόταν μαζί με τους ναοφύλακες.

Περιμένουμε σιωπηλά ενώ ο αέρας σφυρίζει πάνω από τα περίχωρα της Ιλφόνης κάνοντας παρέα στην Πάροδο του Πράου Ανέμου μέσα μου. Στις επάλξεις των τειχών κυματίζουν οι σημαίες με το έμβλημα της Φύλακα, το δαιμονικό πρόσωπο με την κορόνα, και αναρωτιέμαι τι να συμβαίνει τώρα στη Σαλντέρια. Ελπίζω ο Ζαχαρίας, ο Διπλός Ιάκωβος, και οι άλλοι επαναστάτες να μην έχουν κάνει καμιά ανοησία: να μην έχουν επιτεθεί στους Ιλφόνιους, όπως συμφωνήσαμε.

Και αναρωτιέμαι, επίσης, τι να γίνονται η Διονυσία κι ο Αρσένιος. Πρέπει να πάω να τους βρω κι αυτούς, κάποια στιγμή, στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας. Αλλά όχι τώρα αμέσως· τώρα είναι αδύνατον. Υποθέτω πως η Ερασμία θα έχει φροντίσει για την ασφάλειά τους, πως θα έχουν φτάσει στον προορισμό τους και... και ο Αρσένιος θα έχει συναντήσει τον Αλέξανδρο τον Γηραιό.

Ένα τετράκυκλο όχημα με καρότσα σκεπασμένη με υφασμάτινη οροφή βγαίνει από την Πύλη των Όφρων κάτω από το δυνατό μεσημεριανό φως των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας και κατευθύνεται προς τη μεριά μας, αποφεύγοντας μια βοϊδάμαξα που πλησιάζει την πύλη μεταφέροντας πράγματα. Επάνω στο μηχανοκίνητο όχημα είναι το έμβλημα της Φύλακα. Οι τροχοί του σταματούν κοντά μας, κι από την πισινή του μεριά κατεβαίνουν πέντε άνθρωποι – τέσσερις άντρες, μία γυναίκα – οι στασιαστές από τη Σαλντέρια.

Κατεβάζω την κουκούλα μου – για να με αναγνωρίσουν, για να αισθανθούν ασφαλείς – και τους γνέφω. Έρχονται αμέσως προς εμένα, ενώ το τετράκυκλο όχημα της Φύλακα αναχωρεί χωρίς κανέναν από τους άλλους επιβάτες του να κατεβεί για να μας μιλήσει. Η γυναίκα

παραπατά, παρατηρώ, κι ο ένας από τους άντρες τη στηρίζει. Ένας άλλος άντρας δεν μοιάζει να είναι και σε τόσο καλύτερη κατάσταση. Δεν πρέπει να τους κρατούσαν αιχμάλωτους μόνο· τους βασάνισαν κιόλας. Απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, αλλά το χέρι μου σφίγγει ακούσια το μανίκι του Φιλίου της Έχιδνας.

«Οφιομαχητή!» αναφωνεί ο ένας από τους στασιαστές. «Ήρθες για εμάς!»

«Δυστυχώς δεν μπορούσα να έρθω νωρίτερα,» τους λέω. «Θα είχαμε τώρα και τη Μάρθα και τον Ευθύμιο μαζί μας.»

«Τους σκότωσαν, τα μιάσματα;» Έχουν κι αυτοί κολλήσει τη φρασεολογία των Τέκνων. Αλλά είναι να τους κατακρίνεις; Εδώ κοντεύω να την κολλήσω εγώ, μα την Έχιδνα! Σαν πανούκλα είναι.

«Δραπέτευσαν από μόνοι τους, οι ανόητοι.»

Οι στασιαστές αλληλοκοιτάζονται. Χαμογελάνε. «Σας τόλεγα, δε σας τόλεγα;» λέει εκείνος που δεν μπορεί να βαδίζει άνετα. «Αυτό ήταν η φασαρία που ακούστηκε. Αυτό!»

«Δεν είναι καλό που δραπέτευσαν,» τους λέω, νιώθοντας οργισμένος με τα πάντα. «Αν είχαν μείνει ήσυχοι θα τους είχα ελευθερώσει. Αλλά τώρα είναι κάπου κρυμμένοι μες στην Ιλφόνη, και οι μαχητές της Φύλακα τούς κυνηγάνε.»

«Εμάς πώς μας ελευθέρωσες;» με ρωτά ο άντρας που μου μιλούσε και πριν – ένας ξερακιανός, λευκόδερμος, μαυρομάλλης τύπος σαν μπαστούνι, που δεν έχει ίχνος λίπους επάνω του, αναμφίβολα από τη σκληρή δουλειά στα εργοστάσια της Σαλντέρια.

«Είχα βοήθεια,» απαντώ δείχνοντας, με το βλέμμα μου, προς τη μεριά του εξάτροχου πρασινοβαμμένου οχήματος με τους δράκους ζωγραφισμένους επάνω.

Η Μάγδα Οσρίλλια κοιτάζει τους στασιαστές αμίλητη, ντυμένη με την πανοπλία της. Ο Όφης του Ξίφους είναι κεντημένος στο χιτώνιό της.

Η Ιωάννα των Φιδιών βγαίνει από το όχημα, περίεργη μάλλον να δει τους Σαλντέριους από πιο κοντά. Τα μάτια της στενεμένα επάνω στο στρογγυλωπό πρόσωπό της που είναι κρυμμένο πίσω από τη μάσκα της ιεροσύνης.

Οι στασιαστές μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους.

«Δε θα σας ελευθέρωναν, βέβαια, αν δεν τους το ζητούσα εγώ,» τους λέω. «Και τώρα δεν ξέρω πού είναι η Μάρθα κι ο Ευθύμιος για να τους βοηθήσω. Κι έχουν μαζί τους κι έναν άλλο κρατούμενο – τον σύζυγο της προηγούμενης Φύλακα, τον Κλεάνθη. Τον ελευθέρωσαν κι αυτόν, και η Ιουλία Αρσιλκάδια τον θέλει οπωσδήποτε. Η κατάσταση είναι μπλεγμένη, αλλά θα τους σώσω. Θα τους σώσω. Εσείς, εν τω μεταξύ, πρέπει να επιστρέψετε στη Σαλντέρια. Αν η Φύλακας σάς πιάσει μες στην Ιλφόνη θα σας εκτελέσει· μου το είπε–»

«Δεν κάναμε τίποτα το κακό όταν ήρθαμε, Οφιομαχητή, σ'τ'ορκίζομαι!» μου λέει ένας άντρας που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλός – αυτός που υποβαστάζει τη γυναίκα. «Απλά η Μάρθα ζήτησε βοήθεια από τη Φύλακα. Αλλά η Φύλακας άρχισε... άρχισε να της κάνει ερωτήσεις. Να ρωτά για σένα. Πώς είναι δυνατόν να είσαι μαζί μας, και ποιοι μας υποκίνησαν, και αν πιστεύουμε στην επίσημη θρησκεία της Έχιδνας. Και δε φαινόταν να θεωρεί πως η Μάρθα τής έλεγε αλήθεια – που, που βέβαια δεν...» Κοιτάζει νευρικά την ιέρεια και την Πρώτη Ιερομαχήτρια.

«Γνωρίζουν, όπως καταλαβαίνεις,» του λέω. «Γνωρίζουν τα πάντα. Συνέχισε.»

Ο άντρας ξεροκαταπίνει, νεύει. «Η Μάρθα προσπαθούσε ν'αποφύγει να πει ότι εκείνη κι ο Ευθύμιος είναι Σημαδεμένοι, Οφιομαχητή. Γενικά προσπαθούσε ν'αποφύγει να μιλήσει για τη συμμετοχή των Τέκνων στην επανάσταση. Αλλά η Φύλακας το καταλάβαινε ότι κάτι τής έκρυβε, και πρόσταξε να μας συλλάβουν και να μας γδύσουν· και είδαν το σημάδι επάνω στη Μάρθα και τον Ευθύμιο, και μας φυλάκισαν όλους, Οφιομαχητή. Μας τράβηξαν στα μπουντρούμια κάτω απ'το Οχυρό της Φύλακα, και... και κάποιους μάς βασάνισαν για να μιλήσουμε. Αλλά δεν είχαμε και τίποτα περισσότερο να τους πούμε, μα την Έχιδνα!»

«Τα μιάσματα...» φτύνει παραδίπλα ο ξερακιανός στασιαστής που μου μιλούσε πιο πριν.

«Πρέπει να φύγετε τώρα,» τους λέω. «Να επιστρέψετε στη Σαλντέρια. Δε μπορείτε να ξαναμπείτε στην Ιλφόνη.»

«Η Μάρθα κι ο Ευθύμιος χρειάζονται τη βοήθειά μας–» αρχίζει ο ξερακιανός στασιαστής.

«Δε μπορείτε να τους βοηθήσετε,» τον διακόπτω. «Πρέπει να φύγετε. Τώρα.» Και τους ενημερώνω ποια είναι η κατάσταση στη Σαλντέρια.

Η γυναίκα με ρωτά: «Μα, αν δεν μπορούμε να μπούμε στην Ιλφόνη, από πού θα πάρουμε πλοίο ή όχημα;»

Ρίχνω ένα βλέμμα στη Μάγδα.

Εκείνη μου λέει: «Αυτό είναι δική τους δουλειά, Οφιομαχητή. Δεν βοηθάμε ανθρώπους που καταφανώς είναι επηρεασμένοι από τον Φαρμακερό Κύκλο. Αρκετά κάναμε γι' αυτούς.»

Η Ιωάννα των Φιδιών, όμως, προσθέτει: «Υπάρχει το Κατωβράχι κοντά στον Υψηλό Ναό, Γεώργιε. Ίσως θα μπορούσαν να περιμένουν εκεί, προς το παρόν.» Το εκτιμώ που με αποκάλεσε με το όνομά μου· πρέπει να τόχει παρατηρήσει ότι το προτιμώ.

«Υπάρχει πανδοχείο εκεί;» τη ρωτάω. Το θυμάμαι το μέρος, από παλιά. Παρακατιανό έμοιαζε.

«Υπάρχει ένα, για προσκυνητές και ταξιδιώτες. Το Σημάδι του Όφεως, λέγεται, κι έχει επάνω στην πινακίδα του ζωγραφισμένο τον Αειδόχο Όφι. Στον Ναό δεν μπορούμε να τους φιλοξενήσουμε, αφού είναι αναμειγμένοι με τον Φαρμακερό Κύκλο, εκτός αν περάσουν από Εξαγνιστήρια Τελετουργία... η οποία μπορεί να αποδειχτεί και επώδυνη.»

Στρέφω το βλέμμα μου πάλι στους στασιαστές. «Θα πάτε στο Κατωβράχι; Στο Σημάδι του Όφεως;»

«Ό,τι νομίζεις εσύ, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται ο ξερακιανός τύπος. «Δεν τα ξέρουμε τούτα τα μέρη.»

«Θα πάτε στο Κατωβράχι,» τους λέω, «και μετά... βλέπουμε. Καλώς;» Συμφωνούν.

Το πρόβλημα είναι πως το Κατωβράχι και ο Υψηλός Ναός της Έχιδνας δεν βρίσκονται και τόσο κοντά στην Ιλφόνη. Απέχουν, αν θυμάμαι καλά, πάνω από τριάντα χιλιόμετρα προς τα ανατολικά. Για να φτάσεις εκεί βαδίζοντας θες καμιά μέρα τουλάχιστον. Και έχω την υποψία ότι η Αθανασία δεν θα συναινέσει να βάλει τους «αιρετικούς» μέσα στο όχημά της (όπου με το ζόρι θα χωρούσαν, ούτως ή άλλως, ακόμα πέντε άτομα).

«Θα οδοιπορήσω μαζί σας ως το Κατωβράχι,» λέω στους Σαλντέριους.

Η Αθανασία βγαίνει από το όχημα. «Δεν σοβαρολογείς, σωστά;»

«Δε μπορώ να τους αφήσω να πάνε μόνοι τους, Πανιερότατη. Δεν είναι σε κατάσταση για να ταξιδέψουν. Τους έχουν βασανίσει, τα—» Παραλίγο να πω τα μιάσματα, γαμώ την ουρά της Έχιδνας! «Και οι δρόμοι της Ιχθυδάτιας δεν μπορεί να είναι και πολύ ασφαλείς τώρα, με τον πόλεμο. Όχι πως παλιά ήταν ιδιαίτερα ασφαλείς.»

Η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας χτυπά το χέρι της επάνω στη θωρακισμένη οροφή του οχήματος, οργισμένη ξανά. «Θα το μετανιώσω που έκανα αυτή τη συμφωνία μαζί σου, Γεώργιε!» συρίζει.

«Θα σας συναντήσω στον Ναό, Πανιερότατη—»

Με αγνοεί, στρεφόμενη στην Πρώτη Ιερομαχήτρια. «Μάγδα. Φρόντισε να προμηθευτούμε ένα όχημα από την πόλη για να βάλουμε μέσα αυτούς τους παραστρατημένους.»

«Μάλιστα, Πανιερότατη.» Η Μάγδα Οσρίλλια τραβά έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη της και πατά πλήκτρα. Μιλά με κάποιον: καλεί ένα ιδιωτικό επιβατηγό όχημα, απ'ό,τι καταλαβαίνω.

Η Αθανασία επιστρέφει στο εσωτερικό του εξάτροχου.

Οι Σαλντέριοι μοιάζουν νευρικοί.

«Μην ανησυχείτε,» τους λέω· «δεν υπάρχει πρόβλημα.»

Παρατηρώ ότι η Ιωάννα των Φιδιών με λοξοκοιτάζει υπομειδώντας. Ποια είναι αυτή η ιέρεια, γαμώτο, που έχει παρωνύμιο, μα την Έχιδνα; Και τι εννοούσε η Αθανασία όταν είπε πως δεν ήταν πάντα ιέρεια; Τι ήταν πιο πριν; Κανονικά, για να γίνει κάποια ιέρεια, πρέπει πρώτα να είναι δόκιμη· δεν μπορεί να είναι κάτι... άλλο και μετά, ξαφνικά, να γίνει ιέρεια. Σωστά;

«Ευτυχώς,» μου ψιθυρίζει η Λουκία, «που δεν θα μας αφήσουν να πάμε με τα πόδια. Δε θα το άντεχα.»

«Μπορούσες να πας με την Αρχιέρεια εσύ.»

«Είσαι τρελός, θαρρώ, Καπετάνιε.»

Χαμογελάω.

Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει ανάμεσα από τα πόδια μας.

Μετά από κανένα τέταρτο, ένας δρομοπλότος καταφτάνει από την Πύλη των Όφρων, οδηγώντας ένα εξάτροχο όχημα πολύ μικρότερο από αυτό της Αρχιέρειας και όχι θωρακισμένο. Ανοίγει την πόρτα του και βγαίνει, νεύοντας προς τη Μάγδα. Φαίνεται να την ξέρει.

«Θα πάρεις αυτούς» – η Πρώτη Ιερομαχήτρια δείχνει τους Σαλντέριους – «και θα τους πας στο Κατωβράχι.» Βγάζει ένα χαρτονόμισμα των εκατό οκταπόδων και του το δίνει. «Θα είμαστε μαζί σου. Θα μας ακολουθείς.»

«Έγινε.» Και γνέφοντας στους Σαλντέριους: «Ελάτε, φίλοι, μπείτε.»

Τους γνέφω κι εγώ να κάνουν όπως τους λέει, κι έτσι επιβιβάζονται στο όχημα του δρομοπιλότου.

Επιστρέφω στο εξάτροχο της Αρχιέρειας, και ξεκινάμε για τα ανατολικά, κυλώντας επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά.

Τα μέρη είναι όπως τα θυμάμαι από τις μέρες μου ως κουρσάρος στην Ιχθυδάτια. Φτάνουμε κοντά σε μια πινακίδα που γράφει:

ΠΡΟΣ ΥΨΗΛΟ ΝΑΟ ΕΧΙΔΝΑΣ

και

ΚΑΤΩΒΡΑΧΙ

Ναι, εδώ. Ξανά όπως το θυμάμαι. Στρίβουμε προς τα εκεί που δείχνει το βέλος, νότια, εγκαταλείποντας τη λιθόστρωτη δημοσιά και μπαίνοντας σ'έναν χωματόδρομο. Η θάλασσα δεν φαίνεται τώρα, αλλά σύνομα τη βλέπουμε πάλι. Ο τόπος είναι πεδινός κυρίως, όμως έχει και κάποια σύδεντρα. Το χωριό που αντικρίζουμε είναι το Κατωβράχι. Σταματάμε μπροστά του. Ανοίγω την πόρτα μου και βγαίνω. Η Λουκία και η Ιωάννα των Φιδιών με ακολουθούν· και η Μάγδα Οσρίλλια, επίσης. Οι Σαλντέριοι αποβιβάζονται από το όχημα του δρομοπιλότου, κι εκείνος ρωτά την Πρώτη Ιερομαχήτρια από το ανοιχτό του παράθυρο: «Με χρειάζεστε για τίποτ' άλλο;»

«Όχι,» αποκρίνεται εκείνη. «Σ'ευχαριστούμε. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Σηκώνει το τζάμι του παραθύρου ξανά και βάζει τους ξέι τροχούς του σε κίνηση, αποχωρώντας.

Οι Σαλντέριοι κοιτάζουν γύρω-γύρω, με έκδηλη επιφύλαξη. Ο ξερακιανός τύπος μού λέει: «Δεν έχει πανδοχείο εδώ, Οφιομαχητή. Είναι... ερημιά.»

«Δεν είναι ερημιά,» του αποκρίνεται η Ιωάννα των Φιδιών. «Προς τα κει είναι το Σημάδι του Όφεως. Ελάτε· θα σας οδηγήσω.»

«Μην αργήσετε!» ακούγεται η φωνή της Αθανασίας από το εσωτερικό του οχήματος.

«Θα επιστρέψουμε το συντομότερο δυνατό, Πανιερότατη,» υπόσχεται η Ιωάννα των Φιδιών, και μας οδηγεί στο εσωτερικό του χωριού, ανάμεσα από τα χαμηλά, γραφικά σπίτια του. Οι ντόπιοι μάς κοιτάζουν μουνιμουνίζοντας αναμεταξύ τους. Σιγαλιά έχει πλακώσει ξαφνικά στο μέρος: μια ησυχία που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί μόνο από τη μεσημεριανή ώρα.

Το πανδοχείο, αναμενόμενα, δεν είναι μακριά (δεν υπάρχει και τίποτα που να είναι μακριά στο Κατωβράχι). Βλέπουμε την πινακίδα του που γράφει ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ κι έχει πλάι στα γράμματα ζωγραφισμένο τον Αειδόχο Όφι, το φίδι που είναι έτσι κουλουριασμένο ώστε να θυμίζει δοχείο – το σώμα του ένας δίσκος και το κεφάλι του να εξέχει προς τα πάνω.

Το πανδοχείο δεν έχει όροφο, μόνο ισόγειο, και ο πανδοχέας φαίνεται να αναγνωρίζει αμέσως την Ιωάννα των Φιδιών. Την αποκαλεί Ιερότατη αλλά με φιλικό τρόπο· μοιάζει να χαίρεται που τη βλέπει. Εμένα με κοιτάζει με κάποια καχυποψία – αναμφίβολα, λόγω του κατάμαυρου δέρματός μου. Η Ιωάννα, δείχνοντας τους Σαλντέριους, του λέει ότι φέρνουμε αυτούς τους πέντε για να φιλοξενηθούν όσο χρειαστεί.

«Θα πληρώσουμε, φυσικά,» τονίζω.

Ο πανδοχέας με κοιτάζει με περιέργεια, το λιγότερο, αν όχι με καχυποψία ξανά.

«Αυτός,» του λέει η Ιωάννα των Φιδιών, «είναι ο Οφιομαχητής.»

Τα μάτια του γουρλώνουν. «Ο...;»

«Ναι. Ο Οφιομαχητής,» χαμογελά η Ιωάννα των Φιδιών.

Ο πανδοχέας με κοιτάζει πάλι, αλλά τώρα τελείως διαφορετικά, σαν να ήταν τυφλός και ξαφνικά να είδε. Προσπαθεί να μου πει κάτι αλλά κομπιάζει· δεν βγάζω νόημα.

«Φρόντισε τους φίλους μου,» του λέω. «Καλά δωμάτια, καλό φαγητό, εντάξει;» Του αφήνω λεφτά πάνω στον πάγκο.

«Αυτά... αυτά είναι, είναι πολλά,» αποκρίνεται.

«Τα ρέστα δικά σου.» Και στρέφομαι στους Σαλντέριους. «Φρόνιμα,» τους λέω. «Όχι φασαρίες. Θα σας επισκεφτώ σύντομα.»

Υπόσχονται ότι θα με περιμένουν, δεν θα πάνε πουθενά. Και με ευχαριστούν και πάλι.

Τους ρωτάω τα ονόματά τους, για να τα ξέρω, και μου συστήνονται.

«Εντάξει,» λέω στην Ιωάννα των Φιδιών, «πάμε.»

Εκείνη χαιρετά τον πανδοχέα, αλλά ο πανδοχέας κοιτάζει εμένα. «Και ό,τι άλλο θέλεις, Οφιομαχητή, είμαι στη διάθεσή σου.»

«Φρόντισε μόνο τους φίλους μου,» του λέω ξανά, και αποχωρούμε από το μαγαζί του, εγώ, η Ιωάννα των Φιδιών, η Λουκία, και ο γάτος της.

Επιστρέφουμε στο όχημα της Αρχιέρειας.

«Τελείωσε αυτή η υπόθεση;» ρωτά η Αθανασία, με κάποια δυσανεκτικότητα στη φωνή της.

«Τελείωσε, Πανιερότατη,» αποκρίνεται η Ιωάννα των Φιδιών.

Η Αρχιέρεια τη λοξοκοιτάζει. «Διασκεδάζεις, Ιωάννα;»

«Δε συναντώ κάθε μέρα τον Οφιομαχητή, Πανιερότατη.»

Η Αθανασία υπομειδιά, και πατά ένα πλήκτρο επάνω στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. «Ξεκινάμε,» λέει στο μικρόφωνο της συσκευής, και οι τροχοί του οχήματός μας μπαίνουν σε κίνηση.

Ρωτάω την Ιωάννα των Φιδιών: «Δεν ήσουν στον Ναό παλιότερα, όταν ερχόμουν εδώ;»

«Όχι,» μου αποκρίνεται. «Ένα χρόνο έχω την ευλογία να βρίσκομαι στον Ναό.»

Τι στην ουρά της Έχιδνας συμβαίνει μ'αυτήν; Έγινε ιέρεια μέσα σ'έναν χρόνο; Σε τι ηλικία; Μοιάζει μεγαλύτερη από την Αθανασία – αν και όχι πολύ μεγαλύτερη. Δύσκολο, βέβαια, να κρίνεις τα χρόνια τους ακριβώς, πίσω από τη μάσκα της ιεροσύνης...

Το όχημά μας περνά από το Κατωβράχι και κατευθύνεται προς τον Υψηλό Ναό, στις ακτές της Ιχθυδάτιας. Τους δύο ψηλούς πύργους, που λειτουργούν και ως φάροι – τους Δίδυμους Πύργους της Έχιδνας – τους βλέπαμε εδώ και κάποια ώρα, φυσικά. Από τότε που στρίψαμε σ'εκείνη την πινακίδα. Φαίνονται από μακριά. Ο Διπλόφιος Πύργος, λαξευμένος σαν δύο φίδια αγκαλιασμένα, και ο Μονόφιος Πύργος, λαξευμένος σαν ένα φίδι μόνο του.

Φτάνουμε στη πλατιά αμμουδιά· οι έξι τροχοί μας κυλάνε πάνω σε μαλακή άμμο. Σταματάμε ανάμεσα στις θαλασσολίθινες πλατφόρμες του εξώναου και στον κυρίως Ναό. Επάνω σε μια από τις πλατφόρμες βλέπω ένα μεγάλο φίδι κουλουριασμένο. «Μεγαλόφιος ο φίλυδρος...» παρατηρώ.

«Ναι,» λέει η Αθανασία. «Μας έχει ευλογήσει με την παρουσία του από τις αρχές του χειμώνα, Γεώργιε. Βουτά στη θάλασσα μόνο για τροφή και μετά επιστρέφει. Ορισμένες φορές έρχεται ακόμα και μέσα στον σηκό, όταν έχει περισσότερο κρύο. Αλλιώς κάθεται εκεί, κουλουριασμένος σ' αυτή την πλατφόρμα, γύρω από το άγαλμα της Μεγάλης Κυράς, της Κυματοβλεπούσας. Οι δόκιμοι και οι ιερωμένοι τον λένε, εδώ και κάποιο καιρό, ο Παππούς της Θάλασσας.»

«Πρέπει να είναι πολύ γέρικος μεγάλοφρις, Πανιερότατη,» λέει η Ανθή.

Οι ναοφύλακες μάς έχουν ανοίξει τις πόρτες, και τώρα βγαίνουμε από το όχημα. Η Μάγδα Οσρίλλια στέκεται ήδη έξω. Περνάμε την είσοδο του κυρίως Ναού και μπαίνουμε στον σηκό, που στο κέντρο του βρίσκεται ένα ψηλό άγαλμα της Έχιδνας όπως συνήθως στους σηκούς, και γύρω του – όπως δεν συνηθίζεται σε όλους τους σηκούς – στέκονται πέντε άλλα, μικρότερα αγάλματα: τρεις γυναίκες και δύο φίδια που το καθένα είναι στο ανάστημα όσο οι γυναίκες. Οι ιερωμένοι και οι δόκιμοι που μας βλέπουν μάς χαιρετούν. Με καλωσορίζουν με σεβασμό. Πράγμα που ποτέ δεν μου αρέσει. Με βλέπουν σαν ιερό πρόσωπο, αλλά εγώ δεν αισθάνομαι σαν ιερό πρόσωπο.

Τη Λουκία την αγνοούν, αλλά σύντομα η Αθανασία αναφέρεται σ' αυτήν. «Είσαι καλεσμένος στον ενδόναο, φυσικά,» μου λέει, «όμως όχι και η φίλη σου. Δεν επιτρέπεται να μπει στον ενδόναο. Θα πρέπει να μείνει στον ξενώνα.»

«Τότε θα μείνω κι εγώ εκεί, Πανιερότατη.»

«Δε θα γευματίσεις μαζί μας; Είσαι φιλοξενούμενός μου, Γεώργιε.»

«Ασφαλώς και θα γευματίσω μαζί σας.» Δε θέλω να την προσβάλλω.

Μοιάζει ικανοποιημένη. «Εντάξει,» λέει, και δίνει διαταγές στους δόκιμους να ετοιμάσουν ένα δωμάτιο για εμένα και ένα για τη Λουκία στον ξενώνα. Τους τονίζει ότι δεν είμαι ο οποιοσδήποτε φιλοξενούμενος.

Έτσι, μετά από λίγο, βρίσκομαι σ' ένα καλοφτιαγμένο δωμάτιο στον δεύτερο όροφο του Διπλόφρεως Πύργου και η Λουκία είναι στο διπλανό δωμάτιο μαζί με τον γάτο της. Το καθένα έχει και το προσωπικό του ντους. Τουλάχιστον, το δικό μου έχει, και μάλλον το ίδιο ισχύει και για το δικό της. Γδύνομαι και μπαίνω κάτω από το χλιαρό νερό. Καθώς πλένομαι, ακούω την πόρτα μου ν' ανοίγει, και τα βήματα που

μπαίνουν πρέπει νάναι της Λουκίας. Τυλίγω μια πετσέτα γύρω μου και βγαίνω από το μπάνιο.

Είναι πράγματι η Λουκία, και ο Ακατάλυτος. Ο δεύτερος νιαουρίζει εν είδει χαιρετισμού.

«Δεν έχει μπάνιο στο δωμάτιό σου;» τη ρωτάω, γιατί καταφανώς δεν έχει πλυθεί· είναι ακόμα ντυμένη όπως όταν ήρθαμε, και δεν μπορεί να είναι τόσο γρήγορη ώστε να έκανε μπάνιο και να ξαναντύθηκε.

«Έχει,» μου λέει. Και με κοιτάζει από πάνω ως κάτω. «Μα την Έχιδνα, έχεις τα χάλια σου...»

Κοιτάζομαι. Είμαι γεμάτος πρόσφατα τραύματα, πληγές σκεπασμένες με εφελκίδες. «Δεν είναι τίποτα, όπως καταλαβαίνεις.»

Γελά. «Άλλος άνθρωπος θα ήταν κρεβατωμένος τώρα!» λέει, και ξαπλώνει στο κρεβάτι μου χωρίς να βγάλει τις μπότες της. Ο Ακατάλυτος στέκεται και την κοιτάζει, με την ουρά του ορθωμένη.

Ανασηκώνω τους ώμους, και ντύνομαι χωρίς βιάση. «Δεν είμαι 'άλλος άνθρωπος'... Ο ώμος σου πώς είναι;» Την είχε καρφώσει βέλος στις επάλξεις της Σαλντέρια.

«Καλύτερα. Ακόμα πονά, όμως.» Και με ρωτά: «Τι σκέφτεσαι να κάνουμε τώρα; Δε θα μείνουμε εδώ, έτσι;»

«Το ξέρεις ότι έχω δουλειές στην Ιλφόνη,» αποκρίνομαι, και της γνέφω ότι είναι καλύτερα να μη μιλάμε πολύ. Δε νομίζω η Αθανασία να έχει πέσει τόσο χαμηλά ώστε νάχει βάλει τους δόκιμους να φυτέψουν κοριό στο δωμάτιό μου, όμως, από την άλλη, μέσα στον Ναό της βρισκόμαστε...

Η Λουκία φαίνεται να καταλαβαίνει τι είναι στο μυαλό μου, γιατί μορφάζει νεύοντας με το κοκκινομάλλικο κεφάλι της, και βγάζει τις μπότες της. «Θα περιμένω τον Καπετάνιο μου να μου πει τι θα κάνουμε,» λέει, έχοντας ένα στραβό, οριακά παιχνιδιάρικο μειδίαμα στα χείλη.

Πλησιάζω και σκύβω για να φιλήσω αυτά τα χείλη. Μετά, της λέω: «Πάω να φάω με την Αθανασία και τις δικές της. Δε θέλουμε να την προσβάλουμε. Εσύ καλύτερα να πας στο δωμάτιό σου, γιατί είμαι σίγουρος πως θα σου φέρουν φαγητό εκεί.»

«Νομίζεις ότι πεινάω;»

«Αποκλείεται να μην πεινάς. Κι αν όχι, κάν' το για τον γάτο σου.»

Γελάει πίσω μου καθώς ζυγώνω την έξοδο του δωματίου και πιάνω το πόμολο.

Φεύγω από τον Διπλόφι Πύργο, πηγαίνω στον ενδόναο, όπου δύο δόκιμες με περιμένουν και μου κάνουν αμέσως την υπόκλιση του φιδιού – τα πόδια ενωμένα, τα χέρια κολλητά στα πλευρά και τεντωμένα, το σώμα λυγισμένο μπροστά. «Εντάξει,» τους λέω, «όχι υποκλίσεις· δεν είμαι ιερωμένος.» Παλιά δεν έκαναν τέτοια ακραία πράγματα μες στον Υψηλό Ναό της Ιχθυδάτιας. Υπόκλιση του φιδιού, μα την Έχιδνα... Οι πάντες έχουν γίνει ένα σκαλοπάτι – τουλάχιστον ένα σκαλοπάτι – πιο ακραίο σε τούτη την ηπειρόνησο από τότε που ήμουν κουρσάρος στις ακτές της.

Οι δύο κοπέλες με οδηγούν στη μεριά της Εστίας του ενδόναου όπου συγκεντρώνονται και τρώνε οι ιέρειες – και μόνο οι ιέρειες. Ακριβώς όπως το θυμάμαι. Κάποια πράγματα δεν αλλάζουν. Η Αθανασία εξακολουθεί να πιστεύει στη διαφορετικότητα ιερέων και ιερειών της Έχιδνας, και πάω στοίχημα ότι μπορεί ακόμα και νάχε καταργήσει τους ιερείς αν τολμούσε – να είχε κάνει τη θρησκεία όπως παλιά, πριν από εκατό-και-βάλε χρόνια. Είμαι ο μοναδικός άντρας μες στο δωμάτιο. Ούτε καν δόκιμοι δεν είναι εδώ· μόνο δόκιμες υπηρετούν τις ιερωμένες. Άλλος ίσως να αισθανόταν άσχημα· εγώ έχω γνωρίσει και χειρότερα.

Όλες τους στρέφουν τα μάτια επάνω μου: με κοιτάζουν σαν να βγήκα από το παραμύθι της γιαγιάς τους. «Ελπίζω να μη σας καθυστέρησα πολύ,» λέω, γιατί είναι καταφανές ότι δεν έχουν φάει, ότι με περιμέναν.

«Δεν έχουμε πάντα τον Οφιομαχητή ανάμεσά μας, Γεώργιε,» αποκρίνεται η Αθανασία. «Κάθισε.» Έχει κρατήσει μια θέση πλάι της για εμένα. Από την άλλη μεριά της είναι ήδη καθισμένη η Αρωγός της, η Ανδρομέδα, φορώντας κουκούλα, σκιάζοντας την όψη της ακόμα κι εδώ, μες στον Ναό, και σιωπηλή όπως πάντα, τελείως σιωπηλή. Παλιά νόμιζα ότι ίσως να ήταν μουγκή· μετά, ο Αγησίλαος, ο ερπετοειδής φίλος του Αλέξανδρου του Γηραιού, μου είπε ότι έχει πάρει όρκο σιωπής, να μη μιλά σε ανθρώπους.

Καθίζω κοντά στην Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας και οι δόκιμες με σερβίρουν, φέρνοντάς μου φαγητά, ποτά. «Εντάξει,» τους λέω, «αυτά είναι

αρκετά. Ευχαριστώ.» Κρατώντας μακριά την παράλογη οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Η Μεγάλη Κυρά,» λέει η Αθανασία, επίσημα, «ευλόγησε τον Ναό μας με την παρουσία ενός Φιλημένου της – και όχι οποιουδήποτε Φιλημένου, αλλά του Οφιομαχητή! Ευχαριστείστε την, αδελφές μου. Ο Οφιομαχητής είναι ανάμεσά μας, και έχει, μάλιστα, υποσχεθεί να αγωνιστεί στο πλευρό μας κατά της απειλής του Αρχέγονου Όφεως.» Καταχαίρεται να το ανακοινώνει αυτό παντού και διαρκώς, μου φαίνεται. (Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει και σφυρίζει και σφυρίζει.)

Οι ιέρειες υψώνουν τις κούπες τους. Δοξάζουμε κι ευχαριστούμε τη Μεγάλη Κυρά και τις κρυφές και φανερές δυνάμεις της, λένε συλλογικά με μία φωνή, και η Αθανασία μοιάζει ευχαριστημένη μαζί τους. Βλέπω ανάμεσά τους την Ανθή, φυσικά, και την Ιωάννα των Φιδιών, καθώς και την άλλη μία από τις κοντινές ιέρειες της Αθανασίας που θυμάμαι από παλιά – αυτήν που δεν είχε τα νύχια του αριστερού της χεριού μακριά όπως η Ανθή.

Ενώ αρχίζουμε να τρώμε, ρωτάω για εκείνη που λείπει. «Αν δεν κάνω λάθος, ήταν ακόμα μια ιερωμένη ανάμεσά σας. Την είχα δει αρκετές φορές, παλιότερα.» Την περιγράφω.

«Η Ευγενία...» λέει η Ανθή, και οι εκφράσεις τους γίνονται λυπημένες κάτω από τις μάσκες της ιεροσύνης.

«Της συνέβη κάτι;»

«Τα τέρατα του Αρχέγονου Όφεως τη δολοφόνησαν,» με πληροφορεί η Αθανασία.

«Σίγουρα όχι εδώ, στον Ναό...»

«Δε θα τολμούσαν να πλησιάσουν· όλα τα δηλητήρια της Μεγάλης Κυράς θα είχαν πέσει επάνω τους! Η Ευγενία είχε ταξιδέψει στις Ανοιχτές Ακτές, για μια ιερατική εργασία, και εκεί έγινε το ανοσιούρημα.» Οι Ανοιχτές Ακτές είναι οι δυτικές ακτές της Ουράς του Ιχθύος, εκεί όπου βρίσκεται η Νοσρίντη, η πόλη των Ηρμάντιων.

«Λυπάμαι γι' αυτό, Πανιερότατη.»

«Η Μεγάλη Κυρά θα αποδώσει τη δικαιοσύνη που αναλογεί, Γεώργιε. Γι' αυτό σ' έστειλε στο πλευρό μας.»

Τα ίδια περίπου μου έλεγαν και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Οι πάντες, φυσικά, νομίζουν ότι έχουν την Έχιδνα ως προσωπική, δική τους σύμμαχο...

«Πες μου, όμως, για τους Τρομερούς Καπνούς,» με προτρέπει η Αθανασία αλλάζοντας θέμα. «Μου υποσχέθηκες ότι θα μου έλεγες τι συμβαίνει μαζί τους. Αnéφηρες πως τους ψάχνεις για κάτι που σχετίζεται με το λησμονημένο παρελθόν σου...»

Πίνω μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. «Ναι,» αποκρίνομαι, «αυτός είναι ο λόγος που τους ψάχνω. Συνάντησα μια γυναίκα, όταν επιτέθηκαν στο πλοίο μας· μια γυναίκα μαυρόδερμη σαν εμένα...» Τους μιλάω για το περιστατικό· τους εξηγώ γιατί πρέπει να ξαναβρώ τη συγκεκριμένη πολεμίστρια που είναι μαζί με τους Τρομερούς Καπνούς. «Γι' αυτό ερχόμουν στην Ιλφόνη· το πλοίο του Ευστάθιου είχα πληροφορηθεί ότι μάλλον θα κατευθυνόταν προς τα εδώ. Αλλά βιάστηκα να αποπλεύσω από Μεγάπολη, έτσι κατέληξα στη Σαλντέρια, κι εκεί μπλέχτηκα με την επανάσταση.»

«Δεν έπρεπε ποτέ να είχες αναμειχθεί μ' αυτούς τους αιρετικούς φοινιάδες,» μου λέει η Αθανασία επικριτικά.

«Ο αγώνας τους στη Σαλντέρια ήταν δίκαιος,» της αποκρίνομαι για πολλοστή φορά· και, για πολλοστή φορά, με κοιτάζει δυσανεστήμενα.

«Σημασία έχει ότι είσαι μαζί μας τώρα,» τονίζει.

«Και το πλοίο που ψάχνεις;» με ρωτά η Ιωάννα των Φιδιών. «Είπες ότι ψάχνεις το πλοίο που αναζητά τους Τρομερούς Καπνούς...»

«Ναι,» λέω, «πρέπει να ρωτήσω γι' αυτό στα λιμάνια της Ιλφόνης.» Συνεχώς για κάποιο πλοίο ψάχνω που πάντα φαίνεται να μου ξεφεύγει! (Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου· σφυρίζει, σφυρίζει...)

«Κι αν το βρεις; Αν μάθεις ότι πέρασε αποδώ και... έπλευσε γι' αλλού;»

Την κοιτάζω οργισμένα. «Θα δω τι θα κάνω.»

«Θα μας εγκαταλείψεις;» ρωτά η Ανθή.

«Θα δω τι θα κάνω,» επαναλαμβάνω. «Υποσχέθηκα στην Πανιερότατη ότι θα σας βοηθήσω να αντιμετωπίσετε την απειλή του Αρχέγονου Όφρεως.» Και, δυστυχώς, πάντα αισθάνομαι άσχημα να πατήσω μια υπόσχεση που έχω δώσει.

Τι γίνεται, όμως, με τις υποσχέσεις που έχω δώσει στον εαυτό μου; Όπως ότι θα ανακαλύψω το χαμένο παρελθόν μου; Ότι θα ξαναβρώ αυτή τη μαυρόδερμη κουρσάρο των Τρομερών Καπνών;

Η Ιωάννα των Φιδιών λέει: «Πρόσφατα οι Τρομεροί Καπνοί κούρσεψαν ένα ακόμα πλοίο, το άκουσες; Ένα σκάφος που ερχόταν προς Ιλφόνη από Ανώπολη.»

«Ναι,» αποκρίνομαι, «το άκουσα.» Όσο ήμουν στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας. Τα νέα έφτασαν ως εκεί.

«Το χτύπησαν κοντά στο Άνοιγμα, του πήραν τα πάντα, αλλά δεν το βύθισαν,» συνεχίζει η Ιωάννα.

«Δεν αντιστάθηκε ο Καπετάνιος του,» προσθέτει μια άλλη ιέρεια. Και μια τρίτη: «Δειλός...»

«Συνετός, μάλλον,» διαφωνώ. «Δε μπορείς να νικήσεις τον γίγαντα του καπνού. Τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναδεί στην Υπερυδάτια.» Ούτε πουθενά αλλού στο Γνωστό Σύμπαν, αν δεν με γελάνε οι γνώσεις από το ξεχασμένο παρελθόν μου. Μόνο για κάτι αιθερικές οντότητες ξέρω – πλάσματα γηγενή της ενδιαμέσης διάστασης του Αιθέρα – οι οποίες είναι από... καπνό, θα μπορούσες να πεις. Από νεφελώματα. Αλλά δεν νομίζω πως πρόκειται για παρόμοια περίπτωση. Ο γίγαντας των Τρομερών Καπνών είναι... κάτι άλλο.

Οι ιέρειες, δυστυχώς, δεν έχουν να μου πουν τίποτα περισσότερο γι'αυτούς τους κουρσάρους. Γνωρίζουν λιγότερα από εμένα, απ'ό,τι φαίνεται. Δεν μπορούν να με βοηθήσουν με κανέναν τρόπο στην αναζήτησή μου. Έχουν τα δικά τους προβλήματα. Τα προβλήματα με τον Αρχέγονο Όφι.

Αλλάζω, λοιπόν, την κουβέντα και ρωτάω την Ιωάννα των Φιδιών: «Πώς βρέθηκαν εσύ στον Ναό; Πρώτη φορά ακούω ιέρεια με παρωνύμιο, μα την Έχιδνα.»

Η Ιωάννα μοιάζει προς στιγμή διστακτική να μιλήσει, αλλά όχι σαν να ντρέπεται ή να φοβάται· το βλέμμα της είναι εν μέρει στραμμένο στην Αρχιέρεια. Μάλιστα. Δεν ξέρει αν η Αρχιέρεια θα συμφωνούσε... Αλλά τότε η Αθανασία λέει: «Προσπάθησε να μας κουρσέψει.»

«Τι πράγμα;»

«Ήταν κουρσάρος, Γεώργιε. Και, ναι, από τότε την έλεγαν 'Ιωάννα των Φιδιών'. Επιχείρησε να ληστέψει ένα πλοίο που έφερνε πράγματα

στον Υψηλό Ναό. Δεν τα κατάφερε και αιχμαλωτίστηκε μαζί με το μισό της πλήρωμα. Το άλλο μισό κατέληξε στη θάλασσα ή νεκρό, από τους ναοφύλακες που βρίσκονταν μες στο πλοίο και τους άλλους υπερασπιστές του σκάφους. Έφεραν τους πειρατές αιχμάλωτους στον Ναό, δεμένους. Δεν έχουμε φυλακές εδώ, Γεώργιε· δεν κρατάμε κανέναν παρά τη θέλησή του στον ιερό τόπο της Μεγάλης Κυράς. Όμως έχουμε νόμους για τους κακοποιούς και τους ανοσιουργούς. Υποβάλαμε τους πειρατές στη Δοκιμασία των Όφεων. Όλοι τους πέθαναν, δαγκωμένοι και δηλητηριασμένοι. Σε κανέναν η Μεγάλη Κυρά, η Φαρμακερή Εκδικητριά, δεν έδειξε έλεος. Παρά μονάχα σε μία...» Τα μάτια της Αθανασίας στράφηκαν στην Ιωάννα των Φιδιών. «Τα ερπετά αρνούσαν να τη δαγκώσουν. Τυλίγονταν γύρω από τα χέρια και τα πόδια της σαν να ήταν φίλοι της. Το θεωρήσαμε σημάδι. Δε συμβαίνει κάθε μέρα.» Ήπια μια γουλιά Σεργγήλιο οίνο. «Συνήθως, όσοι υποβάλλονται στη Δοκιμασία των Όφεων πεθαίνουν. Για κάποιο λόγο, η Μεγάλη Κυρά είχε δείξει την εύνοιά της σ' αυτή τη γυναίκα. Τη βγάλαμε από την Τάφρο των Όφεων και της ζητήσαμε να μας πει περισσότερα για τον εαυτό της.

»Την έλεγαν 'Ιωάννα των Φιδιών' από παλιά γιατί τα φίδια ανέκαθεν τη συμπαθούσαν, κι εκείνη τα έπαιρνε συχνά κοντά της. Αυτό δεν μας έκανε να πιστέψουμε ότι δεν ήταν σημάδι το γεγονός ότι πέρασε ζωντανή από τη Δοκιμασία των Όφεων. Ωστόσο, δεν μπορούσαμε απλά να την αφήσουμε να φύγει. Είχε επιτεθεί σ' ένα πλοίο που υπηρετούσε τον Ναό: ανοσιούργημα. Έπρεπε ή να τη σκοτώσουμε ή να την κρατήσουμε εδώ, ως έκτατη ιερωμένη – μια σπάνια περίπτωση, πράγματι, αλλά αναφέρεται στα ιερέα βιβλία. Οι Γραφές λένε πως, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μια γυναίκα μπορεί να γίνει 'έκτακτη ιερωμένη', δηλαδή χωρίς να έχει περάσει από δόκιμη.» Αναρωτιέμαι αν τα βιβλία τους το λένε μόνο για «μια γυναίκα», ή αν αυτή είναι φραστική επιλογή της Αθανασίας.

Η Αρχιέρεια πίνει ακόμα μια γουλιά Σεργγήλιο οίνο. «Ενθυμούμενη πώς εγώ πρωτοήρθα στον Ναό, δεν μπορούσα να κάνω κάτι λιγότερο για την Ιωάννα. Της δόθηκε, λοιπόν, η επιλογή να πεθάνει ή να μείνει για πάντα μαζί μας. Και διάλεξε.

»Δεν έχουμε μετανιώσει για την επιλογή που της δώσαμε. Αν και, ομολογουμένως, του πατέρα της δεν νομίζουμε ότι του άρεσε καθόλου αυτό.»

«Του πατέρα της;» Είναι κάποιος σημαντικός ο πατέρας της;

Η Αθανασία και η Ιωάννα ανταλλάσσουν ένα βλέμμα· ύστερα η πρώτη μού απαντά: «Πατέρας της είναι ο Αρσένιος ο Μαχητής. Η Ιωάννα ήταν καπετάνισσα μέσα στον πειρατικό στόλο του.»

Αυτό το κάθαρμα! Στρέφω το βλέμμα μου στην Ιωάννα των Φιδιών, κι εκείνη λέει: «Δεν είμαι πια σε κανέναν στόλο,» σαν να ξέρει τι είχε συμβεί ανάμεσα σ'εμένα και τον πατέρα της. Τον πατέρα της και τα άλλα καθάρματα που έστησαν καρτέρι στους Αγενείς μου, εκεί στο Άνοιγμα του Στόματος. «Υπηρετώ μόνο τη Μεγάλη Κυρά τώρα.»

«Τι κάνει ο πατέρας σου στην Ιλφόνη;» τη ρωτάω. «Δε μπορεί να βρίσκεται εδώ μόνο για σένα...» Πόσο χρονών να είναι; αναρωτιέμαι, συγχρόνως. Αρχικά, μου φάνηκε μεγαλύτερη από την Αθανασία, αλλά είναι δύσκολο να κρίνεις την ηλικία του προσώπου πίσω από τη μάσκα της ιεροσύνης. Αν όντως είναι μεγαλύτερη από την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας, δεν μπορεί νάναι μεγαλύτερη από ένα, δυο χρόνια, υποθέτω. Δεν τη θυμάμαι καθόλου παλιά. Δε θυμάμαι να είχα ακούσει ότι ο Αρσένιος ο Μαχητής είχε κόρη. Πόσω μάλλον κόρη καπετάνισσα πλοίου στον στόλο του.

«Για εμένα;» αποκρίνεται η Ιωάννα. «Δεν είναι ούτε κατά διάνοια για εμένα στην Ιλφόνη, Γεώργιε. Δε θέλει να με ξαναδεί μπροστά του· μου το είπε. Θα προτιμούσε να είχα διαλέξει να πεθάνω παρά να γίνω ιέρεια.»

«Τι κάνει, τότε, μαζί με τη Φύλακα;» Στρέφω το βλέμμα μου στην Αθανασία. Πάω στοίχημα ότι ξέρει.

«Έχουν καλή σχέση οι δυο τους,» μου λέει.

«Καλή σχέση;»

«Γνωρίζω τι έγινε με τους κουρσάρους σου, Γεώργιε, αλλά σκέψου ότι έχ-»

«Δεν πρόκειται να ορμήσω να τον σκοτώσω, αν αυτό έχετε υπόψη σας, Πανιερότατη,» τη διακόπτω. «Όχι αμέσως, τουλάχιστον.»

Ορισμένες ιέρειες μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους.

«Ο Αρσένιος ο Μαχητής είναι σύμμαχος της Ιουλίας,» μου λέει η Αθανασία, «και εχθρός του Αρχέγονου Όφεως. Όπως εμείς.»

Τελευταία, φαίνεται πως θέλουν να με κάνουν να θεωρήσω φίλους όλους τους παλιούς μου εχθρούς. Πρώτα, τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά, και τώρα αυτό τον καταραμένο, τον Αρσένιο τον Μαχητή. Είμαι σίγουρος, όμως, πως τα Τέκνα μάλλον δεν συμπαθούν τον Μαχητή, και ίσως η επίσημη θρησκεία να μη συμπαθεί τον Μεγαλοφονιά... αν ξέρουν ότι ο Μεγαλοφονιάς είναι του Φαρμακερού Κύκλου. Το ξέρουν, άραγε; Τώρα δεν μοιάζει η κατάλληλη στιγμή για να ρωτήσω. Γιατί, αν δεν το ξέρουν... αν δεν το ξέρουν, η Φαρμακερή Βασίλισσα θα θυμώσει πολύ που τους το είπα. Κι αυτό λίγο θα μ'ενδιέφερε αν δεν ήταν η παλιά μου φίλη, η Πράσινη Κρίνη...

«Είναι άντρας της;» ρωτάω την Αθανασία.

«Ο μπαμπάς μου, Γεώργιε,» απαντά η Ιωάννα των Φιδιών, «πηδάει πολλές πουτάνες σε πολλά λιμάνια—»

Η Αθανασία χτυπά το χέρι της δυνατά πάνω στο τραπέζι. «Τι λόγια είν' αυτά! Δεν είμαστε σε λιμάνι, Ιωάννα. Ξεχνάς πού βρίσκεσαι;»

«Με συγχωρείτε, Πανιερότατη...»

«Είναι άντρας της;» ξαναρωτάω.

«Αυτό,» μου λέει η Αθανασία, «είναι δική της δουλειά, όχι του Ναού.» Που, μάλλον, σημαίνει ότι δεν είναι παντρεμένοι οι δυο τους αλλά, κατά πάσα πιθανότητα, κοιμούνται μαζί. Τουλάχιστον, ο τρόπος που είχε πλησιάσει την Ιουλία μέσα στην αίθουσα του Οχυρού του Ποταμού αυτό έμοιαζε να υπονοεί.

«Και κουρσεύει πλοία των Ηρμάντιων τώρα;»

«Κυρίως,» λέει η Αθανασία, πίνοντας Σεργήλιο οίνο.

Αφού, ύστερα από κάποια ώρα, τελειώνουμε το γεύμα μας, ευχαριστώ την Αθανασία για τη φιλοξενία στον Ναό και της λέω ότι τώρα, το απόγευμα, θα πρέπει να φύγω για λίγο. Θέλω να πάω να δω τι κάνουν οι Σαλντέριοι στο Κατωβράχι, να δω αν όλα είναι καλά μ'αυτούς. Και θέλω και να πάω στην Ιλφόνη, να μάθω τι γίνεται με τη Μάρθα και τον Ευθύμιο—

«Θα μας ειδοποιήσει η Ιουλία όταν τους πιάσουν,» μου λέει η Αθανασία. «Δεν υπάρχει λόγος να πας εσύ.»

«Θα προτιμούσα, όμως, να πάω,» επιμένω. «Μπορώ να δανειστώ ένα μικρό όχημα από τον Ναό;» Το ξέρω πως της είναι δύσκολο να αρνηθεί κάτι σ'έναν Φιλημένο της Έχιδνας – ειδικά σ'εμένα – και φυσικά το εκμεταλλεύομαι. Γιατί, τι άλλο να κάνω;

«Εντάξει,» μου απαντά η Αθανασία, αν και δυσαρεστημένα. «Αν νομίζεις ότι είναι τόσο απαραίτητο να πας απόψε στην Ιλφόνη... ασφαλώς και μπορείς να πάρεις ένα μικρό όχημα. Ένα δίκυκλο θα ήταν αρκετό;»

«Θα ήταν.»

-2

«Θα κατηγορήσουν εμάς για ό,τι έκανες!» είπε ένας άλλος από τους ανθρώπους του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από τον Οφιομαχητή. «Θα έρθουν και θα μας κάμουν ζημιές! Θα μας σκοτώσουν!»

«Τι αποκοτιά που δείχνουν τούτοι δω!» σχολίασε, γελώντας, ο γέρος με τη γκλίτσα και τη γενειάδα που ακόμα ήταν καθισμένος σε μια από τις καρέκλες μπροστά στη μηχανοκίνητη καντίνα. «Περ'φάνια τ'Αστερίωνα, παιδιά μ'! Περ'φάνια!»

«Σκασμός εσύ, Γέρο-Κράχτη!» του είπε μια γυναίκα. «Κλείσ' το στόμα σου! Άμα οι Γενναίοι γυρ—»

«Ο Γέρο-Κράχτης έχει δίκιο, ρε!» τη διέκοψε ένας άλλος – ένας εύσωμος τύπος με σκούρα-καφετιά γυαλιά, λευκό δέρμα, και ξανθό μούσι στο σαγόνι και μόνο. «Λέτε, ρε, σ'αυτόν τον τύπο να φύγει; Του λέτε να φύγει; Έχετε χάσει τα λογικά σας, ωρέ!; Εγώ ξέρετε τι θέλω, ρε, να τον ρωτήξω; Από πού είναι, θέλω να τον ρωτήξω. Για να προσλάβουμ' άλλους είκοσι δυνατούς σαν αυτόνα και να στείλουμε μια για πάντα την Ιωάννα των Αγρών και τους Γενναίους της μες στις αντάρες των Βρεγμένων Δασών!»

«Τι λέγεις, ρε λωλέ Χρίστο του Κατώδρομου;» του φώναξε ένας. «Άμα θες ζήτα συ να σου κάψουν τις αγροικίες και το σπίτι· εγώ δε θέλω να μου τα κάψουν και να με περάσουν από λεπίδι, 'ντάξει;» Και πολλοί συμφώνησαν μαζί του, με άγριες φωνές και έντονες διαμαρτυρίες.

«Με συγχωρείτε,» τους είπε ο Οφιομαχητής, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε επίμονα μες στην ψυχή και στο μυαλό του. «Αν ήξερα ότι θα σας είχα προκαλέσει τέτοιο πρόβλημα θα είχα φύγει από πιο πριν.»

«Ο Αστερίωνας σ'έστειλ' εδώ,» του είπε ο Γέρο-Κράχτης, χτυπώντας τη γκλίτσα του στη γη, ακόμα καθιστός. «Τους το χρώσταγε το βαρύ

το ξύλινό του χέρι στη ράχη· ω ναι, τους το χρώσταγε, λέγω! Χα-χα-χα-χα-χα-χα...»

«Μην τους ακούς, μάστορα,» είπε στον Οφιομαχητή ο Χρίστος του Κατώδρομου. «Από πού είσαι; Είναι κι άλλοι σαν εσένα απ'εκεί; Μπορείς να τους φέρεις; Έχουμε οχτάρια να πλερώσ–»

«EEEEEE!» γκάριξε ένας. «Τι λες, ωρέ; Παλαβός είς';» Κι άλλοι φώναζαν συγχρόνως τώρα: Τι λες, διάολε του Λοκράθου! Κλείσ' το στόμα σου, ρε! Πιάστε τον, ρε, δέστε τον, τον κακότυχο της Σιλοάρνης! Σκάσε, ρε διάολε του Λοκράθου, σκάσε!

«Δεν υπάρχουν άλλοι σαν εμένα,» τους διέκοψε ο Γεώργιος. «Δεν μπορώ να φέρω άλλους. Και με συγχωρείτε άμα σας προκάλεσα πρόβλημα,» επανέλαβε. «Δεν είχα τέτοια πρόθεση.

»Αλλά ποιοι ήταν αυτοί που είχαν έρθει εδώ ζητώντας χρήματα; Γιατί κάνουν ό,τι κάνουν;» Του είχε ήδη πει ο άντρας της καντίνας, ο Αρσένιος, ότι ήταν οι Γενναίοι της Ιωάννας των Αγρών, αλλά ήθελε να μάθει κι άλλα γι'αυτούς. Ήταν περίεργος ξαφνικά, μες στο απόγευμα, καθώς οι δίδυμοι ήλιοι έγερναν προς τα δυτικά, γεμίζοντας σκιές το Θερινό Παζάρι και κάνοντας τους Δυτικούς Αγρούς να γυαλίζουν σαν να ήταν γεμάτοι χρυσάφι.

«Οι Γενναίοι είναι,» του απάντησε η γυναίκα που του είχε εξαρχής προτείνει να φύγει προτού επιστρέψουν, «και η αρχηγός τους, η Ιωάννα των Αγρών. Αυτή που καθόταν πάνω στο δίκυκλο. Αυτή που σου έριξε με τη βαλλίστρα και αστόχησε.»

«Και τι ζητάνε από εσάς;»

Παίρνουν Φόρο των Αγρών, ακούστηκαν φωνές. Για προστασία.

«Προστασία από ποιον;»

«Μαλακίες!» είπε ο Χρίστος του Κατώδρομου. «Ληστές είναι. Μας προστατεύουνε απ'τους ίδιους τους λοκράθιους εαυτούς τους! Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο για να μας προστατέψουνε–»

«Υπάρχουν άγριοι φιδά'θρωποι που βγαίνουν απ'τα Βρεμένα Δάση, Χρίστο, το ξέρεις,» τον διέκοψε ένας.

«Τι φιδάνθρωποι, ωρέ κοντέ και στραβοκάνη; Εγώ δεν τις έχω δει. Τις έχει δει κάνας άλλος; Πείτε μας τώρα, άμα είναι, το λοιπόν! Τις έχει δει κάνας άλλος; – για να μάθουμε.»

Μουρμουρητά από παντού, και μια γυναίκα είπε: «Ναι, εγώ τους έχω δει!»

«Τι λέγεις, ωρέ; Και πού ήτανε; Τις είδες καλά ή μπας και σε γελούσανε τα μάτια σου;»

«Είχαν δύσ' οι ήλιοι, μα φιδά'θρωποι ήταν. Σέρνονται στις παρυφές των δασών. Τους είδα!»

«Κι ακόμα ζεις;»

«Δεν ήμουνα κοντά!»

«Καλά, 'ντάξ', να πούμε... Δεν υπάρχουν φιδάνθρωποι στα Βρεγμένα Δάση – κανείς δεν τους έχει ποτέ δει! Μονάχα τα Χαλάσματα των Όφρων είν' εκεί κάπου κρυμμένα μες στα δέντρα, και τίποτ' άλλο· κι ούτ' οι ιερείς της Φαρμακερής Κυράς δεν πάνε πια. Το μέρος είν' καταραμένο.»

«Ανισοροπίες,» είπε ένας άλλος. «Μην τον ακούτε. Φιδάνθρωποι κυκλοφορούνε στα Βρεγμένα Δάση. Τα Χαλάσματα είναι μύθος.»

«Ανάποδα τα ξέρεις, μαστρο-Αρτέμει.»

«Εγώ ανάποδα τα ξέρω; Εσύ είσαι λωλός, ρε!»

«Εγώ δεν είμαι λωλός,» του είπε ο Χρίστος του Κατώδρομου. «Μα, το φεγγάρι ήταν τουμπαρισμένο όταν εσύ γεννήθηκες! Έκανε κωλοτούμπες στους ουρανούς!» Και πολλοί τώρα γελούσαν παρά την ανησυχία τους για τους Γενναίους.

«Κάθε πότε ζητάνε αυτό τον Φόρο των Αγρών;» ρώτησε ο Οφιομαχητής, κυρίως για να διακόψει τις ανόητες φιλονικίες των ντόπιων.

«Κάθε φορά που έχουμε σοδειά,» του απάντησε μια γυναίκα. «Μα ουσιαστικά... όποτε τους φουσήξει. Τώρα είχαμε πλερώσει όλοι μας, αλλά ήρθανε πάλι και ζητούσαν.»

«Ληστές...» ακούστηκε να γρυλίζει κάποιος.

«Ο Αστερίωνας τις ξεπλήρωσε,» είπε ο Γέρο-Κράχτης, «και θα τις ξεπληρώσει και πάλι, μετά.»

«Μας παίρνουν αυτοί τα μισά απ'όσα βγάζουμε,» είπε ο Χρίστος του Κατώδρομου στον Οφιομαχητή, «κι ο Βασιλιάς τ'αλλόμισα. Μα τον Αστερίωνα, αυτή είν' η αλήθεια. Να με δαγκάσ' η Έχιδνα άμα ψέματα λέγω.»

«Γιατί ο Βασιληάς της Ηχώπολης το δέχεται αυτό;» ρώτησε ο Γεώργιος. «Δεν υπάρχουν αγροφύλακες; Δεν στέλνει ανθρώπους εδώ, να διώξουν τους ληστές;»

«Τα έχουν μιλημένα, μάστορα. Και οι Γενναίοι α'θρώποι του είναι. Έτσι μαζεύει περισσότερα οχτάρια ο Βασιληάς Γεννάδιος ο Δεύτερος. Αντίς να πει ότι θα παίρνει μεγαλύτερο φόρο απ'τον αγρότη και το βοσκό, στέλνει τους ληστές του να παίρνουν τ'άλλο μισό του φόρου, για να μη λέγουμε ότ' ο Βασιληάς ρίχνει φόρο βαρύ. Αλλά όλοι ξέρουμε τι κάμνει, ο δαίμονας του Λοκράθου! Όλοι ξέρουμε!»

Κάποιοι, όμως, διαφωνούσαν. Έλεγαν ότι δεν ήταν έτσι, ότι οι Γενναίοι ήταν ανεξάρτητοι. Ήταν αντάρτες. Και οι Αγροφύλακες τούς φοβόνταν, γι'αυτό ποτέ δεν έβλεπες Αγροφύλακες και Γενναίους κοντά-κοντά.

Ο Γέρο-Κράχτης γελούσε. «Ούτε του Λοκράθου βάρθακες με τέτοιον νου... Ούτε του Λοκράθου βάρθακες... Ο Αστερίωνας χλεύη σάς δείχνει, κακομοίρηδες! Χλεύη!»

Του φώναζαν να βγάλει τον σκασμό, αλλά εκείνος συνέχιζε να γελά.

Ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι τελικά αυτοί οι τόποι δεν ήταν τόσο ειδυλ-λιακοί και πλούσιοι όσο φαινόταν. Εκτός, ίσως, από πλούσιους σε προβλήματα.

Τελείωσε τις Θαλάσσιες Αποχρώσεις στο ποτήρι του και το άφησε πάνω στον πάγκο της μηχανοκίνητης καντίνας του Αρσένιου. Είπε στους χωρικούς ξανά: «Δεν ήθελα να σας προκαλέσω περισσότερα προβλήματα απ'ό,τι ήδη έχετε. Με συγχωρείτε.» Και: «Θα σας βοηθήσω τώρα να τα μαζέψετε αυτά» – δείχνοντας τα πτώματα και τα συντρίμια – «και θα πηγαίνω.»

«Μισό λεπτό, ρε μάστορα! Στάσου, ρε,» είπε ο Χρίστος του Κατώδρομου. «Είσαι ο μόνος ά'θρωπος που έχω δει να τα βάζει με τους Γενναίους – και μάλιστα... μάλιστα, έτσι. Είσαι ξένος, προφανώς, και δεν ξέρω πως έχεις τέτοια δύναμη, μα τον Αστερίωνα· δεν έχω ξαναδεί κανέναν με τέτοια δύναμη· μα σε θέλουμε εδώ. Ήτανε καιρός να γίνει τούτο. Καιρός! Άμα οργανωθούμε κι έχουμε κι εσένανε μαζί μας– Πες μου μόνο πόσο πληρώνεσαι για να πολεμήσεις για μας, και θα βρούμε κι άλλους να—»

«Τι λες, ωρέ!» φώναξε ένας άλλος, και πολλοί ακόμα άρχισαν ξανά να διαμαρτύρονται. Δεν ήταν πρόθυμοι να αντιμετωπίσουν την Ιωάννα των Αγρών και τους Γενναίους της. Θες να μας κάψουν ό,τι έχουμε και δεν έχουμε; Θες να μας κάψουν κι εμάς ζωντανούς; Κλείσ' το στόμα σου! Κλείσ' το!

Ο Οφιομαχητής είπε στον Χρίστο του Κατώδρομου: «Δεν ενδιαφέρομαι για λεφτά, ούτως ή άλλως.»

«Και τι σ'ενδιαφέρει, ρε μάστορα; Μισθοφόρος δεν είσαι; Δε μπορεί νάσαι τίποτ' άλλο, με τέτοια δύναμη!»

«Δεν είμαι μισθοφόρος,» είπε ο Γεώργιος. «Όχι εδώ.» Είχε μαζέψει αρκετά οχτάρια από τον καιρό του ως μισθοφόρος στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας· δεν του χρειάζονταν περισσότερα.

«Τι θες, τότες;»

«Αυτό που θέλω δεν μπορείς να μου το δώσεις.»

«Πού ξεύρεις; Ίσως και να μπορώ. Τι είναι;»

Ο Γεώργιος κράτησε πέρα την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Τον ρώτησε αν είχε ακούσει για ένα εξωδιαστασιακό πλοίο που, προ τριετίας σχεδόν, καταποντίστηκε μέσα σε τρομερή καταιγίδα, ίσως βόρεια της Κεντρυδάτιας, ίσως όχι – αλλά κάπου κοντά της, μάλλον.

Ο Χρίστος του Κατώδρομου κούνησε το κεφάλι αρνητικά, μοιάζοντας παραξενεμένος. «Όχι, μάστορα, αυτό δεν τόχω ακούσει, δεν... δεν το θυμούμαι. Με το συμπάθιο κιόλας. Δεν το θυμούμαι. Αλλά δε μπορεί να μη θες τίποτ' άλλο...»

Ο Οφιομαχητής ρώτησε και τους υπόλοιπους που ήταν συγκεντρωμένοι τριγύρω αν ήξεραν κάτι για το χαμένο πλοίο του, μα κανείς δεν φάνηκε να γνωρίζει το παραμικρό. Έτσι, τους είπε: «Ας μαζέψουμε αυτά τα συντρίμια,» κι άρχισε να μαζεύει τα θραύσματα και τα πτώματα που ήταν το αποτέλεσμα της σύγκρουσής του με τους Γενναίους. Συγχρόνως, έκανε νόημα στον Χρίστο να έρθει κοντά του, κι εκείνος ήρθε. Οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους μιμήθηκαν τον Οφιομαχητή, μαζεύοντας συντρίμια και κουφάρια κι αυτοί. Ο Γέρο-Κράχτης τούς παρακολουθούσε καθιστός, ακουμπισμένος στη γκλίτσα του, μουρμουρίζοντας, παραμιλώντας...

Και δεν ήταν ο μόνος που παρακολουθούσε. Κάποιος με πράσινη κάπα και κουκούλα να κρύβει την όψη του στη βαθιά σκιά της στεκόταν κάτω από ένα δέντρο, στα άκρα του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών, και κοίταζε. Τον ενδιέφερε ιδιαίτερα ο μαυρόδερμος ξένος που τα είχε βάλει με τους Γενναίους.

Αλλά ο Οφιομαχητής δεν τον είχε προσέξει. Ήταν πολλοί γύρω του για να προσέξει αυτή τη συγκεκριμένη φιγούρα.

Και τώρα μιλούσε στον Χρίστο του Κατώδρομου. «Τι είναι τα Χαλάσματα των Όφεων που είπες;»

«Ένα ερείπιο μες στα Βρεγμένα Δάση. Καταραμένο, λένουνε. Γιατί;»

«Τι ερείπιο;» Ο Γεώργιος έπιασε ένα πτώμα και το πέταξε πάνω σ'ένα κάρο που είχαν φέρει οι χωρικοί για τους νεκρούς. Το πέταξε σαν να ήταν ξερό ξυλαράκι.

«Κάποιο μέρος που παλιά πηγαίνανε οι ιερείς της Έχιδνας, αλλά ούτε κι αυτοί δεν πάνε πια. Ίσως νάχουνε χάσει το δρόμο για κει, μες στις αντάρες των Βρεγμένων Δασών.»

«Γιατί το επισκέπτονταν οι ιερείς της Έχιδνας;» Ο Γεώργιος έπιασε κάτι σπασμένα ξύλα και τα έριξε στον σωρό όπου οι χωρικοί συγκέντρωναν κι άλλα συντρίμια.

«Πού να ξεύρω γω, ρε μάστορα; Ένας απλός άνθρωπος είμαι. Ορισμένοι λένουν ότι κει μέσα μένανε φιδάνθρωποι, γι'αυτό πήγαιναν οι ιερείς. Αλλά δεν υπάρχουν φιδάνθρωποι στα Βρεγμένα Δάση· τέτοια τα κυκλοφορούνε μοναχά οι Γενναίοι κι οι βαλτοί τους, για να τρομάζουνε τον κόσμο και να του βουτάνε τα οχτάρια. Σίγουρα δε θες να μείνεις να μας βοηθήσεις, ρε μάστορα; Θα σε πλερώσουμε. Πιο καλά να πλερώσουμε σένανε για να τους διώξεις απεδώ μια και καλή, παρά να πλερώνουμε' αυτούς κάθε τόσο και να μας τα παίρνουν όλα – αυτοί, οι αναθεματισμένοι, κι ο Βασιλιάς!»

«Λυπάμαι,» είπε ο Οφιομαχητής, «δεν μπορώ να μείνω.» Δεν μπορούσε να μπλέξει σ'ακόμα έναν πόλεμο – να τον ξεκινήσει, μάλιστα, όπως έμοιαζε να του ζητά ο Χρίστος του Κατώδρομου. «Επιπλέον, δε νομίζω ότι οι συντοπίτες σου θέλουν πραγματικά να διώξουν τους Γενναίους και την Ιωάννα των Αγρών.»

«Ναι, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου! Αυτό 'ναι το πρόβλημα, στα σύγουρα, μάστορα. Έβαλες το καρφί στο βάθος. Αυτό 'ναι το πρόβλημα:

δεν θέλουνε, οι κακότυχοι της Σιλοάρνης, να τους διώξουν. Δεν κάμνουν τίποτα για να τους διώξουν. Απλά κάθονται, σαν κοιμισμένοι βάρθακες του Λοκράθου, και πλερώνουν όποτ' έρχοντ' οι Γενναίοι – και δε μας μένει έτσι τίποτας, μάστορα. Τίποτας.» Ο Χρίστος μιλούσε και δεν μάζευε συντρίμια και νεκρούς. Ο Γεώργιος μάζευε και, προς το παρόν, δεν μιλούσε. «Πρέπει κάποιος να τους ξεσκουντήξει, το λοιπόν. Ο Γέρο-Κράχτης το λέγει σωστά, μάστορα: ο Αστερίωνας σ'έστειλε για να κοπανήσεις τους Γενναίους και να ξεσκουντήξεις αυτούς τους βαρετούς για να κάμνουν κάτι.»

«Δε μου μοιάζουν πρόθυμοι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Τι άλλα ξέρεις για τα Χαλάσματα των Όφεων;»

«Ε, τι σε γνοιάζει τελοσπάντω γι' αυτό το παλιοερείπιο, ρε μάστορα;»

«Είμαι περιέργος.» Αναρωτιόταν αν ήταν σαν εκείνα τα ερείπια στους Τόπους των Παλιών Ερπετών, κοντά στην Κιρβιάδα. Τα ερείπια που ο Γεώργιος, μέσα στο μυαλό του, είχε ονομάσει η Πόλη των Παλιών Ερπετών. Η Κιρβιάδα, βέβαια, ήταν πέρα από τα Βρεγμένα Δάση, προς τα βορειοανατολικά, τουλάχιστον εκατό χιλιόμετρα απόσταση (αν θυμόταν καλά τον χάρτη), όμως βρισκόταν στην Κεντρυδάτια κι αυτή. Μπορεί τα δύο ερείπια να είχαν κάποια σχέση.

«Δεν ξεύρω και πολλά,» είπε ο Χρίστος του Κατώδρομου· «μονάχα κάτι φήμες που έχ' ακούσει.»

«Μ'ενδιαφέρουν οι φήμες,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, και ο Χρίστος τον πληροφόρησε πως έλεγαν ότι τα Χαλάσματα των Όφεων άλλαζαν θέσεις μες στα Βρεγμένα Δάση, ότι οι ομίχλες τα έκαναν να εξαφανίζονται αποδώ και να εμφανίζονται αποκεί, και ότι ένας δράκος φώλιαζε μέσα τους, ένας Φονομάτης Όφης, που σε κοίταζε και με το βλέμμα σε φαρμάκωνε. Το μέρος ήταν στοιχειωμένο, αυτοί που πήγαιναν εκεί σκιές θωρούσαν, και παράξενα λαξεύματα έβλεπες στις πέτρες του, τέτοια που μόνο οι ιερείς της Εχίδνας ίσως να καταλάβαιναν – «αλλά, σου λέγω, ούτ' αυτοί πια δεν πάν' εκεί. Και είναι και μερικοί που τα νομίζουν για μύθο τα Χαλάσματα – ότι δεν υπάρχουν.»

«Πού ακριβώς υποτίθεται πως βρίσκονται; Κοντά σε τούτους τους τόπους; Στα νοτιοδυτικά των Βρεγμένων Δασών;»

«Ναι, κάπου κει λένε πως είναι. Στα βόρειά μας. Αλλά πόσο βόρεια κανείς δεν ξέρει. Μπορεί νάναι στις παρυφές, ή μπορεί νάναι βαθιά μες στα δάση, κουκουλωμένα στις αντάρες τους.»

Ο Γεώργιος άναψε τσιγάρο, γιατί η δουλειά είχε πια σχεδόν τελειώσει, είχαν μαζέψει ό,τι ήταν να μαζέψουν. Ελάχιστα συντρίμια απέμεναν, και τώρα τα συγκέντρωναν κι αυτά οι χωρικοί. Ήταν σούρουπο. Ο Δεύτερος Ήλιος έριχνε το τελευταίο, ασθενικό φως του στους Δυτικούς Αγρούς.

Ο Οφιομαχητής ρώτησε τον Χρίστο: «Υπάρχει Ναός της Έχιδνας κάπου σε τούτους τους τόπους;»

«Ναι, αμέ. Πάνω στο Καρφί.»

«Πού είναι το Καρφί;»

«Είναι το μέρος όπου οι Ακριανές Ακτές συναντούν τον Βουλιαγμένο Γιαλό.»

Ο Γεώργιος έφερε στο μυαλό του τον χάρτη που είχε πρόσφατα αγοράσει από την Ηχώπολη. «Κατάλαβα.» Και τώρα που το θυμόταν, ναι, ο χάρτης πρέπει να είχε σημειωμένο κάτι εκεί ανάμεσα στις Ακριανές Ακτές και στον Βουλιαγμένο Γιαλό· αλλά ο Γεώργιος δεν είχε δώσει και τόση σημασία σ'αυτό πιο πριν, γιατί τον ενδιέφερε περισσότερο να κοιτάξει την περιοχή βόρεια και δυτικά της Ηχώπολης, ώστε να φτάσει στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών.

Φασαρία, τότε, άρχισε ν'ακούγεται ξανά. Πολλοί άνθρωποι μιλούσαν μαζί από μια μεριά του Παζαριού. Ο Γεώργιος στράφηκε, φοβούμενος μην είχαν επιστρέψει αυτοί οι καταραμένοι όπως προμήνυαν αρκετοί από τους χωρικούς. Αλλά οι άνθρωποι που ατένισε δεν του έμοιαζαν με τους Γενναίους. Είχαν έρθει επάνω σε δίκυκλα, και ήταν λιγότεροι από αυτούς. Φαίνονταν πιο... επίσημοι. Μιλούσαν με τους χωρικούς, κι εκείνοι, καταφανώς, διαμαρτύρονταν έντονα.

«Ποιοι είν' αυτοί;» ρώτησε ο Οφιομαχητής φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Οι Αγοφύλακες,» μόρφασε ο Χρίστος του Κατώδρομου. «Μαλακίες... Το παίζουν τώρα ότι ήρθαν να μας σώσουν από τους Γενναίους. Γιατί όμως δεν ήταν εδώ όταν κι οι Γενναίοι ήταν εδώ; Για πάγαινε να τους ρωτήξεις και θ'ακούσεις του Ζέφυρου τα σφυρίγματα, μάστορα.

Του Ζέφυρου τα σφυρίγματα.» Έφτυσε στο πλάι, με τα χέρια του στη μέση.

Ο Γεώργιος δεν πήγε να τους ρωτήσει, αλλά αυτοί ήρθαν σύντομα σ'εκείνον. Τέσσερις άντρες ντυμένοι με ελαφριές πανοπλίες από δέρμα και μέταλλο, και καπέλα στα κεφάλια τα οποία είχαν το σήμα των Αγροφυλάκων του Βασιλιά της Ηχώπολης – πράγμα που ο Οφιομαχητής αμέσως μάντεψε, και δεν χρειαζόταν να είναι και κανένας Ωκεανομάντης για να το μαντέψει. Από τους ώμους των τεσσάρων αντρών κρέμονταν καλοκαιρινές κάπες· από τις ζώνες τους όπλα: ένα σπαθί ο καθένας κι ένα πιστόλι που φαινόταν να είναι διπλής λειτουργίας – ενεργοβόλο και πυροβόλο. Από τις μπότες τους προεξείχαν τα μανίκια ξιφιδίων.

«Εσύ είσ' ο άνθρωπος που λένουν ότι αντιμετώπισε μοναχός του τους Γενναίους της Ιωάννας των Αγρών;» ρώτησε ο Αγροφύλακας που έμοιαζε για αρχηγός ανάμεσα στους τέσσερις.

«Τι θέλετε;» είπε ο Οφιομαχητής, ρίχνοντας το τσιγάρο του στη γη και πατώντας το.

«Είσαι αυτός ή δεν είσαι;»

«Αυτός ΕΙΝΑΙ, Αρχιφύλακα, και ήταν εδώ και πριν!» είπε ο Γέρο-Κράχτης που είχε ξαφνικά πλησιάσει χωρίς κανείς να τον δει· βάδιζε καμπουριαστός, στηριζόμενος στη γκλίτσα του. «Εσύ όμως δεν ήσουν! Αυτός ήταν, εσύ δεν ήσουν!»

«Σκασμός, γέρο!» φώναξε ο Αρχιφύλακας. Κι έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον Γεώργιο. «Λέγουν πως τους αντιμετώπισες μοναχός σου, χωρίς καμιά βοήθεια. Λέγουν πως... έχεις τρομερή δύναμη· σήκωνες στον αέρα τα δίκυκλά τους και τα πετούσες...»

«Και λοιπόν; Έκανα κάτι παράνομο;»

«Θάπρεπε να τονε φχαριστείτε, μιλημένοι ακαμάτηδες, που κάμνει τη δουλειά σας, αμέ!» είπε ο Γέρο-Κράχτης, δείχνοντάς τους προς στιγμή με τη γκλίτσα του.

«Δεν είναι δυνατόν να τάβαλες μοναχός σου με τόσους ληστές,» είπε ο Αρχιφύλακας στον Γεώργιο, «και να τους έτρεψες σε φυγή!»

«Ό,τι νομίζεις...» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, ατενίζοντάς τον χωρίς να βλεφαρίζει και κρατώντας σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του με

τις διδαχές ενός γέρου που κατοικούσε σ'αυτή την ηπειρόνησο, ψηλά πάνω στα κεντρικά Ρινέα Όρη.

Ο Αρχιφύλακας αισθάνθηκε... παράξενα. Κάτι στην όψη τούτου του ξένου, μα την Έχιδνα! Κάτι πέρα απ'το γεγονός ότι είχε μαύρο δέρμα... Τι ήταν; Ποιος ήταν; «Ποιος είσαι;» τον ρώτησε, κοφτά. «Πώς σε λένε;» «Γεώργιο.» Γιατί να πω ψέματα; σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Τι θ'αλλάξει;

«Θα μας πεις τώρα ότι είσαι κι Υπερυδάτιος;» Ο Αρχιφύλακας νόμιζε ότι του έλεγε ψέματα. Ο ξένος ήταν καταφανώς εξωδιαστασιακός!

«Από τη Σεργήλη είμαι.»

«Από τη Σεργήλη, ε;» Ο Αρχιφύλακας, που ονομαζόταν Ανδρέας Ερβόνιος, είχε ακούσει πως σ'αυτή τη διάσταση μπορούσες να συναντήσεις οτιδήποτε απ'όλο το Γνωστό Σύμπαν. Ίσως, οπότε, να μην ήταν παράξενο εκεί κάποιος νάχει το όνομα Γεώργιος.

«Ναι.»

«Τελοσπάντω. Δε με νοιάζει από πού είσαι. Αλλά θέλω ν'ακούσω την αλήθεια. Πώς έδιωξες τους Γενναίους απεδώ;»

«Σ'το είπαν αυτό οι ντόπιοι.»

«Προσπαθείς να με πείσεις ότι τους αντιμετώπισες όλους μοναχός σου;» Ο Αρχιφύλακας ήταν ήδη πεπεισμένος ότι κάτι τού έκρυβαν – και οι χωρικοί και τούτος ο μαυρόδερμος εξωδιαστασιακός.

«Δεν προσπαθώ να σε πείσω. Αυτό έγινε.»

«Καλά,» μούγκρισε ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος. «Θα τόχουμε υπόψη μας... κι εσένα επίσης.»

Ο Οφιομαχητής δεν θεώρησε την απειλή του και τόσο απειλητική. Συνέχισε να τον ατενίζει αβλεφάριστα.

Ο Ανδρέας αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει, για κάποιο λόγο. Αλλά δεν θα έδειχνε σ'αυτό τον ξένο ότι τον φοβόταν, μα τον Αστερίωνα! Ποιος νομίζει ότι είναι, ο μαυρόδερμος εξωδιαστασιακός; Στράφηκε στον Χρίστο του Κατώδρομου. «Ποιος τον προσέλαβε αυτόνα; Και πόσους άλλους έχειτ' ακόμα προσλάβει; Ο Βασιληάς απαγορεύει ιδιωτικούς στρατούς μες στους τόπους του· το ξέρετε αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Δεν τον προσλάβαμε, Αρχιφύλακα,» αποκρίθηκε ο Χρίστος. «Ούτε είναι άλλοι εδώ πέρα. Μόνος του είναι. Ταξιδιώτης.»

«Ναι, 'ντάξει...» μούγκρισε ο Ανδρέας Ερβόνιος. Και κοίταξε γύρω-γύρω, τους χωρικούς, με στενεμένα μάτια. «Λοιπόν, ακούστε! Το θέμα θα ερευνηθεί. Κι όποιος έχει προσλάβει μισθοφόρους εδώ πέρα θα το μετανιώσει! Είναι απαγορευμένο αυτό στους τόπους του Βασιλιά της Ηχώπολης· με καταλαβαίνετε; Είναι απαγορευμένο, λέγω!»

«Σ'ακούσαμε, ωρέ, ντελάλη, σ'ακούσαμε,» είπε ο Γέρο-Κράχτης. «Πιο δ'νατά γκαρίζεις απ'εμέ και το γαιδούρι μου μαζί, κακότυχε της Σιλοάρνης. Μα που ήσουν, ρ'αδελφέ, πιο πριν που τις κλέβανε τις α'θρώποι δω να χάμω, ε; Ε;»

«Σκασμός, γέρο-φουσημένε! Θα φας ξύλο!» Ο Αρχιφύλακας αγριοκοίταξε τον Γέρο-Κράχτη, αλλά εκείνος απλά γέλασε, στηριζόμενος στη γκλίτσα του, καμπουριαστός, θυμίζοντας στοιχειό του Αστερίωνα μες στο λιγοστό φως του Δεύτερου Ήλιου που απέμενε στους Δυτικούς Α-γρούς.

Ο Αρχιφύλακας στράφηκε και, μαζί με τους άλλους τρεις, βάδισε προς τους υπόλοιπους Αγροφύλακες που περίμεναν κοντά στα σταματημένα δίκυκλά τους. Ύστερα, τα καβάλησαν κι έφυγαν.

«Βλέπεις, ρε μάστορα;» είπε ο Χρίστος του Κατώδρομου. «Βλέπεις τι στις λάσπες του Λοκράθου γίνετ' εδώ;»

Ο Οφιομαχητής άναψε ακόμα ένα τσιγάρο, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ούρλιαζε μέσα του και πάλι μετά βίας συγκρατούσε την οργή του. «Βλέπω.»

Ορισμένοι από τους άλλους χωρικούς άρχισαν να του ζητάνε να φύγει, λέγοντας πως θα τους έφερνε μόνο σκοτούρες με την παρουσία του. Μετά όμως αισθάνθηκαν άσχημα που του μιλούσαν έτσι, και πρόσθεσαν ότι τον ευχαριστούσαν, βέβαια, που τους είχε βοηθήσει να μαζέψουν τα συντρίμια, και δεν είχαν κάτι εναντίον του. Αλλά έπρεπε να φύγει αποδώ, να φύγει, και για το δικό του καλό και για το δικό τους.

Ο Χρίστος του Κατώδρομου, όμως, και κάτι άλλοι έμοιαζαν να διαφωνούν, και δεν το έκρυβαν.

Ο Οφιομαχητής δεν διαφωνούσε. «Θα φύγω,» τους είπε, γιατί καταλάβαινε ότι όντως τους προκαλούσε προβλήματα με την παρουσία του – προβλήματα και με τους Γενναίους και με τους Αγροφύλακες, που

του φαινόταν ολοένα και πιο πιθανό να ήταν όντως συνεννοημένοι μεταξύ τους.

«Πού να ηπάγεις, ωρέ;» είπε ο Γέρο-Κράχτης. «Η νύχτα πέφτει τώρα. Κάπου πρέπει να μείνεις. Έλα μαζί μ', να σε φιλοξενήσω και να σε φιλέψω. Τούτοι δω οι κακότυχοι δεν εκτιμούν τι έκαμες, μα γω καταλαβαίνω· κι άμα ο Αστερίωνας ερθεί και μου χτυπήσει την πόρτα μες στην άγρια τη νυχτιά δε θε να του πω ότι δε φιλοξένησα αυτόνα που μας έστειλε. Έλα μαζί μ'!»

Τα λόγια του έκαναν μερικούς από τους άλλους χωρικούς να ντραπούν, κι άρχισαν να προσφέρουν στον Οφιομαχητή διάφορα από τα προϊόντα τους, δωρεάν. Εκείνος αρνήθηκε τα πάντα εκτός από ένα μπουκάλι κρασί, το οποίο και έκρυψε μέσα σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του.

«Πού μένεις;» ρώτησε τον Γέρο-Κράχτη. «Μακριά;»

«Όχι, ωρέ· δω κοντά είμαι. Θα πάμ' πορπατώντας.»

Ο Γεώργιος πλησίασε τον Γκριζοχαίτη που ήταν ακόμα δεμένος πλάι στην καντίνα του Αρσένιου. Τον έλυσε από τον πάσαλο και, τραβώντας τον πίσω του, ζύγωσε πάλι τον γέρο. «Μπορείς ν'ανεβείς άμα θες,» του είπε.

«Έχω το γα'δούρι μου,» αποκρίθηκε εκείνος, και σε λίγο το έφερε κοντά και με το ζόρι το καβάλησε. Ο Γεώργιος προσφέρθηκε να τον βοηθήσει αλλά ο Γέρο-Κράχτης αρνήθηκε.

Ο Χρίστος του Κατώδρομου είπε: «Μπορώ να σε φιλοξενήσω κι εγώ άμα προτιμάς. Θα σε βάλω στο φορτηγό και θα πάμε. Η γυναίκα μου δε θάχει πρόβλημα να σου φτιάξει κρεβάτι και να σε φιλέψει – και για παραπάνω από μια νύχτα άμα θε να μείνεις.»

«Ευχαριστώ, αλλά όχι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, σκεπτόμενος ότι μπορεί να στιγμάτιζε τον Χρίστο αν δεχόταν τη φιλοξενία του· οι Αγροφύλακες – ίσως ακόμα κι οι Γενναίοι – πιθανώς να νόμιζαν ότι εκείνος τον είχε προσλάβει και να του έκαναν κακό. «Θα πάω στου Γέρου-Κράχτη αποδώ.» Δε νόμιζε ότι αυτός κινδύνευε από κανέναν· όλοι έμοιαζε να τον θεωρούν τρελό. «Ίσως να τα ξαναπούμε κάποτε.»

«Αυτό θέλουμε κι εμείς,» αποκρίθηκε ο Χρίστος του Κατώδρομου. «Σκέψου και πάλις ό,τι είπαμε. Μπορούμε να σε πλερώσουμε για να τους διώξεις απεδώ.»

«Θα τόχω υπόψη.»

Και, χαιρετώντας τους χωρικούς του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών, ο Οφιομαχητής ακολούθησε τον Γέρο-Κράχτη προς το σπίτι του καθώς το σκοτάδι ολοένα και πύκνωνε. Ο γέρος επάνω στο γαϊδούρι, ο Γεώργιος βαδίζοντας, κρατώντας τον Γκριζοχαίτη από τα γκέμια.

«Τ'όνομά σου είναι όντως Γέρο-Κράχτης; Ελπίζω να μη σε πρόσβαλα πιο πριν που σε είπα έτσι...»

Ο γέρος γέλασε σαν νάχε ακούσει αστείο. «Γέρο-Κράχτη με φωνάζουν.»

3

Το απόγευμα, καθώς σουρουπώνει, μπαίνουμε εγώ, η Λουκία, και ο γάτος της στο γκαράζ του Υψηλού Ναού της Ιχθυοδότης, το οποίο βρίσκεται πίσω από τον κυρίως Ναό, κρυμμένο ανάμεσα στους ψηλούς βράχους όπου τελειώνει η μεγάλη αμμουδιά. Οι πέτρες δημιουργούν μια φυσική οροφή από πάνω του, αλλά όχι χωρίς ανοίγματα: το τελευταίο απογευματινό φως γλιστρά μέσα, και το ίδιο θα γλιστρά και το νερό όταν βρέχει, υποθέτω.

Στο εσωτερικό του γκαράζ είναι σταθμευμένα κάμποσα οχήματα που οι ιερωμένοι έχουν για προσωπική χρήση. Ένας δόκιμος μάς οδηγεί προς το δίκυκλο που μου υποσχέθηκε η Αθανασία, και παρατηρώ ότι παραδίπλα στέκεται η Ιωάννα των Φιδιών, κοντά σ'ένα άλλο δίκυκλο, και πλάι της είναι ένας ιερέας.

«Η Πανιερότατη μάς ζήτησε να σε συνοδέψουμε, Γεώργιε,» μου λέει η Ιωάννα. Τους έστειλε, δηλαδή, για να με παρακολουθούν. Και δε μ'αρέσει αυτό.

Απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Δε χρειάζομαι συνοδία. Ξέρω τον δρόμο.»

«Η Πανιερότατη επιμένει,» αποκρίνεται η Ιωάννα των Φιδιών, αποφεύγοντας το βλέμμα μου. «Αν θέλεις να το συζητήσετε...» Ανασηκώνει τους ώμους.

Σκέφτομαι ότι καλύτερα να έχω τους κατασκόπους της Αθανασίας κοντά μου παρά πίσω μου. «Εντάξει,» λέω, «ελάτε.» Και προς τον ιερέα: «Το όνομά σου;»

«Ευάγγελος, Οφιομαχητής,» και μου κάνει μια σύντομη υπόκλιση με το κεφάλι – ευτυχώς, όχι την υπόκλιση του φιδιού ξανά.

Ανεβαίνω στο δίκυκλό μου και το ενεργοποιώ. Η Λουκία ανεβαίνει πίσω μου, με τον γάτο της στα χέρια. Ο Ευάγγελος κάθεται στο άλλο δίκυκλο, και η Ιωάννα των Φιδιών πίσω του. Βάζω σε κίνηση τους τροχούς και βγαίνω από την έξοδο του γκαράζ που σχηματίζεται από τους

βράχους της ακτής. Οι ιερωμένοι μ'ακολουθούν· ο άνεμος έξω απ'τον κλειστό χώρο κάνει τις κάπες μας να τινάζονται μαζί με την άμμο. Στρίβω βόρεια, φεύγοντας από την αμμουδιά, κατευθυνόμενος προς το Κατωβράχι.

Η απόσταση που το χωρίζει από τον Ναό είναι μικρή· φτάνουμε γρήγορα και πηγαίνουμε στο Σημάδι του Όφεως. Σταματάμε τα δίκυκλά μας απέξω και μπαίνουμε στο πανδοχείο. Στην τραπεζαρία του βλέπω καθισμένους τους πέντε στασιαστές της Σαλντέρια που έσωσα από τα μπουντρούμια της Φύλακα της Ιλφόνης. Μου φαίνονται ακμαιότεροι από πριν, και καταφανώς χαίρονται που με αντικρίζουν. Είναι συγκεντρωμένοι γύρω από ένα τραπέζι, με φαγητά και ποτά ανάμεσά τους. Ο πανδοχέας στέκεται κοντά στο μπαρ, μιλά με κάποιον ντόπιο, αλλά αμέσως εγκαταλείπει την κουβέντα του και έρχεται να μας χαιρετήσει. Μου λέει πως έχει φροντίσει όσο καλύτερα μπορούσε για τους φίλους μου.

«Το βλέπω,» αποκρίνομαι. «Σ'ευχαριστώ.»

«Ό,τι θες μου το λες, Οφιομαχητή.»

«Εντάξει.» Αγγίζω φιλικά τον ώμο του. «Πήγαινε τώρα στη δουλειά σου· μη σε καθυστερούμε άλλο.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Οφιομαχητή. Ό,τι θες μου το λες,» επαναλαμβάνει, και πλησιάζει πάλι το μπαρ και τον άλλο άντρα που στέκεται εκεί και μας παρατηρεί αμίλητος.

Πηγαίνω κοντά στους Σαλντέριους οι οποίοι κάνουν να σηκωθούν. Τους γνώφω να καθίσουν. «Δε θα μείνω πολύ. Απλά ήρθα να δω πώς είστε.»

«Πιο καλά απ'ό,τι ήμασταν χτες και προχτές, σίγουρα,» αποκρίνεται ο ξερακιανός, λευκόδερμος τύπος που θυμίζει μπαστούνι, ο οποίος πριν από μερικές ώρες μού συστήθηκε ως Γεράσιμος.

«Στη Σαλντέρια πώς θα επιστρέψουμε;» με ρωτά η γυναίκα ανάμεσά τους, η οποία λέγεται Δήμητρα.

«Θα το δούμε αυτό στο σύντομο μέλλον,» τους λέω. «Εκείνο που μ'ένδιαφέρει τώρα είναι να πάρω ασφαλείς τη Μάρθα και τον Ευθύμιο από την Ιλφόνη.»

«Αν χρειαστείς τη βοήθειά μας....» λέει ο Γεράσιμος.

«Θα τόχω υπόψη μου, αλλά μάλλον δεν θα τη χρειαστώ. Και, όπως συμφωνήσαμε, να μέινετε εδώ – ήσυχα. Δε θα σας εγκαταλείψω.»

Μου λένε πως δεν έχουν αμφιβολία γι' αυτό.

Τους ρωτάω αν θέλουν να τους αφήσω χρήματα. Μου αποκρίνονται ότι δεν τα έχουν ανάγκη· ο πανδοχέας τούς είπε ότι όλα είναι δωρεάν – φαγητά και ποτά.

«Μάλιστα. Πηγαίνω τώρα στην Ιλφόνη. Θα τα ξαναπούμε.»

«Βρέθηκαν η Μάρθα κι ο Ευθύμιος;» ρωτά η Δήμητρα.

«Δεν ξέρω ακόμα.»

Τους χαιρετάω και βγαίνω απ' το Σημάδι του Όφεως μαζί με τη Λουκία, την Ιωάννα των Φιδιών, και τον Ευάγγελο. Απέξω έχει νυχτώσει. Σήμερα είναι η πρώτη ημέρα του τελευταίου μήνα του χειμώνα, αλλά εξακολουθεί να νυχτώνει σχετικά νωρίς.

Ανεβαίνουμε στα δίκυκλα κι ανάβουμε τους προβολείς τους. Αφήνοντας το Κατωβράχι πίσω μας κατευθυνόμαστε βόρεια, ακολουθώντας τον χωματόδρομο. Φτάνουμε στη δημοσιά και στρίβουμε δυτικά. Πηγαίνουμε τώρα όλο ευθεία επάνω στο λιθόστρωτό της, περνώντας δίπλα από άλλα οχήματα κάθε τόσο. Καταλήγουμε στην Ιλφόνη, μπροστά στην Πύλη των Όφεων. Δεν την έχουν κλείσει γιατί, παρότι οι ήλιοι έχουν βασιλέψει, είναι ουσιαστικά νωρίς ακόμα. Κανείς δεν μας σταματά για να μας ελέγξει. Μπαίνουμε στην Επτάδρομη.

Και τώρα το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνω είναι να επικοινωνήσω με τον Νικόλαο και τον Λεωνίδα, που ίσως να έχουν αρχίσει ν' ανησυχούν για εμένα. Το μόνο πρόβλημα είναι πως έχω αυτούς τους δυο κατασκόπους της Αθανασίας από κοντά. Αλλά όχι από τόσο κοντά ώστε να μη μπορώ να μιλήσω με «κάποιον γνωστό μου» ενόσω είμαστε ακόμα καβάλα στα δίκυκλα. Βγάζω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό και καλώ τον Νικόλαο, φέρνοντας τη συσκευή πλάι στο αφτί μου, κάτω απ' την κουκούλα της κάπας μου. Με τις άκριες των ματιών μου παρατηρώ την Ιωάννα των Φιδιών να με παρατηρεί απ' το δίκυκλο που οδηγεί ο Ευάγγελος.

«Οφιομαχητή!» ακούγεται αμέσως η φωνή του Νικόλαου, του Εικοστού-Τρίτου Όφεως των Κάτω Ακτών, μέσα από τη μικρή συσκευή. «Πού είσαι, μα την Έχιδνα;»

«Είχα κάποιες δουλιές στον Υψηλό Ναό—»

«Στον Υψηλό Ναό; Ξέρεις τι νέα κυκλοφορούν εδώ πέρα; Ότι τα Τέκνα που η Φύλακας είχε στα μπουντρούμια της δραπετεύσαν, και ότι έχουν μαζί τους και τον σύζυγο της προηγούμενης Φύλακα—»

«Το ξέρω. Πού να συναντηθούμε για να μιλήσουμε;»

«Στο Καμίνι, ένα πανδοχείο στην Κεντρική Αγορά—»

«Γνωρίζω πού είναι.» Το θυμάμαι, κυρίως, από τον καιρό που είχα πρωτοέρθει στην Ιλφόνη από τη Ριλιάδα της Κεντρυδάτιας, προτού γίνω κουρσάρος. Πολλή ύποπτη κίνηση στο Καμίνι κοντά στις όχθες του Αλκόνου. «Θα έρθω να σας βρω. Μη φύγετε.»

«Δεν έχουμε πουθενά να πάμε. Εσένα περιμένουμε.»

«Όλα καλά, κατά τα άλλα;»

«Ναι.»

Κρύβω ξανά στον πομπό μέσα στην κάπα μου, και λέω στη Λουκία πάνω απ'τον ώμο μου: «Πρέπει να κρατήσεις τους ιερωμένους απασχολημένους όσο θα πάω να μιλήσω στον Νικόλαο και τον Λεωνίδα.»

Η όψη της (την οποία βλέπω απ'τον καθρέφτη του δίκυκλου) μου μαρτυρά ότι αυτό δεν της αρέσει και τόσο. «Τι να κάνω μαζί τους, δηλαδή; Να παίζουμε χαρτιά;»

«Δε νομίζω να χρειαστεί κάτι τόσο ακραίο.»

Η Λουκία μειδιά.

Στρίβω νότια, και ο Ευάγγελος με ακολουθεί. Φέρνει το δίκυκλό του δίπλα στο δικό μου. «Πού πηγαίνουμε, Γεώργιε;» με ρωτά η Ιωάννα των Φιδιών. «Με ποιον μιλούσες;»

«Έναν παλιό γνωστό εδώ, στην πόλη. Τον Πολυταξιδεμένο τον ξέρεις;»

«Το ξενοδοχείο λες; Φυσικά και το ξέρω.»

«Εκεί θα πάμε.»

«Σκοπεύεις να διανυκτερεύσεις στην Ιλφόνη;»

«Ναι. Αν θέλετε, όμως, επιστρέψτε στον Ναό. Δεν υπάρχει λόγος να σας κρατάω μαζί μου.»

«Η Πανιερότατη μάς ζήτησε να μείνουμε κοντά σου για όσο χρειαστεί· δεν έχουμε άλλες δουλειές.»

Η Πανιερότατη δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον... σκέφτομαι, καταπολεμώντας την οργή μου. Φοβάται μην της φύγω. Αλλά αναρωτιέμαι μήπως υποπτεύεται ότι μπορεί να κάνω και τίποτ' άλλο εδώ, στην Ιλφόνη...

όπως να έρθω σε επαφή με μέλη του Φαρμακερού Κύκλου, ή να μπλέξω άσχημα με την καινούργια Φύλακα και τους ανθρώπους της.

Το δεύτερο σκοπεύω να το αποφύγω. Δεν είναι μέσα στα σχέδιά μου. Εκτός αν η Ιουλία πατήσει τη συμφωνία μας σχετικά με τη Μάρθα και τον Ευθύμιο...

Σκέφτομαι ότι καλύτερα θα ήταν να τους βρω πριν από τους μαχητές της. Αλλά πώς; Είναι τα Τέκνα τόσο δικτυωμένα εδώ ώστε να το καταφέρω; Αν η Μάρθα έχει επαφές με τους τοπικούς αδελφόφεις, τότε ίσως να πήγε σε κάποιον απ'αυτούς για να την κρύψει μαζί με τον Ευθύμιο και τον Κλεάνθη... Όμως είναι δυνατόν η Μάρθα – μια γυναίκα της Σαλντέρια – να έχει τέτοιες επαφές στην Ιλφόνη; Απ'την άλλη, δεν την ξέρω και τόσο καλά. Δεν την ξέρω καθόλου καλά. Το πιο προσωπικό πράγμα που ξέρω γι'αυτήν είναι ότι είναι σύζυγος του παλιού Δευτεροκαπετάνιου μου, του Κοσμά.

Φτάνουμε στον Πολυταξιδεμένο, στα βόρεια του Ανατολικού Λιμανιού, εκεί όπου αυτό συνορεύει με το Κοφτό Άκρο. Σταματάμε έξω απ'το ξενοδοχείο. Λέω στην Ιωάννα των Φιδιών: «Κλείστε δωμάτια γι'απόψε. Εγώ πάω να δω κάποιον και θα επιστρέψω σύντομα. Αφήνω τη Λουκία μαζί σας. Δεν δαγκώνει.» Η πειρατίνα έχει ήδη κατεβεί, παρέα με τον Ακατάλυτο. «Τον γάτο της, όμως, να τον προσέχετε· είναι επικίνδυνος.»

«Μια στιγμή,» λέει η Ιωάννα των Φιδιών. «Πού θα-;»

«Δεν πηγαίνω μακριά. Σύντομα θα επιστρέψω,» επαναλαμβάνω, και βάζω τους τροχούς μου σε κίνηση ξανά. Απομακρύνομαι και στρίβω. Ρίχνω ένα βλέμμα στον καθρέφτη του δίκυκλου: δε βλέπω τους ιερείς να έρχονται. Ωραία.

Ίσως να το κατάλαβαν ότι προσπαθώ να τους κρατήσω μακριά μου, αλλά αυτό είναι δικό τους πρόβλημα· δεν τους κάλεσα εγώ στην Ιλφόνη.

Διασχίζω τους δρόμους του Κοφτού Άκρου, οι οποίοι έχουν αρκετή κίνηση ακόμα και τώρα που οι ήλιοι έχουν δύσει. Η συγκεκριμένη συνοικία βρίσκεται σε κομβικό σημείο της πόλης. Εδώ είναι η Γέφυρα των Λιμανιών, στην οποία σύντομα φτάνω και περνάω πάνω από τον ποταμό Αλκόνιο· βγαίνω στην Κοντή Ουρά αλλά δεν μένω για πολύ εκεί, στρίβω αμέσως βόρεια και είμαι μέσα στην Κεντρική Αγορά. Που δεν

είναι μόνο αγορά· είναι ολόκληρη συνοικία, που απλώνεται από τη Λεωωμένη και την Πατητή ως τις όχθες του Αλκόνου.

Δεν αργώ να φτάσω στο Καμίνι, που δεν φαίνεται νάχει αλλάξει από τότε που το θυμάμαι. Ένας φούρνος είναι ζωγραφισμένος πάνω στην πινακίδα του, και μέσα του γραμμένες οι λέξεις ΤΟ ΚΑΜΙΝΙ. Στο πλάι, το πανδοχείο έχει έναν χώρο για οχήματα και ζώα, όχι πολύ μεγάλο ομολογουμένως, αλλά βρίσκω θέση ν'αφήσω το δίκυκλό μου. Τον φύλακα δεν τον πληρώνεις εκτός αν σκοπεύεις να σταθμεύσεις για πολύ· κι αν ως τότε δεν έχεις έρθει να δώσεις οχτάρια, σ'το πετάνε έξω το όχημα. Σπρώχνοντας. Μπορεί να το βρεις και στις όχθες του ποταμού.

Μπαίνω στην τραπεζαρία του Καμινιού. Η θερμότητα εδώ μέσα είναι αξιοσημείωτη· είναι το πρώτο πράγμα που παρατηρείς. Δε λέγεται τυχαία «Το Καμίνι». Και έχει αρκετό κόσμο, όπως συνήθως. Δύο χορεύτριες ταλαντεύονται επάνω σε τρία ενωμένα τραπέζια. Από το ηχοσύστημα ακούγεται το Σκισμένα Δίχτυα και Πονηρές Ωκεανίδες, των Γενναίων Μεγαλοψαράδων. Πιο πολλοί φαίνεται να πίνουν παρά να τρώνε· πιο πολλοί φαίνεται να μιλάνε και να γελάνε παρά να είναι σιωπηλοί. Το βλέμμα μου αναζητά τους λίγους σιωπηλούς, εκείνους που εύκολα μένουν κρυμμένοι ανάμεσα στους υπόλοιπους. Δύο από αυτούς σίγουρα θα είναι και τα Τέκνα που ψάχνω.

Τους βλέπω σ'ένα τραπέζι στο βάθος, κουκουλωμένους όπως κι εγώ. Δεν έχω πρόβλημα να τους αναγνωρίσω· δεν μπορεί να είναι άλλοι. Πλησιάζω και κάθομαι στη μοναδική άδεια καρέκλα του τραπεζιού της.

«Γεώργιε,» λέει ο Λεωνίδας, «γιατί άργησες τόσο να επικοινωνήσεις μαζί μας; Τι συμβαίνει; Τι έγινε στον Ναό; Δεν είχες συμφωνήσει με την Αρχιέρεια να ελευθερώσουν-;»

«Περίμενε,» τον διακόπτω· «θα καταλάβεις. Αρχικά ήρθαμε εδώ, στην Ιλφόνη, και επισκεφτήκαμε τη Φύλακα. Τότε ήταν που έμαθα ότι η Μάρθα και ο Ευθύμιος δραπέτευσαν από τα μπουντρούμια της μαζί με τον Κλεάνθη. Θα τους είχα ελευθερώσει τώρα, αν δεν είχαν δραπετεύσει. Τους άλλους τούς ελευθέρωσα.»

«Τους πήρες απ'τα μπουντρούμια της; Πού είναι;»

«Στο Κατωβράχι. Το έχεις υπόψη;»

Ο Λεωνίδας συνοφρυώνεται, αλλά ο Νικόλαος λέει: «Το χωριό πριν από τον Υψηλό Ναό;»

«Ναι,» και τους εξηγώ πώς ακριβώς έχει η κατάσταση. «Θα βρω σύντομα ένα μεταφορικό μέσο για τους Σαλντέριους, ώστε να επιστρέψουν γρήγορα στην πόλη τους,» προσθέτω. «Εκεί που είναι τώρα δεν κινδυνεύουν, πάντως.»

«Εγώ, Οφιομαχητή, δε θα την εμπιστευόμουν τη Φύλακα της Ιλφόνης,» μου λέει ο Νικόλαος. «Μπορεί να υποσχέθηκε να μη σκοτώσει τη Μάρθα και τον Ευθύμιο, αλλά... αν σκοτωθούν 'κατά τύχη' μέσα στη συμπλοκή...»

«Το ίδιο φοβάμαι κι εγώ,» αποκρίνομαι. «Γι'αυτό πρέπει να τους βρούμε πριν από τους ανθρώπους της Φύλακα. Και θα ήθελα, επιπλέον, να μιλήσω και με τον Κλεάνθη.»

«Για ποιο λόγο;» ρωτά ο Λεωνίδας.

«Από περιέργεια. Θέλω να μάθω τι έγινε με την Ευαγγελία Αρσιλκάδια, και πάω στοίχημα ότι ο σύζυγός της ξέρει. Ή, αν δεν ξέρει, υποπτεύεται.»

«Η Ιουλία τη σκότωσε, Οφιομαχητή,» λέει ο Νικόλαος με πεποίθηση. «δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Γεώργιο με λένε,» του θυμίζω, έντονα. «Και ούτε εγώ έχω πολλές αμφιβολίες γι'αυτό.» Το βλέμμα και μόνο της Ιουλίας ίσως να ήταν αρκετό για να δολοφονήσει την αδελφή της. «Αλλά θέλω να μάθω στα σίγουρα. Και θέλω, επίσης, να μάθω γιατί συνέβη ό,τι συνέβη.» Πίνω μια γουλιά από το Αίμα της Έχιδνας που μου έφερε η σερβιτόρα λίγο πιο πριν, όταν μας πλησίασε ενώ μιλούσα στα δύο Τέκνα για τους πέντε Σαλντέριους. «Η Ιουλία μέχρι στιγμής δεν ασχολιόταν με την πολιτική. Εγώ δεν την είχα καν ακούσει, μα την Έχιδνα· δεν ήξερα ότι υπήρχε.»

«Μιάσματα παντού σε τούτη την ταλαιπωρημένη ηπειρόνησο...» μουρμουρίζει ο Λεωνίδας σαν να παραμιλά κάτω απ'την κουκούλα του.

«Τώρα, όμως, πρέπει να ψάξουμε για τη Μάρθα και τον Ευθύμιο,» τους λέω, «και δυστυχώς έχω δύο μικρά προβλήματα μαζί μου.»

Με κοιτάζουν ερωτηματικά.

«Δύο κατασκόπους της Αρχιέρειας.» Τους εξηγώ για την Ιωάννα των Φιδιών και για τον Ευάγγελο (αλλά δεν τους αναφέρω ότι η πρώτη είναι κόρη του Αρσένιου του Μαχητή· δεν χρειάζεται να το ξέρουν) και ότι τους άφησα στον Πολυταξιδεμένο μαζί με τη Λουκία. «Τους είπα ότι δεν θα καθυστερήσω να επιστρέψω, και δεν θέλω να δημιουργήσω περισσότερες υποψίες απ'ό,τι έχω δημιουργήσει ήδη.»

«Θα πας εκεί τώρα, δηλαδή;» ρωτά ο Νικόλαος.

«Όχι αμέσως· αλλά, ναι, πρέπει σύντομα να τους συναντήσω ξανά. Όμως πείτε μου: έχετε συνδέσμους εδώ, στην Ιλφόνη; Ξέρετε άλλους αδελφότητες σας; Γιατί, αν η Μάρθα κι ο Ευθύμιος δραπέτευσαν, κι αν δεν μπορούν να βγουν από την πόλη, τότε λογικά εκεί θα αναζητήσαν καταφύγιο. Υποθέτοντας πάντα ότι κι αυτοί έχουν διασυνδέσεις εδώ.»

«Η Μάρθα δεν νομίζω πως γνωρίζει τα κατατόπια, Γεώργιε,» λέει ο Λεωνίδας. «Δυστυχώς. Ο Ευθύμιος, όμως, μάλλον τα γνωρίζει. Είχε έρθει και παλιότερα στην Ιλφόνη. Δεν είναι τόσο ταξιδεμένος όσο εγώ κι ο Νικόλαος – δεν ξέρει πού βρίσκεται το άντρο της Βασίλισσας – αλλά είναι πιο ταξιδεμένος από άλλους. Γι'αυτό κióλας η Μάρθα τον πήρε μαζί της, πιστεύω.»

«Και πού μπορεί να την οδήγησε τώρα ο Ευθύμιος;»

«Δεδομένου ότι έχουν και τον σύζυγο της προηγούμενης Φύλακα μαζί τους...» Μοιάζει σκεπτικός. «Ίσως θα ήταν ριψοκίνδυνο να την οδηγήσει σε οποιονδήποτε από τους αδελφότητες μας.»

«Σίγουρα, όμως, πήγαν κάπου. Κι από κάπου πρέπει ν'αρχίσουμε. Ποιους έχεις στο μυαλό σου;»

«Δύο ξέρω εγώ,» παρεμβαίνει ο Νικόλαος, και ο Λεωνίδας τον περιμένει να συνεχίσει. «Τον Μάρκο της Κοντής Ουράς και την Αικατερίνη της Ενδότερης.»

«Αυτούς ξέρω κι εγώ,» λέει ο Λεωνίδας. Κανείς τους δεν είναι από την Ιλφόνη· πάω στοίχημα ότι ο Νηρέας θα γνώριζε περισσότερους.

«Πάμε να τους βρούμε, τότε,» προτείνω. «Ούτε η Κοντή Ουρά είναι μακριά ούτε η Ενδότερη.»

«Αν όμως ψάχνουν για τη Μάρθα και τον Ευθύμιο,» λέει ο Λεωνίδας, «θα κάνουν ελέγχους τώρα στη Μεσοδυτική Πύλη» – την πύλη που πρέπει να περάσουμε για να πάμε στην Ενδότερη, βόρεια της Κεντρικής Αγοράς.

«Εσείς δεν έχετε κάτι να φοβηθείτε,» τους λέω· «δε σας κυνηγάνε, και δε νομίζω ότι θα σας ζητήσουν να γδυθείτε» – ώστε να δουν το «Ιερό Σημάδι» επάνω τους, τον Διπλό Καταβροχθιστή.

«Εσένα, όμως, ίσως να σε αναγνωρίσουν,» τονίζει ο Λεωνίδας λίγο προτού το πω ο ίδιος.

Νεύω καταφατικά. «Ακριβώς. Επομένως, δεν μπορώ να πάω εκεί εκτός αν είμαι πρόθυμος να κολυμπήσω στον ποταμό, υποβρυχίως. Πράγμα το οποίο και θα κάνω αν όντως η Μάρθα και ο Ευθύμιος βρίσκονται στην Ενδότερη. Αλλά θα προτιμούσα να το ξέρω πρώτα.»

«Θέλεις να πάμε εμείς να βρούμε την Αικατερίνη;»

«Ο ένας απ'τους δυο σας. Ο άλλος θα έρθει μαζί μου στην Κοντή Ουρά.»

Δαμιανός:

Ο Οφιοδαίμονας ήρθε στην Ιλφόνη το μεσημέρι· είδαμε το πλοίο της Αρχιερείας των φιδιών να μπαίνει στο Ανατολικό Λιμάνι. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο· έπρεπε να είσαι τυφλός για να μην το προσέξεις. Αγκυροβόλησε εκεί όπου μας είπαν οι τοπικοί ομόθησκοι ότι θα αγκυροβολούσε. Στεκόμασταν επάνω σ'ένα μπαλκόνι με καλή θέα και παρακολουθούσαμε. Ένα όχημα βγήκε αμέσως από τον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς: ένα θωρακισμένο εξάτροχο, βαμμένο πράσινο, με μεγάλα φίδια ζωγραφισμένα επάνω. Οι μαχητές της Φύλακα το περίμεναν, κι άρχισαν να το συνοδεύουν προς τα βόρεια μέσα από τους δρόμους του Ανατολικού Λιμανιού. Δεν είχα καμιά αμφιβολία ότι στο εσωτερικό του καθόταν και η ξεπαρμένη κορασίδα των φιδιών, η Αρχιοχιά τους, και ο Οφιοδαίμονας. Ούτε είχα καμιά αμφιβολία για τον προορισμό τους. Είπα στους πιστούς μου συντρόφους ότι δεν χρειάζεται να τους ακολουθήσουμε, είναι προφανές ότι πηγαίνουν στο οχυρό της Ιουλίας της ερπετόφιλης, στο Οχυρό του Ποταμού. «Αν τους ακολουθήσουμε μπορεί και να μας προσέξουν,» προειδοποίησα· και ο Φοίβος ο Βατραχόφωνος, ένας από τους ομόθησκούς μας στην Ιλφόνη, συμφώνησε αμέσως: «Η καινούργια Φύλακας δεν αφήνει τίποτα στην τύχη. Παρακολουθεί. Συνεχώς παρακολουθεί. Σίγουρα η συνοδία τους δεν είναι μόνο αυτοί που είδαμε αλλά και καμιά ντουζίνα κατάσκοποι ακόμα, απλωμένοι ολόγυρα, κρυμμένοι.»

Κατευθυνθήκαμε, λοιπόν, βόρεια όταν η συνοδιά είχε ήδη περάσει, και, ενώ είχαμε σταματήσει το όχημα μας σ'έναν ήσυχο δρόμο της Μέσα Αγοράς, ο Λεωνίδας'μορ έπαψε να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως και έκανε πάλι ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως για να εντοπίσει τον Οφιομαχητή. Τον βρήκε προς τα βόρεια, στα άκρα της ανιχνευτικής εμβέλειας του ξορκιού του, όπως μας είπε. «Μες στ'Όχυρό του Ποταμού πρέπει να είναι, Δαμιανέ.»

Δεν μπορούσαμε να μπούμε εκεί, φυσικά· δεν έχουμε πρόσβαση. Έτσι περιμέναμε, και δεν αργήσαμε να δούμε το εξάτροχο όχημα της Αρχιέρειας να ξαναπερνά από τη Μέσα Αγορά, κατευθυνόμενο τώρα προς τα νότια και χωρίς συνοδιά. Ο Λεωνίδας έκανε βιαστικά ακόμα ένα ξόρκι και μας διαβεβαίωσε πως ο Οφιομαχητής ήταν μέσα στο όχημα. Μετά εστίασε τις νοητικές του δυνάμεις στη Μαγγανεία Κινήσεως, και η Μάρθα ακολούθησε το εξάτροχο των φιδιών, από απόσταση ασφαλείας, με μεγάλη προσοχή. Η Ιουλία Αρσιλκάδια είναι πολύ παρανοϊκή· ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται. Και η Θρησκεία δεν έχει καμιά ιδιαίτερη συμφωνία μαζί της. Είναι ανόητη η Φύλακας της Ιλφόνης και δεν επιλέγει τους σωστούς συμμάχους...

Είδαμε το όχημα των φιδιών να βγαίνει από την Πύλη των Όφρων και να σταματά έξω από την πόλη. Το προσπεράσαμε, κυλώντας πάνω στη δημοσιά, για να μη δημιουργήσουμε υποψίες. Μετά όμως η Μάρθα έβγαλε το όχημά μας από τον πλακόστρωτο δρόμο και ο Λεωνίδας, κάνοντας Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, το μεταμόρφωσε σε αεροπλάνο. Υψωθήκαμε στον αέρα, και από ψηλά βιγλίσαμε ένα άλλο όχημα να βγαίνει σύντομα από την Πύλη των Όφρων και να αφήνει πέντε ανθρώπους κοντά στο εξάτροχο της Αρχιέρειας, έξω απ'το οποίο στέκονταν μερικά άτομα, ανάμεσα στα οποία κι ο Οφιομαχητής – τους κοίταξα με τα κιάλια μου. Συζήτησαν για λίγο με τους πέντε που μόλις είχαν έρθει – κανέναν απ'τους οποίους δεν αναγνώριζα – και μετά η Πρώτη Ιερομαχήτρια του Ναού, η Μάγδα Οσρίλλια, μίλησε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. Ένα ακόμα όχημα δεν άργησε να έρθει – κάποιος δρομοπλότος, μάλλον. Οι πέντε επιβιβάστηκαν εκεί· οι άλλοι επέστρεψαν μέσα στο εξάτροχο. Και όλοι μαζί κατευθύνθηκαν ανατολικά.

Τους ακολουθήσαμε πάλι, από τον ουρανό, από ψηλά, και τους είδαμε να σταματούν για λίγο στο Κατωβράχι ώστε ν'αφήσουν εκεί τους πέντε που είχαν παραλάβει στην Πύλη των Όφρων. (Ποιοι μπορεί να είναι αυτοί, άραγε;) Ο δρομοπιλότος έφυγε· το εξάτροχο συνέχισε ως τον Ναό της μικρής ξεπαρμένης οχιάς, τον Ναό με τους δύο ψηλούς φιδοπύργους. Και η παρακολούθησή μας τελείωσε. Ο Οφιοδαίμονας και οι άλλοι μπήκαν στο οικοδόμημα.

Προσγειωθήκαμε βόρεια του Υψηλού Ναού, κοντά στη δημοσιά, για να μην τύχει και τραβήξουμε την προσοχή των φιδιών. Και αρχίσαμε να συζητάμε το θέμα, κάνοντας έναν μικρό καταυλισμό γύρω από το μεταβαλλόμενο αεροσκάφος μας. Το μέρος ήταν πεδινό, με κάποια σύδεντρα αποδώ κι αποκεί, πίσω από ένα από τα οποία ήμασταν κρυμμένοι.

«Ποιοι ήταν αυτοί που πήραν από την πύλη της Ιλφόνης, Δαμιανέ;» με ρώτησε ο Ανδρέας.

«Δεν τους ξέρω. Δεν τους έχω ξαναδεί. Αλλά το όχημα που τους έφερε είχε το έμβλημα της Φύλακα επάνω. Και πρέπει νάναι κάποιοι σημαντικοί για τα φίδια, αλλιώς δεν θα τους έπαιρναν μαζί τους.»

«Δεν τους πήγαν στον Ναό, όμως,» τόνισε η Μάρθα.

«Ναι, αυτό είναι... αξιοσημείωτο,» συμφώνησα. «Τους άφησαν στο Κατωβράχι, και το οίκημα στο οποίο μπήκαν πρέπει να είναι το μοναδικό πανδοχείο εκεί – το Σημάδι του Όφρων. Αυτό το κωλοχωριό είναι φριχτό· βλέπουν όλοι τον φιδοναό σαν νάναι κανένα θαύμα ολάκερης της Υπερυδάτιας!»

«Γιατί να μην τους βάλουν στον Ναό, Δαμιανέ;» είπε η Χριστίνα. «Δεν καταλαβαίνω...»

«Μάλλον η Αρχιέρεια δεν τους ήθελε εκεί. Κάποιος άλλος, επομένως, ήθελε να τους πάρει από την Ιλφόνη και να τους φέρει στο Κατωβράχι· και υποπτεύομαι ότι ίσως αυτός να ήταν ο Οφιομαχητής.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Ανδρέας. «Τι να τους κάνει εκεί;»

«Αδύνατον να ξέρουμε, αλλά θα έχει τους λόγους του. Ίσως να είναι φίλοι του.»

«Και θα μπορούσαμε κάπως να το εκμεταλλευτούμε αυτό;»

Την τελευταία φορά που προσπαθήσαμε να εκμεταλλευτούμε τους φίλους του για να τον παγιδέψουμε, τα πράγματα δεν πήγαν και τόσο

καλά. Αλλά οι σθεναροί αγωνιστές του Μεγάλου Λοκράθου δεν τα παρατάνε τόσο εύκολα!

«Για την ώρα,» είπα, «ας παρακολουθούμε αυτό το κωλοχωριό. Ίσως ο Οφιομαχητής να επιστρέψει.»

Έτσι, το παρακολουθήσαμε όταν ο Οφιοδαίμονας πράγματι επέστρεψε μέσα στο σούρουπο για να επισκεφτεί το Σημάδι του Όφεως. Δεν ήταν μόνος του: μαζί του είχε αυτή τη γυναίκα που έχω πληροφορηθεί, από τη Σαλντέρια, ότι λέγεται Λουκία και βρισκόταν μέσα στο παλιό του πλήρωμα όταν ήταν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια. Εκτός απ'αυτήν είχε κι ακόμα δύο μαζί του: έναν ιερέα και μια ιέρεια της Έχιδνας. Ο Οφιομαχητής και η Λουκία επάνω σ'ένα δίκυκλο· οι φιδοπροσκυνητές επάνω σ'ένα άλλο. Τα σταμάτησαν μπροστά απ'το πανδοχείο και μπήκαν. Εμείς ήμασταν έξω από το Κατωβράχι, κρυμμένοι σ'ένα σύδεντρο, κατασκοπεύοντας με τα κιάλια μας. Ο Λεωνίδας'μορ είχε υφάνει Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω στα δικά μου κιάλια, για να βλέπω ακόμα καλύτερα. Μακάρι να ήξερε κάποιο ξόρκι που μπορούσε να με κάνει ν'ακούω και τι έλεγαν μες στο πανδοχείο, αλλά τέτοιο ξόρκι με διαβεβαίωσε πως δεν έχει εφευρεθεί πουθενά στο Γνωστό Σύμπαν απ'ό,τι γνωρίζει.

Περιμέναμε ξανά, αλλά όχι για πολύ. Ο Οφιοδαίμονας και οι δικοί του γρήγορα βγήκαν απ'το Σημάδι του Όφεως, καβάλησαν τα δίκυκλα τους, και κατευθύνθηκαν βόρεια. Τρέξαμε ως εκεί όπου είχαμε αφήσει το μεταβαλλόμενο αεροπλάνο μας. Επιβιβαστήκαμε και ο Λεωνίδας κάθισε στο κέντρο ισχύος για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή. Η Μάρθα ύψωσε το σκάφος στον σκοτεινιασμένο ουρανό.

Πετώντας, εύκολα εντοπίσαμε τα δύο δίκυκλα που έτρεχαν επάνω στη δημοσιά πηγαίνοντας προς Ιλφόνη. Πέρασαν από την Πύλη των Όφρων και χάθηκαν μες στους δρόμους της πόλης, ανάμεσα στα οικοδομήματά της.

Προσγειώσαμε το αεροπλάνο μας έξω από την Ιλφόνη πάλι.

Και τώρα λέω στους πιστούς μου συντρόφους: «Δεν πρόκειται να πάρει καράβι και να φύγει. Έχω την αίσθηση πως θα επιστρέψει. Φαίνεται νάχει δουλειές εδώ.»

«Να του στήσουμε ενέδρα στη δημοσιά;» ρωτά ο Λάμπρος. «Να τον πιάσουμε καθώς θα γυρίζει;»

«Δε θα τα καταφέρουμε. Από τέτοιες ενέδρες έχει ξεφύγει ξανά και ξανά. Δεν είναι εύκολο να τον παγιδέψεις έτσι, και δεν θέλω να σκοτωθούν κι άλλοι καλοί πιστοί εξαιτίας μου.»

«Είμαστε πρόθυμοι να πολεμήσουμε στο πλευρό σου, Δαμιανέ!» μου λέει η Χριστίνα.

Εξακολουθούν να φοβούνται ότι σκέφτομαι να απαρνηθώ την ιεροσύνη, οι ανόητοι. Αλλά, ακόμα κι αν ήθελα να την απαρνηθώ, τώρα δεν μπορώ. Βρίσκομαι Υπό Δοκιμασία. «Δε θα σας αφήσω να πεθάνετε άσκοπα!» τους λέω, έντονα. «Θα πάμε στο Κατωβράχι.»

«Στο Κατωβράχι;» κάνει ο Λάμπρος.

«Ναι. Τώρα. Όσο ο Οφιοδαίμονας είναι μακριά από εκεί.»

Το σπίτι του Γέρο-Κράχτη ήταν βόρεια του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών. Ο γέρος και ο Οφιομαχητής έφτασαν με το πάσο του γαϊδουριού του γέρου το οποίο δεν έμοιαζε να βιάζεται και τόσο. Είχε πια νυχτώσει για τα καλά. Ένας σκύλος ξύπνησε στη μάντρα γύρω απ'το σπίτι και γάβγιζε. Ο γέρος ξεπέζεψε και τον χάιδεψε ανάμεσα στ'αφτιά γελώντας, λέγοντας: «Έχουμ' επισκέπτ', Δοντιάρ', απόψ'.» Παραδίπλα ήταν ένα μικρό κοτέτσι, και μια μικρή στάνη αρκετή για τα δυο πρόβατα και το ένα κατσίκι που κοιμόνταν εκεί.

«Μένεις μόνος;» ρώτησε ο Γεώργιος.

«Η γυναίκα μ' πέθαν' απ'τον Π'ρετό δω και πέντε χρόνια. Τον γιόκα μου τονε σκότωσανε φτοι οι παλια'θρώποι της Ιωάννας των Αγρών.»

«Λυπάμαι,» του είπε ο Οφιομαχητής.

«Και τούλεγα, τότες, να προσέχ' μαζί τους· μα δεν πρόσεχε...» Ο Γέρο-Κράχτης οδήγησε τον γαϊδάρό του στον στάβλο, κι έκανε νόημα και στον Γεώργιο να φέρει τον Γκριζοχαίτη εκεί. Εκείνος δεν διαφώνησε.

Όταν είχαν αφήσει τα ζώα να φάνε και να ξεκουραστούν, μπήκαν στο σπίτι του γέρου που ήταν πιο καθαρό και συγυρισμένο απ'ό,τι περίμενε να το δει ο Γεώργιος. Ο Γέρο-Κράχτης είχε, μάλιστα, και έτοιμο φαγητό. «Τόχω κάμν' απ'το πουρνό για να μη μείνω νηστ'κός το βράδ',» είπε στον Οφιομαχητή, μειδιώντας και δείχνοντας δόντια να λείπουν, καθώς σήκωνε την κατσαρόλα, την ακουμπούσε πάνω στο τραπέζι, και την άνοιγε. Έβαλε ένα ξύλινο βαθύ πιάτο κι ένα ξύλινο κουτάλι μπροστά στον Γεώργιο, που είχε μόλις καθίσει, και πήρε ένα ξύλινο βαθύ πιάτο κι ένα ξύλινο κουτάλι για τον εαυτό του, καθίζοντας αντίκρυ στον επισκέπτη του.

«Θα σερβίρω εγώ τον οικοδεσπότη μου,» προθυμοποιήθηκε ο Οφιομαχητής και, χρησιμοποιώντας τη μεταλλική κουτάλα της κατσαρόλας, γέμισε το πιάτο του γέρου και, κατόπιν, το δικό του με χορτόσουπα που μύριζε γαργαλιστικά. Ο γέρος έκοψε ψωμί, ξετύλιξε ένα

κομμάτι τυρί από ένα κομμάτι ύφασμα, και σηκώθηκε ξανά για να φέρει τρία ψημένα αβγά, ελιές, κι ένα μπουκάλι κρασί. Το τελευταίο το άνοιξε.

«Κλείσ' το πάλι αυτό,» του είπε ο Οφιομαχητής, κι έβγαλε από την κάπα του το κρασί που του είχαν δώσει στο Θερινό Παζάρι. «Κερνάω.» Τράβηξε τον φελλό με το χέρι του και ήπια μια γουλιά κατευθείαν απ' το μπουκάλι. «Καλό,» παρατήρησε, και γέμισε τα ποτήρια τους.

«Δεν έχεις άλλα παιδιά;» ρώτησε τον γέρο καθώς άρχιζαν να τρώνε.

«Δυο κορίτσα.»

«Και πού είναι;» Η σούπα ήταν νόστιμη, παρατήρησε ο Γεώργιος – σχεδόν σαν φαγητό που θα περίμενες να φας στο σπίτι της Σαπφώς των Στενότοπων. Σχεδόν.

«Παντρ'μένες. Η μια κοντά στις Ακρ'ανές Ακτές· η άλλ' στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς, κάτ' απ' τα Κάτω Ρινέα. Ο άντρας της δουλεύ' στα ορυχεία εκεί.»

«Του Βασιληά της Ηχώπολης είναι τα ορυχεία;»

«Αμέ. Σκληρή δουλειά.»

«Φαντάζομαι.»

Μετά, ρώτησε τον γέρο τι ήξερε για τα Χαλάσματα των Όφεων στα Βρεγμένα Δάση, κι άκουσε περίπου ό,τι είχε ακούσει κι από τον Χρίστο του Κατώδρομου.

«Δεν ξέρεις πώς να πας εκεί;» Ο Οφιομαχητής είχε αρχίσει να γίνεται πολύ περίεργος σχετικά μ' αυτό το μέρος.

«Πού να ξεύρω; Σε μοιάζω, χε-χε, για ΄ξερευνητής;» Κι ατένισε τον Γεώργιο παρατηρητικά. «Το λογίζεσαι να πας;»

«Ίσως.» Ο Οφιομαχητής σκούπισε το στόμα του με την πετσέτα.

Την Ευθαλία την είχε βγάλει πιο πριν από το μανίκι του και την είχε αφήσει ν' απλωθεί στους ώμους του. Ο Γέρο-Κράχτης τώρα έστρεψε το βλέμμα του στο κεφάλι της. «Είσ' μήπως ιερέας της Φαρμακερής Κυράς;»

«Αφού σας είπα ότι είμαι από τη Σεργήλη...»

«Είσ' ιερέας, ή δεν είσ';»

«Δεν είμαι ιερέας.» Ο Γεώργιος τράβηξε ένα τσιγάρο από την κάπα του, την οποία είχε αφήσει σε μια καρέκλα παραδίπλα, και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Δεν είχε μείνει άλλη σούπα στο πιάτο

του, και το ποτήρι του το είχε γεμίσει για δεύτερη φορά με κρασί και ήταν τώρα μισοτελειωμένο.

«Τι σ'ενδιαφέρει, τότες, στα Χαλάσματα;»

«Είμαι περίεργος.»

Ο γέρος δεν έκανε άλλες ερωτήσεις για λίγο. Ύστερα, όμως: «Γιατί είσαι τόσο δυνατός, Γεώργιε; Μοναχά το γένος τ'Αστερίωνα είν' τόσο δυνατό...»

Ο Οφιομαχητής κάπνιζε ακόμα, και κράτησε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

Ο Γέρο-Κράχτης τον παρατηρούσε, και είχε την αίσθηση ότι στο σπίτι του φιλοξενούσε κάποιον που παρόμοιό του δεν είχε φιλοξενήσει ποτέ και ίσως ποτέ ξανά να μη φιλοξενούσε. Κάποιον που δεν μπορεί παρά να ήταν του γένους του Αστερίωνα. Δεν τον πίστευε τον ξένο, που έλεγε ότι ήταν από τη Σεργήλη. Αν ήταν απ'άλλη διάσταση, τότες τι έκαμνε εδώ πέρα μόνος του, στους Δυτικούς Αγρούς; Τι δουλειά είχε; Μέχρι τώρα δεν είχε πει τη δουλειά του σε κανέναν. Ήταν σαν η δουλειά του να ήταν νάρθει για να μπατσίσει αυτούς τους παλιανθρώπους της Ιωάννας των Αγρών...

Ο Γεώργιος είπε τελικά: «Δεν ξέρω γιατί είμαι τόσο δυνατός, γέρο. Έτσι γεννήθηκα.»

«Α...» Ο Γέρο-Κράχτης έφτυσε το κουκούτσι της ελιάς που μασούσε κι έβαλε λίγο ψωμί στο στόμα του. Είχε τελειώσει το φαγητό του. Ήπια την τελευταία γουλιά κρασί από το ποτήρι του. Ο ξένος κάτι τού έκρυβε· ήταν σίγουρος. Αυτός δεν ήταν συνηθισμένος άνθρωπος που φιλοξενούσε απόψε στο σπίτι του· ίσως να ήταν ημίθεος του Αστερίωνα. Γιατί, τι άλλο μπορεί να ήταν;

Ο Γέρο-Κράχτης ρώτησε: «Νυστάζ'ς;»

«Καλύτερα να πάμε για ύπνο,» πρότεινε ο Οφιομαχητής, που ποτέ δεν κοιμόταν αλλά η Ευθαλία είχε ήδη αποκοιμηθεί επάνω στους ώμους του.

Ο Γέρο-Κράχτης προθυμοποιήθηκε να του δώσει το κρεβάτι του· είπε: «Γω θα βολευτώ εδωνά πέρα, πλάι στο τζάκι» – που τώρα, μες στο καλοκαίρι, ήταν σβηστό. Αλλά ο Γεώργιος αρνήθηκε. «Όχι,» αποκρίθηκε, «εγώ θα κοιμηθώ πλάι στο τζάκι. Πέσε στο κρεβάτι σου.» Ο γέρος έκανε να διαφωνήσει, όμως ο Οφιομαχητής επανέλαβε «Πέσε

στο κρεβάτι σου» με τέτοιο τρόπο που σχεδόν τον τρώμαξε και δεν μπορούσε να φέρει άλλη αντίρρηση.

Ο Γέρο-Κράχτης σύντομα ήταν ξαπλωμένος και ροχάλιζε σαν βράχοι που κατρακυλάνε, ενώ ο Οφιομαχητής καθόταν οκλαδόν δίπλα στο σβηστό τζάκι με την Πάροδο του Πράου Ανέμου να σφυρίζει εντός του και την Ευθαλία ακόμα απλωμένη στους ώμους του.

Έξω απ'το σπίτι του γέρου, ένας νυχτερινός καλοκαιρινός άνεμος είχε σηκωθεί κάνοντας τα σπαρτά να λικνίζονται στους αγρούς.

Όταν το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου άρχισε να χρυσίζει τα σιτηρά, η Ευθαλία ξύπνησε, γλίστρησε απ'τους ώμους του αφέντη της, και πήγε να ψάξει για τροφή...

Μακριά από το σπίτι του Γέρο-Κράχτη, γύρω στα εξήμισι χιλιόμετρα νοτιοδυτικά, ανάμεσα στους αγρούς, ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος, που όριζε τους Αγροφύλακες των Δυτικών Αγρών, κατέβηκε απ'το δίκυκλό του και βάδισε προς τη γυναίκα αντίκρυ του η οποία κατέβαινε απ'το δικό της δίκυκλο και βάδιζε προς τη μεριά του. Πίσω της ήταν ένα τσούρμο Γενναίοι. Πίσω απ'τον Αρχιφύλακα ήταν πάνω από μια ντουζίνα Αγροφύλακες.

«Στο Θερινό Παζάρι άκουσα να λένε ότι σας επιτέθηκε ένας μαυρό-δερμος ξένος,» είπε ο Ανδρέας Ερβόνιος καθώς έφτανε κοντά στη γαλανόδερμη γυναίκα με το στεφάνι από δέρμα και κλωνάρια στο μαυρομάλλικο κεφάλι της. «Ότι σας επιτέθηκε μοναχός του,» τόνισε.

«Έτσι είναι,» αποκρίθηκε η Ιωάννα των Αγρών, και το γκρίζο βλέμμα της ήταν σκοτεινό, άγριο. «Αλλά δεν ήταν άνθρωπος. Δεν μπορεί να ήταν άνθρωπος.»

«Τι πα να πει 'δεν ήταν άνθρωπος';» έκανε ο Ερβόνιος. «Ήταν ένας, και μοναχός του, και σας έτρεψε σε φυγή;» Το ξανάλεγε γιατί δεν μπορούσε να το πιστέψει.

«Δεν ήταν άνθρωπος, σου λέγω, Αρχιφύλακα! Άρπαξε το δίκυκλο και το σήκωνε με τόνα χέρι στον αέρα, και το πετούσε! Κλοτσούσε τους Γενναίους μου και τους έριχνε κάτω πέντε-πέντε σαν νάταν πλεγμένοι από καλάμι!»

«Εντάξ' τώρα, κοίτα, μη μου τα παραλές εμένανε. Εγώ κι εσύ είμαστε δω—»

«Δε σου τα παραλέγω, ρε Αρχιφύλακα!» είπε η Ιωάννα των Αγρών σφίγγοντας τη γροθιά της μπροστά του. «Είχε τη δύναμη του ίδιου τ'Αστερίωνα, ο τρισκατάρατος! Δεν ήταν κανονικός άνθρωπος, σου λέγω! Δεν μπορεί να ήταν!»

Ο Ανδρέας Ερβόνιος συνοφρυώθηκε. «Πραγματικά, δηλαδή, ένας άνθρωπος σάς έτρεψε όλους σε φυγή;»

«Σκότωνε τους πάντες σαν δαίμονας. Ήταν λες κι αντιμετωπίζαμε λεφούσι.»

Ο Ανδρέας ακόμα έμοιαζε δύσπιστος.

«Τι δεν πιστεύεις, ρε; Νομίζεις ότι σου λέω ψέματα; Βάλε τους ακαμάτηδες σου να του ορμήξουν, και θα δεις!»

«Ποιος τον είχε φέρει εκεί;» ρώτησε ο Αρχιφύλακας. «Ήταν συνεννοημένοι οι χωρικοί; Τον είχαν πλερώσει;»

«Δεν ξέρω. Η φασαρία άρχισε απ'την καντίνα αυτού του Αρσένιου, του περιπλανώμενου. Ίσως αυτός να τον είχε για μισθοφόρο. Δεν ξέρω.»

«Εξωδιαστασιακός φρουρός; Για μια τροχήλατη καντίνα;» Ο Αρχιφύλακας ρουθύνισε. «Τι κουβαλά ο καντιναδόρος; Χρυσάφια;»

«Απλά σου λέγω ότι απεκεί άρχισ' η φασαρία, ρε. Δεν ξέρω άλλα.»

«Εγώ θαρρώ πως οι χωρικοί τον προσέλαβαν. Ή, τουλάχιστον, κάποιοι απ'αυτούς. Αν και το αρνήθηκαν όταν τους ρώτησα, και ούτε ο ίδιος είπε τίποτα. Το γνωρίζουν ότι είναι παράνομο.»

«Παράνομο;» γέλασε η Ιωάννα των Αγρών. «Να προσλάβεις έναν φρουρό;»

«Να προσλαμβάνεις ιδιωτικούς στρατούς...» είπε ο Ανδρέας Ερβόνιος, και συνοφρυώθηκε, σουφρώνοντας τα μεγάλα ξανθά φρύδια του.

«Στρατούς...» μούγκρισε η Ιωάννα των Αγρών. «Ναι, αυτός κάνει για ολόκληρο στρατό. Μα δεν είναι παρά ένας!»

«Τελοσπάντω, είναι παράνομο να τον έχουν εκεί όταν λέω πως είναι παράνομο!» είπε ο Αρχιφύλακας.

«Θα τον βρούμε και θα τον σκοτώσουμε. Δε θα τ'αφήσω να λέγεται πως ένας εξωδιαστασιακός καριόλης με μαύρο δέρμα ξυλοφόρτωσε και σκότωσε τους Γενναίους μου! Μπορεί οι χωρικοί ν'αρχίσουν να ξεσηκώνονται. Να τους μπαίνουν παράξενες ιδέες.»

«Κάνε ό,τι νομίζεις,» της είπε ο Ανδρέας Ερβόνιος. «Εγώ θα μάθω ποιος τον είχε προσλάβει, και θα το μετανιώσει.»

Και χώρισαν, επιστρέφοντας στα δίκυκλά τους. Σε λίγο, κανείς δεν ήταν σ'εκείνο το σημείο των Δυτικών Αγρών παρά μονάχα τρωκτικά, πουλιά, και ο Πρώτος Ήλιος.

Στο σπίτι του Γέρου-Κράχτη, ο γέρος ξύπνησε και δεν είδε τον ξένο πουθενά. Πού είχε πάει; αναρωτήθηκε. Ήταν όλα όνειρο, το λοιπόν; Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι του και άνοιξε την πόρτα. Τον αντίκρισε τότε να στέκεται απέξω, τρίβοντας το άλογό του με μια βούρτσα. Το ζώο έμοιαζε ικανοποιημένο, ρουθουνίζοντας.

«Ελπίζω να μην έχεις πρόβλημα που χρησιμοποιώ λίγο τη βούρτσα σου,» είπε ο Οφιομαχητής.

«Όσο θες,» απάντησε ο γέρος τρίβοντας τα μάτια του με τις φάλαγες των δαχτύλων του δεξιού του χεριού.

«Το Θερινό Παζάρι συνεχίζεται και σήμερα;»

«Ναι, αμέ. Θα πα να πουλήσω κάτι χόρτα και βοτάνια σ'έναν έμπορα. Θαρθείς;»

«Όχι.» Ο Γεώργιος φοβόταν πως η παρουσία του πιθανώς να δημιουργούσε περισσότερα προβλήματα.

«Για πού θα κινήσεις;»

«Σου είπα, δεν σου είπα;»

«Για τα Χαλάσματα;»

«Ναι. Δε μου λες; κυκλοφορούν ερπετοειδείς στα Βρεγμένα Δάση, ή όχι; Τι είν' η αλήθεια;»

«Δεν έχω ποτές δει κανένανε, Γεώργιε.» Ο γέρος επέστρεψε στο εσωτερικό του σπιτιού κι ύστερα βγήκε πάλι, καμπουριαστός και ξυπόλυτος όπως πριν, αλλά μαζί τη γκλίτσα του κι έχοντας μια αναμμένη πίπα στο στόμα.

«Η Ιωάννα των Αγρών ποια είναι;» ρώτησε ο Γεώργιος, από περιέργεια, παύοντας να βουρτσίζει τον Γκριζοχαίτη. «Πώς ξεκίνησε να κάνει ό,τι κάνει;»

Ο Γέρο-Κράχτης τον κοίταζε για λίγο αμίλητος, καπνίζοντας την πίπα του. Μετά είπε: «Η αδελφή της θα τα ξέρ' καλύτερ' απ'εμέ αυτά, αλλά απ'όσα ξεύρω γω η Ιωάννα ήταν, πριν από λιγότερο από δέκα χρόνια, αγρότισσα στους Βόρειους Αγρούς- Ξέρεις πού 'ν' οι Βόρειοι Αγροί;»

Ο Οφιομαχητής κατένευσε. «Βόρεια της Ηχώπολης, ανατολικά της δημοσιάς, δυτικά του ποταμού Νόρκου.» Το είχε δει στον χάρτη.

«Ναι, εκεί,» είπε ο Γέρο-Κράχτης. «Εκεί ήτανε η Ιωάννα αγρότισσα, λένε, και μια νυχτιά άγρια ξεσηκώθηκε κατά του Βασιληά, μη θέλοντας άλλο να πλερώνει τους φόρους του. Όχι μόνη, βέβαια· είχε καμπόσους... γενναίους μαζί ντης. Αν κι ορισμένοι λέγανε πως ήτανε ληστές και παρανόμοι αυτοί, απ'τους πρόποδες των Κάτω Ρινέων κι απ'τις αντάρες των Βρεγμένων Δασών και τις μουλιασμένες όχθες του Νόρκου. Ξεσηκωθήκανε, το λοιπόν, κατά του Βασιληά, κι οι Αγροφύλακές του δεν ημπορούσαν να τις ξεκάνουν. Αλωνίζανε τις τόποι απ'τους Δυτικούς Αγρούς ως τ'άκρα των Άνω Ανατολικών Αγρών. Χτυπούσανε όπου βρίσκανε – αγροικίες, εμπόρους που περνούσανε τις δημοσιές. Τους πάντες. Ζητούσανε απ'τις α'θρώποι των τόπων ναρθούνε μαζί ντους, να γίνουνε Γενναίοι κι αυτοί, κι όσοι αρνιόνταν τις σκοτώνανε και τις αφήνανε για τ'αγρίμια και τα πουλιά, αμέ. Κι ο Βασιληάς δεν ημπορούσε να τις σταματήσει, κι έτσι τελικά έκαμε μια συμφωνία μαζί ντους. Δεν ξέρω άμα ποτές η Ιωάννα των Αγρών κι ο Γεννάδιος ο Δεύτερος έχουνε ειδικθεί από κοντά, μα κάμανε μια συμφωνία: και τώρα η Ιωάννα τα παίρνει τα οχτάρια των χωρικών με το ρόπαλο και το μαστίγιο, και τα μισά τα δίνει στον Βασιληά, και δεν έχουνε πρόβλημα, ούτε εκείνος ούτε εκείνη, αλλά όλ' οι συντοπίτες των Αγρών.»

«Και τι είπες στην αρχή για την αδελφή της; Ποια είναι η αδελφή της;» ρώτησε ο Γεώργιος.

«Η Ιωάννα των Αμνών.»

«Ιωάννα των Αμνών;»

Ο Γέρο-Κράχτης γέλασε. «Έτσι τη λέν' όλοι, 'ξαιτίας της αδελφής της. Βόσκει αυτή, όμως, δεν ληστεύ' ούτε σκοτώνει. Δεν την έχω δει ποτές μου, μα την έχω ακούσει.»

«Ονομάζεται κι αυτή Ιωάννα, δηλαδή;»

«Ναι, άμε· δίδυμες είναι, λέγουν.»

«Πού μένει; Στους Βόρειους Αγρούς;»

«Ναι, εκεί.»

Η Ευθαλία πλησίασε τα μποτοφορεμένα πόδια του Οφιομαχητή, μοιάζοντας χορτασμένη. Εκείνος έσκυψε και τη σήκωσε στο χέρι του, την άφησε να τυλιχτεί γύρω από τον πήχη του. Ευχαρίστησε τον Γέρο-

Κράχτη για τη φιλοξενία ενώ σέλωνε και χαλίνωνε τον Γκριζοχαίτη. Ύστερα καβαλίκειψε.

«Ξέρεις γω τι λέγω;» είπε ο γέρος. «Ότι είσ' ο μόνος που ημπορεί να βοηθήσει φτους τους ακαμάτηδες να ξεσκουντηθούνε και να κάμνουν κάτι για να μην τις κλέβουν.»

Ο Γεώργιος κούνησε το κεφάλι αρνητικά, και σήκωσε την κουκούλα της κάπας του. «Δεν είμαι εδώ γι' αυτό. Επιπλέον, πιο πολύ προβλήματα θα τους δημιουργούσα παρά οτιδήποτε άλλο.»

«Ο Αστερίωνας δε θα σ'έστελν' άμα δεν ήξερ' αυτός,» επέμεινε ο Γέρο-Κράχτης.

Ο Οφιομαχητής δεν του απάντησε. «Οι θεοί μαζί σου, γέρο,» του είπε. «Και μείνε μακριά απ' τους Γενναίους και τους Αγροφύλακες.» Χτύπησε τον Γκριζοχαίτη στα πλευρά με τα τακούνια των μποτών του (συγκρατημένα, φυσικά, για να μην τον σκοτώσει) και ξεκίνησε να τροχάζει βόρεια.

Σε λίγο, κάλπαζε. Περνώντας ανάμεσα από αγρούς που χρύσιζαν καθώς ο Πρώτος Ήλιος σκαρφάλωνε από την ανατολή. Είδε αγρότες και βοσκούς να έχουν βγει για να δουλέψουν, και κάποιους να κατευθύνονται νότια, με κára που τα τραβούσαν ζώα και με μηχανοκίνητα οχήματα. Πήγαιναν στο Θερινό Παζάρι, μάλλον.

Σε λιγότερο από μια ώρα, ο Γεώργιος αγνάντεψε τις παρυφές ενός μεγάλου δασότοπου στα δυτικά. Δεν μπορεί παρά να ήταν τα Βρεγμένα Δάση. Έστρεψε το άλογό του προς τα εκεί και συνέχισε να καλπάζει, περνώντας από αγρούς και αγροικίες.

Ούτε κι ο ίδιος δεν ήξερε γιατί έψαχνε αυτά τα Χαλάσματα των Όφρων. Σε τι θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν στην αναζήτηση για το παρελθόν του; Σε τίποτα, μάλλον. Αλλά ήταν περίεργος να δει αν τα συγκεκριμένα ερείπια ήταν σαν την Πόλη των Παλιών Ερπετών κοντά στην Κιρβιάδα. Επίσης, αν ερπετοειδείς κατοικούσαν εκεί: αν οι φήμες είχαν καμιά βάση – ασχέτως αν η Ιωάννα των Αγρών έλεγε ψέματα πως προστάτευε τους χωρικούς από «φιδανθρώπους»: που σίγουρα έλεγε ψέματα.

Τα Βρεγμένα Δάση φαίνονταν ολοένα και πιο πελώρια καθώς ο Γεώργιος τα πλησίαζε, και ήταν καταφανώς ομιχλιασμένα – εξ ου και το όνομά τους, υπέθετε.

Δεν άργησε να φτάσει στις παρυφές τους...

Εν τω μεταξύ, στο σπίτι του, ο Γέρο-Κράχτης είχε ετοιμαστεί για το Θερινό Παζάρι – είχε μαζέψει τα χόρτα και τα βοτάνια που σκόπευε να πουλήσει – και τώρα αναχωρούσε καβαλώντας τον γάιδαρό του, ενώ ο Δοντιάρης, ο σκύλος του, γάβγιζε. «Φ'λα τα ζα, Δοντιάρ'!» του φώναξε ο γέρος. «Φ'λα τα ζα!»

Μετά είδε ένα όχημα να έρχεται προς το μέρος του. Ένα τετράκυκλο με ατρακτοειδείς τροχούς, καλούς για την ύπαιθρο. Βαμμένο πράσινο, με πλεγμένα φίδια ζωγραφισμένα επάνω.

Το όχημα σταμάτησε αντίκρυ στον Γέρο-Κράχτη, και οι πόρτες του άνοιξαν. Δύο άτομα κατέβηκαν – ένας άντρας και μια γυναίκα. Κι οι δυο φορούσαν πράσινους χιτώνες και είχαν πρόσωπα επίσης πράσινα, αλλά όχι από φυσικό χρωματισμό, και με μαύρους κύκλους ζωγραφισμένους γύρω από τα μάτια.

«Καλημέρα, γέροντα,» χαιρέτησε ο ιερέας της Έχιδνας.

«Καλ'μέρ', Ιερότατε...» αποκρίθηκε ο Γέρο-Κράχτης, κοιτάζοντάς τους με επιφύλαξη. Τι μπορεί να ζητούσανε από εκείνον;

«Συγγνώμη που σ'ενοχλούμε, αλλά θέλουμε να σε ρωτήσουμε αν είναι ακόμα μαζί σου ο μαυρόδερμος ταξιδιώτης.»

«Όχι, δεν είν' εδώ πια.»

«Πότε έφυγε; Και προς τα πού πήγε;»

Ο Γέρο-Κράχτης δεν φοβόταν κανέναν πλέον· ήταν πολύ γέρος για να φοβάται, σκεφτόταν. Μα τους ιερωμένους της Έχιδνας τούς φοβόταν. Ήταν, ίσως, οι μόνοι που φοβόταν. Γιατί με τη Φαρμακερή Κυρά κανείς δεν είναι να παίζει, ειδάλλως μπορεί και να βρει οχιές μες στο σπίτι του, κάτω απ'το κρεβάτι του! Κι ο Γέρο-Κράχτης ήταν προσεχτικός μ'αυτά.

«Το πουνρό ήφυγε,» αποκρίθηκε στον ιερέα. «Προς το βορρά.» Έδειξε, σαν να υπήρχε αμφιβολία πού ήταν ο βορράς.

«Δε σου είπε πού θα πήγαινε;» ρώτησε η ιέρεια, που τα μακριά σγουρά μαύρα μαλλιά της χύνονταν στους ώμους της αλλά οι δύο μπροστινές τούφες ήταν δεμένες πίσω απ'το κεφάλι της.

«Είπε ότι θα ψάξ' για τα Χαλάσματα των Όφεων μες στα δάσ'. Τον προειδοποίησα, μα δε μ'άκουσε.»

Οι ιερωμένοι αλληλοκοιτάχτηκαν θαρρείς και μπορούσαν να μιλήσουν με τα μάτια. Ύστερα: «Σ'ευχαριστούμε, γέροντα,» είπε ο ιερέας.

«Η εύνοια της Μεγάλης Κυράς μαζί σου, τα φαρμάκια της μακριά σου.» Ανέβηκαν ξανά στο όχημά τους – το οποίο φαινόταν, πίσω από το τζάμι, να οδηγεί κάποιος άλλος – και κατευθύνθηκαν βόρεια...

Ο Οφιομαχητής ήταν ήδη μέσα στις ομίχλες των Βρεγμένων Δασών, έχοντας περάσει από τις παρυφές τους. Το μέρος γύρω του ήταν γεμάτο σκιές και ευχάριστα δροσερό μες στο καλοκαίρι. Πουλιά τιτίβιζαν και φτεροκοπούσαν. Τζιτζίκια τραγουδούσαν το συνεχόμενο τζιτζιτζι-τζιτζι τους. Διάφορα άλλα έντομα πετούσαν και ζουζούνιζαν. Ζώα κυκλοφορούσαν. Ο Γεώργιος είχε τον νου του εστιασμένο στις αισθήσεις του που σχετίζονταν με τα ερπετά, και διαισθανόταν κάποια απ'αυτά να βρίσκονται κοντά του κάθε τόσο. Ορισμένες φορές τα έβλεπε κίόλας. Φίδια τυλιγμένα στα κλαδιά, ομιχλόσαυρες πάνω σε κορμούς δέντρων και πέτρες – γκριζόμαυρες στο δέρμα, ικανές όντως να χαθούν μες στις ομίχλες όταν ήθελαν – και άλλα ερπετά. Ο Γεώργιος ένιωθε τις παρουσίες τους φιλικές.

Κανέναν ερπετοειδή δεν είχε αντιληφτεί μέχρι στιγμής. Αλλά ήταν ακόμα νωρίς, μάλλον... αν πράγματι υπήρχαν τέτοιοι εδώ.

Ο Χρίστος του Κατώδρομου είχε πει ότι τα Χαλάσματα των Όφρων βρίσκονταν κάπου στα νοτιοδυτικά των Βρεγμένων Δασών, μα δεν γνώριζε πού ακριβώς. Και ίσως, μάλιστα, να έκανε τελείως λάθος για τη θέση τους, σκεφτόταν ο Γεώργιος. Ίσως τα Χαλάσματα να ήταν αλλού στα δάση. Εξάλλου, και ο Χρίστος και ο Γέρος-Κράχτης είχαν αναφέρει πως φημολογείτο ότι το ερείπιο εξαφανιζόταν μες στις αντάρες των δασών: τη μια ήταν εδώ, την άλλη εκεί. Ο Οφιομαχητής δυσκολευόταν να πιστέψει ότι αυτό αλήθευε, μα σίγουρα ο μύθος σήμαινε ότι δεν ήταν εύκολο να βρεις τα Χαλάσματα των Όφρων.

Ωστόσο, κοίταζε συχνά-πυκνά την πυξίδα στο ρολόι του (αυτό που του είχε χαρίσει ο παλιός του φίλος, ο Τζακ των Υπογείων, στη Ριλιάδα: από τα καλύτερα ρολόγια στην Υπερυδάτια της μάρκας Θαλασσόφιλος) για να είναι βέβαιος ότι κατευθυνόταν δυτικά, ότι δεν είχε χάσει τον δρόμο του. Πράγμα καθόλου δύσκολο να συμβεί εδώ, μες στις ομίχλες και την πυκνή βλάστηση (αν και, βέβαια, όχι τόσο πυκνή όσο αυτή των Σελκόνιων Δασών της Μικρυδάτιας).

Ο Γεώργιος παρατηρούσε τις κινήσεις των ζώων, αλλά και το έδαφος. Έψαχνε για ίχνη, για μονοπάτια – οτιδήποτε θα μπορούσε να τον

βοηθήσει να οδηγηθεί στα Χαλάσματα των Όφρων. Οι ντόπιοι έλεγαν ότι οι ιερωμένοι της Έχιδνας πήγαιναν παλιά εκεί, επομένως ίσως ακόμα να υπήρχαν κάποια σημάδια.

Αισθανόταν άνετος και ικανός στο φυσικό περιβάλλον, όπως και άλλες φορές. Και σκέφτηκε ξανά ότι κάποτε, στο ξεχασμένο παρελθόν του, ίσως να ήταν κυνηγός ή ιχνηλάτης... και η οργή του φούντωσε μέσα του, και την καταπολέμησε με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Όταν οι ήλιοι είχαν μεσουρανήσει ο Οφιομαχητής ξεπέζεψε για να ξεκουράσει το άλογό του και να καθίσει κάτω από τις σκιές των δέντρων, μέσα στις ομίχλες. Δεν είχε βρει κανένα σημάδι μέχρι στιγμής: ούτε μονοπάτι ανάμεσα στη βλάστηση ούτε αχνάρι ανθρώπου, ερπετοειδούς, ή οχήματος. Μονάχα αχνάρια θηρίων.

Πράγματι, δεν θα ήταν εύκολο να βρει τα Χαλάσματα των Όφρων.

Η Ευθαλία γλίστρησε έξω απ'το μανίκι του καθώς ο Γεώργιος ξεκουραζόταν. Διάφορα άλλα ερπετά είχαν ήδη αρχίσει να συγκεντρώνονται γύρω του, παρατηρώντας τον, συρίζοντας ή σιωπηλά, παιχνιδίζοντας τις γλώσσες τους ή ακίνητα: πυρόγλωσσες οχιές, μελανόνυχες σαύρες, κροταλίες, ομιχλόσαυρες, ατέρμονοι σπειρόμορφοι, αγκυλόσαυρες, ταχύγλωττες έχιδνες, πτερόσαυρες· και ανάμεσά τους ακόμα και μια χρυσοφόρος έχιδνα, σαν βασίλισσα.

Μετά, έκαναν την εμφάνισή τους και τρεις χελώνες.

Ολόκληρη κομπανία είχε μαζευτεί πια. Ο Γκριζοχαίτης ήταν νευρικός, ρουθουνίζοντας κάθε τόσο, τινάζοντας τη χαίτη του.

«Ξέρετε μήπως τον δρόμο για τα Χαλάσματα των Όφρων;» είπε ο Οφιομαχητής, και ήπια μια από τις τελευταίες γουλιές κρασί που απέμεναν στο μπουκάλι που του είχαν δώσει στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών.

4

Διονυσία:

Φτάνοντας στην Ιλφόνη με το πλοiάριο από τη Σαλντέρια, δεν μείναμε για πολύ εκεί. Χωρίσαμε αμέσως από τη Μάρθα και τους δικούς της και καθίσαμε σ'ένα πανδοχείο για να φάμε κάτι και να περάσει το μεσημέρι. Ύστερα βγήκαμε από την πόλη και οδοιπορήσαμε βόρεια, μες στο απόγευμα, σε τόπους που μου είναι τελείως άγνωστοι. Η Ερασμία και ο Νηρέας μάς οδηγούσαν. Στα δεξιά μας φαινόταν ένας μεγάλος ποταμός.

«Πώς το λένε αυτό το ποτάμι;» ρώτησα, και ο Νηρέας μού είπε: «Ο ποταμός Αλκόνος είναι,» κοιτάζοντάς με σαν να τον είχα ρωτήσει πόσοι ήλιοι βρίσκονται στον ουρανό. Ο αδελφός μου – πάντοτε κακότροπος – γέλασε ξερά μ'αυτή τη φωνή που είναι τόσο αλλαγμένη, τόσο διαφορετική από την παλιά του. Μακάρι οι τρόποι του να είχαν βελτιωθεί όσο η φωνή του χάλασε, αλλά κι αυτοί έχουν χειροτερέψει...

Πώς μπορούσα, όμως, να τον εγκαταλείψω; Είναι αδελφός μου. Κι ας θέλει τώρα να με αποφεύγει. Βάδιζε κοντά στην Ερασμία τότε· εκείνη τον καθοδηγούσε. Αλλά δεν τον αγαπά· τον βλέπει σαν κάτι το... αξιοπερίεργο. Σαν... σαν κάτι που βγήκε από τους μύθους της θρησκείας της. Σαν ένα εργαλείο προφητείας. Είναι τρελή, όπως όλοι του Φαρμακερού Κύκλου! Τι θέλω εγώ μαζί τους, μα τον Αστερίωνα; Τι θέλω μαζί τους;

Όταν νύχτωσε και τα πόδια μου πονούσαν μέσα στις μπότες μου, φτάσαμε στις παρυφές ενός δάσους. «Θα μπορούμε εκεί αύριο;» ρώτησα, καθώς καταυλιζόμασταν στήνοντας σκηνές κι ανάβοντας φωτιές.

Η Ερασμία μού είπε: «Κοιμήσου. Θα σου χρειαστεί» και ο Νηρέας δεν πρόσθεσε τίποτε άλλο.

Άρχισα να υποτονθορύζω ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, για να δω μήπως μες στη νύχτα κανένα επικίνδυνο ζώο βρισκόταν κοντά μας–

«Τι κάνεις εκεί;» πετάχτηκε αμέσως η Ερασμία. «Τι κάνεις εκεί, μάγισσα;»

Διέκοψα το ξόρκι, και της εξήγησα τι έκανα.

Με κοίταζε με καχυποψία, αλλά δεν μίλησε.

Επανέλαβα το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας και άπλωσα τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις μου ολόγυρά μας· αλλά δεν διαισθάνθηκα κανένα μεγάλο ζώο. Τίποτα το επικίνδυνο, μάλλον. Αν και ακόμα και τα μικρά ζώα μπορεί να είναι επικίνδυνα... Τα φρίδια, για παράδειγμα. Αλλά ευτυχώς είναι χειμώνας, και τα περισσότερα από αυτά κοιμούνται, αν δεν κάνω λάθος.

Οι νυχτερινές ώρες πέρασαν ενώ ξυπνούσα κάθε λίγο μες στη σκηνή μου. Δεν ήξερα τι με ανησυχούσε· ίσως ο φόβος μου μόνο, ίσως κάποιος ήχος που απόμακρα είχε ακουστεί.

Ο Νηρέας μοιραζόταν το μικρό κατάλυμα μαζί μου, όμως δεν ήταν συνέχεια εκεί: σε κάποια στιγμή βγήκε για να φυλάξει σκοπιά. Πιο πριν φυλούσε η Ερασμία. Ο Αρσένιος κοιμόταν, φυσικά, στη δική της σκηνή· δεν ήθελε να κοιμηθεί κοντά μου. Τι αχρείος που είναι! Γιατί να μην έχω έναν πιο λογικό αδελφό;

Μες στη νύχτα, σκέψεις περνούσαν απ'το μυαλό μου σαν ταραγμένοι άνεμοι του Ζέφυρου. Συλλογίζομουν τον Γεώργιο· φοβόμουν γ'αυτόν. Δεν έπρεπε να είχε μείνει στη Σαλντέρια. Τι δουλειά είχε εκεί, μα τους θεούς; Και θα τον ήθελα πλάι μου τώρα... Ωστόσο, με είχε ήδη προειδοποιήσει ότι δεν θα μπορούσε να μείνει μαζί μας, ότι θα μας συνόδευε μόνο ως το άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας. Τελικά, ούτε ως εκεί δεν κατάφερε να μας συνοδέψει...

Μετά, οι σκέψεις μου γλιστρούσαν στον Δημήτριο Ζερδέκη. Λες να είχε δίκιο που μου έλεγε να μην ακολουθήσω τον Αρσένιο στην Ιχθυδάτια; Αλλά πώς να τον εγκαταλείψω τώρα που είναι τυφλός; Πώς μπορούσα να το κάνω αυτό; Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν ενδιαφέρονται αληθινά για εκείνον. Τον χρησιμοποιούν για τους δικούς τους σκοπούς. Νομίζουν ότι... ότι θα τους φέρει νίκες εδώ, στην Ιχθυδάτια· ότι, κάπως, θα τους εξυπηρετήσει με τις προφητικές του δυνάμεις. Τι ήθελε να μπλέξει μ'αυτούς τους τρελούς; Στη Μεγάπολη δεν φαίνονταν πρόθυμοι να τον πάρουν παρά τη θέλησή του. Αν τους έλεγε όχι... Αν τους έλεγε όχι...

Αλλά είναι τόσο ανόητος!

Το πρωί, η Ερασμία έβγαλε ένα πανί και επέμεινε να μου κλείσει τα μάτια. Αρνήθηκα, φυσικά. Τσακωθήκαμε εκεί, στις παρυφές των δασών, ενώ ένας παγερός άνεμος σφύριζε τον οποίο έπαψα να αισθάνομαι ως παγερό πολύ σύντομα μες στον θυμό μου.

«Δε μπορούμε να σε πάρουμε μαζί μας με τα μάτια σου ανοιχτά!» μου είπε η Ερασμία (ενώ ο αδελφός μου γελούσε ξερά, ο άθλιος!). «Δε δείχνουμε στον καθένα τον δρόμο για το άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας. Έχεις δύο επιλογές: ή δέχεσαι να σου κλείσουμε τα μάτια, ή μένεις εδώ, και κάνε ό,τι νομίζεις! Μην τολμήσεις, όμως, να μας ακολουθήσεις, γιατί θα σε καταλάβουμε, ό,τι ξόρκι κι αν κάνεις, και θα πεθάνεις, σε προειδοποιώ!»

«Εντάξει,» είπα τελικά. «Εντάξει.» Είχα ταξιδέψει ως εδώ, δεν μπορούσα να μείνω πίσω. Αν έμενα, το πρόβλημά μου δεν θα ήταν μόνο ότι θα ήταν αδύνατον να τους ακολουθήσω, αλλά και ότι θα ήταν αδύνατον να πάω οπουδήποτε. Δεν ξέρω την Ιχθυδάτια, μα τον Αστερίωνα!

Η Ερασμία μου έδεσε τα μάτια, σφιχτά, κάνοντάς τα να πονέσουν, κάνοντας το κεφάλι μου ολόκληρο να πονέσει. Αναφώνησα. «Σιγά!» είπα. «Θα με τυφλώσεις!»

«Μη διανοηθείς να χρησιμοποιήσεις καμιά από τις μαγείες σου!» με προειδοποίησε. «Με καταλαβαίνεις;»

Ο Νηρέας έπιασε το χέρι μου κι άρχισε να με καθοδηγεί όπως η Ερασμία καθοδηγούσε τον αδελφό μου. Μου έδωσαν ένα ραβδί κι εμένα το οποίο έφτιαξαν βιαστικά από κάποιο κλαδί, νομίζω.

Ο Αρσένιος είπε: «Τώρα καταλαβαίνεις πώς είναι να πορεύεσαι στο σκοτάδι, αδελφή μου,» και γέλασε.

Ήθελα να τον μπατσίσω αλλά δεν έβλεπα πού βρισκόταν.

Παραπατούσα – παντού έμοιαζε να υπάρχουν χόρτα, ρίζες, πέτρες – αλλά ο Νηρέας δεν μ'άφηνε να πέσω. Ήταν τραυματισμένος ακόμα από εκείνο το βέλος που είχε δεχτεί στη Μεγάπολη, όμως και πάλι βάδιζε καλύτερα από εμένα. Πρέπει να είχαμε μπει σ'εκείνο το δάσος· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Πού αλλού να ήμασταν;

Ρώτησα ποιο δάσος ήταν αυτό, πού βρισκόμασταν. Ήταν το Ψυχροδάσος; (Είχα ρίξει μια ματιά στον χάρτη της Ιχθυδάτιας.)

Η Ερασμία με απείλησε πως θα μου έκλινε και το στόμα αν δεν σταματούσα να μιλάω. Αυτή ήταν η μόνη απάντηση που έλαβα. Άραγε θα φερόταν έτσι, η καταραμένη, αν ο Γεώργιος ήταν εδώ; Το αμφέβαλλα πολύ!

Περισσότερο από μια ημέρα οδοιπορούσαμε μέσα στο δάσος, και όλο σκόνταφτα, και όλο ο Νηρέας με συγκρατούσε. Το κρύο ήταν διαπεραστικό· με περόνιαζε ως το κόκαλο. Και σε κάποια στιγμή έβρεξε κιόλας, και το κρύο έγινε ακόμα χειρότερο. Το πανί το έβγαζαν από τα μάτια μου μόνο όταν σταματούσαμε για να ξεκουραστούμε, το μεσημέρι ή το βράδυ. Και, με τα μάτια μου ελεύθερα, αντίκριζα ένα περιβάλλον που με τρόμαζε, γεμάτο σκιές, ψηλούς κορμούς, και χειμερινή βλάστηση.

Η Ερασμία ρωτούσε τον Αρσένιο κάπου-κάπου αν είχε δει τίποτα για τον Οφιομαχητή. Στην αρχή, εκείνος αποκρινόταν πως, όχι, δεν έβλεπε τίποτα γι' αυτόν. Μετά, όμως, είπε πως τον είδε να γκρεμίζεται από ένα ψηλό μέρος: πέτρες να διαλύονται από κάτω του και να πέφτει... να πέφτει... Αλλά όχι μόνος: ήταν μαζί του και κάποιος άλλος που επίσης έπεφτε από εκείνο το ψηλό μέρος που διαλυόταν. Κάποιος ντυμένος με πανοπλία.

«Τι ψηλό μέρος;» ρώτησε η Ερασμία. «Βουνό;»

«Όχι. Χτισμένο. Τείχος, ίσως.»

Η Ερασμία και ο Νηρέας αλληλοκοιτάχτηκαν, με κάποια ανησυχία στα μάτια. Τους έβλεπα γιατί τότε ήταν νύχτα και μου είχαν λύσει το πανί από το κεφάλι, καθώς καθόμασταν γύρω από μια φωτιά.

Τους είπα: «Ο αδελφός μου δεν κοιτάζει μόνο το μέλλον. Μπορεί αυτό νάναι κάτι παλιό.» Το ήλπιζα, τουλάχιστον. Το ήλπιζα. Μα την Έχιδνα, ο Γεώργιος δεν έπρεπε να είχε μείνει στη Σαλντέρια! Δεν έπρεπε!

Ο Αρσένιος – παραδόξως, ίσως – συμφώνησε μαζί μου. «Ναι,» είπε, με την ξερή φωνή του, «ίσως να είναι παλιό.»

Η νύχτα πέρασε άσχημα. Αρχικά δεν μπορούσα να κοιμηθώ, κι όταν τελικά κοιμήθηκα έβλεπα εφιαλτικά όνειρα που με ανησυχούσαν και δε μ'άφηναν να ξεκουραστώ – αλλά το πρωί δεν τα θυμώμουν. Και η Ερασμία πάλι μου έδεσε τα μάτια προτού ξεκινήσουμε να βαδίζουμε.

Φτάσαμε στο άντρο τους ύστερα από κάποιες ώρες που μου φάνηκαν δεκαετία ολόκληρη, γιατί μέσα σ'εκείνες τις ώρες ήταν που έβρεξε.

Ο Νηρέας μού είπε ότι δεν ήταν τίποτα – «ένα ψιλοβρόχι» – αλλά, και πάλι, ένιωθα ξεπαγιασμένη και το έβρισκα ακόμα πιο δύσκολο να βαδίζω: σκόνταφτα πιο συχνά. Τα πόδια μου είχαν τραυματιστεί μέσα στις μπότες μου, ήμουν σίγουρη.

Πρέπει να ήταν μεσημέρι όταν άκουσα κάτι παράξενους ήχους – τρρρρρ! τρρρρρρρρρ! – σαν τη φωνή πουλιού· και μετά, ανθρώπους να μιλάνε. Την Ερασμία και τον Νηρέα με κάποιους άλλους. Η Ερασμία είπε ότι έφερναν τον Αρσένιο, τον οποίο ήθελε η Βασίλισσα, και ότι ο Οφιομαχητής δυστυχώς έπρεπε να μείνει πίσω, και ότι αυτή – εγώ, σίγουρα – δεν ήταν αιχμάλωτη, ήταν φίλη του Οφιομαχητή, αλλά της είχαν δέσει τα μάτια για λόγους ασφαλείας. (Ευτυχώς που η καταραμένη δεν τους είπε να με σκοτώσουν!)

Ύστερα κατεβήκαμε σκαλοπάτια. Πρέπει να είχαμε βρεθεί σε κάποιο οικοδόμημα μέσα στα δάση, αλλιώς πώς μπορούσαν να υπάρχουν σκαλοπάτια εδώ; Ο Νηρέας με καθοδηγούσε ξανά, λέγοντάς μου να προσέχω.

«Δε θα μου το βγάλετε αυτό;» ρώτησα.

Μου το έβγαλαν λίγο πιο μετά, όταν είχαμε κατεβεί τις σκάλες και βρισκόμασταν σε κάποιον χώρο όπου μπορούσα ν'ακούσω πολλούς να μιλάνε. Βλεφάρισα καθώς το πανί έφυγε απ'τα μάτια μου, και η όρασή μου σταδιακά, αλλά γρήγορα, ξεθόλωσε. Ήμουν σε μια αίθουσα με τραπέζια και κάμποσους ανθρώπους συγκεντρωμένους. Σαν άντρο ληστών ήταν. Παράθυρα δεν έβλεπα πουθενά· ο χώρος φωτιζόταν από λευκό ενεργειακό φως: από λάμπες στο ταβάνι. Υπόγειο; αναρωτήθηκα. Και, ναι, το άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας είναι κάτω από το έδαφος, όπως σύντομα ανακάλυψα.

Η ίδια η Φαρμακερή Βασίλισσα σύντομα στεκόταν αντίκρυ μου και με κοίταζε ερευνητικά. Μια πρασινόδερμη γυναίκα με μαύρα μαλλιά δεμένα κότσο, ψηλή και λυγερή. Όμορφη, ομολογουμένως. Ντυμένη με μια μαύρη, γυαλιστερή ρόμπα, σφιχτοδεμένη στη μέση της. Ντυμένη πολύ άνετα για ένα τέτοιο μέρος που ακόμα μου έμοιαζε με άντρο ληστών – που ήταν χειρότερο, ουσιαστικά, από άντρο ληστών. Ήταν το κεντρικό άντρο των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου.

«Εσύ είσαι η Διονυσία, λοιπόν...» είπε η Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Είναι μάγισσα, Μεγάλη Οφιοκυρά,» την πληροφόρησε η Ερασμία, σαν προειδοποίηση. «Του τάγματος των Βιοσκόπων.»

«Δε θα πειράξω κανέναν,» υποσχέθηκα, νιώθοντας το στόμα μου ξερό. «Είμαι εδώ για να βοηθήσω τον αδελφό μου.»

«Αξιοθαύμαστο,» παρατήρησε η Βασίλισσα των Τέκνων, μοιάζοντας ελαφρώς διασκεδασμένη μαζί μου. «Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι αφού βρέθηκες στο άντρο μας δεν μπορείς να ξαναφύγεις, έτσι;» πρόσθεσε, πολύ πιο σοβαρά.

Το μόνο που αισθανόμουν ικανή να κάνω ήταν να γνώψω καταφατικά.

«Κάθισε,» μου είπε η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Κάθισε,» δείχνοντας μια θέση στα τραπέζια. «Φαίνεσαι ταλαιπωρημένη.» Και προς τα άλλα Τέκνα: «Φέρτε φαγητά και ποτά για τους επισκέπτες μας! Είναι ξεχωριστοί επισκέπτες.»

Μετά, καθώς πλησιάζαμε το τραπέζι, είπε στην Ερασμία και τον Νηρέα: «Εξηγήστε μου, τώρα, γιατί κι ο Οφιομαχητής δεν είναι εδώ. Τι πάει να πει 'έμεινε στη Σαλντέρια'; Τι δουλειά έχει στη Σαλντέρια, μα τη Μεγάλη Κυρά;»

Καθίσαμε στο τραπέζι, και η Ερασμία κι ο Νηρέας άρχισαν να της διηγούνται όλα όσα είχαν συμβεί μέχρι να φέρουν εμένα και τον Αρσένιο στο άντρο. Η Βασίλισσά τους με κράτησε καθισμένη κοντά της και φρόντισε να έχω οτιδήποτε ήθελα για να φάω και να πιω· δεν μπορώ να πω ότι, από αυτή την άποψη, η φιλοξενία της υστερούσε. Ο αδελφός μου ήταν καθισμένος αντίκρυ μου, με την Ερασμία απ'τη μια μεριά κι έναν άντρα από την άλλη. Έναν άντρα που ήταν καταφανώς ιερέας της Έχιδνας, έχοντας τη μάσκα της ιεροσύνης στο πρόσωπό του, και αργότερα έμαθα ότι ονομάζεται Αλέξανδρος ο Γηραιός. Αλλά ακόμα αναρωτιέμαι τι θέλει ένας ιερέας της Έχιδνας με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Η επίσημη θρησκεία δεν τα υποστηρίζει τα Τέκνα. Τι είδους ιερέας είναι αυτός; Δίπλα του στο τραπέζι καθόταν κάποιος με κουκούλα στο κεφάλι, μέσα από την οποία διέκρινα ένα πρασινόδερμο πρόσωπο καθώς και μαύρα μακριά μαλλιά. Τα χέρια του, επίσης, είχαν αξιοσημείωτα μακριά νύχια, παρατήρησα, κάπως παραξενεμένη. Κι όταν τον άκουσα να μιλά, κατάλαβα: ήταν ερπετοειδής! Δεν ήταν άνθρωπος. Ήταν άνθρωπος-φίδι, μα την Έχιδνα! Τα Τέκνα έχουν

τουλάχιστον έναν ερπετοειδή μαζί τους, και ονομάζεται Αγησίλαος. Τους είχαν αναφέρει αυτούς τους δυο, θυμάμαι, η Ερασμία και οι σύντροφοί της, στη Μεγάπολη, όταν μιλούσαν στον Αρσένιο, όταν προσπαθούσαν να τον πείσουν να τους ακολουθήσει. Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός και ο Αγησίλαος... Η Ερασμία είχε πει στον Αρσένιο ότι αυτός ο ιερέας – πολύ σοφός, υποτίθεται – ίσως μπορούσε να του ξαναδώσει το φως του. Ανοησίες, σίγουρα! Τώρα, και ο Αλέξανδρος ο Γηραιός και ο Αγησίλαος μιλούσαν ελάχιστα καθώς καθόμασταν γύρω απ'το τραπέζι και η Ερασμία κι ο Νηρέας ιστορούσαν τις περιπέτειές μας μέχρι να καταλήξουμε εδώ.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα είπε, τελικά: «Αφού ο Οφιομαχητής βρίσκεται στη Σαλντέρια, πρέπει να του προσφέρουμε τη βοήθειά μας,» κι έμοιαζε σκεπτική.

«Τι θέλεις να κάνουμε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ένα Τέκνο που σύντομα άκουσα να τον αποκαλούν Ελευθέριο – ένας καφετόδερμος άντρας με κοντοκουρεμένα γαλανά μαλλιά και μουστάκι.

«Θα πάω εκεί,» δήλωσε η Φαρμακερή Βασίλισσα.

Αρκετοί διαφώνησαν, λέγοντας πως, αφού τα μιάσματα του Αρχέγονου Όφεως βρίσκονταν στη Σαλντέρια, τα πράγματα θα ήταν πολύ επικίνδυνα.

«Γι'αυτό ακριβώς πρέπει να πάω,» επέμεινε η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Δε μπορούμε ν'αφήσουμε τον Οφιομαχητή να τους αντιμετωπίσει μόνος. Ούτε εκείνος δεν έχει τη δύναμη να τα βάλει μ'όλη την Ορδή των Όφεων.»

«Αυτός ήταν κι ο λόγος που αποφάσισε να καλέσει βοήθεια από την Ιλφόνη και τη Μελκάρνια, Βασίλισσά μας,» είπε ο Νηρέας. «Και ίσως ήδη πλοία από την Ιλφόνη να πλέουν προς Σαλντέρια. Ή ίσως να έφτασαν εκεί μέχρι εμείς να οδοιπορήσουμε ως εδώ.»

«Πράγμα το οποίο είναι να μας ανησυχεί,» αποκρίθηκε η Φαρμακερή Βασίλισσα, «όχι να μας εφησυχάζει. Γνωρίζουμε όλοι τι μίσμα είναι η Ιουλία Αρσιλκάδια. Μπορεί να είναι εχθρός του Αρχέγονου Όφεως, αλλά μόνο επειδή αισθάνεται πως απειλείται από τους Ηρμάντιους. Δε θα φερθεί καλά στους αγωνιστές της Σαλντέρια, και ούτε, σίγουρα, σε όσους από εμάς τούς βοηθάμε. Ίσως να στραφεί ακόμα κι ενάντια στον Οφιομαχητή.» Και κοιτάζοντας άγρια την Ερασμία και τον Νηρέα,

χτυπώντας το χέρι της στο τραπέζι: «Έπρεπε να τον είχατε προειδοποιήσει!»

«Η κατάσταση στη Σαλντέρια ήταν τέτοια που... δεν θα είχε σημασία,» είπε ο Νηρέας. «Αν δεν έρθει στρατιωτική βοήθεια – και γρήγορα – οι Ηρμάντιοι θα νικήσουν, και θα είναι πολύ χειρότεροι από την Ιουλία Αρσιλκάδια. Αν και ξέρεις πόσο, προσωπικά, την απεχθάνομαι, Βασίλισσά μου.»

«Όπως και νάχει,» επέμεινε η Φαρμακερή Βασίλισσα, «πρέπει να πάω εκεί. Θέλω να δω η ίδια τι συμβαίνει στη Σαλντέρια. Μου λέτε ότι τα καθάρματα του Αρχέγονου Όφεως έχουν ακόμα κι έναν δικό τους Φιλημένο, μα τη Μεγάλη Κυρά – έναν άντρα δυνατό σαν τον Οφιομαχητή – και περιμένετε να μείνω εδώ;»

Κανείς δεν μπορούσε να της αλλάξει γνώμη.

Εμένα και τον Αρσένιο έμοιαζαν να μας έχουν ξεχάσει τελείως καθώς μιλούσαν για την κατάσταση στη Σαλντέρια, για τους ακόλουθους του Αρχέγονου Όφεως, και για τον Οφιομαχητή. Τους άκουγα χωρίς να αρθρώνω κουβέντα, τρώγοντας ελάχιστα, πίνοντας λίγο περισσότερο. Τα φαγητά δεν ήταν άσχημα, ούτε τα ποτά, μα δεν είχα όρεξη. Αισθανόμουν παγιδευμένη... αν και ήξερα πως μόνη μου είχα επιλέξει να πέσω σε τούτη την παγίδα.

Ο Αρσένιος έτρωγε πιο πολύ από εμένα, παρατήρησα. Και αφουγκραζόταν, σιωπηλός κι αυτός. Από μια στιγμή και έπειτα, ο Αλέξανδρος ο Γηραιός άρχισε να του μιλά, αλλά, μες στις φωνές των άλλων, δεν μπορούσα ν'ακούσω τα λόγια του· ό,τι έλεγε το έλεγε χαμηλόφωνα. Και ο αδελφός μου τον άκουγε πολύ προσεχτικά. Πολύ, πολύ προσεχτικά.

Όταν οι κουβέντες στην αίθουσα τελείωσαν, ένα από τα Τέκνα – αυτός ο Ελευθέριος – με οδήγησε σ'ένα δωμάτιο για να ξεκουραστώ. Ένα δωμάτιο που μου μοιάζει με κελί, τώρα που κάθομαι εδώ, επάνω στο στενό κρεβάτι, και σκέφτομαι τα πάντα από την αρχή. Κοιμήθηκα λίγο, πιο πριν· με πήρε ο ύπνος, από την κούραση, την εξουθένωση τόσων ημερών υπερέντασης.

Πού να είναι ο αδελφός μου; αναρωτιέμαι. Μαζί μ'αυτόν τον Αλέξανδρο τον Γηραιό;

Βάζω τις μπότες μου και σηκώνομαι από το κρεβάτι. Είμαι ήδη ντυμένη· δεν είχα βγάλει τα ρούχα μου, μόνο την κάπα. Ανοίγω την πόρτα

του δωματίου και κοιτάζω έξω, στον διάδρομο. Μια γυναίκα που στέκεται εκεί, ακουμπώντας την πλάτη στον τοίχο, στρέφει αμέσως τα μάτια της επάνω μου. Είναι μετρίου αναστήματος και λευκόδερμη, με κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά και μύτη που σίγουρα κάποτε είχε σπάσει.

«Θες κάτι;» με ρωτά. Τα μάτια της γυαλίζουν τρομαχτικά, όπως και των υπόλοιπων Τέκνων. Δεν αμφιβάλλω ότι είναι εδώ για να με φρουρεί.

«Πού είναι ο αδελφός μου;» λέω. «Θα ήθελα να τον δω.»

«Δε μπορείς να τον δεις τώρα,» μου απαντά. «Θα έρθει εκείνος να σε δει.»

«Γιατί; Πού βρίσκεται;»

«Μιλά με τον Αλέξανδρο τον Γηραιό και τον Αγησίλαο.»

Όπως το περίμενα. «Και δεν μπορώ να πάω κι εγώ εκεί;»

«Όχι.»

«Είμαι φυλακισμένη, δηλαδή;» λέω απότομα – πιο απότομα απ'ό,τι υπολόγιζα, ίσως. Αισθάνομαι τσιτωμένη.

«Δεν είσαι φυλακισμένη. Κανονικά, θα έπρεπε να ήσουν νεκρή. Δεν έχεις το Ιερό Σημάδι επάνω σου.» Εννοεί τη δερματοστιξία που έχουν όλα τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου: τον Διπλό Καταβροχθιστή στο στήθος και στην κοιλιά. «Επειδή είσαι φίλη του Οφιομαχητή ζεις ακόμα,» συνεχίζει η γυναίκα.

«Μπορώ να βγω, να βαδίσω;»

«Πού θες να πας;»

«Να βαδίσω απλώς. Να κάνω μια βόλτα.»

«Το άντρο της Βασίλισσας δεν είναι για να κάνεις βόλτες εσύ.»

«Δε μπορώ, δηλαδή, να βγω για να περπατήσω σε τούτο το μέρος; Θα με κρατάτε κλεισμένη σ'ένα δωμάτιο;» Σχεδόν φωνάζω, αν και προσπαθώ να συγκρατηθώ.

Τα μάτια της γυναίκας στενεύουν. «Εντάξει,» λέει. «Πάμε.»

«Θάρθεις μαζί μου;»

«Ναι. Πάμε όπου θέλεις. Προχώρα.»

Τέλος πάντων... Κλείνω την πόρτα πίσω μου και βαδίζω μες στον διάδρομο. Παρατηρώ ότι δεν έχει κρύο εδώ κάτω, σ'αυτό το υπόγειο άντρο. Ούτε σ'εκείνη τη μεγάλη αίθουσα είχε κρύο, ούτε στο δωμάτιό

μου. Έχουν σύστημα θέρμανσης. Το μέρος δεν μοιάζει με λαγούμι τυχαία σκαμμένο κάτω απ'τη γη.

«Πώς σε λένε;» ρωτάω τη συνοδό μου.

«Ελπίδα,» συστήνεται χωρίς να στραφεί να μ'αντικρίσει.

Καθώς περπατάμε μέσα στο άντρο τους, βλέπω πως όλοι όσοι συναντούμε με κοιτάζουν με βλέμματα που δεν θα μπορούσα να χαρακτηρίσω φιλικά. Τι κάνω εγώ εδώ πέρα; Τι κάνω εγώ εδώ πέρα, μα τους θεούς;

Έπρεπε να είχα προτείνει στη Φαρμακερή Βασίλισσα να πάω μαζί της στη Σαλντέρια. Δε μου φαίνεται ο αδελφός μου να κινδυνεύει. Λες ακόμα να έχω χρόνο;

Συγκροτήσου! λέω στον εαυτό μου. Γιατί έχεις έρθει σε τούτο το μέρος, Διονυσία; Για τον Αρσένιο δεν έχεις έρθει; Θα τον εγκαταλείψεις τώρα και θα φύγεις;

Αλλά η Φαρμακερή Βασίλισσα, αναμφίβολα, θα επιστρέψει στο άντρο της· δεν θα μείνει μακριά για πολύ. Και δεν αισθάνομαι καθόλου καλά κλεισμένη σ'αυτό το μπουντρούμι!

«Πού είναι η Βασίλισσά σας;» ρωτάω την Ελπίδα. «Είναι ακόμα εδώ;» Έχουμε φτάσει πάλι σ'εκείνη τη μεγάλη αίθουσα με τα τραπέζια, όπου τώρα δεν είναι συγκεντρωμένα τόσα άτομα όσα ήταν πριν.

«Γιατί ρωτάς;»

«Θέλω να της μιλήσω.»

«Η Μεγάλη Οφιοκυρά έχει άλλες δουλειές—»

«Πρέπει να της μιλήσω προτού φύγει! Είναι σημαντικό.»

Η Ελπίδα με κοιτάζει με έκδηλη δυσαρέσκεια· μου κάνει νόημα να την ακολουθήσω και μου στρέφει την πλάτη.

Την ακολουθώ. Μπαίνουμε σ'έναν διάδρομο φωτισμένο με ενεργειακά φώτα. Η Ελπίδα ρωτά ένα Τέκνο εκεί πού είναι η Βασίλισσα, και το Τέκνο τής απαντά πως είναι στον Ναό. Η Ελπίδα μού γνέφει ξανά, και βαδίζω πάλι πίσω της. Υπάρχει Ναός εδώ κάτω;

Φτάνουμε σ'έναν χώρο που φωτίζεται από αναμμένα πύραυλα και που ερπετά είναι ξαπλωμένα σε λάκκους του πατώματος και σε θυρίδες των τοίχων. Σ'έναν από τους τοίχους είναι λαξεμένη η απεικόνιση μιας γυναίκας με ουρά φιδιού – η Έχιδνα, σίγουρα. Δε μοιάζει με κανέναν άλλο Ναό που έχω βρεθεί. Μέσα του κάθονται, σε σκαμνιά, ο

αδελφός μου και ο Αλέξανδρος ο Γηραιός, ενώ ο Αγησίλαος – τώρα χωρίς κουκούλα στο κεφάλι – στέκεται όρθιος, και πλάι του η Φαρμακερή Βασίλισσα. Δεν είναι πια ντυμένη μ'εκείνη τη ρόμπα· φορά ρούχα ταξιδιωτικά: μαύρο δερμάτινο πανωφόρι που πέφτει σχεδόν ως τα γόνατα, μαύρο δερμάτινο παντελόνι, μαύρες μπότες.

Όλων τα μάτια – εκτός από του αδελφού μου – στρέφονται σ'εμένα και την Ελπίδα.

«Τι συμβαίνει;» ρωτά η Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Με συγχωρείς, Μεγάλη Οφιοκυρά,» λέει η Ελπίδα. «Ζητούσε να σε δει...»

Το βλέμμα της Φαρμακερής Βασίλισσας εστιάζεται σ'εμένα.

«Ήθελα να σε προλάβω προτού φύγεις,» εξηγώ.

«Αα,» κάνει ο Αρσένιος, «η αδελφή μου είναι εδώ...» Η Ευθαλία είναι απλωμένη στους ώμους του, μοιάζοντας κοιμισμένη.

«Ναι,» του λέει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός.

«Γιατί;» με ρωτά η Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Για να έρθω μαζί σου.»

«Τι πράγμα;»

«Θα πας στη Σαλντέρια, δεν θα πας; Θέλω να έρθω μαζί σου.»

«Δεν ξέρεις τι λες—»

«Θέλω να έρθω μαζί σου! Είμαι φυλακισμένη εδώ;»

Η Ελπίδα με πιάνει από το μπράτσο. «Βασίλισσά μου, να—;»

Τραβάω το χέρι μου από τη λαβή της, αλλά εκείνη δεν μ'αφήνει και προς στιγμή παλεύουμε, προτού η Φαρμακερή Βασίλισσα τής κάνει νόημα να μ'ελευθερώσει.

«Σου εξήγησα ότι, αφού ήρθες εδώ, αφού είδες το άντρο μας, δεν μπορείς να φύγεις,» μου λέει η αρχηγός των Τέκνων. «Δεν ήξερες τι έκανες όταν αποφάσισες να συνοδέψεις τον αδελφό σου;»

Παίρνω μια βαθιά ανάσα. «Φυσικά και ήξερα,» αποκρίνομαι σταθερά.

«Γιατί, τότε, μου κάνεις τέτοιες ερωτήσεις; Μόνο όσοι ανήκουν στον Κύκλο μας επιτρέπεται να μπαίνουν και να βγαίνουν εδώ—»

«Και ο Γεώργιος; Η Λουκία;»

«Ο Οφιομαχητής είναι ο Οφιομαχητής, μα την Έχιδνα! Και η Λουκία... Θα μπορούσε να ήταν του Κύκλου μας, αν ήθελε. Θα έπρεπε να είναι.

Και ίσως σύντομα να είναι. Αλλά μόνο χάρη στον Οφιομαχητή δεν τη σκοτώσαμε. Κι όταν έφυγε, έφυγε μαζί του—»

«Κι εγώ θα φύγω μαζί σου· κι όταν επιστρέψεις, θα επιστρέψω μαζί σου. Δε σκοπεύω να εγκαταλείψω τον αδελφό μου· δεν ήρθα ως εδώ για να τον εγκαταλείψω.»

«...Είμαι καταραμένος!» λέει ο άθλιος, σχεδόν κωμικά, με την ξερή φωνή του. «Καταραμένος!» και γελά κοφτά.

«Χςςς...» κάνει ο Αγησίλαος, υπόκωφα, μοιάζοντας συλλογισμένος, καθώς έχει τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα με ρωτά: «Γιατί, τότε, θες νάρθεις στη Σαλντέρια;»

«Για τον Γεώργιο. Θέλω να τον βοηθήσω.» Αν κι αυτός δεν είναι ο μόνος λόγος· τούτο το καταραμένο υπόγειο με πνίγει.

«Μπορεί να χρειαστεί να υπερασπιστείς τον εαυτό σου,» με προειδοποιεί η Βασίλισσα. «Μην περιμένεις ότι εγώ θα το κάνω για σένα.»

«Δεν περιμένω τίποτα.»

«Έλα, τότε. Φεύγω σε λίγο. Είσαι έτοιμη;»

«Μόνο την κάπα και τον σάκο μου έχω αφήσει στο δωμάτιό μου.»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα κάνει νόημα στην Ελπίδα να με οδηγήσει εκεί. «Και φέρ' τη μετά στη μεγάλη αίθουσα,» προσθέτει.

«Όπως θέλεις, Μεγάλη Οφιοκυρά.»

«Τους χαιρετισμούς μου στον Οφιομαχητή, Διονυσία,» λέει ο Αρσένιος· και η Ευθαλία, που τώρα έχει ξυπνήσει, παιχνιδίζει τη γλώσσα της προς τη μεριά μου.

Δεν του μιλάω, γιατί μ'έχει θυμώσει περισσότερο από ποτέ ετούτες τις ημέρες με τις ανοησίες του.

Μαζί με την Ελπίδα επιστρέφω στο δωμάτιο που μου θυμίζει κελί, παίρνω την κάπα και τα πράγματά μου, και μετά πηγαίνουμε στη μεγάλη αίθουσα με τα τραπέζια, όπου βρίσκονται συγκεντρωμένα κάποια Τέκνα – άντρες και γυναίκες – τα οποία με λοξοκοιτάζουν. Ορισμένα, μάλιστα, μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα δεν είναι εδώ αλλά δεν αργεί να έρθει. Δύο Τέκνα τη συνοδεύουν, και τα αναγνωρίζω: ο Ελευθέριος και η Ερασμία. Φαίνεται πως θα πάνε κι αυτοί στη Σαλντέρια. Η Βασίλισσα μού κάνει

νόημα, και τους ακολουθώ, ενώ η Ελπίδα μένει πίσω, στη μεγάλη αίθουσα.

Διασχίζουμε υπόγειους διαδρόμους. «Πώς θα ταξιδέψουμε στη Σαλντέρια;» ρωτάω. «Με τα πόδια; Έχεις κάποιο όχημα εδώ, έτσι;»

«Δε μπορούν να κατεβούν οχήματα στο άντρο μας,» αποκρίνεται η Φαρμακερή Βασίλισσα, και δεν λέει τίποτ' άλλο.

Ανεβαίνουμε μια πέτρινη σκάλα, και ο Ελευθέριος ανοίγει μια καταπακτή από πάνω μας. Βγαίνουμε στο δάσος. Είναι νύχτα – όπως, φυσικά, το περίμενα· είχα κοιτάξει το ρολόι μου. Η καταπακτή βρίσκεται μες στη μέση του φυσικού τοπίου· δεν υπάρχει κανένα οικοδόμημα εδώ γύρω, τίποτα που να φανερώνει τη θέση του υπόγειου άντρου.

Ο Ελευθέριος κλείνει πάλι την καταπακτή και τη σκεπάζει με χώμα και χόρτα.

«Δε θάπρεπε να της κλείσουμε τα μάτια ξανά, Βασίλισσά μου;» λέει η Ερασμία.

Την αγριοκοιτάζω.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα τής αποκρίνεται: «Δεν υπάρχει λόγος. Τώρα είναι μαζί μας. Αν κάνει να φύγει, σκοτώστε την.»

Και δε νομίζω ότι το λέει απλά και μόνο για να με τρομάξει. Ένα ρίγος με διατρέχει το οποίο δεν έχει καμιά σχέση με το παγερό σκοτάδι του δάσους.

Βαδίζουμε ανάμεσα στα ψηλά δέντρα και τη χειμερινή βλάστηση. Ακούω απόμακρους ήχους, βλέπω φευγαλέες σκιές. Το φεγγάρι είναι το μοναδικό φως μας, και μόνο εγώ φαίνεται να παραπατάω – ναι, ακόμα και χωρίς πανί να κλείνει τα μάτια μου τώρα. Τα πόδια μου πονάνε. Είναι πληγιασμένα, και δεν τα έχω ξεκουράσει αρκετά. Στο δωμάτιό μου μέσα στο άντρο, έκανα ένα Ξόρκι Αναλύσεως Τραύματος και είδα ότι οι πληγές είναι επιφανειακές, οι τένοντες λίγο πιεσμένοι, τα νεύρα λίγο ερεθισμένα. Όχι κάτι το ανησυχητικό, εκτός αν συνεχίσω να οδοιπορώ έτσι. Άλειψα τα πόδια μου με μια καταπραϋντική αλοιφή που έχω πάρει μαζί μου. Το ήξερα ότι κάπου θα χρειαζόταν.

Θα μπορούσα να κάνω τώρα ένα Ξόρκι Προσωρινής Αναλγησίας επάνω μου, για να μη νιώθω τον πόνο από τα πόδια μου· αλλά δεν το κάνω. Ο πόνος είναι προειδοποίηση. Είναι επικίνδυνο να μην τον αισθάνεσαι. Μπορεί να πάθεις ανεπανόρθωτες ζημιές χωρίς να το

καταλάβεις. Θα κάνω Ξόρκι Προσωρινής Αναληψίας μόνο αν δω το πλοίο να γέρνει τελείως.

Ευτυχώς δεν βαδίζουμε μακριά μες στο δάσος. Δεν είναι κοντινή η απόσταση, βέβαια, μα ούτε και μακρινή μπορείς να τη χαρακτηρίσεις. (Ένα χιλιόμετρο, ίσως;) Φτάνουμε σ'ένα ξέφωτο, κι εκεί είναι προσγειωμένο ένα ελικόπτερο. Κατάμαυρο· με το ζόρι το διακρίνεις μες στο σκοτεινό τοπίο, απλά και μόνο απ'το ελαφρύ γυάλισμα των μετάλλων του στο φεγγαρόφωτο. Αν ήταν κρυμμένο κάτω από βλάστηση, ίσως να μην το πρόσεχα.

Δίπλα του κάτι κινείται!

Με ξαφνιάζει, αλλά δεν είναι παρά ένας άνθρωπος που ξεπροβάλλει μέσα απ'τα σκοτάδια. Μια γυναίκα. Δεν μιλά· απλά μας ανοίγει μια πόρτα και μπαίνουμε στο αεροσκάφος. Η ίδια μπαίνει από άλλη πόρτα, καθίζοντας στο πιλοτήριο. Ενεργοποιεί τις μηχανές· ακούω τον έλικα να περιστρέφεται από πάνω μας. Υψωνόμαστε στον αέρα.

«Είναι κι αυτή του Κύκλου σας;» ρωτάω τη Βασίλισσα δείχνοντας με το βλέμμα μου την πιλότο.

«Εννοείται. Μαρίνα τη λένε.»

Κοιτάζω από το παράθυρο και βλέπω ένα δάσος ν'απλώνεται από κάτω μας, και βουνά κοντά του. «Αυτό είναι το Ψυχροδάσος, έτσι; Και η Ράχη του Ιχθύος.»

«Ναι,» αποκρίνεται η Φαρμακερή Βασίλισσα.

Και πετάμε, μέσα στη νύχτα, προς τα δυτικά. Προς τη Σαλντέρια.

Θυμάμαι εκείνο που είπε ο Αρσένιος: ότι είδε τον Γεώργιο να γκρεμίζεται από κάποιο ψηλό μέρος. Από κάποιο τείχος, ίσως... Δε μπορεί νά'ναι αληθινό. Θα τον συναντήσουμε σύντομα.

Δαμιανός:

Έχοντας αφήσει το μεταβαλλόμενο αεροπλάνο μας εκεί κοντά, πλησιάζουμε το Κατωβράχι μες στο σκοτάδι, εγώ κι άλλοι έξι καλοί πιστοί του Κυρίου μας. Όλοι κατάλληλα οπλισμένοι, αν και δεν νομίζω να συναντήσουμε αντίσταση σ'αυτό το κωλοχώρι. Φοράμε ακόμα και οργανικές στολές άλματος.

Πλησιάζουμε το μέρος όπου ο Λεωνίδας'μορ είπε πως εντόπισε, με τη μαγεία του, την ενεργειακή πηγή του χωριού. «Εδώ μέσα είναι,» λέει

τώρα, καθώς στεκόμαστε πλάι σ'ένα σπίτι, «στο υπόγειο μάλλον. Το βλέπεις αυτό το καλώδιο που βγαίνει από εκεί;» Δείχνει στο έδαφος ένα μαύρο καλώδιο που, αν δεν μου το έδειχνε, δεν θα το διέκρινα μες στη νύχτα. «Από αυτό παίρνει ενέργεια όλο το χωριό.»

«Ας το κόψουμε,» προτείνει ο Ανδρέας τραβώντας λεπίδα.

Του κάνω νόημα να περιμένει. «Είναι απαραίτητο;» ρωτάω τον Λεωνίδα.

«Όχι. Μπορώ να μπλοκάρω τη ροή της ενέργειας για λίγο, ώστε να κάνουμε άνετα τη δουλειά μας.»

«Έτσι θα γίνει, λοιπόν. Όχι άσκοπες ζημιές.»

Ο Ανδρέας επιστρέφει το ξίφος του στο θηκάρι, ενώ ο Λεωνίδας'μορ μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι, γονατίζοντας πλάι στο καλώδιο κι αγγίζοντάς το με γυμνά χέρια.

Βλέπω τα περισσότερα φώτα στο χωριό να σβήνουν το ένα μετά το άλλο. Τα φωτεινά παράθυρα γίνονται μαύρες τρύπες. Μόνο κάποιες λίγες ακτινοβολίες απομένουν· λάμπες λαδιού, αναμφίβολα.

«Πάμε!» λέω, επιτακτικά. Και βαδίζουμε προς το Σημάδι του Όφεως. Κανείς δεν είναι στους δρόμους του χωριού· οι κάτοικοί του είναι κλεισμένοι στα σπίτια τους τέτοια ώρα μετά τη δύση των ήλιων, σαν κοτόπουλα, οι ερπετόφιλοι καριόληδες. «Πόσο χρόνο έχουμε;» ρωτάω τον Λεωνίδα.

«Μέχρι η ενεργειακή ροή να επανέλθει; Κανένα μισάωρο σίγουρα. Την... έκανα κόμπο καλά,» προσθέτει, και νομίζω πως μειδιά μες στο σκοτάδι της κουκούλας του. Έτσι· οι σωστοί πιστοί του Μεγάλου Λοκράθου είναι από τους ικανότερους ανθρώπους που μπορείς να συναντήσεις στην Υπερυδάτια. Κι αν σκεφτεί κανείς πόσες άθλιες φήμες κυκλοφορούν γι'αυτούς... Προπαγάνδα των φιδιών. Παντού προπαγάνδα... Η Έχιδνα κι ο Λοκράθος δεν κοιμούνται στην ίδια ακτή.

Φτάνουμε στο πανδοχείο που έχει επάνω στην ταμπέλα του εκείνο το σιχαμερό σύμβολο της Έχιδνας. Ανάβω έναν φακό. Σπρώχνω την πόρτα και μπαίνουμε στην τραπεζαρία, φωτίζοντας μέσα, διαλύοντας το σκοτάδι που δημιούργησε ο Λεωνίδας. Ξαφνιασμένα βλέμματα στρέφονται προς το μέρος μας. Τα βλέμματα εφτά ανθρώπων: οι πέντε που ο Οφιοδαίμονας πήρε από την Ιλφόνη, καθώς κι άλλοι δυο,

ταξιδιώτες μάλλον. Κάθονται χωριστά οι μεν από τους δε, κι έχουν φαγητά και ποτά μπροστά τους.

«Η γενική ροή της ενέργειας,» μας λέει ο ένας από τους δύο ταξιδιώτες. «Διακόπηκε, ε;»

Τι νομίζει; Ότι ήρθαμε για να φέρουμε λάμπες; Του ρίχνω με το ενεργοβόλο πιστόλι μου. Μια ξαφνική λαμπερή λόγχη στον αέρα και, ύστερα, ο άντρας τραντάζεται, σωριάζεται στο πάτωμα, ανατρέποντας την καρέκλα του. Τον άλλο ταξιδιώτη τον χτυπά, πάλι με ενεργοβόλο, ένας από τους συντρόφους μου – δεν γυρίζω να κοιτάξω ποιος – και καταρρέει κι αυτός, αλλά επάνω στο τραπέζι τους, μπρούμυτα, σκορπίζοντας φαγητά και ποτά.

Οι πέντε που μας ενδιαφέρουν πετάγονται όρθιοι.

«Μείντε' εκεί που είστε αν θέλετε το καλό σας!» τους λέω, σημαδεύοντάς τους με το πιστόλι μου ενώ γυρίζω, με τον αντίχειρα, τον διακόπτη του όπλου στην ηχητική λειτουργία, ώστε να τους πιάσω όλους – ή όσο το δυνατόν περισσότερους – μέσα στο κωνικό πεδίο επίδρασης του ηχοβόλου, αν χρειαστεί. «Μείνετε εκεί που είστε!»

«Δεν έχουμε λεφτά μαζί μας,» λέει η μοναδική γυναίκα ανάμεσά τους. «Απλόκαμοι είμαστε – αλήθεια, μα την Έχ–»

«Δε μ'ενδιαφέρουν τα λεφτά σας,» τη διακόπτω.

Κι εκείνη τη στιγμή ένας άντρας μπαίνει στην τραπεζαρία από μια πόρτα στο βάθος, πίσω από το μπαρ. Κρατά μια αναμμένη λάμπα λαδιού. Μας κοιτάζει σαστισμένος. «Τι κάν-; Αααργχ!...» Ένας απ'τους συντρόφους μου του ρίχνει με το ενεργειακό του πιστόλι, κι ο άντρας σωριάζεται, τυλιγμένος από ξαφνικές λάμπες. Η λάμπα του πέφτει κάτω, σπάει, το λάδι χύνεται, οι φλόγες πηδάνε.

«Σβήστε την!» προστάζω τους πέντε. «Τώρα – προτού το μέρος πυρποληθεί!»

Δε διστάζουν να με υπακούσουν· τρέχουν και σβήνουν τις φλόγες, ρίχνοντας νερό επάνω τους από μια καράφα, πατώντας τες. Εγώ και οι σύντροφοί μου τους σημαδεύουμε, για να μη μπει καμιά «έξυπνη» ιδέα στο μυαλό τους.

«Ωραία,» τους λέω. «Ακολουθήστε μας τώρα. Κουνηθείτε! Έξω απ'το πανδοχείο. Βγείτε!»

«Γιατί, μα την Έχιδνα;» ρωτά ένας άντρας – ξερακιανός, λευκόδερμος, μαυρομάλλης, λιγνός σαν φίδι. «Τι θες από εμάς; Γιατί χτυπήσατε τους άλλους;»

«Η Φύλακας τούς έστειλε!» γρυλίζει ένας άλλος. «Η Φύλακας!»

Η Φύλακας; Εννοεί τη Φύλακα της Ιλφόνης; Κι έτσι όπως το λέει δεν μοιάζει να τη συμπαθεί, δεν μοιάζει να τη θεωρεί φίλη τους. Μυστήριο το ζήτημα... γιατί όχημα με έμβλημα της Φύλακα ήταν που τους έφερε στον Οφιομαχητή και την Αρχιέρεια των φιδιών.

«Δε μας έστειλε η Φύλακας,» τους διαβεβαιώνω. «Τώρα, κουνηθείτε, αλλιώς θα σας ρίζουμε! Βγείτε απ'το πανδοχείο!»

Αυτή τη φορά κάνουν ό,τι τους λέω· βγαίνουν, περνώντας ανάμεσα από τους πιστούς συντρόφους μου. Τους ακολουθούμε. «Προχωράτε!» τους προστάζω. «Προχωράτε.» Και προχωρούν.

Μες στα σκοτάδια – ακόμα η ενεργειακή πηγή δεν έχει επανέλθει σε κανονική λειτουργία – τους παίρνουμε από το Κατωβράχι, τους οδηγούμε στην ύπαιθρο, εκεί όπου έχουμε αφήσει το μεταβαλλόμενο αεροπλάνο μας μαζί με μερικούς πιστούς, πίσω από ένα σύδεντρο ετούτων των πεδινών τόπων.

Στρέφομαι και κοιτάζω τους πέντε ερευνητικά. Τι μου θυμίζουν οι όψεις τους; Τι μου θυμίζουν; Τους έχω ξαναδεί; Ή κάποιους σαν αυτούς; «Ποιοι είστε;» τους ρωτάω. «Γιατί σας κυνηγά η Φύλακας;» Διότι είναι προφανές πως τους κυνηγά· αλλιώς, ποιος ο λόγος να φοβούνται ότι μας έστειλε αυτή;

«Δε μας ξέρεις;» κάνει ο λιγνός άντρας. «Τι θες, τότε, από μας, μα την ουρά της Έχιδνας; Ποιος είσαι;»

«Δε θα κάνετε ερωτήσεις,» τους λέω· «μόνο θα απαντάτε. Αλλιώς θα σας σκοτώσουμε όλους, μην το αμφιβάλλετε. Ρώτησα, λοιπόν: Ποιοι είστε; Γιατί σας κυνηγά η Φύλακας;»

Οι πέντε αλληλοκοιτάζονται αναμεταξύ τους, σιωπηλοί, με προβληματισμένες όψεις. Ο λιγνός άντρας στρέφεται σ'εμένα ξανά και λέει: «Από τη Σαλντέρια είμαστε. Εργάτες. Εξεγερμένοι. Είμαστε αγωνιστές της Σαλντέρια,» προσθέτει με κάποια περηφάνια.

Και τώρα καταλαβαίνω τι μου θυμίζουν. Φυσικά. Εργάτες μού θυμίζουν. Τι άλλο; Αυτό είναι. «Από τη Σαλντέρια; Και πώς βρεθήκατε εδώ; Τι θέλει η Φύλακας από εσάς;»

«Είχαμε έρθει να ζητήσουμε βοήθεια από τη Φύλακα. Ο ίδιος ο Οφιομαχητής μάς είχε στείλει—»

(Μάλιστα. Τώρα εξηγείται η άφιξη του στόλου της Ιλφόνης στη Σαλντέρια...)

«—αλλά η Φύλακας μάς έπιασε και μας έριξε στα μπουντρούμια της. Μας κλείδωσε.»

«Για ποιο λόγο;»

«Δε... δεν ξέρουμε. Δεν καταλάβαμε ποτέ.»

Έχοντας γυρίσει το πιστόλι μου στην ενεργειακή λειτουργία ξανά, του ρίχνω στο πόδι, και ο λιγνός άντρας γονατίζει κραυγάζοντας, κρατώντας τον μηρό του. Ολόκληρο το πόδι του πρέπει νάχει μουνδιάσει. «Μην τον χτυπάς!» μου φωνάζει η μοναδική γυναίκα ανάμεσά τους. «Μην τον χτυπάς!»

«Δε μ'αρέσουν τα ψέματα,» τους διαβεβαιώνω· «μόνο η αλήθεια. Και ρώτησα: Γιατί – η Φύλακας – σας έριξε – στα μπουντρούμια της;»

«Για τους Σημαδεμένους,» μου απαντά η γυναίκα. «Υποπτεύθηκε ότι ήμασταν Σημαδεμένοι. Μας έγδυσε. Είδε το σημάδι επάνω τους, και μας έριξ' όλους στα μπουντρούμια, λέγοντάς μας αιρετικούς κι επικίνδυνους.»

Σημαδεμένοι; «Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου... Είστε Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.»

«Όχι!» λέει αμέσως ένας άντρας – αυτός που είχε μιλήσει και πριν εκτός από τον λιγνό, αυτός που είχε πει για τη Φύλακα στην αρχή: ένας τύπος με φαρδείς ώμους, μετρίου αναστήματος, ο οποίος θυμίζει βαρέλι χωρίς νάναι χοντρός. Μοιάζει με αχθοφόρο, ή χτίστη, ή κάτι τέτοιο. «Δεν είμαστε του Κύκλου εμείς.»

«Γδυθείτε,» προστάζω. «Θέλω να δω το στήθος σας. Τώρα!»

Τους σημαδεύουμε με τα πιστόλια μας, φυσικά, και δεν το θεωρούν συνετό να μας αρνηθούν. Γδύνονται, κι επάνω τους, πράγματι, δεν βλέπω τον Διπλό Καταβροχθιστή. Δεν είναι Τέκνα, αλλά προφανώς συνεργάζονται μαζί τους.

«Πού είναι τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου; Τα σκότωσε η Φύλακας;»

«Όχι,» μου λέει η γυναίκα, κρύβοντας ξανά τα στήθη της μέσα στα ρούχα της, ενώ ο Βαρελόςωμος έχει ήδη βοηθήσει τον Λιγνό να

σηκωθεί, κι εκείνος τώρα στηρίζεται στους ώμους του για να στέκεται.
«Της ξέφυγαν. Δραπέτευσαν απ'τα μπουντρούμια.»

«Πόσα Τέκνα ήταν μαζί σας;»

«Δύο.»

«Ονόματα;»

Δεν απαντούν.

«Ονόματα,» επαναλαμβάνω. «Κι αν διαπιστώσω ότι είπατε ψέματα, κάποιος θα πεθάνει – με άσχημο τρόπο.»

«Μάρθα και Ευθύμιος,» μου λέει η γυναίκα. «Δεν πρόκειται ποτέ να τους βρεις!»

Γελάω. «Γιατί νομίζεις ότι μπορεί να ήθελα να τους βρω;» Αν και, ναι, θα το ήθελα. Θα ήθελα να βρω κάθε καταραμένο Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου επάνω στην Ιχθυδάτια και να το αφανίσω! Σαν πανούκλα είναι, σε τούτη την ηπειρόνησο. Σαν κατάρα της Έχιδνας.

Οι Σαλντέριοι δεν μου αποκρίνονται· δεν πρέπει νάχουν καμία ιδέα ποιος είμαι. Καλό αυτό. «Ο Οφιομαχητής σάς πήρε από τα μπουντρούμια της Φύλακα;» τους ρωτάω.

«Ναι,» μου απαντά η γυναίκα.

«Έχει τέτοια επιρροή επάνω της;»

«Είναι ο Οφιομαχητής.»

Α, εντάξει, αυτό εξηγεί τα πάντα, υποθέτω... Είναι ο γαμημένος Οφιομαχητής... «Για εσάς ήρθε εδώ, στην Ιλφόνη; Για εσάς και τα δύο Τέκνα;»

«Ναι. Ήρθε να μας ελευθερώσει.»

«Και τώρα τα δύο Τέκνα πού είναι; Κρύβονται μες στην πόλη; Η Φύλακας τα κυνηγά;»

Η γυναίκα νεύει, αμίλητα, αποφεύγοντας το βλέμμα μου. Οι άλλοι μοιάζουν επίσης ντροπιασμένοι. Αισθάνονται ότι πρόδωσαν τα άθλια φίδια; Αυτούς τους διεστραμμένους φονιάδες;

«Πού κρύβονται;» τους ρωτάω.

«Δεν ξέρουμε,» λέει η γυναίκα.

Σημαδεύω τον Λιγνό ξανά και του ρίχνω στο άλλο πόδι: κραυγάζει, πέφτοντας παρότι κρατιόταν από τους ώμους του Βαρελόςωμου. Οι άλλοι αναφωνούν, αναστατωμένοι. «Μην του ρίχνεις!» μου λέει η γυναίκα. «Μην του ρίχνεις γαμώτο, δε σου λέω ψέματα, δεν ξέρουμε πού έχουν πάει, δεν ξέρουμε! Δραπέτευσαν απ'τα μπουντρούμια χωρίς

εμάς—» Ρίχνω και σ'αυτήν (η τελευταία ενεργειακή βολή του πιστολιού μου) χτυπώντας την στο πόδι, σωριάζοντάς την.

«Πού είναι τα Τέκνα;» τους ρωτάω. «Σε ποιους μπορεί να έχουν πάει για να κρυφτούν; Ποιους συμμάχους έχουν εδώ;»

Αλλά όσο κι αν επιμένω οι πέντε από τη Σαλντέρια δεν φαίνεται να έχουν τη δυνατότητα να μου δώσουν απαντήσεις. Αλλάζω μπαταρία στο πιστόλι μου. Ίσως, τελικά, όντως να μην ξέρουν. Το μόνο που μου λένε είναι ότι ο σύζυγος της παλιάς Φύλακα μπορεί να τους πήγε σε κάποιο δικό του μέρος.

«Ποιος σύζυγος της παλιάς Φύλακα;»

«Τον πήραν μαζί τους,» μου απαντά ένας τύπος που θυμίζει ποντίκι. «Φεύγοντας απ'τα μπουντρούμια. Τον πήραν μαζί τους, τον Κλεάνθη, τον άντρα της προηγούμενης Φύλακα, της αδελφής αυτηνής που τώρα διοικεί. Και η Φύλακας θέλει να τον βρει, τον θέλει.»

«Και ο Οφιομαχητής;»

«Ο Οφιομαχητής ήρθε για εμάς,» τονίζει ο Ποντικομούρης. «Θέλει να βρει τη Μάρθα και τον Ευθύμιο. Η Φύλακας είπε ότι, μόλις τους πιάσει, θα τους αφήσει αυτούς να φύγουν· μόνο τον Κλεάνθη θα κρατήσει.»

«Γιατί έχει πάει ο Οφιομαχητής τώρα στην Ιλφόνη; Για να ψάξει για τα Τέκνα;»

«Δεν ξέρουμε— Αααρρnn...» Πέφτει κάτω, κρατώντας το πόδι του, καθώς μόλις του έριξα με το ενεργοβόλο.

«Γιατί έχει πάει ο Οφιομαχητής στην Ιλφόνη;» ρωτάω ξανά. Αλλά κανείς δεν μπορεί να μου απαντήσει σ'αυτό, όπως κανείς δεν μπορούσε να μου απαντήσει πού κρύβονται τα Τέκνα. Μάλλον, πραγματικά δεν ξέρουν.

Και τι να τους κάνουμε τώρα; Να τους κρατήσουμε για να τραβήξουμε τον Οφιοδαίμονα σε κάποια παγίδα; Δε νομίζω ότι αυτή η τακτική θα αποδώσει. Είναι πολύ προσεχτικός πια μαζί μας. Ούτε μπορούμε, φυσικά, να του πούμε να παραδοθεί σ'εμάς προκειμένου να τους ελευθερώσουμε, αφού ξέρει γιατί τον θέλουμε. Τέτοιοι εκβιασμοί δεν είναι εύκολο τώρα να πιάσουν.

Να τους σκοτώσουμε; Ερπετόφιλοι είναι, άλλωστε· και του χειρότερου είδους; φίλοι των διεστραμμένων δολοφόνων της Έχιδνας. Ο Μεγάλος Λοκράθος δεν θα δυσανεστηθεί από τους θανάτους τους. Αλλά,

για κάποιο λόγο, αισθάνομαι άσχημα να σκοτώνω αιχμαλώτους, ανθρώπους που δεν μπορούν ν'αντισταθούν. Ναι, ακόμα και ανώμαλους ερπετόφιλους, κάτι αποβράσματα των εργοστασίων της Σαλντέρια.

Δεν ξέρουν ποιοι είμαστε, δεν έχουν καν δει τα πρόσωπά μας – φοράμε κουκούλες. Δεν μπορούν να πουν στον Οφιομαχητή ποιοι τους έπιασαν και τους έκαναν ερωτήσεις. Αλλά εκείνος ίσως – ίσως – να το υποπτευθεί...

Τέλος πάντων. Δεν θα τους σκοτώσω. «Φύγετε,» τους λέω. «Γυρίστε πίσω στο χωριό. Σηκωθείτε πάνω! Κουνηθείτε!»

Με κοιτάζουν σαν ψάρια, μη μπορώντας να πιστέψουν ότι τους αφήνω ελεύθερους έτσι απλά.

«Κουνηθείτε, λέω – προτού αλλάξω γνώμη!» Τους σημαδεύω με το πιστόλι μου.

Η γυναίκα και ο Ποντικομούρης κουτσαίνουν. Ο Λιγνός δεν μπορεί να περπατήσει καθόλου: οι άλλοι δύο τον σηκώνουν ανάμεσά τους – ο Βαρελόςωμος κι ένας άντρας που θυμίζει άνθρωπο-μηχανή: ένας τύπος με τελείως ουδέτερη, επίπεδη όψη, σαν πέτρα.

Βγαίνουν απ'το σύδεντρο, πάνε προς το Κατωβράχι...

«Ήταν συνετό αυτό, Δαμιανέ;» λέει ο Ανδρέας. «Θα μιλήσουν στον Οφιομαχητή όταν τον ξαναδούν.»

«Και θα του πουν τι; Δεν ξέρουν ποιοι είμαστε. Μπορεί να είμαστε οποιοδήποτε.»

«Ίσως όμως να το υποπτευθεί ότι ήμασταν εμείς,» προειδοποιεί η Χριστίνα, λες κι είναι μες στο μυαλό μου, λες κι ο Κύριός μας της στέλνει τις ανησυχίες μου.

«Ή ίσως όχι,» αποκρίνομαι. «Δεν έχει σημασία. Οι πιστοί του Μεγάλου Λοκράθου δεν σκοτώνουν χωρίς καλό λόγο.»

«Ερπετόφιλοι ήταν, Δαμιανέ!» λέει ο Ανδρέας. «Σύμμαχοι του Φαρμακερού Κύκλου. Τι άλλος λόγος χρειαζόταν;»

«Αρκετά!» γρυλίζω, θυμωμένος μαζί τους. «Κάτι κακότυχοι της Σιλοάρνης ήταν, και δεν μας ενδιαφέρουν πλέον. Ο Οφιοδαίμονας μάς ενδιαφέρει, και τα Τέκνα που ψάχνει. Και ίσως κι ο σύζυγος της προηγούμενης Φύλακα.»

«Εννοείς ότι θα επιστρέψουμε στην Ιλφόνη, Δαμιανέ;» λέει ο Λεωνίδας'μορ.

«Ακριβώς αυτό εννοώ, Λεωνίδα.»
Και μπαίνουμε ξανά στο μεταβαλλόμενο αεροπλάνο μας.

-4

Λίγο προτού οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας μεσουρανήσουν, Αγροφύλακες ήρθαν στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών καβάλα σε δίκυκλα, οπλισμένοι· και ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος άρχισε να κάνει ερωτήσεις. Πού ήταν σήμερα ο μαυρόδερμος ξένος που είχε επιτεθεί στους Γενναίους της Ιωάννας των Αγρών; Δεν ήταν εδώ; Του απάντησαν ότι δεν ήξεραν πού ήταν· ορισμένοι αποκρίθηκαν ότι ο Γέρο-Κράχτης τον είχε φιλοξενήσει. Αυτός ο τρελόγερος; σκέφτηκε ο Ανδρέας. Αποκλείεται αυτός να τον πληρώνει! «Πού είναι ο γέρος; Είναι εδώ;»

Φυσικά και ήταν εδώ. Καθόταν κάτω από ένα κιόσκι, έχοντας πουλήσει τα χόρτα και τα βοτάνια του, πίνοντας μια μπύρα. Η μηχανοκίνητη καντίνα του Αρσένιου δεν ήταν στο Παζάρι σήμερα· ο Αρσένιος είχε φοβηθεί και είχε φύγει. Αυτό το κιόσκι ήταν μια σκηνή που είχαν στήσει οι ντόπιοι, οι άνθρωποι του χωριού γύρω απ'το οποίο γινόταν το Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών.

Ο Αρχιφύλακας πλησίασε τον Γέρο-Κράχτη και τον ρώτησε πού ήταν ο μαυρόδερμος ξένος.

«Γεώργιο τονε λένε, Αρχιφύλακα.»

«Πού είναι, γέρο; Μην παίζεις με την υπομονή μου!»

«Τι τονε θες, ωρέ;»

«Λογαριασμό θα σου δώσω, ρε ξεμωραμένε; Δουλειά του Βασιληά είναι, κακότυχε της Σιλοάρνης – φρόντισε να μη βρεθείς σε κάνα μπουντρούμι!»

Ο Γέρο-Κράχτης ήπια μια γουλιά απ'τη μπύρα του· έφτυσε στο πλάι. «Δεν ξέρω πού είναι.»

«Μη μου λες παραμύθια εμένανε, γέρο! Θα σου σπάσω τα κόκαλα, με καταλαβαίνεις; Τον φιλοξένησες χτες βράδυ. Πού είναι τώρα;»

«Ήφυγε, ωρέ. Ήφυγε.»

«Για πού;»

«Πού να ξεύρω; Δικές του δουλειές. Τον είδα να καβαλά για τα βόρεια. Ίσως για Νιρλόβη.»

Ο Αρχιφύλακας δεν ήξερε αν έπρεπε να τον πιστέψει τον τρελόγερο. «Ποιος τον είχε προσλάβει;»

«Κανείς.»

«Άσε τις λοκράθιες πουστιές, γέρο! Ποιος τονε πλήρωνε, ρώτησα!»

«Σ'είπα, ωρέ Αρχιφύλακα – κανείς. Γαμώτο! Θα μ'αφήσεις να πιω τη μπίρα μου, ωρέ;»

«Καλά· ας κάμνω ότι σε πιστεύω. Αλλ' άμα διαπιστώσω ότι λες παραμύθια, γέρο, θα το μετανιώσεις.» Έριξε στον Γέρο-Κράχτη μια στον ώμο με το ρόπαλό του, προειδοποιητικά, κι απομακρύνθηκε.

Βάδισε πάλι μες στο Θερινό Παζάρι, ρωτώντας για τον μαυρόδερμο ξένο. Ρωτώντας ποιος τον είχε πληρώσει χτες για να χτυπήσει τους Γενναίους. Απειλώντας πως ήταν δουλειά του Βασιληά· ο ίδιος ο Βασιληάς αναζητούσε τον μαυρόδερμο ξένο. «Προσέξτε, ε! Όσοι τον κρύβουν δε θα περάσουν καθόλου καλά τούτο το φθινόπωρο, να το ξέρετε, ε!» Και κουνούσε το ρόπαλό του μπροστά τους. Αλλά δεν του απαντούσαν· του έλεγαν πως δεν γνώριζαν ποιος είχε πληρώσει τον μαυρόδερμο ξένο, του έλεγαν πως μάλλον κανείς δεν τον είχε πληρώσει.

Ο Ανδρέας Ερβόνιος δεν μπορούσε να το πιστέψει. Όποιος κι αν ήταν αυτός ο εξωδιαστασιακός καριόλης, σκεφτόταν, όσο δυνατός κι αν ήταν, αποκλείεται να τάχε βάλει με τους Γενναίους απλόκαμα.

«Πού είναι τώρα, ρε; Πού είναι; Πείτε μου!»

Οι χωρικοί αποκρίνονταν ότι δεν ήξεραν· κι ορισμένοι έλεγαν πάλι ότι ο Γέρο-Κράχτης τον είχε φιλοξενήσει χτες – ίσως αυτός να ήξερε.

Ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος δεν μπορούσε να πάρει καμιά χρήσιμη πληροφορία για τον μαυρόδερμο ξένο.

Αλλά ο Οφιομαχητής δεν βρισκόταν και τόσο μακριά του. Γύρω στα δεκαπέντε χιλιόμετρα απόσταση, προς τα βορειοδυτικά. Όμως εκεί όπου τώρα, μες στο μεσημέρι, καθόταν και ξεκουραζόταν, ο Ερβόνιος, ακόμα κι αν γνώριζε πού ήταν, θα δίσταζε να πάει να τον βρει. Κανείς δεν έμπαινε ασυλλόγιστα στις ομίχλες των Βρεγμένων Δασών. Αν και κυκλοφορούσαν περισσότερες τρομαχτικές φήμες έξω από τα δάση παρά αληθινοί κίνδυνοι μέσα στα δάση, κανείς δεν έμπαινε

ασυλλόγιστα στις ομίχλες τους, κανείς δεν περνούσε ασυλλόγιστα τις παρυφές τους. Υπήρχαν πολλές προκαταλήψεις για εκείνα τα μέρη.

Ο Οφιομαχητής καθόταν παρέα με την Ευθαλία, τον Γκριζοχαίτη, και τα τοπικά ερπετά που είχαν συγκεντρωθεί ολόγυρά του. Τα είχε ρωτήσει, αστειευόμενος, αν ήξεραν τον δρόμο για τα Χαλάσματα των Όφρων, αλλά τώρα αναρωτιόταν, καθώς έτρωγε, αν μήπως θα μπορούσαν όντως να τον βοηθήσουν με κάποιο τρόπο να φτάσει εκεί... Γιατί, πώς αλλιώς να έβρισκε τα ερείπια; Μονοπάτια, μέχρι στιγμής, δεν είχε εντοπίσει, ούτε αχνάρια ανθρώπων ή οχημάτων.

Από την άλλη, βέβαια, μόλις σήμερα το πρωί είχε ξεκινήσει την αναζήτησή του. Και μπορεί το φίλημα της Έχιδνας να του είχε δώσει υπερφυσική δύναμη και αντοχή, και δηλητηριώδη οργή, και μόνιμη αϋπνία, αλλά δεν του είχε δώσει μαντικές δυνάμεις.

Ύστερα από μερικές ώρες ξεκούρασης, σηκώθηκε πάλι όρθιος και καβάλησε τον Γκριζοχαίτη, ψάχνοντας για τα Χαλάσματα των Όφρων. Κατευθυνόμενος τώρα προς τα βόρεια· γιατί νόμιζε ότι αρκετά δυτικά είχε ταξιδέψει. Και οι νότιες παρυφές των δασών πρέπει να ήταν κοντά του, αν δεν έκανε λάθος, αλλά το ερείπιο πιθανώς να βρισκόταν πιο βαθιά. Η καλοκαιρινή βλάστηση ήταν πυκνή γύρω του, και οι ομίχλες επίσης. Και γίνονταν ολοένα και πιο πυκνές όσο πιο βόρεια πήγαινε. Δεν ήταν εύκολο να κοιτάζει στο έδαφος για ίχνη. Χρησιμοποιούσε έναν φακό για να φωτίζει μέσα από την καταχνιά. Τίποτα ενδιαφέρον δεν έβρισκε καθώς η ώρα περνούσε. Οι σκιές και οι ήχοι του δάσους απλώνονταν ολόγυρά του. Ερπετά τον παρακολουθούσαν, και όχι μόνο: ήταν σίγουρος πως μπορούσε να δει τις φιγούρες κι άλλων, μεγαλύτερων ζώων. Ορισμένα απ'αυτά ίσως να τον λογάριαζαν για βραδινό απόψε. Αν τον πλησίαζαν θα ήταν το τελευταίο τους λάθος· ο Οφιομαχητής είχε το ένα του χέρι στο μανίκι του θηκαρωμένου Φιλίου της Έχιδνας, έτοιμος να το τραβήξει.

Τα σκοτάδια βάθαιναν και βάθαιναν καθώς ο χρόνος κυλούσε. Ο Γεώργιος υπολόγιζε ότι πλέον πρέπει να βρισκόταν αρκετά μακριά από τις νότιες παρυφές των Βρεγμένων Δασών. Ακολουθούσε πάντα βόρεια κατεύθυνση, κοιτάζοντας την πυξίδα του ρολογιού του.

Αυτή η αναζήτηση για τα Χαλάσματα των Όφρων άρχισε να του μοιάζει τόσο μάταιη όσο η αναζήτηση για το χαμένο παρελθόν του... και η

οργή του φούντωσε μέσα του. Αλλά την κράτησε υπό έλεγχο με τις δι-
δαχές του Γέρου του Ανέμου, για να μη ρημάξει το δάσος γύρω του.

Ήταν, τελικά, μύθος μονάχα αυτό το καταραμένο ερείπιο; Δεν μπο-
ρεί. Κάπου πρέπει να υπήρχε. Κάπου σε τούτους τους τόπους...

Η νύχτα ήρθε, και ο Οφιομαχητής νόμιζε ότι τώρα ίσως να βρισκόταν
τόσο μακριά από τις νότιες παρυφές των δασών όσο κι από τις βόρειες.
Και ήταν ώρα να ξεκουράσει το άλογό του και να ξεκουραστεί κι ο ί-
διος. Βρήκε ένα σημείο που του φαινόταν καλό και ξεπέζεψε. Έβγαλε
τους χαλινούς και τη σέλα από τον Γκριζοχαίτη και τον έδεσε σ'ένα δέ-
ντρο. Ο ίδιος κάθισε παραδίπλα, κάτω από ένα άλλο, πιο χοντρό δέ-
ντρο. Τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας απ'το θηκάρι και το κάρφωσε στη
γη. Έβγαλε μερικά ξύλα από τον σάκο του, τα οποία είχε μαζέψει κα-
θοδόν, και άναψε μια φωτιά με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Η Ευθα-
λία ήταν τυλιγμένη στον πήχη του αριστερού του χεριού, και δεν φαι-
νόταν πρόθυμη να πάει πουθενά.

Ο Γκριζοχαίτης, ύστερ' από λίγο, άρχισε να χρεμετίζει νευρικά.

Ο Οφιομαχητής, που έτρωγε, διέκοψε το φαγητό του. Τα ορθάνοιχτα
μάτια του ερεύνησαν τις σκοτεινές ομίχλες. Συνέβαινε κάτι; Κάποιο θη-
ρίο βρισκόταν κοντά; Τ'αφτιά του δεν άκουγαν κανένα γρύλισμα...
Αλλά διαισθανόταν μια... αλλαγή. Τι είχε αλλάξει;

Φυσικά. Τα ερπετά. Δεν ένιωθε ερπετά γύρω του (εκτός από την Ευ-
θαλία). Πού είχαν εξαφανιστεί;

Ο Γκριζοχαίτης χρεμέτισε δυνατότερα και σηκώθηκε στα πισινά του
πόδια, κλοτσώντας με τα μπροστινά το δέντρο στο οποίο ήταν δεμέ-
νος.

Ο Γεώργιος τινάχτηκε όρθιος, αρπάζοντας το μανίκι του Φιλιού της
Έχιδνας και ξεκαρφώνοντας το λεπίδι από τη γη. Τι τρόμαζε το άλογο;
Τι ήταν εδώ;

Τότε, είδε τις ομίχλες να κινούνται. Στα άκρα της ακτινοβολίας της
φωτιάς του, και ακόμα πιο κοντά, τις είδε να κινούνται μ'έναν τρόπο
που δεν ήταν καθόλου φυσικός για ομίχλες. Έμοιαζαν ζωντανές. Σχη-
μάτιζαν αλλόκοτες μορφές. Σχημάτιζαν εφιαλτικά πρόσωπα, εξωφρε-
νικά μακρόστενα, ή πολύ χοντρά, με μακριές, γαμψές μύτες, με αφτιά
σαν φύλλα δέντρων ή φτερά πουλιών, με μάτια σαν λάκκους ή

σχισμάδες. Κι ένα φοβερό αλλά υπόκωφο γέλιο αντηχούσε από αυτά τα πρόσωπα...

Γέλιο; Ο Γεώργιος είχε την εντύπωση πως δεν το άκουγε αυτό το γέλιο με τ'αφτιά του· το άκουγε με το μυαλό του... λες κι ήταν όνειρο.

Κάποιοι δαίμονες των Βρεγμένων Δασών βρισκόταν εδώ. Κάποιου είδους ασώματη, ανόργανη οντότητα, που έλεγαν οι μάγοι.

Αλλά δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Οφιομαχητής είχε έρθει αντιμέτωπος με τέτοια όντα. Έτεινε τη λεπίδα του προς τα πρόσωπα στις ομίχλες – την ιερογραμμένη λεπίδα του Φιλιού της Έχιδνας που είχε και παλιότερα διώξει δαίμονες. Και ίσως, μάλιστα, να μπορούσε και να τους σκοτώσει.

«Μακριά,» είπε ο Γεώργιος, απειλητικά.

Ο νυχτερινός επισκέπτης δεν έδωσε σημασία· παράξενα σχήματα και εφιαλτικά πρόσωπα εξακολουθούσαν να εμφανίζονται μέσα στις ομίχλες, και ο Οφιομαχητής τα αισθανόταν να πολιορκούν την ψυχή του, να προσπαθούν ενεργά να τον τρομοκρατήσουν, ενώ το άηχο γέλιο τους ηχούσε μες στο κεφάλι του και τα φοβισμένα χρεμετίσματα του Γκριζοχαίτη αντηχούσαν στ'αφτιά του.

Η οργή του τον πλημμύρισε. «Είπα ΜΑΚΡΙΑ, δαίμονα!» κραύγασε, και, γρυλίζοντας σαν θηρίο, όρμησε στα πρόσωπα της καταχνιάς. Σπαθίζοντας με το Φιλί της Έχιδνας. Η λεπίδα πέρασε από μέσα τους όπως θα περίμενε κανείς να περάσει μέσα από συνηθισμένη αντάρα. Χωρίς να τη βλάψει. Και χωρίς να βλάψει τα πρόσωπα. Τα οποία τώρα πολλαπλασιάζονταν και ανασχηματίζονταν. Δύο πρόσωπα ενώνονταν και γίνονταν ένα. Ένα πρόσωπο χωριζόταν και γινόταν δύο, ή τρία. Γελούσαν και έκαναν αισχρές κι απειλητικές γκριμάτσες.

Ο Οφιομαχητής σπάθισε ξανά, δεξιά κι αριστερά, αποδώ κι αποκεί, κραυγάζοντας, εξαπολύοντας την οργή του κατά του δαίμονα... αλλά δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να τον πειράξει. Η ιερογραμμένη λεπίδα του δεν φαινόταν να έχει καμιά επίδραση επάνω σ'ετούτη τη συγκεκριμένη οντότητα. Γιατί;

Ο Γκριζοχαίτης χρεμέτιζε ξέφρενα και κλοτσούσε το δέντρο, προσπαθώντας να σπάσει το σχοινί που τον κρατούσε δεμένο εκεί.

Ο Γεώργιος είχε την αίσθηση ότι σπάθιζε κάτι που δεν υπήρχε. Ότι σπάθιζε αντικατοπτρισμούς. Ότι χτυπούσε αντανάκλασεις στο νερό.

Ότι δεν ήταν στραμμένος στη σωστή κατεύθυνση. Ο εχθρός του δεν ήταν οι ομίχλες. Ήταν κάτι άλλο... Τι; Σίγουρα όχι κάτι γύρω του. Αν βρισκόταν γύρω του, το Φιλί της Έχιδνας θα τον είχε αγγίξει ως τώρα, θα τον είχε ξαποστείλει.

«Παρουσιάσου!» φώναξε ο Γεώργιος. «Τι ζητάς;»

Ο Γκριζοχαίτης έσπασε το σχοινί–

Ο Οφιομαχητής τινάχτηκε και τον άρπαξε προτού απομακρυνθεί. Τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τον λαιμό του τρομαγμένου ζώου και το κράτησε κοντά του με υπερφυσική δύναμη, ψιθυρίζοντάς του συγχρόνως να ηρεμήσει, ψιθυρίζοντάς του ότι δεν υπήρχε κίνδυνος. «Αυτός ο δειλός καριόλης παίζει μαζί μας. Αλλά θα τον βρω. Δε μπορεί να σε πειράξει, δε μπορεί...»

Τα μάτια του Γεώργιου ερευνούσαν, αβλεφάριστα, τις ομίχλες και τα σκοτάδια, καθώς το άλογο ηρεμούσε τώρα, μοιάζοντας να τον εμπιστεύεται. Και εκεί, στα άκρα της ακτινοβολίας της φωτιάς, ο Οφιομαχητής νόμιζε πως διέκρινε... μια μορφή. Δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς· ίσως να ήταν η ιδέα του μονάχα – αλλά έπρεπε να το κοιτάξει από πιο κοντά.

«Μείνε εδώ, Γκριζοχαίτη. Μείνε εδώ,» είπε επιτακτικά, ενώ φριχτά πρόσωπα και εξωφρενικά σχήματα διαμορφώνονταν από τις ομίχλες και δαιμονικά γέλια ακούγονταν μες στο μυαλό του μαζί μ'έναν ήχο σαν άνεμο που κι αυτός μονάχα στο μυαλό του υπήρχε, ήταν βέβαιος.

Αφήνοντας τον λαιμό του Γκριζοχαίτη, άρπαξε ένα από τα ξύλα της φωτιάς κι έτρεξε προς τα εκεί όπου πίστευε πως είχε δει κάτι πίσω από την καταχνιά. Στο άλλο του χέρι βαστούσε υψωμένο το Φιλί της Έχιδνας. Τα εφιαλτικά πρόσωπα παρουσιάζονταν εμπρός του προσπαθώντας να τον τρομάξουν. Αισθανόταν μια διαβολική δύναμη να πολιορκεί την ψυχή του· αλλά το μόνο που κατάφερνε αυτή η δύναμη ήταν να κάνει την οργή του να φουντώνει σαν πυρκαγιά.

Περνώντας μέσα από τα δαιμονικά πρόσωπα όπως θα περνούσε μέσα από κανονική αντάρα, έφτασε εκεί που ήθελε, και ο πρόχειρος δαυλός στο χέρι του φώτισε μια σκοτεινή μορφή σαν φιγούρα σκύλου, αλλά μεγαλύτερη από σκύλο. Μ'ακόμα ένα μεγάλο βήμα, ο Οφιομαχητής βρέθηκε πιο κοντά της, και τώρα το φως του αποκάλυψε μια

ομιχλόσαυρα – πιο μεγάλη απ’ό,τι είχε δει ποτέ του. Δεν ήξερε ότι υπήρχαν τόσο μεγάλες ομιχλόσαυρες.

Τα μάτια της τον ατένιζαν διαπεραστικά.

Στο μυαλό του ήρθε μια πελώρια χελώνα που είχε συναντήσει στο Μεγάλο Δάσος της Μικρυδάτιας... Παρόμοια περίπτωση; Κάποιος δαίμονας φώλιαζε μέσα σ’ετούτη την ομιχλόσαυρα που ήταν μεγαλύτερη από ψηλόσαυρο;

Ο Οφιομαχητής έστρεψε το Φιλί της Έχιδνας προς το παράξενο ερπετό, με το οποίο αισθανόταν την ίδια συγγένεια που ένιωθε με τα άλλα ερπετά τώρα που είχε στρέψει την προσοχή του επάνω του. «Εσύ...» είπε. «Εσύ το κάνεις αυτό! Εσύ κάπως αλλοιώνεις τις ομίχλες.»

Η μεγάλη ομιχλόσαυρα έβγαλε ένα άγριο σύριγμα προς τη μεριά του.

Ο Γεώργιος επιχείρησε να την πλησιάσει. Αν ήταν δαιμονισμένη όπως εκείνη η χελώνα, το ιερογραμμένο λεπίδι του σπαθιού του θα έδιωχνε την πνευματική οντότητα από μέσα της όταν ερχόταν σε επαφή μαζί της.

Η ομιχλόσαυρα γύρισε κι έφυγε, τρέχοντας μες στη βλάστηση και την καταχηνιά.

Ο Οφιομαχητής την κυνήγησε, αλλά σύντομα την έχασε. Ήταν πολύ εύκολο να χάσεις ομιχλόσαυρα μέσα σε ομίχλες· ναι, ακόμα και τόσο μεγάλη ομιχλόσαυρα. Δεν είχαν πάρει τυχαία το όνομά τους. Αν ήταν πρωί, ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι ίσως – ίσως – και να μην την είχε χάσει. Τώρα όμως ήταν νύχτα, και τα σκοτάδια διευκόλυναν τη σαύρα.

Ο Οφιομαχητής στάθηκε για λίγο ακίνητος, αφουγκραζόμενος τους ήχους του δάσους. Οι ομίχλες γύρω του παρατήρησε ότι ήταν κανονικές: δεν σχημάτιζαν ακατονόμαστες μορφές ούτε εφιαλτικά πρόσωπα. Ο νυχτερινός επισκέπτης είχε αποφασίσει να υποχωρήσει.

Ο Γεώργιος προσπάθησε να επιστρέψει στο μέρος όπου είχε ανάψει τη φωτιά, και μόνο επειδή είχε ανάψει τη φωτιά κατάφερε τελικά να το βρει μέσα στην καταχηνιά. Ο Γκριζοχαίτης ευτυχώς δεν είχε απομακρυνθεί· στεκόταν εκεί και τον περίμενε. Τίποτα δεν φαινόταν να τον ενοχλεί τώρα. Χρεμέτισε φιλικά βλέποντας τον κύριό του να παρουσιάζεται μέσα απ’τα σκοτάδια και την αντάρα των δασών. Ο Οφιομαχητής πλησίασε και του χάιδεψε τη γκρίζα χαίτη.

«Την κοπάνησε,» είπε. Και αναρωτιόταν τι είδους πλάσμα να ήταν αυτό. Ήταν όντως κάτι το δαιμονισμένο, όπως εκείνη η ογκώδης χελώνα στο Μεγάλο Δάσος της Μικρυδατίας; Ή, μήπως, ήταν κάποιο ερπετό που μέχρι στιγμής δεν είχε συναντήσει και το οποίο είχε την ικανότητα να επηρεάζει τις ομίχλες;

Παράξενο, όμως, αυτό αν συνέβαινε. Τα φυσικά πλάσματα, κατά κανόνα, δεν είχαν τέτοιες δυνάμεις πουθενά στο Γνωστό Σύμπαν (γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν του). Για να μπορεί ένα πλάσμα να επηρεάζει έτσι τα φαινόμενα της φύσης σήμαινε ότι ήταν κάτι περισσότερο από ένα συνηθισμένο ζώο.

Και τώρα ο Οφιομαχητής σκέφτηκε πως γι'αυτό δεν βρίσκονταν άλλα ερπετά γύρω του προηγούμενως. Φοβόνταν την παρουσία αυτής της μεγάλης ομιχλώσας.

Έδεσε πάλι τον Γκριζοχαίτη στο δέντρο όπου τον είχε δεμένο και πριν, και ο ίδιος κάθισε κάτω από το δικό του δέντρο, μπροστά στη φωτιά. Το Φιλί της Έχιδνας το κάρφωσε στη γη. Το αναμμένο ξύλο που είχε πάρει μαζί του το είχε ήδη επιστρέψει στις φλόγες.

Αφήνοντας την Πάροδο του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει σταθερά μέσα του, περίμενε η νύχτα να περάσει.

Ερπετά άρχισαν να μαζεύονται γύρω του...

Οι ομίχλες ήταν σιωπηλές.

Πριν από δυο ώρες, έξω από τα Βρεγμένα Δάση, στους Δυτικούς Αγρούς, ενώ σουρούπωνε, ο Γέρο-Κράχτης επέστρεφε στο σπίτι του καβάλα στον γάιδαρό του, και είδε κάτι να κρέμεται εκεί. Από έναν πάσσαλο. Κάτι το σκοτωμένο τού έμοιαζε. Κάποιο ζώο... Ανησύχησε κι έπιασε το παλιό πιστόλι που κρατούσε για τέτοιες περιστάσεις. Ουμόταν μια εποχή, όταν ήταν νέος, που τα πυροβόλα όπλα ήταν πιο αξιόπιστα στην Υπερυδάτια. Και τότε, δηλαδή, δυσλειτουργούσαν κάπου-κάπου, αρκετά συχνά, μα όχι όπως σήμερα. Ωστόσο, ο γέρος ακόμα κρατούσε το πιστόλι του. Ήταν πολύ ηλικιωμένος για να χειρίζεται σπαθί ή τσεκούρι, ή για να τεντώνει τόξο· και ούτε τις βαλλίστρες τις συμπαθούσε.

Πλησιάζοντας τώρα το σπίτι του, παρατήρησε πως το ζώο που κρεμόταν σκοτωμένο από τον πάσσαλο δεν του ήταν άγνωστο.

«Δοντιάρ'...» έκανε ο γέρος. «Δοντιάρ'!...» Ήταν ο σκύλος του. Πουλιά είχαν ήδη μαζευτεί και τσιμπολογούσαν το νεκρό σώμα.

Η πόρτα του σπιτιού του Γέρο-Κράχτη άνοιξε, και μια γυναίκα βγήκε. «Συγγνώμη γι' αυτό, γέρο, αλλά ο σκύλος σου πήγε να μας δαγκώσει.»

Κι άλλοι ξεπρόβαλαν από γύρω, βγαίνοντας από τον στάβλο και πίσω από τη στάνη και το κοτέτσι, και πίσω από ένα δέντρο και κάτι θάμνους παραδίπλα. Είχαν ρόπαλα και μαστίγια στα χέρια.

Γενναίοι.

«Τι σας έκαμνε, ρε, το ζωντανό, ρε!» φώναξε ο Γέρο-Κράχτης, οργισμένος, με δάκρυα να μαζεύονται στα μάτια του, κουνώντας απειλητικά το πιστόλι του προς τη μεριά της Ιωάννας των Αγρών. «Πρώτα το παιδί μ', τώρα το ζώο μ'; Γιατί, ρε; Γιατί!»

«Σου είπα, γέρο: μας χίμησε.»

«Ήρθατ' ακάλεστοι!»

Ένας από τους Γενναίους, σημαδεύοντάς τον με βαλλίστρα, είπε: «Κατέβασ' το πιστόλι σ', γέρο, προτού χάσεις τη ζωή σ'!»

Το χέρι του Γέρο-Κράχτη έτρεμε. «Ε σκοτώστε μ', τότες, ρε! Σκοτώστε μ'! Σκοτώσατ' το παιδί μ', σκοτώστε μ' κι εμένα, ρε!»

«Δεν ήρθαμε για να σε σκοτώσουμε,» του είπε η Ιωάννα των Αγρών. «Ψάχνουμε τον μαυρόδερμο ξένο που φιλοξεν-»

«Αυτός θα σας σκοτώσ' όλοι, ρε! Σκοτώστε μ' αλλ' αυτός θα σας σκοτώσ' όλοι!» Και πάτησε τη σκανδάλη του παλιού πιστολιού του απανωτά, μία, δύο φορές – και με τη δεύτερη το όπλο πυροβόλησε.

Η Ιωάννα είχε ήδη κάνει στο πλάι, παρατηρώντας την κίνηση του τρεμάμενου χεριού του γέρου· αλλά η βολή του μάλλον θα την είχε αστοχήσει ούτως ή άλλως. Η σφαίρα χτύπησε τον τοίχο δίπλα της καθώς ο κρότος του πυροβόλου αντηχούσε δυνατός μες στο σούρουπο κάνοντας τα πουλιά που είχαν μαζευτεί πάνω στον νεκρό σκύλο να φτερουγίσουν μακριά.

Ο Γενναίος με τη βαλλίστρα τράβηξε τη σκανδάλη του δικού του όπλου, και το βέλος χτύπησε τον Γέρο-Κράχτη στο στήθος σαν αστροπελέκι, ρίχνοντάς τον απ' τον γάιδαρό του, αιμόφυρτο.

«Όχι, ρε γαμώτο!» αναφώνησε η Ιωάννα των Αγρών. «Δεν τον ήθελα νεκρό τον τρελόγερο!»

«Πήγε να σε σκοτώσ'!»

Η Ιωάννα, κουνώντας οργισμένα το μαυρομάλλικο κεφάλι της, ζύγωσε τον πεσμένο γέρο. Το βέλος ήταν καρφωμένο βαθιά μέσα του· αποκλείεται να ζούσε. Τα μάτια του της θύμιζαν ήδη μάτια νεκρού. «Ηλίθιε κωλόγερε!» γρύλισε η Ιωάννα των Αγρών. «Πήγες να πυροβολήσεις εμένα, ηλίθιε; Εμένα; Εγώ—»

«Η οργή,» έκρωξε ο Γέρο-Κράχτης μέσα από αιματοβαμμένα χείλη, «τ'Αστερίων'... στα κεφάλια σας...» Και πέθανε.

5

Ο Μάρκος, ο Δωδέκατος Όφης της Ιλφόνης, μένει στην Κοντή Ουρά, και στο σπίτι του τώρα κατευθύνομαι μαζί με τον Νικόλαο, τον Εικοστό-Τρίτο Όφι των Κάτω Ακτών. Είμαστε κι οι δύο επάνω στα δίκυκλά μας καθώς διασχίζουμε τους σκοτεινιασμένους δρόμους της Κεντρικής Αγοράς, φεύγοντας από το Καμίνι, πηγαίνοντας προς τα νότια. Ο Λεωνίδας δεν είναι μαζί μας· θα ξεκινήσει ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, καβάλα στο δικό του δίκυκλο, για να πάει βόρεια, στην Ενδότερη, πέρα από τη Μεσοδυτική Πύλη, ώστε να μιλήσει στην Αικατερίνη, την Τέταρτη Οχιά της Ιλφόνης.

Η Κοντή Ουρά είναι αμέσως νότια της Κεντρικής Αγοράς· δεν αργούμε καθόλου να μπούμε στους κακοφτιαγμένους, στριφτούς δρόμους της. Περνάμε δίπλα από τη Γέφυρα των Λιμανιών αλλά δεν ανεβαίνουμε· συνεχίζουμε, κυλώντας τους τροχούς μας κοντά στις όχθες του ποταμού Αλκόνου. Παρατηρώ ότι κυκλοφορούν εδώ περισσότεροι φρουροί απ'ό,τι θα περίμενα· προσέχουν τις προβλήτες. Και στον ποταμό περιφέρονται βάρκες με φρουρούς. Η Φύλακας της Ιλφόνης θέλει να είναι σίγουρη ότι ο Κλεάνθης δεν θα της ξεφύγει μέσω του Αλκόνου.

Ο Νικόλαος με οδηγεί πίσω από μια πολυκατοικία και σταματά το δίκυκλό του. Σταματάω δίπλα του.

«Τώρα θα πάμε με τα πόδια,» μου λέει, και κατεβαίνει από τη σέλα.

Τον μιμούμαι. Περνάμε από το πλάι της πολυκατοικίας και πλησιάζουμε ξανά την όχθη και τις προβλήτες. Είμαστε σχετικά κοντά στις εκβολές του Αλκόνου· τις βλέπεις από εδώ, αν κοιτάξεις προς τα δεξιά. Βλέπεις τον μεγάλο ποταμό να χύνεται στην ατέρμονη θάλασσα της Υπερυδάτιας. Ο Νικόλαος με πηγαίνει προς ένα σπίτι που έχει παραπλεύρως ένα μικρό ναυπηγείο για βάρκες.

«Εδώ μένει,» μου λέει. «Είναι ναυπηγός, όπως σου είπα.»

Το θυμάμαι.

Ρίχνω μια ματιά στ'αριστερά, μήπως οι μαχητές της Φύλακα που περιπολούν τις προβλήτες μάς κοιτάζουν. Αλλά δεν νομίζω ότι κανείς τους μας δίνει σημασία. Μα την Έχιδνα, ένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου είναι εδώ, κάτω από τη μύτη τους, και δεν ξέρουν τίποτα! Γι'αυτό είναι σοφοί όσοι λένε ότι η καλύτερη κρυψώνα είναι σε κοινή θέα.

Ο Νικόλαος πατά το κουδούνι δίπλα στην πόρτα του σπιτιού. Περιμένουμε. Βήματα ακούγονται από μέσα.

«Ποιοι είστε;» ηχεί μια φωνή πίσω από την πόρτα.

Ο Νικόλαος παραμερίζει την κουκούλα του. «Δε μ'αναγνωρίζεις, Μάρκε, Δωδέκατε;»

«Και μαζί σου;»

«Ένας φίλος, φυσικά. Ένας πανίσχυρος φίλος.»

Αρχίσαμε πάλι τις μαλακίες...

Ο Μάρκος μάς ανοίγει και μπαίνουμε σ'ένα μικρό χολ. Είναι ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με δέρμα λευκό-ροζ, μαλλιά γκριζα, και πρόσωπο άγριο κι αξύριστο. Δε μπορεί νάναι μικρότερος από πενήντα χρονών. Άντε να είναι σαράντα-οκτώ. Δε θυμάμαι να έχω ξαναδεί Τέκνο τέτοιας ηλικίας. Αλλά ίσως να κάνω και λάθος.

«Δε θα κοιτάξουμε την όψη σου... φίλε;» μου λέει ο Μάρκος, ο Δωδέκατος Όφρις της Ιλφόνης.

«Είμαστε μόνοι εδώ;» τον ρωτά αμέσως ο Νικόλαος.

Ο Μάρκος ρουθουνίζει. «Ποιος άλλος λες νάναι μαζί μας;»

Δε μ'αρέσει αυτό. Σημαίνει ότι δεν κρύβονται στο σπίτι του η Μάρθα, ο Ευύχιος, κι ο Κλεάνθης. Επομένως... Τέλος πάντων· ας του μιλήσουμε πρώτα.

«Θα δούμε την όψη σου;» με ρωτά ξανά ο Μάρκος.

Η οργή μου θεριεύει μέσα μου σαν ιοβόλος δράκος. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κρατά υπό έλεγχο. Κατεβάζω την κουκούλα μου.

Τα μάτια του Μάρκου γουρλώνουν προς στιγμή· ύστερα στενεύουν. «Εσύ...» κάνει.

«Ο Οφιομαχητής!» του λέει ο Νικόλαος.

«Γεώργιο με λένε,» συστήνομαι στον Μάρκο.

Μου δίνει το χέρι του. Καλύτερη αντίδραση από την υπόκλιση του φιδίου, μα την Έχιδνα! «Το σπίτι μου είναι δικό σου,» μου λέει.

Του σφίγγω το χέρι (συγκρατημένα – δε θέλω να του το σπάσω). «Όχι,» του αποκρίνομαι. «Το σπίτι σου είναι δικό σου. Και συγγνώμη που σ’ενοχλούμε τέτοια ώρα.»

«Δεν είν’ ενόχληση. Καθόλου ενόχληση. Ελάτε»· στρέφεται και βαδίζει κάνοντάς μας νόημα να τον ακολουθήσουμε.

Ο Νικόλαος μού χαμογελά. «Φιλικός άνθρωπος, βλέπεις;»

Μπαίνουμε σ’ένα μικρό σαλόνι και καθόμαστε στις καρέκλες του τραπεζιού. «Τι να κεράσω;» ρωτά ο Μάρκος, ακόμα όρθιος.

«Τίποτα,» του λέω. «Για να σε ρωτήσουμε κάτι ήρθαμε.»

«Ό,τι θέλετε.» Κάθεται αντίκρυ μας.

«Ψάχνουμε μια γυναίκα που λέγεται Μάρθα. Είναι κι αυτή του Κύκλου σας–»

«Η Φύλακας την κυνηγά!» μου λέει απότομα, εν είδει προειδοποίησης.

«Το ξέρεις, λοιπόν...»

«Φυσικά και το ξέρω. Ήρθαν να με βρουν, οι άμυναλοι βάτραχοι! Δεν είναι μόνη της η Μάρθα, αυτή η οχιά από τη Σαλντέρια–»

«Έχει μαζί της ακόμα ένα Τέκνο–»

«Τον Ευθύμιο, ναι· αυτός την έφερε εδώ, ο άμυναλος βάθρακας. Αλλά δεν έχει μόνο αυτόν μαζί της. Έχει και τον σύζυγο της προηγούμενης Φύλακα. Δραπέτευσαν από τα μπουντρούμια της Φόνισσας και πήραν και τον Κλεάνθη – και μου κουβαλήθηκαν εδώ, ζητώντας μου να τους δώσω βάρκα για να την κοπανήσουν είτε προς τα βόρεια είτε προς τα νότια, να βγουν στη θάλασσα–»

«Πότε ήρθαν; Σήμερα;»

Με κοιτάζει με ξαφνική καχυποψία. «Γιατί τους ψάχνεις, για νάχουμε καλό ρώτημα;»

Ο Νικόλαος γελά. «Υποπτεύεσαι τον Οφιομαχητή; Λες να δουλεύει για τη Φόνισσα – αυτός κι εγώ μαζί του;»

«Φυσικά και όχι· δεν ήθελα να...» Κομπιάζει.

«Προσπαθώ να τους βρω για να τους σώσω,» εξηγώ. «Ήδη πήρα τους άλλους από τα μπουντρούμια του Οχυρού του Ποταμού – τους πέντε Σαλντέριους αγωνιστές που είχαν ακολουθήσει εδώ τη Μάρθα και τον Ευθύμιο.»

«Μα την Έχιδνα! Εισβολή στο Οχυρό της Φόνισσας;» Τα μάτια του γυαλίζουν όπως μόνο τα μάτια των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου μπορούν να γυαλίσουν. «Και κανείς δεν με ειδοποίησε; Θα σας είχα—»

«Δεν κάναμε εισβολή. Πήγαμε και της το ζητήσαμε. Η Αρχιέρεια της Ιχθυοδατίας ήταν μαζί μου.»

Η όψη του αγριεύει ακόμα περισσότερο. «Τι; Αυτή η... η...;»

«Ακόμα κι αυτή η θλιβερή χελώνα,» λέει ο Νικόλαος, «οφείλει να σέβεται τον Οφιομαχητή, ανόητε. Οι πέντε Σαλντέριοι είναι τώρα ελεύθεροι· και το ίδιο θα ήταν και η Μάρθα κι ο Ευθύμιος αν δεν είχαν δραπετεύσει μαζί με τον άντρα της προηγούμενης Φύλακα.»

«Πότε ήρθαν να σε βρουν;» ρωτάω πάλι.

«Χτες βράδυ,» μου λέει ο Μάρκος. «Αλλά τους έδιωξα στα γρήγορα, γιατί είχα ήδη δει τις προβλήτες και τον ποταμό να γεμίζουν με μαχητές της Φύλακα και τόχα καταλάβει ότι κάτι έτρεχε. Τους ελέγχουν όλους, τώρα, έχεις υπόψη σας. Βλέπουν τα πρόσωπά τους. Ρίχνουν φώτα μες στη νύχτα πάνω σε κάθε πλεούμενο που κάνει ν'αποπλεύσει. Πάω στοίχημα ότι ακόμα και μάγους θάχουν βάλει για να ψάχνουν για τους δυο αδελφότες από τη Σαλντέρια.»

«Δεν τους έδωσες βάρκα, λοιπόν...»

«Δεν μπορούσα να τους δώσω! Δε θάχε νόημα, εξάλλου. Θα τους μάγκωναν· ήταν καταφανές. Τους είπα να φύγουν γρήγορα προτού μου φέρουν εδώ και τους μαχητές της Φόνισσας.»

«Και πού πήγαν;»

«Δεν ξέρω, και δεν ρώτησα. Καλύτερα να μην ξέρω, σκέφτηκα.»

«Γενικά, ναι,» συμφωνώ, «καλύτερα ίσως. Αλλά όχι στη συγκεκριμένη περίπτωση. Πρέπει να τους βρω.»

«Δε γνώριζα για σένα, Οφιομαχητή. Ούτε μου είπαν τίποτα.»

«Δεν είχαν υπόψη τους ότι ερχόμουν.»

«Με τι άλλο τρόπο μπορώ να σ'εξυπηρετήσω;»

«Πού νομίζεις ότι πήγαν;»

«Δε μπορώ να ξέρω. Στην Αικατερίνη, ίσως. Αν και... οι μαχητές της Φόνισσας θα κάνουν ελέγχους στη Μεσοδυτική Πύλη τώρα.»

Νεύω. «Ακριβώς. Πού αλλού μπορεί να πήγαν, Μάρκε; Δεν τους πρότεινες κανένα μέρος;»

«Τους είπα μόνο ότι ο Κυριάκος στην Πατητή ίσως να κατάφερνε να τους βρει καμιά κρυψώνα. Αλλά δεν ξέρω άμα ακολούθησαν τη συμβουλή μου· και δεν ξέρω άμα ο Κυριακός κατόρθωσε όντως να τους βρει κρυψώνα.»

«Ποιος είναι αυτός ο Κυριάκος; Του Κύκλου σας;»

Νεύει. «Φυσικά. Ο Έκτος Όφρις της Ιλφόνης.» Και μας πληροφορεί πώς μπορούμε να έρθουμε σε επαφή μαζί του. «Αλλά σου λέω, Οφιομαχητή, δεν ξέρω αν πήγαν σ' αυτόν. Δε μου είπαν πού θα πάνε, κι έφυγαν βιαστικά από εδώ, και θυμωμένοι μαζί μου – σαν εγώ να μπορούσα να κάνω κάτι, μα την Έχιδνα!»

«Σ' ευχαριστούμε,» του λέω, και σηκώνομαι από την καρέκλα. «Πάμε, Νικόλαε.»

Κι ο Μάρκος σηκώνεται. «Κι αν θέλετε τίποτ' άλλο....» μορφάζει.

«Για την ώρα, τίποτα,» αποκρίνομαι.

Μας ξεπροβοδίζει ως την εξώπορτα του σπιτιού του και βαδίζουμε γρήγορα προς τα δίκυκλά μας, πίσω από εκείνη την πολυκατοικία. Δε νομίζω ότι κανένας από τους μαχητές της Φύλακα μάς προσέχει. Η προσοχή τους πρέπει να είναι κυρίως στραμμένη στον ποταμό, γιατί από εκεί μπορεί να ξεφύγουν οι δραπέτες.

Καθώς πλησιάζουμε τα δίκυκλα, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου κουδουνίζει μέσα από την κάπα μου. Τον τραβάω έξω, φέρνοντάς τον στ' αφτί μου, έχοντας ήδη δει από τη μικρή οθόνη ότι είναι ο Λεωνίδας. «Έλα,» λέω. «Πού είσαι;»

«Η Αικατερίνη δεν τους έχει συναντήσει. Μονάχα κάτι φήμες έχουν φτάσει σ' αφτιά της, μέσω αδελφόφρων. Και έχει μια υποψία ότι μπορεί να πήγαν σε κάποιον στην Πατητή—»

«Κι εμείς εκεί κατευθυνόμαστε. Θα συναντηθούμε στην Πατητή, εντάξει;»

«Πού ακριβώς;»

«Στην Πλατεία του Κουρεμένου Χταποδιού. Την ξέρεις;»

«Γνωστή είναι.»

«Ωραία.» Τερματίζω την τηλεπικοινωνία κι ανεβαίνω στο δίκυκλό μου.

Ο Νικόλαος έχει ήδη καβαλήσει το δικό του κι ενεργοποιήσει τη μηχανή. «Τι έγινε;» με ρωτά.

Του λέω, καθώς φεύγουμε.

«Αναμενόμενο ήταν ότι δεν θα πήγαιναν στην Αικατερίνη,» μου λέει.
«Πολύ επικίνδυνο να περάσουν τη Μεσοδυτική Πύλη τώρα.»

«Τι άτομο είναι αυτός ο Κυριάκος; Τον έχεις ξανακούσει;»

«Αν τον είχα ξανακούσει, Οφιομαχητή, θα σ'τον είχα ήδη αναφέρει.»

«Γεώργιο με λένε,» του θυμίζω, για πολλοστή φορά, απομακρύνοντας την οργή μου.

Στρίβουμε βόρεια και δυτικά μες στην Κοντή Ουρά και σύντομα μπαίνουμε στο Λιμάνι των Φυλάκων όπου πάλι βορειοδυτικά κατευθυνόμαστε.

Ο πομπός μου κουδουνίζει ξανά. Τον βγάζω και κοιτάζω τη μικρή οθόνη του. Μάλιστα... σκέφτομαι. Τον φέρνω κοντά στ'αφτί μου. «Ναι;»

«Τα ιερά πρόσωπα αρχίζουν να γίνονται ανήσυχα,» μου λέει η φωνή της Λουκίας.

«Κράτα τους απασχολημένους.»

«Ρωτάνε πού είσαι.»

«Με τον παλιό γνωστό μου είμαι ακόμα. Δεν τον ξέρεις, δεν τον έχεις δει ποτέ. Τον λένε Νικόλαο και μένει κάπου στην Κοντή Ουρά. Βάλ' τους να παίξουν κάνα Δάγκωμα της Έχιδνας εν τω μεταξύ.»

«Δεν έχω τράπουλα μαζί μου.»

«Βρες μία.»

«Θα προσπαθήσω. Ελπίζω να μην κάνεις τίποτα υπερβολικά ριψοκίνδυνο. Πού είσαι;»

«Θα σου πω μετά.»

«Δε μ'αρέσει όταν μιλάς έτσι χυδαία, Καπετάνιε.»

Γελάω. «Θα σου πω μετά,» επιμένω. Χαιρετιόμαστε και τερματίζω την τηλεπικοινωνία.

Ο Νικόλαος μού ρίχνει ένα ερωτηματικό βλέμμα από το δίκυκλό του.

«Η Λουκία,» του λέω. «Οι ιερείς έχουν αρχίσει ν'αναρωτιούνται.»

«Και;»

«Τίποτα. Αυτό. Αλλά καλύτερα να μην αργήσω πολύ.»

Βγαίνουμε από το Λιμάνι των Φυλάκων, μπαίνουμε στην Πατητή, βόρειά του, δυτικά της Κεντρικής Αγοράς. Η Πλατεία του Κουρεμένου Χταποδιού είναι στα κεντρο-νοτιοανατολικά της Πατητής, και, φτάνοντας εκεί, τη βρίσκω όπως τη θυμάμαι από τις πειρατικές μου μέρες:

μια πλατεία μ'ένα σπασμένο άγαλμα χταποδιού στο κέντρο, ανάμεσα σε τέσσερα ψηλά δέντρα. Τριγύρω είναι μαγαζιά που έχουν περισσότερη κίνηση το βράδυ παρά το πρωί: μπαρ, πορνεία, καπηλειά, στέκια κλεφταποδόχων, καταγώγια όπου πουλιέται κι αγοράζεται ό,τι φαρμάκι και ουσία μπορείς να διανοηθείς, καταγώγια όπου βρίσκεις απαγορευμένες πλακέτες ήχου και εικόνas. Μέσα στην πλατεία κάθονται, μεθυσμένοι και ξεμέθυστοι, διάφοροι άνθρωποι: βλέπω δυο γυναίκες να ερωτοτροποούν μες στις σκιές· βλέπω τρεις άντρες να πίνουν από μπουκάλια, καθισμένοι οκλαδόν· βλέπω έναν τύπο ξαπλωμένο ανάσκελα, να ροχαλίζει, κάνοντας τη μεγάλη κοιλιά του να τραντάζεται· βλέπω έναν σκελετώδη νέο πεσμένο σαν νεκρό – ίσως και να είναι νεκρός. Η πλατεία φωτίζεται από δύο ενεργειακές λάμπες: η μία είναι αδύναμη, ετοιμοθάνατη· η άλλη τρεμοπαίζει κάθε τόσο. Εκτός από τις λάμπες, μονάχα οι πινακίδες κάποιων καταστημάτων φωτίζουν την πλατεία, τα φώτα που έρχονται από τα παράθυρα οικημάτων, και το φεγγαρόφωτο.

Σταματάμε τα δίκυκλά μας σε μια μεριά και περιμένουμε.

Βλέπω μια περιπολία μαχητών της Φύλακα να περνά καβάλα σε άλογα. Παράξενο τέτοιο φαινόμενο εδώ, τέτοια ώρα.

Κάποιοι επάνω σε δίκυκλο παρουσιάζεται στα άκρα της πλατείας, μισοκρυμμένος στα σκοτάδια. Ο Λεωνίδας.

Βγάζω ένα διαπεραστικό σφύριγμα μέσα απ'την κουκούλα μου.

Το δίκυκλο μάς πλησιάζει, σταματά μπροστά μας. «Εδώ είμαι,» λέει ο Λεωνίδας. «Η Αικατερίνη μού ανέφερε έναν άντρα που λέγεται Κυριάκος, ο Έκτος Όφης της Ιλφόνης...»

«Γι'αυτόν μάς είπε κι ο Μάρκος. Φαίνεται να τον θεωρούν κεντρικό σύνδεσμο εδώ.»

«Εγώ δεν τον είχα ξανακούσει,» λέει ο Λεωνίδας. «Παράξενο αν ο Ευθύμιος τον ήξερε.»

«Δεν τον ήξερε. Ο Μάρκος τού είπε γι'αυτόν»· και του αναφέρω, επί τροχάδην, τις πληροφορίες που μας έδωσε ο Δωδέκατος Όφης της Ιλφόνης. «Δεν είναι βέβαιο ότι πήγαν στον Κυριάκο, αλλά υπάρχει μια καλή πιθανότητα, γιατί... πού αλλού να πήγαν, μα την ουρά της Έχιδνας;»

«Σε κάποιο μέρος που πρότεινε ο Κλεάνθης;»

«Αυτό θα ήταν ό,τι χειρότερο,» λέω. «Ό,τι χειρότερο.»

«Φοβάσαι ότι έτσι η Φύλακας θα τους εντοπίσει;»

«Είναι πιο πιθανό, νομίζω. Τέλος πάντων· πάμε να βρούμε αυτό τον Έκτο Όφι της Ιλφόνης.»

Φεύγουμε από την Πλατεία του Κουρεμένου Χταποδιού και κατευθυνόμαστε προς τα εκεί όπου μας είπε ο Μάρκος. Δεν προλαβαίνουμε, όμως, να φτάσουμε. Μέσα από τους νυχτερινούς δρόμους φασαρία έρχεται στ'αφτιά μας: φωνές, οπλές αλόγων πάνω στο πλακόστρωτο, κίνηση μεταλλικών τροχών, μούγκρισμα μηχανών οχημάτων. Και βλέπουμε μαχητές με το έμβλημα της Φύλακα της Ιλφόνης να κινούνται εσπευσμένα. Οι δρόμοι έχουν ξαφνικά ελάχιστο κόσμο, αν και δεν είναι και τόσο αργά· ακόμα νυχτώνει νωρίς παρότι αυτός είναι ο τελευταίος μήνας του χειμώνα.

«Κάτι συμβαίνει,» παρατηρεί ο Λεωνίδας. «Κάτι σοβαρό.»

«Και πολύ φοβάμαι ότι πιθανώς νάχει σχέση με τους φίλους μας,» λέω.

Οι δυο τους δεν διαφωνούν.

«Ας ανακαλύψουμε πού είναι η εστία της πυρκαγιάς,» προτείνω.

Οι δυο τους, πάλι, δεν διαφωνούν. Με ακολουθούν καθώς οδηγώ το δίκυκλό μου προς τα εκεί όπου νομίζω ότι είναι το μέρος που συγκεντρώθηκαν οι μαχητές της Φύλακα και μετά απλώθηκαν τριγύρω.

Καθοδόν, μας σταματάνε. «Ε, εσείς εκεί!» φωνάζει ένας αρματωμένος άντρας πάνω σε άλογο. «Μείνετε ΕΚΕΙ, λέω! Μείνετ' εκεί που είστε!» Δίπλα του είναι ένα ανοιχτό τετράκυκλο όχημα με μισή ντουζίνα επιβάτες, επίσης αρματωμένους. Κι ένα δίκυκλο ακολουθεί, έχοντας δύο αναβάτες – έναν οδηγό κι έναν καθισμένο πίσω του ο οποίος κρατά μακρύ ρόπαλο με σιδερένια κεφαλή. Όλοι έχουν επάνω τους, κι επάνω στα οχήματά τους, το έμβλημα της Φύλακα – εκείνο το συμπαθητικό τέρας με την κορόνα.

«Τι τρέχει;» ρωτώ, κρατώντας σε απόσταση ασφαλείας την οργή μου που έχει γίνει ξαφνικά μια δηλητηριώδης θύελλα μέσα μου. «Περαστικοί είμαστε.»

«Βγάλτε τις κουκούλες σας! Τώρα!» προστάζει ο άντρας καβάλα στο άλογο.

Κατεβάζω την κουκούλα μου χωρίς ενδοιασμούς. Ακόμα κι αν μ'αναγνωρίσουν τι θα γίνει;

Ο Νικόλαος και ο Λεωνίδας με μιμούνται, ευτυχώς.

«Εξωδιαστασιακός, ε;» κάνει ο άντρας επάνω στο άλογο.

«Προφήτης είσαι;» Παρότι πολλοί, πάρα πολλοί – για να μην πω σχεδόν όλοι – στην Υπερυδάτια ξέρουν ότι ο Οφιομαχητής είναι κάποιος με κατάμαυρο δέρμα, αυτό δεν σημαίνει πως ο καθένας που με βλέπει μ'αναγνωρίζει κιόλας. Κι άλλοι κατάμαυροι άνθρωποι περνάνε από τούτη τη διάσταση, ή ακόμα και κατοικούν εδώ. «Κάναμε κάτι παράνομο;»

«Όχι. Αλλά φύγет' απ'αυτούς τους δρόμους. Γίνεται έρευνα.»

«Δε θέλαμε να μπλεχτούμε στα πόδια σας.» Σηκώνω ξανά την κουκούλα μου και βάζω τους τροχούς μου σε κίνηση. Τα Τέκνα με ακολουθούν.

«Για λίγο,» μου λέει ο Νικόλαος ερχόμενος πλάι μου, «έλεγα πως θα τα καθαρίζαμε τα μιάσματα της Φόνισσας, Οφιομαχητή!»

«Αν ξανακούσω μαλακίες θα σε δείρω,» του αποκρίνομαι, και δεν αστειεύομαι τελείως. Το τελευταίο πράγμα που μας χρειάζεται τώρα είναι να εμπλακούμε σε μάχη με τους πολεμιστές της Φύλακα μέσα στους δρόμους της Ιλφόνης.

Φτάνουμε στο μέρος όπου νομίζω πως συγκεντρώθηκαν οι άνθρωποι της Ιουλίας Αρσιλκάδιας προτού απλωθούν. Ακόμα κάποιοι από αυτούς βρίσκονται εδώ, σαν φρουροί, περιτριγυρίζοντας ένα διώροφο σπίτι. Ένα παράθυρο του σπιτιού είναι σπασμένο. Τουλάχιστον τρία πτώματα είναι πεσμένα στο πλακόστρωτο, και δεν τα έχουν μαζέψει ως τώρα.

«Ποιος μένει εδώ;» λέει ο Λεωνίδας.

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίνομαι.

Και τότε οι μαχητές της Φύλακα μάς κάνουν πάλι νόημα να σταματήσουμε, και μοιάζουν έτοιμοι να μας κυνηγήσουν.

«Τι συμβαίνει;» ρωτάω.

«Βγάλτε τις κουκούλες!» προστάζει μια λοχίας. «Να δούμε τα πρόσωπά σας!» Μας πλησιάζουν από γύρω.

Κατεβάζω την κουκούλα μου ξανά. «Περαστικοί είμαστε...»

Η λοχίας μάς κοιτάζει όλους, τον έναν μετά τον άλλο. «Εντάξει· πηγαίνετε. Πηγαίνετε!» Μας κάνει νόημα με το γυμνολέπιδο σπαθί της.

«Τι έγινε εδώ; Επίθεση σ' αυτό το σπίτι;»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου. Πηγαίνετε! Πηγαίνετε!» Συνεχίζει να μας γνώφει.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά την οργή μου μακριά, και φεύγουμε.

Σταματάμε πίσω από μια πολυκατοικία εκεί κοντά.

«Νομίζεις ότι κάπου εδώ είναι η Μάρθα κι ο Ευθύμιος;» με ρωτά ο Λεωνίδας.

«Είμαι σχεδόν σίγουρος.»

«Ο Κυριάκος ίσως να ξέρει περισσότερα. Το σπίτι του δεν είναι μακριά, έτσι;»

Γνέφω καταφατικά. «Μπορεί, μάλιστα, νάναι και μπλεγμένος.»

«Αν είναι μπλεγμένος, τότε δεν θα τον βρούμε στο σπίτι του.»

«Ναι· αλλά ας δοκιμάσουμε πρώτα.»

Συμφωνούν.

Βάζουμε πάλι τους τροχούς μας σε κίνηση και διασχίζουμε μερικούς νυχτερινούς δρόμους, προσέχοντας ν' αποφεύγουμε τους μαχητές της Φύλακα. Αν σταματήσουν και τρίτη φορά έναν άντρα με δέρμα μαύρο σαν το βαθύ σκοτάδι, ίσως ν' αρχίσουν να σκέφτονται ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει.

Το σπίτι του Κυριάκου, του Έκτου Όφεως της Ιλφόνης, είναι στο ισόγειο μιας πολυκατοικίας της Πατητής. Μένει εκεί μαζί με την οικογένειά του – γυναίκα και δυο μικρές κόρες, που, απ' ό,τι μας είπε ο Μάρκος, καμιά τους δεν έχει το Ιερό Σημάδι. Οι κόρες του, φυσικά, δεν ξέρουν τίποτα για τον Φαρμακερό Κύκλο· η γυναίκα του ξέρει, και θεωρείται περιφερειακό μέλος. Ο Κυριάκος είναι ταχυμεταφορέας στο επάγγελμα, αυτές τις ημέρες· εκείνη είναι πολιτικός μηχανικός. Δεν ξέρω πώς έμπλεξαν με τον Φαρμακερό Κύκλο· δεν ρώτησα.

Κατεβαίνω από το δίκυκλό μου και πλησιάζω την πόρτα τους, με τον Νικόλα και τον Λεωνίδα στο κατόπι μου. Οι μαχητές της Ιλφόνης δεν είναι τώρα κοντά μας. Χτυπάω το κουδούνι με τον συγκεκριμένο τρόπο που μου είπε ο Μάρκος, και περιμένω.

Μετά από λίγο, η πόρτα μισανοίγει και βλέπω τη γαλανόδερμη όψη ενός μακροπρόσωπου άντρα, φρεσκοξυρισμένου, με κοντά κόκκινα μαλλιά. «Ποιοι είστε;» ρώτα, κι έχω την αίσθηση ότι κρύβει κάποιο όπλο πίσω από την πόρτα.

«Φίλοι της Βασίλισσας, που ήρθαν να μιλήσουν στον Έκτο Όφι,» αποκρίνομαι.

Τα μάτια του στενεύουν. «Είσαι εξωδιαστασιακός.» Με παρατηρεί προσεχτικά μέσα απ'την κουκούλα μου.

«Δεν είναι εξωδιαστασιακός, ανόητε!» του λέει ο Νικόλαος. «Είναι ο Οφιομαχητής!»

«Τι;»

«Άνοιξέ μας,» συνεχίζει ο Νικόλαος. «Είναι σημαντικό!»

Ο άντρας κάνει πίσω, ανοίγοντας ολόκληρη την πόρτα. «Περάστε.» Στο ένα χέρι, πράγματι, κρατά όπλο: μια μικρή βαλλίστρα με δύο βέλη επάνω – δηλητηριασμένα, πάω στοίχημα. Είναι ντυμένος ελαφρά, μ'ένα φαρδύ μπλε παντελόνι κι ένα αμάνικο μπλουζάκι. Ξυπόλυτος. Λιγνός και μυώδης.

Καθώς μπαίνουμε κατεβάζουμε τις κουκούλες μας.

«Δε σας έχω ξαναδεί,» μας λέει. «Εσύ είσαι όντως ο Οφιομαχητής;»

«Ναι.» Βρισκόμαστε σ'ένα μικρό χολ με καθρέφτη και κρεμάστρα φορτωμένη με ρούχα.

Μια γυναίκα βγαίνει από μια πόρτα, λίγο πιο κοντή απ'τον Κυριάκο, λευκόδερμη, καστανή, με μαλλιά μακριά, λυτά. Φορά μια άσπρη ρόμπα και το ένα της χέρι είναι σε μια μεγάλη τσέπη του ενδύματος, όπου είναι καταφανές ότι κρύβει πιστόλι.

«Η γυναίκα μου, η Ευφροσύνη,» λέει ο Κυριάκος. «Μη θορυβήστε. Ξέρει ό,τι ξέρω.»

«Μας το είπε ο Μάρκος,» αποκρίνομαι.

«Δε είστε από εδώ, έτσι;» Ο Κυριάκος κοιτάζει τώρα τον Νικόλαο και τον Λεωνίδα.

«Όχι,» απαντά ο δεύτερος, «δεν είμαστε από εδώ.»

«Είστε του Κύκλου;»

«Φυσικά και είμαστε του Κύκλου!» λέει ο Νικόλαος.

«Αποδείξτε το.» Ο Κυριάκος μοιάζει έτοιμος να υψώσει τη βαλλίστρα· δεν την έχει κρύψει ακόμα.

Ο Νικόλαος κι ο Λεωνίδας δεν διστάζουν· ξεκουμπώνουν τα ρούχα τους, δείχνουν το Ιερό Σημάδι.

Ο Κυριάκος νεύει. «Κι εσύ, Οφιομαχητή;» με ρωτά.

«Δεν είμαι του Κύκλου σας,» του λέω, «αλλά δεν έχει σημασία. Ψάχνω να βοηθήσω δύο από εσάς: τη Μάρθα και τον Ευθύμιο. Ήρθαν από τη Σαλντέρια. Τους ξέρεις;»

«Ήταν εδώ μέχρι σήμερα το απόγευμα. Έχουν δραπετεύσει από τα μπουντρούμια της Φύλακα—»

«Ναι.»

«—κι έχουν πάρει μαζί τους και τον Κλεάνθη, τον άντρα της προηγούμενης Φύλακα.»

«Ναι, κι αυτό το ξέρουμε. Πού είναι τώρα; Πού πήγαν;»

«Τους έλεγα να περιμένουν ώσπου να τους βρω μια καλή κρυψώνα. Δε μπορούσα να τους βγάλω τώρα αμέσως από την πόλη. Αλλά επέμεναν ότι έπρεπε να φύγουν το συντομότερο δυνατό, και ο Κλεάνθης είπε ότι έχει έναν φίλο στην Πατητή ο οποίος είναι έμπορος και μάλλον θα μπορέσει να τους βοηθήσει, να τους κρύψει μες στα εμπορεύματα κι έτσι να βγουν από την Ιλφόνη. Πήγαν, λοιπόν, να τον βρουν σήμερα το απόγευμα, μόλις έπεσαν οι ήλιοι.»

Αρχίζω να διαμορφώνω μια πολύ άσχημη θεωρία γι'όλα τούτα. «Το σπίτι του δεν είναι μακριά απ'το δικό σου, έτσι; Και τώρα, αυτή η φασαρία με τους μαχητές της Ιλφόνης....»

«Φασαρία;» κάνει η Ευφροσύνη.

«Ακούσαμε σα να γίνεται κάτι,» λέει ο Κυριάκος, «αλλά δεν ήμασταν σίγουροι....»

Του αναφέρω πού βρίσκεται το σπίτι που είδαμε. «Από εκεί φαίνεται οι άνθρωποι της Φύλακα να ξεκίνησαν να κυνηγάνε κάποιους. Μπορεί αυτό νάναι το σπίτι του εμπόρου;»

«Αυτό είναι,» επιβεβαιώνει ο Κυριάκος. «Οδός Καλσάρνη είκοσι-εφτά. Τους βρήκαν...» Η όψη του είναι σκοτεινιασμένη και άγρια. «Και τους είχα προειδοποιήσει!»

«Δεν τους έχουν πιάσει ακόμα, προφανώς. Και μην ανησυχείς για τα Τέκνα· έχω κάνει μια συμφωνία με τη Φύλακα.»

«Συμφωνία με τη Φύλακα; Τι...;»

«Θα τους αφήσει να φύγουν, μου υποσχέθηκε, όπως άφησε κι αυτούς που τους ακολουθούσαν – τους πέντε Σαλντέριους αγωνιστές, οι οποίοι είναι τώρα έξω από την Ιλφόνη, σε ασφαλές μέρος.»

«Έχεις επαφές με τη Φόνισσα;» Το βλέμμα του δεν είναι καθόλου φιλικό.

«Ο Οφιομαχητής είναι!» του λέει ο Νικόλαος, και σκέφτομαι σοβαρά να τον μπατσίσω επιτέλους! Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου.

«Και τι—» αρχίζει ο Κυριάκος.

«Γνωρίζω την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας,» εξηγώ, διακόπτοντάς τον. «Από παλιά, από τις μέρες μου ως κουρσάρος εδώ. Της ζήτησα να ζητήσει από τη Φύλακα να τους ελευθερώσει, και το έκανε. Αλλά τώρα δεν έχουμε άλλο χρόνο για κουβέντες. Θέλω να βρω τη Μάρθα και τον Ευθύμιο προτού τους βρουν οι μαχητές της Φύλακα. Δεν εμπιστεύομαι και τόσο την υπόσχεσή της. Μπορεί τα Τέκνα να σκοτωθούν ‘κατά λάθος’ μες στη συμπλοκή.»

«Ναι, τέτοιες είναι οι τακτικές της,» με διαβεβαιώνει ο Κυριάκος, με φανατική γυαλάδα στα μάτια. Και προσθέτει: «Θάρθω μαζί σας.»

«Κυριάκο...» λέει η Ευφροσύνη, προειδοποιητικά, και στα δικά της μάτια είναι ευδιάκριτος ο φόβος της για τη ζωή του.

Ο Κυριάκος στρέφεται να την αντικρίσει. «Έκαναν ανοησία που πήγαν σ’αυτό τον έμπορο, αλλά δεν μπορώ να τους εγκαταλείψω. Είναι αδελφόφεις.»

«Δεν είν’ ανάγκη να έρθεις,» του λέω.

«Θα έρθω,» επιμένει. «Βγείτε, και θα σας συναντήσω απέξω σε λιγότερο από τρία λεπτά. Ίσως και σε ένα.»

«Ό,τι νομίζεις.»

Βγαίνουμε απ’το σπίτι του και, πράγματι, σε δυο λεπτά ξεπροβάλλει από το υπόγειο γκαράζ της πολυκατοικίας ένα μαύρο δίκυκλο μ’έναν καβαλάρη επάνω ο οποίος φορά μαύρη κάπα με την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι.

«Πάμε!» λέει.

Και τρέχουμε μες στους νυχτερινούς δρόμους της Πατητής.

Όταν το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου γλίστρησε μέσα στην καλοκαιρινή βλάστηση και τις ομίχλες των Βρεγμένων Δασών, ο Οφιομαχητής, που φυσικά δεν κοιμόταν, άνοιξε τα βλέφαρά του, καθισμένος οκλαδόν κάτω από ένα δέντρο, με το Φιλί της Έχιδνας ακουμπισμένο γυμνολέπιδο επάνω στα γόνατά του. Έπιασε τη λαβή του σπαθιού και το κάρφωσε στη γη. Έβγαλε απ'την κάπα του τον χάρτη του, τον ξεδίπλωσε, και κοίταξε την πυξίδα στο ρολόι του. Αν δεν έκανε λάθος, πρέπει να βρισκόταν στα κεντρικά της μεριάς των δασών δυτικά της δημοσιάς η οποία ένωνε την Ηχώπολη με τη Νιρλόβη. Πού να κατευθυνόταν από εδώ; Κι άλλο βόρεια; Ή να έστριβε δυτικά; Οι ακτές – βόρειες και δυτικές, αντίστοιχα – ήταν περίπου το ίδιο μακριά από το σημείο όπου τώρα εκείνος καθόταν. Το θέμα ήταν πού μπορεί να βρίσκονταν αυτά τα Χαλάσματα των Όφεων...

Μέχρι στιγμής δεν είχε δει ούτε ίχνη ούτε μονοπάτια που να τον οδηγούν προς κάποια κατεύθυνση. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ψάχνει στην τύχη.

Αλλά ο Χρίστος του Κατώδρομου και ο Γέρο-Κράχτης τού είχαν πει ότι το καταραμένο ερείπιο ήταν κάπου στα νοτιοδυτικά των Βρεγμένων Δασών, βόρεια των Δυτικών Αγρών. Επομένως, ίσως να το έχω προσπεράσει, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Αν πάω κι άλλο βόρεια θ'απομακρυνθώ περισσότερο... Από την άλλη, βέβαια, ο Χρίστος και ο Γέρο-Κράχτης μπορεί να έσφαλαν· τα Χαλάσματα των Όφεων δεν ήταν παρά ένας μύθος γι'αυτούς. Αλλά, γι'αρχή, ας υποθέσουμε ότι έχουν κάποιο δίκιο, ότι όσα έχουν ακούσει δεν είναι τελείως αβάσιμα.

Ο Γεώργιος κρατούσε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Δίπλωσε τον χάρτη του και τον έκρυψε μέσα σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του. Σηκώθηκε όρθιος.

Πού ήταν η Ευθαλία;

Τριγύρω μπορούσε να δει διάφορα ερπετά, και να τα αισθανθεί φιλικά προς εκείνον. Αλλά πού ήταν η Ευθαλία; Την είχε νιώσει να φεύγει από πάνω του πριν από καμιά ώρα. Πρέπει νάχε πάει προς αναζήτηση πρωινού, λογικά. Δε θ'αργούσε να επιστρέψει.

Ο Οφιομαχητής πλησίασε τον Γκριζοχαίτη κι άρχισε να τον περιποιείται, για να τον σελώσει τελικά και να τον χαλινώσει. Συγχρόνως, αναρωτιόταν τι μπορεί να ήταν εκείνη η σαύρα που είχε εμφανιστεί χτες βράδυ. Η γιγάντια σαύρα που έμοιαζε να μεταχειρίζεται, με κάποιο τρόπο, τις ομίχλες των δασών. Θα μπορούσε να σχετίζεται με τα Χαλάσματα των Όφεων; Ο Χρίστος και ο Γέρο-Κράχτης είχαν πει ότι, σύμφωνα με τις φήμες, ένας δράκος κυκλοφορούσε στα ερείπια, ένας Φονομάτης Όφης. Αλλά αυτός δεν ήταν Φονομάτης Όφης, μα την Έχιδνα! Δεν έχω ξανακούσει για τέτοιο πλάσμα. Πρέπει κάποιος δαίμονας των δασών να κρυβόταν μέσα του· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Γι'αυτό κιόλας είχε τραπεί σε φυγή όταν ο Γεώργιος τον ζύγωσε με το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι: φοβήθηκε ότι η ιερογραμμένη λεπίδα θα τον έδιωχνε από το σώμα της γιγάντιας σαύρας.

Η Ευθαλία επέστρεψε μοιάζοντας φαγωμένη.

«Καλημέρα,» είπε ο Οφιομαχητής. «Βαρύ το πρωινό;»

Η οχιά έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα, τινάζοντας τη γλώσσα της. Εκείνος έτεινε το χέρι του προς τα κάτω, και η Ευθαλία σκαρφάλωσε στον πήχη του, τυλίχτηκε εκεί.

Ο Οφιομαχητής καβάλησε τον Γκριζοχαίτη και ταξίδεψε δυτικά. Παρατηρώντας μέσα στις ομίχλες. Ψάχνοντας για ίχνη, ή για οποιοδήποτε άλλο σημάδι. Απόμακροι θόρυβοι έρχονταν στ'αφτιά του, αλλά τίποτα για να τον ανησυχήσει ή να τον καθοδηγήσει. Ομίχλες κι άλλες ομίχλες... Το μόνο καλό ήταν πως το δροσερό δάσος έκοβε την ανελέητη θερμότητα του καλοκαιριού. Ο Γεώργιος άφησε την Πάροδο του Πράου Ανέμου να σφυρίζει εντός του μελωδικά.

Το μεσημέρι ήρθε χωρίς να έχει βρει τίποτα το ενδιαφέρον. Αλλά δεν είχε χάσει την κατεύθυνσή του· η πυξίδα στο ρολόι του του έλεγε πως εξακολουθούσε να πηγαίνει δυτικά· και κοιτάζοντας τον χάρτη του ο Γεώργιος υπέθετε πως δεν πρέπει πλέον να βρισκόταν μακριά από τις Σκεπασμένες Ακτές που απλώνονταν από τις Ακριανές Ακτές ως τη Νιρλόβη. Ο ίδιος δεν αισθανόταν κουρασμένος, αλλά ήταν σίγουρος

πως ο Γκριζοχαίτης χρειαζόταν ξεκούραση· έτσι ξεπέζεψε και έβγαλε τη σέλα και τους χαλινούς από το άλογο.

Η δηλητηριώδης οργή του ήταν δυνατή μέσα του.

Κραυγάζοντας, τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας και σπάθισε τον κορμό ενός δέντρου, κόβοντάς τον, τινάζοντας ξύλινα θραύσματα. Το δέντρο, αρκετά ψηλό, έπεσε προς τη μεριά του, και άλλον άνθρωπο θα τον είχε τσακίσει. Ο Οφιομαχητής το άρπαξε με το ένα χέρι και το πέταξε παραδίπλα, με μεγάλο πάταγο. Ύστερα, μ'ακόμα μια κραυγή, κάρφωσε το Φιλί της Έχιδνας στη γη και γονάτισε στο ένα γόνατο, κλείνοντας τα μάτια, φέρνοντας στο νου του τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Όταν ξανασηκώθηκε όρθιος, έκοψε μερικά από τα κλωνάρια του πεσμένου δέντρου και άναψε μια μικρή φωτιά για να ψήσει λίγο από το παστό κρέας που είχε στον σάκο του.

Άφησε μερικές ώρες να περάσουν καθώς έτρωγε και ξεκουραζόταν... και αναρωτιόταν πώς να φτάσει στα Χαλάσματα των Όφρων.

Μήπως έπρεπε να τα παρατήσει; Εξάλλου, τι νόημα είχε αυτή η αναζήτηση; Θα τον βοηθούσε κάπως να ανακαλύψει το χαμένο παρελθόν του; Αποκλείεται! Τι στους δαίμονες του Λοκράθου έκανε, λοιπόν, εδώ, σ'αυτά τα ομιχλιασμένα δάση; Το μόνο που τον ωθούσε ήταν η περιέργεια γι'αυτά τα ερείπια. Ήθελε να δει αν ήταν κάτι σαν την Πόλη των Παλιών Ερπετών. Ήθελε να δει αν, μήπως, ερπετοειδείς κατοικούσαν εκεί. Αλλά, απ'ό,τι είχε ακούσει απ'τον Χρίστο και τον Γέρο-Κράχτη, μάλλον κανείς δεν κατοικούσε εκεί εκτός από έναν Φονομάτη Όφι. Ούτε οι ιερείς της Έχιδνας δεν πήγαιναν πλέον στα Χαλάσματα... Γιατί; Τι τους είχε κάνει ν'αλλάξουν τις συνήθειές τους; Ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι ίσως θα ήταν καλύτερα να επισκεπτόταν τον Ναό της Έχιδνας στο Καρφί, εκεί όπου οι Ακριανές Ακτές συναντούσαν τον Βουλιαγμένο Γιαλό. Αν ρωτούσε τους ιερωμένους, κι αν τους αποδείκνυε ποιος ήταν, θα του έλεγαν πού βρίσκονταν τα Χαλάσματα. Ίσως να τον συνόδευσαν, μάλιστα, ως τα καταραμένα ερείπια.

Ο Γεώργιος δεν ήθελε να μπλέκει με τους ιερείς της Έχιδνας χωρίς λόγο – δεν ήταν πάντοτε καλοπροαίρετοι – όμως τώρα τι άλλο να έκανε;

Εκτός αν παρατούσε τούτη τη δαιμονισμένη αναζήτηση και έπιανε ξανά την ακόμα πιο δαιμονισμένη αναζήτηση για το χαμένο παρελθόν του...

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμούριζε επίμονα μέσα του.

Ήταν έτοιμος να σηκωθεί για να συνεχίσει το ταξίδι στα Βρεγμένα Δάση, όταν διαισθάνθηκε μια ξαφνική ταραχή από τα ερπετά που είχαν συγκεντρωθεί γύρω του, και μετά τα είδε να φεύγουν, γλιστρώντας μες στις ομίχλες και τις σκιές.

Μια φιγούρα ξεπρόβαλε από την αντάρα των δασών. Μια φιγούρα μεγαλύτερη από ψηλόσαυρο.

Η Ευθαλία, απλωμένη στους ώμους του Οφιομαχητή, έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα.

Ο Γκριζοχαίτης χρεμέτισε ανήσυχα, αλλά όχι όπως χτες βράδυ.

Ο Γεώργιος σηκώθηκε όρθιος, τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας από τη γη. «Εσύ ξανά...» μούγκρισε.

Αντίκρυ του στεκόταν εκείνη η γιγάντια ομιχλόσαυρα· τώρα, όμως, οι ομίχλες δεν έκαναν εφιαλτικά σχήματα ούτε παρουσίαζαν δαιμονικά πρόσωπα.

Το ερπετό σύριξε δυνατά, αλλά ο Οφιομαχητής δεν αισθανόταν εχθρική διάθεση από τη μεριά του. Αισθανόταν, αντιθέτως, ότι η διάθεση της μεγάλης σαύρας ήταν πολύ διαφορετική από χτες βράδυ.

«Τι θέλεις τώρα;»

Οι ομίχλες κινήθηκαν ξανά. Κινήθηκαν σαν να ήταν κουρτίνες τις οποίες αόρατα πνεύματα μεταχειρίζονταν με αόρατα νήματα. Άνοιξαν μπροστά στον Οφιομαχητή, διαμορφώνοντας ένα μονοπάτι χωρίς καθόλου θολούρα.

Και η μεγάλη σαύρα σύριξε και βάδισε στο πλάι αυτού του μονοπατιού, απομακρυνόμενη αργά από τον Οφιομαχητή αλλά κάθε τόσο γυρίζοντας το κεφάλι για να συρίξει πάλι, τινάζοντας επίμονα την ουρά της.

«Κάτι μού λέει ότι θες να σ'ακολουθήσω...» μουρμούρισε ο Γεώργιος, ενώ εξακολουθούσε να μην αισθάνεται εχθρική τη διάθεση του ερπετού. Δεν πρέπει να προσπαθούσε να τον οδηγήσει σε παγίδα.

Χαλίνωσε και σέλωσε τον Γκριζοχαίτη. Τον καβάλησε και μπήκε στο μονοπάτι που σχημάτιζαν οι ομίχλες. Το ακολούθησε, κι αυτό

ξεδιπλωνόταν ολοένα και περισσότερο μπροστά του σαν μυστηριακός δρόμος μέσα σε όνειρο. Η μεγάλη γκριζόμαυρη σαύρα πάντα βρισκόταν μερικά μέτρα αντίκρυ του Οφιομαχητή· ποτέ πιο κοντά, ποτέ πιο μακριά.

Μπορεί να τον οδηγούσε στα Χαλάσματα των Όφρων; αναρωτήθηκε ο Γεώργιος. Αλλά, αν ήταν έτσι, γιατί του είχε επιτεθεί χτες βράδυ; Τι γινόταν εδώ; Μήπως επρόκειτο τελικά για κάποια παγίδα; Μήπως, κάπως, η μεγάλη σαύρα της ομίχλης προσπαθούσε να τον εξαπατήσει; Ο Οφιομαχητής ήταν σε πολεμική ετοιμότητα, όμως δεν έβλεπε κανένα σημάδι ότι κάτι κακό μπορεί να συνέβαινε. Ούτε αισθανόταν κανενός είδους εχθρότητα από το ερπετό.

Κοίταζε την πυξίδα στο ρολόι του συχνά-πυκνά και παρατηρούσε ότι κατευθυνόταν συνεχώς νότια και ανατολικά. Με πηγαίνει προς τα εκεί απ'όπου ήρθα... Προσπαθεί να με οδηγήσει έξω από το δάσος; Νομίζει ότι θέλω να βγω από εδώ και προθυμοποιείται να με βοηθήσει; Αισθάνθηκε την οργή του να μαίνεται μέσα του, αλλά σχημάτισε μια ασπίδα αέρα με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου και την κράτησε μακριά.

Μία ώρα πέρασε ενώ ο Γκριζοχαίτης ταξίδευε μες στη βλάστηση των Βρεγμένων Δασών ακολουθώντας το μονοπάτι που σχημάτιζαν οι ομίχλες...

Ακόμα μία ώρα πέρασε, και η μεγάλη σαύρα συνέχιζε να προπορεύεται. Πού με πηγαίνει, μα την ουρά της Έχιδνας;

...Κι ακόμα μία ώρα. Τρεις, τώρα, στο σύνολό τους· και η κατεύθυνση πάντα νοτιοανατολική. Οι σκιές είχαν πυκνώσει μες στα δάση. Οι ήλιοι έδυαν κάπου πίσω από τις Σκεπασμένες Ακτές, εκεί όπου ο Γεώργιος δεν μπορούσε να τους δει. Το χέρι του ήταν στο μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας που κρεμόταν, θηκαρωμένο, από τη ζώνη του.

«Αν θες κάτι από εμένα, σαύρα,» είπε ο Οφιομαχητής, «καλά θα κάνεις σύντομα να μου το δείξεις!»

Το ερπετό σύριξε μονάχα προς τη μεριά του, και συνέχισε να τον καθοδηγεί. Ο Γεώργιος ακόμα δεν αισθανόταν εχθρική διάθεση από τη μεγάλη ομιχλόσαυρα.

Κι άλλος χρόνος – αλλά λιγότερος από μία ώρα – κύλησε καθώς είχε σουρουπώσει πλέον και τα δάση ήταν τυλιγμένα σε σκοτάδια. Ο Οφιομαχητής είχε ανάψει φακό γιατί ήθελε να βλέπει καλά τώρα. Ακόμα δεν

ήταν απόλυτα βέβαιος ότι δεν επρόκειτο για παγίδα. Σε τελική ανάλυση, ίσως το ερπετό να τον οδηγούσε άθελά του σε κάποιο επικίνδυνο μέρος... αν και δεν το νόμιζε. Δεν είχε να κάνει με μια απλή σαύρα.

Και τώρα έφτασαν τελικά στον προορισμό τους. Το μονοπάτι της ομίχλης τελείωνε σ'ένα μέρος των δασών γεμάτο αρχέγονα ερείπια.

«Εδώ είναι, λοιπόν...» μουρμούρισε ο Γεώργιος, και ξεπέξεψε. «Τα Χαλάσματα των Όφρων...» Αντίκρυ του ήταν μια παλιά αψιδωτή πύλη λαξευμένη σαν να τη σχημάτιζαν πλεγμένα φίδια, και στην κορυφή της ήταν χαραγμένο ένα μάτι.

Η μεγάλη σαύρα στάθηκε πλάι της, συρίζοντας δυνατά. Δυνατότερα από πριν. Και ο Γεώργιος αισθάνθηκε τώρα μια ανησυχία από αυτήν. Γιατί, όμως; Δεν καταλάβαινε.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε, βαδίζοντας προς τη σαύρα.

Το ερπετό δεν απομακρύνθηκε, αλλά τα μάτια του δεν ήταν στραμμένα στον Οφιομαχητή· ήταν στραμμένα στο εσωτερικό του ερειπιώνα... όπου η αντάρα παραμέριζε – όχι τυχαία, αναμφίβολα.

«Τι είναι εκεί μέσα;» μονολόγησε ο Γεώργιος. Αντιλαμβανόταν ότι η μεγάλη σαύρα φοβόταν να προχωρήσει. Κάτι πρέπει να βρισκόταν στο εσωτερικό του ερειπιώνα το οποίο την τρομοκρατούσε.

Ξεθηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας και, με τον αναμμένο φακό στο άλλο του χέρι, έκανε ένα βήμα προς την αψίδα. Πέρασε από κάτω της ενώ η καταχνιά άνοιγε αντίκρυ του, αποκαλύπτοντας αρχέγονα οικοδομήματα, φαγωμένα από τον χρόνο και το δάσος. Η τεχνοτροπία τους ήταν παράξενη, αλλά ο Γεώργιος την είχε ξαναδεί. Ναι, όπως το υποψιαζόταν, αυτός ο ερειπιώνας έμοιαζε με την Πόλη των Παλιών Ερπετών. Πρέπει να ήταν από την ίδια λησμονημένη εποχή.

Έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του: Η μεγάλη σαύρα ακόμα στεκόταν πίσω από την αψίδα της πύλης· δεν τον είχε ακολουθήσει. Κάτι φοβόταν.

Στο μυαλό του ήρθε εκείνος ο άλλος ερειπιώνας που είχε συναντήσει στα Σελκόνια Δάση, το μέρος με τις δαιμονικές μηχανές, το μέρος όπου σκοτώθηκε ο Νάθλεδρι. Θυμήθηκε ότι οι Σελκόνιοι ερπετοειδείς φοβόνταν να μπουν σ'εκείνο τον ερειπιώνα... Αλλά ήταν δυνατόν κι εδώ να υπήρχαν μηχανές ελεγχόμενες από πνευματικές οντότητες; Ο

Γεώργιος, επιπλέον, δεν νόμιζε ότι ετούτα τα ερείπια έμοιαζαν, στην τεχνοτροπία, μ'αυτά των Σελκόνιων Δασών.

Πάντως, κάτι τρώαζε το Ερπετό της Καταχινιάς (όπως είχε αρχίσει να σκέφτεται τη μεγάλη σαύρα). Τι μπορεί να ήταν;

Έκανε μερικά ακόμα βήματα ανάμεσα στα αρχαία οικοδομήματα – γκρεμισμένα τείχη αποδώ κι αποκεί, πόρτες και παράθυρα που ως εκ θαύματος εξακολουθούσαν να στέκονται... Μικρά ζώα, ερπετά, και πουλιά τριγύριζαν ή κρύβονταν στις φωλιές τους. Η βλάστηση κυριαρχούσε· δέντρα έβγαιναν μέσα από τα χαλάσματα. Σιγαλιά κι ομίχλες...

Και μια παρουσία.

Μια παρουσία που ο Γεώργιος ένιωσε με τη διαίσθηση των ερπετών. Ένα σούρσιμο ήρθε στ'αφτιά του. Κι αυτό που ζύγωνε δεν ήταν φιλικό· το καταλάβαινε.

Στράφηκε. Με το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο.

Μια μορφή γλίστρησε μέσα από την καταχινιά, ανάμεσα από τους πέτρινους όγκους των ερειπίων. Ένα φίδι που μεγαλύτερό του ο Γεώργιος δεν είχε ξαναντικρίσει. Ήταν πιο μεγάλο από το Ερπετό της Καταχινιάς, πιο μεγάλο από δενδρόφι, πιο μεγάλο από μεγαλόφι φίλυδρο ή μεγαλόφι γαιοβάτη. Είχε φολίδες χρυσοπράσινες και δερμάτινη κουκούλα γύρω απ'το κεφάλι – μια μεγαλειώδης κουκούλα που παλλόταν καθώς το φίδι σύριζε άγρια.

Κι απ'αυτή την κουκούλα ο Οφιομαχητής αναγνώρισε το ερπετό. Δεν είχε ξανασυναντήσει Φονομάτη Όφι, μα είχε ακούσει για την κουκούλα τους. Όπως είχε ακούσει και ότι με το βλέμμα μόνο μπορούσαν να σε δηλητηριάσουν.

Αυτός ήταν, λοιπόν, ο Άρχοντας των Ερειπίων που τρομοκρατούσε το Ερπετό της Καταχινιάς· ο Γεώργιος δεν είχε καμιά αμφιβολία.

Ο Φονομάτης Όφης σύριξε πάλι, πιο άγρια από πριν, και τα μάτια του εστιάστηκαν στον Οφιομαχητή, στραφταλίζοντας, έχοντας ένα κατακόκκινο χρώμα που εκείνος δεν είχε ξαναδεί ποτέ σε ερπετό. Και τότε ανακάλυψε ότι σίγουρα δεν ήταν μύθος πως ο Φονομάτης Όφης μπορούσε, με τη ματιά του, να σε δηλητηριάσει. Αισθάνθηκε μια ακατονόμαστη, αόρατη δύναμη να βάζει το σώμα του. Την αισθάνθηκε να προσπαθεί να εισβάλει...

...αλλά να βρίσκει αντίσταση. Από το δηλητήριο της Έχιδνας που ήταν ήδη εκεί, καίγοντας μανιασμένα.

Ο Γεώργιος παραπάτησε σαν να τον είχε χτυπήσει βλήμα καταπέλτη, μουγκρίζοντας, νιώθοντας την ανάσα του κομμένη. Η Ευθαλία γλίστρησε απ'τον πήχη του· έτρεξε να κρυφτεί ανάμεσα στις αρχέγονες πέτρες και την καλοκαιρινή βλάστηση.

Ο Φονομάτης Όφρις έβγαλε ένα δυνατό σύριγμα, εξακολουθώντας ν'ατενίζει διαπεραστικά τον Οφιομαχητή μ'αυτά τα κατακόκκινα μάτια που δεν βλεφάριζαν. Και ο Γεώργιος τώρα αισθάνθηκε σαν πανίσχυρος άνεμος να τον χτυπά, και άπτησε γερά στη γη για να μη σωριαστεί. Έτριζε τα δόντια· ένιωθε την οργή του τρομερή μέσα του: μια θύελλα από ιοβόλους δράκους, ένα δηλητήριο που ήθελε να κάψει όλη την Υπερυδάτια – και που συγκρουόταν αδίστακτα με το δηλητήριο του Φονομάτη Όφρεως, διαλύοντας την επίδρασή του, ξανά και ξανά και ξανά.

Ο Γεώργιος ήταν λες και είχε βρεθεί ξαφνικά ανάμεσα σε δύο σφοδρές δυνάμεις που μάχονταν γύρω από το σώμα του και μέσα στο σώμα του.

Ο Φονομάτης Όφρις σύριζε πάλι, αγριεμένα, κι ανοιγόκλεινε τη δερμάτινη κουκούλα του σπασμωδικά γύρω απ'το κεφάλι του. Δεν είχε ξανασυναντήσει κανέναν παρόμοιο με τον Οφιομαχητή, κι αισθανόταν αναπόφευκτα και μια έντονη συγγένεια μαζί του παρότι, κανονικά, δεν θα τον θεωρούσε του είδους του.

Ο Γεώργιος μετά δυσκολίας έκανε ένα βήμα προς το μεγάλο φίδι, έχοντας το λεπίδι του υψωμένο, έτοιμος να σπαθίσει. Η επίδραση που είχε ο Φονομάτης Όφρις επάνω του του έφερνε στο μυαλό την επίδραση που είχε επάνω του εκείνος ο καταραμένος ερπετοειδής σαμάνος των Ηρμάντιων, στο Φαρμακοτόπι – και η οργή του φούντωσε σαν πυρκαγιά.

Ο Φονομάτης Όφρις οπισθοχώρησε, συρίζοντας, τρομοκρατημένος από τον μαυρόδερμο άνθρωπο τον οποίο η ματιά του δεν φαινόταν να μπορεί να βλάψει. Σύρθηκε πίσω από μεγάλες πέτρες, και κατέβασε το βλέμμα του στη γη–

Ο Γεώργιος αμέσως αισθάνθηκε την αόρατη φαρμακερή δύναμη να παύει να τον βάλλει. Μονάχα τα απομεινάρια της κυκλοφορούσαν

τώρα μες στο σώμα του, και το δηλητήριο της Έχιδνας τα αφάνιζε το ένα μετά το άλλο – μια διαδικασία που δεν ήταν ανώδυνη για εκείνον.

Θα το σκότωνε αυτό το καταραμένο φίδι! Θα έκοβε το κεφάλι του και θα το κρεμούσε απ'την κορυφή της γαμημένης αφίδας στην αρχή του ερειπίωνα!

Πλησίασε τον Φονομάτη Όφι, με το Φιλί της Έχιδνας να στραφταλίζει στο χέρι του, στο φως του φακού του και στο φεγγαρόφωτο που κατάφερνε να φτάσει ως εδώ.

Το μεγάλο φίδι απομακρύνθηκε ξανά... κι έκλινε το κεφάλι. Σαν να τον χαιρετούσε. Σαν να υποκλινόταν μπροστά του. Σαν να τον αναγνώριζε ως αφέντη του.

Αυτό ξάφνιασε τον Γεώργιο τόσο που τον έκανε να σταθεί προς στιγμή· και μια στιγμή ήταν αρκετή για να νικήσουν οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου τη φαρμακερή οργή της Έχιδνας, να την τιθαसेύσουν. Ο Οφιομαχητής αισθανόταν τον Φονομάτη Όφι σαν συγγενή του, όπως όλα τα ερπετά. Κι αυτός ο συγγενής δεν ήταν εχθρός πλέον. Η διάθεσή του είχε αλλάξει: ήταν πλήρως φιλική. Ο Άρχοντας των Ερειπίων ήταν πρόθυμος να φιλοξενήσει τον Οφιομαχητή στα ερείπιά του.

Ο Γεώργιος κατέβασε το Φιλί της Έχιδνας. «Με την τακτική που ακολουθείς δε θάχεις και πολλούς φίλους σε τούτα τα δάση,» είπε.

Το μεγάλο φίδι σύριξε χαμηλόφωνα, και τώρα σύρθηκε προς το μέρος του, αν και με κάποια επιφύλαξη.

Ο Γεώργιος θηκάρωσε το σπαθί του.

Ο Φονομάτης Όφης έφερε τη μουσούδα του κοντά στον Οφιομαχητή, κι ο Οφιομαχητής άγγιξε το κεφάλι του, διέτρεξε το χέρι του επάνω στις σκληρές χρυσοπράσινες φολίδες κάτω από την ανοιχτή κουκούλα.

Το μεγάλο φίδι έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα που καταφανώς, για τον Γεώργιο, μαρτυρούσε ότι τον συμπαθούσε και τον σεβόταν συγχρόνως.

Η Ευθαλία ξεπρόβαλε από την κρυψώνα της, κοιτάζοντας αλλά μην πλησιάζοντας. Ο Γεώργιος τής έγνεψε νάρθει κοντά, λυγίζοντας τα γόνατά του, ενώ έριχνε ένα προειδοποιητικό βλέμμα στον Φονομάτη Όφι και έλεγε: «Μην την πειράξεις. Είναι φίλη.»

Το μεγάλο φίδι φάνηκε να καταλαβαίνει τι εννοούσε ο Οφιομαχητής, και δεν ενόχλησε το μικρό φίδι καθώς αυτό ζύγωνε για να τυλιχτεί γύρω από τον προτεταμένο πήχη του Γεώργιου σαν ζωντανό περικάρπιο.

Ο Γεώργιος ορθώθηκε ξανά. «Έχεις κυριαρχήσει στα Χαλάσματα, ε; Και δεν αφήνεις κανέναν άλλο να πλησιάσει,» είπε στον Φονομάτη Όφι.

Εκείνος δεν το αρνήθηκε. Έκλινε ξανά το κεφάλι, με το φαρμακερό βλέμμα του κατεβασμένο στη γη που δεν μπορούσε να βλάψει, και σύριξε. Ο Οφιομαχητής καταλάβαινε ότι τον προσκαλούσε στο εσωτερικό των ερειπίων.

Δεν έχει ερπετοειδείς εδώ, σκέφτηκε, αλλά έχει άλλους φίλους.

Κάτι, όμως, τον ενοχλούσε. Γιατί το Ερπετό της Καταχνιάς τον είχε οδηγήσει σε τούτο το μέρος; Ήταν παγίδα τελικά; Τον είχε φέρει στα Χαλάσματα ώστε ο Άρχοντας των Ερειπίων να τον κατασπαράξει; Μα δεν ήταν δυνατόν: ο Γεώργιος αισθανόταν φιλική διάθεση από τη γιγάντια ομιχλόσαυρα, και δεν νόμιζε ότι τα ερπετά μπορούσαν να τον εξαπατήσουν, ότι μπορούσαν κάπως να αλλοιώσουν τη διάθεσή τους ώστε να καταλάβει λάθος. Ή, μήπως, το Ερπετό της Καταχνιάς ήταν ιδιαίτερη περίπτωση;

Ο Γεώργιος αποφάσισε να μάθει. Βάδισε ξανά προς την αρχή του ερειπιώνα, προς εκείνη τη λαξευτή αψίδα με το μάτι στην κορυφή.

Ο Φονομάτης Όφιος τον ακολούθησε.

Το Ερπετό της Καταχνιάς μόλις τους είδε κρύφτηκε μες στην καταχνιά, έκανε τις ομίχλες πολύ πυκνές γύρω του, σαν ασπίδα· τις έκανε ν'αρχίσουν πάλι να σχηματίζουν αλλόκοτες μορφές – για αποπροσανατολισμό ίσως, υπέθεσε ο Γεώργιος.

Ο Φονομάτης Όφιος σύριξε άγρια, και το σύριγμά του δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν για το Ερπετό της Καταχνιάς. Ο Γεώργιος μπορούσε να νιώσει μένος από τη μεριά του Άρχοντα των Ερειπίων: το μισούσε το Ερπετό της Καταχνιάς! το μισούσε! Κι από το Ερπετό της Καταχνιάς αισθανόταν να προέρχεται ένα παρόμοιο μένος, αλλά και φόβος συγχρόνως, παρότι η υπερμεγέθης ομιχλόσαυρα ήταν κρυμμένη πίσω από τις ομίχλες.

Δύο παλιοί εχθροί: ο Άρχοντας των Ερειπίων και το Ερπετό της Καταχνιάς.

Και τώρα το Ερπετό της Καταχνιάς υποχωρούσε, απομακρυνόταν, χανόταν μες στις αντάρες που κυριαρχούσε και πρόσταζε, γλιστρούσε ανάμεσα στη βλάστηση των Βρεγμένων Δασών.

Ο Οφιομαχητής νόμιζε ότι είχε αρχίσει να καταλαβαίνει τι είχε συμβεί εδώ... Το Ερπετό της Καταχνιάς τού είχε επιτεθεί χτες βράδυ, για κάποιο λόγο – ίσως για να τον δοκιμάσει – και από εκείνη τη σύγκρουση είχε διαπιστώσει ότι ο άνθρωπος που αισθανόταν σαν συγγενή του είχε δυνάμεις που δεν είχαν άλλοι στους οποίους είχε επιτεθεί παλιότερα. Έτσι είχε αποφασίσει να τον οδηγήσει στον εχθρό του: τον Άρχοντα των Ερειπίων, τον Φονομάτη Όφι, που δεν τον άφηνε να μπει στα Χαλάσματα. Το Ερπετό της Καταχνιάς έβλεπε τον Οφιομαχητή ως σύμμαχό του, γι' αυτό ο Γεώργιος δεν ένιωθε καμιά εχθρική διάθεση από τη μεριά του. Το Ερπετό δεν τον οδηγούσε σε παγίδα· τον οδηγούσε στον ερειπιώνα για να σκοτώσει τον Φονομάτη Όφι.

Το σχέδιό του δεν είχε πιάσει.

Ο Οφιομαχητής πέρασε κάτω από την αψίδα και ζύγωσε τον Γκριζοχαίτη ο οποίος είχε απομακρυνθεί από εκεί όπου τον είχε αφήσει, αλλά όχι πολύ. Και τώρα έδειχνε νευρικός, φοβισμένος.

«Μη φοβάσαι,» του είπε ο Γεώργιος, χαϊδεύοντας την όμορφη γκριζοχαίτη. «Το μεγάλο φίδι είναι φίλος μας.» Τον έπιασε από τα γκέμια και τον τράβηξε, βαδίζοντας σαν ασπίδα μπροστά του για να τον κρατήσει προστατευμένο από το βλέμμα του Φονομάτη Όφεως αν εκείνος έκανε να υψώσει τα μάτια του.

Αλλά δεν τα ύψωσε· τα κράτησε κατεβασμένα στη γη. Και ο Γεώργιος καταλάβαινε ότι το φίδι μπορούσε να τον βλέπει έτσι, όπως όταν κοιτάξεις κάποιον με τις άκριες των ματιών σου, και ίσως ακόμα καλύτερα· όμως αυτού του είδους το κοίταγμα δεν έστελνε το αόρατο φάρμακι, ήταν άκακο.

Ο Οφιομαχητής πέρασε ξανά κάτω από την αψίδα με το λαξευτό μάτι στην κορυφή, τραβώντας τώρα και τον Γκριζοχαίτη πίσω του, ο οποίος εξακολουθούσε να μοιάζει νευρικός. Αλλά ο Άρχοντας των Ερειπίων δεν τον πείραξε στο ελάχιστο. Στράφηκε στο εσωτερικό του ερειπιώνα και σύρθηκε.

Ο Οφιομαχητής τον ακολούθησε. Ήταν βράδυ, και ακόμα κι αυτός χρειαζόταν να καθίσει κάπου για να ξεποστάσει.

6

Φασαρία στα όρια Πατητής και Λιμανιού των Φυλάκων. Φασαρία μες στη νύχτα· οι φωνές, τα ποδοβολητά, και οι μεταλλικοί τροχοί αντηχούν έντονα, μαζί με κρότους και χτυπήματα. Στρίβουμε τα δίκυκλά μας προς τους θορύβους. Βλέπουμε μαχητές της Φύλακα να πηγαίνουν προς την ίδια κατεύθυνση· δε μας δίνουν σημασία μες στη φούρια τους. Δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι εδώ είναι οι φίλοι μας από Σαλντέρια, και ο Κλεάνθης μαζί τους.

Φτάνουμε σ'έναν δρόμο όπου μια πέτρινη σκάλα σκαρφαλώνει στο πλάι μιας πολυκατοικίας σαν δενδρόφισ σε δέντρο. Επάνω στη σκάλα είναι τρεις σκοτεινές μορφές· η μία, τώρα, σπαθίζει δυο μαχητές της Φύλακα που προσπαθούν ν'ανεβούν, το λεπίδι της συγκρούεται με τα σπαθιά τους· η δεύτερη ρίχνει με τη βαλλίστρα της στους μαχητές που είναι συγκεντρωμένοι κάτω από τη σκάλα· η τρίτη υψώνει ένα τουφέκι και σημαδεύει, αλλά προφανώς το πυροβόλο δυσλειτουργεί, γιατί τίποτα δεν συμβαίνει.

«Παραδοθείτε!» φωνάζει ένας λοχίας σ'αυτούς επάνω στη σκάλα. «Στο όνομα της Φύλακα της Ιλφόνης! Παραδοθείτε!» Είναι εκείνος ο τύπος που μας είχε σταματήσει πιο πριν· εκείνος που καβαλούσε, και ακόμα καβαλά, άλογο. Υψώνει τώρα ένα πιστόλι – ηχοβόλο, νομίζω – και σημαδεύει αυτούς στη σκάλα. Γύρω του είναι συγκεντρωμένοι δυο ντουζίνες μαχητές της Φύλακα, έχοντας μαζί τους άλογα, δίκυκλα, δύο ανοιχτά τετράκυκλα, και πολλά όπλα.

Κατευθύνομαι ολοταχώς καταπάνω τους, ξαφνιάζοντάς τους. (Καταφανώς, δεν περιμένουν επίθεση από τα νώτα.) Υψώνω το βελονοβόλο μου και πατάω τη σκανδάλη, εκτοξεύοντας μια δηλητηριώδη βελόνα προς τον έφιππο λοχία. Το μικρό βλήμα καρφώνεται στο χέρι του που κρατά το ηχοβόλο, τρυπώντας το γάντι, κι αμέσως κοκαλώνει, μένει ακίνητος. Λευκό Άγαλμα.

Κραυγάζοντας, τραβάω το Φιλί της Έχιδνας και σπαθίζω τον πίσω τροχό ενός δίκυκλου δίπλα απ'το οποίο περνάω· ο τροχός διαλύεται, οι δυο αναβάτες πέφτουν.

Τα τρία Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου με ακολουθούν καβάλα στα δικά τους δίκυκλα. «Θάνατος στα μιάσματα!» κραυγάζει κάποιος. «ΘΑ-ΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΜΙΑΣΜΑΤΑ!» Ποιος άλλος από αυτόν τον παράφρονα που έβγαλα απ'τα μπουντρούμια του Οδοντωτού Οχυρού; Πέφτουν πάνω στους μαχητές της Φύλακα με λεπίδες και ενεργοβόλα πιστόλια, σπαθίζοντας και εκτοξεύοντας φωτεινές ριπές.

Ένας από τους αντιπάλους μας στρέφεται για να με χτυπήσει με το ξίφος του· το Φιλί της Έχιδνας διαλύει τη λεπίδα του και το πρόσωπό του μαζί, τον στέλνει κάτω, αιμόφυρτο, μάλλον νεκρό. Σταματώ το δίκυκλό μου και κατεβαίνω· αποφεύγω το ρόπαλο ενός καβαλάρη που είναι τυλιγμένο από ισχυρές ενέργειες που τρίζουν και σπινθηρίζουν, και σπαθίζω το άλογό του κόβοντάς του το κεφάλι. Ο ιππέας πέφτει ουρλιάζοντας, και τον κλοτσάω πάνω στο κράνος του τσακίζοντάς το κι αφήνοντάς τον ακίνητο.

Οι μαχητές σ'ένα από τα ανοιχτά τετράκυκλα στρέφουν τα όπλα τους – δύο βαλλίστρες, ένα τουφέκι, ένα πιστόλι – προς τον Κυριάκο (μια κουκουλωμένη φιγούρα καβάλα σε δίκυκλο, όπως όλοι μας). Τινάζομαι προτού προλάβουν να τον χτυπήσουν – δεν είναι μακριά μου. Αρπάζω την άκρη του τετράκυκλου με το ένα χέρι (έχω ήδη κρύψει το βελονοβόλο μες στην κάπα μου) και το ανασηκώνω. Στρέφονται σα-στισμένοι, με κοιτάζουν με γουρλωμένα μάτια.

Και το βέλος της μικρής βαλλίστρας του Κυριάκου βρίσκει έναν στον λαιμό.

«Αν ήμουν στη θέση σας,» τους λέω, «τώρα θα έφευγα.» Και γυρίζω ανάποδα το όχημά τους, σωριάζοντάς τους σαν σακιά στο πλακόστρωτο, ενώ κραυγάζουν, βρίζουν, ουρλιάζουν. Σηκώνονται κι ακολουθούν τη συμβουλή μου: τρέχουν.

Θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας, αρπάζω με τα δύο χέρια το αναποδογυρισμένο τετράκυκλο, και το σηκώνω στον αέρα. Με βλέπουν και τρομοκρατούνται. Την ίδια στιγμή κάποιος πεθαίνει απ'τη λεπίδα του Νικόλαου, κάποιος δέχεται την ενεργειακή ριπή του Λεωνίδα

καταπρόσωπο, και ο Κυριάκος κουτουλά με το δίκυκλό του το άλογο ενός καβαλάρη ενώ συγχρόνως σκύβει για ν'αποφύγει το ξίφος του.

«Ο Οφιομαχητής!» κραυγάζει ένας από τους ανθρώπους της Φύλακα.
«Ο Οφιομαχητής είναι!»

Εκτοξεύω το τετράκυκλο καταπάνω στο άλλο τετράκυκλο, η οδηγός του οποίου κάνει να στρίψει για ν'αποφύγει το τροχοφόρο βλήμα, αλλά δεν τα καταφέρνει, όχι τελείως. Χτυπιέται η πίσω μεριά του οχήματός της, μέταλλα τσακίζονται, δυο άνθρωποι μάλλον σκοτώνονται, αίματα τινάζονται. Οι υπόλοιποι κατεβαίνουν απ'το τετράκυκλο· τρέχουν όπως οι προηγούμενοι.

Τραβάω ξανά το Φιλί της Έχιδνας.

Από τη σκάλα ακούω τη φωνή της Μάρθας: «Γεώργιε!»

«Θάνατος στα μιάσματα!» Ο Νικόλαος, γαμώ τη βατραχομάνα του.
«Θάνατος!» Κυνηγά έναν ιππέα που προσπαθεί να φύγει· τον προφταίνει, φυσικά, πάνω στο δίκυκλό του και τον σπαθίζει στη ράχη, σωριάζοντάς τον.

Και οι υπόλοιποι μαχητές της Ιλφόνης έχουν τώρα τραπεί σε φυγή. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου είναι το μόνο πράγμα που, τιθασεύοντας την οργή μου, με κάνει να μην τους καταδιώξω κι εγώ.

«Γεώργιε!» Η Μάρθα κατεβαίνει τη σκάλα, κι οι άλλοι δύο κουκουλοφόροι την ακολουθούν. Με πλησιάζει. «Μα την Έχιδνα! Τι κάνεις εδώ;» Γελά μέσα απ'την κουκούλα της.

Θηκαρώνω το σπαθί μου. «Εσύ τι νομίζεις;» λέω, πιο απότομα απ'ό,τι σκόπευα, σπρωγμένος απ'την οργή μου. «Ήρθα να σας πάρω απ'τα μπουντρούμια της Φύλακα – αλλά εσείς, ανόητοι βατραχοκέφαλοι, είχατε ήδη δραπετεύσει και παραλίγο να σκοτωθείτε!»

Η Μάρθα κι ο Ευθύμιος αλληλοκοιτάζονται, χαμογελώντας, ενώ τα μάτια τους γυαλίζουν μ'αυτή τη φανατική γυαλάδα των Τέκνων. Αναμφίβολα πιστεύουν ότι η Φαρμακερή Κυρά «με έστειλε», ή κάτι παρόμοιο, όπως κι ο Νικόλαος όταν τον έβγαλα απ'τα μπουντρούμια κάτω απ'το Οδοντωτό Οχυρό.

Και νάτος ξανά· μιλά: «Η Μεγάλη Κυρά τον έστειλε για εσάς,» λέει, έχοντας σταματήσει το δίκυκλό του κοντά μας, όπως κι ο Λεωνίδας και ο Κυριάκος. «Κι εμάς μαζί του. Ακόμα και στη μαρφή φωλιά του ίδιου του Λοκράθου θα τον ακολουθούσαμε!»

«Πόσοι είστε;» ρωτά η Μάρθα. «Τρεις εκτός απ'τον Οφιομαχητή; Πώς μάθατε για εμάς; Πότε ήρθατε; Πώς μας βρήκατε;»

«Θα τα πούμε αργότερα αυτά,» αποκρίνομαι. «Τώρα καλύτερα να φύγουμε απ'την Ιλφόνη, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Οι άλλοι πέντε Σαλντέριοι που ήταν μαζί σας είναι ασφαλείς.»

«Ασφαλείς;» κάνει ο Ευθύμιος. «Τους έβγαλες απ'τα μπουντρούμια της-;»

«Ναι. Αλλά όχι όπως, μάλλον, θα νομίζετε. Δεν πέθανε κανείς. Μιλήσαμε μόνο, εγώ κι η Ιουλία Αρσιλκάδια.»

«Τι;» κάνει η Μάρθα. «Αδύνατον!»

«Τα πάντα είναι δυνατά στο ατέρμονο σύμπαν,» της λέω, κι έχω την εντύπωση πως αυτή είναι μια έκφραση από το λησμονημένο παρελθόν μου, μια έκφραση του παλιού μου εαυτού, αυτού που δεν ήταν ο Οφιομαχητής, που δεν θα φανταζόταν ποτέ να είναι ο Οφιομαχητής. Δεν έχω, όμως, χρόνο ν'αναρωτηθώ τίποτα γι'αυτό. Στρέφω το βλέμμα μου στον τρίτο άνθρωπο που σώσαμε. «Εσύ πρέπει νάσαι ο Κλεάνθης...» λέω, παρατηρώντας το πρόσωπό του κάτω απ'την κουκούλα του. Λευκόδερμος, γαλινομάτης, αξύριστα γένια· αποκλείεται νάναι μικρότερος από πενήντα-πέντε.

Γνέφει καταφατικά, ενώ αποκρίνεται: «Μου είπαν για σένα, Οφιομαχητή. Αν και ήξερα ήδη κάμποσα... από τη γυναίκα μου. Δεν είχαμε ποτέ συναντηθεί οι δυο μας, παλιότερα.»

«Θέλω να μιλήσουμε,» του λέω.

«Είμαι στη διάθεσή σου, όπως καταλαβαίνεις. Το μόνο που ζητώ είναι να μη με παραδώσεις στην Ιουλία.»

«Η αλήθεια είναι πως η συμφωνία που έκανα μαζί της περιλαμβάνει να πάρει εκείνη εσένα κι εγώ τους δυο φίλους μου αποδώ-»

«Κάνεις τέτοιες συμφωνίες με τη Φόνισσα, μα την Έχιδνα!;» Η Μάρθα μ'ατενίζει επικριτικά, η καταραμένη, σαν να σκέφτεται να με βρίσει που τους έσωσα. Η οργή μου βράζει μέσα μου, αλλά την κρατάω σε απόσταση με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Δε θέλουμε τέτοιες συμφωνίες μαζί της! Δε θα εγκαταλείψουμε τον-!»

«Η συμφωνία μου ήταν για να γλιτώσω τα τομάρια σας!» τη διακόπτω. «Η Φύλακας δεν θα συμφωνούσε αλλιώς ούτε να μου παραδώσει

τους πέντε συντρόφους σας ούτε να σας αφήσει ελεύθερους όταν σας έπιανε—»

«Δεν πρόκειται να μας έπιανε!»

«Έτσι όπως σας είχαν περικυκλώσει τώρα, το αντίθετο φαίνεται,» της λέω, οργισμένα.

«Δεν ήμασταν κυκλωμένοι· πηγαίναμε πάνω!» Δείχνει την πολυκατοικία.

Γελάω κοφτά. «Για να πετάξετε;»

«Θα βρίσκαμε τρόπο να τους ξεφύγουμε. Δεν παραδίδουμε τον Κλεάνθη στα χέρια αυτής της μιαρής προδότριας, σ'το λέω!»

«Ούτε εγώ σκοπεύω να τον παραδώσω, αφού η κατάσταση εξελίχτηκε όπως εξελίχτηκε. Η συμφωνία που έκανα μαζί της ήταν για την περίπτωση που σας έπιανε προτού προλάβω να σας βρω. Με καταλαβαίνεις;

»Θα καθόμαστε τώρα να συζητάμε κι άλλο ενώ—;»

«Γεώργιε!» Ο Λεωνίδας δείχνει ψηλά, ξαφνικά, ενώ ο Κυριάκος υψώνει τη μικρή βαλλίστρα του.

Σηκώνω κι εγώ το βλέμμα – όπως κι οι υπόλοιποι – και βλέπω ανθρώπους – σκιερές μορφές – επάνω στα δώματα και στα μπαλκόνια. Μας σημαδεύουν με όπλα που γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο και στα φώτα της νυχτερινής πόλης – τουφέκια, πιστόλια.

Ο Κυριάκος τούς ρίχνει, και το βέλος του αστοχεί.

«Καλυφθείτε!» κραυγάζει ο Ευθύμιος.

Ενεργειακές ριπές πέφτουν από ψηλά – μία απ'αυτές χτυπά τη Μάρθα στην αριστερή κνήμη, σωριάζοντάς την· μια άλλη παίρνει τον Νικόλαο ξώφαλτσα στον ώμο, καψαλίζοντας την κάπα του· μια τρίτη χτυπά το δίκυκλό μου, χωρίς να του προκαλέσει καμιά φανερή ζημιά – και μια ηχητική ριπή εκτοξεύεται επίσης: ο Κυριάκος κι ο Λεωνίδας κραυγάζουν, κρατώντας τα κεφάλια τους, καθώς διπλώνονται. Οι άλλοι δεν ακούμε παρά έναν παράξενο συριγμό· μόνο αυτοί έπεσαν μέσα στην ακτίνα επίδρασης του βλαβερού ήχου. Παραπατάνε· η βαλλίστρα του Κυριάκου έχει γλιστρήσει απ'το χέρι του.

«Τρέξτε!» φωνάζω. «Τρέξτε, ανόητοι!» Κι αρπάζω ένα από τα πεσμένα δίκυκλα των μαχητών της Ιλφόνης, εκτοξεύοντάς το καταπάνω σε μια από τις φιγούρες η οποία στέκεται σ'ένα δώμα—

–και κάνει ένα εξωφρενικό άλμα, αποφεύγοντας το δίκυκλο και καταλήγοντας σ'ένα μπαλκόνι.

Οργανική στολή άλματος.

Κάτι μού θυμίζει αυτό...

Τα βατράχια;

Οι σύντροφοί μου κάνουν, ευτυχώς, ό,τι τους είπα – όλοι εκτός από τον Λεωνίδα και τον Κυριάκο, που δεν μπορούν – τρέχουν προς ένα σοκάκι στο πλάι της πολυκατοικίας με τη σκάλα, για να καλυφτούν. Η Μάρθα κουτσαίνει αλλά ο Ευθύμιος κι ο Κλεάνθης τη βοηθάνε.

Ένας από τους δωματοβάτες πηδά ψηλά και μακριά, περνώντας από πάνω μου, πετώντας κάτι στους συντρόφους μου. Ένα αφύσικο σκοτάδι τούς τυλίγει. Σκοτοβομβίδα. Τους ακούω να κραυγάζουν από μέσα του, σαστισμένοι, μπερδεμένοι.

Μια ηχητική ριπή με τραντάζει – αλλά η οργή που βράζει μέσα μου αποτινάζει τα αποτελέσματά της. Σκύβω και τινάζομαι, και τρεις ενεργειακές βολές με αστοχούν, χτυπάνε το πλακόστρωτο και τον τοίχο της πολυκατοικίας. Καλύπτομαι κάτω απ'την πέτρινη σκάλα της. Τ'αφτιά μου βουίζουν.

«Δαμιανέ!» κραυγάζω τραβώντας το βελονοβόλο μου. «Αν είσαι εσύ πάλι, καταραμένο βατράχι, τίποτα δεν θα σε γλιτώσει τώρα! Τίποτα δεν θα σε γλιτώσει τώρα!»

Νομίζω πως κάποιος μού απαντά, μα δεν τον ακούω μέσα απ'το γαμημένο βουητό στ'αφτιά μου. Είναι ΝΕΚΡΟΙ, οι γαμιόληδες! ΝΕΚΡΟΙ! Όποιοι κι αν είναι!

Βλέπω δύο από αυτούς να πηδάνε κάτω, κοντά στον Λεωνίδα και τον Κυριάκο που έχουν πέσει στα γόνατα από την επίδραση της ηχητικής ριπής. Το πρώτο Τέκνο κάνει να τραβήξει πιστόλι, μα δεν προλαβαίνει· αυτοί με τις στολές άλματος έχουν ήδη τα δικά τους πιστόλια στα χέρια και–

Τους ρίχνω με το βελονοβόλο. Ο ένας καταρρέει, ουρλιάζοντας, καθώς Χίλια-Δύο Δόντια τον δαγκώνουν. Ο άλλος πατά τη σκανδάλη, εκτοξεύοντας μια ενεργειακή ριπή και κάνοντας τον Κυριάκο να τρανταχτεί και να πέσει.

Ο Λεωνίδας τραβά το πιστόλι του και του ρίχνει μια δική του ενεργειακή ριπή, χτυπώντας τον στο πόδι, σωριάζοντάς τον.

Βγαίνω απ'την κρυψώνα μου με το βελονοβόλο στο ένα χέρι και το άλλο μου χέρι ελεύθερο. Δε μπορώ να εγκαταλείψω τον Κυριάκο εδώ· ο κακότυχος της Σιλοάρνης ήρθε οικειοθελώς μαζί μας. Τον αρπάζω και τον παίρνω στον ώμο, και ρίχνω με το βελονοβόλο σ'ακόμα έναν από τους δωματοβάτες – αστοχώντας.

Καβαλάω το δίκυκλο του Λεωνίδα – είναι το κοντινότερο – και λέω στον Λεωνίδα, αρπάζοντάς τον απ'τη ζώνη και τραβώντας τον μαζί μου: «Ανέβα! Πίσω μου!» δείχνοντας τι εννοώ, γιατί δεν είμαι καθόλου βέβαιος ότι μπορεί να μ'ακούσει.

Ανεβαίνει.

Βάζω τους μεταλλικούς τροχούς σε κίνηση και φεύγω, πατώντας αυτόν που ακόμα ουρλιάζει από τα Χίλια-Δύο Δόντια μέσα του, τσακίζοντας τη ράχη του. Ενεργειακές ριπές πέφτουν πίσω μας, και νομίζω πως μια ηχητική ριπή μάς αστοχεύει οριακά – μετά βίας είμαστε πέρα από το πεδίο επίδρασής της.

Το σοκάκι προς το οποίο έτρεχαν οι σύντροφοί μου δεν φαίνεται – το αφύσικο σκοτάδι της σκοτοβομβίδας το κρύβει – έτσι στρίβω απ'την αντίθετη μεριά, αριστερά, μπαίνω σ'έναν άλλο δρόμο, και σταματάω στη γωνία. Κατεβαίνω απ'το δίκυκλο, αφήνοντας τον λιπόθυμο Κυριάκο επάνω στη σέλα, σαν σακί. «Φύλα τον,» λέω στον Λεωνίδα. «Φύλα τον, μην έρθεις.» Ελπίζω να με ακούει μέσα από το βουητό σ'αφτιά του. Επιπλέον, του δείχνω τον Κυριάκο. Και μετά φεύγω τρέχοντας, επιστρέφοντας στον προηγούμενο δρόμο, εκεί όπου αντιμετωπίσαμε τους μαχητές της Ιλφόνης και εκεί όπου τα βατράχια (δεν μπορεί νάναι άλλοι) μας επιτέθηκαν.

Βλέπω τον Νικόλαο να βγαίνει απ'το αφύσικο σκοτάδι, αποπροσανατολισμένος, και μια ενεργειακή ριπή τον αστοχεί.

«Καλύψου!» του φωνάζω, και τρέχω στα τετράκυκλα των Ιλφόνιων που είναι (εξαιτίας μου) το ένα πεσμένο πάνω στο άλλο. Ενεργειακές ριπές τρίζουν γύρω μου, αστοχώντας με για εκατοστά. Οι καταραμένοι! – δεν σταματούν για ν'αλλάξουν μπαταρίες στα όπλα τους; Πόσες βολές έχουν; Πόσα όπλα έχουν;

Έχοντας κρύψει το βελονοβόλο μες στην κάπα μου, αρπάζω με τα δύο χέρια το ένα τετράκυκλο – αυτό που είναι από πάνω – και το υψώνω, κραυγάζοντας (για να τους τρομάξω λιγάκι – δεν είναι ιδιαίτερα

βαρύ για εμένα· ούτε καν θωρακισμένο, και ξεσκέπαστο). Το εκτοξεύω προς ένα από τα βατράχια που στέκεται σ'ένα μπαλκόνι. Πηδά μακριά, και το όχημα καταστρέφει το μπαλκόνι· πέτρες και ξύλα πέφτουν μαζί με το τετράκυκλο το οποίο χτυπά με τρομερό γδούπο στο πλακόστρωτο του δρόμου, σπάζοντας. Τροχοί φεύγουν αποδώ κι αποκεί.

Αρπάζω και το άλλο τετράκυκλο και το σηκώνω. Ακούω μπερδεμένες φωνές από τα βατράχια – δεν καταλαβαίνω τι λένε. Φωνάζω στους συντρόφους μου: «Νικόλαε – πάρ' τους μακριά αποδώ! Πάρ' τους προς τ'αριστερά! Κουνήσου!» Γιατί βλέπω πως τώρα κι οι άλλοι τρεις έχουν βγει απ'το αφύσικο σκοτάδι: ο Ευθύμιος κι ο Κλεάνθης που στηρίζουν τη Μάρθα ανάμεσά τους, και η Μάρθα κρατά ένα πιστόλι σε κάθε χέρι, εξαπολύοντας ενεργειακές ριπές με το ένα και σφαίρες με το άλλο – ναι, καταφέρνει να πυροβολήσει μία φορά τουλάχιστον.

Εκτοξεύω το τετράκυκλο καταπάνω σ'ένα από τα καταραμένα βατράχια, που πηδά μακριά όπως και το προηγούμενο μίasma και το αποφεύγει. Το δώμα τραντάζεται καθώς δέχεται το βάρος του οχήματος αλλά δεν νομίζω πως το βλέπω να βουλιάζει.

Τρέχω στο δίκυκλό μου, καβαλώνοντας το, βάζοντας τους τροχούς του σε κίνηση – ευτυχώς φαίνεται να λειτουργεί κανονικά παρά την ενεργειακή ριπή που δέχτηκε. Το οδηγώ προς τη Μάρθα και την αρπάζω με το ένα χέρι. «Μαζί μου!» Την ανεβάζω στη σέλα του οχήματος, μπροστά μου. «Πάρε το δίκυκλό σου, Νικόλαε! Τι κάνεις;»

Μοιάζει μπερδεμένος. Πιο πριν, άλλα του έλεγα. Στα χέρια κι αυτού είναι δύο πιστόλια και σημαδεύει ψηλά, στα δώματα και στα μπαλκόνια. Έχουμε κάνει καταστροφές σ'ετούτο τον δρόμο· οι κάτοικοι θάχουν τρομοκρατηθεί.

Τα βατράχια φεύγουν ξαφνικά, τινάζονται μακριά. Μονάχα ένας απ'αυτούς σκοτώθηκε – εκείνος που πάτησα με το δίκυκλο του Λεωνίδα. Το πτώμα του είναι στο πλακόστρωτο. Ο άλλος, εκείνος που χτύπησε ο Λεωνίδας με το ενεργοβόλο του, έχει εξαφανιστεί.

Φωνάζω στον Ευθύμιο, δείχνοντας το δίκυκλο του Κυριάκου: «Πάρ' το αυτό αποκεί! Θα μας χρειαστεί! Πάρ' το!»

Τρέχει και το καθαλά, ενώ ο Νικόλαος καθαλά το δικό του δίκυκλο.

«Κι εσύ,» λέω στον Κλεάνθη, «πάρε ένα από τα δίκυκλα των ανθρώπων της Ιουλίας – τώρα!»

Τον βλέπω να προσπαθεί να το σηκώσει, καθώς είναι πεσμένο στο πλάι, και να μη μπορεί. Γαμώτο! Έχοντας ήδη σταματήσει το δικό μου δίκυκλο κατεβαίνω, λέγοντας στη Μάρθα: «Πήγαινε προς τα κει,» δείχνοντάς της τη μεριά όπου βρίσκονται ο Λεωνίδας κι ο Κυριάκος. Δε μ'αρέσει έτσι όπως έφυγαν τα βατράχια· νομίζω πως σημαίνει ότι, από εκεί ψηλά όπου πηδούσαν, είδαν κάτι κακό: μάλλον, μαχητές της Φόβισσας να έρχονται.

Σηκώνω από κάτω το δίκυκλο που προσπαθούσε να σηκώσει ο Κλεάνθης και το καβαλάω. «Έλα πίσω μου,» του λέω, ενώ βλέπω τη Μάρθα να οδηγεί το δικό μου δίκυκλο προς τα εκεί που της ζήτησα. Ο Ευθύμιος την ακολουθεί, πάνω στο δίκυκλο του Κυριάκου. Ο Νικόλαος δεν την ακολουθεί, ο παράφρονάς· μένει κοντά μου.

Ένας θόρυβος από ψηλά – ένας θόρυβος που περνά μέσα από το βούισμα στ'αφτιά μου.

Ελικόπτερο. Με το έμβλημα της Φύλακα της Ιλφόνης επάνω.

Γαμώ τις βατραχομάνες τους!

Οι πλαϊνές του πόρτες είναι ανοιχτές: βλέπω ένα κανόνι εκεί, βλέπω πολλούς με τουφέκια στα χέρια – αναμφίβολα, ενεργοβόλα και ηχοβόλα· δε νομίζω ότι θέλουν να μας σκοτώσουν, όχι ακόμα.

Κατεβαίνω αμέσως απ'το δίκυκλο. «Ακολουθώ τη Μάρθα!» λέω στον Κλεάνθη. «Κι εσύ,» φωνάζω στον Νικόλαο – «πίσω τους, ανόητε! Πίσω τους!» ενώ τρέχω κι αρπάζω ένα από τα πεσμένα δίκυκλα των μαχητών της Ιλφόνης. Το υψώνω και με τα δύο χέρια και το εκτοξεύω, με όλη μου τη δύναμη, όλη μου την οργή, καταπάνω στο ελικόπτερο.

Χτυπάω το αεροσκάφος από κάτω – και τα μέταλλά του σπάνε, το όχημα-βλήμα μπαίνει μέσα του.

Το ελικόπτερο πέφτει.

Τρέχω για να μη με πλακώσει. Τινάζομαι, κυλιέμαι στο πλακόστρωτο που είναι γεμάτο συντρίμια κι έχει πτώματα απλωμένα αποδώ κι αποκεί – πτώματα μαχητών της Ιλφόνης και αλόγων. Πίσω μου το έδαφος τραντάζεται, μεταλλικά κομμάτια και γυαλιά εκτοξεύονται, κραυγές αντηχούν – ναι, τις ακούω· η επίδραση της γαμημένης ηχητικής ριπής έχει αρχίσει να χάνει τη δύναμή της επάνω μου: η οργή μου την κλοτσά μακριά σαν βρόμικο μανδύα.

Τρέχω στους συντρόφους μου που έχουν ήδη εξαφανιστεί πέρα απ'τη γωνία του δρόμου όπου τους είπα να στρίψουν, του δρόμου όπου βρίσκονται ο Λεωνίδας κι ο Κυριάκος.

Τους αντικρίζω όλους εκεί, σώους και σχετικά αβλαβείς – αν εξαιρέσεις τον Νικόλαο που είναι σίγουρα φρενοβλαβής.

«Πάμε,» τους λέω. «Μακριά αποδώ! Μακριά!» Αρπάζω τον Λεωνίδα (γιατί είμαι σίγουρος πως δεν μπορεί να μ'ακούσει καθαρά) και τον ωθώ προς το δίκυκλο που καβαλά ο Κλεάνθης, τον βάζω να καθίσει πίσω του, κι εκείνος νεύει, καταλαβαίνοντας. Παίρνω τον λιπόθυμο Κυριάκο από τη σέλα του δίκυκλου του Λεωνίδα και τον σηκώνω στον ώμο, προτού καβαλήσω το όχημα.

Η Μάρθα είναι πάνω στο δικό μου δίκυκλο, ο Νικόλαος πάνω στο δικό του, ο Ευθύμιος πάνω στο δίκυκλο του Κυριάκου.

Εντάξει· μπορούμε να πηγαίνουμε.

Βάζω τους τροχούς μου σε κίνηση.

Με ακολουθούν.

Ναι, μπορούμε να πηγαίνουμε... αλλά πού να πάμε; Στις πύλες σίγουρα θα μας σταματήσουν. Στα λιμάνια θα μας κυνηγήσουν. Η Ιλφόνη είναι μια παγίδα, και είμαστε κλεισμένοι μέσα της, μαζί με τη Φόνισσα, τους ανθρώπους της, και τα γαμημένα βατράχια.

-6

Ο Οφιομαχητής κάθισε να ξεκουραστεί βαθιά μέσα στα Χαλάσματα των Όφρων: μέσα στην ίδια τη φωλιά του Άρχοντα των Ερειπίων, που ήταν ο οικοδεσπότης του. Οκλαδόν, με το Φιλί της Έχιδνας ακουμπισμένο γυμνολέπιδο στα γόνατά του, ο Γεώργιος άφησε την Πάροδο του Πράου Ανέμου να σφυρίζει εντός του για μερικές ώρες.

Η Ευθαλία κοιμήθηκε απλωμένη στους ώμους του.

Ο Φονομάτης Όφρις, ο Άρχοντας των Ερειπίων, κοιμήθηκε κουλουριασμένος παραδίπλα.

Ο χώρος ήταν κατασκότεινος αφού ο Γεώργιος έσβησε τον φακό του· δεν έμπαινε φεγγαρόφωτο εδώ.

Ο χρόνος κύλησε σιωπηλά. Ο Πρώτος Ήλιος έριξε το φως του επάνω στα Χαλάσματα των Όφρων, η ακτινοβολία του έφτασε ακόμα και στο κατώφλι της φωλιάς του Άρχοντα των Ερειπίων. Τα μάτια του Οφιομαχητή, που ήταν ήδη ανοιχτά, γυάλισαν. Σηκώθηκε από τη θέση του, θηκαρώνοντας το σπαθί του.

Ο Φονομάτης Όφρις σάλεψε πίσω του, μα δεν ξεκουλουριάστηκε· μάλλον, ήταν πολύ νωρίς γι' αυτόν.

Ο Γεώργιος βγήκε απ' τη φωλιά του μεγάλου φιδιού, βαδίζοντας μες στον ερειπιώνα, ακούγοντας τους πρωινούς ήχους του δάσους, και παρατηρώντας. Ναι, η ασυνήθιστη αρχιτεκτονική σίγουρα τού θύμιζε την Πόλη των Παλιών Ερπετών, καθώς και τα λαξεύματα που υπήρχαν αποδώ κι αποκεί επάνω στις αρχέγονες πέτρες. Λαξεύματα με ερπετά και με ανθρώπους-ερπετά. Και μια γυναίκα-φίδι είχε εξέχουσα θέση, πολλές φορές, ανάμεσά τους. Η Έχιδνα, δίχως αμφιβολία – ή όπως κι αν την έλεγε ο λαός που κατοικούσε εδώ πριν από... χιλιετίες, πιθανώς.

Δεν είδε πουθενά τον άντρα με το κράνος που ήταν φτιαγμένο σαν κεφάλι φιδιού – εκείνο τον αρχαίο βασιληά που έμοιαζε να περιμένουν οι Θηριόφεις. Αυτός δεν φαινόταν να έχει καμιά θέση εδώ. Ήταν δικός τους και μόνο. Και ο Γεώργιος είχε αρνηθεί να καθίσει στον θρόνο του,

όπως του είχαν προτείνει οι Θηριόφεις. Τα θυμόταν αυτά σαν όνειρο τώρα. Λες κι είχαν περάσει αιώνες... Αλλά δεν είχε περάσει και τόσοσ πολλός καιρός, μα την Έχιδνα!

Τι να έκανε, άραγε, εκείνος ο άθλιος τζογαδόρος, ο Δημήτριος Ζερδέκης; Ο Γεώργιος μειδίασε καθώς τον θυμόταν. Και τι να έκανε ο θεός του Δημήτριου, ο Αθανάσιος Ζερδέκης, ο Άρχοντας της Κιρβιάδας; Ο Γεώργιος συνοφρυώθηκε, καθώς τον θυμόταν, και χρειάστηκε το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου για ν'αποδιώξει την οργή του. Θα λογαριαζόταν κάποτε μ'αυτό το κάθαρμα... αλλά όχι τώρα. Είχε σημαντικότερα πράγματα να κάνει. Να ανακαλύψει το χαμένο παρελθόν του. Να πάρει εκδίκηση από εκείνο το άλλο, το τρισεχειρότερο κάθαρμα, τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά.

Μέσα στα ερείπια, ενώ περιπλανιόταν, δεν συνάντησε καμιά μορφή ζωής πιο ενδιαφέρουσα από τον Φονομάτη Όφι· είδε μονάχα μικρά ζώα, πουλιά, έντομα, και ερπετά που τον ατένιζαν με τρόπο σχεδόν θρησκευτικό. Κάτι χελώνες έμοιαζε νάχουν ξεκινήσει ολόκληρη τελετουργία μαζί με μερικές ομιχλόσαυρες και δύο χρυσοφόρες έχιδνες. Το μόνο αξιοσημείωτο ήταν πως τα Χαλάσματα συγκέντρωναν πολλά σπάνια ερπετά. Και ο Άρχοντας των Ερειπίων δεν φαινόταν να τα διώχνει· μονάχα το Ερπετό της Καταχνιάς έδιωχνε, και μάλλον και τα άλλα μεγάλα ζώα, και τους ανθρώπους.

Ο Γεώργιος κράτησε, για την ώρα, το βλέμμα του εστιασμένο κυρίως στα λαξεύματα στις αρχέγονες πέτρες. Όπως και στην Πόλη των Παλιών Ερπετών, θύμιζαν αυτά που συναντούσες στους σύγχρονους ναούς της Έχιδνας, αλλά μόνο γενικά, πολύ γενικά. Η τεχνοτροπία ήταν διαφορετική, καθώς και ο τρόπος αναπαράστασης. Και ανάμεσά τους ο Γεώργιος παρατήρησε ένα σύμβολο που δεν νόμιζε ότι είχε ξαναδεί, αλλά του φαινόταν ότι πρόσφατα κάποιος το είχε λαξέψει σε ορισμένα σημεία του ερειπιώνα. Ήταν ένα φίδι που δαγκώνει την ουρά του, σχηματίζοντας κύκλο, και στο κέντρο αυτού του κύκλου είναι ένα ορθάνοιχτο μάτι.

Είχε καμιά σχέση με το μάτι που ήταν λαξευμένο στην κορυφή της αψίδας της πύλης στην αρχή του ερειπιώνα; Εκείνο το λάξευμα δεν μπορεί να ήταν πρόσφατο· μονάχα πανάρχαιο μπορεί να ήταν.

Ο Γεώργιος άγγιξε το σύμβολο με το φίδι που δαγκώνει την ουρά του. Λιθοκόπτης, σκέφτηκε, νομίζοντας ότι αναγνώριζε το εργαλείο με το οποίο είχε δημιουργηθεί το λάξευμα. Ένα εργαλείο σαν στυλογράφος που η άκρη του φορτιζόταν με ενέργεια, την οποία αντλούσε από μια μεγάλη φιάλη, συνδεδεμένο μαζί της μέσω διπλού καλωδίου. Το χρησιμοποιούσαν οι λιθοξόοι σε πολλές διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Ο Γεώργιος δεν ήξερε πώς γνώριζε γι' αυτό. Ήταν γνώση απ' το λησμονημένο παρελθόν του.

Μετά, όμως, συνάντησε κι άλλα λαξεύματα με μάτια, που δεν μπορεί να ήταν πρόσφατα: φαίνονταν αρχαία, και το μαρτυρούσε και η τεχντροπία τους. Ένα μάτι στα σαγόνια ενός φιδιού που ορθώνει το κεφάλι προς τα πάνω. Ένα μάτι ανάμεσα στα σαγόνια δύο φιδιών που μοιάζει ή να το συγκρατούν μαζί ή να αντιπαλεύουν για να το αποκτήσουν. Ένα μάτι που από την κόρη του ένα φίδι γεννιέται. Δύο μάτια που ανάμεσά τους, αντί για μύτη ίσως, βρίσκεται το σώμα ενός φιδιού το οποίο είναι δικέφαλο και απλώνει το ένα του κεφάλι πάνω απ' το ένα μάτι και το άλλο του κεφάλι πάνω από το άλλο μάτι, σχηματίζοντας κάτι σαν φρύδια.

Ο Γεώργιος δεν νόμιζε πως είχε δει τέτοια λαξεύματα στην Πόλη των Παλιών Ερπετών. Μπορεί και να μη θυμόταν καλά, βέβαια – δεν είχε δώσει και τόση σημασία, τότε· είχε άλλα στο μυαλό του – όμως... δεν το νόμιζε.

Η Ευθαλία γλίστρησε από τους ώμους του κι έπεσε ανάμεσα στις αρχαίες πέτρες, το καλοκαιρινό χόρτο, και τις χαμηλές ομίχλες. Προς αναζήτηση τροφής.

Να τη μιμηθούμε; αναρωτήθηκε ο Οφιομαχητής. Ας τη μιμηθούμε, αποφάσισε. Και βγήκε απ' τα Χαλάσματα των Όφεων για να κυνηγήσει. Συγχρόνως, είχε στο νου του το Ερπετό της Καταχνιάς, μην τυχόν και το συναντήσει. Αλλά δεν το συνάντησε. Και ακόμα αναρωτιόταν τι μπορεί να ήταν, τελικά. Κάποιος δαίμονας των Βρεγμένων Δασών που είχε καταλάβει μια μεγάλη ομιχλόσαυρα; ή κάτι άλλο; Γιατί ήθελε να μπει στα Χαλάσματα; Ήταν αυτό Άρχοντας των Ερειπίων πριν από τον Φονομάτη Όφι; Ο Φονομάτης Όφης το είχε διώξει; Ή το Ερπετό της Καταχνιάς ήταν ξένος πολιορκητής;

Ο Γεώργιος επέστρεψε στα Χαλάσματα των Όφρων λίγο μετά το μεσημέρι, τραβώντας πίσω του έναν αγριόχοιρο που είχε σκοτώσει με τα χέρια. Τον έκοψε στα δύο με το Φιλί της Έχιδνας και πέταξε το μισό ζώο στον Άρχοντα των Ερειπίων ο οποίος τον περίμενε μες στον ερειπιώνα μαζί με την Ευθαλία. Οι δυο τους έμοιαζε να τα πηγαίνουν καλά. Το μεγάλο φίδι έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα προς τον Οφιομαχητή – ένα ευχαριστώ, νόμιζε εκείνος – και μετά καταβρόχθισε τον μισό αγριόχοιρο με όρεξη.

Τον υπόλοιπο ο Γεώργιος κάθισε και τον καθάρισε και, τελικά, τον έψησε πάνω από μια φωτιά.

Έξω από τα Βρεγμένα Δάση, εν τω μεταξύ, στους Δυτικούς Αγρούς, αλλά και στους Βόρειους Αγρούς, ακόμα και στους Άνω Ανατολικούς και Κάτω Ανατολικούς Αγρούς, η Ιωάννα και οι Γενναίοι της αναζητούσαν τον εξωδιαστασιακό, μαυρόδερμο ταξιδιώτη που τους είχε επιτεθεί στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Ρωτούσαν αγρότες και βοσκούς, ρωτούσαν σε χωριά και υποστατικά και τεμένη του Αστερίωνα, του Ζέφυρου, του Νηρέα – μέχρι και σ'έναν ναΐσκο του Λοκράθου ρώτησαν – και απειλούσαν πως όποιος έκρυβε τον ξένο θα το μετάνιωνε – θα το μετάνιωνε πικρά! Ήταν ένας επικίνδυνος κακούργος που περιφερόταν ανεξέλεγκτα σε τούτους τους τόπους.

Πουθενά, όμως, δεν μπορούσαν να τον βρουν.

Είχε φύγει, ο καταραμένος; αναρωτιόταν η Ιωάννα των Αγρών. Είχε φοβηθεί και είχε φύγει; Είχε πάει προς Νιρλόβη, ίσως; Γιατί ούτε στα λιμάνια της Ηχώπολης τής έλεγαν οι πληροφοριοδότες της ότι τον είχαν δει. Προτού έρθει στο Θερινό Παζάρι, ναι, κάποιοι τον είχαν μπανίσει εκεί, και είχαν, μάλιστα, ακούσει ότι ρωτούσε για ένα χαμένο εξωδιαστασιακό πλοίο, ένα καράβι που είχε καταποντιστεί μέσα σε καταιγίδα–

Τι καράβι; ζήτησε να μάθει η Ιωάννα των Αγρών. Μα δεν ήξεραν να της απαντήσουν. Κι ούτε κανείς άλλος ξέρει, της είπαν, απ'ότι έχουμε καταλάβει. Ο μυστηριώδης ξένος δεν πρέπει να είχε λάβει καμιά χρησιμη πληροφορία.

Γιατί αναζητά αυτό το πλοίο; ρώτησε η Ιωάννα. Μα ούτε και τούτο ήξεραν να της το απαντήσουν. Δεν είχαν ακούσει ο μαυρόδερμος άντρας να έχει αναφέρει τίποτα.

Η Ιωάννα των Αγρών ήταν παραξενεμένη. Από πού ήρθε; ρώτησε. Και της είπαν πως έλεγαν ότι τον είχε φέρει ένα καράβι από Μικρυδάτια. Μετά είχε μείνει στα Χρωματιστά Σκάφη, στο Λιγνό Λιμάνι, για μερικές μέρες, αλλά δεν έμενε πλέον εκεί.

Ναι, η Ιωάννα των Αγρών ήταν παραξενεμένη... Τι διάολος του Λοκράθου ήταν αυτός ο ξένος; αναρωτιόταν. Πρώτα, ρωτούσε στα λιμάνια της Ηχώπολης για ένα εξαφανισμένο πλοίο· και μετά είχε φύγει αποκεί, είχε έρθει στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών, και, χωρίς κανείς να τον προκαλέσει, είχε επιτεθεί στους Γενναίους της. Τι ήταν; Τρελός; Ή κάποιο κόλπο παιζόταν εδώ; Κι αν ναι, από ποιον; Απ'αυτή την άθλια Συντεχνία Αγροτοποιμένων Δυτικών Αγρών, που όλο μηχανορραφίες ήταν; Ή από τον ίδιο τον Βασιληά; Παρά τη συμφωνία που είχε κάνει μαζί του, η Ιωάννα των Αγρών ακόμα δεν τον εμπιστευόταν, φυσικά, τον γέρο-τράγο, τον Γεννάδιο τον Δεύτερο. Θα τον είχε σφάξει σαν γουρούνι, άμα είχε την ευκαιρία. Αλλά ήξερε πως αυτή η ευκαιρία μάλλον δεν θα παρουσιαζόταν, οπότε είχε συμβιβαστεί με τη συμφωνία τους, ώστε ο Γεννάδιος να πάψει να κυνηγά τους Γενναίους της και να μοιράζονται τα οχτάρια.

Η Ιωάννα, βέβαια, θα προτιμούσε να κρατά όλα τα οχτάρια για τον εαυτό της. Αλλά τώρα δεν ήταν τα λεφτά στο μυαλό της· ήταν αυτός ο μαυρόδερμος ξένος που, υποτίθεται, ονομαζόταν Γεώργιος και για λίγο τον είχε φιλοξενήσει ο Γέρο-Κράχτης, προτού, ο βλαμμένος κωλόγερος, πάει και σκοτωθεί ενώ ίσως είχε να της δώσει κι άλλες πληροφορίες. Ο μαυρόδερμος ξένος έπρεπε να βρεθεί και να σταλεί στα σαγόνια του Αβυσσαίου! Είχε ξεφτιλίσει τους Γενναίους της, ο καταραμένος. Ήταν αφύσικα δυνατός – η Ιωάννα δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ήταν δυνατόν να είναι τόσο δυνατός· η μόνη εξήγηση που μπορούσε να δώσει ήταν ότι προερχόταν από καμιά παράξενη διάσταση του σύμπαντος, ότι ήταν από κάποια ιδιαίτερη φυλή αυτής της διάστασης, μια φυλή όπου όλοι ήταν δυνατοί σαν εκείνον. Τέρατα. Όσο δυνατός, όμως, κι αν ήταν, η Ιωάννα θα τον σκότωνε για να αποκαταστήσει τη φήμη των Γενναίων της· γιατί, άμα κυκλοφορούσε ότι ο κάθε εξωδιαστασιακός παλιάτσος μπορούσε έτσι εύκολα να τα βάλει μαζί τους και να τους τσακίσει, οι αγρότες ίσως ν'άρχιζαν να ξεθαρρεύουν. Ίσως ν'άρχιζαν να στρέφονται εναντίον τους. Ήδη αυτή η καταραμένη

Συντεχνία Αγροτοποιμένων Δυτικών Αγρών ήταν... ανήσυχη. Κάποια σφυρίγματα του Ζέφυρου – και παραπάνω από απλά σφυρίγματα του Ζέφυρου, ίσως! – μαρτυρούσαν πως ψιθύριζαν αναμεταξύ τους ότι έπρεπε να οργανωθούν για να διώξουν τους Γενναίους. Και μπορεί τα ίδια να σκέφτονταν κι οι όμοιοί τους στους Ανατολικούς Αγρούς. Πριν από έναν χρόνο, οι Γενναίοι της είχαν αναγκαστεί να διαλύσουν μια συμμορία στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς η οποία είχε κοτήσι να τα βάλει μαζί τους. Η Ιωάννα είχε προστάξει να κρεμάσουν όλα τα μέλη της συμμορίας στους πρόποδες των Κάτω Ρινέων, να κάνουν ολόκληρη γραμμή, για να τους βλέπουν οι άλλοι και να θυμούνται!

Οι Γενναίοι ήταν δυνατοί! Ήταν οι φύλακες των Αγρών. Ούτε οι Αγροφύλακες του Βασιλιά δεν τολμούσαν να στραφούν εναντίον τους. Θα τον θρούμε τον μαυρόδερμο ξένο, σκεφτόταν η Ιωάννα των Αγρών, αν ακόμα κυκλοφορεί εδώ. Και θα τον σκοτώσουμε! Θα τον σκότωνε όπως είχε κάποτε σκοτώσει τον Βόρειο Χοίρο, ένα τρομερό αγριογούρουνο στους Βόρειους Αγρούς το οποίο έκανε μεγάλες καταστροφές σε ποιμένες και αγρότες.

Και καθώς ο Βόρειος Χοίρος ήρθε στον νου της η Ιωάννα αποφάσισε να κάνει μια επίσκεψη μες στο απόγευμα. Καβάλα στο γρήγορο δίκυκλό της πήγε στους Βόρειους Αγρούς, αφήνοντας τους Γενναίους της πίσω. Ζύγωσε ένα μοναχικό σπίτι, κι απέξω, ανάμεσα σε ζώα, πρόβατα και κατσίκια, αντίκρισε τη δίδυμη αδελφή της, την Ιωάννα. Την Ιωάννα των Αμνών, όπως πολλοί την έλεγαν πλέον εξαιτίας της Ιωάννας των Αγρών.

Η Ιωάννα σταμάτησε το δίκυκλό της και κατέβηκε. Βάδισε προς την Ιωάννα η οποία στεκόταν και την κοίταζε στηριζόμενη στην ψηλή γκλίτσα της. Οι δυο τους έμοιαζαν – λευκόδερμες, με μαύρα μαλλιά μακριά σαν μανδύες στην πλάτη τους – αλλά όχι τόσο ώστε να τις μπερδέψεις. Η όψη της Ιωάννας των Αγρών ήταν έντονη, επιθετική, σαν αιχμηρή λεπίδα. Η όψη της Ιωάννας των Αμνών ήταν γαλήνια, ήπια, σαν χάδι του Ζέφυρου επάνω στο καλοκαιρινό χορτάρι.

«Καλησπέρα, αδελφή μου,» χαιρέτησε.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε η Ιωάννα των Αγρών, και δεν έμεινε άλλο στους χαιρετισμούς· μίλησε για εκείνο που ήθελε να μιλήσει, όπως πάντα: «Για να σε ρωτήσω κάτι ήρθα. Είδες, μήπως, έναν ξένο σε τούτα τα

μέρη; Έναν άντρα με κατάμαυρο δέρμα και πράσινα μαλλιά; Εξωδιαστασιακός, προφανώς – κι αφύσικα δυνατός.»

«Αφύσικα δυνατός;»

«Ναι.»

«Δεν τον έχω δει... Συμβαίνει κάτι, αδελφή μου;»

«Είναι ένας κακούργος που περιφέρεται στους Αγρούς. Μας έχει ήδη επιτεθεί. Αν τον δεις, να τον θυμάσαι, και να θυμάσαι πού πήγε. Τον ψάχνουμε.»

«Θα τον έχω στο μυαλό μου.»

«Μη μου πεις ψέματα, Ιωάννα.»

«Γιατί να σου πω ψέματα, αδελφή μου;»

Η Ιωάννα των Αγρών υποπτευόταν ότι κάποτε της είχε κρύψει κάποιους, αλλά δεν της είχε επιτεθεί γιατί ήταν αίμα της. «Απλά λέγω,» αποκρίθηκε, και στράφηκε, βαδίζοντας προς το δίκυκλό της.

«Δε θα μείνεις να σε φιλέψω;»

Η Ιωάννα δεν γύρισε να την κοιτάξει. «Άλλη φορά.» Καβάλησε το όχημα κι έφυγε.

Η Ιωάννα των Αγρών, όμως, δεν ήταν η μόνη που τώρα ενδιαφερόταν για τον μυστηριώδη μαυρόδερμο εξωδιαστασιακό που είχε εμφανιστεί σε τούτα τα μέρη. Ο Βασιληάς της Ηχώπολης ενδιαφερόταν επίσης.

Τα νέα είχαν φτάσει στ'αφτιά του από τους πληροφοριοδότες του: Ένας άγνωστος είχε τσακίσει τους Γενναίους στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Ένας άνθρωπος μόνος του – όσο εξωφρενικό κι αν ακουγόταν. Και φαινόταν να έχει υπερφυσική δύναμη. Φαινόταν να έχει τη δύναμη δέκα γεροδεμένων αντρών, λες κι ήταν της γενιάς του Αστερίωνα. Σήκωνε στον αέρα ολόκληρα δίκυκλα και τα εκτόξευε να μην ήταν τίποτα–

«Παραμύθια!» αναφώνησε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος όταν το άκουσε. «Τολμάτε να μου τσαμπουνάτε ιστορίες;»

«Όχι, Μεγαλειότατε, είν' αλήθεια, Βασιληά μ' τον είδα μπρος μου, τον είδα,» αποκρίθηκε ο ένας απ'τους δύο άντρες. Κι ο άλλος συνέχισε: «Ναι, Βασιληά μ', τ'ορκιζόμαστε. Ήταν δυνατός ίσαμε δέκ' άντρες αυτούς, αμέ!»

«Άμα διαπιστώσω ότι μου λέτε ψέματα ή υπερβολές–»

«Για τ'όνομα τ'Αστερίωνα, Βασιληά μ'! Ποτές!» «Η Έχιδνα να μας δαγκάσει άμα σι λέμ' ψέματα, Βασιληά μ'! Τον είδαμε. Ήτανε ίσαμε δέκ' άντρες δυνατός.» «Αμέ, και πιο δυνατός ίσως. Ένας μοναχός του και τις ξαπόστειλ' όλοι τις Γενναίοι. Κακήν-κακώς, Βασιληά μ'.»

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος έριξε μερικά οχτάρια στα πρόθυμα χέρια τους και τους έδωξε απ'το Μεγάλο Παλάτι της Ηχώπολης, αναρωτούμενος τι μπορεί να σήμαιναν όλα τούτα. Η σύζυγός του, η Ευσταθία, νόμιζε ότι ήταν σαχλαμάρες των «τσοπάνηδων», κι αρκετοί από τους αυλικούς του επίσης. Μερικοί, όμως, δεν ήταν και τόσο σίγουροι. Ακόμα κι οι χωρικοί δεν μπορεί να είχαν κάνει τέτοιο λάθος, έλεγαν· ούτε είχαν τόση φαντασία, ισχυρίζονταν, για να φανταστούν τέτοια εξωφρενική ιστορία, ότι ένας άνθρωπος μόνος του τσάκισε έτσι τους Γενναίους μες στη μέση του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών. Σίγουρα κάτι συνέβη, Βασιληά μου. Σίγουρα.

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος είπε: «Αν όντως έγινε αυτό το περιστατικό, ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών πρέπει να τόχει μάθει.»

«Όπωςδήποτε, Βασιληά μου,» είπε ο Φοίβος Ασλάβης, Στρατηγός της Ηχώπολης και Πρωτοφύλακας, αρχηγός όλων των Αγοφυλάκων του Βασιληά.

«Ποιος είναι; Πώς τον λένε;» Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος καμιά φορά ξεχνούσε ποιοι τον υπηρετούσαν στους Αγρούς. Ορισμένοι κακόβουλοι ψιθύριζαν ότι αυτό οφειλόταν στην ηλικία του, ότι είχε αρχίσει να τα χάνει. Αλλά δεν ήταν και υπέργηρος, όπως ήθελαν να νομίζουν. Εξήντα-έξι χρονών ήταν, κι επιπλέον δεν τα είχε χαμένα· η Βασίλισσα Ευσταθία το επιβεβαίωνε. Ο άντρας της, αν και δέκα-εννιά χρόνια μεγαλύτερός της, ήξερε τι του γινόταν. Αλλά ήταν αδιάφορος ορισμένες φορές.

«Ανδρέας Ερβόνιος, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Φοίβος Ασλάβης.

«Ναι, σωστά. Καλέστε αυτόν τον Ανθέμιο Ερβόνη στο παλάτι. Να έρθει αμέσως.»

Κανείς από τους παρευρισκόμενους στην αίθουσα δεν το θεώρησε σκόπιμο να πει στον Μεγαλειότατο ότι είχε κάνει λάθος το όνομα του Αρχιφύλακα...

Μέσα στην ημέρα, ο Ανδρέας Ερβόνιος ειδοποιήθηκε και συνάντησε τον Βασιληά της Ηχώπολης στο Μεγάλο Παλάτι, το συντομότερο

δυνατό – το απόγευμα, ενώ οι δίδυμοι ήλιοι έριχναν ακόμα έντονο φως μες στο καλοκαίρι.

Υποκλίθηκε ενώπιον του Γεννάδιου του Δεύτερου ο οποίος ήταν καθισμένος στον θρόνο του επάνω στο βάθρο, μ'ένα πελώριο έμβλημα της Ηχώπολης να κρέμεται πίσω του, κεντητό. Ήταν γαλανόδερμος ο Βασιληάς της Ηχώπολης, με κεφάλι τελείως καραφλό και γένια μακριά και κατάλευκα. Το παρουσιαστικό του ενίσχυε τις φήμες για πολύ μεγάλη ηλικία. Μερικοί θαρρούσαν ότι ήταν ακόμα και πάνω από ενενήντα χρονών!

Ο Ανδρέας Ερβόνιος δεν ήταν σίγουρος πόσο χρονών ήταν ο Βασιληάς, μα δεν τον ενδιέφερε κιόλας. Ήταν ο Βασιληάς αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν να ξέρει.

«Μεγαλειότατε. Με καλέσατε.» Φοβόταν μην τυχόν και τον είχε φωνάξει για να τον επιπλήξει για κάποιο σφάλμα που είχε κάνει άθελά του.

«Είσαι ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών; Ο Νικόλαος Ερβόνιος;» ρώτησε ο Γεννάδιος, χαϊδεύοντας τα λευκά γένια του.

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε, είμαι ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών. Αλλά τ'όνομά μου είναι Ανδρέας Ερβόνιος, Μεγαλειότατε, αν μου επιτρέπετε.»

«Ε, αυτό είπα κι εγώ, άνθρωπέ μου! Ανδρέας Ερβόνιος, δεν είπα;» Κοίταξε τους αυλικούς του.

«Ασφαλώς, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε η Οικονόμος του Μεγάλου Παλατιού. «Ανδρέας Ερβόνιος.»

Ο Βασιληάς ένευσε. «Ακριβώς.» Και, καθαρίζοντας τον λαιμό του, έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον Ερβόνιο. «Το λοιπόν, Αρχιφύλακα. Έχουν φτάσει σ'εμάς εδώ, στο παλάτι, κάτι φήμες για έναν μαυρόδερμο – εξωδιαστασιακό, πιθανώς – άντρα που υποτίθεται πως έχει τη δύναμη δέκα ανθρώπων, και πως σκότωσε και ξυλοκόπησε τους Γενναίους της Ιωάννας των Αγρών στο Θερινό Παζάρι Δυτικών Αγρών. Τι ξέρεις εσύ για τούτο; Ξέρεις κάτι;»

«Ασφαλώς και ξέρω, Βασιληά μου. Ενημερώθηκα αμέσως για την κατάσταση και έσπευσα, μαζί με τους Αγροφύλακές μου, στο Θερινό Παζάρι—»

«Και τον αντίκρισες;»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορούσα να μάθω τίποτα χρήσιμο απ'αυτόν, και τώρα μοιάζει νάχει εξαφανιστεί. Αλλά υποπτεύομαι ότι κάποιοι... ύπουλοι αγρότες μπορεί και να τον επλήρωσαν για να κάμνει ότι έκαμνε.»

«Να τον πλήρωσαν, λέγεις, Αρχιφύλακα;»

«Μάλιστα, Βασιληά μου. Αν και δεν μπορώ να είμ' απόλυτα βέβαιος γι'αυτό. Ίσως ν'αληθεύει, όμως. Ίσως.»

«Είσαι σίγουρος ότι δεν είναι παραμύθι η όλη υπόθεση;»

«Τις καταστροφές στο Παζάρι τις είδα με τα ίδια μου τα μάτια, Μεγαλειότατε· κι επίσης, μίλησα με την Ιωάννα...»

«Των Αγρών;»

«Ασφαλώς.»

«Τι σου είπε;»

«Αυτό που μου λέτε κι εσείς: ότι ένας μαυρόδερμος ξένος τούς επιτέθηκε, μοναχός του, και τους διέλυσε, μα τον Αστερίωνα. Έμοιαζε νάχει τη δύναμη δέκα άντρων, αν όχι εκατό. Τον ψάχνει τώρα κι η Ιωάννα, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Τονε ψάχνει, ε;» Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος έτριβε τα λευκά γένια του, συλλογισμένος. Δαχτυλίδια στραφτάλιζαν επάνω στο γαλανόδερμο χέρι του όπου οι φουσκωμένες φλέβες ήταν ευδιάκριτες. «Χμμμμ...»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε.»

«Για να τονε κάνει τι, για νάχουμε καλό ρώτημα, Αρχιφύλακα;»

«Για να τον σκοτώσει, αν κατάλαβα καλά, Βασιληά μου.»

«Τον φοβάται, ε;» Ακόμα συλλογισμένος ο Γεννάδιος ο Δεύτερος.

«Θαρρεί πως έχει ντροπιάσει τους Γενναίους της, πως έχει ρίξει την... την υπόληψή τους, που λένε, Βασιληά μ', μπροστά στα μάτια των χωρικών.»

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος γέλασε δυνατά, ξαφνικά. Και όλοι τον κοίταζαν αμήχανα, μην καταλαβαίνοντας πού ήταν το αστείο. Κάποιοι σκέφτονταν ότι, ναι, ο γέρος πρέπει να τα είχε χαμένα· δεν μπορεί να ήταν με τα καλά του, δεν μπορεί – όχι τελείως, μα τα φαρμακερά δόντια της Έχιδνας!

«Την 'υπόληψή' τους;» είπε ο Γεννάδιος, ακόμα γελώντας. Καθάρισε τον λαιμό του, παύοντας να γελά. «Ξέρεις τι βλέπω γω, Αρχιφύλακα;»

Ο Ανδρέας Ερβόνιος έμεινε σιωπηλός.

«Δεν ξέρεις, Αρχιφύλακα;»

«Βασιληά μου, δεν μπορώ να...» Κόμπιασε.

«Βλέπω ότι αυτός ο μαυρόδερμος ξένος έκανε τη δουλειά σας καλύτερα από εσάς! Αυτό βλέπω, Αρχιφύλακα.»

«Βασιληά μου... τι, τι εννοείτε, Μεγαλειότατε; Είναι κακούργος. Είναι—»

«Και η Ιωάννα των Αγρών κακούργος είναι, ανόητε!» τον διέκοψε ο Γεννάδιος, σφίγγοντας τους βραχίονες του θρόνου του μες στις δαχτυλιδιοφορεμένες γροθιές του και σκύβοντας προς τον Αρχιφύλακα των Δυτικών Αγρών. «Μπορούσαν οι Αγροφύλακες να τη σταματήσουν όταν αλώνιζε τους τόπους απ'τις Ακριανές Ακτές ως τους Ανατολικούς Αγρούς; Σε λίγο θαρχότανε στις πύλες της Ηχώπολης να ζητήσει 'Φόρο των Αγρών' κι από εμάς, μα τα βυζιά της Έχιδνας!» Τα λόγια του τους σόκαραν όλους μες στην αίθουσα· σιγή πλάκωσε. «Ποια είν' η γνώμη σου γι'αυτό, Αρχιφύλακα;»

Ο Ανδρέας Ερβόνιος κόμπιασε ξανά. Δεν ήξερε τι ν'απαντήσει. «Εγώ, Βασιληά μου, δεν... Εγώ δεν είμαι... Δεν... Οι διαταγές μας είναι να μην ερχόμαστε σε σύγκρουση με—»

«Διότι, με την ανικανότητά σας, μ'αναγκάσατε να κάνω συμφωνία μ'αυτή την άθλια λήσταρχο! Αν είχα στη δούλεψή μου ανθρώπους σαν αυτό τον μαυρόδερμο ξένο αντί για εσάς, δε θα χρειαζόταν να κάνω συμφωνία. Θα την είχα βγάλει απ'τη μέση, τη βοϊδοκόρη, και θάχα τελειώσει μαζί της και με τους 'Γενναίους' της!»

Ο Ανδρέας Ερβόνιος σιωπούσε πάλι.

Ο Πρωτοφύλακας Φοίβος Ασλάβης είπε: «Μεγαλειότατε. Αν μου επιτρέπετε...»

«Σ'ακούμε,» αποκρίθηκε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος.

«Οι Αγροφύλακες έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν, Βασιληά μου—»

«Το καλύτερο που μπορούσαν δεν ήταν αρκετά καλό! Ούτε τον Βόρειο Χοίρο δεν είχαν καταφέρει να σκοτώσουν· η Ιωάννα των Αγρών τον σκότωσε! Είναι ν'απορεί κανείς, λοιπόν, αν οι χωρικοί μας θεωρούν εκείνη προστάτιδά τους, και όχι τους Αγροφύλακες;»

«Η κατάσταση, Μεγαλειότατε, είναι...» Έψαχνε για την κατάλληλη λέξη.

«Η κατάσταση είναι απαράδεκτη, Πρωτοφύλακα!» είπε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος. «Κι αυτός ο μαυρόδερμος ξένος μ'ενδιαφέρει.» Έστρεψε το βλέμμα του στον Ανδρέα Ερβόνιο. «Αρχιφύλακα Ερβόνι...»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε.» Δεν τολμούσε να πει ότι ξανά ο Βασιλιάς είχε κάνει λάθος τ'όνομά του.

«Βρες αυτόν τον άνθρωπο που έχει τη δύναμη δέκα αντρών και φέρ' τον σ'εμένα. Θέλω να του μιλήσω.»

«Να χρησιμοποιήσω βία, Μεγαλειότατε;»

«Όχι. Να τον προσκαλέσεις. Δεν είπα ότι τον θέλω αιχμάλωτο. Είπα, θέλω να του μιλήσω. Αντιλαμβάνεσαι τη διαφορά, Αρχιφύλακα;»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε· αλλά... αν αρνηθεί;»

«Φρόντισε να μην αρνηθεί.»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε, θα προσπαθήσω. Αλλ' αυτοί οι εξωδιαστασιακοί είναι... περίεργοι. Δεν ξέρω τι... ήθη μπορεί να... τι νοοτροπίες... Αν αρνηθεί, τι να κάνω, Μεγαλειότατε; Να τον αφήσω να φύγει;»

«Να τον φέρεις εδώ δεμένο, αν χρειαστεί. Αλλά μόνο αν χρειαστεί. Κατανοητό;»

«Μάλιστα, Βασιλιά μου.» Ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών υποκλίθηκε.

«Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Αρχιφύλακας αποχώρησε από την Αίθουσα του Θρόνου.

Οι αυλικοί άρχισαν να κάνουν ερωτήσεις. Τι είχε κατά νου ο Μεγαλειότατος; Γιατί ήθελε να μιλήσει σ'αυτόν τον ξένο; Νόμιζε ο Μεγαλειότατος ότι ένας εξωδιαστασιακός, μα την Έχιδνα, μπορούσε να θεωρηθεί άτομο εμπιστοσύνης; Αν ο μαυρόδερμος ταξιδιώτης ήταν επικίνδυνος; Αν τον έφερναν στο παλάτι κι άρχιζε να σκοτώνει; «Βασιλιά μου,» είπε η Οικονόμος του Μεγάλου Παλατιού, η Γεωργία Οναλθόνια, «είναι συνετό να τον φέρουμε εδώ;»

«Από τότε οι αυλικοί μου έγιναν τόσο φοβητσιάρηδες, μα τον Αστερίωνα;» αναφώνησε θυμωμένα ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, χτυπώντας τη γροθιά του πάνω στον βραχίονα του θρόνου του. «Λέγω πως θέλω να του μιλήσω – και θα του μιλήσω.»

«Για ποιο λόγο, όμως, Βασιλιά μου;» ρώτησε ο Φοίβος Ασλάβης.

«Θέλω να δω την κοψιά του,» είπε μόνο ο Γεννάδιος ο Δεύτερος. Αλλά στο μυαλό του είχε ότι αυτός ο μυστηριώδης άγνωστος ίσως να τον

βοηθούσε να απαλλαγεί από την Ιωάννα των Αγρών και τους Γενναίους της. Όσο και να τον πλήρωνε, μα τον Άτλαντα, θα πιάνανε τόπο τα οχτάρια που θα τούδινε!

Οι αυλικοί συνέχιζαν να μιλάνε και να μουρμουρίζουν γύρω από τον Βασιληά...

Βόρεια και δυτικά της Ηχώπολης, μέσα στις ομίχλες των Βρεγμένων Δασών, μέσα στα Χαλάσματα των Όφεων, καθώς οι ήλιοι έγερναν και το μέρος ήταν πλημμυρισμένο στη σκιά και στη βλάστηση, ο Οφιομαχητής δεν είχε ιδέα για τις σκέψεις του Γεννάδιου του Δεύτερου. Ερευνούσε πάλι τον ερειπιώνα, ανάβοντας τον φακό του όποτε του χρειαζόταν. Η Ευθαλία ήταν τυλιγμένη στον αριστερό του πήχη.

Ο Γεώργιος δεν έβρισκε κάτι καινούργιο, αρχικά. Παρόμοιοι χώροι σχηματίζονταν από αρχέγονες πέτρες, γκρεμισμένους και μισογκρεμισμένους τοίχους. Παρόμοια λαξεύματα υπήρχαν σε διάφορα σημεία. Αλλά το μέρος ήταν πολύ παλιό για να καταλάβεις τίποτα σχετικά με τη χρησιμότητα που μπορεί κάποτε να είχε ο κάθε χώρος του. Ο Οφιομαχητής αναρωτιόταν τι έβρισκε ο Φονομάτης Όφης που τον έλκυε εδώ. Και τι έβρισκε και το Ερπετό της Καταχνιάς. Ίσως να αντιλαμβάνονταν κάτι που αυτός δεν αντιλαμβανόταν...

Ύστερα, θυμήθηκε εκείνα τα πιο πρόσφατα λαξεύματα: εκείνο το σύμβολο: το φίδι που δαγκώνει την ουρά του, σχηματίζοντας κύκλο, και στο κέντρο του κύκλου είναι ένα ορθάνοιχτο μάτι... Τι σύμβολο ήταν αυτό; Και ποιοι μπορεί να το είχαν λαξέψει;

Ποιοι άλλοι, μα τη Φαρμακερή Κυρά, εκτός από τους ιερείς της; Ο Χρίστος του Κατώδρομου κι ο Γέρο-Κράχτης είχαν πει ότι παλιά έρχονταν εδώ αλλά μετά είχαν πάψει... Εξαιτίας του Φονομάτη Όφεως, άραγε;

Οι ιερωμένοι ίσως να μπορούν να μου εξηγήσουν τι είναι το συγκεκριμένο σύμβολο, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Σίγουρα θα μπορούν να μου εξηγήσουν. Να πήγαινε να τους επισκεφτεί; Δε φαινόταν νάχει να κάνει τίποτ' άλλο εδώ.

Έπειτα, όμως, ανακάλυψε την κατακόμβη. Ένα υπόγειο βρισκόταν κάτω από τα χαλάσματα. Αρκετά δαιδαλώδες, μάλιστα. Ή ίσως να ήταν τμήμα του ερειπιώνα που είχε βουλιάξει μέσα στους αιώνες. Ο Γεώργιος κατέβηκε εκεί από μια καταπακτή. Μια καταπακτή φτιαγμένη από βαριά πέτρα που άλλος άνθρωπος αποκλείεται να μπορούσε να

ανοίξει με τα χέρια του, γιατί επάνω της δεν είχε κανένα σημείο για να την πιάσει. Αν κάποτε υπήρχε χαλκάς, είχε τόσο πολύ διαβρωθεί που πλέον δεν είχε απομείνει τίποτα απ'αυτόν. Αλλά του Οφιομαχητή δεν του χρειαζόνταν τέτοια πράγματα για να σηκώσει τη βαριά πέτρα· έπιασε μια άλλη βαριά πέτρα και, κρατώντας τη με τα δύο χέρια, κοπάνησε μερικές φορές την καταπακτή μέχρι που κι οι δυο πέτρες κομματιάστηκαν.

Μάλλον, ούτε ο Άρχοντας των Ερειπίων δεν είχε ποτέ μπει εκεί μέσα, γιατί έδειξε ενδιαφέρον μόλις είδε τον Γεώργιο να καταστρέφει την καταπακτή και να φωτίζει τον χώρο από κάτω. Ένα μακρόσυρτο σύριγμα βγήκε απ'τα σαγόνια του.

«Θα πας για ύπνο, λοιπόν, τώρα, ή θα κάνεις βόλτα μαζί μου στα σκοτεινά υπόγεια;» ρώτησε ο Γεώργιος.

Το μεγάλο φίδι σύριξε πάλι.

«Καλά. Ό,τι νομίζεις.»

Ο Οφιομαχητής πήδησε μες στο άνοιγμα, κι άρχισε να εξερευνά το λαβυρινθώδες μέρος κάτω από τα Χαλάσματα των Όφρων...

7

Πού στα κωλομέρια του Λοκράθου να πάμε τώρα; Κανένα μέρος που μπορώ να σκεφτώ αυτή τη στιγμή δεν μου μοιάζει ασφαλές. Και δεν ανησυχώ τόσο για τον εαυτό μου όσο για τους συντρόφους μου. Αν ήμουν μόνος, θα έτρεχα ολοταχώς προς το Λιμάνι των Φυλάκων και θα βουτούσα, με το δίκυκλο, στη θάλασσα. Θα με κυνηγούσαν, φυσικά, με βάρκες, αλλά θα μ'έχαναν μες στη νύχτα. Οι υδατοτρόπες ιδιότητές μου θα με εξυπηρετούσαν καλά· και μπορώ και να κρατήσω την αναπνοή μου αρκετή ώρα κάτω απ'το νερό. Αλλά τώρα έχω μαζί μου άλλους έξι – και ο Κυριάκος είναι λιπόθυμος, ο Λεωνίδας ζαλισμένος απ'την ηχητική ριπή, και το πόδι της Μάρθας χτυπημένο από ενεργειακή βολή. Κανείς τους δεν είναι σοβαρά τραυματισμένος, ευτυχώς, αλλά αυτά τα χτυπήματα – που για εμένα θα ήταν αμελητέα – τους παρακωλύουν.

Σκατά λοκράθια... Πώς διάολο θα βγούμε απ'την πόλη της Φόνισσας; Θα γίνει μακελειό εδώ πέρα. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα βάλει και μάγους να μας αναζητούν – ειδικά ο Κλεάνθης είναι γνωστή φυσιογνωμία· θα έχουν φωτογραφίες του, θα μπορούν εύκολα να τον ανιχνεύσουν με τα ξόρκια τους. Ίσως να μπορούν ν'ανιχνεύσουν κι εμένα. Ίσως.

Και έχουμε και τα καταραμένα βατράχια στο κατόπι μας. Αυτό το μίσμα, ο Δαμιανός– (Είπαμε, γαμώτο: όχι άλλα «μιάσματα»!) Αυτός ο κωλοκληρικός του Λοκράθου, ο Δαμιανός, με βρήκε ξανά. Δεν πρόκειται να βάλει μυαλό μέχρι να χάσει το κεφάλι του – πράγμα που σκοπεύω να γίνει αμέσως μόλις τον ξανασυναντήσω.

Τώρα, όμως, πρέπει να φύγουμε απ'την Ιλφόνη. Αλλά από πού; Ελπίζω κάποιος απ'τους άλλους νάχει καμιά καλύτερη ιδέα από εμένα...

Σταματάω σ'ένα σοκάκι που μου φαίνεται – για την ώρα και μόνο – ασφαλές.

Σταματάνε γύρω μου – η Μάρθα πάνω στο δίκυκλό μου (εγώ καβαλάω το δίκυκλο του Λεωνίδα και κουβαλάω στον ώμο τον Κυριάκο), ο Κλεάνθης και ο Λεωνίδας πάνω σ'ένα δίκυκλο που αρπάξαμε απ'τους μαχητές της Φόνισσας, ο Ευθύμιος πάνω στο δίκυκλο του Κυριάκου· ο Νικόλαος είναι ο μόνος που κάθεται πάνω στο δικό του δίκυκλο.

«Λοιπόν,» τους λέω. «Όπως καταλαβαίνετε, το πλοίο γέρνει. Πολύ απότομα. Ξέρει κανείς πώς να βγούμε γρήγορα απ'την πόλη;»

Κανένας δεν μιλάει.

«Το φαντάστηκα...» μουγκρίζω, κρατώντας πέρα την οργή μου με το Γαλήνεμα του Αγριου Ανέμου, για να μην εκτοξεύσω τον λιπόθυμο Κυριάκο πάνω στα κεφάλια τους.

«Πώς στα κωλομέρια του Λοκράθου βρεθήκατε έτσι κυνηγημένοι, μπορείτε να μου πείτε;» ρωτάω τη Μάρθα. «Και εννοώ απόψε, τώρα.»

«Είχαμε πάει σ'έναν φίλο του Κλεάνθη,» μου απαντά, «έναν έμπορο–»

Ο Κλεάνθης φτύνει στο πλακόστρωτο. «Μην τον ξαναπείς φίλο μου. Το μίσμα!...»

Μίσμα; Έχει κολλήσει κι αυτός την αρρώστια, λοιπόν. «Σας πρόδωσε;»

«Μας πούλησε, ο πουλημένος λοκράθιος πούστης!» γρυλίζει ο Κλεάνθης. «Αν τον ξανασυναντήσω...!»

«Τι ακριβώς έγινε;»

«Είχαμε πάει στο σπίτι του για να κρυφτούμε,» εξηγεί η Μάρθα. «Πρέπει να σας το είπε κι ο Κυριάκος.» Δείχνει με το βλέμμα προς τη μεριά του. Τον έχει αναγνωρίσει, όπως φαίνεται, παρότι κρέμεται σαν σφαγμένο ζώο από τον ώμο μου.

«Μας το είπε. Και είπε, επίσης, ότι σας είχε προειδοποιήσει.»

«Δεν έπρεπε να με είχαν ακούσει, Οφιομαχητή,» λέει ο Κλεάνθης, μοιάζοντας αληθινά πολύ στεναχωρημένος και οργισμένος συγχρόνως. «Είμαι ανόητος!»

«Και μετά;» ρωτάω τη Μάρθα.

«Ο έμπορος μάς έλεγε ότι θα μας κρύψει ανάμεσα στα εμπορεύματα και θα μας βγάλει από την πόλη. Μεσ στη νύχτα, όμως, οι πάντες εξαφανίστηκαν ξαφνικά από το σπίτι του, και μαχητές της Φόνισσας εισέβαλαν–»

«Ευτυχώς που ο Ευθύμιος φυλούσε σκοπιά,» λέει ο Κλεάνθης. «Οι δυο φίλοι σου, Οφιομαχητή, δεν είναι τόσο ευκολόπιστοι κι ανόητοι όσο εγώ.»

«Γεώργιο με λένε. Και μην κατηγορείς τόσο τον εαυτό σου· όλοι κά-
νουμε λάθη—»

«Το δικό μου λάθος παραλίγο να κοστίσει τις ζωές μας!»

«Αυτό είναι το πρόβλημα με τα λάθη, Κλεάνθη: κοστίζουν.»

«Ο Ευθύμιος μάς ειδοποίησε αμέσως,» συνεχίζει η Μάρθα τη σύντομη αφήγησή της. «Πεταχτήκαμε πάνω, σκοτώσαμε μερικούς μαχητές της Φόνισσας, και φύγαμε απ'το σπίτι του μιάσματος. Οπότε άρχισαν να μας κυνηγάνε· αλλά μετά ήρθε ο Οφιομαχητής,» τελειώνει με μια ά-
γρια, φανατική γυαλάδα στα μάτια της.

«Δεν έχετε σωθεί ακόμα,» τη διαβεβαιώνω. Και στρέφομαι στον Κλε-
άνθη ξανά. «Δεν ξέρεις κανέναν άλλο τρόπο για να βρούμε απ'την
πόλη; Έστω και ριψοκίνδυνος;»

Κουνά το κεφάλι αρνητικά.

«Ακόμα κι αν νομίζεις ότι μπορεί πάλι να κάνεις λάθος, σκέψου ότι
καλύτερα να κάνουμε κάτι – έστω και λάθος – παρά να μην κάνουμε
τίποτα και να βρεθούμε σύντομα περικυκλωμένοι.»

«Δεν ξέρω, Οφιομ– Γεώργιε. Ειλικρινά, δεν ξέρω πώς μπορούμε να
βρούμε.»

«Οι υπόνομοι;»

«Η γυναίκα μου ήταν πολύ προσεχτική με τους υπονόμους, μην τυ-
χόν και γίνει καμιά εισβολή από εκεί. Υπάρχουν κιγκλιδώματα και μη-
χανισμοί ανίχνευσης—»

«Τα κιγκλιδώματα δεν είναι εμπόδιο. Οι μηχανισμοί ανίχνευσης είναι.
Ίσως, όμως, να πάμε αποκεί αν δεν βρούμε καμιά καλύτερη λύση.»

«Δεν ξέρω τι άλλο να προτείνω...»

Αναστενάζω. «Τι έγινε η γυναίκα σου, γαμώτο; Τι έγινε η Ευαγγελία
Αρσιλκάδια; Όντως τη σκότωσε η Ιουλία; Αληθεύεις;»

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά, ναι, αυτή τη σκότωσε. Αυτή κι ο Αρσένιος
ο Μαχητής – τα μιάσματα! Μαζί τη σκότωσαν! Οι φρονιάδες!»

«Τι εννοείς, δεν είσαι σίγουρος;»

«Νομίζεις ότι έχουμε χρόνο για ιστορίες τώρα, Οφιομαχητή;»

Έχει κάποιο δίκιο σ'αυτό. Πρέπει να φύγουμε.

Ξαφνικά, μου έρχεται μια ιδέα. Ο Εκδικητής της Μεγάλης Κυράς είναι ακόμα εδώ; αναρωτιέμαι. Είναι ακόμα αραγμένος στο Ανατολικό Λιμάνι; Αν ναι, τότε ανεβαίνοντας εκεί η Ιουλία Αρσιλκάδια δεν θα μπορεί να μας αγγίξει.

Από την άλλη, βέβαια, θα δεχτούν οι άνθρωποι του Ναού να φυγαδέψουν τον Κλεάνθη; Υποτίθεται πως το Ιερατείο της Έχιδνας δεν ανακατεύεται στα πολιτικά δρώμενα.

Υπάρχει, όμως, κανένας καλύτερος δρόμος; Δεν νομίζω.

Τους λέω το σχέδιό μου, και προσθέτω: «Μόνο για σένα φοβάμαι,» κοιτάζοντας τον Κλεάνθη. «Εμένα δεν πρόκειται να με παραδώσουν· ούτε και τα Τέκνα, γιατί έχω κάνει συμφωνία με την Αρχιέρεια σχετικά μ'αυτά.»

«Μη μ'αφήνετε να σας εμποδίσω,» αποκρίνεται ο Κλεάνθης, με αποφασισμένη όψη στο πρόσωπό του. «Πάμε. Ό,τι κι αν μου συμβεί μου αξίζει.»

«Μαλακίες!» του λέει η Μάρθα. «Δεν πρόκειται να σε παραδώσουμε στα χέρια αυτής της καριόλας ακόμα κι άμα χρειαστεί να σκοτώσουμε όλους τους ναοφύλακες και να καταλάβουμε το σκά-»

«Θα σας πετάξω στη γαμημένη θάλασσα!» γρυλίζω, και πρέπει να βλέπουν κάτι στην έκφρασή μου που τους τρομάζει, αν κρίνω σωστά από τις όψεις τους. «Όχι συγκρούσεις με τους ναοφύλακες και τους ιερείς! Με καταλαβαίνετε; Σε καμία περίπτωση!

»Είμαστε σύμφωνοι;»

Δεν μιλάνε.

«Είμαστε σύμφωνοι;» επιμένω.

Η Μάρθα, αν και τα μάτια της γυαλίζουν σαν Ρινέας γάτας, γνέφει καταφατικά. «Σύμφωνοι.»

Κοιτάζω και τους άλλους.

«Σύμφωνοι.» Ο Ευθύμιος.

«Σύμφωνοι.» Ο Λεωνίδας.

«Εσύ μάς οδηγείς, Οφιομαχητή.» Ο παράφρονas που έσωσα από τα μπουντρούμια του Οδοντωτού Οχυρού.

Κοιτάζω και τον Κλεάνθη.

«Είσαι σοβαρός;» μου λέει. «Νομίζεις ότι εγώ μπορέι να τους επιτεθώ, μα την Έχιδνα;»

«Ωραία,» λέω. «Πάμε.»

«Το Ανατολικό Λιμάνι είναι μακριά αποδώ,» τονίζει ο Κλεάνθης. «Μέχρι να φτάσουμε... ίσως να συναντήσουμε ανθρώπους της Ιουλίας.»

«Θα σκοτώσουμε όποιον προσπαθήσει να σταθεί στον δρόμο μας,» αποκρίνομαι.

«Θάνατος στα μιάσματα!» γρυλίζει ο Νικόλαος.

«Ησυχία,» του λέω, νηφάλια. «Δεν υπάρχει λόγος να τραβήξουμε την προσοχή κανενός. Ακολουθήστε με.»

«Μισό λεπτό, Οφιομαχητή!» πετάγεται ο Λεωνίδας. «Με τον Κυριάκο τι θα γίνει; Θα τον πάρουμε μαζί μας;»

«Δεν υπάρχει χρόνος να τον επιστρέψουμε στη γυναίκα του. Θα πρέπει να επιστρέψει μόνος του, αργότερα.» Και βάζω τους τροχούς μου σε κίνηση.

Με ακολουθούν.

Διασχίζουμε τους νυχτερινούς δρόμους της Πατητής ξανά, κατευθυνόμενοι ανατολικά και νότια, προς το Λιμάνι των Φυλάκων. Κάποιοι μαχητές της Φύλακα που μοιάζει να έχουν μόλις έρθει μάς φωνάζουν να σταματήσουμε. Έχουν ένα τετράκυκλο όχημα και τρία δίκυκλα. Τους αγνοούμε, προσπερνώντας τους. Μας καταδιώκουν, συνεχίζοντας να φωνάζουν και να εξαπολύουν απειλές. Ο Νικόλαος και ο Λεωνίδας τούς ρίχνουν με ηχοβόλα, αλλά δεν τους ξεφορτωνόμαστε όλους από το κατόπι μας καθώς μπαίνουμε στην ανατολική άκρη του Λιμανιού των Φυλάκων. Τα δύο δίκυκλα εξακολουθούν να μας καταδιώκουν, και οι αναβάτες τους μας ρίχνουν κι αυτοί, όμως δεν μπορούν να μας χτυπήσουν. Οι ενεργειακές ριπές δεν πάνε μακριά· και τα βέλη που εκτοξεύουν εναντίον μας αστοχούν.

Βγαίνουμε απ'το Λιμάνι των Φυλάκων, μπαίνουμε στην Κοντή Ουρά. Τρέχουμε προς τη Γέφυρα των Λιμανιών· και, όπως το φοβόμουν, τη βλέπω κλεισμένη. Οι γαμιόληδες έχουν τοποθετήσει ένα κιγκλιδώματα από τη μεριά που ερχόμαστε. Πέντε μαχητές είναι συγκεντρωμένοι πίσω του: οι τέσσερις κρατάνε βαλλίστρες, οπλισμένες και υψωμένες· ο πέμπτος μιλά σ'έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, αναμφίβολα καλώντας ενισχύσεις.

«Σκορπιστείτε!» φωνάζω, και στρίβω. Οι σύντροφοί μου με μιμούνται: ο Νικόλαος κι η Μάρθα μαζί μου· ο Κλεάνθης (με τον Λεωνίδα) και ο Ευθύμιος απ'την άλλη μεριά.

«Χτυπήστε αυτούς που έρχονται από πίσω,» λέω στη Μάρθα και τον Νικόλαο, καθώς έχουμε σταματήσει. Αφήνω τον Κυριάκο πάνω στη σέλα του δίκυκλού μου ενώ κατεβαίνω. «Πάω να γκρεμίσω το κιγκλί-δωμα.»

«Μα, οι βαλλιστροφόροι—» αρχίζει η Μάρθα.

«Δε θα το πλησιάσω αποκεί που νομίζεις.»

Τρέχω ανάμεσα στα οικοδομήματα και σύντομα βρίσκω έναν μικρό δρόμο που βγάζει κοντά στις όχθες του ποταμού, βόρεια της Γέφυρας των Λιμανιών. Υπάρχει τοίχος στο τέλος του. Πηδάω, αρπάζομαι απ'την κορφή του, και τον καβαλάω. Τα τραύματά μου, ύστερα από τόσες συγκρούσεις στη Σαλντέρια, με πονάνε, αλλά δεν είναι κάτι που δεν μπορώ ν'αντέξω. (Αν και άλλος, βέβαια, δεν θα ήταν όρθιος απόψε. Ίσως ούτε καν ζωντανός.) Αντικρίζω την όχθη από κάτω μου, επικλινή, απότομη, όλο πέτρες. Ιδανικό μέρος για ν'αυτοκτονήσεις αν δεν είσαι εγώ. Πηδάω ξανά, πέφτω, κουτρουβαλώ όσο πιο ομαλά μπορώ· χτυπιέμαι από πέτρες, αλλά δεν είναι τίποτα το σοβαρό. Η υπερφυσική μου δύναμη ανακόπτει σταδιακά την πτώση μου· το μόνο που χρειάζεται είναι να βάλω κάτω το πόδι ή το χέρι μου. Ορισμένες φορές νομίζω ότι είμαι πιο δυνατός ακόμα κι από τις ελκτικές δυνάμεις ετούτης της διάστασης. Η δύναμή μου είναι ένα παράλογο πράγμα: σχετική πάντα με την οργή μου, σχετική πάντα με το πόσο ανάγκη την έχω. Πάω στοίχημα ότι αν κάποιος προσπαθούσε κάπως να τη μετρήσει βάσει σταθερής κλίμακας θα αποτύχαινε παταγωδώς. Το σύμπαν είναι πιο περίπλοκο απ'ό,τι νομίζεις – κι αυτό, μάλλον, είναι κάτι προερχόμενο απ'το λησμονημένο παρελθόν μου. Η οργή μου φουντώνει. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσομοανά μέσα μου.

Μ'ένα τελευταίο τίναγμα πάνω στην επικλινή, άτσαλη όχθη, βουτάω στον Αλκόνιο. Παγωμένα τα νερά του μες στον χειμώνα – ό,τι μου χρειάζεται τώρα· νομίζω ότι το σώμα μου φλέγεται.

Βλέπω τη γέφυρα αντίκρυ μου. Κρύβω το κεφάλι μου κάτω απ'τον αφρό κι αφήνω τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου να με οδηγήσουν ώς εκεί. Όταν βρίσκομαι μες στη σκιά της γέφυρας, βγάζω ξανά το κεφάλι

μου απ'το νερό και σκαρφαλώνω τη δυτική όχθη. Καταλήγω πλάι στην αρχή της γέφυρας, σκυμμένος, κρυμμένος στα σκοτάδια. Δίπλα μου είναι το κιγκλίδωμα· οι φρουροί πίσω του αποκλείεται να μ'έχουν δει. Στον απέναντι δρόμο βλέπω ένα πεσμένο δίκυκλο και δυο πεσμένους μαχητές της Ιλφόνης. Από τη μεριά που είχαν πάει ο Ευθύμιος κι ο Κλεάνθης με τον Λεωνίδα ακούω φασαρία.

Ωρα να τελειώνουμε εδώ, σκέφτομαι. Αρκετά έχουμε καθυστερήσει, και ο χρόνος μετρά εναντίον μας. Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας και πηδάω στο πλάι της γέφυρας, αρπάζω την κορφή του τείχους της με το ένα χέρι και τινάζομαι πάνω και πέρα από το τείχος. Δίπλα στους πέντε βαλλιστροφόρους (ναι, τώρα κι εκείνος που μιλούσε στον πομπό κρατά βαλλίστρα). Στρέφονται, ξαφνιασμένοι.

Το Φιλί της Έχιδνας κόβει τα χέρια του ενός, και τον κλοτσάω στο διάφραγμα, στέλνοντάς πάνω σ'έναν άλλο που πέφτει πάνω σ'έναν άλλο και καταλήγουν κι οι τρεις κάτω. Οι δύο τελευταίοι εξαπολύουν τα βέλη τους, πανικόβλητοι, αστοχώντας φυσικά καθώς σκύβω και εκτοξεύω το σπαθί μου προς τον έναν, διαπερνώντας τον πέρα για πέρα. Ο άλλος – κυριολεκτικά ουρλιάζοντας – γυρίζει και τρέχει.

Αρπάζω το κιγκλίδωμα, κραυγάζοντας, εκτονώνοντας την τρομερή οργή που καίει εντός μου· το βγάζω απ'τη θέση του, σηκώνοντας το με τα δύο χέρια πάνω απ'το κεφάλι μου, και το πετάω στον μαχητή που τρέχει να φύγει. Τον πλακώνει και μένει κάτω, ακίνητος.

«Εδώ!» φωνάζω στους συντρόφους μου, τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας έξω απ'τον νεκρό. «ΕΔΩ! Η γέφυρα άνοιξε! ΑΝΟΙΞΕ!»

Έρχονται από τη μεριά όπου είχαν πάει ο Ευθύμιος, ο Κλεάνθης, κι ο Λεωνίδας. Έρχονται όλοι – η Μάρθα κι ο Νικόλαος είναι μαζί τους.

Τρέχω να πάρω το δίκυκλό μου αποκεί που το είχα αφήσει, και το καθαλάω σηκώνοντας ξανά τον Κυριάκο στον ώμο. Έχω δεν έχω προλάβει να ξεκινήσω τους τροχούς μου και περισσότεροι μαχητές της Φόνισσας πλησιάζουν από τα δυτικά, από πίσω μας.

«Τρέξτε!» φωνάζω. «Τρέξτε!»

Διασχίζουμε τη Γέφυρα των Λιμανιών, περνώντας πάνω από τον Αλκόνιο, οδηγώντας σαν παλαβοί. Οι μεταλλικοί τροχοί μας ουρλιάζουν, πετώντας σπίθες από κάτω μας.

Ένα ελικόπτερο έρχεται, αλλά δεν προλαβαίνει να κάνει τίποτα για να μας σταματήσει. Κατεβαίνουμε από την ανατολική μεριά της γέφυρας καθώς οχήματα των μαχητών της Ιλφόνης ζυγώνουν μέσα από τους δρόμους του Κοφτού Άκρου. Ούτε αυτά προλαβαίνουν να μας σταματήσουν. Αλλά μας κυνηγάνε τώρα όλοι μαζί.

Αυτό δεν είναι καλό. Θα προτιμούσα να μας χάσουν.

Το Κοφτό Άκρο είναι κομβικό σημείο της πόλης, γεμάτο δρόμους· θα μπορούσα να προσπαθήσω να μπερδέψω τους διώκτες μας, αλλά εκείνοι ξέρουν, αναμφίβολα, την πόλη τους καλύτερα από εμένα. Δυστυχώς, μόνο μία επιλογή έχω. Κατευθύνομαι ολοταχώς προς τα νότια, ενώ οι σύντροφοί μου ρίχνουν κάπου-κάπου βολές πίσω μας, καθώς και ψηλά, εναντίον του ελικόπτερου, το οποίο προσπαθεί να μας πλησιάσει από πάνω έτσι ώστε να μας χτυπήσει με ηχητικό κανόνι, νομίζω. Πηγαίνω, όσο μπορώ, από μέρη που θα το δυσκολέψουν, από μέρη που δεν είναι εύκολο, από τον αέρα, να στοχεύσεις κάποιους που τρέχουν σαν μανιακοί μες στους δρόμους. Ευτυχώς, είναι νύχτα και η κίνηση ελαττωμένη ακόμα και στο Κοφτό Άκρο· παρ'όλ' αυτά, παραπάνω από μια φορά παραλίγο να σκοτώσουμε ανθρώπους στο πέρασμά μας. Ανατρέπουμε δύο δίκυκλα, κάνουμε κάτι άλογα να αφηνιάσουν, καταστρέφουμε κάμποσες πινακίδες. Εσκεμμένα αυτές τις τελευταίες: τις χτυπάμε καθώς περνάμε από δίπλα τους, για να πέσουν προς τους διώκτες μας, για να τους καθυστερήσουν όσο είναι δυνατόν.

Φτάνουμε στο Ανατολικό Λιμάνι, πλησιάζουμε τις αποβάθρες του, εκεί όπου θυμάμαι πως άραξε ο Εκδικητής της Μεγάλης Κυράς, και, ναι, η Έχιδνα μάς αγαπά: ακόμα εκεί είναι το μεγάλο πλοίο των πιστών της. Ανεβαίνουμε στην προβλήτα, κόβοντας ταχύτητα, και σταματάμε μπροστά του. «Ρίξτε μας ανεμόσκαλες!» φωνάζω σ'αυτούς που στέκονται στο ανοιχτό κατάστρωμα – ναοφύλακες και ναύτες. «Ρίξτε μας ανεμόσκαλες, λέω!» Έχω ήδη κατεβάσει την κουκούλα μου· έχει πέσει, βασικά, από την ταχύτητα με την οποία έτρεχα. «Είμαι ο Οφιομαχητής! Ο Οφιομαχητής!» Δε μ'αρέσει να διατυμπανίζω ποιος είμαι – ένας γαμημένος ναυαγός είμαι, ουσιαστικά, γαμώ την ουρά της Έχιδνας! – αλλά υπάρχουν και στιγμές που πρέπει να ξέρεις να χρησιμοποιείς τη φήμη σου, καλή ή κακή, προς όφελός σου.

Βλέπω αναστάτωση επάνω στο κατάστρωμα. Άνθρωποι μιλάνε αναμεταξύ τους. Άνθρωποι τρέχουν.

«Δε μ'ακούτε τι σας λέω;» κραυγάζω. «Ρίξτε μας ανεμόσκαλες – τώρα! Ή κατεβάστε τη ράμπα! ΤΩΡΑ!»

Οι μαχητές της Ιλφόνης ζυγώνουν την προβλήτα· το γεγονός ότι ο Εκδικητής της Μεγάλης Κυράς είναι αραγμένος εδώ δεν φαίνεται να τους πτοεί. Έρχονται. Και το ελικόπτερο είναι ήδη από πάνω μας, αλλά δεν μας ρίχνει· ίσως οι δικοί του επιβάτες να πτοούνται από την παρουσία του ιερού σκάφους της Έχιδνας.

«ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ!» κραυγάζω μια τελευταία φορά, και μετά, ρίχνοντας κάτω τον λιπόθυμο Κυριάκο, στρέφομαι εναντίον των μαχητών της Ιλφόνης που έρχονται καβάλα σε δίκυκλα. Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας, φωνάζοντας στους συντρόφους μου να μείνουν πίσω. Σπαθίζω μια καβαλάρισσα, κόβοντας το κεφάλι της, και το δίκυκλό της πέφτει απ'την προβλήτα μαζί με το ακέφαλο σώμα της και τον άντρα που είναι καθισμένος πίσω της κρατώντας ενεργειακό ρόπαλο. Αποκρούω το σπαθί ενός άλλου και τον σπρώχνω πίσω: ακόμα ένα δίκυκλο πέφτει.

Κάποιοι είναι κοντά μου, αντιμετωπίζοντας κι αυτός τους Ιλφόνιους μαχητές της Φόνισσας: ο Νικόλαος. Ποιος άλλος;

«Γεώργιε!» Η φωνή της Μάρθας. «Γεώργιε! Έλα! Στο πλοίο! ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ!» Με τις άκριες των ματιών μου, βλέπω πως η ράμπα έχει κατεβεί, και οι σύντροφοί μου μπαίνουν στο αμπάρι του Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς.

Κλοτσάω ένα δίκυκλο, σωριάζοντάς το μαζί με τους δύο αναβάτες του. Σπαθίζω έναν δικυκλιστή, κόβοντας και τα δυο του χέρια, στέλνοντάς τον κάτω – αυτόν και τον συνεπιβάτη του. Στρίβω το τιμόνι του δικού μου δίκυκλου κι ακολουθώ τους άλλους προς τον Εκδικητή, ενώ κι ο Νικόλαος έρχεται πλάι μου. Πού πήγε ο Κυριάκος; Δεν τον βλέπω πεσμένο πουθενά. Πρέπει να τον πήραν μαζί τους.

Μπαίνουμε στο μεγάλο πλοίο του Ιερατείου της Έχιδνας και σταματάμε τα δίκυκλά μας στο αμπάρι. Ναοφύλακες και ναύτες είναι συγκεντρωμένοι γύρω μας.

Οι μαχητές της Ιλφόνης κάνουν να μας καταδιώξουν – ναι, ακόμα κι εδώ – αλλά οι ναοφύλακες στέκονται στο πέρας της ράμπας

σημαδεύοντάς τους με τουφέκια, πιστόλια, βαλλίστρες. «Πού νομίζετε ότι πάτε;» φωνάζει ένας. «Δε βλέπετε ποιο πλοίο είν' αυτό; Ο Εκδικητής της Μεγάλης Κυράς! Το πλοίο της Αρχιέρειας της Ιχθυοδότης! Μείνετε μακριά για να μην υποστείτε την οργή της Εχιδνας!»

Οι μαχητές της Φόνισσας σταματάνε. «Αυτοί που βάλατε μες στο σκάφος είναι καταζητούμενοι από τη Φύλακα της Ιλφόνης!» λέει ένας άντρας επάνω σε δίκυκλο. «Παραδώστε τους – αμέσως!»

«Αν είναι να παραδοθούν θα παραδοθούν,» αποκρίνεται ο ναοφύλακας. «Αλλά αυτό δεν θα αποφασιστεί από εμάς. Ούτε από εσένα. Απομακρυνθείτε!»

«Εσείς τους δεχτήκατε! Δεν έπρεπε να τους δεχτείτε! Βοηθάτε καταζητούμενους να δραπετεύσουν.»

«Αυτός που κυνηγάτε είναι ο Οφιομαχητής—»

«Δεν είναι μόνο ο Οφιομαχητής!»

«Είναι ιερό πρόσωπο για τη Μεγάλη Κυρά, Εκλεκτός της—»

«Παραδώστε μας, τότε, τους υπόλοιπους!»

«Αυτό,» αποκρίνεται νηφάλια ο ναοφύλακας, «θα πρέπει να συζητηθεί. Τώρα – απομακρυνθείτε, λοχαγέ! Οποιαδήποτε εχθρική κίνηση εναντίον τούτου του σκάφους θα θεωρηθεί εχθρική κίνηση εναντίον του ίδιου του Ναού!»

«Δεν έχουμε πρόθεση να προσβάλουμε τον Ναό με κανέναν τρόπο,» αποκρίνεται ο λοχαγός, διπλωματικά αλλά μοιάζοντας με άγριο σκύλο που κάποιος τον κρατά από τα λουριά του για να μη χιμήσει. «Απλώς θέλουμε τους καταζητούμενους.» Και κάνει νόημα στους μαχητές της Ιλφόνης να πάρουν απόσταση από το καράβι.

Ο ναοφύλακας προστάζει τους ναύτες: «Ανεβάστε τη ράμπα,» και η ράμπα αρχίζει ν'ανεβαίνει, κλείνοντας το άνοιγμα του αμπαριού. Ύστερα, ο ναοφύλακας λέει: «Πρέπει να καλέσουμε την Καπετάνισσα. Επειγόντως.»

Αυτά τα υπόγεια δεν μπορεί να ήταν κάποιο βυθισμένο τμήμα του ερειπιώνα, συνειδητοποίησε πολύ σύντομα ο Οφιομαχητής. Ήταν όντως κατακόμβη η οποία, αναμφίβολα, είχε πολλά, πάρα πολλά χρόνια να δεχτεί επισκέπτες. Τα περάσματά της ήταν στενά και λαβυρινθώδη. Και γεμάτα λαξεύματα διαφορετικά απ'αυτά στα ερείπια πάνω από το έδαφος. Ο Γεώργιος τα φώτιζε με τον φακό στο χέρι του, παρατηρώντας τα με περιέργεια.

Επάνω στους τοίχους της κατακόμβης, εκτός από ερπετά, ήταν λαξευμένοι και πολλοί άνθρωποι που έμοιαζαν ή να κοιμούνται ή να είναι νεκροί. Ήταν, πάντως, ξαπλωμένοι. Κάποιοι τυλιγμένοι με φίδια, κάποιοι αγκαλιά με ένα και μόνο πελώριο φίδι, κάποιοι αγκαλιά με σαύρες. Κι από πάνω τους, συνήθως, μάτια φαινόταν να πετάνε ή να αιωρούνται. Θύμιζαν φυσαλίδες, αλλά στον αέρα, όχι στο νερό. Και, σε ορισμένες περιπτώσεις, φίδια πετούσαν επίσης, ή αιωρούνταν, μα χωρίς να έχουν φτερά. Η θέση τους επάνω στην όλη σύνθεση έδινε μια αίσθηση σαν... σαν να ήταν κάτι το επιπρόσθετο σε σχέση με τα υπόλοιπα στοιχεία. Το ίδιο ίσχυε και για τα ιπτάμενα μάτια. Αλλά για ιπτάμενα μάτια αυτό ίσως θα μπορούσες να πεις ότι ήταν αναμενόμενο, ούτως ή άλλως.

Σε κάποια άλλα λαξεύματα, άνθρωποι ήταν ξαπλωμένοι ενώ ένας άλλος βάδιζε ανάμεσά τους ή από πάνω τους, και στον αέρα πάλι υπήρχαν αιωρούμενα μάτια ή ερπετά, ή και τα δύο. Ο άνθρωπος που βάδιζε δημιουργούσε στον Γεώργιο την εντύπωση υπνοβάτη, αν και όχι επειδή είχε τα χέρια τεντωμένα μπροστά όπως σε κάτι τραγελαφικές απεικονίσεις που (ήξερε από το μυστηριώδες παρελθόν του) κυκλοφορούσαν ευρέως στο Γνωστό Σύμπαν. Σε ένα από αυτά τα λαξεύματα, ο υπνοβάτης – αν ήταν όντως τέτοιος – φαινόταν να μιλά με την ίδια την Έχιδνα, ή, τουλάχιστον, με μια γυναίκα που ήταν φίδι από τη μέση και κάτω και τα μαλλιά της θύμιζαν φίδια επίσης.

Οι τοίχοι του υπόγειου λαβυρίνθου ήταν γεμάτοι από τέτοιες αναπαραστάσεις. Ελάχιστοι ήταν χωρίς. Σε αντίθεση με τα Χαλάσματα πάνω από το έδαφος που δεν είχαν παντού λαξεύματα.

Ο Γεώργιος, όμως, είχε μια παράξενη αίσθηση εδώ κάτω. Μια αίσθηση που δεν είχε καμιά σχέση με τις απεικονίσεις που έβλεπε. Νόμιζε πως κάτι δεν πήγαινε καλά με την... αντίληψή του. Σε κάποια στιγμή, είδε ξαφνικά ένα άνοιγμα δίπλα του, αλλά πίστευε ότι λίγο πιο πριν δεν ήταν εκεί, δεν υπήρχε. Δεν το είχε προσέξει παρότι είχε περάσει από κοντά του. Παραξενεμένος, το ακολούθησε, μα δεν βρήκε τίποτα το ιδιαίτερο από εκείνη τη μεριά· μονάχα περισσότερα λαξεύματα, όπως συνήθως. Ωστόσο, συνέχισε να έχει την αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με την αντίληψή του σχετικά με τον χώρο. Δυο φορές, μετά, παραλίγο πάλι να μην προσέξει ανοίγματα. Ήταν σαν να εξαφανίζονταν και να επανεμφανίζονταν.

Αλλά δεν εξαφανίζονταν. Όχι στην πραγματικότητα. Ήταν διαρκώς εκεί. Ο Γεώργιος ήταν σίγουρος γι' αυτό. Το μυαλό μου μου παίζει παιχνίδια, ή... κάτι άλλο παίζει με το μυαλό μου. Κάποια πνευματική οντότητα ξανά; Κάτι σαν το Ερπετό της Καταχνιάς; Ο Γεώργιος δεν έβλεπε τίποτα κοντά του. Δεν υπήρχε κανένας φανερός εχθρός πέρα από τον ίδιο τον λαβύρινθο.

Όμως κάποια... δύναμη προσπαθούσε να τον μπερδέψει, να τον αποπροσανατολίσει. Να τον κάνει να χαθεί εδώ μέσα, ίσως. Ή να τον αποτρέψει απ' το να φτάσει κάπου.

Ο Οφιομαχητής τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας, ενώ φώτιζε τα σκοτάδια τριγύρω με τον φακό του. «Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε, αν και δεν περίμενε απάντηση.

Και δεν έλαβε απάντηση.

Απομάκρυνε τη δηλητηριώδη οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Μήπως δεν υπήρχε κάποιος δαίμονας εδώ, κάποια πνευματική οντότητα; Μήπως απλά το μέρος ήταν... καταραμένο; Ο Γεώργιος δεν πίστευε σε «καταραμένα» μέρη – κι αυτή ήταν μια πεποϊθήση προερχόμενη από το μυστηριώδες παρελθόν του.

Μήπως είχε γλιστρήσει σε καμιά ενδοδιάσταση χωρίς να το καταλάβει; Μια μικρή, περιορισμένη διάσταση μέσα στην ευρύτερη διάσταση

της Υπερυδάτιας; Το μυστηριώδες παρελθόν του του πρόσφερε, επίσης, κάποιες γνώσεις για τις ενδοδιαστάσεις, διαπίστωσε ο Γεώργιος. Ήξερε τι ήταν· είχε, σίγουρα, διαβάσει γι'αυτές. Είχε συναντήσει κιόλας ενδοδιαστάσεις παλιότερα; Δεν θυμόταν...

Η οργή του φούντωσε εντός του. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου τον απέτρεψε απ'το να σπαθίσει τους τοίχους γύρω του.

Η Ευθαλία, τυλιγμένη στον αριστερό του πήχη, σύριξε ανήσυχα. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που σύριζε έτσι από τότε που είχαν κατεβεί εδώ μέσα. Το μέρος δεν έμοιαζε να της αρέσει καθόλου.

Ο Γεώργιος σκέφτηκε: Δε μπορεί νάναι ενδοδιάσταση. Τίποτα δεν φαίνεται να νάχει αλλάξει στο περιβάλλον. Απλά κάτι παίζει με το μυαλό μου... Τι;

Προχώρησε σταθερά, προσεχτικά, μες στον λαβύρινθο, σφίγγοντας το μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας στη γροθιά του. Το φως του φακού του είχε αρχίσει να αδυνατίζει· η μπαταρία τελείωνε. Αλλά αυτό δεν τον ανησυχούσε· είχε άλλες δυο μπαταρίες ρεζέρβα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας του.

Τι δαιμονισμένο μπουντρούμι είν' αυτό, μα την ουρά της Έχιδνας;

Καθώς περπατούσε εξακολουθούσε να πιστεύει πως κάποια δύναμη ήθελε να τον ξεγελάσει· να του κρύψει ανοίγματα, στροφές· να τον παραπλανήσει. Αλλά αποτούχαινε. Κάτι μέσα στον Γεώργιο κλοτσούσε, απομάκρυνε την υπνωτική επίδραση.

Υπνωτική επίδραση; Ναι, αυτό ήταν! Ο Οφιομαχητή κατάλαβε. Ο εχθρός του – όποιος, ό,τι, κι αν ήταν – προσπαθούσε να υπνωτίσει ένα μέρος του μυαλού του. Γι'αυτό δεν έβλεπε τα ανοίγματα: γιατί εκείνη την ώρα που το βλέμμα του έπεφτε επάνω τους το μυαλό του κοιμόταν. Αλλά όχι για πολύ. Ο Οφιομαχητής δεν μπορούσε ποτέ να κοιμηθεί. Η ίδια του η φύση έσπαγε την υπνωτική επίδραση που ασκείτο επάνω του.

Αλλά ποιος, ή τι, την ασκούσε; Κάποιος ερπετοειδής σαμάνος, ίσως, όπως εκείνος ο καταραμένος δαίμονας στο Φαρμακοτόπι της Νοσρίντης; Ο Γεώργιος το αμφέβαλλε. Η αίσθηση ήταν διαφορετική. Κατά πρώτον, δεν είχε σχέση με την επαφή του με τα ερπετά· αν είχε, αμέσως θα το καταλάβαινε. Εκείνη η επιρροή του σαμάνου ασκείτο επάνω του επειδή ήταν Φιλημένος της Έχιδνας. Ετούτη εδώ δεν μπορούσε να

ασκηθεί σωστά επάνω του επειδή ήταν Φιλημένος της Έχιδνας. Εκτός αυτών, ο Οφιομαχητής δεν νόμιζε ότι ο σαμάνος στο Φαρμακοτόπι είχε τη δύναμη να τον υπνωτίσει με τέτοιο τρόπο ώστε να μη βλέπει τι είναι δίπλα του.

Ο Γεώργιος περνούσε από το ένα παραισθητικό τέχνασμα κατόπιν του άλλου σαν να έσπαγε κατοπτρικά όνειρα. Ανοίγματα και στροφές που «δεν υπήρχαν» ξαφνικά υπήρχαν και πάλι. Η Ευθαλία ήταν πολύ ανήσυχη επάνω στον αριστερό πήχη του: σάλευε, σύριζε.

Κι έτσι έφτασαν μπροστά σε μια πύλη: μια αρχαία, πέτρινη αψίδα που από πάνω της υπήρχε ένα λάξευμα το οποίο ο Οφιομαχητής δεν είχε ξαναδεί εδώ μέσα αλλά το θυμόταν. Το θυμόταν από τον καιρό που είχε περάσει στον Ναό της Έχιδνας στο Πλοκάμι των Ναυαγίων. Οι ιερωμένοι εκεί τού είχαν δείξει μια παρόμοια απεικόνιση.

Ήταν ένας άντρας που από τη μέση και κάτω είχε δύο ουρές φιδιού οι οποίες καθόλου δεν έμοιαζαν με πόδια. Τα χέρια του ήταν λιγνά, μακριά, εφιαλτικά, και κατέληγαν σε γαμπιά νύχια. Το πρόσωπό του... ήταν κενό. Ούτε μάτια, ούτε μύτη, ούτε στόμα. Τίποτα.

Ο Ύπνος. Ο Ομιχλοπρόσωπος. Ο αδελφός της Έχιδνας.

Ο Γεώργιος πρώτη φορά έβλεπε την αναπαράστασή του λαξεμένη σε τοίχο. Ούτε στους ναούς της Έχιδνας δεν τον είχαν λαξεμένο. Οι ιερείς στο Πλοκάμι των Ναυαγίων δεν του είχαν πει πολλά γι' αυτόν· απλώς του τον είχαν αναφέρει. Κι αν θυμόταν καλά, ο Νεκτάριος, ο Πρωθιερέας του Ναού, είχε προσθέσει πως ο Ύπνος ήταν ένας κατώτερος θεός, αλλά η επίδρασή του πολύ επικίνδυνη για τους απροετοίμαστους. Θεωρείτο ύπουλος θεός. Ταραχοποιός, δε, από ορισμένους. Και η Αικατερίνη – εκείνη η ιέρεια του Ναού στο Πλοκάμι των Ναυαγίων με τα πολύ μακριά νύχια στο αριστερό χέρι – είχε πει, νόμιζε ο Οφιομαχητής, ότι, σύμφωνα με κάποιους μύθους, ο Ύπνος ήταν εραστής της Σιλοάρνης, κι όταν οι δυο τους συνεργάζονταν, πολύ παράξενα πράγματα συνέβαιναν.

Ήταν δυνατόν, αναρωτήθηκε τώρα ο Γεώργιος, η επίδραση του Ύπνου να ήταν που προσπαθούσε να τον παραπλανήσει μες στον λαβύρινθο;

Ας το ανακαλύψουμε, σκέφτηκε. «Χαιρετισμούς από την αδελφή σου,» είπε στην απρόσωπη απεικόνιση, και πέρασε από κάτω της,

πέρασε κάτω από την πέτρινη αψίδα, πηγαίνοντας προς... την καρδιά του λαβυρίνθου, ήταν σίγουρος. Από εδώ ήθελε να τον κρατήσει μακριά ό,τι κι αν ήταν αυτό που πάσχιζε να τον παραπλανήσει.

Το φως του φακού του φώτισε ένα μέρος που δεν μπορεί παρά να ήταν ο σηκός κάποιου αρχέγονου ναού. Τέσσερις χοντρές κολόνες στήριζαν την κυκλική αίθουσα – τόσο χοντρές που ο Γεώργιος αμφέβαλλε ότι θα μπορούσε να τις αγκαλιάσει. Επάνω τους μάτια και φίδια ήταν λαξεμένα – ολόκληρα πλέγματα από μάτια και φίδια. Στο κέντρο της αίθουσας, στο πάτωμα, ήταν σκαλισμένο ένα γιγάντιο μάτι που έστελνε ακτίνες – οκτώ ακτίνες, τις μέτρησε ο Οφιομαχητής – προς τα άκρα του σηκού: οι χαραγμένες γραμμές ξεκινούσαν από το μάτι και έφταναν ως τους τοίχους – τις ακολούθησε με το φως του φακού του. Μια ακτίνα για κάθε σημείο του ορίζοντα, μάλλον.

Ο Γεώργιος πλησίασε το γιγάντιο μάτι στο πάτωμα και το κοίταξε πιο προσεχτικά. Μέσα στην κόρη του ήταν σκαλισμένο ένα φίδι που δάγκωνε την ουρά του, σχηματίζοντας κύκλο. Κι επάνω στις ακτίνες που πήγαιναν προς τα άκρα της αίθουσας λαξευτά φίδια τυλίγονταν σπειροειδώς.

Ο Οφιομαχητής άγγιξε το μάτι με την αιχμή της λεπίδας του σπαθιού του – κι αισθάνθηκε κάτι να μαγνητίζει το Φιλί της Έχιδνας! Κάποια ακατονόμαστη δύναμη. Το τράβηξε πίσω ξανά, απελευθερώνοντάς το.

Τι στους δαίμονες του Λοκράθου – ή, μάλλον, του Ύπνου – ήταν αυτό;

Ο Γεώργιος θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας κι έβαλε το δεξί του χέρι επάνω στο μάτι. Αισθάνθηκε κάτι να προσπαθεί να γραπώσει το μυαλό του, να αλλοιώσει τις νοητικές διαδικασίες εκεί – αλλά η ίδια η φύση του Οφιομαχητή τίναξε μακριά την επίδραση. Ο Γεώργιος πετάχτηκε πίσω. Και δεν του άρεσε αυτό που είχε νιώσει.

Τι του θύμιζε; Το είχε ξανανιώσει κάπου; Κάποτε; Πρόσφατα;

Πού;

Η σκέψη του ταξίδεψε προς τα πίσω... προς τα πίσω... φτάνοντας στον καιρό που βρισκόταν κοντά στην Κιρβιάδα... Ναι. Αυτό. Φυσικά. Η αίσθηση ήταν όπως όταν είχε κοιτάξει μέσα σ'εκείνο τον κρύσταλλο που του είχε δωρίσει ο σαμάνος της Πόλης των Παλιών Ερπετών.

Η οργή του φούντωσε άγρια μέσα του. Θα τον κατέστρεφε αυτό τον καταραμένο Ναό του Ύπνου! Θα τον έκανε κομμάτια! Έστρεψε το

βλέμμα του σ'έναν απ'τους χοντρούς κίονες· τινάχτηκε κι έβαλε τον ώμο του επάνω.

Αλλά δεν έσπρωξε.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου τον είχε συγκρατήσει, είχε απομακρύνει την οργή της Έχιδνας.

Και, μάλλον, του είχε σώσει τη ζωή. Πόσες φορές σου χρωστάω τη ζωή μου, Γέρο; σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Αν είχε γκρεμίσει τους κίονες – έστω και έναν απ'αυτούς – ίσως νάχε γκρεμίσει κι ολόκληρο τον υπόγειο Ναό και νάχε θαφτεί εδώ κάτω. Και ακόμα κι εκείνος δεν μπορούσε να είναι σίγουρος ότι δεν θα σκοτωνόταν από κάτι τέτοιο...

«Ας πηγαίνουμε, Ευθαλία,» είπε, «προτού τίποτα κακό συμβεί.»

Στράφηκε, βαδίζοντας προς την αψίδα του Ναού απ'την οποία είχε μπει–

Σταμάτησε πριν φτάσει στο κατώφλι της.

Ένας ακατονόμαστος μαγνητισμός τον κρατούσε. Ή, μάλλον, τον καλούσε. Ο Γεώργιος μπορούσε να τον αγνοήσει αν ήθελε. Αλλά...

Γύρισε, κι αντίκρισε το μάτι στο κέντρο του πατώματος της αίθουσας. Τι συνέβαινε τώρα εκεί; Το πλησίασε ξανά, με σταθερά βήματα. Στάθηκε από πάνω του, ατενίζοντάς το–

–το Ερπετό της Καταχνιάς μέσα σε ομίχλες–

–ένας γέρος μέσα σε ομίχλες, ντυμένος με πράσινο χιτώνα σαν ιερέας της Έχιδνας αλλά έχοντας διαφορετική μάσκα της ιεροσύνης: γκριζά–

–και στο μυαλό του Οφιομαχητή, όχι μια φωνή, αλλά μια σκέψη σαν φωνή· όπως τα «λόγια» εκείνου του σαμάνου στο Φαρμακοτόπι:

Ο Φονομάτης Όφρις, ο Σφετεριστής, ο Κλέφτης των Χαλασμάτων, μας κρατά μακριά! Πρέπει να πεθάνει!

Σκότωσέ τον! Σκότωσε τον Φονομάτη Όφρι!

Ο Γεώργιος βλεφάρισε.

Ο Οφιομαχητής βλεφάρισε.

Και η φωνή διαλύθηκε. Όπως και οι απρόσμενες εικόνες που είχαν, σαν όνειρα, δημιουργηθεί μες στο μυαλό του.

Τράβηξε ξαφνικά το Φιλί της Έχιδνας και σπάθισε το μάτι στο πάτωμα–

–και ονειρεύτηκε μια κραυγή πόνου.

Μια μακριά, βαθιά χαρακιά σημάδευε τώρα τον σκαλιστό οφθαλμό.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσομανούσε, επίμονα.

Ο Οφιομαχητής στράφηκε και, βαδίζοντας γρήγορα, έφυγε απ'τον υπόγειο Ναό του Ύπνου.

8

Αρσένιος:

«Τους χαιρετισμούς μου στον Οφιομαχητή, Διονυσία,» λέω, αλλά η αδελφή μου δεν μου μιλά. Φεύγει ακούω τα βήματά της ν'απομακρύνονται μαζί με τα βήματα κάποιου άλλου. Κάποιου συνοδού, μάλλον. Εκείνης της γυναίκας που, πριν από λίγο, είπε: Με συγχωρείς, Μεγάλη Οφιοκυρά. Ζητούσε να σε δει... Όταν όλα είναι τυλιγμένα στο σκοτάδι, παρατηρείς και θυμάσαι λεπτομέρειες που δεν προσέχεις όταν υπάρχει φως...

«Πρέπει να πηγαίνω τώρα,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Θα την προσέχω την αδελφή σου, Αρσένιε.»

«Γι'αυτό είμαι σίγουρος,» αποκρίνομαι, γελώντας κοφτά.

«Η Μεγάλη Κυρά είναι στο πλευρό σου, Βασίλισσά μας,» ακούω τη φωνή του Αλέξανδρου του Γηραιού, και μετά ακούω τα βήματα της Φαρμακερής Βασίλισσας ν'απομακρύνονται προς τα εκεί όπου απομακρύνθηκαν και τα βήματα της Διονυσίας.

«Το βασικότερο πρόβλημα που διακρίνω σε όσα μου είπες,» μου λέει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός, «είναι ότι δεν μπορείς να ελέγχεις τα οράματά σου. Έρχονται απροειδοποίητα, έτσι δεν είναι; Δεν έχεις τη δυνατότητα να τα καλέσεις. Αν ήθελα τώρα να σου ζητήσω να μου πεις πού βρίσκεται ο Οφιομαχητής—»

«Δεν τα παραγγέλνεις,» τον διακόπτω. «Είναι σαν να ονειρεύομαι, αλλά με τα μάτια ανοιχτά. Όχι πως» – γελάω – «τα μάτια μου είναι πραγματικά ανοιχτά... Κι αυτό είναι το βασικό μου πρόβλημα, ιερέα, όχι τα 'οράματα' που εσένα ενδιαφέρουν. Μπορείς να με κάνεις να ξαναδω;»

«Όχι αμέσως,» αποκρίνεται ευθέως ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. Τουλάχιστον, δεν είναι από κείνους που λένε ψέματα – ή πολλά ψέματα...

«Τότε,» του λέω, «μου είσαι άχρηστος.»

«Μη βιάζεσαι να κρίνεις, Αρσένιε.» Δεν ακούγεται προσβεβλημένος. «Η Μεγάλη Κυρά σ'έχει ξεχωρίσει ανάμεσα στους ανθρώπους.» Κι εσύ – εσύ και η Βασίλισσά σου – τι σχέδια έχετε για εμένα; «Αν μάθεις να ελέγχεις τα οράματά σου, ίσως αυτό να σε βοηθήσει να ανακτήσεις και την όρασή σου, αφού, όπως μου είπες, δεν υφίσταται βλάβη στα μάτια σου. Έτσι δεν είναι;»

«Έτσι μου λέει η αδελφή μου, και σε κάτι τέτοιο είναι, συνήθως, να την εμπιστεύεσαι. Βιοσκοπική μαγεία. Σε γδύνει μ'αυτήν!» γελάω. «Βγάζει το πετσί σου και βλέπει τα πάντα από κάτω.»

«Επομένως,» λέει ο Αλέξανδρος, «τα οράματα ίσως να είναι που παρακωλύουν την όρασή σου.»

«Ίσως...»

«Δε συμφωνείς;»

«Ένας άλλος ιερέας – ο Πρωθιερέας του Ναού των Ακτών των Βράχων, στην Κεντρυδάτια – είπε πως η όρασή μου θα επανέλθει όταν ο κύκλος σπάσει.»

«Ποιος κύκλος;»

Αγγίζω το σημάδι στο χέρι μου, εκεί όπου με δάγκωσε η κερασφόρος οχιά. «Αυτός ο κύκλος. Ο κύκλος καταστροφής και αναγέννησης που υποδηλώνει ο Διπλογενής Όφις – ή ο Διπλός Καταβροχθιστής.»

«Ο ιερέας κάνει λάθος.» Διακρίνω μια ένταση στη φωνή του; Δεν μπορεί να ξέρει τον Άνθιμο, τον Πρωθιερέα του Ναού των Ακτών των Βράχων... σωστά; Αλλά είναι κι οι δυο τους ιερωμένοι της Έχιδνας, και... Όταν ήμασταν στη Σαλντέρια, τι είχαν πει τα Τέκνα για τον Αλέξανδρο τον Γηραιό; Είχαν αναφέρει ότι είναι αφορισμένος ιερέας, δεν είχαν αναφέρει;

«Πες μου, Αρσένιε: τι αισθάνεσαι;»

«Παράξενο...» μουρμουρίζω.

«Τι εννοείς;»

«Κι ο Άνθιμος – ο Πρωθιερέας που σου λέω – μου έκανε την ίδια ερώτηση.»

«Και τι του απάντησες;» Υποπτη ουδετερότητα στη φωνή του, κι από δίπλα ακούω ένα σύριγμα. Ο ερπετοειδής: ο Αγησίλαος. Αναρωτιέμαι αν είναι κι άλλοι εδώ, σ'αυτό τον υπόγειο Ναό της Έχιδνας, τους οποίους δεν έχω αντιληφτεί... Μπα, μάλλον όχι.

«Μίσος,» αποκρίνομαι. «Του απάντησα ότι αισθάνομαι μίσος.»

«Αλήθεια;»

«Δεν είναι ψέμα. Αισθάνομαι μίσος σαν δηλητήριο μέσα μου. Ίσως να μοιάζω με τον Οφιομαχητή σε κάτι,» γελάω. «Μου έχει πει για την οργή του...»

«Βλέπεις, λοιπόν; Αισθάνεσαι μίσος γιατί η Μεγάλη Κυρά έχει κάνει την ψυχή σου να αντιληφτεί ότι πρέπει να δώσουμε αγώνα.»

Γελάω πιο δυνατά. «Σοβαρά; Για φαντάσου...»

«Αρσένιε,» μου λέει αγγίζοντας τον ώμο μου σταθερά. «Δεν καταλαβαίνεις ακόμα, κι αυτό είναι κατανοητό από εμένα. Από όλους μας. Η Μεγάλη Κυρά μάς έχει ξεχωρίσει εμάς, που είμαστε μέρη του Φαρμακερού Κύκλου. Μας έχει κάνει να αντιληφτούμε τη διαφθορά και το κακό που έχουν μολύνει την Ιχθυδάτια. Κι εμείς μίσος αισθανόμαστε. Αλλά ξέρουμε ποιους μισούμε· το μίσος μας δεν είναι απροσδιόριστο όπως το δικό σου. Η ψυχή σου έχει νιώσει, Αρσένιε, όμως το μυαλό σου δεν έχει ακόμα δει.»

«Και, μάλλον, δεν πρόκειται να δει,» του λέω ξερά.

«Δεν αναφέρομαι σε κάτι που βλέπεις με τα μάτια—»

«Καταλαβαίνω σε τι αναφέρεσαι. Αλλά αναρωτιέμαι πώς είναι δυνατόν να πιστεύεις ότι η Έχιδνα διάλεξε εμένα για σύντροφό σας. Δεν έχω τίποτα εναντίον των τοπικών αρχόντων της Ιχθυδατίας, αν και γνωρίζω πως τα τελευταία χρόνια η κατάσταση είναι άσχημη εδώ.»

«Η Μεγάλη Κυρά δρα με τρόπους μυστηριώδεις, αδελφέ μου,» μου λέει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός· «δική μας είναι η δουλειά να τους ξεδιαλύνουμε. Δεν ήταν τυχαίο που δαγκώθηκες από κερασφόρο οχιά, όπως δεν ήταν τυχαίο που ο Οφιομαχητής Φιλήθηκε από την ίδια τη Φαρμακερή Κυρά. Ούτε είναι τυχαίο το μίσος που νιώθεις. Θα πάψεις να το αισθάνεσαι όταν η αποστολή σου έχει περατωθεί.»

Γελάω. «Έχω κι αποστολή τώρα;»

«Η αποστολή μας είναι ο Μεγάλος Αγώνας, η εκκαθάριση της Ιχθυδατίας από όλα τα μιάσματα.»

Συνεχίζω να γελάω. «Καλή τύχη,» του λέω. «Μάλλον στη Σιλοάρνη θάπρεπε να προσεύχεσαι.» Και προσθέτω, νιώθοντας τώρα το μίσος μου να έχει συγκεκριμένο στόχο: «Τα άλλα Τέκνα μου έλεγαν ότι θα μπορούσες να με κάνεις να ξαναδω!»

Ακούω τον Αγησίλαο να συρίζει. «Δεν είναι σσσυνεργάσσσιμοςς...»

«Δεν έχει καταλάβει ακόμα,» λέει ο Αλέξανδρος.

«Τι άλλο να καταλάβω; Νομίζετε ότι μ'ενδιαφέρει ο πόλεμός σας εδώ, στην Ιχθυδάτια; Γιατί να μ'ενδιαφέρει;»

«Για να καταλαγιάσεις το μίσος μέσα σου, αδελφέ μου,» μου απαντά ο Αλέξανδρος. «Το δώρο που σου δόθηκε δεν σου δόθηκε τυχαία. Δεν ήταν κίνηση της Σιλοάρνης· ήταν κίνηση της Μεγάλης Κυράς. Σε έστειλε σ'εμάς όταν η κερασφόρος οχιά σε δάγκωσε. Και θα κατανοήσεις περισσότερα – ίσως, μάλιστα, να μπορέσεις και να ξαναδείς – αν καταφέρεις να θέσεις υπό έλεγχο το δώρο σου.»

«Και πώς θα το κάνω αυτό;»

«Έλα μαζί μου.» Τον ακούω να σηκώνεται καθώς πιάνει το χέρι μου.

Σηκώνομαι κι εγώ. Η Ευθαλία συρίζει και ανασαλεύει πάνω στους ώμους μου. Καλό σημάδι ή κακό σημάδι; Πάω στοίχημα ότι ο Οφιομαχητής θα ήξερε...

Ακολουθώ τον ιερέα των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου, και δεν πηγαίνουμε μακριά. Καθοδηγηθεί το χέρι μου προς κάτι. «Άγγιξε αυτό,» μου λέει. «Άγγιξέ το.»

Το αγγίζω:

Πέτρινο... σκάλισμα πάνω σε τοίχο... κύκλος... Φίδι; Ναι, φίδι. Δαγκώνει την ουρά του. Μόνο ένα κεφάλι· δεν είναι ο Διπλός Καταβροχθιστής. Και στο κέντρο του κύκλου που σχηματίζει... μια στρογγυλή προεξοχή... Τι μπορεί να είναι αυτό;

«Το αναγνωρίζεις;» με ρωτά ο Γηραιός.

«Όχι.»

«Αναμενόμενο. Καταλαβαίνεις, με την αφή, τι είναι;»

«Ένα φίδι που δαγκώνει την ουρά του, και... κάτι στο κέντρο του κύκλου που σχηματίζει.»

«Ένα μάτι. Ένα ορθάνοιχτο μάτι.»

«Αα... ναι, σωστά.» Το ψηλαφώ. Γελάω. «Έχει σχέση με τυφλούς που ξαναβλέπουν;»

«Έχει σχέση μ'αυτούς που βλέπουν με τα μάτια κλειστά.»

Γελάω. «Προτιμώ να βλέπω με τα μάτια ανοιχτά, ιερέα...»

«Τα έχεις ανοιχτά αλλά πάλι δεν βλέπεις. Το σύμβολο που αγγίζεις ονομάζεται Ονειρόφης. Δεν το συναντάς συχνά σε Ναούς της ‘επίσημης’ θρησκείας.» Η ειρωνεία σ’ αυτό το επίσημης είναι κραυγαλέα.

«Και είναι σημαντικό το φίδι των ονείρων;»

«Πιο σημαντικό απ’ ό,τι μπορείς να φανταστείς. Και έχεις άμεση σχέση με τον κόσμο του.»

«Επειδή... ονειρεύομαι;»

«Ο κόσμος των ονείρων δεν έχει όρια, Αρσένιε, δεν έχει περιορισμούς. Και νομίζω πως τον αγγίζεις. Συνεχώς. Με το μυαλό σου. Ένα μέρος του μυαλού σου κοιμάται—»

«Αν δεν κάνω λάθος, αυτό μου είπε κι ο Άνθιμος...»

«Αλλά σίγουρα σου έκρυψε όλη την αλήθεια.»

«Ποια είναι όλη η αλήθεια;»

«Ότι χρειάζεσαι το δάγκωμα ενός ονειρόφη.»

Γελάω. «Σα να μη μου έφτανε το δάγκωμα μιας κερασφόρου οχιάς!... Τι είδους φίδι είναι αυτός ο ονειρόφης; Δεν τόχω ξανακούσει.»

«Δεν είναι φίδι της υλικής πραγματικότητας—»

«Αναφέρεσαι στο σύμβολο, δηλαδή;»

«Όχι. Το σύμβολο είναι ‘ο Ονειρόφης’. Οι ονειρόφεις είναι ονειρικά ερπετά που μπορεί να σε δαγκώσουν στον ύπνο σου.»

«Παραμύθια!»

«Δεν είναι παραμύθια, Αρσένιε.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Μ’ έχουν δαγκώσει.»

Ο ιερέας των Τέκνων έχει πλάκα! Πρέπει νάναι φουσημένος στα σίγουρα, μα τη Φαρμακερή Κυρά! Αρχίζω να τον γουστάρω. Γελάω. «Ελπίζω να μην ήταν σοβαρό...»

«Ήταν,» μου αποκρίνεται, αγέλαστα. «Ήταν αρκετά σοβαρό.»

«Δηλητηριάστηκες;»

«Ονειρεύτηκα, κι ακόμα ονειρεύομαι.»

«Τι εννοείς;»

«Αρχίζει να σ’ ενδιαφέρει;» Με προκαλεί;

«Αν δεν ενδιαφερόμουν δεν θα ήμουν εδώ,» του λέω, κι αγγίζω πάλι τον Ονειρόφη στον τοίχο.

«Όταν σε δαγκώσει ονειρόφρις, Αρσένιε, ονειρεύεσαι όνειρα με ερπετά και ιερούς οφιόμορφους. Έτσι γνώρισα και τον Αγησίλαο.»

«Τον ονειρεύτηκες;»

«Ακριβώς.»

«Πολύ... ζωντανό όνειρο.»

«Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο ζωντανά είναι τα όνειρα όταν σ'έχει δαγκώσει ονειρόφρις.»

«Πιο ζωντανά απ'τα δικά μου;»

«Τα δικά σου είναι... ιδιαίτερη περίπτωση. Εγώ ονειρεύομαι μόνο όταν κοιμάμαι· το ίδιο κι οι άλλοι που τους έχει δαγκώσει ονειρόφρις.»

«Τι σχέση έχει, λοιπόν, αυτό το ονειρικό φίδι μαζί μου;» ρωτάω.

«Σου είπα ήδη: πρέπει να σε δαγκώσει, ώστε τα όνειρά σου να ζωντανέψουν, και να πάρεις τον έλεγχό τους.»

«Μάλιστα...» Γελάω. «Και τι να κάνω; Ν'αρχίζω να προσεύχομαι νάρθει φίδι στον ύπνο μου;»

«Έτσι μπορεί ν'αργήσει πολύ να έρθει. Ίσως να μην έρθει και ποτέ.»

«Άρα...;»

«Θα κάνουμε τελετή για να επικαλεστούμε έναν ονειρόφρι, Αρσένιε, αν συμφωνείς.»

Οφιομαχητής:

Ο ναοφύλακας στρέφεται προς τη μεριά μου και κάνει την υπόκλιση του φιδιού. Μετά βίας απομακρύνω τη φαρμακερή οργή μου για να μην τον γρονθοκοπήσω. (Έχουν όλοι, ξαφνικά, γίνει σαν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου τελευταία στην Ιχθυδάτια;)

«Οφιομαχητή,» μου λέει, «πρέπει να μου εξηγήσεις τι συμβαίνει εδώ, αν είναι να σε βοηθήσω με ό,τι τρόπο μπορώ, όπως η Αρχιερεία μας θα επιθυμούσε.»

«Αν θες να με βοηθήσεις,» αποκρίνομαι, «ξεκίνα ετούτο το πλοίο, τώρα, και πάμε στον Υψηλό Ναό.»

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Ο μάγος, κατά πρώτον, δεν είναι εδώ, και μόνο η Καπετάνισσα έχει το δικαίωμα να πάρει μια τέτοια απόφαση. Αλλά πρόσταξα να την καλέσουν, όπως θα άκουσες.»

«Το άκουσα.»

«Εν τω μεταξύ, θα σε παρακαλούσα να μου εξηγήσεις τι συμβαίνει. Ο λοχαγός είπε ότι οι σύντροφοί σου είναι καταζη-» Διακόπτει τα λόγια του γιατί εκείνη τη στιγμή έχει στραφεί να τους κοιτάξει, και τα μάτια του πέφτουν πάνω στον Κλεάνθη – και μένουν εκεί. «Εσύ...» λέει. «Εσύ είσαι...»

«Ναι,» τον διαβεβαιώνω, «αυτός είναι. Ο σύζυγος της προηγούμενης Φύλακα. Δραπέτευσε από τα μπουντρούμια της τωρινής Φύλακα μαζί με τους δύο φίλους μου αποδώ» – δείχνω τη Μάρθα και τον Ευθύμιο – «οι οποίοι βρίσκονταν άδικα φυλακισμένοι, έχοντας απλά έρθει να ζητήσουν αρωγή για τη Σαλντέρια.»

Ο ναοφύλακας τούς ατενίζει καχύποπτα. «Και οι άλλοι;»

«Φίλοι μου είναι κι αυτοί,» λέω μόνο.

«Από τη Σαλντέρια;»

«Ναι. Είχαν έρθει στην Ιλφόνη αλλά – ευτυχώς – δεν επισκέφτηκαν την Ιουλία Αρσιλκάδια.»

«Αυτός χτυπήθηκε τώρα από τους μαχητές της;» Κοιτάζει τον Κυριάκο, που είναι λιπόθυμος επάνω στη σέλα του δίκυκλου του Λεωνίδα, από το οποίο έχω κατεβεί· στέκομαι όρθιος, όπως κι οι σύντροφοί μου. Και είμαι σίγουρος πως όλα τα Τέκνα – η Μάρθα, ο Ευθύμιος, ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας – είναι έτοιμα να τιναχτούν και να επιτεθούν· τους βλέπω πώς στέκονται, πώς κοιτάζουν. Η στάση τους, η όψη τους, φωνάζουν Νίκη ή Θάνατος. Γαμώ την ανωμαλία τους. Και οι ναοφύλακες θα το έχουν καταλάβει· δεν είναι μαλάκες.

«Ναι,» αποκρίνομαι σ'αυτόν που μιλάω, «χτυπήθηκε. Από ηχητικό όπλο κι από ενεργοβόλο. Θα συνέλθει· δε νομίζω νάναι τίποτα το σοβαρό.»

«Ο κύριος, πάντως» – κοιτάζει ξανά τον Κλεάνθη – «είναι πολιτικός κρατούμενος–»

Ο Κλεάνθης μορφάζει. «Έτσι με λέει τώρα η Φόνισσα; ‘Πολιτικό κρατούμενο’;» Με κάθε πεντάλεπτο που περνά από τότε που τον συνάντησα, μου μοιάζει ολοένα και περισσότερο με Τέκνο. Πάω στοίχημα ότι η παλιά μου φίλη, η Πράσινη Κρίνη, πολύ θα ήθελε να του κάνει ανήθικες προτάσεις... όπως να μπει στον Κύκλο τους.

Ο ναοφύλακας τον αγνοεί σαν να μη μίλησε. «Ο Ναός δεν ανακατεύεται με τα πολιτικά θέματα της Ιλφόνης, Οφιομαχητή. Η Καπετάνισσα

θα πρέπει να έρθει για να μας πει τι θα γίνει εδώ, και ίσως να θελήσει να ζητήσει την εντολή της Πανιερότατης.»

«Δεν πρόκειται να παραδώσουμε τον Κλεάνθη,» του λέει η Μάρθα. «Τον θεωρούμε σαν αδελφό μας.»

Ο ναοφύλακας την κοιτάζει από πάνω ως κάτω. Μετά, στρέφεται πάλι σ'εμένα. «Θα δούμε τι θα γίνει, μόλις έρθει η Καπετάνισσα.»

Πριν από την Καπετάνισσα, όμως, κάποιοι άλλοι έρχονται. Μια ναοφύλακας κατεβαίνει γρήγορα στο αμπάρι και λέει σ'αυτόν με τον οποίο μιλάω: «Δύο ιερωμένοι είναι εδώ – η Ιωάννα των Φιδιών και ο Ευάγγελος. Και μαζί τους η γυναίκα που, πριν, ήταν με τον Οφιομαχητή – μια γαλανόδερμη κοκκινομάλλα. Τους αφήσαμε ν'ανεβούν στο κατάστρωμα, φυσικά – είναι ιερείς. Αλλά τώρα ρωτάνε αν ο Οφιομαχητής βρίσκεται στο πλοίο...»

Μας είδαν, λοιπόν... σκέφτομαι. Όχι πως με ξαφνιάζει αυτό, με τόση φασαρία που έγινε στο Ανατολικό Λιμάνι. Ο Πολυταξιδεμένος δεν είναι και τόσο μακριά από την προβλήτα όπου είναι αραγμένος ο Εκδικητής της Μεγάλης Κυράς...

Ο ναοφύλακας στρέφεται και με κοιτάζει ερωτηματικά. «Τους περιμένεις;»

«Περίπου,» αποκρίνομαι, ψύχραιμα. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει ρυθμικά εντός μου.

Το βλέμμα του ναοφύλακα γίνεται παραξενεμένο.

«Αφήστε τους να έρθουν,» λέω. «Οδηγήστε τους εδώ.»

Ο ναοφύλακας (που πρέπει νάναι αρχηγός ανάμεσα στους υπόλοιπους, υπεύθυνος εδώ· και ποια είναι η ορολογία για έναν αρχηγό των ναοφυλάκων; – λοχίας; – υπάρχει κάτι τέτοιο;) γνέφει στη γυναίκα που ήρθε για να μας ειδοποιήσει. «Τον άκουσες, Ευδοκία.»

Εκείνη φεύγει απ'το αμπάρι ξανά.

«Συγγνώμη κιόλας,» του λέω, «αλλά εσύ τι θεωρείσαι;»

Με κοιτάζει παραξενεμένος ξανά.

«Είσαι αρχηγός τους εδώ μέσα, σωστά; Τι είσαι; Λοχίας; Δεν έχω ξανακούσει κάτι τέτοιο ανάμεσα στους ναοφύλακες.»

«Α, αυτό εννοείς;» Χαμογελά. «Ναι, δεν έχουμε αρχηγούς παρά μόνο σε περίοδο πολέμου. Και αρχηγός μας επί του παρόντος είναι η Πρώτη Ιερομαχήτρια. Εγώ απλά είμαι 'Επικεφαλής Ναοφύλαξ' εδώ, αν θες την

επίσημη ορολογία. Κανονικά, δεν υπάρχουν αρχηγοί ανάμεσά μας – παίρνουμε εντολές από τους ιερωμένους – αλλά, σε ορισμένες περιπτώσεις, χρειάζεται κάποιος να τεθεί επικεφαλής, οπότε οι ιερείς θέτουν έναν από εμάς Επικεφαλής Ναοφύλακα, για τη συγκεκριμένη περίπτωση και μόνο. Εγώ είμαι τώρα Επικεφαλής Ναοφύλαξ επάνω στον Εκδικητή της Με—»

Η Ιωάννα των Φιδιών, ο Ευάγγελος, και η Λουκία (κι ο γάτος της), έχοντας κατεβεί στο αμπάρι, μας πλησιάζουν.

«Γεώργιε!» αναφωνεί η τελευταία.

«Οφιομαχητή!» αναφωνεί η πρώτη. «Εσύ ήσουν, λοιπόν... Το... το...»

«Το υποπτευόσασταν, υποθέτω...» λέω.

Αλλά η Ιωάννα των Φιδιών κοιτάζει τώρα τον Κλεάνθη – ακριβώς όπως τον κοίταζε κι ο Επικεφαλής Ναοφύλακας πιο πριν. «Α... μάλιστα... Καταλαβαίνω.» Στρέφεται σ'έμένα ξανά. «Είπες ότι πήγαινες να μιλήσεις σ'έναν γνωστό σου—»

«Κοίτα· το πράγμα μπλέχτηκε. Μπλέχτηκε πολύ. Και πρέπει να φύγουμε αποδώ—»

«Μαζί του;» Δείχνει τον Κλεάνθη.

«Δε σκοπεύω να τον αφήσω πίσω.»

«Μα... μα δεν... Δεν ξέρω... Η Πανιερότατη—»

«Περιμένουμε την Καπετάνισσα, Ιερότατη,» τη διακόπτει ο Επικεφαλής Ναοφύλακας. «Θα είναι σύντομα εδώ.»

«Και λοιπόν; Τι απόφαση μπορεί να πάρει η Ναταλία; Αυτό είναι θέμα πολιτικό.» Και προς εμένα ξανά: «Η Πανιερότατη θα θυμώσει, Γεώργιε.»

«Δεν μπορώ να τον εγκαταλείψω τώρα.»

«Μα η συμφωνία σου με τη Φύλακα ήταν άλλη! Ήταν να πάρεις μόνο τα Τέκνα. Πού είναι τα Τέκνα;»

«Μαζί μου.»

Η Ιωάννα των Φιδιών κοιτάζει τους συντρόφους μου. «Νόμιζα ότι ήταν δύο...»

«Αυτοί οι δύο είναι: η Μάρθα κι ο Ευθύμιος.»

Οι οποίοι μένουν σιωπηλοί, ατενίζοντας την ιέρεια με βλέμματα δολοφονικά. Δεν μπορούν, γαμώ την ουρά της Έχιδνας, να φανούν λιγάκι πιο φιλικοί; Για διπλωματικούς λόγους, έστω; (Ευτυχώς που το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσά επίμονα μέσα μου...)

«Και οι άλλοι; Κι αυτοί Τέκνα;»

«Φίλοι.»

«Τι φίλοι;»

Η οργή μου γλιστρά παραέξω. «Από πότε πρέπει να δίνω αναφορά σ'εσένα, Ιωάννα;»

Κάνει ένα βήμα πίσω, σαν να είδε κάτι πολύ τρομαχτικό στο πρόσωπό μου. «Απλώς... Καλύτερα να ξέρω... Να...»

«Αρκετά,» λέω. Και προς τον Επικεφαλής: «Τι θα γίνει με την Καπετάνισσα;»

«Θα έρθει. Δεν είναι μακρ—»

«Γιατί δεν παίρνουμε μια βάρκα, Γεώργιε;» ρωτά η Μάρθα. «Το πλοίο σίγουρα έχει μηχανοκίνητες βάρκες. Ας πάρουμε μία κι ας—!»

«Δε μπορώ να σας το επιτρέψω αυτό ενώ έχετε φέρει πολιτικό κρατ—» αρχίζει ο Επικεφαλής.

«Δεν είν' ανάγκη να σε ρωτήσουμε.» Τραβά το σπαθί της.

Της πιάνω το χέρι προτού γίνει τίποτα ακόμα χειρότερο. «Είναι ανάγκη να τον ρωτήσουμε,» της λέω. «Αν πάρουμε βάρκα και φύγουμε τώρα οι μαχητές της Φύλακα θα μας καταδιώξουν. Νομίζεις ότι δεν παρακολουθούν απέξω;»

«Παρακολουθούν,» μας διαβεβαιώνει η Λουκία. «Ο χώρος μπροστά στην προβλήτα είναι γεμάτος απ'αυτούς. Αν δεν ήταν η Ιωάννα κι ο Ευάγγελος αποκλείεται να μ'άφηναν να περάσω. Θα έπρεπε να βουτήξω στο λιμάνι και νάρθω κολυμπώντας.»

«Και δεν αμφιβάλλω ότι θα το έκανες...» λέω.

Μου χαμογελά άγρια. «Το ξέρεις ότι μ'αρέσουν οι νυχτερινές βουτιές.»

Η Καπετάνισσα έρχεται ύστερα από λίγο και μου συστήνεται ως Ναταλία Αφενάδια. Μια γυναίκα μετρίου αναστήματος, πρασινόδερμη, μαυρομάλλα με κοντοκουρεμένα μαλλιά, ντυμένη με δερμάτινο παντελόνι, δερμάτινο πανωφόρι, και μικρό καπέλο στραβά τοποθετημένο στο κεφάλι της (εσκεμμένα, αναμφίβολα).

«Δεν είχα την ευκαιρία να σε γνωρίσω πιο πριν, Οφιομαχητή,» μου λέει.

«Με συγχωρείς για την αναστάτωση, Καπετάνισσα, αλλά το πλοίο σου ήταν το μόνο ασφαλές μέρος που είχαμε να πάμε.»

«Τι συμβαίνει;»

Της λέω ότι οι μαχητές της Φύλακα μάς κυνηγάνε επειδή έχουμε τον Κλεάνθη ανάμεσά μας. Της εξηγώ ότι τα δύο Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, η Μάρθα κι ο Ευθύμιος, δραπετεύσαν από τα μπουντρούμια του Οχυρού του Ποταμού παίρνοντας και τον σύζυγο της προηγούμενης Φύλακα μαζί τους. Οι άλλοι είναι φίλοι μου από τη Σαλντέρια· δεν είχαν επαφή με την Ιουλία Αρσιλκάδια.

Η Ναταλία αναστενάζει. «Και τι ζητάς τώρα;»

«Να μας πας στον Υψηλό Ναό της Έχιδνας. Αυτό μόνο.»

«Δε μπορώ να πάρω τέτοια απόφαση. Επειδή έχετε τους δραπετές μαζί σας.»

«Η Φύλακας μού είχε υποσχεθεί ότι τα Τέκνα θα τα ελευθέρωνε και θα μου τα παρέδιδε όταν τα είχε πιάσει μες στην πόλη.»

«Αλλά όχι και τον Κλεάνθη, σωστά;»

«Σωστά.»

«Οφιομαχητή,» παρεμβαίνει ο ίδιος ο σύζυγος της προηγούμενης Φύλακα. «Αν το πρόβλημα είμαι εγώ—»

«Δεν πρόκειται να σ'εγκαταλείψουμε,» τον διακόπτει η Μάρθα. «Σ'το είπαμε.»

«Σ'το είπαμε,» προσθέτει κι ο Ευθύμιος. Οι όψεις τους είναι αποφασισμένες.

«Θα παραδοθώ οικειοθελώς,» λέει ο Κλεάνθης. «Δε μπορώ να σας κρατάω—»

«Όχι!» επιμένει η Μάρθα. «Θα φύγουμε όλοι μαζί, ακόμα κι αν χρειαστεί να σκοτώσουμε κάθε μίasma σ'αυτή τη γαμημένη πόλη!»

Η Ναταλία λέει αμέσως: «Όχι φασαρίες μες στο καράβι μου, σας προειδοποιώ!»

Η Λουκία γελά. «Έχετε να σκοτώσετε πολλούς αν σχεδιάζετε να—»

«Αρκετά μ'αυτές τις κουβέντες!» παρεμβαίνω. «Ειδοποιήστε την Αρχιέρεια. Θα μιλήσω μαζί της.»

Μη βλέποντας καμιά άλλη λύση στο πρόβλημα, η Καπετάνισσα και ο Επικεφαλής Ναοφύλακας συμφωνούν. Το συζητάμε και αποφασίζουμε τι ακριβώς πρέπει να γίνει. Ύστερα, ανεβαίνουμε στο ανοιχτό κατάστρωμα και οι ναύτες κατεβάζουν μια μηχανοκίνητη βάρκα από το πλάι του Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς ώστε η Ιωάννα των Φιδιών, ο

Ευάγγελος, κι ένας ναοφύλακα που θα οδηγεί το μικρό σκάφος να πάνε στον Υψηλό Ναό.

Μόλις η βάρκα έχει ξεμακρύνει λιγάκι απ'το καράβι μας, βάρκες των ανθρώπων της Φύλακα την περικυκλώνουν στη στιγμή, καθώς και δύτες που ξεπροβάλουν ξαφνικά μέσα από το νερό – φορώντας οργανικές στολές υποβρύχιας αναπνοής αν δε λαθεύω. Βλέπω την Ιωάννα να σηκώνεται όρθια και να τους μιλά. Δεν ακούω τι λέει, αλλά τα λόγια της δεν πρέπει να τους πείθουν. Δύο δύτες ανεβαίνουν στο μικρό σκάφος και το ερευνούν (αν και, πραγματικά, οι χώροι όπου μπορεί να κρυφτεί κανείς εκεί μέσα είναι ελάχιστοι). Δεν βρίσκουν τίποτα και βουτάνε ξανά στη νυχτερινή θάλασσα.

Η βάρκα της Ιωάννας και του Ευάγγελου περνά ανάμεσα από τις άλλες βάρκες και φεύγει, αναπτύσσοντας ταχύτητα.

«Πού είναι ο μάγος του πλοίου;» ρωτάω την Καπετάνισσα. «Τον έχεις ειδοποιήσει;»

«Εδώ είναι. Μαζί μου ήρθε. Αλλά, όπως σου είπα, Οφιομαχητή, θα περιμένουμε.»

«Εν τω μεταξύ, μπορείς να με λες Γεώργιο.»

«Όπως προτιμάς.»

Για λίγο, στεκόμαστε όλοι στο κατάστρωμα νιώθοντας τον νυχτερινό αέρα στα πρόσωπά μας, κοιτάζοντας τους συγκεντρωμένους μαχητές της Φόνισσας στο Ανατολικό Λιμάνι. Κανείς μας δεν μιλά. Είπαμε ό,τι είχαμε να πούμε. Είμαστε όλοι κουρασμένοι. Ναι, ακόμα κι εγώ. Αναρωτιέμαι τι να γίνονται η Διονυσία κι ο Αρσένιος... Αναρωτιέμαι πότε θα μπορέσω επιτέλους να ψάξω για εκείνο το πλοίο από Μεγάπολη: το πλοίο του Ευστάθιου και του Μελέτιου'σαρ, που κυνηγά τους Τρομερούς Καπνούς– Γαμώτο! Η οργή μου φουντώνει μέσα μου. Ύστερα απ'όσα έγιναν εδώ, πώς να ρωτήσω στα λιμάνια της Ιλφόνης γι'αυτό το καράβι; Η Φύλακας θα με κυνηγά έχοντας μάθει ότι βοήθησα τον Κλεάνθη να δραπετεύσει– Αν τα καταφέρω να τον βοηθήσω να δραπετεύσει...

Κατάρες του Λοκράθου!

Ελπίζω ν'αξίζει τον κόπο, ο δαιμονισμένος! Ελπίζω, τουλάχιστον, να ξέρει κάτι.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά πέρα τη μάνητα της Έχιδνας που καίει σαν εκατό φλογερά δηλητήρια μέσα μου.

Στρέφομαι στη Ναταλία. «Με συγχωρείς, Καπετάνισσα, αλλά μπορώ να χρησιμοποιήσω την καμπίνα της Πανιερότατης για να μιλήσω ιδιαιτέρως με τον Κλεάνθη;»

Με κοιτάζει ξαφνιασμένη.

«Απλά θέλω να του μιλήσω. Αν υπάρχει κάποιος άλλος χώρος....»

«Δε νομίζω ότι η Πανιερότατη θα διαφωνούσε, Γεώργιε,» μου αποκρίνεται. «Πήγαινε αν θέλεις.»

Λέω στον Κλεάνθη: «Έλα μαζί μου.»

«Εμείς να μην έρθουμε;» ρωτά η Μάρθα. Κοιτάζοντάς με καχύποπτα σχεδόν! Ώρες-ώρες, νομίζω πως είναι τόσο παλαβή όσο ο Νικόλαος. Με κάνει να σκέφτομαι να την πλακώσω στο ξύλο.

«Ελάτε αν θέλετε,» μουγκρίζω, και βαδίζω προς την καμπίνα της Αθανασίας στην πρύμνη του Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς.

Με ακολουθούν. Όλοι – ο Κλεάνθης, η Μάρθα, ο Ευθύμιος, η Λουκία, ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας. Τον Κυριάκο τον κουβαλάνε στα χέρια οι δύο τελευταίοι· δεν δέχτηκαν να τον αφήσουν κάτω, στο αμπάρι: προτιμούν να είναι κοντά τους όταν θα συνέλθει. Συνετό, οφείλω να παραδεχτώ.

Ανοίγω την πόρτα της καμπίνας, πατάω τον διακόπτη για ν'ανάψω το φως, και μπαίνουμε. Μέσα, οι μόνοι που μας υποδέχονται είναι η χρυσοφόρος έχιδνα και η μελανόνυχη σαύρα. Διαισθάνομαι ότι με χαιρετάνε φιλόξενα.

«Πρέπει να σας κλέψουμε το κρεβάτι, δυστυχώς,» τους λέω, φιλικά, και τις σηκώνω από εκεί, τοποθετώντας τις επάνω στο γραφείο. Κάνω νόημα στον Νικόλαο και τον Λεωνίδα να ξαπλώσουν τον Κυριάκο στο κρεβάτι.

Η Μάρθα κλείνει πίσω μας την πόρτα της καμπίνας.

Ο Κλεάνθης μού λέει: «Σου έχω δημιουργήσει προβλήματα, Οφιομαχητή–»

«Άμα δεν ήθελα προβλήματα δεν θα ήμουν εδώ,» τον διακόπτω. «Θα το εκτιμούσα, όμως, αν με πλήρωνες σε είδος.»

Ακόμα ένας άνθρωπος απόψε με κοιτάζει απορημένος.

«Πληροφορίες,» εξηγώ. «Πες μου τι συνέβη στη γυναίκα σου. Πώς τη σκότωσαν;»

«Σου είπα: δεν τους είδα να τη σκοτώσουν—»

«—αλλά είσαι βέβαιος ότι το έκαναν. Η Ιουλία κι ο Αρσένιος ο Μαχητής.» Αυτό το μίasma! Το κάθαρμα. Θα φτάσω κοντά του, στο τέλος. Κι όταν φτάσω.... Το χέρι μου σφίγγει ακούσια το μανίκι του θηκαρωμένου Φιλίου της Έχιδνας, συνειδητοποιώ.

Ο Κλεάνθης νεύει. «Ναι, είμαι σίγουρος.»

«Πες μου τι ακριβώς έγινε,» τον ωθώ ξανά. «Κάθισε, και πες μου.»

Κάθεται σε μια καρέκλα, κι εγώ αντίκρυ του. Οι άλλοι κάθονται τριγύρω, όπου βρίσκουν.

Ο Κλεάνθης λέει: «Η Ιουλία και η Ευαγγελία ποτέ δεν τα πήγαιναν καλά, Οφιομαχητή—»

«Γεώργιο να με λες.»

«Η Ιουλία ανέκαθεν θεωρούσε ότι ζούσε στη σκιά της αδελφής της—»

«Αλλά δεν ενδιαφερόταν για την πολιτική, έτσι δεν είναι; Εγώ δεν την είχα ξανακούσει.»

«Δεν ενδιαφερόταν επειδή, ίσως, η Ευαγγελία ήταν Φύλακας και όχι εκείνη. Σου λέω: ανέκαθεν θεωρούσε ότι ζούσε στη σκιά της, Γεώργιε. Το ξέρω καλά. Τόσα χρόνια μαζί τους ήμουν.»

Σηκώνομαι απ'την καρέκλα μου και τον ρωτάω αν θέλει κάτι να πει. Θέλει, έτσι μας γεμίζω δύο ποτήρια Αίμα της Έχιδνας από τη μικρή κάβα της καμπίνας και του δίνω το ένα, προτού ξανακαθίσω στη θέση μου.

Πίνει μια μεγάλη γουλιά.

«Και τι έγινε μετά;» ρωτάω.

«Ο Αρσένιος ο Μαχητής δούλεψε για την Ευαγγελία ως κουρσάρος, κατά την περίοδο του Πολέμου, και ήταν αξιοσημείωτα αποτελεσματικός. Όπως ίσως θάχεις ακούσει, είναι πολύ καλός στις τακτικές μάχης σε θάλασσα και σε ξηρά επίσης. Η Ευαγγελία δεν είχε παράπονο από αυτόν. Αλλά, μετά, ο Αρσένιος άρχισε να ζητά περισσότερα οχτάρια για τις υπηρεσίες του· είχε, και έχει, μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του. Επιπλέον, έμοιαζε να μη θέλει να τελειώσει ο Πόλεμος των Κουρσάρων. Επωφελείτο από τον Πόλεμο όπως λίγοι άλλοι. Της Ευαγγελίας δεν της άρεσε αυτό.» Πίνει πάλι. «Είχε αντίθετη γνώμη για τον Πόλεμο: ήθελε

να τον τελειώσει. Βρέθηκαν σε σύγκρουση οι δυο τους, αρκετές φορές, και για τα λεφτά και για τη στρατηγική. Αλλά ούτε εκείνη ήταν πρόθυμη να τον διώξει, ούτε εκείνος ήταν πρόθυμος να φύγει. Αυτό δεν συνέφερε κανέναν τους.» Πίνει, τελειώνοντας σχεδόν το ποτήρι του.

«Και τι σχέση έχει η Ιουλία μ' όλα τούτα;»

«Η Ιουλία, απ' ό,τι είχα καταλάβει, σχετιζόταν με τον Αρσένιο όσο εκείνος δούλευε για τη γυναίκα μου.»

«Ήταν εραστές;»

«Το πιθανότερο. Αν και δεν ξέρω λεπτομέρειες για το πώς γνωρίστηκαν.» Τελειώνει το ποτό. «Μια νύχτα, η Ιουλία την κάλεσε για να μιλήσουν για κάποιο θέμα, νομίζω – δεν ξέρω τι ακριβώς: η Ευαγγελία δεν μου είπε προτού φύγει. Και πήγε μόνη, όπως συμπεράνα μετά. Από τότε δεν την ξαναείδα, αλλά πιστεύω πως είναι νεκρή. Και μέσα στις επόμενες μέρες δολοφονήθηκε κι ο Δημήτριος ο Θαλασσινός. Ξέρεις ποιος ήταν αυτός;»

«Δε μου λέει κάτι το όνομα...»

«Η Ευαγγελία συμβουλευόταν συχνά έναν Ωκεανομάντη. Αυτός ήταν που βρήκε και την τωρινή μας Αρχιέρεια επάνω σε μια γιγαντοχελώνα μαζί με μια ερπετοειδή–»

«Δημήτριο Θαλασσινό τον έλεγαν;»

«Ναι. Το πτώμα του βρέθηκε μες στο Λιμάνι των Φυλάκων. Το είχαν γεμίσει μαχαιριές. Ορισμένοι έλεγαν ότι τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου τον σκότωσαν, αλλά δεν το νομίζω. Δε μου φαινόταν για άνθρωπος που τα Τέκνα θα είχαν στόχο–»

«Δεν τον σκοτώσαμε εμείς,» τον πληροφορεί ο Λεωνίδας. «Η Φόνισσα τον σκότωσε.»

«Αυτή,» συμφωνεί ο Κλεάνθης, «ή ο Αρσένιος ο Μαχητής. Τα λιμάνια της Ιλφόνης ήταν, και είναι, γεμάτα λακέδες του. Πιστεύω πως δολοφόνησαν τον Δημήτριο τον Θαλασσινό επειδή φοβόνταν ότι μπορεί να τους ξεσκέπαζε.»

«Να ανακάλυπτε ότι σκότωσαν την Ευαγγελία;» λέω.

«Είναι πιθανό, Οφιομαχητή.» (Το ξέχασε να με αποκαλέσει Γεώργιε αλλά δεν θα του θυμώσω.) «Σκέψου: οι Ωκεανομάντες αφουγκράζονται τις θάλασσες, μαθαίνουν όσα συμβαίνουν εκεί–»

«Ή, τουλάχιστον, κάποια από αυτά.»

«Αρκετές φορές,» με πληροφορεί, «ο Δημήτριος μάς είχε ειδοποιήσει ότι κάποιο πλοίο μας κινδύνευε, και είχαμε πάει να το βοηθήσουμε. Τέλος πάντων. Νομίζω πως η Ιουλία κι ο Αρσένιος δολοφόνησαν την Ευαγγελία ή επάνω σε καράβι ή στις ακτές. Ίσως και να πέταξαν το πτώμα της στη θάλασσα, στ'ανοιχτά, ώστε να εξαφανιστεί. Αλλά μετά η Ιουλία θυμήθηκε τον Θαλασσινό – ή ίσως και να τον είχε ήδη υπόψη της – και φοβήθηκε ότι μπορεί να τους αποκάλυπτε με κάποιο τρόπο. Επομένως, καλύτερα κι αυτός να πέθαινε...»

«Μάλιστα,» λέω. «Και πώς πήρε την εξουσία η Ιουλία;»

«Δεν υπήρχε κανείς άλλος για να την πάρει. Τα παιδιά μου και της Ευαγγελίας είναι πολύ μικρά. Μόνο η αδελφή της μπορούσε να καθίσει στον Θρόνο των Φυλάκων: και κάθισε χωρίς καμιά καθυστέρηση. Με τον Αρσένιο τον Μαχητή, πάντα, από κοντά. Και δρουν οι δυο τους σαν ο Πόλεμος να συνεχίζεται. Πράγμα που δεν με παραξενεύει καθόλου· ο Αρσένιος, όπως σου είπα, εξαρχής ήθελε να διαιωνίσει τον Πόλεμο των Κουρσάρων. Και ακολουθεί ακόμα τις ίδιες τακτικές, παρότι ο Πόλεμος έχει πλέον αντικειμενικά τελειώσει.»

«Και σε φυλάκισαν επειδή... διαμαρτυρήθηκες;»

«Ακριβώς. Δε μ'αρέσει καθόλου αυτή η πολιτική, και ζητούσα από την Ιουλία ν'αλλάξει. Οφείλω να πω πως, εν μέρει, την απείλησα με εξέγερση· ότι θα οργάνωνα ανθρώπους εναντίον της αν συνεχίσει έτσι. Πήρε την απειλή μου πιο σοβαρά απ'ό,τι περίμενα... Υπάρχει ένα σιγάρο, μήπως;»

Του δίνω ένα και του το ανάβω κιόλας.

«Ευχαριστώ.»

«Και τα παιδιά σου; Οι φήμες λένε πως είναι κάπου κρυμμένα...»

«Φυσικά και φρόντισα να τα κρύψω σε ασφαλές μέρος, Γεώργιε. Αυτή είναι τρελή· μπορεί και να τα σκότωνε επειδή νόμιζε ότι ίσως ν'αποτελέσουν... συνδετικό κρίκο, ξέρω γω, για κάποιους που θέλουν να επαναστατήσουν εναντίον της.»

«Δε σε ρωτάω πού τα έχεις κρύψει...»

«Δε θα σου έλεγα. Παρότι σου χρωστάω, δε θα σου έλεγα, Οφιομαχητή...»

«Υποθέτω πως ούτε στην Ιουλία είπες, όσο σε φιλοξενούσε.»

«Σωστά υποθέτεις,» Φυσά καπνό, νευρικά, τσιτωμένως.

«Μου φαίνεται,» λέει ο Νικόλαος, «ότι χρειάζεται ακόμα μια επανάσταση, Οφιομαχητή. Και μ'εσένα μαζί μας—»

«Δεν ήρθα στην Ιλφόνη για να κάνω επανάσταση,» τον διακόπτω.

«Μ'εσένα, όμως, εδώ—»

«Τι νομίζεις ότι είναι ο Γεώργιος;» του λέει ξαφνικά η Λουκία. «Μισθοφόρος σας, που τον πηγαίνετε αποδω κι αποκει; Δεν έχει ήδη κάνει αρκετά για τα τομάρια σας; Εσένα σ'έσωσε απ'τα μπουντρούμια του Οδοντωτού Οχυρού· εσάς» – προς τη Μάρθα και τον Ευθύμιο – «μόλις τώρα—»

Βάζω το χέρι μου στον ώμο της, ήπια. «Τα ξέρουμε όλ' αυτά,» της λέω, σταθερά, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

«Μοιάζει να τάχουν ξεχάσει, Γεώργιε.»

«Δεν ξεχνάμε τίποτα,» τη διαβεβαιώνει ο Νικόλαος, αγριοκοιτάζοντάς την.

«Τίποτα,» συμφωνεί η Μάρθα.

«Όπως και νάχει,» τους λέω, «δεν είμαι εδώ για να κάνω κι άλλη επανάσταση. Ήρθα για να πάρω εσάς από τα μπουντρούμια της Φύλακα της Ιλφόνης και να βρω ένα πλοίο που ψάχνω—»

«Στη Σαλντέρια τι γίνεται;» με ρωτά ο Ευθύμιος.

«Στη Σαλντέρια—»

«Πού είμαστε; Σε καράβι;»

Γυρίζουμε να κοιτάξουμε τον Κυριάκο που έχει μόλις συνέλθει κι ανασηκωθεί επάνω στο κρεβάτι στηριζόμενος στους αγκώνες του.

«Ναι,» του λέω. «Ξάπλωσε. Ξεκουράσου. Δεν υπάρχει κίνδυνος εδώ.»

«Δεν υπάρχει κίνδυνος;» κάνει η Μάρθα. «Είμαστε μέσα σε πλοίο των προσπονητών της 'επίσημης' θρησκ—»

«Μας έχουν εξυπηρετήσει, Μάρθα,» της λέω. «Καλά θα κάνεις να το θυμάσαι.»

«Να δούμε τι θ'αποφασίσει η Αρχιερείά τους όταν έρθει...»

«Μη φοβάσαι. Ξέρω τι να της πω.»

Ελπίζω...

Ο ιερέας και η ιέρεια, έχοντας μιλήσει με τον Γέρο-Κράχτη, είχαν επιστρέψει στον Ναό της Έχιδνας μέσα στο τετράκυκλο όχημά τους που οδηγούσε ένας ναοφύλακας – ένα όχημα με ατρακτοειδείς τροχούς, καλούς για την ύπαιθρο, βαμμένο πράσινο και με πλεγμένα φίδια ζωγραφισμένα επάνω. Από μακριά όταν το έβλεπε κανείς καταλάβαινε ότι μάλλον ήταν όχημα ιερωμένων, ή του Ναού.

Τώρα αυτό το όχημα διέσχισε τους Δυτικούς Αγρούς προς τα νότια και τα δυτικά και έφτασε στο μέρος που οι ντόπιοι ονόμαζαν «Το Καρφί». Βρισκόταν ανάμεσα στις Ακριανές Ακτές και τον Βουλιαγμένο Γιαλό, εκεί όπου οι δυο τους συναντιόνταν. Ήταν μια χερσόνησος, μια λωρίδα γης της Κεντρυδάτιας που έβγαινε σαν γήινη προβλήτα μέσα στη θάλασσα όπου αδιάκοπα έπλεε η μεγαλύτερη ηπειρόνησος της Υπερυδάτιας. Το Καρφί είχε κάμποση βλάστηση – ακόμα και τώρα, το καλοκαίρι – πολλές πέτρες, και ακόμα περισσότερα ερπετά, του νερού αλλά και της ξηράς. Ο Ναός της Έχιδνας ήταν οικοδομημένος στο άκρο του, φτιαγμένος από θαλασσόλιθο. Ο εξώναος – οι θαλασσολίθινες πλατφόρμες με τα αγάλματα και τα πύραυνα – έμοιαζε με προέκταση του Καρφιού, μακραίνοντάς το κι άλλο.

Αλλά το τετράκυκλο όχημα δεν πήγε τώρα εκεί· πήγε στο πλάι του κεντρικού οικοδομήματος του Ναού, όπου η βαριά ξύλινη πόρτα του γκαράζ, κινούμενη με εσωτερικούς μηχανικούς, άνοιξε για να το υποδεχτεί. Ο ναοφύλακας οδηγός του το σταμάτησε μέσα στο γκαράζ που φωτιζόταν από μικρά στρογγυλά παράθυρα.

Ο ιερέας – που ονομαζόταν Ευύχιος – και η ιέρεια – που ονομαζόταν Ασημίνα – κατέβηκαν από το όχημα, και σύντομα μιλούσαν με τον Πρωθιερέα στην Εστία του ενδόναου.

«Πρέπει να είναι ο Φιλημένος που αποκαλούν ‘Οφιομαχητή’,» επέμεινε ο Ευύχιος.

«Ίσως να μην είναι αυτός–» άρχισε να διαφωνεί η Ασημίνα.

«Δεν τον είδες εσύ πώς πολεμούσε στο Θερινό Παζάρι, αδελφή μου. Εγώ τον είδα. Και, μα τη Μεγάλη Κυρά, σας το ξαναλέω» – κοιτάζοντας και την ιέρεια και τον Πρωθιερέα – «δεν έχω δει κανέναν άλλο να μάχεται έτσι. Σήκωνε στον αέρα ολόκληρα δίκυκλα και τα εκτόξευε! Διέλυε τα πάντα. Δεν μπορεί παρά να ήταν αυτός. Ο Οφιομαχητής. Είχε δέρμα κατάμαυρο σαν εξωδιαστασιακός, και μαλλιά πράσινα. Και σίγουρα ήταν Φιλημένος από τη Μεγάλη Κυρά· πώς αλλιώς να έχει τέτοια δύναμη;»

«Υπάρχουν και οργανικές στολές, αδελφέ μου...» του θύμισε η Ασημίνα.

«Μη λέμε πάλι τα ίδια· μου το ξανάπες αυτό στην αρχή! Τα όσα είδα δεν μπορούν να δικαιολογηθούν με οργανική στολή ενδυνάμωσης. Νομίζετε» – κοιτάζοντας και τους δύο συνομιλητές του πάλι – «ότι ένας άνθρωπος με οργανική στολή θα κατάφερνε να τρέψει έτσι τους Γενναίους σε φυγή;»

«Οι Γενναίοι ίσως να μην είναι και τόσο γενναίοι, αδελφέ μας Ευτύχιε,» αποκρίθηκε ο Πρωθιερέας, καθισμένος στην πολυθρόνα του, συλλογισμένος, με τα δάχτυλά του ενωμένα κάτω απ'το γεμάτο μαύρα γένια πηγούνι του – ένας άντρας λευκόδερμος, με μαλλιά μακριά, πιασμένα πίσω απ'το κεφάλι για να μην κρύβουν το μέτωπό του, όπως και η Ασημίνα είχε πιασμένα τα δικά της μαλλιά. Οι δυο τους έμοιαζαν, και στο δέρμα και στην όψη: και όχι τυχαία· ήταν αδέρφια. Βιολογικά αδέρφια, πέρα από την αδελφοσύνη που είχαν λόγω της ιεροσύνης τους. Η μητέρα κι ο πατέρας τους ήταν κι αυτοί ιερωμένοι· τους είχαν κάνει εδώ, στον Ναό. Αλλά κανένας απ'τους γονιούς τους δεν ζούσε πλέον.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ευτύχιος, «πολύ πιθανόν, Ιερότατε· αλλά, και πάλι, αυτός δεν μπορεί παρά να ήταν–»

«–ο Οφιομαχητής. Ίσως. Αλλά τώρα μου λέτε ότι πήγε στα Βρεγμένα Δάση αναζητώντας τα Χαλάσματα των Όφρων...»

Σιγή ανάμεσά τους για μερικές στιγμές.

Η Ασημίνα άναψε μια μακριά, λιγνή πίπα από ψαροκόκαλο. Φύσηξε καπνό προς το ταβάνι.

«Σκέφτεστε να τον ακολουθήσετε εκεί;» ρώτησε ο Πρωθιερέας, που ονομαζόταν Βικέντιος.

«Αυτό...» αποκρίθηκε ο Ευτύχιος, «θα ήταν μάλλον ασύνετο, Ιερότατε. Κατά πρώτον, δεν—»

«Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν, αδελφέ μου,» τον διέκοψε ο Βικέντιος.

«...Εκείνο, όμως, που φοβάμαι,» είπε διστακτικά ο Ευτύχιος, «είναι μη συναντήσει την Αίρεση.»

«Ακόμα κι οι αιρετικοί αποφεύγουν τα Χαλάσματα τώρα, έχω ακούσει. Ένας Φονομάτης Όφρις κατοικεί εκεί.»

«Ναι, αλλά αληθεύει, Ιερότατε; Ίσως να πρόκειται για φήμες μονάχα. Ξέρετε πώς είναι οι χωρικοί, τι πράγματα λένε. Το μικρό το κάνουν πελώριο.»

«Αυτό είναι το μόνο που ξέρουμε, όμως: φήμες. Κανείς από τον Ναό δεν έχει επισκεφτεί τα Χαλάσματα από τότε που οι αιρετικοί αφορίστηκαν. Και δεν είμαι βέβαιος ότι θα ήταν εύκολο πλέον να βρούμε τον δρόμο.»

«Είναι σημαδεμένος στους ιερούς χάρτες, αδελφέ μου,» είπε η Ασημίνα.

«Ακόμα κι έτσι,» κούνησε το κεφάλι ο Βικέντιος, «ακόμα κι έτσι...» Συλλογισμένος ξανά.

«Ο Οφιομαχητής,» είπε ο Ευτύχιος, «ίσως να πηγαίνει σε κίνδυνο χωρίς να το γνωρίζει.»

«Αν είναι έτσι, τότε τι μπορούμε εμείς να κάνουμε, αδελφέ μου;»

«Είναι Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς, Ιερότατε...»

«Δεν είναι δυνατόν να πάμε στα Χαλάσματα των Όφρων επειδή πήγε κι αυτός εκεί. Εσύ ο ίδιος δεν το είπες μόλις τώρα;»

«Είπα ότι θα ήταν ασύνετο...»

«Το προτείνεις, ωστόσο;»

Ο Ευτύχιος μόρφασε και ήπια μια γουλιά από το δροσερό κρασί στην κούπα του. «Φοβάμαι την Αίρεση του Ονειρόφρων, Ιερότατε. Ο Ισίδωρος ο Γκρίζος... Έχουμε χρόνια να τον αντικρίσουμε, όμως σίγουρα είναι ακόμα ζωντανός.»

«Ίσως και όχι,» είπε ο Βικέντιος, αν και δεν το πίστευε πραγματικά. «Ίσως οι... ονειρικές του αναζητήσεις να τον οδήγησαν στο τέλος του.»

«Πρέπει νάναι γέρος πια,» πρόσθεσε η Ασημίνα, φυσώντας καπνό. «Ήταν μεγαλύτερος από τους γονείς μας, Βικέντιε, όταν αφορίστηκε.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Πρωθιερέας, «γέρος. Πολύ γέρος. Αν ζει.»

«Και πολύ μοχθηρός γέρος, αναμφίβολα,» τόνισε, προειδοποιητικά, ο Ευτύχιος, ανακινώντας το κρασί μες στην κούπα του. «Φοβάμαι για τον Φιλημένο, Ιερότατε.»

Ο Πρωθιερέας φάνηκε να εκνευρίζεται. «Δε μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτόν. Ας ερχόταν να μας επισκεφτεί, αν ήθελε τη συμβουλή μας! Γιατί δεν ήρθε; Εγώ αναρωτιέμαι, αδελφέ μου, γιατί αναζητά τα Χαλάσματα των Όφρων. Τι λόγο μπορεί να έχει.»

Ο Ευτύχιος μόρφασε, ανασηκώνοντας τους ώμους, και ήπια μια γουλιά κρασί. «Ιερό πρόσωπο είναι. Ποιος ξέρει τι βάζει η Φαρμακερή Κυρά στο μυαλό του;

»Αλλά ο Ύπνος,» πρόσθεσε, «είναι πολύ ύπουλος θεός. Και ο Ισίδωρος ο Γκρίζος είναι ο χειρότερος υπηρέτης του σ' ετούτους τους τόπους.»

«Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε,» είπε ο Πρωθιερέας του Ναού, «είναι να παρατηρούμε και να αφουγκραζόμαστε. Κι αν τύχει να ξαναδούμε αυτόν τον μαυρόδερμο ξένο, τότε ας τον πλησιάσουμε, να διαπιστώσουμε αν όντως είναι Φιλημένος, και να τον προειδοποιήσουμε για τους κινδύνους των Χαλασμάτων των Όφρων.»

«Αν καταφέρει να φτάσει εκεί και να επιστρέψει,» είπε η Ασημίνα, «μάλλον θα τους έχει ανακαλύψει μόνος του. Από πρώτο χέρι, αδελφέ μου.»

Ωστόσο, το έκαναν δουλειά τους, φυσικά, να παρακολουθούν μήπως ο Οφιομαχητής ξαναεμφανιζόταν στους Δυτικούς Αγρούς, ή στους Βόρειους Αγρούς, ή στην Ηχώπολη, ή ακόμα πιο πέρα, στους Άνω και στους Κάτω Ανατολικούς Αγρούς. Το Ιερατείο του Καρφιού (όπως ανεπίσημα το έλεγαν) είχε πολλές διασυνδέσεις και πολλούς πληροφοριοδότες σε τούτους τους τόπους. Παρότι οι περιοχές ήταν γεμάτες με ναΐσκους, τεμένη, και βωμούς του Αστερίωνα, του Πατέρα της Γης, καθώς και του Νηρέα, του Βροχοποιού, και του Ζέφυρου, του Κυρίου των Ανέμων, ακόμα και του ύπουλου Λοκράθου, κανείς δεν φοβόταν αυτούς τους θεούς περισσότερο από την Έχιδνα. Η επιρροή της Φαρμακερής Κυράς ήταν μεγάλη, όπως παντού στην Υπερυδάτια.

Οι ιερωμένοι έμαθαν σύντομα ότι η Ιωάννα των Αγρών αναζητούσε τον μαυρόδερμο ξένο για να τον σκοτώσει, και ότι οι Αγοφύλακες τον αναζητούσαν επίσης, λέγοντας πως ο ίδιος ο Βασιλιάς τον ήθελε. Ο

Οφιομαχητής, όμως, έμοιαζε νάχει εξαφανιστεί. Και ο Ευτύχιος προβληματιζόταν σχετικά με την Αίρεση του Ονειρόφρεως και τον Ισίδωρο τον Γκρίζο. Εκτός των άλλων, φοβόταν μην τυχόν επηρεάσουν κάπως τον Φιλημένο. Ήταν δυνατόν να συμβεί; αναρωτιόταν. Η Μεγάλη Κυρά θα τον εγκατέλειπε στα νύχια του σκοτεινού αδελφού της;

Καθώς τέτοιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του ιερέα της Έχιδνας, ένας μοναχικός ταξιδιώτης έβγαινε από τις ομίχλες των Βρεγμένων Δασών, μακριά από τον Ευτύχιο και μην έχοντας καμιά γνώση γι' αυτόν. Ήταν ένας καβαλάρης επάνω σε ψηλό άλογο με γκρίζα χαίτη. Στον αριστερό του πήχη τυλιγόταν ένα φίδι του είδους των ταχύγλωττων εχιδνών.

Μέσα σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του κρυβόταν ένα βελονοβόλο γεμάτο βελόνες δηλητηριασμένες με διάφορα φαρμάκια ταχείας δράσης.

Στη ζώνη του ήταν θηκαρωμένο το Φιλί της Έχιδνας.

Ο Οφιομαχητής είχε αποχαιρετήσει τον Άρχοντα των Ερειπίων – που φαινόταν να λυπάται που θα έχανε την παρέα του ανθρωπόμορφου συγγενή του – και είχε φύγει από τα Χαλάσματα των Όφρων με το ξημέρωμα. Δε νόμιζε ότι είχε πλέον κάτι να ερευνήσει εκεί, και η αλήθεια ήταν πως η παρουσία αυτού του υπόγειου Ναού του Ύπνου τον τρόμαζε. Λίγα πράγματα τον είχαν τρομάξει έτσι στην Υπερυδάτια. Για να βγει απ' τον λαβύρινθο κάτω απ' τον ερειπιώνα είχε σπάσει το χαμηλό ταβάνι σ' ένα σημείο που δεν του έμοιαζε και πολύ δυνατό και είχε σκαρφαλώσει επάνω. Μετά, είχε ρίξει πέτρες εκεί μέσα για να φράξει καλά την τρύπα. Και είχε ψάξει και βρει την κατεστραμμένη καταπακτή απ' την οποία κατέβηκε πριν, και την είχε κλείσει κι αυτή με παρόμοιο τρόπο. Καλύτερα να μη μπορούσε κανείς να φτάσει εύκολα σε τούτη τη δαιμονική κατακόμβη. Ούτε καν ο Φονομάτης Όφρις. Ο Γεώργιος φοβόταν ότι κάποια δύναμη εκεί κάτω ίσως να διέφθειρε τον νου του Άρχοντα των Ερειπίων, ή να του έκανε ανεπανόρθωτο κακό.

Τι στις λάσπες του Λοκράθου ήταν εκείνες οι φωνές/σκέψεις μες στο μυαλό του; Εκείνες που προέρχονταν από το μάτι στο πάτωμα; Και τι σχέση μπορεί να είχε ο Ναός του Ύπνου με το Ερπετό της Καταχνιάς και τον ιερέα που έμοιαζε για της Έχιδνας αλλά μάλλον δεν ήταν; Η μάσκα της ιεροσύνης του ήταν γκρίζα, όχι πράσινη...

Ο Οφιομαχητής είπε στον καινούργιο του φίλο, τον Άρχοντα των Ερειπίων, να προσέχει – και το εννοούσε. Και νόμιζε πως το μεγάλο φίδι τον κατάλαβε. Ίσως, μάλιστα, να είχε κάποια γνώση των δυνάμεων που ήθελαν να το εξολοθρεύσουν. Γιατί, άραγε, δεν έφευγε από τα Χαλάσματα; Σε οποιοδήποτε άλλο μέρος των Βρεγμένων Δασών θα ήταν πιο ασφαλές. Αλλά, δυστυχώς, ο Οφιομαχητής δεν μπορούσε να πιάσει τέτοια κουβέντα με κανένα ερπετό.

Έτσι, έφυγε από τα Χαλάσματα των Όφρων και ταξίδεψε νότια, κοιτάζοντας την πυξίδα στο ρολόι του για να μη χάνει τον δρόμο του μες στη βλάστηση και τις ομίχλες. Ήταν έτοιμος να ξανασυναντήσει το Ερπετό της Καταχνιάς, κι αυτή τη φορά σχεδίαζε να το υποδεχτεί με το Φιλί της Έχιδνας. Όμως δεν το βρήκε πουθενά στο διάβα του μέχρι που έφτασε στις νότιες παρυφές των δασών και βγήκε μέσα από τις αντάρες.

Ήταν στους Δυτικούς Αγρούς τώρα.

Τράβηξε τον χάρτη από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας του – τον χάρτη που είχε αγοράσει από την Ηχώπολη – τον ξεδίπλωσε, και τον κοίταξε προσεχτικά. Ο Ναός της Έχιδνας δεν του φαινόταν πολύ μακριά. Λογικά, αν δεν έχανε τον δρόμο του – μάλλον απίθανο σε τούτους τους ανοιχτούς τόπους – θα ήταν εκεί ίσως προτού νυχτώσει.

Τρόχασε μέσα στους Δυτικούς Αγρούς, με την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη στο κεφάλι, και όχι μόνο για να τον προστατεύει από την καλοκαιρινή ακτινοβολία των δίδυμων ήλιων. Τα πράσινα μαλλιά του και, κυρίως, το κατάμαυρο δέρμα του τον σημάδευαν παντού στην Υπερυδάτια· και εδώ ήταν σίγουρος πως η Ιωάννα των Αγρών ακόμα θα τον κυνηγούσε. Και ίσως κι εκείνος ο Αρχιφύλακας των Αγοφυλάκων του Βασιλιά. Ο Γεώργιος δεν ήθελε μπλεξίματα που μπορούσε να αποφύγει. Τον βοηθούσαν μόνο στο να εκτονώνει την ακατάπαυστη οργή του. Αλλά, ευτυχώς, γι' αυτό είχε τις τεχνικές του Γέρου του Ανέμου. Πόσες φορές μού έχεις σώσει τη ζωή, Γέρο; Και πόσες περισσότερες φορές μ' έχεις γλιτώσει από τεράστιες – τερατώδεις – ανοησίες; Σου χρωστάω πολλά, και δεν σου έχω ξεπληρώσει τίποτα.

Ο Οφιομαχητής διέσχιζε τους Δυτικούς Αγρούς βλέποντας πλούσια χωράφια να απλώνονται προς κάθε κατεύθυνση, γεμάτα φρούτα, σιτηρά, λαχανικά, αμπέλια· βλέποντας αγρότες να εργάζονται με τη

βοήθεια ζώων και μηχανημάτων, βοσκούς να βόσκουν αγέλες που έφταναν ως εκεί όπου το μάτι μπορούσε να δει. Συναντούσε καθοδόν χωριά, αγροικίες, τεμένη, ναΐσκους, βωμούς, απομονωμένες καλύβες και μάντρες, εγκαταλειμμένα οχήματα που τα είχαν φάει η σκουριά κι ο αλμυρός αγέρας και θηρία κατοικούσαν μέσα τους, ταξιδιώτες που άλλοι οδοιπορούσαν, άλλοι ίππευαν όπως εκείνος, άλλοι ήταν επάνω σε οχήματα – κι όλοι έμοιαζαν για ντόπιοι· κανείς δεν πρέπει να πήγαινε μακριά. Εδώ, στο νοτιοδυτικό άκρο της Κεντρυδάτιας, οι περιοχές δεν είχαν και τόσους πολλούς μακρινούς ταξιδιώτες, όπως είχε ήδη καταλάβει ο Γεώργιος. Και όσοι μακρινοί ταξιδιώτες έρχονταν συγκεντρώνονταν στην Ηχώπολη κυρίως.

Καθώς όμως ταξίδευε καβάλα στον Γκριζοχαίτη ο Οφιομαχητής δεν είδε μόνο διάφορα πράγματα σ'αυτούς τους τόπους αλλά τον είδαν κιόλας.

Οι Γενναίοι της Ιωάννας των Αγρών ήταν απλωμένοι παντού, παρακολουθώντας, και τώρα τρεις από αυτούς μπάνισαν, με τα κιάλια τους, έναν καβαλάρη με κάπα και κουκούλα, επάνω σε άλογο με γκριζα χαίτη. Λες να ήταν εκείνος ο καταραμένος που η αρχηγός τους έψαχνε; Μπορεί. Αλλά σ'αυτή την περίπτωση δεν θα ήταν επικίνδυνο να του επιτεθούν μόνοι τους; Σίγουρα θα ήταν. Ο άνθρωπος είχε τη δύναμη δέκα αντρών – παραπάνω, ίσως! Θα τους τσάκιζε· δεν μπορούσαν να τον κυνηγήσουν. Όμως θα τον κατασκόπευαν, για να διαπιστώσουν αν ήταν όντως αυτός.

Όταν οι άνθρωποι της Ιωάννας των Αγρών εντόπισαν τον Οφιομαχητή ήταν απόγευμα. Εκείνος είχε μόλις βγει από τις σκιές ενός σύδεντρου όπου είχε ξεμεσημεριάσει για να ξεκουράσει κυρίως τον Γκριζοχαίτη αλλά επειδή κι ίδιος ήθελε να φάει και να πιει κάτι. Τώρα, ιππεύοντας ξανά, κατευθυνόταν νότια.

Οι Γενναίοι έμεναν μακριά του, ακολουθώντας τον από όσο το δυνατόν μεγαλύτερη απόσταση, καβάλα στα δίκυκλά τους. Τον κοιτούσαν με τα κιάλια τους και προσπαθούσαν να διακρίνουν το δέρμα του. Ήταν κατάμαυρο; Ναι, ήταν. Η όψη του δεν φαινόταν γιατί είχε σηκωμένη την κουκούλα του και η σκιά της έκρυβε καλά το πρόσωπό του μες στο απόγευμα· αλλά τα χέρια του ήταν γυμνά κάτω απ'την κάπα που τινάζοταν πίσω του. Φορούσε ένα αμάνικο πανωφόρι. Επάνω

στον αριστερό του πήχη βρισκόταν κάποιου είδους περικόρπιον, νόμιζαν (μην έχοντας καταλάβει ακόμα ότι ήταν φίδι), αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό για να κρύψει ολόκληρο το χέρι, ούτε το άλλο. Και το δέρμα τους ήταν πιο σκούρο από των καφετόδερμων ανθρώπων της Υπερυδάτιας. Ο άντρας είχε δέρμα κατάνυρο. Πολύ πιθανόν να ήταν αυτός. Ναι, πολύ πιθανόν, αποφάσισαν οι τρεις Γενναίοι. Και οι δύο συνέχισαν να τον ακολουθούν από απόσταση, ενώ η τρίτη έφυγε ολολογώντας προς τα ανατολικά για να ειδοποιήσει την Ιωάννα των Αγρών.

Καθώς σουρωόταν, ο Γεώργιος έφτασε σ'ένα μέρος που σκεφτόταν ότι δεν μπορεί παρά να ήταν το Καρφί που έγραφε ο χάρτης του. Μια λωρίδα γης που έμπαινε μες στη θάλασσα. Μια χερσόνησος που στο πέρας της ένα οικοδόμημα φαινόταν, και φωτιές αναμμένες μέσα σε πύραυλα. Ο Ναός, και ο εξώνός του... Ο Οφιομαχητής τρόχαζε επάνω στο Καρφί ακολουθώντας το λιθόστρωτο μονοπάτι που υπήρχε εκεί, περνώντας ανάμεσα από βράχους και καλοκαιρινή βλάστηση. Πτερόσαυρες φτερούγισαν στο πέρασμά του, βγαίνοντας απ'τις φωλιές τους. Πολλές πτερόσαυρες. Μοιάζοντας να τον χαιρετάνε, να τον καλωσορίζουν. Ο Γεώργιος διαισθανόταν τις παρουσίες τους φιλικές.

(Οι Γενναίοι της Ιωάννας των Αγρών δεν πλησίασαν το Καρφί. Σταμάτησαν τα δίκυκλά τους μακριά από αυτό, κοιτάζοντας με τα κιάλια. Φοβόνταν πολύ τους ιερείς της Έχιδνας για να πάνε πιο κοντά. Και είχαν ακούσει και λόγια ότι τα ερπετά στο Καρφί δάγκωναν όσους θαρρούσαν για παρείσακτους. Ορισμένα, μάλιστα, μπορούσαν, λέει, να σε καταπιούν ολόκληρο!)

Στο πέρας του μονοπατιού ήταν η είσοδος του Ναού της Έχιδνας επάνω σε τρία πλατιά σκαλοπάτια, ανάμεσα σε δύο χοντρές κολόνες γεμάτες λαξεύματα με ερπετά. Δίπλα της στεκόταν ένας ναοφύλακας.

Ο Γεώργιος τράβηξε τα ηνία του Γκριζοχαίτη, κάνοντάς τον να χρεμετίσει και να κλοτσήσει προς στιγμή τον αέρα, και ξεπέζεψε μ'ένα πήδημα.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε τον ναοφύλακα. «Υπάρχει στάβλος εδώ, ή να το δέσω το άλογό μου σε κάποιο δέντρο;»

«Ο Ναός δεν είναι πανδοχείο, ταξιδιώτη,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Τι ζητάς; Έρχεσαι ως προσκυνητής;»

Ο Γεώργιος έκανε πέρα την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Έρχομαι ως κάτι περισσότερο από προσκυνητής.» Και τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας απ'το θηκάρι στη ζώνη του.

Ο ναοφύλακας πάραυτα έβγαλε το ενεργειακό πιστόλι του, σημαδεύοντάς τον. «Τολμάς να γυμνώνεις όπλο μπροστά στον Ναό της Έχιδνας!» φώναξε.

«Δεν είμαι ληστής,» τον διαβεβαίωσε ο Γεώργιος. «Φώναξε εδώ έναν ιερωμένο. Θα μπορεί να διαβάσει τι γράφει επάνω στη λεπίδα μου· είναι στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας. Θα καταλάβει.»

Δύο ακόμα ναοφύλακες έβγαιναν τώρα από την είσοδο του Ναού, έχοντας δει ότι κάτι συνέβαινε. Στα χέρια τους ήταν σπαθιά. Και από τη μεριά του εξώναου ο Γεώργιος μπορούσε επίσης να δει κάποιους να έρχονται – δόκιμους, μάλλον – αλλά χωρίς να κρατάνε όπλα.

«Καλέστε έναν ιερέα!» είπε, επίμονα, βαστώντας το Φιλί της Έχιδνας ορθωμένο μπροστά του, κάθετα, σχεδόν σαν ασπίδα. «Θα διαβάσει και θα καταλάβει.»

Σύντομα, όχι ένας αλλά πέντε ιερωμένοι είχαν βγει από τον Ναό, κι ανάμεσά τους ήταν ο Βικέντιος, ο Ευτύχιος, και η Ασημίνα. Οι άλλοι δύο ήταν ένας ιερέας και μια ιέρεια που τους ακολουθούσαν. Όλοι τους ντυμένοι με πράσινους χιτώνες, όλοι τους έχοντας τη μάσκα της ιεροσύνης στο πρόσωπό τους.

«Αυτός είναι!» αναφώνησε ο Ευτύχιος.

«Με ξέρετε, Ιερότατε;» είπε ο Γεώργιος, παραξενεμένος, απομακρύνοντας την οργή που τον ωθούσε, παράλογα, να τους χιμήσει.

«Σε είδα στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Εσύ είσαι, έτσι δεν είναι; Αυτός που επιτέθηκε στους Γενναίους της Ιωάννας των Αγρών!»

«Ναι. Αλλά καλύτερα να διαβάσετε τα χαράγματα επάνω στη λεπίδα του ξίφους μου, το οποίο ονομάζεται 'Φιλί της Έχιδνας'.»

Οι ιερωμένοι αλληλοκοιτάχτηκαν.

Ένας ναοφύλακας είπε: «Ίσως να είναι επικίνδυνος, Πρωθιερότατε. Προτείνω να του πάρουμε το σπαθί και—»

«Είσαι ο Φιλημένος που αποκαλούν 'Οφιομαχητή';» ρώτησε ο Βικέντιος τον Οφιομαχητή.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «και οι γραφές επάνω στη λεπίδα μου το αποδεικνύουν. Ας έρθει κάποιος να τις κοιτάξει· δεν πρόκειται να

κινδυνέψει, μα την Έχιδνα!» Η οργή του ήταν άγρια μέσα του αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου επίσης ισχυρές, αλλιώς αισθανόταν πως θα τους είχε ήδη ορμήσει.

«Θα πάω εγώ,» προθυμοποιήθηκε ο Ευτύχιος, και, μην περιμένοντας τη συγκατάθεση του Βικέντιου, πλησίασε τον Οφιομαχητή. Κοίταξε τα χαράγματα επάνω στο σπαθί τα οποία ήταν στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας. Μετά, στράφηκε στους άλλους ιερωμένους: «Το γράφει! Είναι Φιλημένος.»

«Αν είναι Φιλημένος,» είπε ο Βικέντιος, «θα μπορεί και να το αποδείξει με κάτι περισσότερο από χαράγματα πάνω σε μια λεπίδα.»

«Το έχω αποδείξει πολλές φορές σε πολλούς ιερείς,» είπε ο Οφιομαχητής, ατενίζοντάς τους χωρίς να έχει βλεφαρίσει από τη στιγμή που πρωτοπαρουσιάστηκαν αντίκρυ του.

«Κάνε το, τότε, ακόμα μία φορά.»

Τον έβαλαν στον σηκό του Ναού, που στο κέντρο είχε ένα ψηλό άγαλμα της Έχιδνας και τριγύρω λαξεύματα στους τοίχους και στις κολόνες. Του έδωσαν να πιει δηλητήριο. Τα ήπια, και δεν έπαθε τίποτα.

«Χρειάζεστε κι άλλες αποδείξεις;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βικέντιος. «Για τη δύναμή σου ήδη γνωρίζουμε. Μόνο ένας Φιλημένος της Έχιδνας θα μπορούσε να έχει τέτοια δύναμη και, συγχρόνως, ανοσία σε δηλητήριο. Επίσης, έχουμε ακούσει από καιρό για εσένα, Οφιομαχητή: ότι είσαι κατάμαυρος στο δέρμα, μοιάζοντας εξωδιαστασιακός.»

«Ίσως και να είμαι εξωδιαστασιακός,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, πράγμα που τους παραξένεψε μα κανείς δεν το σχολίασε επί του παρόντος. Ο Βικέντιος συστήθηκε, λέγοντας πως είχε την ιερή τιμή να είναι Πρωθιερέας του Ναού στο Καρφί. Σύστησε, επίσης, τον Ευτύχιο, τον ιερέα που είχε δει τον Οφιομαχητή στο Θερινό Παζάρι, καθώς και τους άλλους τρεις ιερωμένους. (Δεν ανέφερε ότι η Ασημίνα ήταν αδελφή του.)

«Είχαμε μάθει ότι πήγες ν'αναζητήσεις τα Χαλάσματα των Όφεων,» είπε μετά ο Βικέντιος – «ένα πολύ επικίνδυνο μέρος που, αν μας είχες επισκεφτεί πρωτύτερα, θα σου είχαμε προτείνει να αποφύγεις, όχι να αναζητήσεις.»

«Το διαπίστωσα ότι υπάρχουν... κάποιои κίνδυνοι εκεί—»

«Θες να πεις ότι έφτασες; Έφτασες στα Χαλάσματα;»

«Με οδήγησαν εκεί, ουσιαστικά.»

Ο Ευτύχιος συνοφρυώθηκε, και η ανησυχία του ήταν έκδηλη στο πρόσωπό του πίσω από τη μάσκα της ιεροσύνης που έβαφε πράσινο το γαλανό δέρμα του. «Σε... οδήγησαν;»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Μια πελώρια ομιχλόσαυρα. Δεν έχω ξαναδεί καμιά τόσο μεγάλη, και υποπτεύομαι ότι ίσως κάποια πνευματική οντότητα να τη διακατέχει, γιατί μπορεί να μεταχειρίζεται τις ομίχλες.»

Οι ιερωμένοι αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά. Μετά: «Έλα μαζί μας, στην Εστία του ενδόναου, Οφιομαχητή,» πρότεινε, πολύ σοβαρά, ο Βικέπτιος. «Πρέπει να μιλήσουμε.»

«Θα προτιμούσα αν με λέγατε Γεώργιο, Πρωθιερότατε.»

«Αυτό είναι το πραγματικό σου όνομα;»

«Το πιο πραγματικό όνομα που έχω γνωρίσει.» Τα λόγια του, γι'ακόμα μια φορά, τους παραξένεψαν, αλλά δεν έκαναν ερωτήσεις για την ώρα.

Τον συνόδεψαν στην Εστία του ενδόναου όπου σύντομα συγκεντρώθηκαν κι άλλοι ιερωμένοι, καθώς και δόκιμοι για να φέρουν φαγητά και ποτά. Ο Γεώργιος τούς ευχαρίστησε για τη φιλοξενία τους, παίρνοντας μια κούπα τοπικό οίνο στο χέρι.

«Το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε για έναν Φιλημένο της Μεγάλης Κυράς,» είπε ο Πρωθιερέας. Και ύστερα τον ρώτησε τι τον είχε ωθήσει να αναζητήσει τα Χαλάσματα των Όφρων.

Ο Γεώργιος αποκρίθηκε ότι ήταν περίεργος απλώς, ενώ καθάριζε, με πιρούνι και μαχαίρι, το ένα από τα δύο ψητά ιχθυόπτερα μέσα στο πιάτο του. «Ήθελα να δω αν μοιάζει μ'ένα άλλο ερείπιο που έχει τύχει να συναντήσω. Και, όντως, μοιάζει.»

«Είπες, όμως, ότι μια μεγάλη ομιχλόσαυρα σε οδήγησε εκεί...»

«Ναι»· και ο Οφιομαχητής τούς διηγήθηκε την περιπέτειά του στα Βρεγμένα Δάση και μέσα στα Χαλάσματα των Όφρων. Τους είπε και για τον Ναό του Ύπνου, φυσικά. «Δεν γνωρίζατε για την ύπαρξη αυτής της κατακόμβης;» τους ρώτησε, παρατηρώντας ότι τον κοίταζαν με τρομέρο ενδιαφέρον.

«Η αλήθεια είναι πως... υπήρχαν κάποιες υποψίες. Γιατί κάπως έπρεπε να δικαιολογούνται οι... ιδιαίτερες ιδιότητες αυτού του μέρους.»

«Τι εννοείτε, Πρωθιερότατε; Ποιες ‘ιδιαίτερες ιδιότητες’; Και τι είναι η ομιχλόσαυρα που αποφάσισα να λέω ‘Ερπετό της Καταχνιάς’;»

«Δεν έχουμε απαντήσεις για όλα τα ερωτηματικά που σίγουρα θα έχεις,» αποκρίθηκε ο Βικέντιος, «αλλά μπορούμε να σου πούμε κάποια πράγματα γι’ αυτό το μέρος, αν θέλεις.»

«Αν δεν σας κάνει κόπο, Πρωθιερότατε.» Ο Οφιομαχητής έτρωγε νω-
χελικά τα ψητά ιχθυόπτερα.

Ο Βικέντιος καθάρισε τον λαιμό του. «Η ιστορία είναι αρκετά παλιά. Ξεκινά από τον καιρό που δεν ήμουν εγώ Πρωθιερέας στον Ναό, από τότε που ήμουν ακόμα πολύ νέος. Εκείνη την εποχή, ορισμένοι από ε-
μάς επισκέπτονταν τακτικά τα Χαλάσματα των Όφρων διότι έχουν ο-
νειρικές ιδιότητες που δεν μπορείς να βρεις αλλού – όχι εδώ κοντά, του-
λάχιστον. Είναι πολύ εύκολο να καλέσεις ονειρόφι από εκεί, ή να... ο-
δηγήσεις τα όνειρά σου προς συγκεκριμένες κατευθύνσεις – ειδικά αν
σ’ έχει δαγκώσει ονειρόφης.»

«Τι είναι ο ονειρόφης, Πρωθιερότατε;» Παρότι ο Γεώργιος γνώριζε για
πολλά φίδια της Υπερυδάτιας, δεν είχε ξανακούσει για κανένα που να
λέγεται ονειρόφης.

Ο Βικέντιος του Ιερατείου του Καρφιού τού εξήγησε ότι ο ονειρόφης
ήταν ένα φίδι των ονείρων· ερχόταν στον ύπνο σου και σε δάγκωνε,
και μετά – ίσως ως το τέλος της ζωής σου – τα όνειρά σου γίνονταν...
περίεργα. Αρχίζες να ονειρεύεσαι ερπετά ή ιερούς οφιομόρφους, ή και
τα δύο· ή ακόμα και την ίδια τη Μεγάλη Κυρά, ή τον σκοτεινό αδελφό
της, τον Ύπνο. Επίσης...

Ο Πρωθιερέας δίστασε προς στιγμή· ύστερα: «Επίσης, κάποιοι έχουν
αναφέρει και μυστηριώδη, ιερά φαινόμενα που σχετίζονται άμεσα με
ονειρευόμενους. Για παράδειγμα, υπάρχουν αναφορές ότι είδαν έναν
ιερέα να περνά από κοντά τους, ακόμα και να τους μιλά, αλλά εκείνη
την ώρα ο συγκεκριμένος ιερέας κοιμόταν!»

Ο Γεώργιος θυμήθηκε τα όνειρα της Όλγας που είχε γνωρίσει στη Μι-
κρυδάτια. Είναι δυνατόν; σκέφτηκε. Ονειρόφης; «Αυτό το ονειρικό φίδι,
Πρωθιερότατε, μπορεί να σε δαγκώσει και χωρίς να το έχεις καλέσει;
Μπορεί να δαγκώσει ακόμα και κάποιον που δεν είναι ούτε ιερωμένος
ούτε δόκιμος αλλά ένας απλός άνθρωπος;»

«Φυσικά,» απάντησε ο Βικέντιος. «Γιατί ρωτάς; Έχεις δει κάτι;»

«Νομίζω πως ίσως να έχει δαγκώσει μια φίλη μου.»

«Φίλη σου;»

«Δεν είναι εδώ· βρίσκεται στη Μικρυδάτια. Έβλεπε όνειρα με ερπετοειδείς – ότι χόρευε ανάμεσά τους. Και μετά... ονειρεύτηκε ότι μου έσωσε τη ζωή, και η ζωή μου σώθηκε. Είχα βρεθεί σε μια δύσκολη κατάσταση, που μπορεί να πέθαινα, αλλά η ζωή μου σώθηκε: και ήταν σαν η ίδια η Φαρμακερή Κυρά να παρενέβη.»

Οι ιερωμένοι αλληλοκοιτάζονταν πάλι, νιώθοντας τις τρίχες τους ορθωμένες, αν και ήταν ενθουσιασμένοι οι περισσότεροι απ'αυτούς. Είχαν τον Οφιομαχητή ανάμεσά τους! Η Μεγάλη Κυρά είχε ευλογήσει τον Ναό τους με την παρουσία ενός Φιλημένου της. Του μοναδικού Φιλημένου της, απ'ό,τι ήξεραν, επάνω στην Υπερυδάτια.

«Συνεχίστε, όμως, Πρωθιερότατε,» είπε ο Γεώργιος. «Με συγχωρείτε που σας διέκοψα.» Η Ευθαλία είχε σκαρφαλώσει στους ώμους του τώρα, είχε απλωθεί εκεί, και κοίταζε τους ιερείς παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της.

Ο Βικέντιος συνέχισε: «Αρκετοί από εμάς, εκείνη την εποχή, επισκέπτονταν τα Χαλάσματα των Όφεων ή για να προσελκύσουν ονειρόφεις ή για να ονειρευτούν 'ιερά όνειρα' – μην καταλαβαίνοντας πόσο επικίνδυνα ήταν όλ' αυτά. Διαμορφώθηκε μια... ομάδα μέσα στους κόλπους του Ναού, τα μέλη της οποίας είχαν εμμονή με τα όνειρα. Αρχηγός τους ήταν ο Ισίδωρος, που έλεγαν ότι λάτρευε περισσότερο τον Ύπνο παρά την Έχιδνα. Βλασφημία. Αίρεση. Αλλά δεν ήταν αυτός ο μόνος λόγος για τον οποίο εκείνος και οι ακόλουθοί του αφορίστηκαν από την τότε Πρωθιέρεια του Ναού, τη μητέρα μου. Είχαν συμβεί πράγματα... άσχημα, Γεώργιε. Εφιαλτικά, με όλη τη σημασία της λέξης. Ορισμένοι νόμιζαν ότι ο Ισίδωρος προσπαθούσε να κλέψει, με τις σκοτεινές τελετουργίες του, την εξουσία του Ναού, να κάνει τη μητέρα μου να χάσει τα λογικά της. Τα όνειρά της, αλλά και κάποιες άλλες εμπειρίες, την είχαν τραντάξει. Είμαι σίγουρος ότι ποτέ δεν μας είπε τα πάντα για όσα είχε δει. Ίσως μόνο στον πατέρα μου να τα είπε όλα. Όμως δεν ήταν μονάχα εκείνη που γνώρισε τέτοιες παράδοξες μυστηριακές επιθέσεις· το ίδιο συνέβη και σ'άλλους ιερωμένους. Και αυτά δεν μπορεί παρά να προέρχονταν από τον Ισίδωρο και τους ακόλουθούς του.

»Αφορίστηκαν λόγω αιρετικών πεποιθήσεων και ανοσιουργημάτων. Ο Ισίδωρος καταράστηκε τον Ναό μας προτού φύγει – τον άκουσα ο ίδιος – αλλά η κατάρα του δεν έπιασε· η δύναμη της Μεγάλης Κυράς είναι μεγαλύτερη από του σκοτεινού αδελφού της, του Ύπνου, Οφιομαχητή. Ο Ισίδωρος ο Γκρίζος και οι ακόλουθοί του απομακρύνθηκαν και σχημάτισαν την Αίρεση του Ονειρόφεως που αμφίβολο είναι αν πλέον υπάρχει–»

«Υπάρχει, Ιερότατε,» τον διέκοψε ο Ευτύχιος. «Το ξέρουμε πως υπάρχει. Απλώς κινούνται πιο κρυφά απ’ό,τι παλιά.»

«Ο Ισίδωρος, πάντως, ίσως να είναι νεκρός,» είπε ο Βικέντιος στον Γεώργιο. «Ήταν μεγάλος όταν οι γονείς μου τον αφόρισαν, και τώρα κανείς απ’τους δυο τους δεν ζει.» Ο ίδιος ο Βικέντιος ήταν άνω των πενήντα, στα σίγουρα, υπολόγιζε ο Οφιομαχητής, κρίνοντας από την όψη του, αν και δεν είχε παρά ελάχιστες λευκές τρίχες ανάμεσα στα μαύρα μαλλιά και στα γένια του.

«Τον είπατε ‘Ισίδωρος ο Γκρίζος’, Πρωθιερότατε. Γιατί;»

«Διότι, όταν σχημάτισε την Αίρεση του Ονειρόφεως, έχοντας αφοριστεί πλέον, έβαφε το πρόσωπό του γκρίζο. Αυτή είναι η μάσκα της ιεροσύνης των ιερέων του Ύπνου – πράγμα όχι και πολύ γνωστό, γιατί ελάχιστοι τούς συναντούν στη ζωή τους.»

«Ο γέρος που είδα, μες στο μυαλό μου, σαν όνειρο, είχε το πρόσωπό του βαμμένο γκρίζο αλλά φορούσε ιερατικό χιτώνα της Έχιδνας, όπως σας είπα...»

«Ναι...» Προβληματισμένος.

«Ένας από τους αιρετικούς;»

Ο Ευτύχιος ρώτησε: «Ήταν πολύ γέρος, Οφιομαχητή; Πολύ μεγάλης ηλικίας;»

«Ίσως. Δεν είμαι σίγουρος. Το όραμα κράτησε μερικές στιγμές. Αλλά μου δόθηκε η εντύπωση – και κάτι παραπάνω – ότι αυτός ο ιερέας είναι, κάπως, μπλεγμένος με το Ερπετό της Καταχνιάς, ότι κι εκείνος θα ήθελε να σκότωνα τον Άρχοντα των Ερειπίων. Τι είναι το Ερπετό της Καταχνιάς, Πρωθιερότατε;»

«Η αλήθεια είναι πως αυτό δεν το γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε ο Βικέντιος. «Έχουμε ακούσει φήμες ότι δαιμονικά πνεύματα κυκλοφορούν στις ομίχλες – ότι εφιαλτικά πρόσωπα εμφανίζονται μες στην

καταχινιά, όπως είπες κι εσύ – αλλά... γιγάντια ομιχλόσαυρα; Πρώτη φορά το ακούω.»

Ο Ευτύχιος είπε: «Βρίσκεται υπό τις προσταγές του Ισίδωρου. Δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Φυσικά και υπάρχει αμφιβολία, αδελφέ μου,» διαφώνησε ο Βικέντιος. «Δεν μπορούμε να συμπεράνουμε τέτοιο πράγμα.»

«Τον είδε ο Οφιομαχητής, Ιερότατε. Τον είδε μαζί μ' αυτό το Ερπετό της Καταχινιάς–»

«Δεν τον είδα μαζί με το Ερπετό της Καταχινιάς. Ήταν δύο ξεχωριστά οράματα. Ήταν σαν να κοιτάς μια οθόνη που πρώτα δείχνει το ερπετό και, μετά, αυτό τον άντρα με τη γκρίζα μάσκα της ιεροσύνης. Αλλά, ναι, κι εγώ πιστεύω ότι ίσως να υφίσταται κάποια σύνδεση μεταξύ τους. Όμως, αν ο Ισίδωρος ο Γκρίζος είναι τόσο γέρος όσο λέτε, τότε ίσως να ήταν άλλος αυτός που είδα, αν και από την αίρεσή τους.

»Ωστόσο, εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τι είναι το Ερπετό της Καταχινιάς. Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι πως πρόκειται για σαύρα που την έχει καταλάβει δαιμονικό πνεύμα.» Και τους είπε για την περίπτωση της υπερμεγέθους χελώνας στο Μεγάλο Δάσος της Μικρυδάτιας. «Δυστυχώς, δεν κατάφερα να φτάσω αρκετά κοντά στο Ερπετό της Καταχινιάς ώστε να το αγγίξω με το Φιλί της Έχιδνας...» Είχε τελειώσει πλέον τα δύο ψητά ιχθυόπτερα – μόνο κόκαλα απέμεναν στο πιάτο του – και έπιασε την κούπα του (την οποία είχε ξαναγεμίσει μια δόκιμη) και ήπια μια μεγάλη γουλιά κρασί.

«Δαίμονας είναι,» είπε μια ιέρεια, «τον οποίο ο Ισίδωρος ο Γκρίζος έχει υποτάξει και χρησιμοποιεί. Προσπαθεί να επιστρέψει στα Χαλάσματα, Οφιομαχητή, που η Μεγάλη Κυρά τώρα προστατεύει μ' αυτό τον Φονομάτη Όφι – τον Άρχοντα των Ερειπίων, που είπες.» Ήταν μία από τους ιερωμένους που τον είχαν υποδεχτεί στην είσοδο του Ναού· Χρυσάνθη, την είχε συστήσει ο Βικέντιος.

«Αυτό πιστεύετε για τον Φονομάτη Όφι;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Είναι το πιο πιθανό να ισχύει, Γεώργιε,» αποκρίθηκε ο Πρωθιερέας του Ναού, «δε νομίζεις; Η Μεγάλη Κυρά είδε τα ανοσιουργήματα που διαπράττονταν μέσα στα Χαλάσματα από την Αίρεση του Ονειρόφρεως και έστειλε εκεί έναν ισχυρό υπηρέτη της για να κρατήσει τους ανοσιουργούς μακριά.»

«Εσείς δεν επισκέπτεστε πλέον τα Χαλάσματα; Ποτέ;»

«Ποτέ. Από τότε που αφορίστηκαν οι αιρετικοί, θεωρείται ανεπισημως παράνομο. Δεν επιφέρει ποινή αλλά έχουμε συμφωνήσει πως είναι αποτρόπαιο.»

«Μάλιστα...» Ο Οφιομαχητής άναψε ένα από τα τσιγάρα που του είχαν προσφέρει οι ιερωμένοι μέσα σε μια ξύλινη ταμπακίερα λαξεμένη σαν κεφαλή φιδιού που κρατά τα τσιγάρα μες στο στόμα του. Ο Γεώργιος σκέφτηκε, ακούσια, πως αυτό σε κάποιες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος – όπως τη Σεργήλη – θα ήταν ένα πολύ καλό διαφημιστικό για αφίσα, σελίδα, ή οθόνη. Γνώσεις απ'το χαμένο παρελθόν του...

«Να σας κάνω μια ερώτηση;» ρώτησε την ομήγυρη.

«Ασφαλώς,» είπε ο Βικέντιος.

«Γνωρίζετε, μήπως, για ένα εξωδιαστασιακό πλοίο που καταποντίστηκε, πριν από τρία χρόνια σχεδόν, μέσα σε τρομερή καταιγίδα, ίσως βόρεια της Κεντρυδάτιας ή, γενικά, κάπου κοντά της;»

Δεν ήξεραν.

Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε επίμονα μέσα του.

Τον φιλοξένησαν στον Ναό, φυσικά, απόψε, και συνέχισαν να λένε ιστορίες μέχρι αργά.

9

Η Αθανασία δεν έρχεται γρήγορα. Την περιμένουμε μέσα στον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς ενώ οι μαχητές της Φόνισσας περιμένουν εμάς στο λιμάνι, πέρα από την προβλήτα, και στη θάλασσα, επάνω σε βάρκες. Παρατηρώ, επίσης, πως τρία πολεμικά πλοία της Φύλακα της Ιλφόνης βρίσκονται νότια του Ανατολικού Λιμανιού σαν να κάνουν μπλόκο. Ή, μάλλον, όχι σαν. Είμαι σίγουρος πως, αν επιχειρήσουμε να αποπλεύσουμε, θα επιχειρήσουν να μας εμποδίσουν. Η κατάσταση είναι άσχημη. Η Ιουλία Αρσιλκάδια δείχνει να θέλει τον Κλεάνθη απεγνωσμένα. Τι φοβάται ότι θα συμβεί αν της ξεφύγει; Ότι θα γίνει επανάσταση στην πόλη; Τόσο ακραία είναι τα πράγματα εδώ; Δεν το νομίζω. Δεν το νομίζω...

Οι ώρες περνάνε ενώ γυροφέρνουμε στο ανοιχτό κατάστρωμα του Εκδικητή και στην καμπίνα της Αρχιέρειας. Αναρωτιέμαι ποια θα είναι η γνώμη της Αθανασίας που έβαλα ένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου να ξαπλώσει στο κρεβάτι της για να συνέλθει από τα χτυπήματά του... Καλύτερα να μην το μάθει αυτό. Ο Κυριάκος ακόμα είναι ξαπλωμένος εκεί· ακόμα αισθάνεται ζαλισμένος από την ηχητική και την ενεργειακή ριπή. Αλλά είναι αρκετά καλά, και αρκετά γρήγορα, οφείλω να ομολογήσω.

Η Αθανασία έρχεται στο πλοίο μετά τα μεσάνυχτα. Από την ξηρά, όχι από τη θάλασσα. Μέσα στο πρασινοβαμμένο, εξάτροχο όχημα με τους ζωγραφιστούς δράκους. Περνά ανάμεσα από τους μαχητές της Φύλακα και κυλά επάνω στην προβλήτα. Η ράμπα του Εκδικητή κατεβαίνει και το όχημα μπαίνει στο αμπάρι.

Η Αρχιέρεια της Ιχθυοδάτιας ανεβαίνει στο κατάστρωμα μαζί με την Αρωγό της (κουκουλωμένη η Ανδρομέδα, όπως πάντα), την Πρώτη Ιερομαχήτρια Μάγδα Οσρίλλια, την Ιωάννα των Φιδιών, τον Ευάγγελο, και έξι οπλισμένους ναοφύλακες.

«Οφιομαχητή!» φωνάζει προς τη μεριά μου, πλησιάζοντάς με, ατενίζοντάς με με βλέμμα που η οργή εκεί μοιάζει να προσπαθεί να συγκριθεί με τη δική μου – η οποία στιγμιαία φουντώνει μέσα μου. «Το παράκανες αυτή τη φορά, μα τα δόντια της Φαρμακερής Κυράς! Γιατί δεν τήρησες τη συμφωνία σου με τη Φύλακα; Γιατί; Τι στους δαίμονες του Λοκράθου συμβαίνει μαζί σου; Έχουν αυτοί οι καταραμένοι αιρετικοί διαστρέψει το μυαλό σου;» Αναφέρεται στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, προφανώς.

Το χέρι μου σφίγγει το μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας στη ζώνη μου, αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου κρατούν την οργή μου υπό έλεγχο για να μη ρημάξω τούτο το γαμημένο καράβι και όσους στέκονται επάνω του. «Καλύτερα να συζητήσουμε μέσα στην καμπίνα σας, Πανιερότατη,» αποκρίνομαι, συγκατατημένα.

«Ελπίζω να υπάρχει κάποιος πολύ καλός λόγος για όλ' αυτά,» λέει η Αθανασία, φτάνοντας κοντά μου, μπροστά μου, μη δείχνοντας να έχει τον παραμικρό φόβο για τη δηλητηριώδη, παράλογη οργή μου. Και ξέρει τι είμαι.

Η μικρή είναι... ασύνετη, το λιγότερο που μπορώ να πω.

«Πριν από λίγο,» συνεχίζει, «μιλούσα με τη Φύλακα, και είναι θυμωμένη–»

«Δεν το αμφιβάλλω. Έχει σίγουρα τους δικούς της πολύ καλούς λόγους...»

«Τι πάει να πει αυτό;» γρυλίζει η Αθανασία. «Γιατί είσαι εδώ, τελικά; Για να μας βοηθήσεις να πολεμήσουμε την Αίρεση του Αρχέγονου Όφρεως – όπως μου υποσχέθηκες – ή για να δημιουργήσεις επεισόδια μέσα στην Ιλφόνη;»

«Μπορούμε να μην κάνουμε αυτή την κουβέντα επάνω στο ανοιχτό κατάστρωμα, Πανιερότατη;»

«Εντάξει,» μου λέει. «Πάμε στην καμπίνα μου.» Στρέφεται και βαδίζει.

Την ακολουθώ – μαζί με τη Μάγδα Οσρίλλια, την Ιωάννα των Φιδιών, τον Ευάγγελο, τους ναοφύλακες. Και η Λουκία (κι ο γάτος της), ο Νικόλαος, η Μάρθα, κι ο Ευθύμιος ακολουθούν εμένα.

Μέσα στην καμπίνα ο Κυριάκος ακόμα είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι και ο Λεωνίδας κι ο Κλεάνθης κάθονται κοντά του, αλλά οι δύο τελευταίοι αμέσως πετάγονται όρθιοι μόλις η πόρτα ανοίγει.

«Τι συμβαίνει εδώ;» φωνάζει η Αθανασία. «Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος στο κρεβάτι μου; Πάρτε τον αποκεί! Δέστε τον!» δείχνοντας τον Κυριάκο.

Οι ναοφύλακες μπαίνουν.

Ο Λεωνίδας κι ο Κυριάκος τραβάνε σπαθιά.

«ΕΕΕ!» τους φωνάζω. «Τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνετε εκεί!» Και η φωνή μου κάνει τους πάντες να σταματήσουν, να μείνουν ακίνητοι στη θέση τους. «Όλοι σας! Τι κάνετε εκεί; Φυσημένοι είστε;»

«Εσύ, Οφιομαχητή, είσαι φυσημένος;» συρίζει η Αθανασία προς τη μεριά μου σαν χρυσοφόρος έχιδνα. «Βάζεις έναν – έναν – δεν ξέρω τι είν' αυτός, αλλά πολύ υποπτεύομαι ότι είναι κάποιος αιρετικός δολοφόνος! Τον βάζεις να ξαπλώσει στο κρεβάτι της Αρχιέρειας της Ιχθυδάτιας; Έχεις χάσει το μυαλό σου;»

«Ζητώ συγγνώμη γι' αυτό, Πανιερότατη,» λέω. «Ήταν χτυπημένος, και είχαμε έρθει εδώ πιο πριν για να συζητήσουμε. Κάπου έπρεπε να ξαπλώσει· δεν είχε καν τις αισθήσεις του.»

Η Αθανασία λοξοκοιτάζει τον Κυριάκο που ακόμα κρατά γυμνολέπιδο σπαθί. «Μια χαρά μού φαίνεται. Υγιέστατος.»

«Η υπερένταση, Πανιερότατη.»

«Προσπαθείς να το παίζεις διπλωμάτης του Λοκράθου με την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας, Οφιομαχητή;»

«Ούτε κατά διάνοια. Τον είχαν όντως χτυπήσει με ηχητικό και ενεργειακό όπλο.» Και προς τον Κυριάκο, τον Λεωνίδα, και τον Κλεάνθη. «Βγείτε έξω. Όλοι.»

Δε φέρνουν αντίρρηση. Περνώντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους βγαίνουν, ενώ η Αθανασία κάνει νόημα στους ναοφύλακες να μην κινηθούν.

Λέω και στους άλλους συντρόφους μου να φύγουν, και ούτε αυτοί φέρνουν αντίρρηση, βλέποντας ότι η κατάσταση είναι τεταμένη.

Η Αθανασία ακολουθεί το παράδειγμά μου προστάζοντας τη Μάγδα, τους ναοφύλακες, και τον Ευάγγελο (αλλά όχι την Ιωάννα των Φιδιών και την Αρωγό της) να φύγουν.

«Είστε βέβαιη, Πανιερότατη, πως θέλετε να–;» αρχίζει η Πρώτη Ιερομαχήτρια.

«Ναι.»

Η Μάγδα κλίνει το κεφάλι προς την Αρχιέρεια και, μετά, αποχωρεί μαζί με τους ναοφύλακες.

Η καμπίνα, παρότι μεγάλη ομολογουμένως, είχε γίνει στενόχωρη με τόσους ανθρώπους εδώ μέσα· τώρα υπάρχει πάλι χώρος για ν'αναπνεύσεις και να κινηθείς.

«Πες μου τι ακριβώς συμβαίνει, Γεώργιε,» λέει η Αθανασία, μοιάζοντας να έχει ξαναθυμηθεί το όνομά μου. «Γιατί κρατάς τον Κλεάνθη; Γιατί δεν τον παραδίδεις όπως υποσχέθηκες;»

«Τον βρήκα μαζί με τα δύο Τέκνα από τη Σαλντέρια ενώ οι άνθρωποι της Φύλακα τούς κυνηγούσαν. Χρειάστηκε να τους βοηθήσω.»

«Εντάξει. Και μετά;»

«Μας καταδίωξαν και ήρθαμε εδώ για να βρούμε ασφάλεια.»

«Γιατί δεν παρέδωσες τον Κλεάνθη όπως είχες υποσχεθεί;» με ξαναρωτά.

«Δεν το θεώρησα σωστό, Πανιερότατη.»

«Δεν το θεώρησες σωστό;» συρίζει αγριεμένα η Αθανασία. «Ξέχασες τη συμφωνία σου με τη Φύλακα;»

«Δεν αισθάνομαι πως έχω καμιά υποχρέωση να τηρώ τις συμφωνίες μου με τη γυναίκα που, συμμαχώντας με τον Αρσένιο τον Μαχητή, δολοφόνησε την αδελφή της – την Ευαγγελία Αρσιλκάδια–»

«Δεν το ξέρεις αυτό!» φωνάζει η Αθανασία.

«Το ξέρω.»

«Επειδή σ'το είπε εκείνη η καταραμένη καριόλα, η Φαρμακερ–;»

«Επειδή μου το είπε ο Κλεάνθης. Ή, μάλλον, μου είπε ότι είναι πολύ πιθανό. Έχετε μιλήσει ποτέ μαζί του;»

«Τι σχέση έχει–;»

«Έχετε μιλήσει ποτέ μαζί του, Πανιερότατη;» επιμένω.

«Όχι, δεν έχω μιλήσει μαζί του. Δεν είναι η δουλειά του Ναού να–»

«Θέλετε να μάθετε τι μου είπε;»

«Θέλω να τον παραδώσεις όπως υποσχέθηκες! Δεν είναι μόνο δικό σου το θέμα· είναι και δικό μου. Μαζί επισκεφτήκαμε την Ιουλία, και της ζήτησα να σε εμπιστευτεί.»

«Ακούστε πρώτα τι μου είπε ο Κλεάνθης, Πανιερότατη. Ακούστε με.»

Προς στιγμή μοιάζει έτοιμη να αρνηθεί· μετά, όμως, λέει: «Εντάξει. Πες μου.» Και κάθεται πίσω απ'το γραφείο της. Η μελανόνυχη σαύρα

εκεί στρέφεται να την κοιτάξει· η χρυσοφόρος έχιδνα δεν φαίνεται να δίνει σημασία, δεν ξεκουλουριάζεται. Η Αρωγός της Αθανασίας έχει ήδη καθίσει σε μια καρέκλα, σιωπηλή, σκιερή. Η Ιωάννα των Φιδιών στέκεται όρθια, και ούτε τώρα καθίζει καθώς παίρνω θέση σε μια καρέκλα αντίκρου της Αρχιέρειας.

Τους λέω αυτά που μου είπε ο Κλεάνθης, και καταλήγω: «Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Ιουλία κι ο Αρσένιος τη δολοφόνησαν, Πανιερότατη. Αυτοί το έκαναν.»

Η Αθανασία αναστενάζει, και παρατηρώ πως το βλέμμα της είναι πραγματικά προβληματισμένο και η όψη της θλιμμένη κάτω από τη μάσκα της ιεροσύνης. Πρέπει να την αγαπούσε την Ευαγγελία όπως κι εκείνη την αγαπούσε. Η παλιά Φύλακας την έβλεπε σαν κόρη της, μα την Έχιδνα· μου το είχε πει.

Η Αθανασία καθαρίζει τον λαιμό της. «Ό,τι κι αν έγινε,» μου λέει, «πρέπει να της παραδώσεις τον Κλεάνθη.»

«Όχι,» αποκρίνομαι, «δεν πρόκειται να της τον παραδώσω.»

Χτυπά τα χέρια της πάνω στο γραφείο, εξαγριωμένη, καθώς πετάγεται όρθια – και η χρυσοφόρος έχιδνα κι η μελανόνυχη σαύρα τινάζονται, τρομαγμένες. «Θα τον παραδώσεις.»

Σηκώνομαι κι εγώ, συγκρατώντας μετά βίας την οργή μου – το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσομανά μέσα μου, παλεύοντας με τον φαρμακερό δράκο της Έχιδνας. Η καταραμένη Αρχιέρεια είναι χειρότερη από τη φίλη μου την Όλγα – αυτήν που είχα γνωρίσει στη Μικρυδάτια, αυτήν που έβλεπε τα ερπετοειδή όνειρα.

«Θα πάρω τον Κλεάνθη από εδώ,» της λέω, «ακόμα κι αν χρειαστεί να σκοτώσω όλους όσους σταθούν στον δρόμο μου!» Δεν ξέρω τι μ'έχει πιάσει, αλλά δεν μπορώ να τον παραδώσω. Δεν είναι σωστό, μα την Έχιδνα!

«Και περιμένεις ο Ναός να σε βοηθήσει;» φωνάζει η Αθανασία. «Εσένα και τους αιρετικούς φονιάδες μαζί σου;»

Οι ματιές μας συναντιούνται, επίμονα, άγρια, σαν διασταυρωμένα ξίφη. Η Αθανασία πάντα με κοίταζε κατάματα όταν μου μιλούσε, αλλά τώρα... τώρα παρατηρώ κάτι παράξενο.

Δεν βλεφαρίζει.

Τα μάτια της είναι ορθάνοιχτα, όπως τα δικά μου. Και όπως τα μάτια ερπετοειδών.

Δεν μπορεί αυτό να είχε συμβεί και παλιότερα· θα το είχα προσέξει. Γιατί τώρα; Λόγω του θυμού της;

Το ερπετοειδές αίμα που κυλά μέσα της... Τα λόγια του Αλέξανδρου του Γηραιού έρχονται στο μυαλό μου.

«Πρέπει να σκεφτούμε έναν τρόπο,» της λέω, «για να τον πάρουμε από την Ιλφόνη.»

«Νομίζεις ότι οι άνθρωποι του Ναού υπάρχουν για να σε βοηθάνε να φυγαδεύεις αιρετικούς και πολιτικούς κρατούμενους, Οφιομαχητή; Είσαι Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς και σε σεβόμαστε, όπως οφείλουμε· αλλά δεν θα προβούμε, για χάρη σου, σε πράξεις που είναι εις βάρος του Ναού! Με καταλαβαίνεις;»

«Να κάνουμε μια συμφωνία;» προτείνω καθώς ένα απεγνωσμένο σχέδιο διαμορφώνεται στο μυαλό μου που μπορεί ακόμα να λειτουργεί νηφάλια μόνο χάρη στον Γέρο του Ανέμου.

«Όχι άλλες συμφωνίες μαζί σου, Οφιομαχητή. Δεν κρατάς τον λόγο σου!»

«Το όνομά μου είναι Γεώργιος,» της λέω – «και κρατάω τον λόγο μου.»

«Είχες υποσχεθεί να παραδώσεις τον Κλεάνθη–»

«Δεν το είχα υποσχεθεί σ'εσένα» – εκ παραδρομής της μιλάω στον ενικό, και νομίζω πως είναι η πρώτη φορά που το έχω κάνει – «το είχα υποσχεθεί στη Φόνισσα· και μ'αυτήν δεν χρειάζεται να τηρώ καμιά συμφωνία.»

«Το ίδιο θα έλεγαν και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου!»

«Δεν ξέρεις τι θα έλεγαν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου,» της λέω. «Να κάνουμε, τώρα, μια συμφωνία για να λυθεί τούτη η υπόθεση με όσο το δυνατόν λιγότερη αιματοχυσία;»

«Σ'ακούω, αλλά δεν υπόσχομαι τίποτ' άλλο. Γεώργιε.»

«Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου – η Μάρθα κι ο Ευθύμιος – είπαμε ότι θα ελευθερωθούν, σωστά;»

«Το είπαμε...»

«Αν τους αφήσω εδώ μαζί με τους υπόλοιπους συντρόφους μου – εκτός από τον Κλεάνθη – θα τους μεταφέρετε στον Υψηλό Ναό ασφαλείς;»

«Αιρετικοί δολοφόνοι στον Υψηλό Ναό;»

«Αφήστε τους κάπου εκεί κοντά, στις Νότιες Ακτές· δεν έχει διαφορά. Αρκεί να είναι τουλάχιστον δέκα χιλιόμετρα απόσταση από την Ιλφόνη.»

«Εσύ πού θα είσαι, Γεώργιε; Μαζί με τον Κλεάνθη, να υποθέσω;»

«Δεν θα είμαι επάνω στον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς, πάντως· σας το υπόσχομαι, Πανιερότατη. Θα μεταφέρετε τους συντρόφους μου ασφαλείς μακριά από την Ιλφόνη; Αν κάποιος απ'αυτούς πάθει κακό, μα την Έχιδνα, ορκίζομαι ότι δεν πρόκειται να σας βοηθήσω εναντίον της Αίρεσης του Αρχέγονου Όφεως με κανέναν τρόπο. Θα φύγω κατευθείαν από την Ιχθυδάτια!»

«Είσαι ο χειρότερος διπλωμάτης του Λοκράθου που έχω γνωρίσει!»

«Μην αναφέρεστε σε ανθρώπους του Λοκράθου, Πανιερότατη· έχω προηγούμενα μαζί τους. Πρόσφατα προηγούμενα.»

«Και με ποιον επάνω στις ηπειρονήσους της Υπερυδάτιας δεν έχεις προηγούμενα, Γεώργιε; Ακόμα και μ'εμένα έχεις τώρα προηγούμενα!»

Μα την Έχιδνα, νομίζω πως έχει κάποιο δίκιο. Αλλά είναι άσχετο επί του παρόντος. Εκείνο που μ'ενδιαφέρει είναι να απομακρύνω αποδώ τους συντρόφους μου και τον Κλεάνθη.

«Θα τους πάρετε από την Ιλφόνη;» επιμένω.

«Εσύ πού θα είσαι;» ξαναρωτάει η καταραμένη οχιά.

«Θα έχω αρπάξει τον Κλεάνθη ξαφνικά και θα έχω βουτήξει στη θάλασσα. Δεν θα ξέρετε πού είμαι.»

«Τι;»

Της εξηγώ το σχέδιό μου πιο αναλυτικά.

Τη βλέπω να χαμογελά λοξά προς στιγμή. Νομίζω πως της αρέσει. Μετά, μοιάζει να αφουγκράζεται κάτι που μονάχα εκείνη ακούει – τη φωνή της Ανδρομέδας, μάλλον. Και, τελικά, μου λέει: «Σε μισώ, Οφιομαχητή.»

«Κι εγώ σάς εκτιμώ, Πανιερότατη.»

Η Ιωάννα των Φιδιών χαμογελά σαν χαζοχορεύτρια της Σιλοάρνης.

Γυρίζουμε και την κοιτάζουμε, αγέλαστα, κι αμέσως σοβαρεύει.

Βγαίνουμε στο κατάστρωμα, και πλησιάζω τους συντρόφους μου. Τους συγκεντρώνω κοντά μου και, ψιθυριστά, τους λέω τι θα γίνει, για

να ξέρουν και να δράσουν ανάλογα. «Δε θέλω ανοησίες,» τονίζω. «Με καταλαβαίνετε;»

«Θα ήθελα να ήμουν μαζί σου και το ξέρεις,» μου λέει η Λουκία.

«Αλλά κι εσύ ξέρεις ότι αυτό δεν γίνεται τώρα. Απλά θα με καθυστερήσεις.»

Γνέφει καταφατικά, με τα χείλη σμιγμένα. Δεν της αρέσει μα δεν μπορεί και να διαφωνήσει. Γιατί όντως έτσι είναι η κατάσταση.

Η Αθανασία, εν τω μεταξύ, μιλά στους δικούς της – την Πρώτη Ιερομαχήτρια, τους ναοφύλακες, την Καπετάνισσα Ναταλία Αφενάδια. Δεν ακούω τι ακριβώς τους λέει (καθώς εγώ μιλάω στους συντρόφους μου) αλλά έχουμε συμφωνήσει πως δεν θα τους πει την αλήθεια για το σχέδιό μας, και είμαι σίγουρος πως τώρα τηρεί τη συμφωνία μας.

Όταν οι προετοιμασίες έχουν τελειώσει, η Αθανασία βγάζει έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από την κάπα της και καλεί την Ιουλία Αρσιλκάδια. Της λέει ότι συζήτησε το θέμα με τον Οφιομαχητή και εκείνος δέχτηκε να παραδώσει τον Κλεάνθη στους μαχητές της Ιλφόνης, αρκεί να μην κυνηγηθούν ο ίδιος κι οι σύντροφοί του. «Θα τους πάρουμε με τον Εκδικητή και θα φύγουμε, Ιουλία.»

Η Φόνισσα συμφωνεί· την ακούω από το ανοιχτό μεγάφωνο του πομπού στο χέρι της Αθανασίας.

«Καλώς,» αποκρίνεται η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. «Θα παραδώσουμε τον Κλεάνθη μόλις δούμε τα πλοία σου να διαλύουν το μπλόκο. Δε θέλω κανείς να επιχειρήσει να σταματήσει τον Εκδικητή.»

«Μην ανησυχείτε γι' αυτό, Πανιερότατη. Μόνο ο Κλεάνθης μ' ενδιαφέρει τώρα.»

Αυτό το τώρα μοιάζει να προμηνύει συνέχεια μεταξύ μας. Αλλά μάλλον δεν μπορεί να φανταστεί τι έχω κατά νου. Αν το φανταζόταν θα απαντούσε τελειώς διαφορετικά, υποθέτω.

Όταν τα πολεμικά καράβια της Ιλφόνης έχουν φύγει από τα νότια του Ανατολικού Λιμανιού, ο μάγος του πλοίου μας πιάνει δουλειά στο κέντρο ισχύος και οι μηχανές του σκάφους μπαίνουν σε λειτουργία. Η Ναταλία δεν θέλει να καθυστερήσει την αναχώρηση του Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς. Και καλά κάνει. Όσο πιο γρήγορα φύγουν αποδώ τόσο το καλύτερο.

Από το κατάστρωμα οι ναύτες κατεβάζουν μια ράμπα, ενώ η Μάγδα Οσρίλλια γνέφει στους μαχητές της Ιλφόνης να έρθουν στην προβλήτα μπροστά μας.

Λέω στον Κλεάνθη: «Έτοιμος;»

«Τώρα, και να μην ήμουν....» Μου μοιάζει αγχωμένος.

«Δεν πρόκειται να μας σταματήσουν,» τον διαβεβαιώνω. «Απλά πάντα να κρατιέσαι επάνω μου. Μη σε νοιάζει για μένα – να κρατιέσαι επάνω μου.»

Νεύει. «Ναι.»

Τον πιάνω από το μπράτσο, σαν για να μη μου φύγει, και κατεβαίνουμε τη ράμπα ενώ ναοφύλακες μάς ακολουθούν. Μαχητές του Ναού πίσω μας, μαχητές της Φόνισσας μπροστά μας...

Πατάμε στα σανίδια της προβλήτας.

Οι μαχητές της Φόνισσας έχουν φέρει εδώ ένα κλειστό τετράκυκλο, και τώρα ανοίγουν μια συρόμενη πόρτα του. Τέσσερις έρχονται προς τη μεριά μας· ο ένας κρατά αλυσίδες στα γαντοφορεμένα χέρια του, έτοιμες για τους καρπούς του Κλεάνθη. Όλοι τους με κοιτάζουν με επιφύλαξη, παρατηρώ. Πίσω τους κάποιοι μάς σημαδεύουν με τουφέκια – ενεργοβόλα, αναμφίβολα.

Κάνω μερικά βήματα προς τα δίπλα, τραβώντας τον Κλεάνθη μαζί μου, έτσι ώστε οι τέσσερις καριόληδες που μας ζυγώνουν να αποτελούν όσο το δυνατόν καλύτερη κάλυψη για εμάς, οι τυφεκιοφόροι να δυσκολεύονται να μας χτυπήσουν.

«Δος τον σε μας τώρα,» μου λέει ο άντρας πλάι σ'αυτόν με τις αλυσίδες.

Και τον σπρώχνω, απότομα, ρίχνοντάς τον πάνω στον σύντροφό του, σωριάζοντάς τους και τους δύο. Αρπάζω τον Κλεάνθη από τη μέση και τινάζομαι, σπρώχνοντας ακόμα έναν από τους μαχητές της Φόνισσας και ρίχνοντάς τον κάτω. Πηδάω προς την άκρη της προβλήτας–

(νομίζω πως ακούω το τρίξιμο ενεργειακό ριπών από κάπου κοντά) –βουτώντας στη θάλασσα.

Το νερό με καταπίνει. Νιώθω τον Κλεάνθη να πιάνεται με δύναμη επάνω μου.

Αλλά δεν τελειώνει εδώ αυτή η υπόθεση. Εδώ αρχίζει. Χρησιμοποιώ τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου για να μας απομακρύνω· βάζω τη

θάλασσα να μας σπρώξει. Όμως, όπως το υπολόγιζα, οι εχθροί μας είναι ήδη κοντά και μας περιμένουν. Μέσα απ'τα σκοτάδια του βυθού, φώτα πέφτουν προς τη μεριά μας, και μας πλησιάζουν. Δύο δύτες, πιθανώς με οργανικές στολές υποβρύχιας αναπνοής.

Ένα βέλος υποθαλάσσιας βαλλίστρας εκτοξεύεται, σκίζοντας το νερό. Έρχεται να με καρφώσει. Το σταματάω προτού με πλησιάσει, όπως κάτι παραμυθένιοι μάγοι σταματάνε τα βέλη στον αέρα με το ύψωμα του χεριού. Εγώ – χωρίς να υψώσω το χέρι – σταματάω το βλήμα μέσα στο νερό με τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου – και το στέλνω προς τα πίσω, καταπάνω στον δύτη που το εκτόξευσε. Βλέπω λάμπεις, και το σώμα του – μια μαύρη φιγούρα – να κάνει σπασμούς ανάμεσά τους· το βέλος ήταν ενεργειακά φορτισμένο, συνειδητοποιώ.

Ο άλλος δύτης μάς χτυπά με υδατοτρόπο όπλο: ένα τουφέκι που κάνει τη θάλασσα να τρανταχτεί γύρω μας με τέτοιο τρόπο που θα ακινητοποιούσε έναν συνηθισμένο κολυμβητή. Αλλά δεν είμαι ένας συνηθισμένος κολυμβητής. Και μόνο με τη δύναμη της οργής μου θα μπορούσα να διαπεράσω αυτό το φράγμα από υδατικές κινήσεις· όμως, καθώς και οι υδατοτρόπες ιδιότητές μου με βοηθάνε, η αντίπαλη δράση δεν έχει πιθανότητες εναντίον μου. Περνάω από μέσα της και κατευθύνομαι προς τον δύτη σαν τορπίλη. Το Φιλί της Έχιδνας, ήδη στο χέρι μου, σκίζει το σώμα του κάθετα, στα δύο, γεμίζοντας το νερό με θολούρα. Τη διασχίζω και συνεχίζω.

Αισθάνομαι τον Κλεάνθη ακόμα να κρατιέται επάνω μου. Του έχω πει να μου τραβήξει το αφτί – ή το δεξί ή το αριστερό, δεν έχει σημασία – αν νιώθει πως του χρειάζεται οπωσδήποτε να αναπνεύσει. Ελπίζω να είναι καλά.

Διακρίνω τα υποθαλάσσια φώτα άλλων δύο δυτών να έρχονται, μα δεν μπορούν να με προλάβουν. Χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου κινούμαι πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι μπορεί οποιοσδήποτε άνθρωπος να κολυμπήσει...

...αλλά όχι κι απ'ό,τι ένα υποβρύχιο μπορεί να κινηθεί. Και τώρα, ένα τέτοιο σκάφος έρχεται καταπάνω μας· τα μεγάλα φώτα του μας λούζουν. Η Φόνισσα δεν έπαιζε παιχνίδια· ήταν προετοιμασμένη για όλα. Τι είχε κατά νου; Να τορπιλίσει τον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς αν έκανε να εκπλεύσει;

Το υποβρύχιο δεν είναι πολύ μεγάλο, μα ούτε και μικρό.

Δε θα είναι η πρώτη φορά που έχω βυθίσει σκάφος του είδους του. Για τον Κλεάνθη ανησυχώ. Χρησιμοποιώ τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου στο μέγιστο, βάζοντας το νερό να μας σπρώξει γρήγορα – γρήγορα.

Το υποβρύχιο έρχεται...

Πρέπει, όμως, να είμαστε πια αρκετά μακριά απ'το Ανατολικό Λιμάνι της Ιλφόνη. Πάνω από ένα χιλιόμετρο, ίσως. Ανεβαίνω προς τον αφρό, λίγο προτού νιώσω τον Κλεάνθη να μου τραβά το αφτί (και το κάνει δυνατά, ο καταραμένος! Τι νομίζει, ότι επειδή είμαι ο Οφιομαχητής δεν πονάνε τ'αφτιά μου;). Βγάζω τα κεφάλια μας στην επιφάνεια. Τον ακούω ν'ανασαίνει λαίμαργα καθώς είναι γαντζωμένος σαν καβούρι στην πλάτη μου.

«Υποβρύχιο μάς κυνηγά,» του λέω, ενώ γύρω μας βλέπω θάλασσα και νύχτα και τα φώτα ενός λιμανιού – η Ιλφόνη – και βάρκες και πλοία-ρια να γυροφέρνουν ρίχνοντας την ακτινοβολία προβολών στο νερό. Ποιους να ψάχνουν, άραγε; Φωνές αντηχούν πάνω από τα κύματα.

«...Τι;» κάνει, ξέπνοα, ο Κλεάνθης. «Τι;»

«Υποβρύχιο μάς κυνηγά,» του ξαναλέω. «Πάμε να το βυθίσουμε· δεν γίνετ' αλλιώς.»

«Τι!»

«Πάρε βαθιά ανάσα – τώρα!»

Τον ακούω να τραβά αέρα μέσα του.

Μας βυθίζω καθώς βλέπω δυο βάρκες να έρχονται προς τη μεριά μας.

Το υποβρύχιο είναι ήδη από κάτω μας – όπως το περίμενα – και δύτες έχουν βγει από μέσα του. Ρίχνουν φώτα, μας ζυγώνουν. Βέλη εκτοξεύονται από υποθαλάσσιες βαλλίστρες. Τα σταματάω με τα μαγικά μου, τα στέλνω πίσω. Λάμπεις ξανά. Περνάω ανάμεσα από τους δύτες, σπαθίζοντας έναν, σκίζοντας τα πλευρά του, δημιουργώντας θολούρα με το αίμα του, η οποία μας εξυπηρετεί. Αλλά ένας βρίσκεται στο δρόμο μου: μια σκοτεινή μορφή με φως στο κεφάλι και καμάκι στο χέρι. Η άκρη του όπλου στραφταλίζει, ενεργειακά φορτισμένη. Καθώς έρχεται προς το μέρος μου, την εκτρέπω ελάχιστα με τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου και την αποφεύγω. Το Φιλί της Έχιδνας καρφώνει τον δύτε (ή τη δύτρια – δεν μπορώ να ξεχωρίσω φύλο εδώ μέσα) στο στήθος, διαπερνώντας τον πέρα για πέρα. Τον σπρώχνω, ελευθερώνοντας τη

λεπίδα μου, και κατευθύνομαι προς το υποβρύχιο σαν τορπίλη, θηκάρωνοντας τώρα το Φιλί στη μέση μου.

Τους βλέπω να με κοιτάζουν απ'το μπροστινό τζάμι, να με δείχνουν, καθώς τα φώτα του σκάφους με λούζουν. Πολύ αργά για σας, καριόληδες! γρυλίζει η οργή μου μέσα μου, αποφεύγοντας παρά τρίχα να τους αναγνωρίσει ως μιάσματα. Αρπάζομαι πάνω στο υποβρύχιο με το ένα χέρι και, με το άλλο, γρονθοκοπώ το τζάμι που μπορεί ν'αντέξει την πίεση του νερού. Το γρονθοκοπώ μία φορά – και γεμίζει ρωγμές, σαν αστέρι. Οι μέσα μοιάζουν πανικόβλητοι. Το γρονθοκοπώ, χωρίς καθυστέρηση, δεύτερη φορά – και θρυμματίζεται. Η θάλασσα ορμά για να ολοκληρώσει τη δουλειά μου, ενώ εγώ απομακρύνομαι ολοταχώς από το καταδικασμένο σκάφος που πηγαίνει για τα σαγόνια του Αβυσσαίου.

Μας ωθώ, εμένα και τον Κλεάνθη, όσο πιο γρήγορα μπορούν να μας κινήσουν οι υδατοτρόπες ιδιότητές μου. Δεν είμαι σίγουρος προς τα πού είναι τα ανατολικά, αλλά ευτυχώς η πυξίδα στο ρολόι μου είναι σίγουρη. Το ρολόι που πήρα από το παλιό άντρο των Αγενών, όταν συνάντησα εκεί τη Λουκία, όταν μας κυνηγούσαν οι μαχητές του Λουκιανού της Οδοντόπολης. Παρόμοια κατάσταση με την τωρινή – αν και εκείνη ήταν πολύ πιο επικίνδυνη, νομίζω.

Κοιτάζοντας πίσω μου δεν βλέπω πια κανένα φως να μας ακολουθεί. Ωραία. Οι καριόληδες της Φόνισσας μάς έχουν χάσει.

Συνεχίζω ανατολικά.

Μετά από λίγο νιώθω ένα έντονο τράβηγμα στο αριστερό αφτί. Προσπαθεί να μου το ξεριζώσει, ο δαίμονας! Πάμε πάνω. Για να σώσω το αφτί μου, αν μη τι άλλο. Μας βγάζω ξανά στον αφρό, κι ακούω τον Κλεάνθη να παίρνει βαθιές ανάσες, πιασμένος στην πλάτη μου.

Κοιτάζω γύρω μας: κύματα, νύχτα, φεγγάρι, κάτι ακτές στ'αριστερά – στη σωστή μεριά, δηλαδή. Οι Νότιες Ακτές της Ιχθυοδάτιας. Ο Υψηλός Ναός της Έχιδνας απέχει πάνω από είκοσι χιλιόμετρα από την Ιλφόνη· δεν μπορεί νάχουμε ακόμα φτάσει κοντά του. Αλλά δεν έχει σημασία· είμαστε αρκετά μακριά από το λημέρι της Φόνισσας, νομίζω. Μας πηγαίνω προς τις ακτές. Δεν μπορώ να χρησιμοποιώ συνέχεια τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου· με κουράζει.

«...Πού είμαστε;» Ο Κλεάνθης.

«Εκεί που πρέπει.»

«Μας έχασαν;»

«Σου είπα να μην ανησυχείς, δεν σου είπα;»

«Οι άλλοι;»

«Θα είναι μια χαρά, πάω στοίχημα.»

Μας βγάζω σε μια στενή αμμουδιά ανάμεσα σε βράχους. Ο Κλεάνθης μ'αφήνει και βαδίζει μόνος του καθώς διασχίζουμε τα ρηχά. Οι πλωτές ηπειρόνησοι της Υπερυδάτιας δεν κόβονται απότομα σαν να έχει πέσει μαχαίρι επάνω σε μια επιφάνεια· τα νερά τους έχουν και ρηχά σημεία.

Ανοίγω τον σάκο μου (τον οποίο είχα περασμένο σταυρωτά στον ώμο μου, για να μη φύγει, και ο οποίος είναι αδιάβροχος) και τραβάω έξω στεγνά ρούχα και μια πετσέτα. «Φόρεσέ τα,» λέω στον Κλεάνθη. «Γρήγορα, προτού σε ορεχτεί ο Αβυσσαίος.» Κάνει κρύο· είναι χειμώνας ακόμα. Αλλά, και να μην ήταν, πάλι είναι συνετό ν'αλλάξεις ρούχα βγαίνοντας από τη θάλασσα μες στη νύχτα. Εκτός αν είσαι εγώ.

Ο Κλεάνθης νεύει και παίρνει τα στεγνά ρούχα και την πετσέτα. Πηγαίνει πίσω από τις μεγάλες πέτρες που προστατεύουν απ'τον άνεμο, γδύνεται, σκουπίζεται, και ντύνεται. Εγώ κοιτάζω προς τα δυτικά. Δε βλέπω κανένα σκάφος να έρχεται ακόμα.

Ο Κλεάνθης με πλησιάζει. Είμαστε δυο σκοτεινές φιγούρες εδώ, επάνω στην άμμο, πλάι στους βράχους· δεν έχουμε φώτα αναμμένα· είναι πολύ δύσκολο να μας προσέξει οποιοσδήποτε. Αλλά κανείς δεν φαίνεται να μας ψάχνει για την ώρα.

«Πού είναι;» με ρωτά ο Κλεάνθης. «Γιατί καθυστερούν;»

«Περίμενες να φύγουν τόσο γρήγορα; Η Ιουλία θάχει σηκώσει καταιγίδα εκεί πέρα· θα διαμαρτύρεται στην Αρχιέρεια, αναμφίβολα.»

«Αλλά δε θα τολμήσει να την κρατήσει στο λιμάνι... έτσι;»

«Μόνο αν έχει τρελαθεί τελείως. Όμως το αποκλείω, γιατί οι Ηρμάντιοι είναι εχθροί της και, εκτός των άλλων, θέλει και γι'αυτό να τάχει καλά με την επίσημη θρησκεία της Έχιδνας. Θα τους αφήσει να φύγουν, ακόμα κι αν υποπτεύεται ότι η Αθανασία είχε συμφωνήσει μαζί μου να σε βοηθήσω να δραπετεύσεις.»

«Σου χρωστάω τη ζωή μου, Οφιομαχητή.»

«Πάμε να κρυφτούμε πίσω από τους βράχους,» του λέω. «Καλύτερα να είμαστε όσο το δυνατόν πιο καλυμμένοι.»

Δε φέρνει αντίρρηση· πηγαίνουμε. Κι από εδώ μπορούμε τώρα να κοιτάζουμε άνετα τη θάλασσα χωρίς να υπάρχει η παραμικρή πιθανότητα να μας δουν.

«Σου χρωστάω τη ζωή μου,» επαναλαμβάνει ο Κλεάνθης. «Δεν ήταν ανάγκη να με σώσεις – δεν υπήρχε κανένας λόγος–»

«Μου φάνηκε ότι χρειάζονται λίγη βοήθεια.»

«Ναι, αλλά εσύ δεν είχες τίποτα να κερδίσεις–»

«Συμπαθούσα τη γυναίκα σου,» του λέω. «Και όσα περισσότερα μαθαίνω για την αδελφή της τόσο λιγότερο συμπαθώ την Ιουλία.»

«Δεν είναι συμπαθητική,» συμφωνεί ο Κλεάνθης.

«Τα παιδιά σου είναι σίγουρα σε ασφαλές μέρος;»

«Ναι. Το εύχομαι.»

Δεν τον ρωτάω πού βρίσκονται, γιατί ξέρω πως πάλι δεν θα μου απαντήσει – και καλά θα κάνει.

«Κοίτα,» του λέω, καθώς περιμένουμε να δούμε τον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς να πλέει προς τ'ανατολικά, «αποδώ και πέρα δεν μπορώ να κάνω και πολύ περισσότερα για σένα. Θα είσαι μόνος σου.»

«Το καταλαβαίνω...» Προβληματισμένος.

«Θα σου έλεγα να σε πάω στο Κατωβράχι, όπου περιμένουν και οι αγωνιστές από τη Σαλντέρια, αλλά δεν ξέρω αν θα ήθελες. Οι Σαλντέριοι, επιπλέον, θα φύγουν με την πρώτη ευκαιρία· θα πάνε στην πόλη τους. Εσύ πού προτιμάς να πας;»

«Ειλικρινά; Δεν έχω ιδέα, Οφιομαχητή. Δεν έχω ιδέα...»

«Γεώργιο με λένε.»

Περιμένουμε να δούμε το πλοίο της Αρχιέρειας, σιωπηλοί.

Ένα καράβι περνά· δε νομίζω ότι είναι αυτό, αλλά βγάζω τα κιάλια μου και κοιτάζω. Δίκιο είχα. «Δεν είν' αυτό,» λέω στον Κλεάνθη.

Βλέπουμε πλοιάρια και βάρκες να φωτίζουν τη θάλασσα. «Αυτοί πρέπει νάναι οι φίλοι μας...» μουρμουρίζω. Ο Κλεάνθης παραμένει σιωπηλός.

Μετά: έλικες από ψηλά. Δυο μεγάλα, σκοτεινά, μηχανικά πουλιά στον ουρανό, τα οποία ρίχνουν φως στη γη.

«Κρύψου πιο καλά,» του λέω, «γονάτισε. Αν και δε νομίζω ότι θα μας δουν εδώ πέρα.»

Κρυβόμαστε καλύτερα, κι ο Κλεάνθης λέει: «Αν έχουν μάγο μαζί τους...»

«Ας ελπίσουμε ότι δεν έχουν. Δε μπορεί να έχουν μάγους παντού.» Και τώρα σκέφτομαι ότι έκανα ανοησία που δεν του είπα να συνεχίσουμε να βαδίζουμε προς τ'ανατολικά. Όσο πιο μακριά είσαι από τους μάγους τόσο πιο δύσκολα σε εντοπίζουν· πέραν του ενός χιλιομέτρου, ελάχιστοι απ'αυτούς που ξέρουν το Ξόρκι Ανιχνεύσεως μπορούν να σε βρουν· κι ακόμα πιο πέρα σίγουρα σε χάνουν. Αλλά, βέβαια, τα ελικοπτερα θα μπορούσαν να μας προφτάσουν. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι υποπτεύονται πως πήγαμε ανατολικά.

Τέλος πάντων.

Ας δούμε ό,τι είναι να δούμε.

Το ένα ελικόπτερο μάς προσπερνά, συνεχίζει ανατολικά.

Το άλλο, όμως, κάνει ξαφνικά κύκλους από πάνω μας, ρίχνοντας την ακτινοβολία του δυνατού προβολέα του στην αμμουδιά και γύρω της.

«Έχουν μάγο μαζί τους!» γρυλίζει ο Κλεάνθης. «Και με ξέρουν!»

Η οργή μου φουντώνει. Δε θα τελειώσουμε ποτέ με τα μιάσματα της Φόνισσας, λοιπόν!; «Να πάνε στον Αβυσσαίο!» Αρπάζω τον βράχο πίσω απ'τον οποίο κρυβόμαστε. Τον αρπάζω και με τα δύο χέρια, σηκώνοντάς τον πάνω απ'το κεφάλι μου με μια θηριώδη κραυγή καθώς ορθώνομαι.

Ακούω τον Κλεάνθη ν'αναφωνεί, έκπληκτος.

Το φως του ελικοπτέρου με λούζει. Εκτοξεύω τον βράχο καταπάνω του, σαν καταπέλτης, και το χτυπάω. Ο δυνατός κρότος αντηχεί μες στη νύχτα, το αεροσκάφος παίρνει σβούρες στον αέρα, καταλήγει στη θάλασσα τινάζοντας νερά.

«Μα την ουρά της Έχιδνας!» κάνει ο Κλεάνθης. «Σήκωσες... σήκωσες...!»

«Δεν ήταν και τόσο βαρύς. Πάμε!» Τον αρπάζω απ'το χέρι, τραβώντας τον για να σηκωθεί, και τρέχουμε ανάμεσα στις άτσαλες πέτρες της ακτής, για να εξαφανιστούμε, καθώς το άλλο ελικόπτερο έρχεται. Ο Κλεάνθης γλιστρά κάπου-κάπου αλλά τον πιάνω εγκαίρως πάντα και δεν τον αφήνω να πέσει· δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Θα τον κουβαλήσω στον ώμο αν χρειαστεί· όμως, προς τον παρόν, προτιμώ να το αποφύγω. Τα τραύματά μου – αυτά που κέρδισα στη Σαλντέρια –

πονάνε, και ο βράχος που εκτόξευσα – ο οποίος ήταν βαρύς, φυσικά, ακόμα και για εμένα – τα έκανε να πονάνε περισσότερο. Μονάχα η οργή μου με κρατά όρθιο και με ωθεί. Ως συνήθως.

Χανόμαστε μες στη νύχτα και στα βράχια. Προχωράμε για κάποια ώρα, και σταματάμε όταν βλέπουμε τα φώτα ενός παράκτιου χωριού αντίκρυ μας. Οι Νότιες Ακτές δεν είναι ερημικές· έχουν πολύ κόσμο.

Ο Κλεάνθης αγκομαχά. «...Το... πλοίο... της Αρχιερείας...»

«Ξέχνα το αυτό, τώρα. Ούτως ή άλλως δεν θα σταματούσε για να μας πάρει.» Θα ήταν πολύ ριψοκίνδυνο· το είχαμε συμφωνήσει με την Αθανασία. Αλλά είχαμε επίσης πει να περιμένω να δω το καράβι της να φεύγει από την Ιλφόνη προτού κατευθυνθώ προς τον Ναό. Τώρα, όμως, το σχέδιο θα πρέπει ν'αλλάξει. «Πάμε στον Ναό,» λέω στον Κλεάνθη. «Μπορείς να οδοιπορήσεις είκοσι χιλιόμετρα μες στη νύχτα, έξω από δρόμο;»

«Ίσως. Δεν είμαι τόσο γέρος ακόμα, Γεώργιε.»

«Τέλος πάντων. Άμα έχεις πρόβλημα θα σε κουβαλήσω.»

Ο Κλεάνθης γελά. «Θα με κάνεις να ντρέπομαι να διηγηθώ τούτη την ιστορία, γαμώτο!»

«Να εύχεσαι να μπορείς να τη διηγηθείς,» του λέω, και ξεκινάμε να βαδίζουμε, προσπερνώντας το χωριό.

«Πού θα πας τώρα, Γεώργιε;» ρώτησε ο Βικέντιος, το πρωί, καθώς στέκονταν έξω από την είσοδο του Ναού και ο Οφιομαχητής είχε πλάι του τον Γκριζοχαίτη, κρατώντας τον από τα ηνία. «Γιατί δεν μένεις μαζί μας μερικές μέρες ακόμα;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν αισθάνομαι πως θέλω να μείνω άλλο εδώ. Η αναζήτησή μου δεν έχει τελειώσει, Πρωθιερότατε. Δεν έχω μάθει τίποτα ουσιαστικά για το παρελθόν μου – και είμαι σχεδόν τρία χρόνια στη διάστασή σας.» Μέσα του, το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου δάμαζε τη φαρμακερή οργή του.

«Ίσως να μην είσαι από άλλη διάσταση,» του είπε ο Ευτύχιος. «Ίσως να είσαι από την Υπερυδάτια. Αλλιώς η Μεγάλη Κυρά δεν θα σου έδινε τόσα δώρα.»

Δώρα; Ο Γεώργιος δεν θεωρούσε την κατάστασή του «δώρο». Κατάρα, ίσως. «Θα συνεχίσω να ψάχνω,» είπε, «και θα δούμε.»

Ο Ευτύχιος έκανε να διαφωνήσει ξανά, αλλά ο Βικέντιος τον διέκοψε: «Ο Φιλημένος,» είπε, «πρέπει να κάνει εκείνο που αισθάνεται, αδελφέ μου.»

«Ασφαλώς, Ιερότατε.»

Ο Οφιομαχητής τούς χαιρέτησε δια χειραψίας, και αυτούς τους δύο και τους άλλους ιερωμένους που στέκονταν κοντά τους. «Ίσως να ξανασυναντηθούμε στο μέλλον,» τους είπε, και καβάλησε τον Γκριζοχαίτη. «Ευχαριστώ για τη φιλοξενία και τις ιστορίες. Μου λύσατε πολλές απορίες γι' αυτό το ερείπιο.»

«Κι εσύ μας δημιούργησες πολλές απορίες, Οφιομαχητή,» αποκρίθηκε ο Βικέντιος, γελώντας. «Είχαμε καιρό να σκεφτούμε τόσο τα Χαλάσματα των Όφρων.»

«Πολύ καιρό, ίσως, Ιερότατε,» είπε ο Ευτύχιος. Και προς τον Γεώργιο: «Να προσέχεις την Αίρεση του Ονειρόφρεως. Αν έχουν καταλάβει ποιος είσαι – τι είσαι....»

«Το μόνο που νομίζω πως τους ενδιέφερε από εμένα ήταν να βγάλω απ'τη μέση τον Άρχοντα των Ερειπίων, κι αυτό δεν έγινε. Κατά τα άλλα, μην ξεχνάτε ότι δεν μπορείς να στείλεις εφιαλτικά όνειρα σε κάποιον που δεν κοιμάται.» Τους χαιρέτησε γι'ακόμα μια φορά και χτύπησε τον Γκριζοχαίτη στα πλευρά με τα τακούνια των μποτών του.

Το άλογο κάλπασε πάνω στο μονοπάτι που διέσχιζε το Καρφί και βγήκε στην ενδοχώρα της Κεντρυδάτιας. Στους Δυτικούς Αγρούς.

Πού να πήγαινε τώρα; αναρωτήθηκε ο Οφιομαχητής. Στην Ηχώπολη; Ή, καλύτερα, κάπου μακριά από εδώ; Η Ιωάννα των Αγρών ακόμα θα τον κυνηγούσε, υπέθετε, και δεν νόμιζε πως είχε τίποτα χρήσιμο να μάθει σ'ετούτους τους τόπους... Να κατευθυνόταν βόρεια, στη Νιρλόβη; Όταν ήταν στην Κιρβιάδα είχε ακούσει μια φήμη, αν θυμόταν καλά, για ένα εξωδιαστασιακό πλοίο που το περίμεναν στη Νιρλόβη αλλά είχε χαθεί. Το είχε αναφέρει ένας ναυτικός... αλλά ο Δημήτριος Ζερδέκης πίστευε ότι μάλλον ήταν ανοησίες. Η πληροφορία δεν έμοιαζε αξιόπιστη. Τότε, όμως, ο Γεώργιος είχε σκεφτεί ότι μπορεί να πήγαινε στη Νιρλόβη.

Τι είχε να χάσει πηγαίνοντας εκεί τώρα; Τίποτα, προφανώς. Και δεν είχε κανένα καλύτερο μέρος για να κατευθυνθεί. Πιο καλά στη Νιρλόβη παρά στην Ηχώπολη.

Μέσα στο ηλιόλουστο καλοκαιρινό πρωινό, κάλπαζε επάνω στους Δυτικούς Αγρούς, προς τα ανατολικά, σκοπεύοντας να φτάσει στη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με τη Νιρλόβη περνώντας μέσα από τα Βρεγμένα Δάση.

Αλλά δεν πρόλαβε να πάει μακριά από το Καρφί.

Οι Γενναίοι τον περίμεναν κρυμμένοι πίσω από ένα σύδεντρο και, βλέποντάς τον να έρχεται, του όρμησαν. Μερικοί ήταν επάνω σε δίκυκλα, περισσότεροι επάνω σε άλογα, και κάποιοι πεζοί. Η Ιωάννα των Αγρών ήταν μαζί τους, καβαλώντας δίκυκλο και βαστώντας βαλλίστρα στο ένα χέρι. Συνολικά, αριθμούσαν καμιά πενηνταριά – πιο πολλοί απ'αυτούς που είχε συναντήσει ο Γεώργιος στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών.

Τους είδε τώρα να έρχονται καταπάνω του και δεν είχε αμφιβολία ποιοι ήταν. Για Αγροφύλακες, πάντως, δεν φαινόταν. Και ήξερε πως ούτε κι εκείνος δεν μπορούσε να τα βάλει με τόσους όταν ήταν

κατάλληλα προετοιμασμένοι· διέκρινε πως σχεδόν όλοι κρατούσαν βαλλίστρα, ή πιστόλι, ή τουφέκι. Δε σκόπευαν να τον ζυγώσουν· σκόπευαν να τον κυνηγήσουν σαν ζώο των αγρών, από απόσταση. Παρόμοια τακτική με του Άνθιμου Ορπέλλιου, που τα βέλη των βαλλιστροφόρων του παραλίγο να στείλουν τον Οφιομαχητή στον Αβυσσαίο. Εκείνοι, βέβαια, ήταν όλοι τους ναυτομαχητές του Πολιτοβασιλέα, άριστα εκπαιδευμένοι· μα και τούτοι εδώ ήταν πολλοί· ακόμα κι αν τα δύο τρίτα αστοχούσαν, το ένα τρίτο έφτανε για να τον τραυματίσει σοβαρά. Και εδώ δεν είχε συντρόφους μαζί του για να τον σώσουν. Εκτός από την Ευθαλία και τον Γκριζοχαίτη, ήταν μόνος.

Απομακρύνοντας την οργή του, ώθησε το άλογο να τρέξει, ολοένα και πιο γρήγορα, προς τ'ανατολικά, ενώ το βλέμμα του αναζητούσε κάποιο μέρος όπου θα μπορούσε να σταματήσει για ν'αμυνθεί. Οι Γενναίοι δεν ήταν πολύ κοντά του όταν είχαν ξεπροβάλει από την κρυψώνα τους· οι Δυτικοί Αγροί ήταν γενικά ανοιχτός τόπος· κι έτσι ο Γεώργιος είχε προβάδισμα. Όμως, ακόμα κι αν κατάφερνε να ξεφύγει από τους ιππείς, οι δικυκλιστές θα τον προλάβαιναν στα σίγουρα. Δεν υπήρχε άλογο που να τρέχει πιο γρήγορα από δίκυκλο.

Ο Οφιομαχητής κοίταξε πίσω του. Ναι, οι δικυκλιστές πλησίαζαν, κέρδιζαν έδαφος με επικίνδυνα ταχύ ρυθμό. Περισσότεροι από μια ντουζίνα στο σύνολό τους. Και είχαν ήδη αρχίσει να του ρίχνουν. Ο Γεώργιος έσκυψε πάνω στο άλογό του. Δυο βέλη πέρασαν από τόσο κοντά που τ'άκουσε να σφυρίζουν. Ο Γκριζοχαίτη αγκομαχούσε τρομαγμένα, καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο.

Ο Οφιομαχητής, ενώ κρατιόταν από τα ηνία με το ένα χέρι, τράβηξε το βελονοβόλο από την κάπα του με το άλλο.

Ένα δίκυκλο ήρθε από δίπλα, κι ο καβαλάρης ύψωσε πιστόλι – ενεργοβόλο μάλλον – αλλά δεν πρόλαβε να πατήσει τη σκανδάλη. Η βελόνα του Οφιομαχητή τον βρήκε στο αριστερό μάτι, κι αμέσως έπεσε από τη σέλα του, κουτρουβαλώντας.

Ένας άλλος δικυκλιστής απ'την αντίθετη μεριά–

–και μια γυναικεία φωνή από πίσω: «Κυκλώστε τον, τον δαίμονα! Κόψτε του το δρόμο, ρε!» Η Ιωάννα των Αγρών, αναμφίβολα.

Ο δεύτερος δικυκλιστής κρατούσε βαλλίστρα. Πάτησε τη σκανδάλη και αστόχησε το κεφάλι του Οφιομαχητή για κάμποσα εκατοστά. Το

βελονοβόλο του Γεώργιου δεν αστόχησε· η βελόνα καρφώθηκε στο σώμα του Γενναίου, κι εκείνος έπεσε από το δίκυκλο ουρλιάζοντας καθώς Ενδότερες Φλόγες τον έκαιγαν.

Δύο κάτω, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Άλλοι δέκα-και-κάτι απομένουν. Κι άλλοι σαράντα-τόσοι που τους ακολουθούν...

Τέσσερα δίκυκλα τον προσπέρασαν, με τους μεταλλικούς τροχούς τους να τινάζουν χώματα και ξερό χορτάρι. Έκαναν απότομη στροφή και σταμάτησαν αντίκρυ του Οφιομαχητή, υψώνοντας τηλέμαχα όπλα, σημαδεύοντάς τον.

Εκείνος έγειρε πάνω στη σέλα του, κρεμάστηκε στο πλάι, και – έχοντας κρύψει το βελονοβόλο μες στην κάπα του – τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας.

«ΡΙΣΤΕ ΤΟΥ!» ούρλιαξε η Ιωάννα των Αγρών, από πίσω.

Βέλη και ενεργειακές ριπές έπεσαν, αλλά οι καριόληδες ήταν άστοχοι, δεν τον πέτυχαν έτσι όπως κρεμόταν στο πλάι του αλόγου. Πέτυχαν όμως το άλογο. Δύο βέλη καρφώθηκαν επάνω του. Ο Γκριζοχαίτης χρεμέτισε πονεμένα, και έπεσε–

–πλακώνοντας τον Γεώργιο.

Άλλος άνθρωπος, φυσικά, θα είχε σκοτωθεί. Ή θα είχε, τουλάχιστον, σπάσει όλα του τα κόκαλα.

Αλλά όχι ο Οφιομαχητής. Με τα χέρια και τα πόδια του συγκρατούσε εύκολα το βάρος του αλόγου, και σκέφτηκε: Άσ' τους να νομίσουν ότι δεν μπορώ να σηκωθώ... μένοντας εκεί, ακίνητος, ενώ μια άλλη φωνή – η φωνή της φαρμακερής οργής του – ζητούσε τον θάνατό τους. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κρατούσε σε απόσταση.

Θα πεθάνουν οι γαμημένοι· το είχα συμπαθήσει αυτό το άλογο.

Δίκυκλα σταμάτησαν γύρω του, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης.

«Αυτό ήταν!» Η φωνή της Ιωάννας των Αγρών. «Έπεσε ο καριόλης! Δεν ήταν και τόσο δυνατός, τελικά, ε, ρε; Κανείς δεν τα βάζει μαζί μας! Πάρτε τον αποκεί δα και θα τονε σταυρώσουμε, τον άθλιο μαυρόπετσο μπάσταρδο· θα τονε κάμνουμε σημαία να τονε βλέπουν όλοι και να ξέρουν ότι–»

Αρκετά μ'αυτές τις μαλακίες, γαμώ την πουτάνα του Λοκράθου! γρύλισε ο Γεώργιος μέσα του, και σηκώθηκε όρθιος σηκώνοντας και το νεκρό άλογο μαζί του. Πάνω απ'το κεφάλι του, με τα δύο χέρια.

Αναφώνησαν, σαστισμένοι.

Το εκτόξευσε καταπάνω στην Ιωάννα των Αγρών κι αυτούς που ήταν συγκεντρωμένοι κοντά της. Σωριάστηκαν σαν μπουκάλια, μαζί με τα δίκυκλά τους, κραυγάζοντας.

Το Φιλί της Έχιδνας το είχε αφήσει κάτω προς στιγμή, αλλά τώρα το άρπαξε και χίμησε σε δύο που ήταν ακόμα πάνω σε δίκυκλα. Έκαναν να υψώσουν βαλλίστρες για να τον στοχεύσουν, όμως η μακριά λεπίδα, αστράφτοντας στο δυνατό φως των ήλιων, έκοψε το κεφάλι του ενός και τα χέρια της άλλης με την ίδια σπαθιά. Η γυναίκα έπεσε απ'το δίκυκλο ουρλιάζοντας καθώς αίμα τινάζοταν απ'τους καρπούς της. Ο Οφιομαχητής την άρπαξε από τα ξανθά της μαλλιά με το ελεύθερό του χέρι και την εκτόξευσε καταπάνω σε δυο άλλους δικυκλιστές. Ύστερα καβάλησε το δίκυκλό της κι έβαλε σε κίνηση τους τροχούς του, τρέχοντας προς τ'ανατολικά προτού συνέλθουν και τον κυνηγήσουν, και προτού έρθουν και οι σαράντα-κάτι άλλοι που ήδη πλησίαζαν γρήγορα, καλπάζοντας πάνω σε άλογα, τρέχοντας με τα πόδια.

Ο Γεώργιος, μετά από λίγο, κοίταξε πίσω του. Οι δικυκλιστές τον καταδίωκαν. Δεν πρέπει να ήταν περισσότεροι από μια ντουζίνα τώρα. Μπορούσε ίσως να γυρίσει, να πέσει ανάμεσά τους, και να τους λιανίσει. Το πρόβλημα ήταν οι άλλοι που ακολουθούσαν. Ήταν πολλοί, και το πεδίο τούς ευνοούσε. Δεν υπήρχαν μέρη εδώ τα οποία ο Γεώργιος μπορούσε να χρησιμοποιήσει προς όφελός του. Θα τον κύκλωναν και θα τον σκότωναν. Έπρεπε να βρει έναν καλύτερο τρόπο για να τους αντιμετωπίσει.

Τα Βρεγμένα Δάση;

Δε μπορούσε να σκεφτεί καμιά ευνοϊκότερη τοποθεσία. Και δεν ήταν μακριά όταν έτρεχες επάνω σε δίκυκλο. Δεδομένου ότι βρισκόταν σχετικά κοντά στον Βουλιαγμένο Γιαλό όταν άρχισαν να τον κυνηγάνε, η απόσταση που τον χώριζε από τα δάση ήταν σίγουρα λιγότερη από είκοσι χιλιόμετρα· την είχε μετρήσει στον χάρτη του, ερχόμενος προς τον Ναό.

Έστριψε βόρεια.

Και οι δικυκλιστές συνέχισαν να τον καταδιώκουν. Οι άλλοι – οι ιππείς και οι πεζοί – ήταν ολοένα και πιο μακριά, έβλεπε ο Γεώργιος ριχνοντας βλέμματα πίσω του. Να γύριζε τώρα να αντιμετωπίσει τους

δικυκλιστές; Όχι. Θα σκορπίζονταν, δε θα τον άφηναν να τους πλησιάσει, και θα του έριχναν με τα τηλέμαχα όπλα τους. Δε μπορεί να ήταν τόσο ηλίθιοι όσο φαίνονταν. Και τώρα, ύστερα απ' αυτό που είχαν δει με το ιπτάμενο άλογο, πρέπει να ήταν ακόμα πιο προσεχτικοί μαζί του.

Θα με χάσουν στα Βρεγμένα Δάση... αν τολμήσουν καν να με ακολουθήσουν εκεί. Κι αν δεν με χάσουν – κακό δικό τους! Η φαρμακερή οργή του έβραζε. Ανάμεσα στις ομίχλες, στους χοντρούς κορμούς, και στη βλάστηση, θα τους έκανε κομμάτια!

Περνούσε γύρω και μέσα από χωράφια και βοσκοτόπια, κοντά από αγροικίες και χωριά· έκανε, άθελά του, ζημιές στα σπαρτά, τρώμαζε τα ζώα, τρώμαζε τους αγρότες και τους ποιμένες. Αλλά δυστυχώς δεν μπορούσε να τα αποφύγει αυτά.

Και οι κυνηγοί του πλησίαζαν...

Εξαπέλυαν βολές ξανά, αλλά από πίσω του μόνο· δεν προσπαθούσαν να έρθουν από δίπλα τώρα – είχαν βάλει μυαλό. Μάθαιναν από τα λάθη τους. Κακό αυτό για εμάς, Ευθαλία. Κακό, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής καθώς ήταν σκυφτός πάνω στη σέλα του.

Γαμώ την ουρά της Έχιδνας! Είχε μπλέξει χωρίς να το θέλει μ' αυτούς τους γαμημένους καριόληδες στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών! Η οργή του ήταν μια μαινόμενη θύελλα εντός του.

Αισθάνθηκε, ξαφνικά, ένα τράνταγμα από κάτω του κι άκουσε τριγμούς που δεν προμήνυαν τίποτα το καλό... Κάποια ενεργειακή ριπή είχε χτυπήσει το δίκυκλό του, προκαλώντας προβλήματα στα κυκλώματα. Ναι, ήδη έχανε ταχύτητα· το έβλεπε.

Ένα βέλος σφύριξε από πάνω του.

Η Ευθαλία σύριξε, αgridμένα, τυλιγμένη δυνατά γύρω από τον πήχη του.

«Τι διαμαρτύρεσαι;» γρύλισε ο Γεώργιος. «Νομίζεις ότι εμένα μ' αρέσει η κατάσταση;»

Το δίκυκλο θα ψοφούσε· δε φαινόταν ότι θα συνερχόταν. Και οι Γενναίοι δικυκλιστές ζύγωναν μαζί με την Ιωάννα των Αγρών – τα μακριά μαύρα μαλλιά της ανέμιζαν σαν μανδύας πίσω της. Η φωνή της έφτασε στ' αφτιά του Γεώργιου, αν και απόμακρα: «Ρίξτε τον απ' τόχημα... Ρίξτε τον...»

Το όχημα θα πέσει από μόνο του, καριόλα, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Αλλά, προτού συμβεί αυτό, αποφάσισε εκείνος να το εγκαταλείψει εκεί όπου προτιμούσε.

Ένα τέμενος του Νηρέα ήταν παραδίπλα, πλάι σ'ένα ρυάκι. Ο Γεώργιος κατεύθυνε το δίκυκλο προς τη μεριά του, και πήδησε απ'τη σέλα, κουτρουβάλησε, πετάχτηκε όρθιος, με την Ευθαλία να συρίζει ξανά επάνω στο χέρι του.

Το τέμενος ήταν εν μέρει ανοιχτό εν μέρει κλειστό. Το ανοιχτό μέρος είχε μόνο πλακόστρωτο δάπεδο, κολόνες, υπόστεγο, και βωμό· και το κλειστό μέρος ήταν δίπλα του: ένα παραλληλόγραμμο οικοδόμημα, όχι μεγαλύτερο από μέτριο ισόγειο σπίτι, χτισμένο με πέτρα και ξύλο.

Ο Οφιομαχητής μπήκε ανάμεσα στους κίονες του ανοιχτού χώρου του τεμένους, κι αμέσως μια ξύλινη πόρτα άνοιξε από τη μεριά του περιτειχισμένου χώρου. Ένας άντρας παρουσιάστηκε, ντυμένος με ιερατικά άμφια του Νηρέα και βαστώντας ενεργειακό πιστόλι. Σημαδεύοντας τον Γεώργιο.

«Ποιος είσαι;» είπε αμέσως. «Πού νομίζεις ότι πηγαίνεις; Είναι ιερός τόπος εδώ!» Μάλλον νόμιζε ότι είχε να κάνει με κάποιον από άλλη διάσταση ο οποίος δεν είχε ιδέα για τα ήθη της Υπερυδάτιας, υπέθεσε ο Οφιομαχητής.

Και δάμασε τη θηριώδη οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Συγγνώμη,» είπε, «αλλά δε μπορώ να φύγω.»

Οι Γενναίοι είχαν ήδη πλησιάσει· απλώνονταν, καβάλα στα δίκυκλά τους, γύρω από το τέμενος. «Βγες έξω, ξένε!» φώναξε η Ιωάννα των Αγρών. «Βγες έξω!»

Ο ιερέας τούς κοίταξε και τα μάτια του γούρλωσαν. «Φύγε!» είπε στον Γεώργιο. «Φύγε αποδώ – τώρα!»

«Κατέβασε το όπλο σου· δεν μπορώ να φύγω—»

Ο ιερέας τού έριξε με το πιστόλι. Η ενεργειακή ριπή τον τράνταξε, αλλά παρέμεινε όρθιος· η οργή του αποτίναξε στη στιγμή τα αποτελέσματα της ενέργειας επάνω στο σώμα του, κι ο Οφιομαχητής άρπαξε τον καρπό του ιερωμένου του Νηρέα και τον γύρισε. Ο άντρας κραύγασε, έπεσε στα γόνατα, καθώς το πιστόλι γλιστρούσε από τα παράλυτα δάχτυλά του.

Ο Γεώργιος πρόσεξε να μην του σπάσει το χέρι αλλά συνέχισε να το κρατά. «Θα μείνω,» του είπε. «Κι αν κάνεις κι άλλη ανοησία θα σε χτυπήσω. Με καταλαβαίνεις;» Τον ελευθέρωσε και τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας.

Είδε τους Γενναίους και την Ιωάννα των Αγρών να υψώνουν οπλισμένες βαλλίστρες, να τον σημαδεύουν. Κρύφτηκε πίσω από μια κολόνα, και κανένα από τα βέλη που ήρθαν δεν τον πέτυχε.

Ο ιερέας ακόμα βογκούσε, κρατώντας τον καρπό του. «...Θα μας σκοτώσουν και τους δύο!... Ξέρεις ποιοι είν' αυτοί;»

«Ξέρω. Τους έχω ξανασυναντήσει. Δεν τα πήγαμε καλά τότε, και ούτε τώρα τα πάμε καλά.»

«Φύγε! Θα μας σκοτώσουν και τους δύο!» επανέλαβε ο ιερέας. «Δε θα σεβαστούν ότι είναι ιερός χώρος!»

«Άμα θέλουν ας έρθουν.» Εδώ είχε αρκετή κάλυψη, και μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει προς όφελός του. Αν και, βέβαια, σύντομα θα έρχονταν κι οι ιππείς που ακολουθούσαν, και αυτοί ήταν περισσότεροι από μια ντουζίνα. Δύο ντουζίνες τουλάχιστον. Οι πεζοί ήταν λιγότεροι – έτσι του είχαν φανεί – και θα πλησίαζαν ακόμα πιο μετά – αν προλάβαιναν καν να έρθουν προτού τελειώσει η μάχη. Δεν τον ανησυχούσαν.

Κι άλλα βέλη έπεσαν από τους Γενναίους και την Ιωάννα των Αγρών, καθώς και ενεργειακές ριπές. Ο ιερέας κρύφτηκε πλάι στον βωμό. Καμιά βολή δεν χτύπησε ούτε αυτόν ούτε τον Οφιομαχητή.

«Το σημάδι σας εξακολουθεί να είναι χάλια!» τους φώναξε ο Γεώργιος, για να τους προκαλέσει. Αλλά, όπως είχε ήδη υποθέσει, δεν ήταν τόσο ηλίθιοι όσο φαινονταν. Έμειναν στις θέσεις τους, κι έριξαν κι άλλα βέλη. Όλα άστοχα. Ο ανοιχτός χώρος του τεμένους γέμισε απ'αυτά.

«Φύγετε!» φώναξε ο ιερέας, απεγνωσμένα. «Σας παρακαλώ, φύγετε! Είναι ιερός τόπος!»

«Ένας κακούργος είναι μες στον ιερό τόπο σου, Αρτέμει!» του απάντησε η Ιωάννα των Αγρών. «Διώξ' τον, ή χτύπησέ τον! Κάμνε κάτι!»

«Δε μπορώ! Μ'έχει αφοπλίσει! Μ'έχει αφοπλίσει!» Και, ακόμα γονατισμένος πίσω απ'τον βωμό, έγνεψε στον Οφιομαχητή ότι δεν πρόκειται να τον πείραζε, δεν πρόκειται να τον πείραζε. Αυτός ο μαυρόδερμος ξένος είχε τρομοκρατήσει τον Αρτέμιο. Μα τον Νηρέα, είχε δεχτεί

ολόκληρη ενεργειακή ριπή πάνω στο στήθος του αλλά δεν είχε πέσει! Και η λαβή του ήταν σαν μέγγενη! Τι άνθρωπος ήταν; Ήταν καν άνθρωπος; Τι ήταν;

«Άμα δεν κάμνεις κάτι, είσαι σύμμαχός του! Θα πεθάνεις μαζί του!» απείλησε η Ιωάννα των Αγρών, καθώς βέλη έπεφταν ξανά – άστοχα. Ο Οφιομαχητής πήγαινε απ'τη μια κολόνα στην άλλη και δεν μπορούσαν να τον σημαδέψουν.

«Δεν είμαι σύμμαχός του!» κραύγασε ο Αρτέμιος. «Τώρα ήρθε! Δεν τον ήξερα! Πού να τον ξέρω; Δεν είμαι σύμμαχός του!»

Ο Οφιομαχητής προσπαθούσε να σκεφτεί έναν τρόπο για να φύγει. Όσο έμενε εδώ, απλά κέρδιζε λίγο χρόνο. Λίγο. Γιατί οι ιππείς ζύγωναν – έβλεπε τη σκόνη τους στο βάθος καθώς κάλπαζαν πάνω στους ανοιχτούς τόπους – κι όταν έρχονταν θα ορμούσαν όλοι μαζί, από κάθε μεριά. Το τέμενος δεν ήταν μεγάλο.

Ο Γεώργιος έδειξε την πόρτα απ'την οποία είχε βγει ο ιερέας – ο Αρτέμιος, όπως τον είχε αποκαλέσει η Ιωάννα των Αγρών. «Τι έχεις εκεί μέσα; Έχεις όπλα;»

«Όχι, όχι, μα τον Νηρέα! Τι όπλο νάχω;»

«Μη μου λες ψέματα.»

Το παράξενο βλέμμα του ξένου τον τρόμαξε. «Κάτι βασικά όπλα μοναχά – για βασική άμυνα. Και το ένα...» κοίταξε το πεσμένο πιστόλι του, «το ένα είναι κάτω.»

Ο Οφιομαχητής έσκυψε και το έπιασε ενώ απέφευγε ένα βέλος των Γενναίων. «Τι μεταφορικό μέσο έχεις;»

«Ένα καρό, αλλά–»

«Και ποιος το σέρνει; Εσύ;»

«Το άλογό μου, αλλά–»

«Δεν έχεις κανένα μηχανοκίνητο όχημα;»

«Όχι.»

«Πάω μέσα, να δω.»

«Όχι! Μα τον Νηρέα, τ'ορκίζομαι, ξένε! Δεν έχω! Μη με ληστέψεις, σε ικετεύω! Είναι ιερός τόπος, είμαι ιερό πρόσωπο.»

Μαλάκας είσαι, σκέφτηκε οργισμένα ο Γεώργιος, κι έριξε στους Γενναίους με το ενεργειακό πιστόλι – μία, δύο φορές. Η δεύτερη ριπή

χτύπησε έναν και τον πέταξε από το δίκυκλό του. Αλλά ήταν και η τελευταία μες στο πιστόλι.

Οι Γενναίοι άρχισαν να κινούνται, να κάνουν κύκλους γύρω απ'το τέμενος, για να μη μπορεί εύκολα να τους σημαδέψει.

«Δεν έχεις άλλες μπαταρίες γι'αυτό το μαραφέτι;» ρώτησε ο Γεώργιος τον ιερέα.

«Έχω, αλλά—»

«Πήγαινε και φέρ' τες – τώρα! Κουνήσου!»

«Θα μας σκοτ—»

«Θα σε σκοτώσω πρώτος! –Κουνήσου!»

Ο ιερέας τινάχτηκε από το πλάι του βωμού κι έτρεξε προς την πόρτα, την άνοιξε – πέφτοντας επάνω της, κουτουλώντας την ουσιαστικά – και μπήκε. Μετά από λίγο παρουσιάστηκε στο κατώφλι κρατώντας τέσσερις μπαταρίες στα χέρια, φοβούμενος να βγει απ'το οίκημα. «Αυτές είναι,» είπε. «Αυτές.»

«Ρίξ' τες μου.»

Ο Αρτέμιος τις έριξε στα πόδια του Γεώργιου που ήταν καλυμμένος πίσω από μια κολόνα. Έπεσαν σκόρπιες. Ο Οφιομαχητής έπιασε τη μία και την έβαλε στο πιστόλι, πετώντας τη χρησιμοποιημένη. Αλλά ήταν σίγουρος πως το ενεργοβόλο δεν θα τον βοηθούσε και πολύ. Οι Γενναίοι είχαν τώρα πάρει απόσταση· βρίσκονταν πέρα από το βεληνεκές του, όμως αρκετά κοντά για να μπορούν να επιτεθούν με τις βαλλίστρες τους.

Και το έκαναν. Βέλη έπεφταν.

Ο Γεώργιος ρώτησε τον Αρτέμιο: «Το ρυάκι πόσο βαθύ είναι;»

«Όχι πολύ. Μπορείς να πατήσεις μέσα. Εσένα θα σου έφτανε ως τη μέση.»

Γαμώτο! Δεν μπορούσε, επομένως, να τους ξεφύγει βουτώντας.

Και οι ιππείς πλησίαζαν... πλησίαζαν. Φέρνοντας πολλή σκόνη και πολλά όπλα.

«Βγες έξω να λογαριαστούμε, καριόλη!» φώναξε η Ιωάννα των Αγρών. «Μόνο όταν μπερδεύεσαι μες στο Παζάρι κάνεις τον καμπόσο; Βγες έξω, ρε, άμα κοτάς! Βγες!»

Η οργή του παραλίγο να τον ωθήσει να ορμήσει καταπάνω τους, αλλά τη δάμασε. Θα ήταν ανόητο να αφήσει την κάλυψη του τεμένους·

θα τον γέμιζαν βέλη. Ακόμα κι αν οι μισοί τον πετύχαιναν, αμφίβολο ήταν αν μετά θα μπορούσε να σταθεί – ειδικά από τέτοια απόσταση που θα τον είχαν χτυπήσει.

Τινάχτηκε πίσω απ'τον βωμό του Νηρέα ο οποίος ήταν λαξεμένος με απεικονίσεις τρεχούμενων νερών και ακόλαστων γυναικών – Νηρηίδες, προφανώς. Ήταν φτιαγμένος από βαριά πέτρα. Ο Γεώργιος τον άρπαξε με τα δύο χέρια, τον σήκωσε–

(Ο Αρτέμιος ούρλιαξε: «Τι...! τι...! τι...!» Δε μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του.)

–και τον εκτόξευσε καταπάνω στους δικυκλιστές, στοχεύοντας την Ιωάννα των Αγρών. Δεν τη χτύπησε, όμως· χτύπησε αυτόν που ερχόταν πίσω της, έτσι όπως περιφέρονταν γύρω απ'το τέμενος. Ο άντρας έπεσε απ'το δίκυκλό του κραυγάζοντας.

Βέβηλε! άρχισαν να φωνάζουν οι άλλοι. Βέβηλε κωλοξένε! ΒΕΒΗΛΕ ΚΩ-ΛΟΞΕΝΕ! Και η Ιωάννα: «Κάμνε κάτι, ρε πούστη ιερέα! Σου ρημάζει το τέμενος, ρε έκφυλε! Κάμνε κάτι, ρε πούστη ιερέα!»

Αλλά ο Αρτέμιος μπορούσε μονάχα να κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. Δεν τολμούσε να επιτεθεί σ'αυτόν τον μαυρόδερμο άγνωστο. Ήταν άνθρωπος, αναρωτιόταν, ή δαίμονας;

«Για ελάτε πιο κοντά, αφού θες να λογαριαστούμε, γαμημένη πουτάνα του Λοκράθου!» φώναξε ο Οφιομαχητής, κραδαίνοντας το Φιλί της Έχιδνας, μισοκρυμμένος πίσω από μια κολόνα τώρα. Η λεπίδα του στραφτάλιζε στο φως των ήλιων. «ΕΛΑΤΕ, ψωριάρηδες καβουρόφιλοι βατραχογάμηδες! ΕΛΑΤΕ!»

Οι Γενναίοι έμοιαζαν έτοιμοι να χιμήσουν, αλλά η αρχηγός τους τους έκανε νόημα να μείνουν πίσω. «Θαρθούμε, μη βιάζεσαι! Θαρθούμε! Και θα σε κρεμάσουμε ζωντανό, μαύρε πούστη! Ζωντανό θα σε κρεμάσουμε!»

Οι ιππείς ζύγωναν... ζύγωναν... Δεν ήταν μακριά πια. Ο καλπασμός τους αντηχούσε σαν καλοκαιρινές βροντές μες στην τρομερή ζέστη των δίδυμων ήλιων.

Ο Οφιομαχητής καταράστηκε σιωπηλά. Δε μπορώ να τους προκαλέσω. Πραγματικά, δεν είναι τόσο θατραχοκέφαλοι όσο φαίνονται. Γαμώ την ουρά της Έχιδνας και τις πουτάνες του Λοκράθου! Θα τους λιάνιζε προτού τον σκοτώσουν! Θα τους έκανε να μετανιώσουν που τον

σκότωσαν πριν ανακαλύψει το χαμένο παρελθόν του! Τούτη η γαμνημένη γη των Δυτικών Αγρών θα έπινε το αίμα τους για να βγάλει τους επόμενους καρπούς της!

Η οργή του ήταν μια φαρμακερή θύελλα μέσα του.

Οι ιππείς έφτασαν.

«ΡΙΣΤΕ ΤΟΥ!» κραύγασε η Ιωάννα των Αγρών δείχνοντάς τον με το σπαθί της. «Βροχή τα βέλη σας! Βροχή του Νηρέα στο τέμενος του Νηρέα! Βροχή!»

Και όντως τα βέλη έπεσαν βροχή καθώς οι ιππείς και οι δικυκλιστές περιφέρονταν γύρω από το τέμενος. Αν δεν είχε υπόστεγο θα είχαν κάνει πραγματική βροχή, αλλά τώρα έπρεπε να προσπαθούν να χτυπήσουν τον στόχο τους από τα πλάγια, ανάμεσα από τις κολόνες. Τα βλήματα, όμως, ήταν τόσα πολλά που οι κολόνες δεν μπορούσαν πλέον να προσφέρουν αποτελεσματική κάλυψη, ούτε καν για έναν πεπειραμένο πολεμιστή σαν τον Οφιομαχητή.

Τινάχτηκε προς την πόρτα όπου στεκόταν ακόμα ο Αρτέμιος μοιάζοντας κοκαλωμένος–

–και δυο βέλη καρφώθηκαν επάνω του: ένα στον αριστερό μηρό, ένα στον δεξή ώμο. Δεν αισθάνθηκε πόνο μες στη μάνητά του.

Ο ιερέας έκανε αμέσως να κλείσει την πόρτα. Ο Γεώργιος τον πρόλαβε, έσπρωξε, και τον πέταξε πίσω, μπαίνοντας. Ο Αρτέμιος κατρακύλησε μες στο δωμάτιο, χτυπώντας το κεφάλι του σε μια καρέκλα και πέφτοντας αναίσθητος. Ο Γεώργιος έκλεισε την πόρτα πίσω του και τράβηξε την αμπάρα. Ξεκάρφωσε τα βέλη από πάνω του και τα πέταξε παραδίπλα σαν ξυλαράκια.

Το μέρος δεν έμοιαζε με τίποτα περισσότερο από ένα συνηθισμένο σπίτι, παρατήρησε, αν και αρκετά καλοφτιαγμένο. Μια άλλη πόρτα ήταν μισάνοιχτη – και κάποιος κρυφοκοίταζε από εκεί. Ο Γεώργιος πρόσξε το μάτι του–

–και η πόρτα αμέσως έκλεισε.

Τα βέλη των Γενναίων άρχισαν να σπάνε τα παράθυρα του οικήματος, εισβάλλοντας.

Κανένas σεβασμός για τον Νηρέα, σκέφτηκε ειρωνικά ο Γεώργιος. Ντροπή τους. Η Ευθαλία σύριζε αγριεμένα πάνω στον πήχη του.

Ο Οφιομαχητής πήγε στην εσωτερική πόρτα που κάποιος είχε κλείσει και την έσπρωξε, σπάζοντας τον σύρτη πίσω της και ανοίγοντάς την. Αντίκρισε μια κρεβατοκάμαρα, και μια κοπέλα, η οποία ούρλιαξε και κόλλησε στον τοίχο. «Σε παρακαλώ σε παρακαλώ σε παρακαλώ!» έκανε, πανικόβλητη.

«Εμένα δε χρειάζεται να με φοβάσαι,» της είπε ο Οφιομαχητής.

Ένα βέλος έσπασε το τζάμι του παραθύρου, καρφώθηκε στο κρεβάτι.

«Αυτούς πρέπει να φοβάσαι.» Και τη ρώτησε: «Ποια είσαι;»

«Εγώ; Τίποτα! Στο τέμενος ήρθα – ήρθα να κάνω μια προσφορά.»

«Επάνω στο κρεβάτι του ιερέα;»

«Όχι, όχι! Απλώς... απλώς εδώ–»

«–είναι το κρεβάτι του ιερέα.»

Ακόμα δυο βέλη έπεσαν μες στο δωμάτιο, χτυπώντας τους πέτρινους τοίχους και καταλήγοντας στο ξύλινο πάτωμα. Ο Γεώργιος άρπαξε την κοπέλα και την έβαλε να γονατίσει πίσω απ'το κρεβάτι, μαζί του, ενώ εκείνη ούρλιαζε.

«Τι φωνάζεις; Θες να σε καρφώσουν; Μείνε εδώ. Κρυμμένη. Με καταλαβαίνεις; Μην κουνηθείς!»

Η κοπέλα, δακρυσμένη, κατένευσε.

«Κάψτε το!» αντήχησε η φωνή της Ιωάννας των Αγρών. «Κάψτε το, το μπουρδέλο! Κάψτε το!»

Απ'το κακό στο χειρότερο... σκέφτηκε ο Γεώργιος. Φλεγόμενα βέλη, τώρα... Τράβηξε μέσα από την κάπα του κάτι που κρατούσε για ειδική περίπτωση επειδή ήταν σπάνιο εδώ, στην Υπερυδάτια: μια σκοτοβομβίδα, την οποία είχε κρατήσει από τις μέρες του ως μισθοφόρος στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας. Το πρόβλημα ήταν ότι το αφύσικο, φωτοβόρο σκοτάδι που δημιουργούσε δεν θα καθυστερούσε τους Γενναίους για πολύ, ούτε μπορούσε να τυλίξει ολόκληρο τούτο το οίκημα.

Καθώς όμως σηκωνόταν όρθιος παρατήρησε από το σπασμένο παράθυρο ότι κάτι συνέβαινε έξω. Οι Γενναίοι έφευγαν, και δεν έρχονταν άλλοι. Τι είχε γίνει; Γιατί σταματούσαν να περιφέρονται γύρω από το τέμενος;

«Μείνε εδώ,» είπε στην τρομοκρατημένη κοπέλα, και βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο. Πλησίασε την πόρτα που ένωνε το σπίτι του ιερέα με τον εξωτερικό χώρο του τεμένους και την άνοιξε, κοιτάζοντας έξω.

Κάποιοι είχαν έρθει. Επάνω σε δίκυκλα.

Αγροφύλακες. Ο Γεώργιος τούς αναγνώρισε από τα καπέλα τους.

Ένας κατέβαινε τώρα απ'το όχημα του και πλησίαζε την Ιωάννα των Αγρών που επίσης κατέβαινε απ'το δικό της δίκυκλο.

Κι αυτόν τον αναγνώρισε ο Γεώργιος. Ήταν ο Αρχιφύλακας που τον είχε συναντήσει στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Αλλά δεν είχε ρωτήσει τον Γέρο-Κράχτη το όνομά του, δεν ήξερε πώς τον έλεγαν...

Ο Ανδρέας Ερβόνιος συνάντησε την Ιωάννα των Αγρών σε κάποια απόσταση από το τέμενος του Νηρέα, εκεί όπου ο Οφιομαχητής δεν μπορούσε ν'ακούσει τα λόγια τους.

«Κυνηγάτε τον ξένο,» της είπε ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών.

«Κει μέσα είν' ο κακούργος!» Η Ιωάννα έδειξε το τέμενος. «Ορμήστε 'σείς πρώτοι και θα σας ακολουθούμε – θα τον σφάξουμε σαν αγριογούρουνο!»

«Δεν έπρεπε να βεβηλώσετε το τέμενος! Πού είν' ο Αρτέμιος;»

«Προσπαθούμε να τονε σώσουμε, ρ'Αρχιφύλακα! Δε μ'ακούς τι σου λέγω; Ο μαυρόδερμος φονιάς είναι κει μέσα!»

«Άκουσέ με εσύ, τώρα,» της είπε ο Ανδρέας Ερβόνιος. «Το κυνήγι τελείωσε. Ο Βασιληάς θέλει να του μιλήσει.»

Δεν τον κατάλαβε προς στιγμή. «Τι;»

«Ο Βασιληάς, σου λέγω, Ιωάννα, θε να του μιλήσει. Θα πάμε τώρα και θα τονε πάρουμε μαζί μας. Τέρμα το κυνήγι. Θαρθεί μαζί μας.»

«Τι λες, ρ'Αρχιφύλακα; Ο Βασιληάς θέλει να μιλήσει στον ξένο;»

«Το είπα ήδης πέντε φορές!»

«Δε με νοιάζει τι θέλ' ο Βασιληάς! Αυτός είναι φονιάς και κακούργος, και θα τον σκοτώσουμε σαν τον Βόρειο Χοίρο!»

«Μην κάμνεις προβλήματα, Ιωάννα. Ο Βασιληάς τονε θέλει, σου λέγω—»

«Κι εγώ σου λέγω, δεν με νοιάζει τι θέλ' ο Βασιληάς! Θα τον σκοτώσουμε αυτόν τον—»

«Μην ψάχνεις να χαλάσεις τη συμφωνία πούχει ο Βασιληάς μαζί σου. Φύγετε αποδώ και θα πάρουμε τον ξένο και θα πάμε στην Ηχώπολη και δεν πρόκειται να τον ξαναδείτε, και δεν θα σας ενοχλεί πια.»

«Ούτε στ' όνειρό σου, ρε κακότυχε της Σιλοάρνης Αρχιφύλακα! Τον έχουμε στριμώξει τώρα· δεν τονε παρατούμε. Πάρτε δρόμο, τέτοιοι που είστε, κι αφήστε μας στη δουλειά μας.»

«Δε μπορούμε να φύγουμε. Εσείς θα φύγετε. Γιατί έτσι το θέλει ο Βασιληάς. Είναι θέμα νόμου.»

«Τι νόμου, ρε αλήτη! Ό,τι σου φυσά ο Ζέφυρος; Τον κυνηγάμε και τον έχουμε στριμώξει· είναι δικός μας!»

Η Ιωάννα των Αγρών στράφηκε και βάδισε προς το δίκυκλό της.

Ο Ερβόνιος δεν την ακολούθησε, αλλά της φώναξε: «Σε προειδοποιώ – ο Βασιληάς θα οργιστεί!»

Η Ιωάννα πρόσταξε τους δικούς της: «Ρίξτε τους ένα χέρι ξύλο να θυμηθούνε ποιοι κάμνουν κουμάντο σε τούτους τους τόπους – οι Γενναίοι ή οι Αγροφύλακες του Βασιληά!»

Και οι Γενναίοι όρμησαν με κραυγές στους Αγροφύλακες και ξαφνική συμπλοκή ξέσπασε.

Ο Γεώργιος ακόμα στεκόταν στην πόρτα του σπιτιού του ιερέα και τους έβλεπε. Κι αναρωτιόταν τι στις λάσπες του Λοκράθου είχε συμβεί εδώ. Είχαν έρθει οι Αγροφύλακες να τον βοηθήσουν; Είχαν έρθει να σταματήσουν τους Γενναίους; Τι άλλο να ήταν; Δεν μπορούσε να φανταστεί τίποτ' άλλο.

Αλλά οι Αγροφύλακες δεν φαίνονταν αρκετοί για να τα βάλουν με τους Γενναίους· ήταν οι μισοί από αυτούς, το πολύ. Και οι πεζοί των Γενναίων δεν είχαν έρθει ακόμα. Το μόνο πλεονέκτημα των Αγροφυλάκων έμοιαζε να είναι ότι είχαν ανώτερο εξοπλισμό· αλλά αυτό δεν ήταν και κανένα πολύ σοβαρό πλεονέκτημα. Οι Γενναίοι θα τους τσάκιζαν, κατά πάσα πιθανότητα, ή θα τους έτρεπαν σε φυγή.

Για τώρα, όμως, είχαν πάψει να ρίχνουν βέλη στον Γεώργιο, κι εκείνος σκέφτηκε ότι αυτή ήταν η ευκαιρία που περίμενε. Μπορούσε να προσπαθήσει να ξεφύγει, αρπάζοντας και κάποιο δίκυκλο ίσως. Αλλά, αν οι Αγροφύλακες είχαν όντως έρθει για να τον βοηθήσουν, δεν μπορούσε να τους εγκαταλείψει...

Γύρισε, με τον αντίχειρα, τον διακόπτη της σκοτοβομβίδας και, μ'αυτήν στο ένα χέρι και το Φιλί της Έχιδνας στο άλλο, έτρεξε προς τη συμπλοκή. Καθώς είδε τρεις Γενναίους να τον προσέχουν και να στρέφονται σ'εκείνον, πέταξε τη σκοτοβομβίδα και αφύσικο σκοτάδι δημιουργήθηκε μπροστά του, καταπίνοντας το φως των ήλιων της Υπερυδάτιας. Ο Γεώργιος πέρασε από μέσα του, σκυμμένος, για να μην τον πετύχει κανένα βέλος που ερχόταν τυχαία, και πετάχτηκε από την άλλη μεριά του σκοταδιού, αρκετά κοντά στους Γενναίους. Ένας απ'αυτούς τού έριξε με βαλλίστρα· οι δυο άλλοι πάλευαν να σπλίσουν τις δικές τους βαλλίστρες. Το βέλος αστόχησε καθώς ο Οφιομαχητής έπεφτε στο έδαφος και κυλούσε, σπαθίζοντας τα πόδια ενός αλόγου κι ενός ακόμα. Τα ζώα σωριάστηκαν, ακρωτηριασμένα, χλιμιντρίζοντας ξέφρενα, ρίχνοντας μαζί και τους καβαλάρηδες τους.

Ο Γεώργιος σηκώθηκε στο ένα γόνατο και, τραβώντας το βελονοβόλο του, έριξε στον τελευταίο έφιππο άντρα, ο οποίος μούδιασε από την Αγκαλιά Μουδιάστρας και σωριάστηκε.

Ο Οφιομαχητής χίμησε στους υπόλοιπους Γενναίους, αποκεφαλίζοντας έναν δικυκλιστή, καρφώνοντας έναν ιππέα. Ένας άλλος ιππέας ήρθε καταπάνω του, τινάζοντας ένα μακρύ μαστίγιο για να παγιδέψει το σπαθί του και να το πετάξει απ'το χέρι του. Ο Γεώργιος άρπαξε το μαστίγιο με την ελεύθερη γροθιά του και τράβηξε τον άντρα απ'το άλογο, στροβιλίζοντάς τον στον αέρα, γύρω-γύρω, καθώς εκείνος ακόμα κρατιόταν απ'το μαστίγιο ουρλιάζοντας περίτρομος. Ο Οφιομαχητής άφησε το μαστίγιο και ο ιπτάμενος Γενναίος εκτοξεύτηκε, κάνοντας σβούρες, χτυπώντας άλλους τέσσερις – τρεις ιππείς, μια δικυκλίστρια – και σωριάζοντάς τους σαν σακιά μαζί του.

«Στέλνεις τους καβουρόφιλους λακέδες σου, καριόλα;» φώναξε ο Οφιομαχητής στην Ιωάννα των Αγρών. «Γιατί δεν έρχεσαι η ίδια; Πριν από λίγο μ'αναζητούσες!»

Εκείνη, επάνω στο δίκυκλό της τώρα, ύψωσε μια βαλλίστρα και τον σημάδεψε. Πάτησε τη σκανδάλη.

Ο Γεώργιος έκανε στο πλάι και το βέλος πέρασε δίπλα απ'το κεφάλι του, καρφώθηκε πάνω σ'ένα άλογο, αφηνιάζοντάς το. Ο καβαλάρης του κρατιόταν τρομαγμένος ξαφνικά.

«Ακόμα άθλιο το σημάδι σου!» φώναξε ο Οφιομαχητής, κατευθυνόμενος προς την Ιωάννα των Αγρών.

Ένας Γενναίος ήρθε καταπάνω του, καλπάζοντας, για να τον καρφώσει με δόρυ· αλλά το δόρυ έσπασε από μια σπαθιά του Φιλίου της Έχιδνας η οποία συγχρόνως έκοψε το μισό κεφάλι του αλόγου του ιππέα, τινάζοντας σπασμένα κόκαλα και αίματα.

Η Ιωάννα των Αγρών έστριψε το δίκυκλό της κι έφυγε. Ο Γεώργιος σκέφτηκε να την κυνηγήσει, για να πετάξει το σπαθί του και να την καρφώσει αν ήταν τυχερός· αλλά δεν το έκανε γιατί τώρα, μέσα σ' αυτή τη συμπλοκή, δεν ήταν ώρα να χάσει το Φιλί της Έχιδνας.

Σκότωσε ακόμα μία από τους Γενναίους, αποφεύγοντας το τσεκούρι της και σκίζοντάς της τα πλευρά. Άρπαξε τα ηνία του αλόγου της και προσπάθησε να το σταματήσει για να το καβαλήσει, μα το ζώο ήταν εξαγριωμένο, έτσι, μες στην οργή του, το γρονθοκόπησε κατακέφαλα ρίχνοντάς το αναίσθητο.

Οι Γενναίοι τράπηκαν σε φυγή, αφήνοντας πίσω τους πτώματα, σπασμένα όπλα, και τους Αγροφύλακες του Βασιλιά της Ηχώπολης.

Ο Οφιομαχητής ατένισε τους τελευταίους από κάποια απόσταση, σκουπίζοντας το Φιλί της Έχιδνας επάνω στην καλοκαιρινή κάπα ενός νεκρού. Κάποιοι από τους Αγροφύλακες ήταν πεσμένοι, παρατήρησε, κάποιοι τραυματισμένοι.

Ο αρχηγός τους του φώναξε: «Ο Βασιλιάς της Ηχώπολης θέλει να σε δει, ξένε!»

Ο Οφιομαχητής δεν θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας καθώς ζύγωνε τον Αρχιφύλακα και τους δικούς του, αλλά το είχε κατεβασμένο.

«Ο Βασιλιάς της Ηχώπολης, ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, θέλει να σε δει,» επανέλαβε ο Ανδρέας Ερβόνιος. «Θέλει να σου μιλήσει για ένα... ένα ζήτημα. Μπορεί να πάρεις και λεφτά. Έλα μοναχά μαζί μας. Πάμε στην Ηχώπολη. Αμέσως. Ο Βασιλιάς βιάζεται, είπε.»

10

Βαδίζω μαζί με τον Κλεάνθη στις Νότιες Ακτές ενώ έχω το νου μου στον νυχτερινό ουρανό, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται – ίσως νάρθει κι άλλο ελικόπτερο να μας αναζητήσει. Η απόσταση που μας χωρίζει από τον Υψηλό Ναό της Έχιδνας είναι καμιά εικοσαριά χιλιόμετρα από εκεί που ξεκινήσαμε, ανατολικά της Ιλφόνης, και δεν πηγαίνουμε και τόσο γρήγορα, δεν ακολουθούμε τη δημοσιά. Ο Κλεάνθης παραπατά κάθε τόσο αλλά πάντα τον πιάνω προτού πέσει. Τον ρωτάω αν θέλει να τον κουβαλήσω. Αρνείται. Καλύτερα, σκέφτομαι, γιατί τα τραύματά μου με πονάνε περισσότερο τώρα που η οργή μου έχει καλμάρει. Τα τραύματα από τις συμπλοκές στη Σαλντέρια.

Σε κάποια στιγμή, ο Κλεάνθης μου δείχνει προς τα νότια, προς τη θάλασσα. «Καράβι,» λέει, κουρασμένα. «Ίσως νάναι αυτοί.»

Αν και δεν έχει μεγάλο νόημα να μάθουμε, βγάζω τα κιάλια μου και κοιτάζω, και, ναι, είναι όντως ο Εκδικητής. Σημαίες με τον Όφι του Ξίφους κυματίζουν επάνω του. Μερικές φιγούρες στέκονται στην πρύμνη. Η Αθανασία; Η Λουκία; Δε μπορώ να τις ξεχωρίσω από τέτοια απόσταση, ούτε με τα κιάλια.

Τα κατεβάζω από μπροστά μου. «Αυτοί είναι.»

«Όλα πήγαν καλά, λοιπόν.»

«Έτσι φαίνεται.» Κρύβω τα κιάλια μες στην κάπα μου. «Συνεχίζουμε.»

Και περπατάμε ξανά, διασχίζοντας τις Νότιες Ακτές, αποφεύγοντας κάθε κατοικημένο μέρος – και τα κατοικημένα μέρη δεν είναι λίγα εδώ. Οι Νότιες Ακτές έχουν κίνηση.

Ένα ελικόπτερο περνά από πάνω μας – ακούμε τον θόρυβό του. Πάραυτα κρυβόμαστε κάτω από ένα άγριο χειμερινό θαλασσόδεντρο που θροΐζει στον αέρα που έρχεται από τους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας. Κοιτάζω στον ουρανό και βλέπω το αεροσκάφος. Δε μου θυμίζει τα προηγούμενα. Είναι κατάμαυρο και μικρότερο. Το έχω ξαναδεί; Μπα, η ιδέα μου θα είναι...

«Δε νομίζω ότι είναι της Ιλφόνης,» λέω στον Κλεάνθη.

«Ούτ' εγώ...» Προβληματισμένος.

Το ελικόπτερο δεν κάνει κύκλους από πάνω μας, πάντως. Ό,τι κι αν είναι–

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου δονείται μέσα στην κάπα μου. Δεν καταστράφηκε, φυσικά, με τις βουτιές· είναι αδιάβροχος. Τον βγάζω έξω τώρα–

(ο Κλεάνθης με ατενίζει περίεργα, ξαφνιασμένος)

–και κοιτάζω τη μικρή του οθόνη. Δεν δείχνει ποιος καλεί. Κάποιος καλύπτει τον αριθμό του. Αλλά το παράξενο δεν είναι αυτό. Το παράξενο είναι ότι κάποιος με καλεί εδώ πέρα. Ποιος μπορεί να είναι; Πρέπει να είμαστε πλέον καμιά δεκαριά χιλιόμετρα απόσταση από την Ιλφόνη· το τηλεπικοινωνιακό της δίκτυο δεν νομίζω πως φτάνει ως ετούτα τα μέρη – εκτός αν είμαστε κάπου στα όρια της εμβέλειάς του. Και ο Εκδικητής της Μεγάλης Κυράς έχει απομακρυνθεί πολύ – δεν τον βλέπουμε καν στο βάθος – αποκλείεται να με καλούν από εκεί.

Είναι, άραγε, κάποιος που μας παρακολουθεί; Κάποιος πίσω μας; Κρυμμένος εδώ γύρω; Τα βατράχια, ίσως;

Ας δούμε, σκέφτομαι, και πατάω το πλήκτρο για την αποδοχή της κλήσης χωρίς να μιλήσω και κάνοντας νόημα και στον Κλεάνθη να μείνει σιωπηλός.

«Γεώργιε;» ακούγεται μια φωνή από το μεγάφωνο η οποία κάτι μου θυμίζει. «Είσαι εκεί, Γεώργιε;»

«Ποιος είναι;» ρωτάω.

«Εκεί είσαι, λοιπόν. Δε μ'αναγνωρίζεις;»

«Ευτυχία;»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα γελά. «Δε με περίμενες εδώ, υποθέτω...»

«Είναι να το υποθέτεις; Τι κάνεις εδώ; Πού είσαι;»

«Κάπου από πάνω σου, αγάπη μου. Βλέπεις ένα ελικόπτερο, μήπως;»

«Ναι.»

«Εκεί είμαι, και μαζί μου έχω μια φίλη σου.»

«Φίλη μου;»

«Διονυσία τη λένε.»

«Τι στους δαίμονες του Λοκράθου κάνετε εδώ;»

«Οι δαίμονες του Λοκράθου δεν έχουν καμιά σχέση με την όλη υπόθεση. Πες μου πού να προσγειωθούμε για να σας πάρουμε.»

«Πληθυντικός; Ξέρεις ποιος είναι μαζί μου;»

«Ξέρω.»

Προσπαθεί να με τρελάνει. Ούτε το Άφατο Δίκτυο δεν θα μπορούσε να της δώσει τέτοιες πληροφορίες τώρα! Και η Φαρμακερή Βασίλισσα δεν έχει επαφές μαζί του.

«Πού να προσγειωθούμε;» με ρωτά ξανά.

Της αναφέρω ένα μέρος που μπορώ να δω από εδώ που είμαστε κρυμμένοι.

«Κατάλαβα,» μου λέει. «Κατεβαίνουμε.»

Η τηλεπικοινωνία τερματίζεται και βλέπω το ελικόπτερο να χάνει ύψος.

«Ποια ήταν αυτή;» ρωτά ο Κλεάνθης. «Πώς μας βρήκε;»

«Η Φαρμακερή Βασίλισσα, η αρχηγός των Τέκνων–»

«Τι;»

«Μη φοβάσαι, είναι παλιά μου φίλη. Δεν κινδυνεύεις απ' αυτήν.»

«Δεν κινδυνεύω από τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου γενικά, Γεώργιε· το ξέρω. Αλλά...»

«Πάμε να μάθουμε πώς μας βρήκε.» Και γιατί η Διονυσία είναι μαζί της. Μόνο η Διονυσία, μάλλον, όχι κι ο Αρσένιος – αλλιώς θα τον ανέφερε, σωστά;

Βγαίνουμε από την όχι και τόσο καλή κρυψώνα μας και βαδίζουμε προς το ελικόπτερο, απ' το οποίο κατεβαίνουν τέσσερις φιγούρες. Καθώς τις πλησιάζουμε βλέπω πως είναι η Φαρμακερή Βασίλισσα, η Διονυσία, η Ερασμία, και ο Ελευθέριος.

Η Διονυσία γελά και μ'αγκαλιάζει. «Γεώργιε!»

«Είσαι καλά;» τη ρωτάω. «Πού είν' ο αδελφός σου;»

«Στο άντρο τους.» Το άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας. Έφτασαν ασφαλείς εκεί λοιπόν.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα μιλά στον Κλεάνθη: «Τα βρήκες σκούρα με τη Φόνισσα, ε;»

Εκείνος ρωτά: «Είσαι η αρχηγός των Τέκνων;»

«Ναι, κι απ' ό,τι καταλαβαίνω, κάτι μάς χρωστάς.»

«Αν δεν ήταν η Μάρθα κι ο Ευθύμιος, θα ήμουν ακόμα–»

«Τι κάνετε εδώ;» τον διακόπτω, μιλώντας στην Ευτυχία. «Πώς μάθατε ότι είμαστε εδώ; Πώς μας βρήκατε;»

«Είχαμε πάει στη Σαλντέρια,» μου λέει η Διονυσία – που ακόμα στέκεται πλάι μου, μειδιώντας.

«Στη Σαλντέρια;»

«Ο Αρσένιος,» αποκρίνεται η Φαρμακερή Βασίλισσα, «είπε ότι σε είδε να γκρεμίζεσαι από κάποιο ψηλό μέρος – κάποιο τείχος, ίσως. Σε είδε μέσα σ'ένα από τα οράματά του–»

Νεύω. «Αληθεύει,» λέω. «Έπεσα. Αλλά είμαι ακόμα ζωντανός. Αν πήγατε στη Σαλντέρια θα προσέξατε ότι η Νότια Πύλη της είναι γκρεμισμένη...»

«Το προσέξαμε.»

«Από εκεί έπεσα.»

Η Διονυσία με κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. «Δόξα στον Αστερίωνα που ζεις!»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα γελά. «Δε χρειάζεται τη βοήθειά του Αστερίωνα ο Οφιομαχητής. Μια μικρή πτώση δεν μπορεί να σκοτώσει τον ισχυρότερο Υπέρμαχο της Έχιδνας!»

«Ούτε για εμένα αυτή η πτώση δεν ήταν ‘μικρή’,» την πληροφορώ. Και ρωτάω: «Με ποιον μιλήσατε, στη Σαλντέρια;»

«Με τον Δέκατο-Ένατο Όφι της περιοχής–»

«Τον Ζαχαρία...»

«Ναι. Τον κάλεσα τηλεπικοινωνιακά. Δε μπορούσαμε να μπούμε στην πόλη· οι πύλες ήταν κλειστές μες στη νύχτα, και τη γκρεμισμένη τη φρουρούσαν. Αν παριστάναμε τους ταξιδιώτες, βέβαια, ίσως να μας άφηναν να περάσουμε, αλλά δεν ήθελα να δουν τα πρόσωπά μας.»

«Καλύτερα που δεν μπήκατε. Η Φύλακας της Ιλφόνης έχει τον έλεγχο εκεί τώρα.»

«Το καταλάβαμε με το πού πλησιάσαμε. Σημαίες της Ιλφόνης κυμάτιζαν στις επάλξεις της Σαλντέρια – ένα θέαμα που κανονικά ποτέ δεν βλέπεις. Κάλεσα, λοιπόν, τον Ζαχαρία και μου είπε τι έγινε. Μου είπε επίσης ότι πηγες ανατολικά, μαζί μ'αυτή την ξεπαρμένη σκυλίτσα, μέσα στο πλοίο της–»

(Ο Κλεάνθης την κοιτάζει μοιάζοντας διασκεδασμένος· πρέπει νάχει καταλάβει ότι η Βασίλισσα αναφέρεται στην Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας)

«–και ότι είχες σκοπό να ελευθερώσεις αυτούς που η Φύλακας της Ιλφόνης έκλεισε στα μπουντρούμια της.»

«Επομένως, έφυγες από τη Σαλντέρια και πέταξες για εδώ...» λέω.

«Ακριβώς. Προσγειωθήκαμε έξω από την Ιλφόνη και κάλεσα τον Λεωνίδα στον πομπό του. Μου απάντησε από τον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς, μου εξήγησε τι είχε συμβεί, και μου είπε ότι η Αρχιέρεια είχε μόλις μιλήσει με τη Φύλακα και τώρα είχε επιστρέψει στο σκάφος και θα ξεκινούσαν για τον Ναό. Έτσι, λοιπόν, αρχίσαμε να σε ψάχνουμε με το ελικόπτερο. Καλούσα τον πομπό σου κάθε τόσο, ελπίζοντας να πιάσω το σήμα σου και να μου απαντήσεις. Γιατί αλλιώς δεν θα ήταν εύκολο να σε εντοπίσουμε μες στη νύχτα χωρίς να ξέρουμε πού ακριβώς βρίσκεσαι.»

«Μάλιστα,» λέω. «Και η Διονυσία γιατί ήρθε μαζί σου;»

«Περίμενες ότι δεν θα ερχόμουν;» κάνει η ίδια η Διονυσία. «Ήθελα να δω αν είσαι καλά!»

«Το είδες,» της λέω, κι αγκαλιάζω τους ώμους της.

Χαμογελά ξανά, και τα λευκόδερμα μάγουλά της κοκκινίζουν λίγο στο φεγγαρόφωτο.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα ρωτά τον Κλεάνθη: «Πού σκέφτεσαι να πας τώρα;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίνεται εκείνος. «Ειλικρινά, δεν ξέρω.»

«Δε μπορείς να επιστρέψεις στην Ιλφόνη.»

«Το καταλαβαίνω καλά αυτό.»

«Καταλαβαίνεις, επίσης, σε πόσο άσχημη κατάσταση βρίσκεται η Ιχθυδάτια τον τελευταίο καιρό; Καταλαβαίνεις ότι χρειάζεται μια εκκαθάριση σε τούτη την ηπειρόνησο;»

«Τα πράγματα σίγουρα δεν είναι καλά...» παραδέχεται ο Κλεάνθης.

«Θα σε δεχόμασταν στον Φαρμακερό Κύκλο, αν ήθελες. Αλλά πρέπει να ξέρεις πως αν ακολουθήσεις αυτό τον δρόμο δεν υπάρχει επιστροφή. Και θα περάσεις από δοκιμασίες προτού γίνεις Τέκνο. Όχι εύκολες δοκιμασίες. Θα σε αλλάξουν. Μόνιμα.»

Ο Κλεάνθης μοιάζει συλλογισμένος.

«Τι αποφασίζεις;»

«Δεν ξέρω,» της αποκρίνεται. «Πρέπει να το σκεφτώ.»

«Δε μπορούμε να σε πάρουμε μαζί μας, λοιπόν. Πρέπει να σ'αφήσουμε κάπου αλλού...» Και στρέφεται σ'εμένα.

«Δεν τον εγκαταλείπω εδώ, μες στη μέση της ερημιάς,» της λέω.

«Δεν περίμενα ότι θα τον εγκατέλειπες ύστερα από τόσο κόπο που έκανες για να τον σώσεις.»

«Πάμε στο Κατωβράχι, τουλάχιστον,» προτείνω.

«Σιχαμερό μέρος,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα, μεταξύ αστείου και σοβαρού, «αλλά αν θέλεις....»

«Θα μας πετάξετε ως εκεί;»

«Εννοείται.»

«Και μετά;»

«Θα επιστρέψουμε στο άντρο. Μαζί σου, ελπίζω.»

«Δε μπορώ να έρθω στο άντρο σας τώρα. Πρέπει να μιλήσω με τους άλλους που μάλλον θα έχουν φτάσει στον Ναό – ή στο Κατωβράχι κι αυτοί, ίσως, γιατί η Αθανασία δεν θα δεχτεί Τέκνα μες στον Ναό της.»

Η Ευτυχία μορφάζει με σχεδόν κωμικό τρόπο ακούγοντάς με να μιλάω για την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. «Όταν ξαναβρεθώ κοντά της, η Αθανασία θα φάει ξύλο. Το λιγότερο.»

«Βοήθησε τα Τέκνα σου,» της θυμίζω.

«Γι'αυτό δεν είπα ότι θα τη σκοτώσω.»

Φιλική... «Να σου κάνω μια πρόταση;»

«Εκτός αν είναι να τη συμπαθήσω...»

«Δεν είναι να τη συμπαθήσεις. Είναι να συνεργαστείς μαζί της—»

«Της το ζήτησα ήδη, δε θυμάσαι;»

«Να συνεργαστείς μαζί της ακόμα κι αν εκείνη δεν θέλει να συνεργαστεί μαζί σου. Να πολεμήσετε την απειλή του Αρχέγονου Όφεως. Γιατί είναι πραγματικά πολύ σοβαρή για ολόκληρη την Ιχθυδάτια, Ευ—» Παραλίγο να την πω Ευτυχία, αλλά το αποφεύγω, γιατί ξέρω ότι δεν θέλει ν'ακούνε τρίτοι το αληθινό της όνομα – και ο Κλεάνθης είναι δίπλα μας. «Έχουν έναν Φιλημένο στο πλευρό τους, εκτός των άλλων, και—»

«Μου το είπαν η Ερασμία κι ο Νηρέας. Ένας Φιλημένος που λέγεται Εύανδρος, σαν να ήταν ερπετοειδής. Και είναι ακόμα ζωντανός, με εννήμερωσε ο Ζαχαρίας.»

«Ναι, δυστυχώς, είναι ζωντανός,» επιβεβαιώνω. «Αλλά, και να μην είχαν τον Εύανδρο μαζί τους, πάλι η Ορδή των Όφεων θα ήταν τρομερή.»

Επιτίθεται στην Επικράτεια της Μελκάρνια τώρα, και δε νομίζω πως θ'αργήσει πολύ να στραφεί στη Σαλντέρια ξανά. Και η Ιλφόνη θ'ακολουθήσει. Οι Ηρμάντιοι θέλουν να σβήσουν την επίσημη θρησκεία της Έχιδνας από την Ιχθυδάτια και να κάνουν την ηπειρόνησο Βασίλειό τους, όπως υποτίθεται πως ήταν κάποτε. Πιστεύουν ότι, στο παρελθόν, το Βασίλειο της Ιχθυδατίας διοικείτο από ανθρώπους με το αίμα ερπετών μέσα τους – Οφιοβασιλείς. Σαν τους Ηρμάντιους. Η ίδια η Ειρήνη Ηρμάντια μού τα είπε αυτά, η Ειρήνη του Πολέμου, όταν τη συνάντησα στη Σαλντέρια, μες στις συμπλοκές, και μου πρότεινε να συμμαχήσω μαζί τους, να πολεμήσω γι'αυτό που αποκαλούν 'Ένδοξο Αγώνα'»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα νεύει. «Ναι, είναι τελείως τρελοί όλοι τους. Μιάσματα που πρέπει να εξαλειφθούν από τούτη την ηπειρόνησο. Η ίδια η Φαρμακερή Κυρά το ζητά. Ακούω τη φωνή της.»

Ακούει τη φωνή της; Πάω στοίχημα ότι και οι Ηρμάντιοι το ίδιο λένε για τους εαυτούς τους – ότι ακούνε την Έχιδνα να τους ζητά να ξαναφτιάξουν το ένδοξο Βασίλειο της Ιχθυδατίας...

«Τέλος πάντων,» αποκρίνομαι. «Πάμε στο Κατωβράχι, τώρα.»

«Ελάτε,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα, και ανεβαίνουμε στο ελικόπτερο.

Στη θέση του πιλότου βλέπω τη Μαρίνα. «Γεια,» τη χαιρετάω.

«Γεια σου, Οφιομαχητή.»

«Γεώργιο με λένε.»

«Όπως θέλεις.» Πατά έναν διακόπτη επάνω στην κονσόλα μπροστά της, βάζοντας σε κίνηση τον έλικα του ελικόπτερου ξανά.

Το αεροσκάφος υψώνεται.

«Στην Ιλφόνη κινδυνέψατε όταν ήρθατε πλέοντας από τη Σαλντέρια;» ρωτάω τη Διονυσία καθώς καθόμαστε.

«Όχι. Φύγαμε αμέσως, βασικά...» Και λοξοκοιτάζει την Ερασμία, μοιάζοντας προβληματισμένη. Γιατί, άραγε; Συνέβη κάτι; Δε μου λέει, όμως, τίποτ' άλλο.

Και δεν αργούμε καθόλου να φτάσουμε στην περιοχή γύρω από το Κατωβράχι. Βλέπουμε και τον Υψηλό Ναό της Έχιδνας από εδώ, φυσικά: τους μεγαλειώδεις Δίδυμους Πύργους – τον Διπλόφι Πύργο και τον Μονόφι Πύργο – να φεγγοβολούν σαν φάροι μες στη νύχτα, με

φωτιές αναμμένες στην κορυφή τους. Φωτιές, όχι ενεργειακό φως, που η ακτινοβολία τους διαθλάται μέσα από ειδικά κρύσταλλα και βγαίνει πολύ δυνατή.

Η Μαρίνα μάς προσγειώνει σ'ένα ήσυχο μέρος δυτικά από το Κατωβράχι, και κατεβαίνουμε από το ελικόπτερο, εγώ κι ο Κλεάνθης. Η Διονυσία αμέσως μας ακολουθεί.

«Θάρθεις μαζί μου;» τη ρωτάω.

Μοιάζει διστακτική ν'απαντήσει· σίγουρα σκέφτεται τον αδελφό της.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα, έχοντας σηκωθεί απ'τη θέση της, μου λέει από το εσωτερικό του ελικοπτέρου: «Δε μπορώ να την αφήσω να φύγει, Γεώργιε. Έχει δει το άντρο μας.»

«Έλα τώρα· και η Λουκία το έχει δει.»

«Δε θα κάνω εξαίρεση για όλους τους γνωστούς σου!»

«Να είσαι σίγουρη πως δεν κινδ—»

«Της το ξεκαθάρισα: αφού είδε το άντρο μας, δεν μπορεί να φύγει ζωντανή. Μη με προκαλείς!»

Η οργή μου φουντώνει άγρια μέσα μου, αλλά η Διονυσία με προλαβαίνει: «Θα επιστρέψω,» λέει. «Ούτως ή άλλως, ο Αρσένιος είναι εκεί. Και θα έρθεις κι εσύ, σύντομα, έτσι δεν είσαι;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίνομαι ειλικρινά. «Δεν ξέρω, Διονυσία. Ίσως να έρθω, ίσως όχι.»

«Για τώρα, θα σε περιμένουμε εδώ,» μου λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Μέχρι πότε;»

«Μερικές ώρες, όχι περισσότερο. Ή, μάλλον— Κάλεσε τον Λεωνίδα να μάθουμε αν είναι στο Κατωβράχι. Αν δεν είναι, δεν έχει νόημα να πας.»

«Θα πάω έτσι κι αλλιώς, για να δω τι κάνουν οι πέντε Σαλντέριοι. Αλλά έχεις δίκιο: ας καλέσουμε τον Λεωνίδα.» Βγάζω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου και πατάω πλήκτρα.

Το πιάνω το σήμα του: κάπου εδώ γύρω είναι. Και σύντομα η φωνή του μας μιλά από το μεγάφωνο: «Ναι;»

«Εγώ είμαι, Λεωνίδα, ο Γεώργιος.»

«Πού βρίσκεσαι; Στον Ναό;»

«Κοντά στο Κατωβράχι. Εσύ;»

«Μέσα στο Κατωβράχι είμαστε. Η Αρχιερείά τους δεν ήθελε να μας πάρει στον Ναό, όπως έλεγε—»

«Οι άλλοι είναι μαζί σου;»

«Φυσικά. Κι έχουμε και τα δίκυκλα εδώ – τα δικά μας και το δικό σου. Αλλά κάτι έχει συμβεί στο Κατωβράχι, Γεώργιε. Κάποιοι άγνωστοι μπήκαν πριν από μερικές ώρες, ενώ τα φώτα είχαν σβήσει – κάποιο μπλοκάρισμα στη γενική ροή της ενέργειας – και χτύπησαν με ενεργοβόλα τον πανδοχέα και δυο ταξιδιώτες, για να πάρουν τους πέντε συντρόφους της Μάρθας και του Ευθ—»

«Τι!»

«Ναι. Τους πήραν, τους έβγαλαν απ'το Κατωβράχι, τους έκαναν ερωτήσεις για σένα και για τη Μάρθα και τον Ευθύμιο, και μετά τους άφησαν να φύγουν.»

«Έρχομαι εκεί,» του λέω.

«Σε περιμένουμε.»

Τερματίζω την τηλεπικοινωνία.

«Άνθρωποι της Ιουλίας;» κάνει ο Κλεάνθης, συνοφρυωμένος. «Στο Κατωβράχι;»

«Μου φαίνεται παράξενο,» του λέω. «Γιατί αυτοί να κλέψουν τους πέντε Σαλντέριους και να τους κάνουν ερωτήσεις; Πάμε να μάθουμε περισσότερα.»

«Στάσου!» με προλαβαίνει η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Θα έρθουμε μαζί σου.» Κάνοντας νόημα στην Ερασμία και τον Ελευθέριο να την ακολουθήσουν, κατεβαίνει απ'το ελικόπτερο. Λέει στη Μαρίνα (που ακόμα κάθεται στη θέση του πιλότου): «Περίμενέ μας εδώ.»

«Όπως θέλεις, Βασίλισσά μας.»

Βαδίζουμε προς το Κατωβράχι ενώ ένας παγερός θαλασσινός άνεμος φυσά από τα νότια. Τι άλλο μπορεί να έχει συμβεί σήμερα, γαμώτο; Αυτές οι τελευταίες ημέρες μοιάζουν ατελείωτες. Πριν από πέντε μέρες είναι που εισπλεύσαμε στη Σαλντέρια και μπλέξαμε στην επανάσταση εκεί. Πριν από τρεις μέρες είναι που οι δυνάμεις της Ιλφόνης πήραν τον έλεγχο της Σαλντέρια. Πριν από μία μέρα είναι που αποπλεύσαμε από Σαλντέρια για να έρθουμε στην Ιλφόνη. Και πόσα πράγματα έχουν γίνει μέσα σ'αυτό το χρονικό διάστημα, μα τους θεούς!

Γύρω από το Κατωβράχι περιφέρονται ντόπιοι με βαλλίστρες, δόρατα, και τσεκούρια.

«Σταθείτε!» μας κάνει ένας. «Ποιοι είστε;»

Μάλλον ανησύχησαν από ό,τι έγινε και περιπολούν. Αλλά τώρα είναι αργά· έπρεπε να το είχαν σκεφτεί προτού συμβεί το κακό. Νόμιζαν ότι είναι ασφαλείς επειδή βρίσκονται κοντά στον Υψηλό Ναό της Έχιδνας;

«Ο Οφιομαχητής είμαι,» τους λέω κατεβάζοντας την κουκούλα μου. «Έρχομαι να δω τι κάνουν οι φίλοι μου στο Σημάδι του Όφεως.» Γιατί να κρύψω την ταυτότητά μου; Αναμφίβολα, όλο το χωριό ξέρει πλέον ότι ο Οφιομαχητής έχει πέντε φίλους του στο μοναδικό πανδοχείο τους, και αναμφίβολα με θεωρούν «ιερό πρόσωπο» εδώ.

«Μα την Έχιδνα!» αναφωνεί ο άντρας. «Δόξα τη Μεγάλη Κυρά που ήρθες, Οφιομαχητή! Κάποιοι κακούργοι, πριν από μερικές ώρες, μπήκανε στο χωριό καθώς τα φώτα είχανε σβήσει—»

«Τα σαμποτάρανε, οι παλια'θρώποι,» λέει μια γυναίκα.

«Δεν είναι σίγουρο,» τη διορθώνει ο άντρας, «γιατί μετά επανήλθανε από μόνα τους. Όμως, ναι, ίσως και να τα σαμποτάρανε με κάποιο τρόπο. Γιατί γλιστρήσανε μες στα σκοτάδια, σα γάτες, και πήγανε στο Σημάδι του Όφ—»

«Τα ξέρω,» του λέω. «Οι φίλοι μου εκεί μού μίλησαν τηλεπικοινωνιακά. Μπορούμε να περάσουμε;»

«Φυσικά. Φυσικά...» Παραμερίζουν.

Τους προσπερνάμε και σύντομα είμαστε στο Σημάδι του Όφεως – τα πάντα είναι κοντά στο Κατωβράχι. Στην τραπεζαρία του πανδοχείου μάς περιμένουν η Λουκία (κι ο γάτος της), ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας, η Μάρθα, ο Ευθύμιος, κι ο Κυριάκος, και οι πέντε Σαλντέριοι που μοιάζουν στραπατσαρισμένοι αλλά όχι τραυματισμένοι. Ο πανδοχέας είναι επίσης εδώ.

Μόλις με βλέπουν προσπαθούν να μιλήσουν όλοι μαζί· δε βγάζεις κανένα νόημα μέσα από την ξαφνική βαβούρα, μα την Έχιδνα! Η οργή μου με ωθεί να τους πλακώσω στο ξύλο· το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την απομακρύνει.

«Ησυχία!» λέω. «Ησυχία μια στιγμή! Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Τίποτα.» Και σταματούν να μιλάνε.

Ο πρώτος που ξαναρχίζει είναι ο πανδοχέας, ζητώντας χίλιες συγγνώμες για ό,τι έγινε, λέγοντας πως θα κάνει οτιδήποτε – οτιδήποτε – για να επανορθω-

«Δε φταις εσύ, είμαι σίγουρος,» τον διακόπτω. «Εγώ σου ζητάω συγγνώμη που έφερα τέτοια προβλήματα στο πανδοχείο σου.»

«Οφιομαχητή, δεν... δεν...»

«Ήρθαν για τους φίλους μου, όχι για σένα, πανδοχέα. Με συγχωρείς γι' αυτό. Θα επανορθώσω όπως μπορώ.»

«Μα, δεν... δεν υπάρχει... δεν...»

Στρέφομαι στους Σαλντέριους. «Τι στις λάσπες του Λοκράθου έγινε εδώ;»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα και οι άλλοι είναι σιωπηλοί, και κουκουλωμένοι. Ίσως ούτε τα Τέκνα να μην έχουν καταλάβει ότι η αρχηγός τους είναι εδώ, καθώς όλων τα μάτια είναι καρφωμένα επάνω μου.

Ο Γεράσιμος – ο ένας από τους Σαλντέριους – μου απαντά: «Μπούκαραν ξαφνικά, Οφιομαχητή, μόλις σβήσανε τα φώτα σ' όλο το χωριό. Απλά ανοίξανε την πόρτα και μπήκανε. Χτύπησαν μ' ενεργοβόλα δυο ταξιδιώτες που ήτανε παραδίπλα καθισμένοι και μετά χτυπήσανε και τον πανδοχέα καθώς ερχότανε με μια λάμπα λαδιού, για να μας φωτίσει ο άθρωπος, και μας είπαν να πάμε μαζί τους. Τι να κάναμε; Πήγαμε. Είχαν όπλα. Μας βγάλανε απ' το χωριό, και σταματήσαμε πίσω από κάτι δέντρα όπου ήτανε... ήτανε και κάποιο αεροσκάφος, νομίζω, προσγειωμένο. Ένα μαύρο πράγμα. Αλλά δεν είχα χρόνο να το καλοκοιτάξω. Αρχίσανε να μας κάνουνε ερωτήσεις. Για τη Μάρθα και τον Ευθύμιο, και για σένα. Μας ρώτησαν ποιοι είμαστε και τι συνέβαινε μαζί μας. Και... και τους είπαμε, Οφιομαχητή. Τους είπαμε αυτά που ξέραμε, γιατί, μα την Έχιδνα, νομίζω πως θα μας σκοτώνανε κι αυτά που τους είπαμε δεν ξέρω σε τι θα μπορούσαν να τους χρειαστούν έτσι κι αλλιώς. Δεν ήταν σπουδαία πράγματα: ότι η Μάρθα κι ο Ευθύμιος ξέφυγαν από... απ' τα μπουντρούμια» (μοιάζει να προσπαθεί να αποφύγει τις λεπτομέρειες – ίσως επειδή είναι ο πανδοχέας μπροστά) «και μαζί τους και το άλλο πρόσωπο, και ότι πήγες να τους αναζητήσεις. Δε νομίζω αυτά να μπορούσαν να... να τους χρειαστούν σε...»

«Πώς ήταν αυτοί που σας απήγαγαν; Τους είδατε;»

«Φορούσαν κουκούλες. Εγώ δεν...» Κοιτάζει τους άλλους Σαλντέριους, ερωτηματικά, αλλά εκείνοι κουνάνε τα κεφάλια τους αρνητικά.

«Δεν είδαμε τα πρόσωπά τους,» λέει η Δήμητρα. «Χρησιμοποιούσαν, όμως, ενεργοβόλα, και μας χτύπησαν μ'αυτά καθώς μας ρωτούσαν. Τώρα έχουμ' αρχίσει να συνερχόμαστε απ'τα χτυπήματα.»

Ρωτάω τον πανδοχέα: «Μπορείς να μας αφήσεις μόνους;»

«Ασφαλώς.» Κι εξαφανίζεται στο βάθος της τραπεζαρίας.

«Οι ακόλουθοι του Λοκράθου πρέπει να ήταν,» λέω στους άλλους.

«Οι ακόλουθοι του Λοκράθου;» κάνει ο Λεωνίδας. «Μα...»

«Εκείνοι που μας επιτέθηκαν στη Μεγάπολη. Οι ίδιοι ήταν που μας χτύπησαν και μες στην Ιλφόνη αφού αντιμετωπίσαμε τους μαχητές της Φόνισσας. Αυτοί που πηδούσαν πάνω στα δώματα. Χρησιμοποιούσαν οργανικές στολές άλματος και τις άλλες φορές.»

Ρωτάω τους Σαλντέριους περίπου τι ώρα ήταν όταν τους απήγαγαν, και μου απαντούν. Ήταν πολύ πιο νωρίς από όταν δεχτήκαμε την επίθεση μέσα στην Ιλφόνη. «Αυτοί ήταν,» λέω. «Δεν υπάρχει αμφιβολία. Με έψαχναν ξανά. Έμαθαν ότι ήμουν στην Ιλφόνη αναζητώντας τη Μάρθα και τον Ευθύμιο, ήρθαν να με βρουν, και με εντόπισαν μόλις είχαμε τρέψει σε φυγή τους μαχητές της Φόνισσας.»

«Δε θέλαμε να σε προδώσουμε, Οφιομαχητή—» αρχίζει ο Γεράσιμος.

«Δε ρίχνω το φταίξιμο σ'εσάς,» του λέω. «Αν δεν τους είχατε μιλήσει θα σας είχαν σκοτώσει, μην το αμφιβάλλεις.»

«Σιχαμερά μιάσματα,» μουγκρίζει ο Νικόλαος. «Πρέπει να τους βρούμε, Οφιομαχητή, και να τελειώνουμε μαζί τους!»

«Ποιοι είναι οι άλλοι;» με ρωτά η Λουκία δείχνοντας με το βλέμμα της αυτούς πίσω και γύρω μου. «Πού τους συνάντησες;»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα κατεβάζει την κουκούλα της. Τα Τέκνα δεν φαίνεται να ξαφνιάζονται· ο Λεωνίδας πρέπει να είχε πει σε όλους ότι μίλησε με τη Βασίλισσά τους. Η Λουκία, ωστόσο, ξαφνιάζεται· μάλλον κανείς δεν την είχε ενημερώσει. Οι πέντε Σαλντέριοι απλά κοιτάζουν· δεν ξέρουν ποια αντικρίζουν, δεν έχουν την παραμικρή ιδέα.

Η Ερασμία κι ο Ελευθέριος κατεβάζουν τις δικές τους κουκούλες, καθώς και ο Κλεάνθης κι η Διονυσία.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» ρωτά η Λουκία τη Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Θα σου πει ο Γεώργιος,» αποκρίνεται εκείνη. «Το ερώτημα είναι τι θα κάνουμε τώρα. Μπορούμε να επιστρέψουμε στο άντρο μας με το ελικόπτερο, αλλά δεν μπορούμε να πάρουμε μαζί μας αυτούς» – δείχνει τους πέντε Σαλντέριους με το βλέμμα της – «και τον Κλεάνθη. Πρέπει να–»

«Ούτε εγώ μπορώ να έρθω στο άντρο σας,» της λέω. «Έχω δουλειές στην Ιλφόνη–»

«Τι δουλειές;»

«Πρέπει να μάθω αν ένα συγκεκριμένο πλοίο είναι ακόμα εκεί. Που μάλλον δεν θα είναι ακόμα εκεί. Οπότε πρέπει να μάθω προς τα πού κατευθύνθηκε. Είναι για την υπόθεση των Τρομερών Καπνών. Κι επίσης–»

«Σκέφτεσαι, δηλαδή, να επιστρέψεις μέσα στην πόλη; Αφού έκλεψες τον Κλεάνθη από τη Φόνισσα;»

«Θα δω τι θα κάνω. Το θέμα είναι ότι δεν μπορώ να έρθω τώρα στο άντρο σας. Εκτός των άλλων, έχω υποσχεθεί στην Αρχιέρεια να τη βοηθήσω εναντίον της απειλής του Αρχέγονου Όφρεως. Αν δεν της είχα δώσει αυτή την υπόσχεση δεν θα μπορούσα να ελευθερώσω τους Σαλντέριους από τα μπουντρούμια της Φόνισσας.»

«Δεν της χρωστάς τίποτα,» μου λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Δε γίνεται να έρθω μαζί σας,» επιμένω. «Πάρε τα Τέκνα και γύρισε στο άντρο–»

«Είμαστε στο πλευρό σου, Οφιομαχητή!» πετάγεται ο Νικόλαος. «Δεν θα σ'εγκαταλείψουμε τώρα. Είμαστε στο πλευρό σου, μέχρι το τέλος!» Τον αγριοκοιτάζω.

Η όψη του δεν αλλάζει. «Θα μείνουμε μαζί σου,» λέει.

Και ο Λεωνίδας νεύει. «Ναι, θα μείνουμε.»

«Συμφωνώ,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Θα τους χρειαστείς, Γεώργιε.»

«Εγώ, όμως, πρέπει να επιστρέψω στην Ιλφόνη,» μας θυμίζει ο Κυριάκος.

«Το πρωί, καλύτερα,» του προτείνει η Βασίλισσα. «Τα μιάσματα δεν έχουν δει το πρόσωπό σου, έτσι;»

«Δε νομίζω.»

Η Βασίλισσα νεύει. «Ωραία. Δε θάχεις πρόβλημα να περάσεις τις πύλες.»

Τη ρωτάω: «Μπορείς να πετάξεις αυτούς τους πέντε, τη Μάρθα, και τον Ευθύμιο ως τη Σαλντέρια;»

Προς στιγμή μοιάζει σκεπτική, μετά γνέφει καταφατικά. «Μπορώ.»

Λέω στη Μάρθα: «Δώσε στον Κοσμά τους χαιρετισμούς μου.»

«Αν χρειάζεσαι τη βοήθειά μου εδώ—»

«Μη λες ανοησίες. Πήγαινε στον Κοσμά και στον γιο σου.» Αγγίζω τον ώμο της. «Και να προσέχεις.»

«Σου χρωστάω χάρη, Γεώργιε. Δε θα το ξεχάσω.»

Ο Ευθύμιος μου λέει το ίδιο, και μου σφίγγει το χέρι. «Μέχρι να ξανασυναντηθούμε, Οφιομαχητή.»

Στρέφομαι τώρα στην παλιά μου φίλη, την Πράσινη Κρίνη. «Να σου μιλήσω για λίγο;»

Με ακολουθεί προς μια γωνία της τραπεζαρίας· απομακρυνόμαστε από τους άλλους. Καθόμαστε σ'ένα από τα τραπέζια, που όλα είναι άδεια· είμαστε οι μόνοι πελάτες απόψε. Ούτε καν ο πανδοχέας δεν είναι εδώ.

«Θυμάσαι τι σου είπα;» τη ρωτάω.

«Τι;»

«Να συνεργαστείς με την Αθανασία για να πολεμήσετε την Αίρεση του Αρχέγονου Όφεως.»

«Θα την πολεμήσουμε έτσι κι αλλιώς, Γεώργιε. Δε χρειάζεται να συνεργαστούμε μ'αυτή την ξεπαρμένη.»

«Μη στραφείτε εναντίον της, τουλάχιστον. Βοηθήστε την, ακόμα κι αν εκείνη δεν το θέλει. Βοηθήστε την σιωπηλά, κρυφά. Μου το υπόσχεται;»

«Δεν είπες ότι θα μείνεις εδώ; Έτσι που τα λες τώρα, είναι σαν να σκέφτεσαι να φύγεις πάλι;»

«Θα μείνω – μάλλον. Επειδή το υποσχέθηκα στην Αθανασία—»

Τα μάτια της γυαλίζουν άγρια. «Γάμα τη γαμημένη την Αθανασία! Τι σου είναι, γαμώ τα κωλομέρια του Λοκράθου, η μαλακισμένη;»

Δε μπορώ παρά να χαμογελάσω· η Φαρμακερή Βασίλισσα μου θυμίζει, ξανά, πάρα πολύ την Πράσινη Κρίνη που είχα γνωρίσει στη Σκιάπολη. «Είναι Αρχιέρεια της Ιχθυότητας—»

«Μαλακίες είναι.»

«—και της έδωσα την υπόσχεσή μου. Και έχω το κακό συνήθειο να κρατάω τον λόγο μου, Ευτυχία.»

«Πηδιέσαι μαζί της;»

Γελάω. «Όχι.»

Με κοιτάζει καχύποπτα.

«Νομίζεις ότι κρατάω τον λόγο μου μόνο στις γυναίκες με τις οποίες κοιμάμαι;» της λέω. Αν και, βασικά, ποτέ δεν κοιμάμαι ακριβώς.

«Αφού θα είσαι εδώ, γιατί μου λες, λοιπόν, αυτά που μου λες;»

«Γιατί θέλω να συμφωνήσουμε. Δε θα είμαι μαζί σου κάθε στιγμή. Θέλω να συμφωνήσουμε ότι δεν θα χτυπάτε το επίσημο Ιερατείο της Έχιδνας, ότι θα το υποβοηθήτε, για να νικήσετε την Αίρεση του Αρχέγονου Όφεως. Αλλιώς δεν πρόκειται να συμβεί αυτό, Ευτυχία. Η Ορδή των Όφεων θα σας καταπιεί. Δεν ξέρω πώς έχουν καταφέρει να συγκεντρώσουν τέτοια δύναμη οι Ηρμάντιοι, αλλά τάχουν καταφέρει, και τη χρησιμοποιούν ανελέητα. Έχουν μαζί τους ακόμα και άγριους ερπετοειδείς από τους Ουραίους Δασότοπους. Ολόκληρη ορδή ερπετοειδών μέσα στην Ορδή των Όφεων. Τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου.»

Η Βασίλισσα νεύει. «Το ξέρω... το ξέρω...» συλλογισμένη. Και μετά: «Εντάξει. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να... υποβοηθήσουμε τους προσποιητές της ‘επίσημης’ θρησκείας. Αλλά, σου ξαναλέω, το ξεπαρμένο πορνίδιο δεν μας θέλει.»

«Αυτό είναι γνωστό.»

»Λοιπόν. Καλό ταξίδι, για τώρα, και να έχετε το νου σας. Τη Διονυσία να την προσέχεις. Έκανε ανοησία και ήρθε στην Ιχθυδάτια· κανονικά δεν θα έπρεπε να ήταν εδώ. Παραείναι πιστή σ’έναν αδελφό που δεν του αξίζει μια τέτοια αδελφή.»

Η Ευτυχία νεύει. «Έχω αρχίσει να το καταλαβαίνω. Η φίλη σου είναι χαζή, Οφιομαχητή.»

«Αυτό θα κάνω πως δεν το άκουσα.»

Μειδιά καθώς σηκωνόμαστε απ’το τραπέζι.

«Θα την προσέχεις;» ρωτάω.

«Θα την προσέχω. Όπως σου είπα, δε μπορώ να την αφήσω να φύγει απ'το άντρο μας τώρα. Αλλά, ακόμα κι αν, για χάρη σου, την άφηνα, μάλλον εκείνη δεν θα έφευγε όσο ο Αρσένιος είναι μαζί μας.»

«Κι εγώ αυτό φοβάμαι.»

Επιστρέφουμε στους άλλους και χαιρετάω και τη Διονυσία. Της λέω να προσέχει τον εαυτό της. «Σε είχα προειδοποιήσει προτού έρθεις...»

«Το ξέρω, Γεώργιε. Δεν κατηγορώ εσένα για τίποτα. Ήθελα και ήρθα. Δε μπορούσα να τον αφήσω μόνο του.»

«Αν έχεις κάποιο πρόβλημα, να μιλήσεις στη Βασίλισσα. Θα σε ακούσει. Σε συμπαθεί.»

«Μη μου λες ψέματα.»

«Σοβαρά: σε συμπαθεί. Πήγαινε, τώρα, και σύντομα ίσως να τα ξαναπούμε. Δε θα φύγω τελικά απ'την Ιχθυδάτια τόσο γρήγορα όσο νόμιζα.»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα και οι συνοδοί της βγαίνουν απ'το Σημάδι του Όφεως μαζί με τους πέντε αγωνιστές της Σαλντέρια και τα δύο Τέκνα από εκεί. Τους βλέπω να χάνονται μες στις πυκνές σκιές των δρόμων του χωριού.

Μένω στην τραπεζαρία μαζί με τη Λουκία, τον γάτο της, τον Νικόλαο, τον Λεωνίδα, τον Κυριάκο, και τον Κλεάνθη, και λέω στα Τέκνα και τον σύζυγο της παλιάς Φύλακα να διανυκτερεύσουν εδώ, στο πανδοχείο. «Στο Ναό δεν μπορώ να σας βάλω, αλλά εγώ πρέπει να πάω εκεί. Και ίσως και η Λουκία να θέλει νάρθει μαζί μου,» προσθέτω αστειευόμενος.

«Ναι, ίσως,» λέει εκείνη, υπομειδιώντας.

«Τι να κάνεις στον Ναό;» με ρωτά ο Νικόλαος.

«Είμαι σίγουρος ότι η Αρχιέρεια θα θέλει να μιλήσουμε αύριο το πρωί.»

Ο Κυριάκος λέει: «Κι αν οι άνθρωποι της Φύλακα έρθουν να τον αναζητήσουν αυτόν;» Δείχνει με το βλέμμα του τον Κλεάνθη. «Δεν είμαστε και τόσο μακριά απ'την Ιλφόνη, Οφιομαχητή. Μπορεί να σκεφτούν να ερευνήσουν στο Κατωβράχι.»

Έχει δίκιο. Και, αναμφίβολα, ξέρει για τι πράγμα μιλά· από τούτες τις περιοχές είναι. «Τι προτείνεις;» τον ρωτάω.

«Δεν ξέρω τι να προτείνω. Στην ύπαιθρο θα ήταν πιο ασφαλής, ίσως. Πιο καλά κρυμμένος, τουλάχιστον. Αν έρθουν εδώ οι μαχητές της

Φόνισσας και κυκλώσουν το χωριό και το πανδοχείο... πώς θα ξεφύγει;
Πώς θα ξεφύγουμε κι εμείς μαζί του;»

«Ο άνθρωπος μιλά σωστά, Οφιομαχητή,» λέει ο Κλεάνθης αμέσως.
«Δε θα τους βάλω σε κίνδ-»

«Θα έρθεις μαζί μας,» τον διακόπτω.

«Τι εννοείς;»

«Στον Ναό.»

«Θα με δεχτεί η Αρχιέρεια;»

«Για μια νύχτα τουλάχιστον θα επιμείνω να σε δεχτεί. Αν υποσχεθείς
να κρατάς την όψη σου κρυμμένη και να μη μιλάς σε κανέναν.»

«Δε χρειάζεται να το υποσχεθώ αυτό, Γεώργιε.»

-10

«Τι θέλει να μου πει ο Βασιληάς σας;» ρώτησε ο Οφιομαχητής χωρίς να έχει θηκαρώσει ακόμα το Φιλί της Έχιδνας, και η Ευθαλία σάλεψε νευρικά, τυλιγμένη πάνω στον αριστερό του πήχη.

«Το τι θέλει ο Βασιληάς μοναχά εκείνος το ξέρει,» είπε ο Ανδρέας Ερβόνιος, ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών. «Αλλά πρέπει νάναι κάτι σημαντικό, ε. Ίσως να πάρεις και λεφτά, όπως σου είπα.»

«Δε μ'ενδιαφέρουν τα λεφτά.»

Ο Αρχιφύλακας τον κοίταξε σαν να μην είχε καταλάβει τι του έλεγε.

«Σας ευχαριστώ για τη βοήθεια εδώ, αλλά δεν θα έρθω μαζί σας,» διευκρίνισε ο Οφιομαχητής.

«Μα, δε μπορείς να μην έρθεις! Ο Βασιληάς σε καλεί, σου λέγω!»

«Δε μου λες, όμως, τον λόγο για τον οποίο με καλεί.» Ο Γεώργιος συγκρατούσε τη φαρμακερή μάνητα της οργής του μόνο χάρη στις διδασχές του Γέρου του Ανέμου.

«Σου είπα: θέλει να σου μιλήσει.»

Ο Γεώργιος κοίταξε τον Αρχιφύλακα και τους Αγροφύλακες πίσω του. Ήταν αρκετά καλά οπλισμένοι, για τα δεδομένα ετούτων των περιοχών, και είχαν δίκυκλα όλοι τους. Πολλοί ήταν τραυματισμένοι από την πρόσφατη συμπλοκή με τους Γενναίους. Κάποιοι είχαν σκοτωθεί κιόλας, όπως φαινόταν. Άξιζε να εμπλακεί σε μάχη μαζί τους για να μη συναντήσει τον Βασιληά τους; Μάλλον όχι, αποφάσισε.

«Κι αν αρνηθώ;» ρώτησε.

«Ο Βασιληάς πρόσταξε να σε πάμε οπωσδήποτε σ'αυτόν,» τόνισε ο Αρχιφύλακας.

Κατάλαβα... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Όπως το φοβόταν, δε θα μπορούσε ν'αποφύγει τη συμπλοκή μαζί τους αν δεν δεχόταν να τους ακολουθήσει. «Εντάξει,» είπε, και βάδισε προς ένα πεσμένο δίκυκλο – ένα από αυτά των Γενναίων. «Θα έρθω.» Το σήκωσε όρθιο και το καβάλησε, ενεργοποιώντας τη μηχανή.

«Είσαι χτυπημένος,» του είπε ο Ερβόνιος, παρατηρώντας ότι στον αριστερό μηρό το παντελόνι του ξένου ήταν μουλιασμένο με αίμα, και στον δεξή ώμο η κάπα του. Αλλά όχι κόκκινο αίμα. Τι αίμα είν' αυτό; Μπλε; Ή μαύρο; Ένας μαύρος ξένος... με μαύρο αίμα;

«Δεν είναι τίποτα. Κοίταξε τους δικούς σου, καλύτερα, κι άσε εμένα.» Ο Οφιομαχητής έδειξε με το βλέμμα του τους τραυματισμένους Αγροφύλακες οι οποίοι ήδη είχαν αρχίσει να περιποιούνται τα τραύματά τους.

Ο Αρχιφύλακας είπε: «Ξέρουν τι να κάμνουν.» Και: «Όχι πως δε θα τις είχαμε διώξει και μοναχοί μας, αλλά σ'ευχαριστούμε για τη βοήθεια. Τις τρόμαξες πιο γρήγορα.»

Μαλακίες, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Θα σας είχαν ξυλοφορτώσει, το λιγότερο. «Πώς σε λένε;» ρώτησε.

«Τι;»

«Τ'όνομά σου, Αρχιφύλακα. Δεν έχεις όνομα;»

«Α, ναι. Πώς δεν έχω. Ανδρέας Ερβόνιος. Δεν το ξέρεις;»

«Δε μου το είπε κανένας.»

«Δεν... εμ... ενημερώνουν σωστά τους ταξιδιώτες οι χωρικοί, δυστυχώς.»

«Δε σε συμπαθούν και τόσο,» του είπε ο Οφιομαχητής.

«Τι; Ε, αυτοί—»

«Γιατί δεν τους βοηθάς όπως βοήθησες εμένα; Στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών, δε θάπρεπε εγώ να τα βάλω με τους Γενναίους αλλά εσύ κι οι Αγροφύλακές σου.»

«Είσαι ξένος και δεν ξέρεις τι γίνεται δω. Άσε μας να κάμνουμε τη δουλειά μας, και μην παρεμβαίνεις!»

«Τώρα δεν μ'ευχαρίστησες που επιτέθηκα στους Γενναίους για χάρη σας;»

«Τι;»

«Σου λέω—»

«Ε, αυτό ήταν άλλο πράμα. Ήταν... Είχε ξεκινήσ' ιστορία εδώ. Κι ήθελαν να σε σκοτώσουν—»

«Το πρόσεξα.»

«Αλλά ο Βασιλιάς θέλει να σου μιλήσει – οπωσδήποτε, είπε – οπότες τι να κάμνουμε; Δε μπορούσαμε να τις αφήσουμε να σε καθαρίσουν.»

«Ναι αλλά δεν διαφώνησες που σας βοήθησα να τους αντιμετωπίσετε. Γιατί διαφωνείς που τους έδιωξα απ'το Θερινό Παζάρι τις προάλλες;»

«Ε, δεν είναι το ίδιο, σου λέγω! Τι δεν καταλαβαίνεις;» φώναξε ο Ερβόνιος. «Τελοσπάντω, είσαι ξένος, δεν τα ξέρεις τα μέρη μας. Αλλά, σε παρακαλώ, μην παρεμβαίνεις. Αυτό το καταλαβαίνεις;»

Ο Οφιομαχητής μετά βίας συγκρατούσε την οργή του που τον ωθούσε να αρπάξει τον Αρχιφύλακα, να τον σηκώσει πάνω απ'το κεφάλι του, και να τον εκτοξεύσει προς το ρέμα πλάι στο τέμενος του Νηρέα. Έμεινε σιωπηλός, ατενίζοντας τον Ερβόνιο με μάτια που δεν βλεφάριζαν.

Ο Ανδρέας Ερβόνιος αισθάνθηκε ένα σύγκρυο να τον διαπερνά κοιτάζοντας αυτά τα μάτια. Δεν τ'ανοιγοκλείνει καθόλου; σκέφτηκε, απορημένος ξαφνικά. Τ'ανοιγοκλείνει; Μπα, δε νομίζω... Τ'ανοιγοκλείνει; Μπα' ακίνητα είναι, ρε...

Οι Αγροφύλακες περιποιήθηκαν τα τραύματά τους και ανέβασαν τους δύο νεκρούς τους σε δίκυκλα για να τους μεταφέρουν.

«Οι Γενναίοι κανονικά πρέπει να πλερώσουν γι'αυτό, ρ'Αρχιφύλακα,» είπε ένας. «Απλώσανε χέρι—»

«Ο Βασιλιάς αποφασίζει, όχι εμείς! Ποιος θαρρείς ότ' είσαι, ε; Ο Βασιλιάς θαρρείς πως είσαι;»

«Απλώς λέγω, ρ'Αρχιφύλακα.»

«Να μη λέγεις ό,τι σου φουσήξ' ο Ζέφυρος! Άμα ο καθένας ήλεγε ό,τι του φυσούσ' ο Ζέφυρος, ε, τότες.... Τελοσπάντω! Άστε το τούτο, τώρα. Σας συγχαίρω όλους για τη γενναιότητα που δείξατε σήμερα! Οι πεσόντες θάτανε υπερήφανοι για σας!»

Οι περισσότεροι Αγροφύλακες χαμογέλασαν.

«Αμέ,» είπε ο Ερβόνιος. «Και κάτι παραπάνω από υπερήφανοι. Τώρα, πάμε αυτό τον ξένο στον Βασιλιά, όπως μας έχει προστάξει. Είμαστε οι Αγροφύλακες των Δυτικών Αγρών! Είμαστε άγρυπνοι και δυνατοί!»

Είμαστε άγρυπνοι και δυνατοί! φώναξαν κι οι Αγροφύλακες, και ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι μάλλον αυτό ήταν κάτι που συχνά έλεγαν. Συνηθισμένο για στρατιώτες, σε πολλές διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος, να έχουν επαναλαμβανόμενες φράσεις ή λέξεις που φωνάζουν για εμψύχωση ή φανατισμό.

«Πάμε στο Βασιληά, το λοιπόν!» είπε ο Ανδρέας Ερβόνιος, κι έβαλε τους τροχούς του δίκυκλού του σε κίνηση, γνέφοντας στους Αγροφύλακες και στον Οφιομαχητή να τον ακολουθήσουν.

Καθώς διέσχιζαν τους Δυτικούς Αγρούς προς τα ανατολικά, ο Γεώργιος αναρωτιόταν τι μπορεί να ήθελε ο Βασιληάς της Ηχώπολης από εκείνον. Σίγουρα όχι να τον αιχμαλωτίσει, αλλιώς δεν θα έβαζε τους ανθρώπους του να τον καλέσουν... Από την άλλη, βέβαια, το κάλεσμά τους δεν ήταν κάλεσμα ακριβώς· οι Αγροφύλακες – όπως είπε ο Ερβόνιος – είχαν διαταγές να τον φέρουν οπωσδήποτε στον Βασιληά Γεννάδιο τον Δεύτερο. Επομένως...; Ήταν παγίδα, μήπως; Ήθελε ο Γεννάδιος να τον τραβήξει μες στην Ηχώπολη, μες στο ίδιο του το παλάτι, για να είναι πιο εύκολο να τον αποκλείσει; Ο Οφιομαχητής είχε αρκετές κακές εμπειρίες με άρχοντες στην Υπερυδάτια ώστε να είναι πολύ καχύποπτος μαζί τους.

Αν κάνει τέτοιο λάθος, σκέφτηκε νιώθοντας την οργή του σαν καταγίδα φλεγόμενων δηλητηρίων μέσα του, θα το μετανιώσει. Θα γκρεμίσω το γαμημένο παλάτι του πάνω στο κεφάλι του!

Δεν άργησαν να φτάσουν στη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με τη Νιρλόβη, κι έστριψαν νότια, προς την πρώτη. Η Τραγουδιστή Πύλη της ήταν ανοιχτή, φυσικά, μια τέτοια πρωινή ώρα, αλλά πολύς κόσμος ήταν συγκεντρωμένος εδώ, άλλοι θέλοντας να βγουν, άλλοι θέλοντας να μπουν, ενώ οι φρουροί της πόλης έκαναν ελέγχους και έπαιρναν φόρο. Κάρα και φορτηγά με εμπορεύματα είχαν σχηματίσει ολόκληρη ουρά.

Ο Ανδρέας Ερβόνιος, όμως, δεν ήταν διατεθειμένος να περιμένει. «Στη μπάντα, ωρέ!» φώναζε. «Κάμετε στη μπάντα! Η Αγροφυλακή περνά! Η Αγροφυλακή! Στ'όνομά του Βασιληά, κάμετε στη μπάντα, λέγω!» Και εκείνος κι η συνοδοί του περνούσαν μπροστά από τους άλλους, φτάνοντας σύντομα στην Τραγουδιστή Πύλη, όπου ο Ερβόνιος έγνεψε στους φρουρούς («Πάω για το παλάτι!» τους φώναξε), του έγνεψαν κι εκείνοι, και τον άφησαν να περάσει μαζί με τους Αγροφύλακές του και τον Οφιομαχητή.

Στους δρόμους της Ηχώπολης, ενώ σμήνη από περιστέρια φτεροκοπούσαν από πάνω τους μες στον καυτό αέρα του καλοκαιριού κι

ανάμεσα στις πολυκατοικίες, η ομάδα του Αρχιφύλακα έστριψε δεξιά, δυτικά, κατευθυνόμενη προς το Μεγάλο Παλάτι.

Ο Γεώργιος δεν ξανάχε έρθει εδώ· απλώς είχε ακούσει για το μέρος όπου κατοικούσε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, ο οποίος, σύμφωνα με κάποιες φήμες, ήταν ακόμα και πάνω από ενενήντα χρονών. Ο Οφιομαχητής, όμως, δεν πίστευε ότι μπορεί να ήταν τόσο μεγάλος. Ακόμα κι αν, σε τέτοια ηλικία, ζούσε, θα είχε παραδώσει την εξουσία σε κανένα παιδί του.

Το Μεγάλο Παλάτι ήταν κλεισμένο μέσα σε τείχη, στη βορειοδυτική γωνία της Ηχώπολης. Η πύλη αυτών των τειχών ήταν κλειστή όταν η ομάδα του Ανδρέα Ερβόνιου έφτασε μπροστά της, αλλά δεν άργησε ν'ανοίξει μόλις ο Αρχιφύλακας δήλωσε στους φρουρούς ποιος ήταν και ότι ερχόταν φέρνοντας μαζί του τον μαυρόδερμο ξένο – δείχνοντάς τον, μάλιστα. Ο Οφιομαχητής είχε την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη, αλλά και πάλι φαινόταν ότι είχε κατάμαυρο δέρμα – από τα γυμνά του χέρια, αν μη τι άλλο.

Η ομάδα μπήκε στον περίβολο του παλατιού, που ήταν κήπος αλλά όχι και τόσο καλά περιποιημένος, παρατήρησε ο Γεώργιος. Είχε δει και καλύτερους εδώ, στην Υπερυδάτια. Τον κήπο του Πολιτοβασιλέα της Συμπολιτείας των Ποταμών, κατά πρώτον.

Οι Αγροφύλακες στάθμευσαν τα δίκυκλά τους κάτω από ένα υπόστεγο όπου ήταν σταθμευμένα κι άλλα οχήματα, και ο Ερβόνιος είπε σ'έναν φρουρό ότι ερχόταν φέρνοντας τον ξένο που είχε ζητήσει ο Βασιλιάς· ο Μεγαλειότατος έπρεπε να ειδοποιηθεί αμέσως.

Οι άνθρωποι του παλατιού τούς οδήγησαν χωρίς καθυστέρηση στην Αίθουσα του Θρόνου, όπου ήταν συγκεντρωμένος αρκετός κόσμος και ο Γεννάδιος ο Δεύτερος καθόταν στον θρόνο επάνω στο βάθρο, με το πελώριο έμβλημα της Ηχώπολης να κρέμεται κεντητό πίσω του.

Ο Οφιομαχητής τον παρατήρησε: γαλανόδερμος, καραφλός, με μακριά κατάλευκα γένια. Σίγουρα έδινε την εντύπωση πολύ γέρου. Αλλά δεν μπορεί να ήταν τόσο μεγάλος.

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος παρατήρησε, επίσης, τον ξένο που είχε μόλις κατεβάσει την κουκούλα του: κατάμαυρος στο δέρμα (όπως του είχαν πει οι πληροφοριοδότες του), πρασινομάλλης, με αζύριστα γένια, και μ'ένα φίδι – φίδι, μα την Έχιδνα! – τυλιγμένο στον αριστερό του πήχη.

Φορούσε μια ταλαιπωρημένη κάπα. Φαινόταν τραυματισμένος στον ώμο και στον μηρό, αλλά το αίμα του δεν ήταν κόκκινο· για μπλε έμοιαζε. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα σπαθί. Σπαθί; Ένας ξένος να έχει σπαθί επάνω του, μες στην Αίθουσα του Θρόνου; Τι κάμνουν οι φρουροί μου; σκέφτηκε θυμωμένα ο Βασιλιάς της Ηχώπολης.

Ο Ανδρέας Ερβόνιος υποκλίθηκε ενώπιόν του, λέγοντας ότι είχε φέρει τον ξένο που ισχυριζόταν πως ονομαζόταν Γεώργιος και καταγόταν από τη διάσταση της Σεργήλης.

«Και οι φρουροί μου σας άφησαν να μπειτε χωρίς να του πάρουν το σπαθί;» φώναξε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, κι όλοι μες στην αίθουσα ξαφνικά άρχισαν να μουρμουρίζουν.

«Α...» κόμπιασε ο Ερβόνιος.

«Ζητώ συγγνώμη, Μεγαλειότατε, για τη δική τους αβλεψία,» είπε ένας από τους φρουρούς της αίθουσας. «Πρέπει να βιάζονταν να οδηγήσουν τον ξένο εδώ επειδή ήξεραν ότι τον ζητούσατε.» Και βάδισε προς τον Οφιομαχητή. «Δώσε μου το σπαθί σου. Τώρα.»

«Ο πρώτος που θα κάνει να πάρει το σπαθί μου θα χάσει το χέρι του,» είπε ο Γεώργιος. «Ο δεύτερος το κεφάλι του. Τον τρίτο θα τον πετάξω στη θάλασσα από εκείνο κει το παράθυρο.» Και η θάλασσα δεν ήταν κοντά στο Μεγάλο Παλάτι. Δεν φαινόταν καν έξω από το συγκεκριμένο παράθυρο· ο κήπος του παλατιού φαινόταν.

Σιγή πλάκωσε στην αίθουσα.

Ο φρουρός είχε ξαφνιαστεί από την απάντηση του ξένου, αλλά τώρα συνήλθε. «Εγώ θα πρόσεχα τα λόγια μου, ξένε, άμα ήμουν στη θέση σου! Καταλαβαίνεις πού βρίσκεσαι, ή είσαι θάρβαρος; Βρίσκεσαι στην Αυλή του Βασιλιά της Ηχ—»

Ο Γεώργιος ρώτησε τον Γεννάδιο τον Δεύτερο: «Γιατί μ'έφερες εδώ; Μου είπαν ότι θέλεις να μου μιλήσεις, ότι μπορεί ακόμα και να μου δώσεις λεφτά. Αλλά, αν σκέφτεσαι να μου προτείνεις να δουλέψω για σένα, σου λέω από τώρα πως δεν έχω ανάγκη από χρήματα.»

«Δεν έχεις ανάγκη από χρήματα;» είπε ο Γεννάδιος, γνέφοντας στους φρουρούς του να μην πλησιάσουν, να μείνουν στις θέσεις τους, γιατί είχαν τραβήξει όπλα – ενεργοβόλα και ξίφη – κι έκαναν να ζυγώσουν τον Οφιομαχητή. «Ποιος άνθρωπος πάνω στις ηπειρονήσους της Υπερυδάτιας δεν έχει ανάγκη από οχτάρια, ε;»

«Θέλεις να με προσλάβεις ως μισθοφόρο, δηλαδή;»

Ο Γεννάδιος τον ατένισε προσεχτικά. Δεν κουνά τα μάτια του; σκέφτηκε. Τάχει συνέχεια ανοιχτά; «Μου είπαν ότι είσαι... αφύσικα δυνατός. Ότι χτύπησες τους Γενναίους της Ιωάννας των Αγρών στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Ότι, μόνος σου, τους έτρεψες σε φυγή.»

«Και λοιπόν;» Ο Γεώργιος κοίταζε, με τις άκριες των ματιών του, τους φρουρούς τριγύρω που έμοιαζαν έτοιμοι να του χιμήσουν.

«Είσαι όντως τόσο δυνατός όσο λένε;»

«Δυνατότερος, μάλλον.»

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος γέλασε. Ήταν τρελός αυτός ο ξένος; αναρωτήθηκε. «Δείξε μου πόσο δυνατός είσαι, ξένε!» τον προκάλεσε.

«Γιατί;» ρώτησε ο Γεώργιος, κρατώντας μακριά την οργή του.

«Γιατί σε προστάζω, και είμαι ο Βασιλιάς της Ηχώπολης!»

«Ο Βασιλιάς της Ηχώπολης θα έπρεπε να προστατεύει καλύτερα τους υπηκόους του στους Αγρούς, κι όχι να τους αφήνει στο έλεος ληστών όπως της Ιωάννας των Αγρών.»

Ο Οφιομαχητής περίμενε τώρα ότι ο Γεννάδιος ο Δεύτερος θα εξοργιζόταν, αλλά, αντιθέτως, εκείνος χαμογέλασε. Ένα πλατύ χαμόγελο παρουσιάστηκε μέσα από τα κατάλευκα γένια του, αποκαλύπτοντας πιο καλοδιατηρημένα δόντια απ'ό,τι κανείς θα περίμενε από έναν άντρα της ηλικίας του. (Ο Βασιλιάς της Ηχώπολης πρέπει νάχε καλούς οδοντοτεχνίτες, σκέφτηκε φευγαλέα ο Γεώργιος.) «Ορίστε!» αναφώνησε, απευθυνόμενος στον Ανδρέα Ερβόνιο. «Τι σου έλεγα, Αρχιφύλακα; Ο ξένος ξέρει τη δουλειά σας καλύτερα από εσάς!»

«Μεγαλειότητα, κάνουμε ό,τι μας έχετε—»

«Σιωπή! Δε διακόπτεις τον Βασιλιά σου όταν μιλά, Αρχιφύλακα!»

«Με συγχωρείτε, Μεγαλειότητα...»

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος στράφηκε στον Οφιομαχητή. «Ξένε,» είπε, «γί'ακριβώς αυτό το θέμα σε κάλεσα εδώ. Γι'ακριβώς αυτό το θέμα.»

Ο Γεώργιος έμεινε σιωπηλός, παρατηρώντας τον. Κι αναρωτήθηκε αν ήταν όντως ξεμωραμένος ο Βασιλιάς, όπως είχε ακούσει κάποιους να λένε στην Ηχώπολη.

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος πρόσταξε τους Αγροφύλακες: «Πηγαίντε να ξεκουραστείτε εσείς. Φαίνεστε ταλαιπωρημένοι. Σας επιτέθηκε ο ξένος;»

Κανείς τους δεν μίλησε· περίμεναν τον Αρχιφύλακά τους να μιλήσει, και ο Ερβόνιος είπε: «Δε μας επιτέθηκε ο ξένος, Μεγαλειότατε. Αναγκαστήκαμε να χτυπηθούμε με τους Γενναίους της Ιωάννας των Αγρών—»

«Γιατί;»

«Είχαν περικυκλώσει τον ξένο, Βασιληά μου. Στο Κελαρυστό Τέμενος. Θέλανε να τον σκοτώσουν. Η ίδια η Ιωάννα ήταν εκεί. Της μίλησα μα δε μ'άκουγε. Της είπα ότι τον ζητούσατε, Βασιληά μ', αλλά δε μ'άκουγε. Εκείνη μάς επιτέθηκε πρώτη. Αλλά τη δώξαμ', αυτήν και τους Γενναίους της, και σώσαμε τον ξένο και τον φέραμε ενώπιόν σας, Μεγαλειότατε.»

«Αξιοθαύμαστο το σθένος σας, Αρχιφύλακα Νικόλαε Μιρβόνη. Εύγε! Αληθινά τέκνα του Αστερίωνα είστε.»

Ο Ερβόνιος δεν ήξερε αν έπρεπε να πει στον Βασιληά ότι – πάλι – είχε κάνει λάθος το όνομά του. «Ευχαριστούμε, Μεγαλειότατε...» Υποκλίθηκε.

Ο Πρωτοφύλακας, και Στρατηγός της Ηχώπολης, Φοίβος Ασλάβης, που στεκόταν παραδίπλα, καθάρισε τον λαιμό του και είπε: «Βασιληά μου, με συγχωρείτε, αλλά ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών ονομάζεται Ανδρέας Ερβόνιος.»

«Ε, αυτό δεν είπα κι εγώ, Στρατηγέ;»

«Φυσικά, Βασιληά μου. Απλώς το υπενθυμίζω.»

«Μην επαναλαμβανόμαστε, Στρατηγέ!»

«Ασφαλώς...»

Ο Οφιομαχητής είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του. «Γιατί βρίσκομαι εδώ;» ρώτησε.

«Θα σου πούμε τώρα γιατί βρίσκεσαι εδώ,» αποκρίθηκε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος. Και προς τους Αγροφύλακες: «Πηγαίντε σεις να ξεκουραστείτε. Οι υπηρέτες του παλατιού θα σας προσφέρουν ό,τι ζητάτε.» Έκανε νόημα σε κάποιους. «Εσύ, Αρχιφύλακα Ερβόνη, μείνε μαζί μας.»

Οι Αγροφύλακες έφυγαν ακολουθώντας τους υπηρέτες, και οι φρουροί έκλεισαν τη μεγάλη πόρτα της αίθουσας πίσω τους.

Σιωπή έπεσε. Οι αυλικοί περίμεναν να δουν τι θα έλεγε ο Βασιληάς τους στον ξένο· διότι ακόμα δεν τους είχε εξηγήσει γιατί ακριβώς ήθελε να του μιλήσει... αν και αρκετοί απ'αυτούς είχαν μια υποψία.

Η οποία τώρα επαληθεύτηκε.

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος ρώτησε τον ξένο: «Πόσα οχτάρια ζητάς για να πολεμήσεις για εμένα; Για να ξεπαστρέψεις την Ιωάννα των Αγρών και τους Γενναίους της από τους τόπους μου;»

Ο Βασιληάς μας παραείναι βιαστικός, σκέφτηκε ο Φοίβος Ασλάβης. Τέτοιο θέμα όφειλε, πρώτα, να έχει συζητηθεί. Πολύ προσεχτικά.

Αυτός ο μαύρος άνθρωπος είναι τρομαχτικός, σκέφτηκε η Γεωργία Οναλθόνια, η Οικονόμος του Μεγάλου Παλατιού. Είναι δυνατόν ο Γεννάδιος να νομίζει ότι μπορεί να τον εμπιστευτεί;

Επειδή μια φορά τα έβαλε με τους Γενναίους στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών, σκέφτηκε η Ευσταθία, η Βασίλισσα της Ηχώπολης, ο άντρας μου πιστεύει ότι μπορεί και να τους ξεπαστρέψει τελείως; Θα έχουμε προβλήματα... Προβλήματα... Και δεν της άρεσε αυτό. Καλύτερα δεν ήταν όπως ήταν κανονισμένα τα πράγματα με την Ιωάννα των Αγρών; Όλοι κέρδιζαν· κι όλοι το καταλάβαιναν πως κέρδιζαν.

Διάφοροι άλλοι αυλικοί, επίσης, σκέφτηκαν πως ο Βασιληάς της Ηχώπολης έκανε λάθος. Κανείς δεν σκέφτηκε ότι έπραττε σωστά. Δεν τους φαινόταν συμπαθητική η φάτσα αυτού του μαυρόδερμου αγνώστου. Και μπορεί να ήταν κι επικίνδυνος για όλους τους!

Ο Οφιομαχητής αποκρίθηκε: «Σου είπα, δε μ'ενδιαφέρουν τα χρήματα.»

«Και τι σ'ενδιαφέρει, για νάχουμε καλό ρώτημα;» θέλησε να μάθει ο Γεννάδιος ο Δεύτερος.

«Ψάχνω να βρω ένα χαμένο πλοίο, εξωδιαστασιακό, το οποίο καταποντίστηκε μέσα σε καταιγίδα πριν από σχεδόν τρία χρόνια πλέον, μάλλον βόρεια της Κεντρυδάτιας, ή κάπου κοντά της. Το έχεις ακούσει, Βασιληά Γεννάδιε, ή κάποιος άλλος από την Αυλή σου; Γνωρίζετε ποιο ήταν αυτό το σκάφος;»

Τα μάτια του Γεννάδιου στένεψαν σαν τα μάτια εμπόρου. «Άμα το γνωρίζουμε, θα πολεμήσεις για εμάς;»

«Θα το σκεφτώ.»

Ο Βασιληάς της Ηχώπολης έτριψε προς στιγμή τα λευκά γένια του. «Εγώ δεν θα σου πω ψέματα: δεν ξέρω ποιο πλοίο μπορεί να ήταν. Αλλά...» Στράφηκε στους αυλικούς του. «Μιλήστε! Ποιο πλοίο ήταν αυτό; Τόχετε ακούσει;»

Σιωπούσαν.

«Κανείς δεν τόχει ακούσει, μα την ανάσα του Ζέφυρου;»

«Ο ξένος δεν δίνει και πολλές πληροφορίες, Βασιληά μου,» είπε η Γεωργία Οναλθόνια. «Έτσι όπως το περιγράφει, μπορεί να είναι οποιοδήποτε πλοίο...»

«Όχι οποιοδήποτε,» τόνισε ο Οφιομαχητής. «Ήταν εξωδιαστασιακό, και καταποντίστηκε πριν από τρία χρόνια περίπου.»

Πάλι, όμως, δεν του έδωσαν απάντηση, κι αισθάνθηκε την οργή του να φουντώνει άγρια μέσα του. Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου κράτησαν το αόρατο φαρμάκι μακριά, σαν ασπίδα ανέμων του Ζέφυρου.

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος είπε: «Δεν ξέρουμε γι' αυτό το καράβι, ξένε. Αλλ' αν καταποντίστηκε βόρεια της Κεντρυδάτιας, όπως θαρρείς, τότε μάλλον σε λάθος μέρος το ψάχνεις. Εδώ είναι νότια.»

«Έχω ρωτήσει και στα βόρεια... Κι έχω ρωτήσει και στις άλλες δυο ηπειρονήσους, Βασιληά Γεννάδιε.»

«Τελοσπάντω, τελοσπάντω!» Ο Γεννάδιος κούνησε το χέρι του μπροστά του σαν για να παραμερίσει αυτό το ζήτημα του χαμένου πλοίου. «Πολέμησε για εμένα τώρα και θα πάρεις τόσα οχτάρια που θα μπορείς να πας να ψάξεις για το καράβι σου όπου θες.»

«Γιατί δεν βάζεις τους ανθρώπους σου να πολεμήσουν για σένα;»

«Επειδή φαίνεται να κάνεις τη δουλειά τους καλύτερα απ' αυτούς! Κατάφερες μοναχός σου να διώξεις τους Γενναίους απ' το Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Έχοντας μαζί σου τους Αγροφύλακές μου, θα μπορέσεις να τους ξεπαστρέψεις μια και καλή από τούτους τους τόπους!» Ο Γεννάδιος χτύπησε τη γροθιά του στον βραχίονα του θρόνου του.

«Αν οι άνθρωποί σου οργανωθούν σωστά, θα μπορέσουν να ξεπαστρέψουν τους Γενναίους χωρίς τη δική μου βοήθεια. Οι Γενναίοι δεν είναι και τόσο γενναίοι.»

«Το προσπαθήσαμε, ξένε,» του είπε ο Φοίβος Ασλάβης, νιώθοντας προσωπικά προσβεβλημένος από τα λόγια αυτού του αγνώστου – του μαυρόδερμου εξωδιαστασιακού. «Θαρρείς πως είναι τόσο εύκολο; Θαρρείς ότι ξέρεις τους τόπους μας καλύτερα από εμάς; Η Ιωάννα των Αγρών έχει μεγάλη επιρροή εδώ, πολλοί άνθρωποι την ακολουθούν. Αν επιδιώκαμε να αφανίσουμε εκείνη και τους ακόλουθούς της, οι ζημιές στους Αγρούς θα ήταν τόσο σοβαρές, οι θάνατοι τόσοι πολλοί, που

ακόμα κι αν νικούσαμε σ' αυτό τον πόλεμο δεν θα άξιζε η νίκη. Θα ήταν κενή! Θα είχαμε καταστρέψει την ιερή γη του Αστερίωνα.»

«Έχετε, αναμφίβολα, γνώση της κατάστασης,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, δαμάζοντας μετά δυσκολίας την παράλογη οργή του. «Δεν ήρθα εδώ για να σας υποδείξω πώς να διοικήσετε. Δεν ήρθα καν με τη θέλησή μου ακριβώς. Με καλέσατε.»

«Γιατί σε χρειαζόμαστε,» του είπε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος. «Με τη δική σου βοήθεια, οι Αγροφύλακές μου θα καταφέρουν εκείνο που δεν κατάφεραν μοναχοί τους: θα διαλύσουν τους Γενναίους!»

«Βασιλιά μου,» παρενέβη ο Φοίβος Ασλάβης, «ειλικρινά το αμφιβάλλω. Είναι ένας άνθρωπος. Οσοδήποτε δυνατός—»

«Εγώ δεν το αμφιβάλλω, Στρατηγέ!» τον διέκοψε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος. «Και ποιος είναι ο Βασιλιάς της Ηχώπολης σε τούτη την αίθουσα; Εγώ δεν είμαι;»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότητα. Ωστόσο, φοβάμαι για τους Αγρούς... Η Ιωάννα, αν θυμάστε, είχε απειλήσει να πυρπολήσει χωράφια – ολόκληρες εκτάσεις.»

«Θα τη στείλουμε στην κοιλιά του Αβυσσαίου προτού προλάβει να κάνει τίποτα εναντίον μας! Με τη βοήθεια αυτού του ξένου, θα λυτρώσουμε τους τόπους μας από τη μάστιγά της!»

«Τα πράγματα δεν είναι τώρα τόσο άσχημα, Βασιλιά μου. Ειρήνη επικρατεί. Χρήματα έρχονται στο παλάτι. Όλα είναι καλά.»

Όλα είναι καλά... Ο Γεώργιος ήθελε να γελάσει ακούγοντας τα λόγια αυτού του άντρα που ο Βασιλιάς αποκαλούσε «Στρατηγέ». Δεν είναι καθόλου καλά, Στρατηγέ, σκέφτηκε. Καθόλου καλά. Αλλά δεν μίλησε, γιατί, πραγματικά, δεν ήταν δική του δουλειά το τι έκαναν στην Ηχώπολη. Ένας ταξιδιώτης ήταν. Ένας ναυαγός που έψαχνε το χαμένο παρελθόν του.

«Η Ιωάννα των Αγρών δεν μου αρέσει!» είπε, έντονα, ο Γεννάδιος ο Δεύτερος χτυπώντας ξανά τη γροθιά του στον βραχίονα του θρόνου του. «Δε θα εκβιάζει μια χωριάτισσα τον Βασιλιά της Ηχώπολης! Ο ξένος θα μείνει και θα πολεμήσει μαζί μας. Αφού είστε ανίκανοι να αφανίσετε αυτούς τους ληστές μοναχοί σας, θα σας οδηγήσει εκείνος για να το κάνετε!»

«Βασιληά Γεννάδιε,» παρενέβη ο Οφιομαχητής προτού μιλήσει ο Φοίβος Ασλάβης. «Δεν μπορώ να μείνω να πολεμήσω για σένα. Είμαι περαστικός από εδώ.»

«Θα πάρεις οχτάρια, σου λέγω. Πολλά οχτάρια!» Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος τον ατένιζε από τον θρόνο του σαν να ήθελε να τον καρφώσει με τη ματιά του (και παρατηρούσε ξανά, παραξενεμένος, ότι αυτός ο μαυρόδερμος άγνωστος δεν βλεφάριζε καθόλου, μα την Έχιδνα!). «Ολόκληρη αρμάδα οχτάρια θα μαζέψεις. Παραπάνω από μία, σ'το υπόσχομαι!»

Ο Γεώργιος κούνησε το κεφάλι (κι έδιωξε την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου). «Δε μ'ενδιαφέρουν τα χρήματα. Και τώρα είναι ώρα να πηγαίνω. Συγγνώμη αν προκάλεσα αναστάτωση.» Στράφηκε στην έξοδο της Αίθουσας του Θρόνου, άρχισε να βαδίζει—

«Περίμενε!» φώναξε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος. «Δεν έχεις την άδειά μου να φύγεις!»

Ο Γεώργιος στάθηκε γυρίζοντας για να τον κοιτάξει πάνω από τον ώμο του. «Είμαι αιχμάλωτος εδώ;» Η οργή του έβραζε μέσα του. Το χέρι του έσφιγγε το μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας.

Ο Γεννάδιος σκέφτηκε ότι δεν θα τον ωφελούσε να αιχμαλωτίσει τον ξένο. Κλεισμένος σε μπουντρούμι, δεν θα μπορούσε να πολεμήσει την Ιωάννα των Αγρών. «Αν σου έλεγα ότι θα σε φυλάκιζα αν δεν δεχόσουν να πολεμήσεις για εμένα;» Οι φρουροί του ήταν έτοιμοι· τους έβλεπε, τα ενεργοβόλα τους ήταν υψωμένα.

«Θα σου απαντούσα ότι, ναι, θα σε βοηθήσω να ξεπαστρέψεις τους Γενναίους. Και, με την πρώτη ευκαιρία, θα σκοτώνω τους ανθρώπους σου και θα έφευγα. Δεν μπορείς να εξαναγκάσεις κάποιον να πολεμήσει για σένα, Βασιληά Γεννάδιε.»

Τα λόγια του θύμωσαν τον Γεννάδιο τον Δεύτερο. «Πήγαινε, τότες!» φώναξε κουνώντας τα χέρια του προς την έξοδο. «Φύγε! Και να δούμε πού άλλου θα βρεις να σου δίνουν τα οχτάρια που θα σου έδινα εγώ! Πήγαινε! Χάσου από μπροστά μας!»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε σταθερά μέσα στον Οφιομαχητή καθώς πήρε το βλέμμα του απ'τον Βασιληά της Ηχώπολης χωρίς ν'αποκριθεί και βάδισε προς την κλειστή μεγάλη πόρτα της

αίθουσας, το ένα φύλλο της οποίας αμέσως άνοιξε ένας φρουρός, α-
γριοκοιτάζοντάς τον.

Ο Γεώργιος πέρασε το κατώφλι και σύντομα έφτασε στο υπόστεγο
γκαραζ του περιβόλου του παλατιού. Πήρε από εκεί το δίκυκλο που
είχε αποκομίσει από τους Γενναίους και έφυγε.

Μέσα στην Αίθουσα του Θρόνου, αναστάτωση επικρατούσε. Ο Γεν-
νάδιος ο Δεύτερος κατηγορούσε τους αυλικούς του ότι είχαν προδια-
θέσει αρνητικά τον ξένο, ότι δεν ήταν αρκετά φιλικοί μαζί του, ότι τον
είχαν τρομάξει και γ' αυτό είχε φύγει. Εκείνοι το αρνούνταν, και έλεγαν
ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν άγριος και τρομαχτικός ο ίδιος· δεν τον
χρειάζονταν εδώ: δεν ήξερε τίποτα για τους Αγρούς, μόνο προβλήματα
θα προκαλούσε, δεν ήταν ικανός να διαλύσει τους Γενναίους, απλά είχε
τύχει να τους νικήσει εκεί στο Θερινό Παζάρι-

«Ο ξένος έχει υπερφυσική δύναμη, βατραχοκέφαλοι!» τους είπε ο Γεν-
νάδιος.

«Και τι μ' αυτό, Βασιληά μου;» αποκρίθηκε η Ευσταθία, η Βασίλισσα
της Ηχώπολης. «Δεν αρκεί μόνο η μεγάλη δύναμη για να απαλλαγεί κα-
νείς από ένα πρόβλημα όπως η Ιωάννα των Αγρών και οι Γενναίοι.»

«Η Βασίλισσά μας μιλά σωστά, Μεγαλειότατε,» συμφώνησε ο Φοίβος
Ασλάβης. «Τα πράγματα είναι ήσυχα τώρα, και όλοι κερδίζουμε. Μην
ακούτε που λένε ότι οι χωρικοί παραπονιούνται για τους φόρους. Οι
χωρικοί πάντα παραπονιούνται· έτσι είναι. Γκρινιάρηδες από τη φύση
τους!»

«Τηνε ξέρω τη γκρίνια τους, Στρατηγέ. Δεν είν' η γκρίνια τους που με
σκοτίζει. Εκείνο που με σκοτίζει είναι γιατί η Ιωάννα των Αγρών να μου
κλέβει τα λεφτά μου! Αυτά που παίρνει απ' τους Αγρούς θάπρεπε να
ήταν δικά μας. Όλα δικά μας! Με ποιο δικαίωμα μάς τ' αρπάζει; Είναι
λησστής!»

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, είχε πάει σ' ένα πανδοχείο μέσα στην
Ηχώπολη για να περάσει το μεσημέρι. Το κυνήγι με τους Γενναίους τον
είχε κουράσει και οι κουβέντες με τον Βασιληά και τους αυλικούς του
τον είχαν ζαλίσει. Το πανδοχείο ονομαζόταν «Το Παλιό Σημάδι» και είχε
αρκετό κόσμο στην τραπεζαρία. Βρισκόταν στα Περάσματα, μια συνοι-
κία στα κεντρικά της Ηχώπολης, η οποία αγκάλιαζε τη Μεγαλαγορά
από τη δυτική μεριά.

Από το ηχοσύστημα του μαγαζιού ακουγόταν το *Μακρινά Κοιτάζω* της Κρυσταλλίας. Ο Γεώργιος είχε αφήσει το δίκυκλό του στον χώρο στάθμευσης του πανδοχείου που ήταν μαζί και στάβλος. Είχε την κουκούλα του σηκωμένη στο κεφάλι και καθόταν ήσυχα σ'ένα γωνιακό τραπέζι, έχοντας μπροστά του δύο ψητά πλοκάμια χταποδιού, πράσινη σαλάτα, και τοπική μπίρα Κάτω Ανατολικών Αγρών. Πολλοί από τους ανθρώπους που έβλεπε πρέπει να ήταν ή αγρότες ή έμποροι, νόμιζε. Την Ευθαλία την είχε κρύψει μέσα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας του για να μην τραβά την προσοχή. Δεν ήθελε άλλα μπλεξίματα σε τούτα τα μέρη. Είχε αποφασίσει να φύγει, και θα έφευγε.

Όταν τελείωσε το φαγητό του, ξεκουράστηκε για λίγο – δεν του χρειαζόταν και περισσότερο – και μετά πήρε το δίκυκλό του και αποχώρησε. Οδήγησε βόρεια, φτάνοντας στην Τραγουδιστή Πύλη και βγαίνοντας από τα τείχη της πόλης, πιάνοντας τη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με τη Νιρλόβη περνώντας μέσα από τα Βρεγμένα Δάση. Οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας φεγγοβολούσαν από πάνω του, και η καλοκαιρινή ζέστη ήταν δυνατή. Ο αέρας που δημιουργούσε το όχημά του καθώς έτρεχε ήταν καλοδεχούμενος για τον Γεώργιο.

Πέρασε πάλι κοντά από εκείνο το τέμενος του Αστερίωνα που είχε περάσει και όταν αναζητούσε το Θερινό Παζάρι και βρέθηκε αντίκρου στην πινακίδα που έγραφε ΠΡΟΣ ΘΕΡΙΝΟ ΠΑΖΑΡΙ ΔΥΤΙΚΩΝ ΑΓΡΩΝ και είχε πλάι ζωγραφισμένο ένα βέλος καθώς κι εκείνο το χαμογελαστό πρόσωπο με το πλατύγυρο καπέλο, που στο ένα χέρι βαστούσε ένα κολοκύθι με ανθό και στο άλλο ένα στάχυ.

Για κάποιο λόγο, ο Οφιομαχητής σταμάτησε τους τροχούς του. Κάτι τον έκανε να σταματήσει. Τι; αναρωτήθηκε. Τι τον είχε κάνει να σταματήσει; Στο μυαλό του είχε έρθει ο Γέρο-Κράχτης, συνειδητοποίησε. Να τον χαιρετούσε προτού εγκαταλείψει αυτές τις περιοχές; Ο γέρος τού ήταν αρκετά συμπαθής· κι επιπλέον, ο Γεώργιος ήθελε να μάθει αν ήταν καλά. Αφού είχε επαφές μαζί μου, αυτό ίσως να τον έβαλε σε μπελάδες, σκέφτηκε. Αν και ήλπιζε να έκανε λάθος. Γιατί να τον πείραζαν η Ιωάννα και οι Γενναίοι της; Ένας γέρος ήταν.

Ωστόσο, ο Οφιομαχητής αποφάσισε να τον επισκεφτεί προτού φύγει. Αν μη τι άλλο, για να του πει ένα γεια. Για να του πει ότι είχε φτάσει

στα Χαλάσματα των Όφρων και ούτε έναν ερπετοειδή δεν είχε συναντήσει εκεί ή στα Βρεγμένα Δάση. Όσα έλεγαν οι Γενναίοι ήταν ψέματα, μάλλον, για να τους τρομάζουν.

Έστριψε το δίκυκλό του προς τη μεριά που έδειχνε το βέλος της πινακίδας. Προς τα δυτικά. Αλλά όταν αντίκρισε το Θερινό Παζάρι δεν το πλησίασε· έστριψε ξανά. Βόρεια τώρα. Τον θυμόταν τον δρόμο για το σπίτι του γέρου. Κι ακόμα κι αν ο Γέρο-Κράχτης δεν είχε επιστρέψει, θα τον περίμενε εκεί. Δε βιαζόταν και τόσο. Δεν πίστευε ότι οι Γενναίοι θα τον κυνηγούσαν αμέσως, ύστερα από τη δεύτερη πανωλεθρία που είχαν πάθει πολεμώντας τον.

Η κατοικία του γέρου δεν ήταν μακριά, και, μόλις την πλησίασε, ο Γεώργιος είχε την εντύπωση πως κάτι δεν πήγαινε καλά... Τι;

Σταμάτησε τους τροχούς του, κατέβηκε από τη σέλα του δίκυκλου. Τι;

Ο Δοντιάρης δεν ήταν εδώ... Το κοτέτσι ήταν άδειο. Η μικρή στάνη επίσης· τα δυο πρόβατα και το κασίκι είχαν εξαφανιστεί. Ο Γεώργιος ζύγωσε τον στάβλο. Ούτε ο γάιδαρος του γέρου ήταν εδώ. Αλλά αυτόν θα τον είχε πάρει μαζί του αν έλειπε. Τον σκύλο του, όμως, και τα άλλα ζώα δεν θα τα είχε πάρει μαζί του...

Τον είχαν κλέψει;

Ο Γεώργιος πρόσεξε, τότε, ένα σημάδι χαραγμένο στο έδαφος. Ένα σημάδι αρκετά μεγάλο. Θα έπρεπε να το είχε προσέξει από πριν, σκέφτηκε, αλλά δεν κοίταζε τόσο χαμηλά. Τι σημάδι ήταν αυτό; Το πλησίασε. Ένας κύκλος, στο κέντρο του μια κουκίδα, και μια γραμμή που έωνε την κουκίδα με την περιφέρεια του κύκλου.

Ο Γεώργιος δεν νόμιζε ότι το είχε ξαναδεί· δεν ήξερε τι σήμαινε. Αλλά είχε την αίσθηση ότι κάτι το πολύ κακό είχε συμβεί...

Ανέβηκε ξανά στο δίκυκλό του και ζύγωσε την κοντινότερη αγροικία που μπορούσε να δει. Σκυλιά αμέσως άρχισαν να του γαβγίζουν, και η οργή του τον ωθούσε να τα κλοτσήσει, αλλά την κράτησε υπό έλεγχο.

Ένας άντρας βγήκε από το σπίτι πλάι στο κτήμα, και στα χέρια του βαστούσε βαλλίστρα. Πίσω του, στο κατώφλι της πόρτας, στεκόταν μια γυναίκα, κι αυτή με βαλλίστρα στα χέρια.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο άντρας. «Τι ζητάς;»

Ο Γεώργιος δεν είχε ακόμα κατεβεί απ'το δίκυκλό του. «Συγγνώμη άμα σας ανησύχησα. Θέλω να κάνω μια ερώτηση.»

«Κάμνε την, τότες.»

«Τι έγινε ο Γέρο-Κράχτης; Δεν είναι πια εδώ; Το σπίτι του μοιάζει... άδειο. Και στο έδαφος είναι χαραγμένο ένα σύμβολο που δεν έχω ξαναδεί.»

«Για κατέβασε την κουκούλα σου να σε δω καλύτερα, ταξ'διώτη.»

Ο Οφιομαχητής την κατέβασε.

«Είσ' αυτός που λένε!» αναφώνησε ο άντρας. «Ο μαυρόδερμος με τη μεγάλη δύναμη... Αυτός που τάβαλε με τους Γενναίους στο Θερινό Παζάρι... Αυτός δεν είσαι;»

«Αυτός είμαι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Πού είναι, όμως, ο Γέρο-Κράχτης; Ήθελα να τον χαιρετήσω προτού φύγω από τα μέρη σας.»

«Ο Γέρο-Κράχτης είναι νεκρός. Το σύμβολο που είδες στο χώμα... εκεί τονε θάψαμε. Τονε δώσαμε στην αγκαλιά της γης του Αστερίωνα.»

Δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο στην Υπερυδάτια να θάβουν τους νεκρούς. Θεωρείτο «αξιοπερίεργο» από τους περισσότερους ανθρώπους των ηπειρονήσων. Κατά κανόνα έριχναν τους νεκρούς στη θάλασσα· κι αν δεν μπορούσαν, τους έκαιγαν. Το να τους θάβουν, και μάλιστα ως συνηθείο, το έκαναν σε πολύ λίγα μέρη, κυρίως βαθιά στην ενδοχώρα των ηπειρονήσων. Κι εδώ δεν ήταν και τόσο βαθιά στην ενδοχώρα της Κεντρυδάτιας· ο Βουλιαγμένος Γιαλός απλωνόταν καμιά δεκαριά χιλιόμετρα προς τα νότια, όπως τα υπολόγιζε ο Γεώργιος απ'τον χάρτη του.

Αισθάνθηκε την οργή του να φουντώνει άγρια εντός του. «Νεκρός; Γιατί; Πώς;»

«Η Ιωάννα των Αγρών και οι Γενναίοι της τον σκοτώσανε. Και λέγεται πως το έκαναν επειδή σ'είχε φιλοξενήσει. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να φύγεις απεδώ γιατί έχω οικογένεια και φοβούμαι πολύ τέτοιους α'θρώπους, και δε θέλω ν'ακουστεί ότι σου μίλησα.»

Ο Γεώργιος ήθελε να σκοτώσει κάποιον. Τώρα. Ατένισε απειλητικά τα δύο σκυλιά που ακόμα του γάβγιζαν (αν και όχι τόσο ξέφρενα όσο πριν, βλέποντας ότι κουβέντιαζε με τον κύριό τους που στεκόταν αντίκρου του, σε κάποια απόσταση). Τράβηξε ξαφνικά το Φιλί της Έχιδνας, κάνοντας τη λεπίδα να στραφταλίσει κάτω από το δυνατό φως των ήλιων.

Τα σκυλιά τόβαλαν στα πόδια, αλυχτώντας σαν να τα είχε λαβώσει.

Ο χωρικός ύψωσε τη βαλλίστρα του. «Τι κάμνεις εκεί!» αναφώνησε.

«Αν τύχει να δεις την Ιωάννα των Αγρών ή τους Γενναίους της, πες τους ότι δεν θα φύγω από τούτα τα μέρη μέχρι να έχω καρφώσει τα κεφάλια τους σε παλούκια,» είπε ο Οφιομαχητής, και, βάζοντας τους τροχούς του δίκυκλού του σε κίνηση, το έστριψε μέσα σ'ένα ξαφνικό σύννεφο σκόνης κι έτρεξε προς τη δημοσιά.

Όταν έφτασε εκεί, δεν κατευθύνθηκε βόρεια, προς Νιρλόβη, όπως αρχικά σκόπευε. Κατευθύνθηκε νότια, ολοταχώς. Πίσω, προς την Ηχώ-πολη.

BIBΛΙΟ 10

Ο Πρίγκιπας των Αγρών και ο
Βασιληάς των Όφεων

1

Εύανδρος:

Λίγο προτού ανατείλει ο Πρώτος Ήλιος, ξεκινάμε την επίθεση. Μέσα στο σκοτάδι πριν από την αυγή. Βγαίνουμε πίσω από τους λόφους – πεζοί, ιππείς, δικυκλιστές, άρματα μάχης – με τις σημαίες του Οφιογενή να κυματίζουν οργισμένα από πάνω μας, προαναγγέλλοντας τη δόξα που θα μας δώσει το αίμα των σκυλιών της Μελκάρνια που θα χύσουμε στη γη. Προαναγγέλλοντας τη σίγουρη νίκη μας.

Οι εχθροί μας έχουν έναν από τους σημαντικότερους καταυλισμούς τους εδώ, στη σκιά της Ράχης του Ιχθύος, και έχουν στήσει κι ένα πρόχειρο τείχος από ξύλο και πέτρα προς τη μεριά μας. Δεν είναι ότι δεν μας περίμεναν, αλλά δεν ήξεραν πότε ακριβώς θα τους ορμήσουμε.

Ούτε ήξεραν για εμένα.

Είμαι εδώ, μαζί με τους ακόλουθους της Υπέρτατης Βασίλισσας. Φέρνω την Οργή της. Την κουβαλάω μέσα μου. Είμαι γιος της. Και νιώθω σαν Βασιλιάς τους.

Καβαλάω ένα πολεμικό δίκυκλο με καρφιά επάνω στους μεταλλικούς τροχούς καθώς και στον άξονά τους, εξέχοντας δεξιά κι αριστερά. Χώμα και χειμερινό χορτάρι τινάζονται γύρω μου ενώ τρέχω. Στο ένα μου χέρι είναι δεμένη μια ασπίδα με τον Οφιογενή επάνω – και μ' αυτό το χέρι κρατάω επίσης το τιμόνι του δίκυκλου. Στο άλλο μου χέρι είναι το τσεκούρι μου, κι αισθάνομαι να μου λείπει το παλιό μου σφυρί – αυτό που έχασα αντιμετωπίζοντας τον Προδότη. Που ακόμα είναι ζωντανός. Αλλά η μάχη μου μαζί του δεν έχει τελειώσει! Θα τον βρω ξανά. Θα τον αφανίσω! Και τότε ούτε τη φωνή του Πατέρα μου δεν θ' ακούσω αν μου ζητήσει να μείνω πίσω. Την επόμενη φορά που θα τον αντικρίσω, ο Προδότης θα πεθάνει! Και η δόξα του θανάτου του θα είναι δική μου!

Μας ρίχνουν οι μαχητές της Μελκάρνια από το πρόχειρο τείχος τους – εξαπολύουν βέλη εναντίον μας, μεγαλύτερα και μικρότερα – ενώ δύο

τμήματα του στρατού τους έρχονται από τη μια μεριά του τείχους κι από την άλλη, μάλλον με σκοπό να μας κλείσουν ανάμεσά τους.

Τα πολεμικά άρματά μας προηγούνται, και δέχονται τα βέλη επάνω στη θωράκισή τους, με ελάχιστες, αν όχι καθόλου, ζημιές. Οι πολεμιστές μας εξαπολύουν ριπές από τα άρματα.

Και μετά συγκρουόμαστε με τον στρατό της Μελκάρνια. Ξεχνάω τελείως τα τραύματα στο σώμα μου, γίνομαι ένα με την Ιερή Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας, της Μεγάλης Κυράς, της Φαρμακερής Κυράς. Περνάω ανάμεσα από τους δικυκλιστές του εχθρού και το τσεκούρι μου κόβει τα κεφάλια τους, κόβει τα χέρια τους, σκίζει τις ασπίδες και τις πανοπλίες τους, τσακίζει τα οχήματά τους· ενώ τα καρφιά στους τροχούς μου χτυπάνε τους δικούς τους τροχούς και τα πόδια τους. Το αίμα τους τινάζεται γύρω μου – κόκκινοι πίδακες.

Είμαι εδώ. Φέρνω την Ιερή Οργή. Φέρνω τη νίκη των πιστών του Αρχέγονου Όφεως. Και κανείς δεν μπορεί να σταθεί στο διάβα μας. Οι μαχητές των Ηρμάντιων με ακολουθούν, καθώς και οι αλλόμορφοι αδελφοί μου με τις καρφιδωτές τους ασπίδες, τα πλατιά τους σπαθιά, και τις ουραίες λεπίδες τους. Κανένας ανθρώπινος μαχητής δεν μπορεί να συγκριθεί με τη μάνητα των αλλόμορφων αδελφών μου, γιατί είναι παιδιά της Μεγάλης Κυράς όπως κι εγώ και μάχονται κι αυτοί για τον Ένδοξο Αγώνα. Ο Ένδοξος Αγώνας είναι περισσότερο δικός τους παρά των Ηρμάντιων – ό,τι κι αν νομίζουν οι Ηρμάντιοι.

Ο Ένδοξος Αγώνας είναι, επίσης, περισσότερο δικός μου παρά των Ηρμάντιων. Αισθάνομαι σαν Βασιληάς τους. Όλων τους. Ανθρώπων και αλλόμορφων αδελφών μου.

Ένα θωρακισμένο όχημα των εχθρών έρχεται καταπάνω μου, και η κάννη του κανονιού του πυροβολεί – το όπλο καταφέρνει να λειτουργήσει – αλλά έχω ήδη στρίψει το δίκυκλό μου και η οβίδα χτυπά μόνο το χώμα, προκαλώντας κι άλλο την οργή μου... την οποία αφήνω να φουντώσει – και να φουντώσει – και να φουντώσει. Μια πυρκαγιά. Μια θύελλα. Μια καταιγίδα ιερών δηλητηρίων. Κανείς δεν μπορεί να σταθεί στο διάβα μου! Ούτε καν αυτό το βαρύ κατασκεύασμα από μέταλλο!

Το βέλος μιας γιγαντοβαλλίστρας του άρματος εκτοξεύεται εναντίον μου, αλλά αστοχεί. Η ιερή πανοπλία επάνω στο δέρμα μου με προστατεύει· δεν χρειάζεται να με προστατέψει η μεταλλική πανοπλία με την

οποία είμαι ντυμένος. Η δύναμη της Υπέρτατης Βασίλισσας με φορτίζει. Ο ίδιος είμαι η Δύναμη της Υπέρτατης Βασίλισσας!

Και φτάνοντας κοντά στο άθλιο άρμα της Μελκάρνια περνάω από δίπλα του σκίζοντας τα πλευρά του με το τσεκούρι μου. Η βαριά λεπίδα κόβει τη θωράκισή του, την ανοίγει, σαν να ξεκοιλιάζω πελώριο ψάρι από μέταλλο. Και ακούω ένα γέλιο ν'αντηχεί ολόγυρά μου. Το δικό μου γέλιο. Η οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας, της Κυράς του Πολέμου. Διαλύω θωράκιση, διαλύω τροχούς. Το όχημα γέρνει σαν καράβι που το έχουν δαγκώσει ύφαλοι κοντά στις ακτές της ηπειρονήσου. Οι πιστοί τού ορμάνε, το κατακλύζουν. Η μάνητα της Φαρμακερής Κυράς. Κανένας από τους θλιβερούς άπιστους μέσα του δεν θα ζήσει!

Οδηγώ το δίκυκλό μου προς τους πεζούς της Μελκάρνια. Μερικοί ιππείς επιχειρούν να σταθούν στον δρόμο μου, αλλά τους κατακόβω με το τσεκούρι μου και με τα καρφιά στους τροχούς μου· κομματιάζω αυτούς και τα άλογά τους. Πέφτω επάνω στους πεζούς, και κανείς τους δεν μπορεί να κάνει το παραμικρό για να με σταματήσει. Καταστρέφω τα όπλα τους, τις πανοπλίες τους, τα σώματά τους· τινάζω κομμένα μέλη, σπασμένα πτώματα. Το αίμα τους εκτοξεύεται προς κάθε κατεύθυνση, με λούζει, ποτίζει το έδαφος.

Το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου πέφτει στο πεδίο της μάχης, τονίζοντας τις σκιές, κάνοντας τα μέταλλα να γυαλίζουν.

Ο πολεμικός σχηματισμός των Μελκάρνιων πεζών διαλύεται, δεν μπορεί να μείνει σταθερός μ'εμένα ανάμεσά τους. Σκορπίζονται αποδώ κι αποκεί· τους κυνηγάω και τους σφάζω. Και τώρα έχουν έρθει και οι πιστοί του Αρχέγονου Όφεως· τους λιανίζουν, τους κομματιάζουν.

Γελάω μέσα από το κράνος μου, και σκοτώνω κι άλλα σκυλιά της Μελκάρνια. Δεν υπάρχει ούτε ένας αξιόμαχος πολεμιστής ανάμεσά τους, μα τη Μεγάλη Κυρά; Είναι σαν να κόβεις κλαδιά.

Αν εμφανιζόταν τώρα ο Προδότης αντίκρυ μου... θα ήταν η τελευταία του ώρα! Αλλά ο καταραμένος είναι πίσω, στη Σαλντέρια. Ο Πατέρας μου λέει ότι θα επιστρέψουμε σύντομα εκεί· τώρα, όμως, αυτή η δουλειά εδώ, με τους Μελκάρνιους, προέχει. Επειδή έτσι νομίζει ο Ευάγγελος, το Ξίφος των Όφεων, και η αδελφή του, η Ειρήνη του Πολέμου. Αυτοί αποφασίζουν – οι Ηρμάντιοι – γιατί λένε πως έχουν μέσα

τους αίμα αρχαίων ερπετών. Αλλά εγώ έχω μέσα μου την Ιερή Οργή της Μεγάλης Κυράς. Ποιος είναι δυνατότερος; Είχα κάποτε ρωτήσει τον Πατέρα μου, και μου απάντησε πως αυτός δεν είναι ένας δρόμος που πρέπει ν'ακολουθήσω· οι Ηρμάντιοι είναι οι δικαιοματικοί Οφιοβασιλείς της Ιχθυδάτιας: εμείς είμαστε η Βούληση της Μεγάλης Κυράς. Είμαστε πιο σημαντικοί από αυτούς αλλά η θέση μας είναι άλλη.

Δεν είμαι βέβαιος πλέον ότι συμφωνώ. Δεν αισθάνομαι ότι μπορώ να συμφωνήσω. Αισθάνομαι σαν Βασιληάς τους. Βασιληάς όλων τους. Άλλωστε, δες τώρα! Δες τώρα, Υπέρτατη Βασίλισσα: ποιον ακολουθούν τα παιδιά σου; Τους γαμημένους Ηρμάντιους – ή EMENA;

Είμαι εδώ.

Είμαι η Δύναμη της Έχιδνας.

Είμαι οργή και θάνατος.

Τσακίζω τους εχθρούς μας. Φέρνω τη νίκη.

Και με ακολουθούν.

Είμαι ο Εύανδρος, η Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας. Τα σκυλιά της Μελκάρνια κομματιάζονται καθώς το δίκυκλό μου περνά ανάμεσά τους, καθώς το τσεκούρι μου σκίζει τα σώματά τους, σπάει τα κόκαλά τους σαν κλαδιά.

Αλλά πάλι μου λείπει το σφυρί μου!... Ο Πατέρας μου πρότεινε να το αντικαταστήσω μ'ένα άλλο, όμως αρνήθηκα. Θα το αντικαταστήσω μόνο όταν ο Προδότης είναι νεκρός από το χέρι μου! του αποκρίθηκα. Και με κοίταξε με περηφάνια, και μου είπε πόσο περήφανος είναι για εμένα.

Αλλά γιατί με κρατά περιορισμένο;

Φτάνω μπροστά στο πρόχειρο τείχος των εχθρών μας, ενώ οι συμμαχητές μου ρίχνουν στους τοξότες στις επάλξεις του, καλύπτοντάς με. Πηδάω απ'το δίκυκλο και ορμάω στο τείχος, χτυπώντας το με τον ώμο. Τραντάζεται. Κραυγάζω – η οργή μου δυναμώνει – το χτυπάω ξανά – και ξανά – και ξανά.

Γκρεμίζεται: χώμα πέτρες ξύλα, περνάω μέσα απ'τη θολούρα, εχθροί σκορπίζονται μπροστά μου. Τους κυνηγάω, λιανίζοντάς τους με το τσεκούρι μου.

Οι πιστοί με ακολουθούν, κραυγάζοντας: Νίκη των Όφρων! Νίκη των Όφρων! ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ!

Είμαι εδώ.

Είμαι η Οργή της Έχιδνας.

Και αισθάνομαι σαν Βασιληάς τους.

Τους οδηγώ μέσα στον καταυλισμό των Μελκάρνιων. Σκοτώνουμε, γκρεμίζουμε, πυρπολούμε. Καταστρέφουμε τα πάντα που συναντάμε. Οι αλλόμορφοι αδελφοί μου είναι γύρω μου. Φωνάζουν το όνομά μου στη γλώσσα τους, το οποίο δεν μπορεί να ειπωθεί στη λαλιά των ανθρώπων, αλλά μπορεί να αποδοθεί ως Εύανδρος.

«Η νίκη,» τους φωνάζω, μιλώντας τη γλώσσα τους σαν να ήταν δική μου, γιατί ανέκαθεν την καταλάβαινα χωρίς κανείς να μου την έχει διδάξει, «ανήκει στην Υπέρτατη Βασίλισσα!» Υψώνω το τσεκούρι μου, αιματοβαμμένο, για να γυαλίσει στο πρώτο φως της ημέρας.

Συρίζουν θριαμβευτικά ολόγυρά μου.

Θα με ακολουθούσαν οπουδήποτε, θα έδιναν τις ζωές τους για εμένα. Το ξέρω. Με αγαπούν. Με λένε Άνουρο Αδελφό, χαϊδευτικά, από παλιά, από τότε που ήμουν μικρός ανάμεσά τους. Τους αισθάνομαι πιο δικούς μου από τους ανθρώπους που εξωτερικά μού μοιάζουν. Ακόμα και την πρώτη μου οικογένεια δεν τη θυμάμαι πλέον παρά μονάχα ως όνειρο...

Το αίμα της ήταν στα χέρια μου όταν με βρήκε ο Πατέρας μου και με λύτρωσε απ'την καταστροφή μου...

Τώρα μόνο ο Ένδοξος Αγώνας έχει σημασία. «Ακολουθήστε με!» κραυγάζω στη γλώσσα των αλλόμορφων αδελφών μου, και καταδιώκω τα σκυλιά της Μελκάρνια που ήδη έχουν αρχίσει να τρέπονται σε φυγή και σύντομα η υποχώρησή τους γενικεύεται. Έχουμε νικήσει, αλλά θα τους κυνηγήσω όλους όπως κυνηγούσα θηράματα στους Ουραίους Δασότοπους, θα τους σφάξω μέχρι τον τελευταίο! Το τσεκούρι μου σκίζει και κόβει σώματα· καμιά πανοπλία ή ασπίδα δεν μπορεί να το εμποδίσει, κανένα όπλο δεν μπορεί να το σταματήσει.

Έλα πίσω, Εύανδρε! Η φωνή του Πατέρα μου, μέσα στο μυαλό μου. Την αισθάνομαι να με συγκρατεί, σχεδόν σαν κάτι να έχει πιάσει τα χέρια και τα πόδια μου. Έλα πίσω. Έληξε, παιδί μου. Η νίκη είναι δική μας.

Του αποκρίνομαι: Η Υπέρτατη Βασίλισσα ζητά κι άλλο αίμα, Πατέρα!

Όχι· η οργή σου είναι, που προσπαθεί να σε παραπλανήσει. Έλα πίσω!

Κι αισθάνομαι ότι δεν θα μπορούσα να τον παρακούσω ακόμα κι αν ήθελα... μα δεν θέλω. Είναι ο Πατέρας μου.

Γιατί, όμως, πάντα με κρατά περιορισμένο; Αυτή η σκέψη έρχεται ολοένα και περισσότερο, τελευταία, στο μυαλό μου... καθώς και κάποια λόγια του Προδότη... Αλλά ο Προδότης τι άλλο θα μπορούσε να εκστομίζει παρά προδοτικά λόγια; Η Μεγάλη Κυρά τού έδωσε τη χάρη της κι εκείνος την έφτυσε καταπρόσωπο – το μαυρόδερμο τέρας! Θα απαλλάξω την Ιχθυδάτια από την παρουσία του, και θα κυριαρχήσω! Αυτή η ηπειρόνησος δεν μας χωρά και τους δύο!

Κατεβάζω το τσεκούρι μου, αφήνω τους εναπομείναντες Μελκάρνιους να φύγουν, φωνάζοντας και στους αλλόμορφους αδελφούς μου να σταματήσουν, καθώς και στους άλλους πιστούς του Αρχέγονου Όφεως.

Μια σημαία με τον Οφιογενή υψώνεται κοντά μου, κυματίζοντας στον άνεμο που κατέρχεται από τη Ράχη του Ιχθύος.

Η Ορδή των Όφεων έχει νικήσει: ετούτος ο καταυλισμός – ό,τι έχει απομείνει – είναι δικός της· αυτή η θέση στα άκρα της Επικράτειας της Μελκάρνια είναι δική της. Τώρα, οι άπιστοι δεν επεκτείνονται· εμείς επεκτεινόμαστε μέσα στις περιοχές που είχαν σφετεριστεί.

Η Ορδή λεηλατεί ενώ, συγχρόνως, στρατοπεδεύει. Συναντάω τον Πατέρα μου ανάμεσα σε άλλους αλλόμορφους αδελφούς μου που γνωρίζω καλά· όλοι τους με χαιρετούν με συριστικές φωνές, κουνήματα της ουράς, ύψωμα των όπλων. Η οργή μου καταλαγιάζει λίγο. Αρχίζω να αισθάνομαι πιο έντονα τα πρόσφατα τραύματα επάνω μου – τα τραύματα εξαιτίας των οποίων ο Πατέρας μου με κράτησε μακριά από τον Προδότη στις τελευταίες συμπλοκές στη Σαλντέρια. Αν ήμουν εκεί θα είχαμε θριαμβεύσει! Θα είχαμε τσακίσει και τον Προδότη και τους άπιστους!

Γιατί πάντα με κρατά περιορισμένο;

Τα λόγια του Προδότη στριφογυρίζουν μες στο κεφάλι μου, καθώς τινάζω τα αίματα από το τσεκούρι μου και το καρφώνω στη γη:

...Τι σου έχει κάνει ο Κλέαρχος και τον υπακούς σαν καλό σκυλί;...

...Είναι μέσα στο μυαλό σου; Και νομίζεις ότι είναι ο Θεός σου; Δεν είναι Θεός! Είναι ένα μίasma με μακριά ουρά και ραβδί με κρानी επάνω!...

...και φοβάσαι ένα γαμημένο φίδι με μακριά ουρά ενώ θάπρεπε εσύ να είσαι ο αφέντης του! Νομίζεις ότι το μυαλό του μπορεί να δαγκώσει; Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα – με την οργή σου!...

...Ο Κλέαρχος σε τρομάζει; Νομίζεις ότι δεν έχει δοκιμάσει τα κόλπα του και σ'έμένα; Στρέψε την οργή σου εναντίον του – απελευθερώσου απ'αυτόν! Δεν είναι φίλος σου!...

Αισθάνομαι την οργή μου να φουντώνει ξανά, άγρια και φαρμακερή, έτοιμη να τσακίσει μια ολόκληρη ηπειρόνησο.

Τι εννοούσε ο Προδότης λέγοντας Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου; Τι εννοούσε;

Αλλά δεν θάπρεπε καν να σκέφτομαι τα λόγια του, μα την Έχιδνα! Είναι τα λόγια του Προδότη – πιο σιχαμερά από τα λόγια βατράχων του Λοκράθου!

...Στρέψε την οργή σου εναντίον του – απελευθερώσου απ'αυτόν!...

Ο Προδότης μιλούσε σαν προδότης. Σαν προδότης!

Η φωνή του Πατέρα μου έρχεται στο μυαλό μου: Κάτι σε απασχολεί, Εύανδρε. Το καταλαβαίνω.

Τον ατενίζω ανάμεσα από τους άλλους αλλόμορφους αδελφούς μου, τον ατενίζω κατάματα. Δεν έπρεπε να είχαμε φύγει, Πατέρα, προτού συνθλίψουμε τον Προδότη – για τη δόξα της Υπέρτατης Βασίλισσας!

Σου είπα, Εύανδρε: όλα στον καιρό τους. Η ώρα του Προδότη θα έρθει. Η ώρα του είναι κοντά. Η Οργή των Όφεων θα τον λιώσει!

Όχι, σκέφτομαι, η δική μου οργή θα τον λιώσει!

Πιάνω ξανά τη μακριά λαβή του δίστομου τσεκουριού μου και το ξεκαρφώνω από τη γη.

Η Ορδή των Όφεων έχει σύντομα στήσει τον καταυλισμό της, κι εν τω μεταξύ, καθώς βαδίζω ανάμεσα στους πιστούς, συναντώ την Αρσενία που είναι από τους λίγους που τολμούν να με πλησιάσουν χωρίς φόβο. Χαμογελά, ακόμα ντυμένη με την πανοπλία της, ακόμα πιτσιλισμένη με το αίμα των εχθρών μας· τα σγουρά καστανά μαλλιά της πέφτουν στους ώμους της, ελεύθερα από το κράνος που κρέμεται από τη ζώνη της. «Εύανδρε!» Έρχεται κοντά μου.

Τυλίγω το χέρι μου γύρω από τη μέση της και την αγκαλιάζω, νιώθω τα μέταλλα της πανοπλίας της επάνω στο γυμνό δέρμα μου, επάνω στην ιερή πανοπλία μου (γιατί, ναι, τώρα πλέον την έχω βγάλει την

άλλη πανοπλία, αυτή που μπορεί να βγει· δεν μου χρειάζεται άλλο). Συνθλίβω τα χείλη της με τα δικά μου· την ακούω να μουγκρίζει, να γελά, ξέπνοη.

Είναι του Οίκου των Ηρμάντιων, η Αρσενία, έχει κι αυτή την πεποίθηση ότι μέσα της κυλά αίμα των αρχαίων ερπετών. Αλλά δεν είναι τόσο ισχυρό μέλος του Οίκου όσο άλλοι. Δεν είναι παρά ξαδέλφη του Ευάγγελου, του Ξίφους των Όφρων, και της Ειρήνης του Πολέμου.

Και δεν είναι από το είδος μου, δυστυχώς. Αν ήταν αλλόμορφη αδελφή μου θα την ποθούσα περισσότερο. Όμως τότε τα σώματά μας δεν θα μπορούσαν να ενωθούν. Είναι παράλογο, δεν είναι;

Από την άλλη, βέβαια, ούτε και οι αλλόμορφοι αδελφοί μου είναι ακριβώς από το είδος μου. Μόνο ο Προδότης είναι από το είδος μου. Ο παραστρατημένος, διεφθαρμένος αδελφός μου, που έχει προσβάλλει τη Φαρμακερή Κυρά, και θα πεθάνει από το χέρι μου!

...Ο Κλέαρχος σε τρομάζει; Νομίζεις ότι δεν έχει δοκιμάσει τα κόλπα του και σ'εμένα; Στρέψε την οργή σου εναντίον του... Στρέψε την οργή σου εναντίον του... Στρέψε την οργή σου εναντίον του... Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου!...

Τα λόγια του Προδότη – ξανά μέσα στο μυαλό μου. Δε μπορώ να ξεφύγω απ'την καταραμένη παρουσία του! Αλλά το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας θα τον κάψει! Θα τον ΒΡΩ και θα φέρω το ΤΕΛΟΣ του!

Είμαι εδώ.

Είμαι η Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας.

«Τι είναι, Εύνδρε;» με ρωτά η Αρσενία, και τα γκρίζα μάτια της – γύρω από τα οποία μαύροι ελλειψοειδείς κύκλοι είναι ζωγραφισμένοι, όπως συνηθίζουν οι Ηρμάντιοι – με κοιτάζουν ερευνητικά. «Τι σε απασχολεί, αγάπη μου;»

«Τίποτα,» αποκρίνομαι.

«Μ'εμένα στο πλευρό μας οι άπιστοι της Μελκάρνια δεν έχουν ελπίδες! Σύντομα θα είμαστε μέσα στην πόλη τους, θα την έχουμε κυριεύσει, και θάχουμε κρεμάσει αυτή τη σκύλα, την Κόρη, από τα τείχη!»

«Και η Σαλντέρια έπρεπε να ήταν δική μας...»

Συνοφρυώνεται. «Αυτό είναι που σε απασχολεί;... Δεν ήταν ήττα, Εύνδρε! Βρεθήκατε κυκλωμένοι από άπιστους, και δεν ήσασταν

αρκετοί, δεν είχατε όλη την Οργή των Όφρων στο πλευρό σας – και ήταν και ο Προδότης εκεί–»

«Ναι, ο Προδότης ήταν εκεί,» γρυλίζω.

«Αλλά σύντομα θα επιστρέψουμε στη Σαλντέρια. Ο Ευάγγελος το λέει. Δεν τον απασχολεί που υποχωρήσατε· συμφωνεί ότι αυτή ήταν η πιο στρατηγική κίνηση για την ώρα.»

Εγώ δεν συμφωνώ. Έπρεπε να είχαμε μείνει αρκετά για να τσακίσουμε τον Προδότη και εκείνα τα εκτρώματα, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, που τολμούν να διαστρεβλώνουν τη θρησκεία της Μεγάλης Κυράς χειρότερα από το δήθεν «επίσημο» ιερατείο της Ιχθυδάτιας. Όλοι τους θα γνωρίσουν την Οργή των Όφρων, και το Βασίλειό μας θα λάμψει επάνω σε τούτη την ηπειρόνησο σαν ιερή φωτιά της Υπέρτατης Βασίλισσας!

Μετά από λίγο, βρίσκομαι μέσα στη μεγάλη σκηνή του Στρατάρχη της Ορδής, του Ευάγγελου, του Ξίφους των Όφρων. Εκεί είναι, επίσης, η Αρσενία, έχοντας έρθει μαζί μου, η Ειρήνη του Πολέμου, ο Πατέρας μου, μερικοί διοικητές της Ορδής, ο Φοίβος ο Φοβερός (ένας από τους Τέσσερις της Κυρτόπολης, αρχηγός των δυνάμεών της που τώρα είναι στο πλευρό μας εδώ, στα άκρα της Επικράτειας της Μελκάρνια), και, φυσικά, ο ίδιος ο Στρατάρχης – ο Ευάγγελος Ηρμάντιος – ψηλός, λευκόδερμος, μαυρομάλλης με κοντοκουρεμένα μαλλιά που στον αυχένα είναι πιο μακριά, σχηματίζοντας ερπετοουρά, όπως λένε αυτή τη μόδα στις πόλεις. Τώρα, δεν τη βλέπω την ερπετοουρά του, γιατί τον αντικρίζω από μπροστά, αλλά το ξέρω πως είναι εκεί. Τα μάτια του είναι γκρίζα σαν της Αρσενίας, και γύρω τους ζωγραφισμένοι μαύροι κύκλοι, ελλειψοειδείς, με τις γωνίες κάθετα. Τα Μάτια των Όφρων. Δεν φορά την πανοπλία του τώρα· φορά μια αμάνικη τουνίκα, κι έχει τα μυώδη χέρια του ακουμπισμένα στο τραπέζι καθώς στέκεται όρθιος, με τον χάρτη της Επικράτειας της Μελκάρνια απλωμένο μπροστά του. Μοιάζει έτοιμος να κάψει αυτή τη βλάσφημη περιοχή με ιερά δηλητήρια, σαν ημίθεος της Έχιδνας. Το παρουσιαστικό του κάνει πολύ έντονη εντύπωση, για κάποιο λόγο, ακόμα και σ'εμένα. Θυμίζει όπλο η κοψιά του, θυμίζει λεπίδα με αποστολή την καταστροφή των άπιστων. Δεν τον λένε τυχαία «το Ξίφος των Όφρων». Δεν τον λένε μόνο επειδή είναι τρομερός ξιφομάχος, ο καλύτερος που έχω αντικρίσει.

Αλλά σε σύγκριση μ'εμένα δεν είναι παρά ένα έντομο. Θα μπορούσα να τον τσακίσω οποτεδήποτε. Κανονικά, εγώ έπρεπε να παίρνω αποφάσεις για την Ορδή. Εγώ είμαι η Οργή της Μεγάλης Κυράς.

Είμαι εδώ.

Και αισθάνομαι σαν Βασιληάς τους.

Είναι δυνατόν να νοούνται άλλοι Οφιοβασιλείς πέρα από εμένα, τον Εύανδρο, που φέρει μες στην ψυχή του την Ιερή Οργή; Δεν υπάρχουν άλλοι σαν εμένα... εκτός από τον Προδότη, που σύντομα θα αφανίσω.

Ο Ευάγγελος μιλά για το σχέδιό του, για το πώς θα προχωρήσουμε, ενώ δείχνει επάνω στον χάρτη κάθε τόσο, ο οποίος είναι από ένα υλικό που έμαθα πρόσφατα πως λέγεται «ευαίσθητο χαρτί». Όταν ο Ευάγγελος πιέζει με το δάχτυλό του αυτό το χαρτί ένα σημάδι εμφανίζεται στον χάρτη σαν μικρή στρογγυλή μελανιά· κι όταν το ξαναπιέζει, το σημάδι εξαφανίζεται. Αν τραβήξει το δάχτυλό του επάνω στον χάρτη, με κάποια πίεση, ολόκληρη γραμμή μπορεί να εμφανιστεί. Και δεν μοιάζει με τίποτα περισσότερο από κανονικό χαρτί άμα δεν το ξέρεις.

Αλλά εμένα δε μ'άρεσουν τα χαρτιά· σκίζονται πολύ εύκολα. Προτιμώ τις περγαμηνές των αλλόμορφων αδελφών μου, ή τους φλοιούς γραφής που φτιάχνουν από τα δέντρα των Ουραίων Δασότοπων. Ζωγράφιζα παλιότερα επάνω τους· καταλάγιαζε την Ιερή Οργή μου όταν δεν τη χρειαζόμουν, όταν μπορούσε να με «παραπλανήσει», όπως λέει ο Πατέρας μου. Και άρεσαν στους αλλόμορφους αδελφούς μου τα σχέδια που έκανα. Τους άρεσαν.

Όπως επίσης και τα γλυπτά μου. Έχω λαξέψει τόσους βράχους στους Ουραίους Δασότοπους και στους πρόποδες των Ουραίων Ορέων. Καταλάγιαζε κι αυτό την οργή μου.

Τώρα, το μόνο που θέλω να λαξέψω είναι το κρανίο του γαμημένου Προδότη – με το τσεκούρι μου.

Ο Ευάγγελος το Ξίφος των Όφεων εξηγεί πώς σκέφτεται να συγχρονίσει καλύτερα τις δυνάμεις μας. Η μισή Ορδή έρχεται από εδώ, από τους δυτικούς πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος· η άλλη μισή από το ορεινό πέρασμα στα νοτιοδυτικά της Ράχης, το Πέρασμα της Ωλμπέρκνης· και οι σύμμαχοί μας της Κυρτόπολης είναι έτοιμοι να στείλουν τους κουρσάρους τους από τη θάλασσα για να χτυπήσουν την ίδια τη Μελκάρνια όποτε χρειαστεί.

«Ανοησίες!» τους διακόπτω καθώς συζητούν με τον Ευάγγελο. «Το πρώτο που πρέπει να γίνει είναι να καταλάβουμε τη Σαλντέρια. Ο Προδότης είναι εκεί – ο Οφιομαχητής – και οι άπιστοι από την Ιλφόνη μαζί με τους μαχητές της ψευτοθρησκείας. Δε μπορούμε ν’αφήσουμε τέτοιους εχθρούς πίσω μας!»

«Δεν κινδυνεύουμε από αυτούς, Εύανδρε,» μου λέει ο Ευάγγελος – και δε μ’αρέσει όπως μου μιλά, όπως με κοιτάζει. Σαν να είμαι μικρό παιδί. Αλλά είμαι ο Βασιληάς του. «Δεν έχουν τη δύναμη να μας χτυπήσουν.»

«Είναι πίσω μας,» του θυμίζω ξανά. «Στα νώτα μας. Μπορούν να έρθουν και—»

«—να κάνουν τι;» τολμά να με διακόψει. «Να μας χτυπήσουν; Η Ορδή θα γυρίσει και θα τους καταπιεί. Και έχουμε και τους συμμάχους μας στην Κυρτόπολη που βρίσκονται στον δρόμο τους.» Ρίχνει ένα βλέμμα στον Φοίβο τον Φοβερό.

Ο οποίος νεύει και λέει: «Δεν πρόκειται να έρθουν προς τα εδώ, Στρατάρχη, χωρίς οι κατάσκοποί μας να τους δουν, εκτός αν μεταμορφώσουν τον στρατό τους σε σκουλήκια που σέρνονται στη γη.»

«Και σ’αυτή την περίπτωση θα τους πατήσουμε,» λέει ένας από τους διοικητές της Ορδής, και κάποιοι απ’αυτούς γελάνε. Το ίδιο κι η Αρσενία πλάι μου.

«Ο Προδότης είναι μαζί τους, ανόητοι!» τους προειδοποιώ, και τα γέλια σταματούν καθώς κοιτάζουν την έκφρασή μου.

«Ο Οφιομαχητής δεν είναι παρά ένας άνθρωπος,» μου λέει ο Φοίβος.

«Κι εγώ είμαι ένας άνθρωπος, αλλά νομίζεις ότι θα είχατε νικήσει τόσο εύκολα σήμερα αν δεν ήμουν εδώ;»

«Το θέμα είναι ότι δεν κινδυνεύουμε από τη Σαλντέρια άμεσα, Εύανδρε,» μου λέει ο Ευάγγελος. «Θα επιστρέψουμε, φυσικά, για να την καταλάβουμε. Αλλά τώρα η Επικράτεια της Μελκάρνια προέχει. Η Κόρη είναι ο πιο επικίνδυνος εχθρός μας. Μόλις έχει συνθλιβεί από την Οργή μας, θα στρέψουμε το βλέμμα μας στη Σαλντέρια... και αλλού.»

Ανόητε, η Ιερή Οργή είναι δική μου, και μόνο, σκέφτομαι.

Η φωνή του Πατέρα μου αντηχεί μες στο μυαλό μου: Ο Ευάγγελος είναι καλός στρατηγός. Δείξε του εμπιστοσύνη. Ξέρει τι κάνει.

Τίποτα δεν ξέρει! «Ο Οφιομαχητής,» λέω στο Ξίφος των Όφεων, «είναι ο πιο επικίνδυνος εχθρός μας! Και βρίσκεται στη Σαλντέρια, μαζί με

τους υποστηρικτές της ψευτοθρησκείας και τα τέρατα του Φαρμακερού Κύκλου. Είναι μεγάλο σφάλμα να τους έχουμε πίσω μας.» Τον ατενίζω κατάματα, με το τραπέζι και τον χάρτη ανάμεσά μας, κι αισθάνομαι την οργή μου σαν θύελλα μέσα μου. «Ακόμα κι αν δεν επιτεθούν σ'εμάς εδώ, μπορεί να επιτεθούν στη Νοσρίντη, την πόλη σας.»

«Δεν πρόκειται να το αποτολμήσουν,» μου απαντά, νηφάλια, συγκροτημένα, και πίνει μια γουλιά κρασί από την κούπα που είναι δίπλα του στο τραπέζι.

«Πώς το ξέρεις;»

«Δεν έχουν αρκετές δυνάμεις, Εύανδρε. Πώς θα κρατήσουν τη Σαλντέρια αν φύγουν από εκεί για να επιτεθούν στη Νοσρίντη; Τι θα κάνουν; Θα φέρουν κι άλλους μαχητές, κι άλλα πλοία, από την Ιλφόνη; Θα ρισκάρουν να την αφήσουν αφύλαχτη, ενώ η Οργή μας βρίσκεται τόσο κοντά της; Η Φύλακας της Ιλφόνης το ξέρει πως ο επόμενός μας στόχος είναι η πόλη της. Πάω στοίχημα, μάλιστα, ότι φοβάται πως μπορεί να της επιτεθούμε προτού έχουμε τελειώσει με την Κόρη της Μελκάρνια. Και ο ίδιος φόβος, αναμφίβολα, βρίσκεται στην καρδιά της ψευτοΑρχιέρειας. Καταλαβαίνουν ότι φέρνουμε το τέλος τους και την κυριαρχία του Αρχέγονου Όφεως επάνω σ'ολάκερη την ηπειρόνησο, και σίγουρα τους ενδιαφέρει περισσότερο να οχυρώσουν τις θέσεις τους παρά να επιτεθούν.»

«Επιτέθηκαν, όμως, στη Σαλντέρια. Το περίμενες αυτό;»

«Αυτό ήταν, ομολογουμένως, απροσδόκητο, και μόνο η παρουσία του Οφιομαχητή το δικαιολογεί, νομίζω. Ωστόσο, δεν σημαίνει και ότι μπορούν τόσο σύντομα να επιτεθούν ξανά. Το γεγονός ότι επιτέθηκαν τη Σαλντέρια μάς λέει πως δεν πρόκειται να έρθουν στη Νοσρίντη. Κι αν, παρ'ελπίδα, το επιχειρήσουν, τι θα κατορθώσουν; Θα προλάβουν να την κατακτήσουν αμέσως; Όχι. Επομένως, απλά θα γυρίσουμε και θα τους τσακίσουμε, και θα πάρουμε και τη Σαλντέρια.»

«Γιατί να μην την πάρουμε τώρα, όσο ο Προδότης είναι ακόμα εκεί;» φωνάζω.

«Σου είπα: ο αγώνας εδώ προέχει. Η Μελκάρνια είναι ο χειρότερός μας εχθρός.»

«Ο Οφιομαχητής,» επιμένω, «είναι ο χειρότερός μας εχθρός. Και θα τον αφανίσω!» Χτυπάω τη γροθιά μου επάνω στον χάρτη

(συγκρατώντας τη δύναμή μου για να μην καταστρέψω το τραπέζι) κι ένα μελανό σημάδι απλώνεται στην επιφάνεια του, σκεπάζοντάς τον σχεδόν ολόκληρο, σαν μαύρο αίμα. Στρέφομαι και φεύγω απ'τη σκηνή για να μην τσακίσω αυτό τον ψευτοβασιλιά.

Ακούω τη φωνή του Πατέρα μου καθώς βγαίνω κάτω από το φως των δίδυμων ήλιων: Μην αφήνεις την οργή σου να σε παραπλανήσει, Εύανδρε! Ο Ευάγγελος είναι καλός στρατηγός, και του Παλιού Οίκου. Ξέρει τι κάνει.

Δεν του απαντώ.

Είμαι εδώ.

Είμαι η Οργή της Μεγάλης Κυράς.

Και αισθάνομαι σαν Βασιληάς τους.

Ο Πατέρας μου θα έπρεπε αυτό να το αναγνωρίζει.

Στρέψε την οργή σου εναντίον του... Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου...

Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου.

Τα λόγια του Προδότη...

Φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν μέσα στην Ηχώπολη, σαν τα περιστέρια που γέμιζαν τους δρόμους της με τα φτεροκοπήματά τους να τις είχαν εξαπλώσει: ότι ένας ξένος ήταν στο Μεγάλο Παλάτι, ένας μαυρόδερμος άντρας από άλλη διάσταση, και ο Βασιληάς τού είχε αναθέσει τη διοίκηση των Αγροφυλάκων. Είχε αρχίσει να τρελαίνεται ο Βασιληάς· τόσο μεγάλος που ήταν – πάνω από ενενήντα χρονών, μα τα μακριά γένια τ'Αστερίωνα! – είχε χάσει πια τα λογικά του, δεν ήξερε τι έκανε.

Άλλοι, όμως, έλεγαν ότι, όχι, ο Βασιληάς δεν είχε δώσει τη διοίκηση των Αγροφυλάκων στον μαυρόδερμο ξένο· απλώς τον είχε προσλάβει για να τους βοηθήσει να κατατροπώσουν τους Γενναίους της Ιωάννας των Αγρών· ο Στρατηγός Φοίβος Ασλάβης εξακολουθούσε να είναι Πρωτοφύλακας. Αλλά πολλοί αμφισβητούσαν πως αυτό αλήθευε, γιατί είχε γίνει συμφωνία, θύμιζαν, ανάμεσα στον Βασιληά και την Ιωάννα των Αγρών, και ο Βασιληάς κέρδιζε απ'αυτή τη συμφωνία, μάζευε οχτάρια από την Ιωάννα. Τι θαρρούσαν, ότι ο Γεννάδιος ο Δεύτερος ήταν ξεμωραμένος; Δεν ήταν και τόσο ξεμωραμένος! Και οι Γενναίοι, «Αγροφύλακές» του ήταν κι αυτοί, μα όχι δηλωμένοι ως τέτοιοι.

Κάποιοι διαφωνούσαν: Ο μαυρόδερμος ξένος ήταν πραγματικά εδώ για να κατατροπώσει τους Γενναίους. Τον είχαν δει και στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών· τα είχε βάλει μαζί τους, και διέθετε τρομερή δύναμη. Θεϊκή δύναμη. Δεν μπορεί παρά να ήταν του οίκου του Αστερίωνα. Σήκωνε ολόκληρα δίκυκλα, μονοχεριάρι, και τα πέταγε καταπάνω τους! Μοναχός του τους είχε τρέψει όλους σε φυγή απ'το Θερινό Παζάρι – και την Ιωάννα των Αγρών μαζί τους. Τον είχε δει τόσοσ κόσμος· τον είχε δει.

Όμως δεν μπορούσαν οι πάντες να το πιστέψουν αυτό. Σιγά μην ήταν και κάνας γίγαντας απ'τα Ρινέα Όρη ο εξωδιαστασιακός ξένος. Σιγά μην ήταν Παλαιστής τ'Αστερίωνα! Κάτι ύποπτο να δείτε που συμβαίνει

εδώ, έλεγαν, κάποια περίεργη υπόθεση. Και πολλοί φοβόνταν για το μέλλον της Ηχώπολης, γιατί δεν εμπιστεύονταν και τόσο τον Γεννάδιο τον Δεύτερο· παραήταν γέρος για νάναι σοφός, τα μυαλά του είχανε χτυπηθεί από ανέμους του Ζέφυρου που είχαν γλιστρήσει μες στο κεφάλι του από τ'αφτιά!

Τέτοια λόγια κυκλοφορούσαν έξω από το Μεγάλο Παλάτι της Ηχώπολης. Μέσα στο παλάτι, όμως, ανάμεσα στα μέλη της Αυλής του Γεννάδιου του Δεύτερου, άλλα λέγονταν. Κανείς δεν αμφισβητούσε ότι ο Βασιληάς είχε προσλάβει τον μαυρόδερμο ξένο – τον Γεώργιο από τη Σεργίλη – για να βοηθήσει τους Αγροφύλακες να κατατροπώσουν τους Γενναίους. Κανείς δεν αμφισβητούσε τη δύναμη του ξένου· ήταν, όντως, εξωπραγματικά δυνατός, δεν ήταν ψέμα. Αρκετοί, ωστόσο, αμφισβητούσαν ότι ο Βασιληάς ήταν με τα καλά του: οι άνεμοι του Ζέφυρου ίσως να του είχαν, τελικά, φυσηξει τα μυαλά. Διαφωνούσαν μ'αυτό που γινόταν· μόνο καταστροφή θα έφερνε, ψιθύριζαν. Ένας άνθρωπος – ακόμα κι ο ίδιος ο γιος του Αστερίωνα να ήταν! – δεν επαρκούσε για να ξεπαστρέψει τους Γενναίους και την Ιωάννα των Αγρών. Και γιατί να ήθελαν να τους επιτεθούν, άλλωστε; Τα μισά λεφτά που έπαιρνε η Ιωάννα των Αγρών τα έδινε στο παλάτι· όλοι κέρδιζαν. Επιπλέον, δεν ήταν πρόπον που ο Βασιληάς είχε έτσι, απερίσκεπτα, βιαστικά, προστάξει τον Πρωτοφύλακα να συνεργαστεί μ'αυτό τον ξένο σαν οι δυο τους να ήταν ίσοι. Δεν ήταν πρόπον, μα την Έχιδνα και τον Αστερίωνα! Δεν ήταν!

Ο ίδιος ο Πρωτοφύλακας, και Στρατηγός της Ηχώπολης, Φοίβος Ασλάβης, συμφωνούσε. Δεν τον συμπαθούσε τον ξένο, και δεν του άρεσε καθόλου έτσι όπως είχε επιστρέψει ξαφνικά στο παλάτι, την ίδια μέρα που είχε φύγει οικειοθελώς από εκεί, δηλώνοντας τώρα πως ήταν πρόθυμος να πολεμήσει για τον Βασιληά – και μη ρωτώντας καν πόσα οχτάρια ο Βασιληάς θα του έδινε.

«Μας παρίστανες τον δύσκολο πριν, ε, για να σ'ανεβάσουμε την πληρωμή σου!» του είχε πει ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, αντικρίζοντάς τον καθισμένος στον Θρόνο των Ασμάτων. «Πόσα θες, λοιπόν, ξένε, για νάχουμε καλό ρώτημα οι δυο μας;»

«Δε μ'ενδιαφέρει πόσο θα με πληρώσεις,» είχε αποκριθεί ο Γεώργιος. «Ήρθα για να δώσω τέλος στους Γενναίους και στην Ιωάννα των

Αγρών. Εσύ αποφάσισε για την πληρωμή μου, Βασιληά Γεννάδιε.» Και δεν είχε κάνει άλλη κουβέντα για το θέμα, ξαφνιάζοντας όλη την Αυλή. Τι ήταν, ο άνθρωπος; αναρωτιόνταν. Τρελός ήταν; Η Έχιδνα τον είχε ξάφνου δαγκώσει και είχε παραφρονήσει; Υπήρχε μια παράξενη γυαλάδα στα μάτια του και μια έκφραση στο πρόσωπό του που τους τρόμαζε. Επιπλέον, πολλοί είχαν προσέξει ότι ο Γεώργιος δεν βλεφάριζε. Τα βλέφαρά του ήταν συνεχώς ορθάνοιχτα σαν ερπετού...

Ο Φοίβος Ασλάβης, έχοντας αρχίσει τώρα να συνεργάζεται μαζί του όπως πρόσταζε ο Βασιληάς, το παρατηρούσε αυτό συνεχώς, κι αντί με την ώρα να το συνηθίζει αισθανόταν ολοένα και πιο περίεργα. Οι τρίχες του ορθώνονταν κάγκελο. Τι είναι τούτος ο μαυρόδερμος διάολος; αναρωτιόταν. Τι εξωδιαστασιακός δαίμονας είναι;

Ο Φοίβος ρωτούσε τον Γεώργιο τι στρατηγικές γνώσεις είχε, και τι είχε στο μυαλό του για την αντιμετώπιση των Γενναίων. Είχε κατά νου κανένα σχέδιο; Και οι δυο τους κουβέντιαζαν μέσα στην Αίθουσα των Σχεδιασμών, που ήταν γεμάτη με χάρτες, σχεδιαγράμματα, βιβλία, δύο κονσόλες, μία μεγάλη οθόνη στον τοίχο, έναν προβολέα ολογραμμάτων, μερικές καρέκλες, και δύο τραπέζια. Μαζί με τον Πρωτοφύλακα και τον μαυρόδερμο ξένο ήταν και ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος, που ο Ασλάβης τον είχε προστάξει να βρίσκεται εδώ το πρωί για να συζητήσουν, και είχε καλέσει και τους άλλους Αρχιφύλακες των Αγρών, οι οποίοι δεν άργησαν να έρθουν: ο Μάρκος Νορόκης των Βόρειων Αγρών, η Γιολάντα Ευμόνια των Κάτω Ανατολικών Αγρών, και ο Ιωάννης Φεκίζιος των Άνω Ανατολικών Αγρών.

Ο Γεώργιος από τη Σεργήλη είχε περάσει τη νύχτα εδώ, στο Μεγάλο Παλάτι· ο Βασιληάς το είχε προστάξει και είχε πει να του ετοιμάσουν το καλύτερο δωμάτιο στον ξενώνα και να του φέρουν ό,τι ποθούσε: φαγητά, ποτά, πλακέτες με τραγούδια και ταινίες, βιβλία, γυναίκα, γυναίκες, αγόρι – ό,τι ήθελε, ό,τι ήθελε. Ο Γεώργιος είχε ζητήσει μόνο φαγητό και ποτό – Αίμα της Έχιδνας, κατά προτίμηση (και έλαβε δύο μπουκάλια, από τα οποία ήπие το μισό) – και είχε κρατήσει για παρέα μονάχα το φίδι που είχε μαζί του. Το φίδι που τώρα, μέσα στην Αίθουσα των Σχεδιασμών, ήταν τυλιγμένο γύρω από τον αριστερό του πήχη σαν ζωντανό περικάρπιο. Κανείς δεν ήταν βέβαιος αν ο ξένος είχε κοιμηθεί καθόλου το βράδυ· σύμφωνα με τις αναφορές κάποιων

υπηρετών, είχε μείνει ξάγρυπνος όλη νύχτα, καθισμένος στο μπαλκόνι του δωματίου του.

Τώρα, ο τρίτος γιος του Βασιληά, ο Πρίγκιπας Αργύριος, μπήκε στην Αίθουσα Σχεδιασμών δηλώνοντας πως ήθελε να είναι εδώ για ν' ακούσει τι θα έλεγαν.

«Ασφαλώς, Υψηλότητα,» αποκρίθηκε ο Φοίβος Ασλάβης.

Ο Αργύριος ήταν το μικρότερο παιδί του Γεννάδιου του Δεύτερου· δύο αδελφοί και μία αδελφή προηγούνταν. Αλλά ο πρώτος γιος του Βασιληά, ο Κοσμάς, ενδιαφερόταν μόνο για πόρνες της Ηχώπολης, μπίρα των Αγρών, και ιδιόρρυθμες κινηματογραφικές ταινίες από άλλες διαστάσεις· ο δεύτερος γιος του, ο Δαμιανός, δεν ήταν εδώ, ήταν στη θάλασσα, καπετάνιος του πλοίου Τραγούδι των Κυμάτων, μη δειχνοντας αγάπη για τη γη και τους Αγρούς· και η κόρη του Γεννάδιου, το τρίτο παιδί του, η Ευθαλία, ασχολιόταν ολημερίς με καλλυντικά, φορέματα, και υποδήματα, κι ολονυχτίς με τραγούδια και χορό, ποτά και ερωτοτροπίες: επίσης, έλεγαν ότι έπαιρνε ψυχοτρόπες ουσίες, φερμένες στην πόλη από μυστήριους ανθρώπους, και έβλεπε παράξενα οράματα.

Ο Αργύριος ήταν το μόνο παιδί του Βασιληά της Ηχώπολης που ενδιαφερόταν πραγματικά για το τι συνέβαινε στην Ηχώπολη και στους Αγρούς. Ορισμένοι ψιθύριζαν ότι αυτός ήταν σωστός για Βασιληάς· ο Γεννάδιος έπρεπε νάχε παραιτηθεί πια και να του είχε παραδώσει την εξουσία. Γιατί, άμα την παρέδιδε στον πρώτο του γιο, τον Κοσμά, τότε... ε, τότε μπουρδέλο, με το συμπάθιο, θα γινότανε το Μεγάλο Παλάτι. Αλλά άλλοι τούς προειδοποιούσαν να μην τα λένε αυτά ούτε καν ψιθυριστά, για να μη βρεθούν πεταμένοι σε κάνα στενοσόκακο της πόλης, με τους λαιμούς σκισμένους απ' άκρη σ' άκρη. Είχε ακουστεί να κάνει πολλά ο Πρίγκιπας Κοσμάς σ' αυτούς που δεν γούσταρε.

Ο Πρίγκιπας Αργύριος είπε: «Συνεχίστε σα να μην ήμουν εδώ. Απλά θέλω να παρακολουθήσω. Θα παρέμβω μόνο αν το κρίνω απαραίτητο.» Και κοίταζε με περιέργεια τον μαυρόδερμο ξένο – τον Γεώργιο από τη Σεργήλη – χωρίς όμως να τον ατενίζει καρφωτά· δεν ήθελε να φανεί αγενής.

Αυτός ο άνθρωπος τού θύμιζε κάποιον, θαρρούσε χτες. Κάπου τον είχε ξαναδεί... Πού;... Σήμερα το πρωί το θυμήθηκε, όταν η φίλη του, η

Χρυσάνθη, του είπε: «Δε μοιάζει μ'εκείνο τον κατάμαυρο πυγμάχο που βλέπαμε στην πλακέτα που έφερε ο αδελφός σου, Πρίγκιπά μου;» ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι του, στηριζόμενη στους αγκώνες της, κάνοντας πάνω-κάτω το ένα γαλανόδερμο πόδι της έξω από το σεντόνι, ενώ ο Αργύριος ντυνόταν μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη.

Και τότε σταμάτησε να ντύνεται. «Ναι!» αναφώνησε. «Ναι. Μοιάζει πολύ, τώρα που το λες, Χρυσάνθη. Μοιάζει.» Αφήνοντας το ντύσιμο, άρχισε να ψάχνει για εκείνη την οπτικοακουστική πλακέτα που ο Δαμιανός είχε φέρει απ'τη Νερκάλη της Μικρυδάτιας. Ήταν μια πλακέτα με πυγμαχίες, κι ο ένας από τους πυγμάχους ήταν κατάμαυρος στο δέρμα, πρασινομάλλης, και εξωφρενικά δυνατός. Εξωφρενικά δυνατός. Κανείς δεν μπορούσε να τα βάλει μαζί του. Ακόμα κι έναν άγριο ερπετοειδή – έναν μυώδη τερατόνθρωπο με μακριά ουρά – είχε νικήσει.

Πού στ'άπλυτα της Σιλοάρνης είχε βάλει ο Αργύριος αυτή την πλακέτα; Έκανε άνω-κάτω το ντουλάπι με τις οπτικοακουστικές πλακέτες, ψάχνοντας, ψάχνοντας...

Η Χρυσάνθη σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ρίχνοντας μια ρόμπα επάνω στο γυμνό σώμα της, και ήρθε κοντά του, στο καθιστικό δίπλα στο υπνοδωμάτιο.

«Τη βρήκα!» είπε ξαφνικά ο Αργύριος, χαμογελώντας, κρατώντας ένα κουτάκι που επάνω είχε κολλημένη μια ετικέτα η οποία έγραφε ΠΥΓΜΑΧΟΙ ΝΕΡΚΑΛΗΣ – ΜΙΚΡΥΔΑΤΙΑ. «Αυτή είναι.» Και πλησίασε την οθόνη, με τη Χρυσάνθη να τον ακολουθεί ξυπόλυτη πάνω στο μαλακό χαλί. Ο Πρίγκιπας ενεργοποίησε το σύστημα με το πάτημα ενός κουμπιού, έβγαλε την πλακέτα από τη θήκη της, και την έβαλε στη θυρίδα του συστήματος. Διάλεξε το κομμάτι που ήθελε και, σύντομα, έβλεπε τον πυγμάχο που ονόμαζαν Μαύρο Ξένο. Και δεν υπήρχε αμφιβολία: ήταν αυτός. Ο Γεώργιος από τη Σεργήλη. Ο άνθρωπος που ο πατέρας του είχε προσλάβει χτες το απόγευμα για να κατατροπώσει τους Γενναίους της Ιωάννας των Αγρών.

Ναι, αυτός είναι. Σίγουρα, σκεφτόταν τώρα ο Αργύριος καθώς κοίταζε τον Γεώργιο να μιλά με τον Φοίβο Ασλάβη και τους Αρχιφύλακες των Αγρών. Ο Πρίγκιπας δεν τους διέκοψε.

Η κουβέντα τους τελείωσε πριν από το μεσημέρι, και ο Φοίβος δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι ο Βασιληάς είχε κάνει καλά που είχε προσλάβει αυτό τον ξένο. Ο άνθρωπος δεν είχε κανένα σχέδιο, όπως αποδείχτηκε. Απλά ήθελε να ξεπαστρέψει την Ιωάννα των Αγρών και τους Γενναίους της.

«Τι σ'έκανε ν'αλλάξεις γνώμη και να ξανάρθεις στο παλάτι, αφού είχες φύγει;» τον ρώτησε ευθέως ο Φοίβος σε κάποια στιγμή, ενώ ακόμα συζητούσαν.

«Είδα κάτι που δεν μου άρεσε,» αποκρίθηκε ο ξένος, και τα αβλεφάριστα μάτια του τρόμαξαν τον Φοίβο. Ο άνθρωπος, σκέφτηκε, δεν είναι φυσιολογικός... Δεν είναι φυσιολογικός...

Και δεν είχε κανένα σχέδιο... αν και είχε προτείνει κάτι. Τους είχε πει: «Δεν πρόκειται να τους νικήσετε κυνηγώντας τους. Απ'ό,τι καταλαβαίνω, υπάρχει αρκετός χώρος για να τρέχουν αποδώ κι αποκεί και να κρύβονται και να σας στήνουν ενέδρες. Πρέπει να τους κάνετε αυτοί να έρθουν στη δική σας ενέδρα.»

«Και πώς θα κατορθωθεί τέτοιο πράγμα;» ρώτησε η Αρχιφύλακας Γιολάντα των Κάτω Ανατολικών Αγρών, μια μεγαλόσωμη γυναίκα, καφετόδερμη, με πλατύ πρόσωπο και κοντά σγουρά μαύρα μαλλιά.

«Γι'αρχή, ο Βασιληάς σας πρέπει να τους κηρύξει παράνομους και να πει στους χωρικούς να μην τους δίνουν άλλους φόρους.»

Ο Φοίβος Ασλάβης δεν ήξερε κατά πόσο τούτη ήταν καλή ιδέα. Αν ο Γεννάδιος συμφωνούσε με τον ξένο, όλα τα δηλητήρια της Έχιδνας θα χύνονταν στους Αγρούς· ήταν σίγουρος. Η Ιωάννα είχε κάποτε απειλήσει ότι θα πυρπολούσε εκτάσεις. Τι θα την εμπόδιζε τώρα; Αυτός ο Γεώργιος από τη Σεργήλη;

Ο Ασλάβης δεν ήθελε να συνεργαστεί μαζί του, δεν ήθελε να στρέψει τους Αγροφύλακες ξανά εναντίον της Ιωάννας των Αγρών. Δεν πίστευε πως ο καιρός ήταν σωστός. Αλλά, για να παρακούσει τον Βασιληά του, θα έπρεπε να κάνει ανταρσία· κι αυτό δεν μπορούσε να το κάνει. Ήταν πιστός στον Βασιληά της Ηχώπολης· δεν ήταν αντάρτης, δεν ήταν σαν την Ιωάννα των Αγρών.

Το απόγευμα εκείνης της ημέρας, ο Γεννάδιος ο Δεύτερος τούς ρώτησε τι είχαν αποφασίσει, συγκεντρώνοντάς τους στην Αίθουσα των Σχεδιασμών ξανά· και ο Γεώργιος τού είπε ότι πρότεινε να κηρύξει τους

Γενναίους παράνομους, για αρχή, και να ζητήσει από τους χωρικούς να πάψουν να τους δίνουν φόρο.

«Σε τι θα ωφεληθεί αυτό;» αποκρίθηκε ο Βασιλιάς. «Γιατί απλά δεν τους χτυπάτε;»

«Γιατί θα τρέξουν να φύγουν,» είπε ο Οφιομαχητής, δαμάζοντας σιωπηλά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Αν τους κηρύξετε παράνομους, όμως, κι αν ζητήσετε από τους χωρικούς να μην τους πληρώνουν, θα έρθουν σε απόγνωση και θα αρχίσουν να επιτίθενται. Έτσι, θα μπορέσουμε να τους στήσουμε ενέδρα. Θα μπορέσουμε να τους τραβήξουμε σ'εμάς. Αλλιώς θα πρέπει να τους κυνηγάμε, και δεν νομίζω ότι θα καθίσουν να μας πολεμήσουν ευθέως· θα στήνουν εκείνοι ενέδρες για εμάς μέσα στους Αγρούς.»

Ο Γεννάδιος τον άκουγε τρίβοντας το μακρύ λευκό γένι του, και είπε τελικά, μιλώντας στον Πρωτοφύλακα και τους Αρχιφύλακες που ήταν συγκεντρωμένοι εδώ: «Τον ακούτε, ωρέ, αυτόν τον άνθρωπο; Αυτός ξέρει τι λέει. Ακολουθήστε τις συμβουλές του.»

«Δε λέει κάτι που δεν είχαμε σκεφτεί κι εμείς, Βασιλιά μου,» απάντησε αμέσως ο Φοίβος Ασλάβης, δείχνοντας θυμωμένος.

«Γιατί δεν το κάμνατε, τότε, αλλά οι Γενναίοι όλο σάς νικούσαν μέχρι που αναγκαστήκαμε να συνθηκολογήσουμε με την Ιωάννα των Αγρών;»

«Δεν ήταν η κατάσταση ίδια εκείνη την περίοδο, Μεγαλειότατε, και ούτε και τώρα θαρρώ πως τέτοιο σχέδιο θα φέρει αποτέλεσμα—»

«Τώρα θα έχετε αυτόν μαζί σας!» Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος έδειξε τον Οφιομαχητή με το δάχτυλό του.

«Η Ιωάννα των Αγρών είχε απειλήσει ότι θα κάψει εκτάσεις,» του θύμισε ο Ασλάβης, με όψη σκοτεινή. «Γι'αυτό συνθηκολογήσατε μαζί της, Βασιλιά μου—»

«Θαρρείς ότι έχω ξεχάσει;»

«Ασφαλώς και όχι. Ωστόσο, το τονίζω. Και ρωτώ: Τι θα την αποτρέψει τώρα απ'το να πυρπολήσει τους Αγρούς άμα αισθανθεί απεγνωσμένη;»

Ο Βασιλιάς της Ηχώπολης έδειξε πάλι τον Οφιομαχητή. «Αυτός.»

Ο Οφιομαχητής αμφέβαλλε ότι θα μπορούσε να σταματήσει την Ιωάννα των Αγρών απ'το να βάλει πυρκαγιές. Όμως δεν τους το είπε.

Τότε, το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να τη βρει και να τη σκοτώσει – αυτήν και τους Γενναίους της. Η οργή του τον οδηγούσε, παρότι οι δι-
δαχές του Γέρου του Ανέμου ήταν δυνατές μέσα του.

Ο Γέρο-Κράχτης είχε σκοτωθεί τόσο άδικα, σκεφτόταν. Και εξαιτίας
μου... Δε θ' αφήσω ανεκδίκητο τον θάνατό του.

Ο Πρωτοφύλακας και οι Αρχιφύλακες των Αγρών δεν είχαν άλλη επι-
λογή απ' το να υπακούσουν τον Βασιλιά τους, και ο Βασιλιάς τους ή-
θελε ν' ακολουθήσουν τον μαυρόδερμο ξένο, τον Γεώργιο από τη Σερ-
γίλη. Οπότε, τελικά, παρά τις διαφωνίες του, ο Φοίβος Ασλάβης είπε:
«Θα κάνουμε όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατε, κι ας μας βοηθήσει ό-
λους ο Αστερίωνας. Κι ας ρίξει ο Νηρέας ο Βροχοποιός νερό απ' τους ου-
ρανός. Πολύ νερό. Θα το χρειαστούμε.»

Αργότερα, ενώ σουρούπωνε και ο Οφιομαχητής στεκόταν σ' έναν
ψηλό εξώστη του Μεγάλου Παλατιού ατενίζοντας την Ηχώπολη και τα
περίχωρά της πέρα από τα βόρεια τείχη, ο Πρίγκιπας Αργύριος τον πλη-
σίασε. Η ζέστη ήταν δυνατή, κι ακόμα κι εδώ πάνω ελάχιστος αέρας
φυσούσε, λες και τα πνευμόνια του Ζέφυρου κι όλων των δαιμόνων
του να είχαν κουραστεί.

«Γεώργιε...»

Ο Οφιομαχητής τον κοίταξε με τις άκριες των ματιών του. «Υψηλό-
τατε.» Η Ευθαλία, που ήταν απλωμένη στους ώμους του, παιχνίδισε τη
γλώσσα της προς τη μεριά του Πρίγκιπα, ατενίζοντάς τον παρατηρη-
τικά.

«Ο πατέρας μου φαίνεται να πιστεύει πολύ σ' εσένα.»

«Εκείνος με κάλεσε.»

«Αλλά οι Αγροφύλακες φοβούνται ότι μεγάλο κακό θα γίνει στους Α-
γρούς, ότι ο κόσμος θα υποφέρει...»

Ο Οφιομαχητής στράφηκε να τον κοιτάξει ευθέως με μάτια που δεν
βλεφάριζαν. «Κόσμος ήδη υποφέρει, Υψηλότητα. Δεν ξέρω αν έχετε
ποτέ ταξιδέψει έξω από την πόλη, στους Αγρούς—»

«Έχω ταξιδέψει,» τον διέκοψε ο Αργύριος, ήπια. «Από τις Ακριανές
Ακτές ως τους πρόποδες των Κάτω Ρινέων, στα άκρα των Άνω Ανατο-
λικών Αγρών. Ξέρω τι συμβαίνει στους Αγρούς, και στα ορυχεία των
βουνών. Έχω ακούσει τους χωρικούς να μου λένε για τους φόβους τους
και τα προβλήματά τους. Ο Βασιλιάς τούς παίρνει τα μισά,

παραπονιούνται, και η Ιωάννα των Αγρών τ'αλλόμισα. Μ'έχουν παρακαλέσει να μιλήσω στον πατέρα μου, για να μην τους ζητά τόσο μεγάλο φόρο· και του έχω μιλήσει, μα δεν μ'έχει ακούσει.»

«Τι σου είπε;» Ο Γεώργιος αισθανόταν περιέργος να μάθει περισσότερα, κι αναρωτιόταν τι ήθελε ο Πρίγκιπας από εκείνον. Ο νεαρός δεν μπορεί να ήταν πάνω από τριάντα χρονών.

«Μου είπε ότι θα ήταν ντροπή να παίρνουμε λιγότερους φόρους. Του θύμισα ότι και η Ιωάννα των Αγρών μάς δίνει τα μισά απ'αυτά που αρπάζει απ'τους χωρικούς· δεν θα χάναμε τίποτα, ουσιαστικά. Όμως ο πατέρας μου απάντησε ότι οι χωρικοί δεν το ξέρουν αυτό· οι χωρικοί ξέρουν μονάχα τι δίνουν στον Βασιλιά τους και τι δίνουν στη λήσταρχο· και θα ήταν ντροπή ο Βασιλιάς να παίρνει πιο λίγα από τη λήσταρχο. Τι Βασιλιάς θα ήταν, τότε; Μήπως θα έπρεπε ν'αποκαλούν την Ιωάννα των Αγρών 'Βασίλισσα'; Αυτό μού απάντησε.»

Ο Οφιομαχητής τράβηξε ένα τσιγάρο από τη ζώνη του (δεν φορούσε την κάπα του· έκανε πολλή ζέστη για κάπα) και το άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. «Οι χωρικοί το ξέρουν ότι ο Βασιλιάς παίρνει τα μισά απ'αυτά που τους αρπάζουν με το έτσι-θέλω οι Γενναίοι.»

Ο Αργύριος ένευσε με όψη σκοτεινή στο λευκόδερμο πρόσωπό του. Δεν είχε το γαλανό δέρμα του πατέρα του· είχε το λευκό-ροζ της μητέρας του, της Ευσταθίας, κι έμοιαζε περισσότερο σ'αυτήν παρά στον Γεννάδιο. «Το υποψιαζόμουν πως το ήξεραν,» αποκρίθηκε, «αλλά δεν τολμούσαν να μου το πουν, μη στραφώ εναντίον τους. Ορισμένοι θαρρούν ότι μπορώ να τους βοηθήσω· αλλά πολύ φοβάμαι, Γεώργιε, ότι κάνουν λάθος.»

«Κάποιος πρέπει να τους βοηθήσει, πάντως,» είπε ο Οφιομαχητής, φυτώντας καπνό απ'τα ρουθούνια καθώς βίγλιζε πέρα από τα βόρεια τείχη, προς τα περίχωρα της Ηχώπολης και τους Αγρούς. «Τους χρειάζεται η βοήθεια ενός καλού άρχοντα.»

«Δεν είμαι 'άρχοντας'· είμαι το τέταρτο παιδί του πατέρα μου. Ο Κοσμάς είναι ο πρώτος, αυτός που θα καθίσει στον Θρόνο των Ασμάτων όταν ο πατέρας μας πεθάνει.»

«Κι έχει τις ίδιες απόψεις μ'εσένα;»

Ο Αργύριος γέλασε, κοφτά, κάπως ειρωνικά. «Όχι,» είπε, «δεν έχουμε τις ίδιες απόψεις. Πιστεύει ότι θα έπρεπε να παίρνουμε ακόμα

μεγαλύτερο φόρο από τους Αγρούς. Τον έχω ακούσει να λέγει πως οι χωρικοί βγάζουν τόσα προϊόντα, δεν έχουν πρόβλημα· οφείλουν να δίνουν περισσότερα οχτάρια στον Βασιλιά τους.»

«Κατάλαβα...» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατούσε πέρα τη φαρμακερή οργή του, και ο καπνός που βγήκε από το στόμα του θύμιζε προς στιγμή στον Αργύριο, για κάποιο λόγο, ανάσα μυθικού δράκου της Έχιδνας.

Ο Πρίγκιπας είπε: «Δε νομίζω ότι το σχέδιό σου θα κάνει καλό στους χωρικούς, Γεώργιε. Αν η Ιωάννα των Αγρών πυρπολήσει εκτάσεις, αυτό θα χειροτερέψει τα πράγματα για εκείνους. Εκτός του ότι, βέβαια, δίχως αμφιβολία, θα χτυπήσει πολλούς όταν αρνηθούν να την πληρώσουν.»

Ο Γεώργιος τράβηξε καπνό απ'το τσιγάρο του, τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια. Ο μικρός έχει δίκιο, σκέφτηκε. Αυτό θα συμβεί. Αλλά ήθελε τη γαμημένη καριόλα νεκρή, καθώς και όλους τους άθλιους βατραχοκέφαλους που την ακολουθούσαν.

«Αθώοι άνθρωποι θα υποστούν τις συνέπειες,» συνέχισε ο Πρίγκιπας, «επειδή ο πατέρας μου το θεωρεί 'υποτιμητικό' να μοιράζεται τους Αγρούς με την Ιωάννα. Η περηφάνια του είναι που τον ώθησε να ζητήσει τη βοήθειά σου, μόλις άκουσε για ό,τι έκανες στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Και δε λέγω πως δεν είναι δικαιολογημένος· ένας βασιληάς δεν πρέπει να συνεργάζεται με ληστές – αλλιώς, τίθεται το ερώτημα: είναι καλύτερος από αυτούς ή σαν αυτούς; Όμως η συγκεκριμένη περίπτωση, η περίπτωση με την Ιωάννα των Αγρών, είναι... μπερδεμένη—»

Ο Γεώργιος γέλασε κοφτά, όπως είχε πριν από λίγο γελάσει ο Πρίγκιπας. «Όλες οι περιπτώσεις είναι 'μπερδεμένες', Υψηλότατε. Η καθεμιά θέλει τη δική της, ιδιαίτερη μεταχείριση. Δεν υπάρχουν περιπτώσεις που δεν είναι μπερδεμένες· ειδικά με τέτοια θέματα.»

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τι σου λέγω; Ήρθες να μας βοηθήσεις, ναι, και σ'ευχαριστούμε γι'αυτό· όμως οι χωρικοί θα υποφέρουν άμα ξεκινήσει πόλεμος κατά των Γενναίων.»

Ο Οφιομαχητής τίναξε στάχτη απ'την άκρη του εξώστη. «Το ξέρω... Μιλάς σωστά... Είσαι ο πρώτος άνθρωπος που ακούω εδώ, σε τούτο το παλάτι, να μιλά τόσο σωστά.»

«Απλώς ενδιαφέρομαι για τους κατοίκους των Αγρών, Γεώργιε,» είπε με κάποια μετριοφροσύνη – την οποία αισθανόταν – ο Πρίγκιπας Αργύριος.

«Γιατί, όμως, απευθύνεσαι σ'εμένα;»

«Γιατί ο πατέρας μου δεν θα με ακούσει. Του είπα ήδη ότι οι καταστροφές θα είναι άσχημες, μα δεν άλλαξε γνώμη.»

«Εγώ δεν είμαι παρά ένας μισθοφόρος, Υψηλότατε. Δεν είναι η πρώτη φορά που δουλεύω κατόπιν πληρωμής.»

«Δεν είσαι μόνο μισθοφόρος,» είπε ο Αργύριος.

Τα λόγια του παραξένεψαν τον Οφιομαχητή. Ξέρει για εμένα; «Τι άλλο είμαι;»

«Σ'έχω δει να παλεύεις στις αρένες της Νερκάλης της Μικρουδάτιας. Σ'έχω δει σε πλακέτα – στην οθόνη, όχι ζωντανά. Δε μπορεί να ήταν άλλος. Ο Μαύρος Ξένος ήταν ίδιος μ'εμένα, και είχε και δύναμη... υπερφυσική, θα μπορούσες να πεις.»

Ο Γεώργιος γέλασε καθώς θυμήθηκε εκείνες τις μέρες στη Νερκάλη με την Όλγα και τον Νάθλεδιν – τον Νάθλεδιν που, τελικά, είχε πεθάνει τόσο άσχημα... Κι εγώ πάλι έφταιγα γι'αυτό, όπως και με τον Γέρο-Κράχτη. Η όψη του σοβάρεψε, αγρίεψε. «Ναι, ήμουν κάποτε εκεί. Όχι πριν από τόσο πολύ καιρό. Έχει καμιά σημασία;»

«Καμιά. Απλώς ήμουν περίεργος να σε ρωτήσω,» χαμογέλασε ο Πρίγκιπας. «Ήσουν απίστευτος στις αρένες.»

«Δεν το έκανα επίτηδες,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής μεταξύ αστείου και σοβαρού, και η Ευθαλία παιχνίδισε τη γλώσσα της από τον ώμο του.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Αργύριος. «Θα το σκεφτείς αυτό που σου ζήτησα;»

«Τι ακριβώς μου ζήτησες;»

«Να έχεις το νου σου στους ανθρώπους των Αγρών, να μην τους κάνεις να υποφέρουν.»

«Θα προτιμούσες ν'αφήσω την Ιωάννα ζωντανή;»

Ο Πρίγκιπας ήταν συλλογισμένος. «Δεν ξέρω,» είπε. «Δε με νοιάζει τι θα γίνει με δαύτην, αρκεί η κατάσταση με τους χωρικούς να βελτιωθεί, όχι να χειροτερέψει.»

«Ο Βασιληάς σας δεν σκέφτεται σαν πραγματικός Βασιληάς, αλλά ο γιος του σκέφτεται σαν πραγματικός Βασιληάς,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής – και ξαφνικά–

...κάτι απ'το λησμονημένο παρελθόν του. Μια φευγαλέα ανάμνηση. Τόσο φευγαλέα που δεν μπόρεσε να τη συγκρατήσει. Τα ίδια του τα λόγια κάτι τού είχαν θυμίσει, κάτι είχαν φτάσει στα όρια να ξυπνήσουν μέσα του. Αλλά τι; –Δεν θυμόταν τι!

Η οργή του τον κατέλαβε· το χέρι του έσφιξε το τείχος του εξώστη, κι αισθάνθηκε την πέτρα ν'αρχίζει να υποχωρεί κάτω από την απάνθρωπη δύναμή του.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φύσηξε σαν νοητικό αντανakλαστικό μέσα του. Φύσηξε, πανίσχυρο και σταθερό, κι έσπρωξε πέρα το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας.

Ο Αργύριος είχε προς στιγμή δει κάτι στο πρόσωπο του ξένου το οποίο τον είχε τρομάξει. Αλλά δεν ήταν σίγουρος τι. Ο ξένος μόλις τον είχε επαινέσει· γιατί να δείχνει... οργή;... Ήταν οργή;

Η όψη του ξένου άλλαξε ξαφνικά.

Μάλλον έκανα λάθος, σκέφτηκε ο Πρίγκιπας. Και είπε, καθαρίζοντάς τον λαιμό του: «Σ'ευχαριστώ. Αλλά καλύτερα να μη σ'ακούσει κανείς άλλος να τα λες αυτά, γιατί μπορεί να τα θεωρήσει και 'προδοτικά λόγια'.»

«Προδοσία,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, πετώντας το σχεδόν τελειωμένο τσιγάρο του πέρα από τον εξώστη, πέρα από τα βόρεια τείχη της πόλης, σαν αστέρι που πέφτει, «είναι αυτό που συμβαίνει στους Αγρούς. Προδοσία, και από τον Βασιληά και από την Ιωάννα των Αγρών.»

«Μην τους αφήσεις να κάψουν εκτάσεις,» του ζήτησε ο Πρίγκιπας της Ηχώπολης.

«Θα κάνω ό,τι περνά απ'το χέρι μου, Υψηλότατε. Κι όταν τελικά έχω φύγει, ετούτα τα μέρη θα είναι πολύ διαφορετικά, σου το υπόσχομαι.»

Κάποιες ώρες αργότερα, μέσα στη βαθιά νύχτα, μακριά από το Μεγάλο Παλάτι του Βασιληά Γεννάδιου του Δεύτερου, μακριά από την Ηχώπολη, στους δυτικούς πρόποδες των Κάτω Ρινέων, μια γυναίκα κοιμόταν και ονειρευόταν: και στο όνειρό της ήταν Βασίλισσα, και θησαυροί απλώνονταν στα πόδια της, και χρυσά αγάλματα φιδιών έστεκαν

στις γωνίες των δωματίων του παλατιού της... αλλά μετά μια πύλη γκρεμίστηκε και, καθώς εκείνη στράφηκε, αντίκρισε έναν άντρα με δέρμα κατάμαυρο σαν την πιο σκοτεινή νύχτα, και στο χέρι του ένα σπαθί που αίμα έσταζε από τη μακριά λεπίδα του...

Η Ιωάννα των Αγρών ξύπνησε, τρομαγμένη όπως είχε καιρό να τρομάξει. Ο ξένος... σκέφτηκε. Ο ξένος που μας επιτέθηκε στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Αυτός που κυνηγήσαμε και δεν μπορέσαμε ν'αποτελειώσουμε εξαιτίας των καταραμένων Αγροφυλάκων που θα μετανιώσουν για τη μαλακία που έκαναν – θα μετανιώσουν!

Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Ιωάννα έβλεπε τέτοια όνειρα. Στα όνειρά της ήταν πάντα Βασίλισσα. Τα όνειρά της την είχαν ωθήσει να ξεκινήσει τον αγώνα της κατά του ξεμωραμένου κωλόγερου της Ηχόπολης. Τα όνειρά της, θάρρουσε η Ιωάννα των Αγρών, έμοιαζε να ήταν που την είχαν οδηγήσει εδώ, νάχει αυτή τη δύναμη, να προστάζει τούς Γενναίους. Τα όνειρά της την έκαναν δυνατή.

Αλλά τώρα τούτο το όνειρο την είχε τρομάξει. Σχεδόν σαν να προσπαθούσε να κλέψει τη δύναμή της.

Ο καταραμένος ξένος την είχε επηρεάσει... Γιατί δεν μπορούσε να πεθάνει, ο καβουρόφιλος μπάσταρδος;

Η Ιωάννα πήρε καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι, βάζοντας τα γυμνά πόδια της στο χαλί. Τράβηξε ένα τσιγάρο – ένα Υποβρύχιο – απ'την ταμπακιέρα παραδίπλα και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα της. Ρούφηξε καπνό, τον φύσηξε...

«Αρχηγέ;» ήχησε η φωνή του Ευθύμιου, του ενός από τους δύο φρουρούς που στέκονταν έξω απ'τη σκηνή της. «Ιωάννα;»

«Σ'ακούω,» του είπε. «Τι είναι;»

Ο Ευθύμιος παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου της σκηνής και στάθηκε χωρίς να προχωρήσει πιο μέσα, στο βάθος, όπου η Ιωάννα είχε το κρεβάτι της με την κουρτίνα εκεί τραβηγμένη. «Δεν κοιμάσαι...»

«Τι είναι; Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε ξανά.

«Ο Γκρίζος Γέρος είναι εδώ.»

Ο Γκρίζος Γέρος; Τώρα; Παράξενο... Ο Γκρίζος Γέρος ήξερε – κάπως – για τα όνειρά της. Πάντα ήξερε για τα όνειρά της. Πρέπει να ήξερε και γι'αυτό τον τελευταίο εφιάλτη. Δε μπορεί να ήταν τυχαία εδώ.

Η Ιωάννα των Αγρών έσβησε το τσιγάρο στο αργυρό τασάκι παραδίπλα και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Ήταν ντυμένη μόνο με την περισκελίδα της· είχε πολλή ζέστη. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της, πέφτοντας μπροστά της, εκατέρωθεν του προσώπου της, έκρυβαν τα στήθη της. Ο Ευθύμιος την ατένιζε με βλέμμα λάγνο. Η Ιωάννα τον αγνόησε· έπιασε το δερμάτινο παντελόνι της και το φόρεσε. Έπιασε το πέτσινο γιλέκο της και το φόρεσε κι αυτό, δένοντας τα κορδόνια του σφιχτά. Τράβηξε έξω τα μαλλιά της, ρίχνοντάς τα στην πλάτη, και τα συγκράτησε με το στεφάνι της που ήταν φτιαγμένο από δέρμα και κλωνάρια. Το Στέμμα των Αγρών, όπως η ίδια το είχε ονομάσει. Τύλιξε γύρω από τη λυγερή μέση της τη ζώνη της, απ'όπου κρέμονταν σπαθί και πιστόλι. Έβαλε τις μπότες της, χωρίς να μπει στον κόπο να τις δέσει.

Ο Ευθύμιος στεκόταν και την κοίταζε, αλλά τώρα παραμέρισε από την είσοδο της σκηνής και κράτησε την κουρτίνα σηκωμένη, για να βγει η Ιωάννα των Αγρών στον καταυλισμό των Γενναίων.

Τα γκριζα μάτια της αμέσως αντίκρισαν τον επισκέπτη. Δεν ήταν μακριά. Στεκόταν τρία μέτρα απόσταση από τη σκηνή της, μαζί με τέσσερις από τους ακόλουθούς του. Όλοι τους με τα πρόσωπα βαμμένα γκριζα μέσα από τις κουκούλες τους. Μάσκα της ιεροσύνης είναι κι αυτό, της είχε πει κάποτε ο Γκριζος Γέρος. Δική μας μάσκα της ιεροσύνης. Ο αδελφός της Έχιδνας είναι ο Κύριός μας, και είναι πανίσχυρος Κύριος.

Ο Γκριζος Γέρος την ατένιζε τώρα με τρόπο που μαρτυρούσε ότι, ναι, ήξερε για το όνειρό της.

Η Ιωάννα των Αγρών τον πλησίασε.

2

Η Λουκία με φιλά· ύστερα γλιστρά από πάνω μου, ξαπλώνει δίπλα, με το γαλανόδερμο σώμα της γυμνό, ακουμπώντας το πορφυρομάλλικο κεφάλι της στο ένα χέρι.

«Πάω να δω αν είναι καλά,» της λέω, και σηκώνομαι απ'το κρεβάτι του δωματίου που μου έχει παραχωρήσει η Αρχιέρεια στον δεύτερο όροφο του Διπλόφρεως Πύργου.

«Λες να τον έχουν δηλητηριάσει;» Η Λουκία δεν πέρασε τη νύχτα στο δικό της δωμάτιο· αφού την οδήγησαν εκεί, ήρθε μετά στο δικό μου. Κοιμόταν εξουθενωμένη πλάι μου όλο το βράδυ· τώρα, το πρωί, ήταν που ζώηρεψε. Ο γάτος της ακόμα κοιμάται, υποθέτω, στο δωμάτιό της· τον άφησε εκεί.

Βάζω τα ρούχα μου. «Τίποτα δεν είναι ν'αποκλείεις.»

Τεντώνεται πάνω στο κρεβάτι. «Αστειεύεσαι, έτσι;»

«Ναι.»

«Τι θα κάνεις μαζί του; Η Αρχιέρεια σου είπε, χτες, ότι δεν πρόκειται να τον κρατήσει εδώ.»

«Εκείνος θ'αποφασίσει, Λουκία. Δε μπορώ εγώ να πάρω τέτοια απόφαση γι'αυτόν. Τι είμαι, ο μπαμπάς του;»

«Είσαι ο Οφιομαχητής, δεν είσαι;» μου λέει, αστεία, με εσκεμμένα γουρλωμένα μάτια.

Γελάω και της ρίχνω ένα φευγαλέο ράπισμα – όχι και πολύ αδύναμο – στο πλάι του δεξή γλουτού καθώς είναι γυρισμένη προς τη μεριά μου. «Κάθαρμα!» διαμαρτύρεται.

Έχοντας τελειώσει με το ντύσιμο, βγαίνω απ'το δωμάτιό μου και πηγαίνω δυο πόρτες παραδίπλα, έξω απ'το δωμάτιο του Κλεάνθη. Χτυπάω. «Εγώ είμαι,» λέω. Καμιά απάντηση. Ξαναχτυπάω. «Μ'ακούς; Εγώ είμαι, ο Γεώργιος.» Του είπα να μη βολτάρει εδώ μέσα· ελπίζω να μην έκανε ό,τι του φύσηξε ο Ζέφυρος... Χτυπάω για τρίτη φορά, πιο δυνατά

τώρα· η πόρτα τρίζει επικίνδυνα. «Μ'ακούς;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει εντός μου.

Η πόρτα ανοίγει· βλέπω την όψη του Κλεάνθη – λευκόδερμος, ξανθομάλλης με κάμποσες λευκές τρίχες, γαλανομάτης, ακόμα αξύριστος – και είναι καταφανώς αγουροξυπνημένος. «Συγνώμη, Γεώργιε. Ήμουν... Κοιμόμουν ακόμα. Τι ώρα είναι;» Το παντζούρι του δωματίου είναι περισσότερο κλειστό παρά ανοιχτό, παρατηρώ· ελάχιστο ηλιακό φως γλιστρά μέσα· την ενεργειακή λάμπα άναψε ο σύζυγος της παλιάς Φύλακα για νάρθει στην πόρτα.

«Πρωί· δεν έχει σηκωθεί ο Δεύτερος Ήλιος,» του απαντώ.

«Πρέπει να φύγουμε;»

«Όχι. Απλώς ήθελα να δω ότι είσαι καλά.»

«Το είδες;»

«Ναι.»

«Μπορώ να ξαναπέσω τώρα; Αυτό είναι το πιο ασφαλές μέρος όπου έχω ξαπλώσει εδώ και πολύ καιρό.»

«Δεν ήταν τα μπουντρούμια της Φόνισσας αρκετά ασφαλή;»

Ρουθουνίζει. «Ευδιάθετος είσαι, βλέπω, Οφιομαχητή.»

«Τα φαινόμενα απατούν,» του λέω. «Να ετοιμάζεσαι να φύγεις μέσα στην ημέρα.»

Μορφάζει, σμίγοντας τα χείλη. «Τόχω υπόψη μου, εννοείται.»

«Πρέπει ν'αποφασίσεις πού θα πας, τι θα κάνεις. Εγώ έχω τις δικές μου δουλειές.»

«Το ξέρω. Δε μπορώ να ζητήσω άλλα από σένα. Σου είμαι ήδη περισσότερο ευγνώμων απ'ό,τι είμαι σε κανένα άλλο άνθρωπο επάνω στην Ιχθυδάτια.»

«Μην το κάνεις θέμα. Κοιμήσου, και θα τα ξαναπούμε.»

Ο Κλεάνθης νεύει και κλείνει πάλι την πόρτα του.

Καθώς γυρίζω από την άλλη, βλέπω δύο δόκιμους να έρχονται με δίσκους στα χέρια, κι επάνω στους δίσκους είναι πρωινό. Ο ένας πάει προς το δωμάτιο της Λουκίας, ο δεύτερος προς το δικό μου. Αλλά τότε με προσέχουν· σταματούν, σαν να μην ξέρουν αν πρέπει να προσπαθήσουν να υποκλιθούν παρά το φορτίο τους.

«Δεν είναι μέσα,» τους λέω δείχνοντας την πόρτα του δωματίου της Λουκίας. «Αποδώ ελάτε κι οι δύο.» Ανοίγω την πόρτα του δωματίου

μου και τους αφήνω να μπουν. Η Λουκία έχει σηκωθεί απ'το κρεβάτι· στέκεται μπροστά στο παράθυρο, κοιτάζοντας έξω. Έχει ρίξει την πουκαμίσια της επάνω της, η οποία πέφτει σχεδόν ως τα γόνατά της.

«Αφήστε τα εδώ,» λέω στους δόκιμους δείχνοντας το τραπεζάκι και το κρεβάτι (επειδή το τραπεζάκι δεν χωρά άνετα και τους δύο δίσκους).

Τους αφήνουν, και μου κάνουν την υπόκλιση του φιδιού. Δαμάζω την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, για να μην τους αρπάξω απ'το σβέρκο – έναν με κάθε χέρι – και τους πετάξω έξω. «Στον... ιδιαίτερο φιλοξενούμενο δεν φέραμε τίποτα,» μου λέει ο ένας, «όπως έχει προστάξει η Πανιερότατη· αλλά έχουμε φέρει περισσότερο φαγητό σ'εσένα, Οφιομαχητή, ώστε να το μοιραστείς μαζί του αν επιθυμείς – πάλι όπως πρόσταξε η Πανιερότατη.» Χτες βράδυ, έφερα τον Κλεάνθη εδώ κουκουλωμένο και κατάφερα την Αθανασία να συμφωνήσει να τον κρατήσει για μια νύχτα, αλλά κρυφά· έτσι, κανείς στον Υψηλό Ναό δεν ξέρει ποιον φιλοξενούν τώρα, εκτός από την Αρχιέρεια (και την Αρωγό της, φυσικά), την Ιωάννα των Φιδιών, εμένα, και τη Λουκία (και ίσως κι ο γάτος της νάχει ψυλλιαστεί κάτι).

«Εντάξει,» αποκρίνομαι. «Πηγαίνετε.»

Φεύγουν, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους.

«Τους έφερες μέσα χωρίς να χτυπήσεις!» λέει η Λουκία, αστεία. «Αν ήμουν γυμνή;»

«Δε θα έβλεπαν και τίποτα που θα τους τρόμαζε,» την πειράζω, πιάνοντας τον καφέ μου, πίνοντας μια γουλιά.

«Α, έτσι, ε;» γελά, και με πλησιάζει. Αρπάζει τη μπλούζα μου με τα δύο χέρια και με φιλά.

«Τι κάνει ο Κλεάνθης;» με ρωτά μετά, όταν έχουμε καθίσει στο κρεβάτι και τρώμε από το πρωινό που μας έστειλε η Αθανασία.

«Κοιμόταν, και ύστερα έπεσε πάλι για ύπνο. Είναι εξουθενωμένος.»

«Εμείς τι θα κάνουμε σήμερα;»

«Αυτό σκέφτομαι κι εγώ,» λέω, προβληματισμένα. «Ξέρεις για ποιο λόγο είμαι πραγματικά στην Ιλφόνη. Αλλά τώρα, έπειτα απ'όσα έγιναν χτες βράδυ, δεν μπορώ να επισκεφτώ ανοιχτά τα λιμάνια της για να ψάξω για το καράβι του Ευστάθιου απ'τη Μεγάπολη...»

«Μα, ακόμα κι αν το βρεις... ή, μάλλον, ακόμα κι αν βρεις προς τα πού έχει πλεύσει... δεν υποσχέθηκες στην Αρχιέρεια ότι θα μείνεις εδώ; Ή δεν θα κρατήσεις την υπόσχεσή σου, τελικά; –Όχι πως προσωπικά δεν συμφωνώ μ' αυτό,» τονίζει. «Θα το πρότεινα, βασικά!»

Κουνάω το κεφάλι. «Δε θα ήταν σωστό. Με βοήθησε δύο φορές ως τώρα. Αλλά η αλήθεια είναι πως εσύ δεν υπάρχει λόγος να βάζεις τον εαυτό σου σε κίνδυνο μαζί μου–»

«Μην πηγαίνεις προς τα εκεί που υποπτεύομαι ότι θες να πας,» με προειδοποιεί. «Θα μείνω. Δεν έχω κανένα καλύτερο μέρος για να είμαι απ'ό,τι πλάι στον Καπετάνιο μου. Και να δεις που, στο τέλος, θα κουρσέψουμε πάλι καράβια μαζί στις ακτές της Ιχθυοδατίας και πέρα απ'αυτές.»

Δεν το νομίζω, αλλά δεν της το λέω.

Μετά από λίγο, η πόρτα του δωματίου χτυπά.

«Ποιος είναι;» ρωτάω.

«Εγώ είμαι, Γεώργιε,» αποκρίνεται η Ιωάννα των Φιδιών.

«Μη στέκεσαι έξω.»

Ανοίγει και μπαίνει. «Καλημέρα,» λέει. «Η Πανιερότατη θέλει να σου μιλήσει.»

«Τώρα;»

«Το συντομότερο δυνατό. Στην Εστία.»

«Έρχομαι σε λίγο, πες της.»

Η Ιωάννα νεύει και φεύγει.

«Μάλλον βιάζεται να μας διώξει,» λέει η Λουκία. «Ή τον Κλεάνθη, τουλάχιστον.»

Πίνω ακόμα μια γουλιά απ'τον καφέ μου και σηκώνομαι. Φοράω τις μπότες μου, ρίχνω την κάπα μου στους ώμους. Δένω στη μέση μου τη ζώνη με το Φιλί της Έχιδνας. «Μείνε εδώ,» λέω στη Λουκία, «ή πήγαινε δίπλα να δεις τι γίνεται ο γάτος σου.»

«Πού άλλου να πάω; Ο Κλεάνθης είπε ότι κοιμάται.» Ανάβει τσιγάρο.

«Ο ώμος σου πώς είναι;»

Μορφάζει, σχεδόν αδιάφορα. «Καλύτερα,» φυσώντας καπνό.

Τρεις μέρες έχουν περάσει από τότε που τρυπήθηκε από εκείνο το βέλος επάνω στις επάλξεις των τειχών της Σαλντέρια. Όχι αρκετός χρόνος για να έχει επουλωθεί ικανοποιητικά ένα τέτοιο τραύμα.

Φεύγω απ'τον ξενώνα στον δεύτερο όροφο του Διπλόφρεως Πύργου και πηγαίνω στην Εστία, στο κεντρικό οικοδόμημα του Ναού, ανάμεσα στους Δίδυμους Πύργους της Έχιδνας. Μια δόκιμη εκεί αμέσως με οδηγεί στη μεριά της Εστίας που η Αθανασία έχει για να τρώει μαζί με τις ιέρειες – και μόνο με τις ιέρειες. Ιερέας δεν πατά όταν τρώνε. Ούτε καν δόκιμος. Η μικρή είναι παράξενη.

Τώρα κάθεται μόνη εδώ, σε μια μεγάλη πολυθρόνα με καλλιτεχνικά φίδια ραμμένα επάνω. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς μόνη: μια πτερόσαυρα είναι στην αγκαλιά της, και η Αρωγός της είναι καθισμένη παραδίπλα, κουκουλωμένη ως συνήθως, καθώς και η Ιωάννα των Φιδιών (όχι κουκουλωμένη, φυσικά).

«Κάθισε,» μου λέει η Αθανασία, κάνοντας νόημα στη δόκιμη να αποχωρήσει.

Κάθομαι αντίκρυ της. «Καλημέρα, Πανιερότατη.»

«Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι ο φιλοξενούμενος πρέπει να φύγει. Σήμερα.» Δε μοιάζει και τόσο ευδιάθετη.

«Θα φύγει,» της υπόσχομαι.

«Για πού;» Περιέργεια στα μάτια της.

«Δεν ξέρω. Εκείνος θ'αποφασίσει.»

Καχυποψία στα μάτια της. «Τέλος πάντων. Αρκεί να μη μαθευτεί ότι ο Ναός τον έκρυψε.»

«Το είπαμε ήδη αυτό. Αν και η Ιουλία σίγουρα θα μάθει ότι με φιλοξενείτε ξανά...»

«Δε χρειάζεται να της δώσουμε εξηγήσεις που φιλοξενούμε έναν Φιλημένο!» λέει η Αθανασία. «Αλλά ο άλλος φιλοξενούμενος είναι άλλη υπόθεση. Πολιτική υπόθεση.»

«Κι εμένα ίσως να με θεωρεί 'πολιτική υπόθεση' πλέον.»

«Είσαι, όμως, ιερό πρόσωπο, κι αυτό δεν αλλάζει.» Η πτερόσαυρα αναδεύει τα φτερά της νευρικά μες στην αγκαλιά της Αρχιέρειας, και η Αθανασία μοιάζει προς στιγμή ν'αφουγκράζεται κάτι. Την Ανδρομέδα – την Αρωγό της – κατά πάσα πιθανότητα. «Πρέπει να συμφιλιωθείς ξανά με την Ιουλία,» μου λέει.

«Ξανά; Πότε ήμουν συμφιλιωμένος μαζί της, Πανιερότατη;» Αισθάνομαι την οργή μου να δυναμώνει μέσα μου, και την κρατάω από τα αέρινα λουριά του Γέρου του Ανέμου. Θα ήθελα πολύ να την τεμαχίσω

αυτή την καριόλα, την Ιουλία Αρσιλκάδια – και τον Αρσένιο τον Μαχητή μαζί της!

«Μην αρχίζεις αυτά τώρα!» μου λέει, απότομα, η Αθανασία. «Αν σε φοβάται δεν θα θέλει να συνεργαστείτε–»

«Δικό της πρόβλημα–»

«Και δικό μου επίσης! Πρέπει να είμαστε ενωμένοι για να αντιμετωπίσουμε την απειλή του Αρχέγονου Όφρεως. Είναι μερικά χιλιόμετρα έξω από την πόρτα μας, μα τη Φαρμακερή Κυρά!»

Το ίδιο σου έλεγε και η παλιά μου φίλη η Ευτυχία αλλά δεν ήθελες να την πάρεις σοβαρά, σκέφτομαι, προτιμώντας να μην το πω. «Δε νομίζω ότι πρόκειται να την κάνετε να με συμπαθήσει, ή να με εμπιστευτεί, Πανιερότατη.»

«Μα, πρέπει να μπορείτε να πολεμήσετε μαζί για να–»

«Δε μου φαίνεται από εκείνες που πολεμάνε πλάι στους μαχητές της.»

«Δε θα θέλει να σε δεχτεί μες στον στρατό της, ύστερα απ'αυτά που έγιναν χτες· είμαι σίγουρη. Ήταν έξω φρενών όταν της ξαναμίλησα, αφού βούτηξες στο λιμάνι μαζί με τον Κλεάνθη.»

«Θα βοηθήσω με ό,τι τρόπο μπορώ,» της υπόσχομαι, «αλλά μη μου προτείνετε να πάω να ζητήσω συγγνώμη από την Ιουλία Αρσιλκάδια, γιατί αυτό δεν πρόκειται να συμβεί. Δολοφόνησε μια γυναίκα που εκτιμούσα, συμμάχησε μ'ένα κάθαρμα που έχω υπόψη μου να σκοτώσω, και πριν από μερικές ώρες έστειλε τα σκυλιά και τα οδοντόψαρά της να κυνηγάνε εμένα και τους συντρόφους μου.»

«Οι οποίοι ήταν όλοι Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, απ'ό,τι καταλαβαίνω...»

«Έχει καμιά σημασία;»

«Η... συμπάθιά σου για τους αιρετικούς δεν είναι τίποτα το καλό, Γεώργιε!»

«Θέλουν κι αυτοί να πολεμήσουν τον Αρχέγονο Όφι, όπως κι εσείς, Πανιερότατη.»

«Δε χρειάζομαι τη βοήθεια αιρετικών φονιάδων!»

Λες ψέματα, και το ξέρεις. Τη χρειάζεσαι. «Τέλος πάντων. Δεν πρόκειται να πάω να μιλήσω στην Ιουλία, αν αυτό έχετε κατά νου. Πολύ φοβάμαι ότι ίσως να τη σκοτώσω αν την ξαναδώ μπροστά μου.»

Το βλέμμα της αγριεύει. «Πώς στις λάσπες του Λοκράθου θα πολεμήσουμε την Ορδή των Όφεων αν η Ιουλία σε φοβάται!» συρίζει, και η πτερόσαυρα φτερουγίζει φεύγοντας απ'την αγκαλιά της, τρομαγμένη. Έρχεται να καθίσει στην πλάτη της πολυθρόνας μου. Αν ήμουν προληπτικός, θα έλεγα ότι ίσως αυτό σημαίνει κάτι.

«Θα τους πολεμήσουμε,» αποκρίνομαι, «γιατί δεν φαίνεται να μπορούμε να κάνουμε αλλιώς.»

Η απάντησή μου δε μοιάζει να την ικανοποιεί. «Ο φιλοξενούμενος,» μου λέει, αλλάζοντας θέμα, «να έχει φύγει προτού οι ήλιοι μεσουρανήσουν.»

Νεύω. «Θα τον πάρω αποδώ τώρα, Πανιερότατη, αν δεν έχουμε κάτι άλλο να συζητήσουμε.»

«Δε μπορώ να φανταστώ τίποτα αυτή τη στιγμή.»

Σηκώνομαι απ'την πολυθρόνα μου. «Έρχεσαι λίγο μαζί μου;» ρωτάω την Ιωάννα των Φιδιών.

Εκείνη μοιάζει να παραξενεύεται που της μιλάω. «Εγώ;»

«Δεν είμαι αλλήθωρος, έτσι;»

Χαμογελά, και σηκώνεται κι εκείνη. Στρέφει το βλέμμα της στην Αρχιέρεια, ερωτηματικά. «Πανιερότατη;»

Η Αθανασία μου λέει: «Έχεις κάτι να πεις στην ιερωμένη το οποίο δεν πρέπει ν'ακούσει η Αρχιέρεια, Οφιομαχητή;»

«Δεν είναι κανένα μυστικό, Πανιερότατη. Θα της ζητήσω απλώς να πάει στην Ιλφόνη για να κάνει μια δουλειά για εμένα – να ρωτήσει αν έχει περάσει ένα πλοίο από τα λιμάνια της – επειδή εγώ τώρα δεν μπορώ να πάω εκεί χωρίς να κοιτάζω συνεχώς πάνω από τον ώμο μου.»

Η Αθανασία με ατενίζει συλλογισμένα για μερικές στιγμές. (Ακούει τη φωνή της Ανδρομέδας;) «Ναι, σωστό αυτό,» μου λέει, δείχνοντας να εγκρίνει. Δε θέλει κι άλλες προστριβές ανάμεσα σ'εμένα και την καινούργια Φύλακα. Και προς την Ιωάννα: «Πήγαινε.»

Η Ιωάννα των Φιδιών μοιάζει να χαίρεται που έρχεται μαζί μου ξανά. Και με ακολουθεί κι η πτερόσαυρα· κάθεται στον ώμο μου. Βρήκα καινούργια σύντροφο, τώρα που η Ευθαλία μ'εγκατέλειψε για άλλον;

«Τι εννοούσες ότι θες να κάνω μια δουλειά για σένα στην Ιλφόνη;» με ρωτά η Ιωάννα των Φιδιών καθώς βαδίζουμε προς την έξοδο του ενδοναου.

«Θα σου πω. Κι αν δεν μπορείς, μη διστάσεις να μου απαντήσεις όχι.» Βγαίνουμε απ'τον ενδόναο· αρχίζω να την οδηγώ προς το δωμάτιό μου, στον δεύτερο όροφο του Διπλόφρεως Πύργου.

«Κανονικά θα έπρεπε ν'αρνηθώ ούτως ή άλλως.»

Την κοιτάζω ερωτηματικά.

«Εξαφανίστηκες χτες βράδυ στην Ιλφόνη χωρίς να μας πεις τίποτα,» εξηγεί η Ιωάννα. «Ή, μάλλον, λέγοντάς μας ψέματα. Μπορούσαμε να είχαμε μπλέξει πολύ άσχημα με την Αρχιέρεια εξαιτίας σου.»

«Δε φταίω εγώ που σας έστειλε να με παρακολουθείτε. Και δε μπορούσα να σας πάρω μαζί μου εκεί που πήγαινα. Ήταν καλύτερα που ήσασταν μακριά· ήθελες να σας είχαν κυνηγήσει κι εσάς οι άνθρωποι της Φύλακα;»

Η Ιωάννα μορφάζει κάτω απ'τη μάσκα της ιεροσύνης. «Εντάξει, αλλά μας είπες ψέματα.»

«Όχι, όμως, με κακό σκοπό.»

Δε συνεχίζει την κουβέντα και, μετά, φτάνουμε στο δωμάτιό μου, εγώ, εκείνη, και η πετερόσαυρα που εξακολουθεί να είναι πιασμένη στον ώμο μου. Η τελευταία νομίζω ότι με έχει συμπαθήσει· το διαισθάνομαι. Η διάθεσή της είναι πολύ φιλική προς εμένα.

Η Λουκία βρίσκεται ακόμα εδώ, αλλά τώρα ντυμένη περισσότερο· έχει φορέσει και το παντελόνι της. «Επισκέψεις ξανά;» μου λέει, υψώνοντας ένα κόκκινο φρύδι επάνω στο γαλανόδερμο πρόσωπό της. Στεκόταν μπροστά στο παράθυρο πάλι, κοιτάζοντας έξω σαν φυλακισμένος που κοιτάζει από τη φυλακή του, προτού στρέψει το βλέμμα της σ'εμάς.

«Θέλω να σας ζητήσω μια χάρη,» λέω. «Κι από τις δύο.»

Με περιμένουν να συνεχίσω.

«Ήρθα στην Ιλφόνη ψάχνοντας για ένα πλοίο από τη Μεγάπολη,» εξηγώ, για χάρη της Ιωάννας.

Αλλά εκείνη φαίνεται να καταλαβαίνει, να θυμάται καλά. «Για την υπόθεση με τους Τρομερούς Καπνούς, έτσι;» Δεν έχει ξεχάσει τις

λεπτομέρειες της ιστορίας που τους αφηγήθηκα καθώς πλέαμε προς Ιλφόννη επάνω στον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς.

«Ακριβώς,» λέω. «Αλλά τώρα δεν μπορώ να πάω στην Ιλφόννη χωρίς να ρισκάρω να με κυνηγήσει η Φόνισσα–»

«Αν η Πανιερότατη σ’ακούσει να την αποκαλείς έτσι....»

«Σκότωσε την αδελφή της – τη δολοφόνησε – πώς αλλιώς να την αποκαλέσω; Τέλος πάντων· το θέμα είναι ότι δεν μπορώ τώρα να πάω άνετα στα λιμάνια της Ιλφόννης για να ψάξω για το καράβι του Καπετάν Ευστάθιου από τη Μεγάπολη–»

«Και θες να πάμε εμείς αντί για σένα;»

«Ναι.» Κοιτάζω μια αυτήν μια τη Λουκία. «Θέλω να πάτε στην Ιλφόννη και να μάθετε αν έχει έρθει αυτό το πλοίο· κι αν ήρθε και απέπλευσε, προς τα πού κατευθύνθηκε. Και ό,τι άλλη πληροφορία μπορείτε να μαζέψετε γι’αυτό με ενδιαφέρει.»

«Μα δεν γνωρίζουμε τίποτα για το συγκεκριμένο σκάφος, Γεώργιε,» μου λέει η Λουκία. «Πώς θα το αναζητήσουμε; Πολλά καράβια από τη Μεγάπολη έρχονται στην Ιλφόννη. Το ξέρω καλά αυτό.» Από την Ιλφόννη κατάγεται, αν και η γιαγιά της ήταν από τη Νοσρίντη.

«Το πλοίο που ψάχνω» – και προσπαθώ να θυμηθώ, τώρα, τι μου είχε πει γι’αυτό ο Μελέτιος·σαρ – «δεν είναι πολύ μεγάλο – μετρίου μεγέθους – και δεν έχει μάγο επάνω του· ο έλεγχος της ενέργειας γίνεται από μάγους που δουλεύουν εναλλάξ στη Μεγάπολη. Ο Καπετάνιος του λέγεται Ευστάθιος Λιρκάδιος. Δευτεροκαπετάνισσα είναι μια γυναίκα που όλοι έλεγαν ‘κυρά Ιωάννα’ στο παλιό πλοίο του Λιρκάδιου, και μάλλον έτσι θα τη λένε και τώρα.» Περιγράφω την εμφάνιση και των δυο τους. Μετά προσθέτω: «Επίσης, μαζί τους θα είναι και κάποιος που λέγεται Μελέτιος – ένας άντρας από τη Μεγάπολη που τον ενδιαφέρει η υπόθεση των Καπνών – δεν ξέρω το επώνυμο του.» Δε λέω ότι είναι πράκτορας (και αδελφός) ενός Εκλεκτού της Μεγάπολης, ούτε ότι είναι μάγος του τάγματος των Ερευνητών, γιατί είμαι βέβαιος πως ο Μελέτιος·σαρ δεν θα ήθελε – μυστικοπαθής άνθρωπος γαρ.

«Το πλοίο πώς το λένε;» ρωτά η Λουκία. «Αυτό είναι το βασικότερο.»

«Δυστυχώς δεν γνωρίζω.» Είχα ακούσει μόνο τον Μελέτιο να υπόσχεται στον Ευστάθιο ότι ο αδελφός του, ο Εκλεκτός Γεράσιμος Ευκάλνιος, θα του έδινε καινούργιο πλοίο αν δεχόταν να βοηθήσει να βρουν

τους Τρομερούς Καπνούς. Ο Ευστάθιος δέχτηκε, αλλά μετά εγώ δεν τους ξαναείδα γιατί έμπλεξα με τα καταραμένα βατράχια, τα μιάσμ-! Τα καταραμένα βατράχια.

«Δε θάναι εύκολο να το βρούμε, τότε,» λέει η Λουκία. «Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να ρωτήσουμε γι'αυτόν τον Ευστάθιο Λιρκάδιο και την κυρά Ιωάννα.»

«Ναι. Και σίγουρα θα ζητούσαν να μάθουν για τους Τρομερούς Καπνούς – πράγμα που αρκετοί πιθανώς να το θυμούνται στα λιμάνια της Ιλφόνης.»

Η Λουκία νεύει. «Όντως. Οι Καπνοί όλους τούς έχουν εντυπωσιάσει. Θα δούμε τι μπορούμε ν'ανακαλύψουμε.» Ρίχνει ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Ιωάννα των Φιδιών.

Εκείνη γνέφει καταφατικά.

«Θα πάτε, λοιπόν;» λέω.

«Νομίζεις ότι έχουμε και τίποτα καλύτερο να κάνουμε;» μου απαντά η Λουκία μεταξύ αστείου και σοβαρού. «Θα βαρεθούμε αλλιώς.» Μετά, ξαφνικά, συνοφρυώνεται. «Εσύ, αλήθεια, πού θα είσαι;»

«Εκτός από εδώ;»

«Εκτός από εδώ.»

«Θα πάω να βρω τους φίλους μας στο Σημάδι του Όφρεως, και θα δω τι θα γίνει και με τον Κλεάνθη. Η Αρχιερεία τον θέλει έξω από τον Ναό της προτού μεσουρανήσουν οι ήλιοι.»

«Κατάλαβα.» Και προς την Ιωάννα: «Θα πάρουμε και τον γκόμενό σου μαζί;»

Η ιέρεια γελά. «Σου είπα, δεν είναι 'γκόμενός μου'.»

«Ναι, καλά...» Την πειράζει;

«Για ποιον λέτε, μα την Έχιδνα;» τις ρωτάω.

«Για τον Ευάγγελο,» μου απαντά η Ιωάννα των Φιδιών. Τον ιερέα που είχε έρθει μαζί μας στην Ιλφόνη χτες βράδυ. «Η Λουκία νομίζει ότι είμαστε εραστές.»

«Σίγουρα είστε,» λέει η ίδια.

Η Ιωάννα κουνά το κεφάλι. «Κάνεις λάθος.»

«Θέλω να σας ζητήσω και κάτι ακόμα,» τις διακόπτω.

«Το παρατραβάς.» Η Λουκία έχει καθίσει στην άκρη του κρεβατιού, βάζοντας τις μπότες της.

«Θέλω να μάθετε πού μένει μια γυναίκα ονόματι Ευαγγελία Ερελμάνκη. Ήταν Καπετάνισσα του Παλιού Χορευτή, του πλοίου που κούρσεψαν οι Τρομερή Καπνοί καθώς έπλεε από Ιλφόνη προς Ριλιάδα Κεντρυδάτιας. Η Ευαγγελία παραδόθηκε ύστερα από το πρώτο χτύπημα του τσεκουριού του καπνογίγαντα, σύμφωνα με τις φήμες, και οι πειρατές κατέλαβαν το σκάφος αλλά άφησαν εκείνη και το πλήρωμά της να φύγουν επάνω σε βάρκες. Κατέληξαν έτσι στη Ριλιάδα, όμως μετά, λογικά, πρέπει να επέστρεψαν εδώ. Και ο Ευστάθιος Λιρκάδιος και οι δικοί του μάλλον την Ευαγγελία Ερελμάνκη θα ήρθαν να αναζητήσουν.»

«Κατάλαβα,» λέει η Λουκία. «Πιο εύκολο θάνατι να εντοπίσουμε την Καπετάνισσα παρά το πλοίο του Λιρκάδιου, μου φαίνεται.» Σηκώνεται όρθια. «Σίγουρα όλοι θα ξέρουν την ιστορία της πλέον· κι αφού μένει εδώ....»

Η Ιωάννα των Φιδιών ρωτά: «Ο Λιρκάδιος, δηλαδή, μπορεί να την έχει ήδη επισκεφτεί, έτσι;»

«Ναι,» λέω.

«Επομένως, αν βρούμε αυτήν....»

«Ακριβώς. Εκτός αν δεν είναι συζητήσιμη.»

«Είμαι έρεια της Έχιδνας,» μου θυμίζει. «Συζητήσιμη ή μη, θα μου μιλήσει.»

«Ό,τι πεις, Ιερότατη.»

Μου χαμογελά, και λέει: «Πάω να πάρω μερικά πράγματα. Θα σε συναντήσω στο γκαράζ του Ναού, Λουκία. Θα έχω δίκυκλο έτοιμο.»

«Έγινε.»

Η Ιωάννα των Φιδιών φεύγει απ'το δωμάτιο.

«Πάω να μιλήσω στον Κλεάνθη,» λέω στη Λουκία. «Αν ετοιμαστεί γρήγορα, μάλλον θα φύγουμε απ'τον Ναό μαζί σας.»

Εκείνη νεύει, και φεύγω κι εγώ απ'το δωμάτιό μου, με την πτερόσαυρα ακόμα πιασμένη στον ώμο μου. Πλησιάζω την πόρτα του Κλεάνθη και χτυπάω.

Αυτή τη φορά τον βρίσκω ξύπνιο. Μου ανοίγει και μπαίνω. Είναι ντυμένος, μάλιστα.

«Ήρθε η ώρα να φύγω;» με ρωτά.

«Ναι. Είσαι έτοιμος;»

«Δεν έχω και πολλά μπαγκάζια, Γεώργιε.» Μοιάζει προβληματισμένος.

«Πού λογαριάζεις να πας;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχεται. «Ίσως να δεχτώ την πρόταση της Βασίλισσάς τους.»

«Σκέψου το καλά αυτό.»

«Το έχω σκεφτεί, και... Δεν έχω πολλές επιλογές τώρα, Γεώργιε. Να επιστρέψω στην Ιλφρόνη δεν μπορώ – όχι όσο η Φόνισσα κάνει κουμάντο εκεί. Οπότε... τι; Να τριγυρίζω; Στην ηλικία μου; Κι απλόκαμος;»

«Σου είπε ότι θα περάσεις από δοκιμασίες, δε σου είπε;»

«Μου το είπε. Και είπε κι ότι δεν θα είναι εύκολες. Αλλά, και πάλι... καλύτερα μαζί τους παρά μόνος μου, απλόκαμος, και κατατρεγμένος... Επιπλέον, με τα Τέκνα, ίσως να φτάσω και στον σκοπό μου.»

«Τον σκοπό σου;»

Τα μάτια του γυαλίζουν σαν ήδη να ανήκει στον Φαρμακερό Κύκλο. «Τη θέλω νεκρή, Οφιομαχητή. Αν δεν πεθάνει, τα παιδιά μου ποτέ δεν θα είναι ασφαλή· θα πρέπει πάντα να κρύβονται.»

«Γιατί δεν πας να κρυφτείς εκεί που έχεις κρύψει και τα παιδιά σου;»

«Η παρουσία μου θα τα έβαζε σε κίνδυνο, και δεν θα μπορούσα και να κάνω τίποτα. Με τα Τέκνα όμως....»

«Εσύ αποφασίζεις, Κλεάνθη. Εγώ απλά εύχομαι κακοί άνεμοι νάναι μακριά σου και η τύχη της Σιλοάρνης μαζί σου.»

«Ξέρεις τον δρόμο για το άντρο τους; Ξέρεις πώς να φτάσω εκεί;»

«Θα μιλήσουμε με τον Νικόλαο και τον Λεωνίδα,» του λέω. «Αυτούς πάω τώρα να δω, στο Σημάδι του Όφεως. Κι εσύ επίσης.» Δεν είναι ερώτηση.

Ο Κλεάνθης νεύει. «Πάμε,» λέει.

Μαζί του και μαζί με τη Λουκία και τον γάτο της κατεβαίνουμε στο γκαράζ του Υψηλού Ναού της Ιχθυδάτιας. Η πτερόσαυρα μάς ακολουθεί φτερουγίζοντας.

«Τι είναι αυτό;» με ρωτά η Λουκία καθοδόν. «Καινούργιος θαυμαστής;»

«Έτσι φαίνεται.»

Η Λουκία κοιτάζει το ιπτάμενο ερπετό με τις άκριες των ματιών της. «Αρσενική ή θηλυκή;»

«Αρσενική.»

«Πώς το καταλαβαίνεις;»

«Το καταλαβαίνω.»

«Πώς τον λένε;»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα.»

Φτάνουμε στο γκαράζ πίσω από τον Ναό, ανάμεσα στους ψηλούς βράχους οι οποίοι σχηματίζουν ένα είδος οροφής από πάνω του, και βρίσκουμε εκεί την Ιωάννα των Φιδιών να μιλά με τη Μάγδα Οσρίλλια, την Πρώτη Ιερομαχήτρια της Ιχθυδάτιας. Παραδίπλα, δύο δόκιμοι φαίνεται να προσπαθούν να φτιάξουν κάτι στη μηχανή ενός τετράκυκλου. Η Μάγδα με χαιρετά μ'ένα νεύμα και κοιτάζει με καχυποψία τον κουκουλωμένο άντρα δίπλα μου – τον Κλεάνθη. Ούτε σ'αυτήν δεν έχει πει η Αθανασία ποιον φιλοξένησαν χτες βράδυ, αν δε λαθεύω.

Αντιχαιρετώ την Πρώτη Ιερομαχήτρια με παρόμοιο τρόπο, και ρωτάω την Ιωάννα: «Έτοιμη;»

«Ναι.» Έχει έναν σάκο στον ώμο. Γνέφει στη Λουκία να την ακολουθήσει και πλησιάζουν ένα δίκυκλο.

Εγώ κι ο Κλεάνθης πλησιάζουμε το δίκυκλο που μου είχε παραχωρήσει και χτες η Αθανασία. Το καβαλάω κι εκείνος κάθεται πίσω μου. Η πτερόσαυρα πιάνεται πάνω στο τιμόνι, ανάμεσα στα χέρια μου, κοιτάζοντας μπροστά σαν μικροσκοπικό ακρόπρωρο.

Η Ιωάννα των Φιδιών ενεργοποιεί τη μηχανή του οχήματός της, και το βγάζει από το γκαράζ, με τη Λουκία καθισμένη πίσω της.

Τις ακολουθώ στην αμμουδιά έξω από τον Ναό. Ο καιρός είναι αρκετά καλός, τα κύματα μικρά. Ένα ψαράδικο φαίνεται να επιστρέφει. Στριβούμε βόρεια, κατευθυνόμαστε προς το Κατωβράχι και σύντομα φτάνουμε. Η Ιωάννα των Φιδιών συνεχίζει. Εγώ σταματάω έξω απ'το Σημάδι του Όφεως. Κατεβαίνουμε από το δίκυκλο και μπαίνουμε στην τραπεζαρία – η πτερόσαυρα πιασμένη στον ώμο μου τώρα.

Ο Νικόλαος κι ο Λεωνίδας είναι εδώ, με πρωινό στο τραπέζι τους. Κανείς άλλος δεν είναι στην τραπεζαρία εκτός απ'τον πανδοχέα, ο οποίος με καλημερίζει από το βάθος.

«Καλή σου μέρα,» του λέω, και προσθέτω ότι δεν χρειάζεται να μας φέρει τίποτα. Καθίζουμε κοντά στον Νικόλαο και τον Λεωνίδα.

«Ο Κυριάκος;» τους ρωτάω.

«Επέστρεψε στην Ιλφόνη,» μου απαντά ο Λεωνίδας.
Αναμενόμενο. «Όλα καλά το βράδυ;»
«Τίποτα το ανησυχητικό.»
«Τα μιάσματα δεν θα ξανατολμούσαν να πλησιάσουν,» προσθέτει ο Νικόλαος. «Πού είναι η Λουκία;»
«Έχει πάει να κάνει μια δουλειά για εμένα, στην Ιλφόνη.»
«Τι δουλειά;»
Τους εξηγώ.
«Κι έστειλες αυτή την ιέρεια μαζί της;» λέει ο Νικόλαος. «Θα πηγαίναμε εμείς αν ήθελες.»
«Καλύτερα όχι.»
«Νομίζεις ότι τα μιάσματα της Φόνισσας θα μας αναγνώριζαν; Δεν είδαν τα πρόσωπά μας, Γεώργιε.» Αποφάσισε, επιτέλους, ν'αρχίσει να με λέει με το όνομά μου;
«Δεν έχει σημασία. Καλύτερα εδώ,» επιμένω. «Για την ώρα.»
«Για την ώρα;» κάνει ο Λεωνίδας.
«Ο Κλεάνθης σκέφτεται να...» Κοιτάζω τον Κλεάνθη ερωτηματικά: Είσαι σίγουρος;
Μάλλον είναι· γιατί λέει στα Τέκνα: «Θέλω να με οδηγήσετε στο άντρο σας. Θέλω να μπω στον Κύκλο.»
Αλληλοκοιτάζονται, ο Νικόλαος κι ο Λεωνίδας.
«Η Βασίλισσά σας με προσκάλεσε,» τους θυμίζει ο Κλεάνθης. «Και δεν πήρα ελαφρά αυτή την απόφαση, σας διαβεβαιώνω. Το μόνο τώρα που μ'ενδιαφέρει είναι να πεθάνει η Φόνισσα και να καθαρίσει η πόλη μου από τα μιάσματα.» Έτσι όπως το λέει με τρομάζει. Η Ευτυχία κέρδισε ακόμα έναν φανατικό πολεμιστή. Αρκεί να επιβιώσει από τις δοκιμασίες τους και να δεχτεί το σημάδι του Διπλού Καταβροχθιστή...
«Δεν είναι εκεί το θέμα,» του λέει ο Νικόλαος. «Η αποστολή μας είναι να είμαστε κοντά στον Οφιομαχητή, όχι να πηγαίνουμε εσένα στο άντρο.»
«Και ποιος θα με πάει; Δεν ξέρω τον δρόμο.»
«Οδηγήστε τον,» τους λέω. «Δε σας χρειάζομαι τώρα. Απλά στον Ναό θα κάθομαι και θα περιμένω.»
«Μπορείς νάρθεις μαζί μας,» προτείνει ο Νικόλαος. «Καλύτερα στο άντρο της Βασίλισσας παρά μ'αυτούς τους προσποιητές.»

«Σας είπα ότι έστειλα τη Λουκία και την Ιωάννα των Φιδιών στην Ιλφόνη. Πρέπει να περιμένω να επιστρέψουν, να δω τι θα μάθουν εκεί.»

«Θα περιμένουμε κι εμείς, τότε,» μορφάζει ο Νικόλαος.

«Τον Κλεάνθη τον κυνηγάνε,» του θυμίζω. Και ρωτάω: «Δεν ήρθε κανείς στο Κατωβράχι μες στη νύχτα για να τον αναζητήσει, έτσι;»

«Δεν είδαμε κανέναν,» μου απαντά ο Λεωνίδας. «Σου είπα: τα πάντα ήταν ήσυχα.»

«Ίσως όμως να πλησίασαν και να τον έψαξαν με μαγεία,» λέω, σκεπτικά, ευχόμενος να μην πλησίασαν και τον Υψηλό Ναό. Γιατί, αν τον πλησίασαν και έκαναν Ξόρκι Ανιχνεύσεως, θα εντόπισαν τον Κλεάνθη μέσα του – εκτός αν ο Ναός έχει κάποιου είδους προστασία ενάντια σε τέτοια ξόρκια. Έχει, άραγε; Η Αθανασία δεν μου φάνηκε να φοβάται ότι μπορεί κάποιος να έβρισκε έτσι τον σύζυγο της παλιάς Φύλακα. Αλλά, από την άλλη, πόσα ξέρει η Αθανασία για ξόρκια και μαγεία; Ελάχιστα, ίσως. Ή ίσως να γνωρίζει μερικά θεωρητικά πράγματα, όπως εγώ, και γι'αυτό να ήθελε να διώξει τον Κλεάνθη απ'τον Ναό προτού οι ήλιοι μεσουρανήσουν.

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» αποκρίνεται ο Λεωνίδας. «Αλλά, αν έγινε αυτό, δεν θα ξαναγίνει στο σύντομο μέλλον, υποθέτω. Οπότε ο Κλεάνθης μπορεί να μείνει μαζί μας για καμιά μέρα, δεν μπορεί; Εκτός αν ακόμα είναι φιλοξενούμενος της ανήλικης κορασίδας των προσποιητών.»

Δεν έχω ακούσει πιο αστείο τρόπο για να αναφέρεται κανείς στην Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας, μα την Έχιδνα· αλλά ο Λεωνίδας δεν χαμογελά, ούτε ο Νικόλαος. «Όχι,» τους λέω, «δεν είναι πια φιλοξενούμενος του Ναού.»

«Ας περιμένουμε, λοιπόν,» λέει ο Νικόλαος, «μέχρι να επιστρέψει η Λουκία· και μετά πάμε όλοι μαζί στο άντρο.»

Με βάζει σε πειρασμό αυτή η πρόταση, οφείλω να παραδεχτώ σιωπηλά, γιατί κι εγώ θέλω να πάω στο άντρο τους. Η Διονυσία είναι εκεί, και ο Αρσένιος. Αν και δεν σκοπεύω να μείνω, βέβαια...

«Εντάξει,» τους λέω. «Ας περιμένουμε σήμερα. Αλλά, αν η Λουκία και η Ιωάννα δεν έχουν επιστρέψει ως το βράδυ, αύριο το πρωί, με το χάραμα, θα φύγετε χωρίς εμένα.»

Μοιάζουν διστακτικοί.

«Ο Λεωνίδας θα φύγει,» λέει ο Νικόλαος. «Εγώ θα μείνω.»

«Θα βαρεθείς εδώ, στο Κατωβράχι.»

«Θα σε ακολουθούσα στη φωλιά του Λοκράθου, Οφιομαχητή.»

Ναι, τα γνωστά... Κοιτάζω τον Λεωνίδα. «Ό,τι θέλεις εσύ,» μου λέει.
«Θα τον οδηγήσω στο άντρο.»

Στρέφομαι στον Κλεάνθη. «Μέχρι τότε, θα μείνεις εδώ, μαζί τους.»

«Εσύ θα επιστρέψεις στον Ναό;»

«Ναι. Σε λίγο. Δε θέλω να νομίσει η Αρχιέρεια ότι προσπαθώ να εξα-
φανιστώ.»

Ο Βασιληάς της Ηχώπολης, Γεννάδιος ο Δεύτερος, ανακοίνωσε μέσω του Ακουστού Καναλιού, του ενός από τους δύο τηλεοπτικούς σταθμούς της πόλης, ότι οι Γενναίοι και η Ιωάννα των Αγρών θεωρούνταν πλέον παράνομοι. Αρκετά οχτάρια είχαν ληστέψει από τους καλούς χωρικούς και ποιμένες ετούτων των τόπων και στερήσει από τον Βασιληά τους. Από εδώ και στο εξής θεωρούνταν παράνομοι, επανέλαβε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, καθισμένος στον Θρόνο των Ασμάτων, ενώ τηλεοπτικοί πομποί είχαν τα ψυχρά μάτια τους στραμμένα επάνω του. Κανείς να μη δίνει πια Φόρο των Αγρών στους Γενναίους, πρόσταξε ο Βασιληάς της Ηχώπολης· δεν δικαιούνται κανέναν «φόρο». Δεν ήταν άρχοντες, ούτε προστάτες, των Αγρών· ήταν ληστές και άρπαγες! Και απαγορευόταν κανείς να τους προσφέρει άσυλο· όποιος το έκανε θα θεωρείτο κι αυτός παράνομος, προειδοποίησε ο Βασιληάς. Είχε έρθει η ώρα ετούτοι οι τόποι να καθαρίσουν! δήλωσε. Οι Αγροφύλακές του, με την καθοδήγηση ενός πολύ δυνατού μισθοφόρου, θα φρόντιζαν γι'αυτό.

Το σήμα του Ακουστού Καναλιού, ενισχυμένο από μάγο που έκανε Μαγγανεία Σταθεροποίησεως Τηλεπικοινωνιακού Σήματος τρεις ώρες τα πρωινά και τρεις ώρες τ'απογεύματα, έφτανε έως και τριάντα χιλιόμετρα απόσταση από την Ηχώπολη. Δηλαδή, έφτανε σχεδόν σε όλους τους Αγρούς. Μόνο σε κάποιες περιοχές κοντά στις Ακριανές Ακτές δεν έφτανε και σε κάποιες περιοχές στα ανατολικότερα άκρα των Ανατολικών Αγρών. Τις υπόλοιπες ώρες της ημέρας, που δεν εργαζόταν μάγος στα κεντρικά του Ακουστού Καναλιού, το σήμα του έφτανε δέκα χιλιόμετρα πέραν της Ηχώπολης.

Αλλά ο Γεννάδιος ο Δεύτερος δεν βασίστηκε μόνο σ'αυτό για να μεταφέρει το μήνυμά του στους Αγρούς, γιατί ήξερε ότι υπήρχαν εκεί και κάτι οπισθοδρομικοί που δεν είχαν τηλεοπτικούς δέκτες παρότι είχαν τα οχτάρια για να τους αγοράσουν. Έστειλε, λοιπόν, τους

Αγροφύλακές του παντού για να ανακοινώσουν ότι οι Γενναίοι και η Ιωάννα των Αγρών ήταν παράνομοι: κανείς να μην τους δίνει πια Φόρο των Αγρών, και κανείς να μην τους προσφέρει άσυλο. Όποιος το έκανε θα θεωρείτο κι εκείνος παράνομος! Οι Αγροφύλακες έτρεχαν αποδώ κι αποκεί, καβάλα στα γρήγορα δίκυκλά τους, και το διαλαλούσαν και κάρφωναν κι αφίσες που το έγραφαν, επάνω σε χοντρούς κορμούς δέντρων κι επάνω σε ξύλινες στήλες που ήταν γι' αυτή τη δουλειά.

Οι άνθρωποι των Αγρών περισσότερο ανησύχησαν παρά χάρηκαν από τούτα τα νέα. Φοβόνταν τι μπορεί να συνέβαινε. Θα τα δέχονταν έτσι αυτά οι Γενναίοι, αδιαμαρτύρητα; αναρωτιόνταν.

Την απάντηση την πήραν το απόγευμα εκείνης της ζεστής καλοκαιρινής ημέρας, που τρία ακέφαλα σώματα Αγροφυλάκων βρέθηκαν κρεμασμένα κοντά στο Θερινό Παζάρι των Άνω Ανατολικών Αγρών, με μια πινακίδα καρφωμένη πλάι τους η οποία έγραφε:

ΣΤΗΝ ΚΗΛΙΑ ΤΟΥ ΑΒΥΣΣΕΟΥ Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΑ ΕΙΝΕ ΝΕΚΡΟΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΔΙΝΗ ΦΟΡΟ ΠΑΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΡΡΑΚΕΣ

Τα κεφάλια ήταν πεταμένα παραδίπλα, και κάτι πουλιά των Αγρών τα τσιμπολογούσαν.

Ο Οφιομαχητής βρισκόταν στους Δυτικούς Αγρούς μαζί με τον Αρχιφύλακα Ανδρέα Ερβόνιο, τον Πρωτοφύλακα Φοίβο Ασλάβη, και άλλους Αγροφύλακες – δύο-χιλιάδες-και-κάτι μαχητές, στο σύνολο, συμπεριλαμβάνοντας τους μισθοφόρους που είχε προσλάβει ο Βασιλιάς από την Ηχώπολη. Είχαν στήσει καταυλισμό, ως κεντρικό αρχηγείο τους, γύρω στα τεσσερισήμισι χιλιόμετρα ανατολικά του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών, και γύρω στα δυόμισι από τη μεγάλη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με τη Νιρλόβη περνώντας μέσα από τα Βρεγμένα Δάση. Είχαν αποφασίσει να είναι σ' αυτή τη θέση για να μπορούν να στέλνουν μαχητές προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Αν και δεν ήταν, βέβαια, όλοι οι Αγροφύλακες συγκεντρωμένοι εδώ· οι υπόλοιποι βρίσκονταν απλωμένοι στις περιοχές τους.

Τα νέα για τους κρεμασμένους νεκρούς και το μήνυμα των Γενναίων έφτασαν στον καταυλισμό καθώς σουρούπωνε· τα έφερε ένας από τους Αγροφύλακες των Άνω Ανατολικών Αγρών που έμοιαζε φοβισμένος.

«Μη φοβείσαι τίποτις, άνθρωπέ μου,» του είπε ο Ανδρέας Ερβόνιος, βλέποντάς τον έτσι. «Προσπαθούνε να σας τρομάξουνε, ωρέ!»

«Μην το λες αυτό, Αρχιφύλακα. Εσύ είσ' Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών» εμείς, όμως, είμαστε στους Άνω Ανατολικούς, κι ο δικός μας Αρχιφύλακας λέγει να περιμένουμε μεγάλη έφοδο να πέσει πάνω μας.»

Ο Φοίβος Ασλάβης άκουγε με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και όψη σκοτεινή, μοιάζοντας προβληματισμένος, καθώς στέκονταν έξω απ'τη σκηνή στο κέντρο του καταυλισμού – το αρχηγείο του αρχηγείου, που έλεγαν όλοι εδώ – μπροστά στο τραπέζι όπου ήταν απλωμένος ένας χάρτης των Αγρών και τοποθετημένη μια κονσόλα με οθόνη.

«Δεν πρόκειται να επιτεθούν εκεί,» είπε ο Οφιομαχητής στον τρομαγμένο Αγροφύλακα, με το χέρι του ακουμπισμένο στο μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας που κρεμόταν από τη ζώνη του, και την Ευθαλία τυλιγμένη γύρω απ'τον πήχη του σαν ζωντανό περικάρπιο. «Αν επιτεθούν τώρα θα επιτεθούν κάπου αλλού, νομίζοντας ότι δεν θα τους περιμένουμε.»

Ο Ερβόνιος τον κοίταξε συνοφρυωμένος, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει τι έλεγε ο ξένος. Ύστερα ένευσε. «Ναι. Σωστός, μα τον Αστερίωνα! Αντιπερισπασμός, να πούμε, ε;»

«Κι άμα δε γίνει έτσι;» είπε ο τρομαγμένος Αγροφύλακας. «Άμα μας χιμήσουνε απόψε, μες στη νύχτα; Ή αύριο;»

Ο Φοίβος Ασλάβης φάνηκε να θυμώνει. «Για να πολεμήσετε είστε εδώ, δεν το ξέρετε αυτό;»

«Το ξέρουμε, Στρατηγέ· μα είμαστε μοναχοί μας εκεί, στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς, κι ο Αρχιφύλακας, ο Ιωάννης Φεκίζιος, έχει ανησυχήσει, σας λέγω. Ζητά ναρθούνε ενισχύσεις.»

«Μπορεί και να έρθουν, πες του,» αποκρίθηκε ο Ασλάβης.

Ο φοβισμένος Αγροφύλακας τον κοίταξε ανήσυχα. «Αυτό πα να πει, Στρατηγέ, ότι θαρθούνε, μετά συχωρήσεως, ή ότι δε θαρθούνε;»

«Πάει να πει, Αγροφύλακα, ότι θα στείλουμε ενισχύσεις όταν νομίζουμε πως υπάρχει λόγος. Με εννοείς, ή είσαι χαζός;»

«Ασφαλώς, Στρατηγέ! Ναι. Δηλαδή, ναι, σε εννοώ.»

«Ωραία. Θες κάτι άλλο τώρα εδώ;»

«Όχι· αυτό ήταν μοναχά. Τρεις από εμάς, όμως, είναι νεκροί, Στρατηγέ...»

«Περισσότεροι θα είναι νεκροί μέχρι να τελειώσει τούτ' η υπόθεση, έτσι όπως τα ήθελ' ο Βασιληάς,» μούγκρισε ο Φοίβος Ασλάβης. «Πήγαινε τώρα πίσω στον Αρχιφύλακά σου και πες του ότι θα του στείλουμε βοήθεια μόνο όταν κρίνουμε πως πραγματικά τη χρειάζεται. Και να μην τρομάζει με το παραμικρό! Έχουμε να κάνουμε με αδίστακτους ληστές και φονιάδες, δεν το ξέρει;»

«Μάλιστα, Στρατηγέ. Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Αγροφύλακας, και απομακρύνθηκε από το αρχηγείο του αρχηγείου κι ανέβηκε ξανά στο δίκυκλο με το οποίο είχε έρθει.

Ο Ασλάβης στράφηκε στον Οφιομαχητή. «Έχεις καμιά έξυπνη ιδέα τώρα, Γεώργιε από τη Σεργήλη;» ρώτησε, σαν να ήθελε να δαγκώσει κάποιον.

«Υπομονή, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να μουρμουρίζει εντός του. «Υπομονή. Είπαμε, εξαρχής: θα αφήσουμε αυτούς να έρθουν σ'εμάς. Αν διαιρέσουμε τις δυνάμεις μας κυνηγώντας τους αποδώ κι αποκεί μες στους Αγρούς, θα κάνουμε ακριβώς εκείνο που θέλουν.»

«Σωστά,» ένευσε ο Ανδρέας Ερβόνιος. «Καλά τα λέγει, Στρατηγέ, ο ξένος—»

«Σκάσε, ρε!» μούγκρισε ο Ασλάβης, μορφάζοντας μέσα από τα άγρια μαύρα γένια που σκέπαζαν το λευκόδερμο, τραχύ πρόσωπό του. «Σκάσε πια, δε μπορώ να σ'ακούω! Σα χαζοχορευτής της Σιλοάρνης είσαι!»

Ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια, λες και δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε μόλις ειπωθεί. Ανοιγόκλεισε το στόμα του χωρίς να βγει ήχος.

«Τούτ' η υπόθεση ήταν χάλια απ'την αρχή,» συνέχισε ο Ασλάβης, τσαντισμένος, «κι όσο πάει—»

Σταμάτησε τα λόγια του επειδή είδε ένα τετράκυκλο όχημα να περνά ανάμεσα από τις σκηνές του καταυλισμού. Ένα όχημα που γυάλιζε στο τελευταίο φως του Δεύτερου Ήλιου. Ένα όχημα που ο Στρατηγός αναγνώριζε. «Τι κάνει εδώ ο μικρός, μα την Έχιδνα!» μούγκρισε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

Ο Ασλάβης δεν απάντησε, αλλά τότε το τετράκυκλο, καταφανώς καλοφτιαγμένο, ακριβό όχημα σταμάτησε κοντά στο αρχηγείο του

αρχηγείου, οι δύο μπροστινές πόρτες του σηκώθηκαν σαν φτερά, και από τη μία βγήκε ο Πρίγκιπας Αργύριος, λευκόδερμος και καστανομάλλης, φρεσκοξυρισμένος, ντυμένος σαν κυνηγός. Από τη ζώνη του κρέμονταν σπαθί και πιστόλι. Και, μόλις ήταν έξω από το όχημα, άπλωσε το χέρι του, πήρε από μέσα φαρέτρα και τόξο, και τα πέρασε στην πλάτη, σταυρωτά.

Από την άλλη πόρτα βγήκε μια γαλανόδερμη κοπέλα με μακριά ξανθά μαλλιά, ντυμένη σαν κυνηγός κι αυτή αλλά χωρίς να πάρει τόξο και φαρέτρα μέσα από το όχημα. Η πλούσια κόμη της έπεφτε λυτή στην πλάτη της, συγκρατημένη πίσω απ'το κεφάλι για να μη σκιάζει το πρόσωπό της.

Κι οι δυο τους φορούσαν μαύρα γυαλιά για την αντηλιά. Ο Πρίγκιπας έβγαλε τα δικά του και τα κρέμασε στη μπροστινή μεριά της κυνηγετικής τουνίκας του καθώς ζύγωνε τη σκηνή.

«Υψηλότερα...» είπε ο Φοίβος Ασλάβης. «Τι κάνετε εδώ;»

«Ήρθα να βοηθήσω, Στρατηγέ, με ό,τι τρόπο μπορώ.» Κι έστρεψε το βλέμμα του στον Οφιομαχητή, νεύοντας σε χαιρετισμό. Τον Ανδρέα Ερβόνιο τον αγνόησε τελείως.

«Καλωσήρθατε, Υψηλότερα,» είπε ο Γεώργιος.

«Όχι 'καλωσήρθατε',» παρενέβη ο Ασλάβης. «Αυτό δεν είναι σωστό.» Και προς τον Πρίγκιπα: «Ρωτήσατε τον Βασιληά, Πρίγκιπά μου; Θα ξεκινήσει πόλεμος στους Αγρούς, άνθρωποι θα σκοτωθούν—»

«Γνωρίζω τι θα γίνει, Στρατηγέ.»

«Δε θα είναι ασφαλές να βρίσκεστε εδώ.»

«Ούτε για τους κατοίκους των Αγρών θα είναι ασφαλές να βρίσκονται στα σπίτια τους, Στρατηγέ· αλλά δεν έχουν άλλη επιλογή. Και, αφού κινδυνεύουν, θέλω να είμαι κοντά τους. Αυτό είναι το χρέος μου.»

«Κι από το Μεγάλο Παλάτι μπορείτε να...» Ο Ασλάβης δεν ήξερε πώς να συνεχίσει.

«Νομίζεις ότι είναι πρόπον να δίνεις διαταγές στον Πρίγκιπά σου, Στρατηγέ;»

«Δε δίνω διαταγές, Υψηλότερα. Απλώς προτείνω. Και δε νομίζω ότι είναι καλό να βρίσκεστε εδώ.»

«Άσε εμένα να το αποφασίσω αυτό,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Έχω ήδη συζητήσει με τον Γεώργιο.» Έστρεψε ξανά το βλέμμα του στον Οφιομαχητή.

Αυτός ο καταραμένος ξένος έχει προκαλέσει ένα σωρό προβλήματα! σκέφτηκε ο Φοίβος Ασλάβης. Φέρνει ταραχές, φέρνει πόλεμο, και τώρα βάζει σε κίνδυνο και τον μικρό γιο του Βασιληά!

Ο Γεώργιος ρώτησε τον Πρίγκιπα: «Ποια είναι η κοπέλα;» δείχνοντας τη γαλανόδερμη, ξανθομάλλα κοπέλα που στεκόταν δυο βήματα πίσω απ'τον Αργύριο σαν να δίσταζε να ζυγώσει τον Στρατηγό, τον Αρχιφύλακα των Δυτικών Αγρών, και τον μαυρόδερμο ξένο.

«Η Χρυσάνθη,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Σχεδιάζουμε να παντρευτούμε σύντομα, και δεν είναι η πρώτη φορά που ταξιδεύει μαζί μου στους Αγρούς.»

«Ανιψιά μου,» πρόσθεσε ο Φοίβος Ασλάβης, αγριοκοιτάζοντάς την.

Εκείνη έκανε πως δεν άκουσε, δεν πρόσεξε.

«Εντάξει,» είπε ο Οφιομαχητής. «Αλλά δεν είστε κατάλληλα ντυμένοι, Υψηλότατε. Δεν πάμε για κυνήγι· πάμε για πόλεμο. Αν σκοπεύετε να βρίσκεστε κάπου κοντά σ'αυτούς που θα μάχονται, καλύτερα να φοράτε πανοπλία από μέταλλο.»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Απλώς θέλαμε να κάνουμε θετική εντύπωση στους Αγροφύλακες που θα μας έβλεπαν. Να συνειδητοποιήσουν ότι ένας από τους πρίγκιπες της Ηχώπολης θα είναι στο πλευρό τους.»

Διαταγές δόθηκαν από τον Πρωτοφύλακα και, πολύ σύντομα, μια σκηνή στήθηκε για τον Πρίγκιπα, αν και ο Φοίβος Ασλάβης ακόμα δεν συμφωνούσε με την παρουσία του εδώ και αναρωτιόταν αν όφειλε να ενημερώσει τον Βασιληά. Γνώριζε, τελικά, ο Γεννάδιος ο Δεύτερος ότι ο γιος του είχε έρθει, ή όχι; Βρίσκονταν αρκετά κοντά στην Ηχώπολη για να μπορεί ο Φοίβος να τον καλέσει με τηλεπικοινωνιακό πομπό (στα όρια της εμβέλειας των πομπών, ουσιαστικά), αλλά δίσταζε. Ο Βασιληάς, έτσι κι αλλιώς, δεν φαινόταν να εκτιμά και πολύ τη γνώμη του, τελευταία. Ίσως να είχαν δίκιο αυτοί που έλεγαν ότι είχε αρχίσει να ξεμωραίνεται, μα την Έχιδνα!

Η σκηνή του Πρίγκιπα στήθηκε γρήγορα κοντά στο αρχηγείο του αρχηγείου, αλλά ο Αργύριος δεν μπήκε από κάτω της αμέσως. Πρώτη

μπήκε η Χρυσάνθη, για να κοιτάξει τον χώρο. Εκείνος έμεινε έξω, συζητώντας με τον Γεώργιο, τον Φοίβο Ασλάβη, και τον Ανδρέα Ερβόνιο για την κατάσταση όπως φαινόταν μέχρι στιγμής.

«Μπορεί να έχουν δίκιο που φοβούνται οι Αγροφύλακες των Άνω Ανατολικών Αγρών,» είπε ο Αργύριος. «Ίσως θα έπρεπε να τους στείλουμε κάποια βοήθεια.»

«Αν αρχίσουμε να διαιρούμε τις δυνάμεις μας, Υψηλότετε,» διαφώνησε ο Γεώργιος, «θα μας χτυπάνε λίγους-λίγους, παρασέρνοντάς μας σε ενέδρες, και θα μας αποδεκατίσουν.»

«Μα δεν χρειάζεται να πάμε πουθενά αλλού· μόνο εκεί, στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς.»

«Και μετά; Αν κάτι συμβεί στους Βόρειους Αγρούς, κοντά στα Βρεγμένα Δάση; Αν κάτι συμβεί πλάι στις Ακριανές Ακτές; Αν κάτι συμβεί στους Κάτω Ανατολικούς Αγρούς; Θα τρέχουμε και θα κυνηγάμε τους Γενναίους αποδώ κι αποκεί; Είμαι σίγουρος ότι ακριβώς αυτό είναι που θέλουν να κάνουμε. Έτσι δεν σας νίκησαν και στον πρώτο σας πόλεμο μαζί τους;»

«Μου υποσχέθηκες, όμως, ότι θα προσπαθήσεις να βοηθήσεις τους κατοίκους των Αγρών, Γεώργιε.»

«Αυτό κάνω,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Αλλά δεν πρόκειται να γίνει αναίμακτα· σας προειδοποίησα ήδη.»

«Δηλαδή, αν οι Γενναίοι αρχίσουν να χτυπάνε όπου τους φουσήξει ο Ζέφυρος, εμείς θα καθόμαστε εδώ, άπραγοι; Θα τους αφήσουμε να σκοτώνουν τον κόσμο, ή ακόμα και να πυρπολήσουν τους Αγρούς;»

«Θα δούμε πώς θα δράσουν και αναλόγως θα κινηθούμε,» είπε ο Οφιομαχητής. «Ο σκοπός είναι να τους προσελκύσουμε σ'εμάς, να τους ρίζουμε σε δικές μας ενέδρες. Το καλύτερο σχέδιο, αυτή τη στιγμή, είναι βλέποντας-και-κάνοντας.»

Ο Αργύριος ρώτησε τον Φοίβο Ασλάβη: «Ποια η γνώμη σου, Στρατηγέ;» γιατί εκείνος ήταν ύποπτα σιωπηλός, νόμιζε ο Πρίγκιπας.

Ο Πρωτοφύλακας αποκρίθηκε: «Ο Βασιληάς αποφάσισε να εναποθέσει τις ελπίδες των Αγρών στα χέρια του Γεώργιου από τη Σεργήλη. Ας τον ακολουθήσουμε.»

Ο Αργύριος δεν μπορούσε να είναι βέβαιος αν ο Στρατηγός μιλούσε σοβαρά ή ειρωνικά. «Έχεις να προτείνεις κάτι άλλο; Κάτι καλύτερο; Κάποιο εναλλακτικό σχέδιο;»

«Μας ακούσατε να μιλάμε και στην Αίθουσα των Σχεδιασμών, Πρίγκιπά μου. Όχι, δεν έχω να προτείνω κάτι άλλο. Ίσως το σχέδιο του Γεώργιου να δουλέψει· ή ίσως να μας οδηγήσει στην καταστροφή των Αγρών.»

Ο Οφιομαχητής κρατούσε μακριά τη φαρμακερή οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Δεν ήρθα εδώ για να καταστρέψω τους Αγρούς, Ασλάβη.»

«Τα πράγματα, όμως, ήταν ήσυχα μέχρι που εμφανίστηκες.» Τα βλέμματα τους διασταυρώθηκαν πάνω από τον χάρτη των Αγρών.

Ο Οφιομαχητής δεν βλεφάρριζε. «Μάλλον δεν είχες ρωτήσει τους χωρικούς, Στρατηγέ. Εκείνοι δεν θεωρούσαν τα πράγματα και τόσο 'ήσυχα'.»

«Δεν γίνονταν φασαρίες, πάντως.» Ούτε ο Στρατηγός της Ηχώπολης βλεφάρριζε, προς το παρόν.

«Επειδή καταπιέζονταν, από τη μια, από τη φορολογία του Βασιληά και, από την άλλη, από τον 'Φόρο των Αγρών' της Ιωάννας. Η κατάσταση δεν ήταν καλή γι'αυτούς· μόνο για εσάς, ίσως, μέσα στην Ηχώπολη.»

«Και νομίζεις ότι ήρθες εσύ για να τους σώσεις;» είπε θυμωμένα ο Ασλάβης. «Δεν ήταν τυχαία όπως ήταν τα πράγματα!»

«Εγώ δεν ήρθα για να σώσω κανέναν. Περαστικός ήμουν—»

«—που αποφάσισε να μείνει.»

Ο Πρίγκιπας είπε: «Ο Γεώργιος έχει δίκιο, Στρατηγέ. Οι χωρικοί αισθάνονταν καταπιεσμένοι· τους είχα μιλήσει κι εγώ, πολλές φορές. Είχα ταξιδέψει απ'τη μια άκρη των Αγρών ως την άλλη.»

«Οι χωρικοί πάντα παραπονιούνται, Υψηλότητα. Τέτοια είναι η φύση τους.»

«Δεν ήταν μόνο αυτό, Στρατηγέ. Είχαν πραγματικό πρόβλημα. Τους παίρναμε όλα τα λεφτά· δεν τους έμενε τίποτα. Δεν ήξεραν ποιος, τελικά, είναι ο εχθρός τους – η Ιωάννα των Αγρών, ή ο Βασιληάς; Δεν έβλεπαν κανέναν ως προστάτη τους. Κι αυτό δεν ήταν σωστό, Στρατηγέ. Εμείς οφείλουμε να είμαστε προστάτες τους. Η Ιωάννα των Αγρών

και οι Γενναίοι της είναι ληστές, είναι παράνομοι – το μόνο για το οποίο έχει δίκιο ο πατέρας μου, ίσως.»

«Εντάξει!» είπε ο Φοίβος Ασλάβης, κάπως απότομα, κοφτά. «Ας δούμε, λοιπόν, τι θα φουσήξει τώρα ο Ζέφυρος, Υψηλότετε. Ας δούμε πώς θα... βελτιωθεί η ζωή των κατοίκων των Αγρών μ'αυτά που αποφάσισε ο Μεγαλειότατος.»

Η κουβέντα τους μέχρι το βράδυ δεν τους οδήγησε σε κανένα ιδιαίτερο συμπέρασμα, απλώς αύξησε την ένταση αναμεταξύ τους. Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε επίμονα μες στον Γεώργιο για να μην ακολουθήσει τον δρόμο της οργής του και τσακίσει το τραπέζι ανάμεσά τους, τον καταραμένο Φοίβο Ασλάβη, και όλο τον υπόλοιπο γαμημένο καταυλισμό των δυνάμεων της Ηχώπολης! Οι άλλοι πήγαν τελικά στις σκηνές τους για να ξεκουραστούν, αλλά ο Οφιομαχητής έμεινε έξω, καθισμένος κοντά στο τραπέζι μες στην καλοκαιρινή νύχτα. Είχε μια αναμμένη ενεργειακή λάμπα κρεμασμένη από πάνω του, από ένα ξύλινο παλούκι καρφωμένο στη γη, και κοίταζε τον χάρτη των Αγρών. Κάπου-κάπου, σηκωνόταν και όρθιος. Κάπου-κάπου, έκανε σημειώσεις στον χάρτη μ'έναν στυλογράφο. Την Ευθαλία την είχε αφήσει κουλουριασμένη επάνω στην κονσόλα παραδίπλα, να κοιμάται.

Οι φρουροί του καταυλισμού δεν είδαν τον μαυρόδερμο ξένο να πέφτει καθόλου για ύπνο όλο το βράδυ, και, καθώς η αυγή ήρθε και οι φύλακες άλλαζαν βάρδια γι'ακόμα μια φορά, ψιθύριζαν γι'αυτόν τον παράξενο, εξωδιαστασιακό αρχηγό που είχε ορίσει ο Βασιληάς για να τους οδηγήσει μαζί με τον Στρατηγό της Ηχώπολης...

Την ίδια νύχτα, στους δυτικούς πρόποδες των Κάτω Ρινέων, στον καταυλισμό των Γενναίων, επικρατούσε μια κάποια αναστάτωση. Κανείς δεν κοιμόταν τόσο καλά όσο άλλοτε, γιατί όλοι ήξεραν ότι ο Βασιληάς είχε αρχίσει να κινείται εναντίον τους ξανά, είχε πατήσει τη συμφωνία του με την Ιωάννα και είχε στραφεί να τους δαγκώσει. Και τώρα είχε κι αυτόν τον μαυρόδερμο ξένο μαζί του. Ο μαυρόδερμος ξένος δούλευε για τον Βασιληά της Ηχώπολης. Οι Γενναίοι δεν χρειαζόταν καν ν'ακούσουν τις φήμες που κυκλοφορούσαν στους Αγρούς για την παρουσία αυτού του δαίμονα ανάμεσα στον στρατό που είχε βγει από την πόλη· η Ιωάννα τούς είχε ήδη προειδοποιήσει. Κάπως, το ήξερε. Κάπως, το είχε πληροφορηθεί από πριν. Και ορισμένοι από τους Γενναίους – όσοι

γνώριζαν για τον Γκρίζο Γέρο και τους δικούς του – ψιθύριζαν ότι ίσως ο Γέρος να είχε πει στην Ιωάννα για τη συμμαχία του Γεννάδιου με τον ξένο. Και όλοι – όσοι ήξεραν για τον Γκρίζο Γέρο και όσοι δεν ήξεραν – υπέθεταν τώρα ότι ίσως, ίσως, ο μαυρόδερμος δαίμονας να ήταν εξαρχής στη δούλεψη του Βασιληά, αλλά κρυφά· και γι’αυτό τούς είχε επιτεθεί στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών – για να τους κάνει να τρομάξουν. Και ήταν, όντως, τρομαχτικός, ο διάολος της Έχιδνας! Κανείς τους δεν είχε ποτέ ξανά δει άνθρωπο τόσο δυνατό. Μα ήταν ένας, γαμώτο· θα τον κύκλωναν και θα τον ξεκάνανε στο τέλος! Έτσι πίστευαν μέχρι στιγμής. Αλλά τώρα ο ξένος είχε κι ολόκληρο τον στρατό του Βασιληά στο πλευρό του. Τα πράγματα είχαν δυσκολέψει.

Η Ιωάννα των Αγρών, όμως, τους είχε πει να μη φοβούνται τίποτα. Θα τους τσάκιζαν τους μαχητές του Γεννάδιου του Δεύτερου· οι Αγροφύλακες δεν μπορούσαν να τους αντισταθούν. Είχε ήδη αποδειχτεί αυτό!

Κι ο ξένος; τη ρώτησαν. Ο μαυρόδερμος δαίμονας; Και η Ιωάννα τούς απάντησε: «Έχουμε στο πλευρό μας συμμάχους που θα τον φροντίσουνε αυτόνα όταν έρθ’ η ώρα. Κι η ώρα δε θ’αργήσει ναρθεί!» Και όσοι γνώριζαν για τον Γκρίζο Γέρο και τους δικούς του καταλάβαιναν ότι η Ιωάννα μάλλον μιλούσε γι’αυτούς. Αυτοί ήταν οι σύμμαχοι στους οποίους αναφερόταν. Αλλά αναρωτιόνταν τι μπορούσαν να κάνουν εναντίον του ξένου. Ποιοι ήταν, τελικά; Διάφορες φήμες κυκλοφορούσαν για δαύτους, μα κανείς δεν ήταν βέβαιος για τίποτα. Κάποιοι τούς είχαν για ιερείς της Έχιδνας, έτσι όπως έβαφαν τα πρόσωπά τους· μα ημπογιά ήταν γκρίζα, όχι πράσινη. Κάποιοι τούς είχαν για στοιχειά του Αστερίωνα· κάποιοι για σαμάνους των Κάτω Ρινέων ή των Βρεγμένων Δασών· κάποιοι για μυστηριώδεις δολοφόνους...

Είχαν ακούσει οι Γενναίοι για την Αίρεση του Ονειρόφεως, αλλά κανείς δεν υποπτευόταν ότι μ’αυτή την αίρεση μπορεί να είχε επαφές η Ιωάννα των Αγρών. Η Αίρεση του Ονειρόφεως, άλλωστε, δεν ήταν παρά ένα παραμύθι για να τρομάζει τα παιδιά και τους ευφάνταστους. Δεν υπήρχε.

Καθώς τώρα ξημέρωνε, καθώς το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου έπεφτε στους δυτικούς πρόποδες των Κάτω Ρινέων, οι Γενναίοι

σηκώνονταν, και αρκετοί απ'αυτούς δεν είχαν κοιμηθεί καθόλου, ή ελάχιστα.

Η Ιωάννα βγήκε απ'τη σκηνή της ντυμένη για πόλεμο και με το Στέμμα των Αγρών στο κεφάλι της. «Ο κωλόγερος της Ηχώπολης έκανε το λάθος να πατήσει τη συμφωνία μας, ο ξεμωραμένος, και να τα βάλει μαζί μας!» φώναξε στους Γενναίους που συγκέντρωναν αντίκρυ της. «Σήμερα θα μάθουμε ποιον φοβούνται περισσότερο οι άνθρωποι των Αγρών – εμάς ή αυτόν. Και μετά θα κομματιάσουμε τον στρατό του και θα σκοτώσουμε και τον μαυρόδερμο δαίμονα που έχει καλέσει, και – τέρμα οι ανοησίες, τούτη τη φορά! – θα μπορούμε στην Ηχώπολη! Θα μπορούμε στην Ηχώπολη, και θα καθίσουμε εμείς σαν βασιληάδες εκεί!»

Οι Γενναίοι ύψωσαν όπλα και γροθιές στον αέρα, εν μέρει εμψυχωμένοι απ'τα λόγια της, εν μέρει για να διώξουν τον φόβο τους. Ιωάννα! φώναζαν. Ιωάννα των Αγρών! Ιωάννα! Ιωάννα των Αγρών! Και κάποιος, μην ξέροντας κι ο ίδιος πώς το διανοήθηκε (ίσως να το είχε... ονειρευτεί): «Βασίλισσα της Ηχώπολης! Βασίλισσα της Ηχώπολης!» Κι άρχισαν κι άλλοι να τον μιμούνται: Βασίλισσα της Ηχώπολης! Βασίλισσα της Ηχώπολης! Ιωάννα, Βασίλισσα της Ηχώπολης!

Μακριά από τον καταυλισμό των Γενναίων, γύρω στα είκοσι-πέντε χιλιόμετρα προς τα δυτικά, στις παρυφές των Βρεγμένων Δασών, μέσα τις πυκνές αντάρες, μια σκοτεινή μορφή αργοβάδιζε. Η μορφή μιας ομιχλόσαυρας που ήταν μεγαλύτερη από ψηλόσαυρο, μεγαλύτερη από μεγάλο σκύλο. Και οι ομίχλες σάλευαν εφιαλτικά γύρω της. Ένας άντρας ξεπρόβαλε από μέσα τους, ντυμένος με κάπα και κουκούλα. Άπλωσε το γέρικο χέρι του κι άγγιξε το κεφάλι της μεγάλης σαύρας.

Περισσότερες φιγούρες παρουσιάστηκαν μέσα από την καταχνιά, ανθρωπόμορφες φιγούρες, μοιάζοντας με στοιχειά των δασών, με φαντάσματα του μυαλού. Η Αίρεση του Ονειρόφρεως...

3

Διονυσία:

Το βράδυ, όταν επιστρέψαμε από τη Σαλντέρια, έχοντας αφήσει εκεί τη Μάρθα και τους άλλους, πήγα να συναντήσω τον Αρσένιο στο δωμάτιό του μέσα στο άντρο των Τέκνων, αλλά εκείνος δεν ήθελε να μου μιλήσει. Χτυπούσα μα δεν μου απαντούσε. Άρχισα ν' ανησυχώ λίγο, όμως τα Τέκνα μού είπαν ότι δεν συνέβαινε τίποτα· ήταν εκεί, δεν είχε πάει πουθενά, απλώς δεν άνοιγε.

Επειδή δεν τους εμπιστεύομαι φυσικά, έκανα ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, στρέφοντας τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις μου στο δωμάτιο του αδελφού μου: και, ναι, μέσα αισθάνθηκα ότι βρισκόταν ένας άνθρωπος... και μια μικρότερη μορφή ζωής. Η Ευθαλία, μάλλον.

«Τι κάνεις εκεί;» μου είπε η Ελπίδα, το Τέκνο που με συνόδευε – αυτή που φυλούσε το δωμάτιό μου προτού φύγουμε από εδώ και πετάξουμε για Σαλντέρια. «Τι κάνεις εκεί;» Με άρπαξε απ' το μπράτσο, τραβώντας με.

«Ήθελα να διαπιστώσω και μόνη μου ότι είναι μέσα,» της εξήγησα. «Μη με τραβάς!» Τράβηξα το χέρι μου πίσω, και με άφησε.

«Πώς το ξέρω ότι λες αλήθεια;»

«Τι νομίζεις ότι έκανα; Κανένα ξόρκι για ν' ανατινάξω αυτό το ανήλιαγο λαγούμι;»

«Πάμε στο δωμάτιό σου!»

«Η Βασίλισσά σας λέει πως δεν είμαι αιχμάλωτη εδώ.»

«Δεν είσαι αιχμάλωτη, αλλά δεν είσαι και του Κύκλου. Πάμε· δε θες να κοιμηθείς; Είναι αργά.»

«Πάμε...» μούγκρισα.

Τώρα είναι πρωί και δεν έχω όρεξη για φαγητό καθώς κάθομαι σ' ένα απ' τα τραπέζια της μεγάλης αίθουσας του άντρου βλέποντας τα Τέκνα ολόγυρά μου, να πηγαίνουν, να έρχονται, να τρώνε, να πίνουν, να

μιλάνε αναμεταξύ τους. Πού είναι ο Αρσένιος; Αισθάνομαι μόνη, τελείως μόνη. Ακόμα και η... καυστική του παρέα θα ήταν ευχάριστη.

Πίνω μια γουλιά απ'το τσάι μου.

Κι άλλη μία.

Ακουμπάω την πλάτη μου στην καρέκλα. Τι κάνω εγώ εδώ, μα τον Αστερίωνα;...

Ο Νηρέας μπαίνει στην αίθουσα, ρίχνει μια ματιά τριγύρω, γεμίζει μια κούπα με καφέ από τον μπουφέ. Έρχεται κοντά μου. «Να καθίσω;»

Μορφάζω. «Κάθισε.»

Κάθεται. «Είσαι καλά;»

«Την ίδια ερώτηση ήθελα να σου κάνω.»

Υψώνει ένα φρύδι.

«Είσαι τραυματισμένος,» του θυμίζω.

«Α, αυτό... Με κάθε μέρα που περνά, είμαι και καλύτερα,» με διαβεβαιώνει. Πράγμα φανερό, άλλωστε, από τον τρόπο που βαδίζει τώρα· δεν στηρίζεται πλέον σε ραβδί. Όχι εδώ μέσα, στο άντρο, τουλάχιστον.

«Πού είναι ο αδελφός μου; Ξέρεις;» τον ρωτάω.

Πίνει μια γουλιά απ'τον καφέ του. «Κουβέντιαζε με τον Αλέξανδρο τον Γηραιό χτες βράδυ. Υποθέτω πως ίσως να κουβεντιάζουν και σήμερα· μου φάνηκε ότι έχουν πολλά να πουν. Ο αδελφός σου είναι πολύ χαρισματικός, Διονυσία. Ευλογημένος από τη Μεγάλη Κυρά.»

Ευλογημένος; Ένα φίδι τον δάγκωσε, γαμώτο, επάνω σε μια γιγαντοχελώνα, κι ετούτοι εδώ κάνουν λες και είναι ο Οφιομαχητής!

«Δεν το πιστεύεις;» ρωτά ο Νηρέας.

«Δηλητηριασμένος είναι,» λέω.

«Δηλητηριασμένοι δεν είμαστε όλοι;»

«Τι θέλει να κάνει ο Αλέξανδρος με τον Αρσένιο;»

«Να τον βοηθήσει, υποθέτω.»

«Έλα τώρα· δεν είναι αυτό που θέλει πραγματικά. Το καταλαβαίνω. Σε τι νομίζει ότι θα σας εξυπηρετήσει ο αδελφός μου;»

«Δε γνωρίζω, Διονυσία. Ίσως θα έπρεπε να ρωτήσεις τον ίδιο τον Αλέξανδρο, ή τη Φαρμακερή Βασίλισσα. Αλλά να ξέρεις πως βρίσκεσαι εδώ χάρη στον Οφιομαχητή και μόνο. Κανονικά, ένα άτομο σαν εσένα δεν θα έπρεπε να βρισκόταν στο άντρο της Βασίλισσας.»

«Μου το έχετε πει αυτό ξανά και ξανά.»

«Φρόντισε να το θυμάσαι.»

«Δεν ακούω άλλες απειλές. Είμαι εδώ επειδή το αποφάσισα να έρθω. Ήξερα τι έκανα.»

«Δεν το αμφιβάλλω.» Με κοιτάζει υπολογιστικά καθώς πίνει ακόμα μια γουλιά από τον καφέ του. «Τι έγινε, λοιπόν, κοντά στην Ιλφόνη;» λέει, σαν να θέλει ν'αλλάξει θέμα για να διαλύσει την ένταση ανάμεσά μας, αλλά, συγχρόνως, και σαν αληθινά να τον ενδιαφέρει αυτό που ρωτά.

«Δε σου είπαν;»

«Χτες βράδυ γυρίσατε, Διονυσία. Το μόνο που πρόλαβα να μάθω ήταν ότι φύγατε από τη Σαλντέρια και πετάξατε προς Ιλφόνη όταν πληροφορηθήκατε πως ο Οφιομαχητής είχε πάει εκεί μαζί με την υποτιθέμενη 'Αρχιέρεια της Ιχθυοδότης', και ότι τελικά τον συναντήσατε αλλά κυνηγημένο από τη Φόνισσα.»

Νεύω. «Ναι, τον κυνηγούσαν. Και είχε μαζί του κι έναν τύπο που ονομάζεται Κλεάνθης, και είναι ο σύζυγος της προηγούμενης Φύλακα της Ιλφόνης, απ'ό,τι κατάλαβα. Ο Γεώργιος τον έσωσε από τα χέρια της τωρινής Φύλακα—»

«Τι; Επανάσταση στην Ιλφόνη, επιτέλους;»

Κουνάω το κεφάλι. «Δεν είναι επανάσταση. Έτσι κατάλαβα, τουλάχιστον.» Κι αρχίζω να του διηγούμαι τι έγινε.

Με ακούει με μεγάλη προσήλωση, παρατηρώ: τα φρύδια σουφρωμένα, τα μάτια καρφωμένα επάνω μου σαν λεπίδες, τα χείλη πιεσμένα – μια γραμμή επάνω στο ξυρισμένο πρόσωπό του. Δεν είναι άσχημος άντρας, άμα ξεχάσεις ότι είναι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου – που δεν μπορείς να το ξεχάσεις εύκολα.

Καθώς μιλάω έρχονται κι άλλα Τέκνα κοντά μου και ακούνε· τους ενδιαφέρει να μάθουν τι έγινε χτες βράδυ κοντά στην Ιλφόνη, τους ενδιαφέρουν οι τελευταίες περιπέτειες του Οφιομαχητή.

Ενώ φτάνω στο τέλος της διήγησής μου, η Φαρμακερή Βασίλισσα πλησιάζει, ντυμένη με μαύρη ρόμπα σφιχτοδεμένη στη μέση της, σαν να βαδίζει σε καμπαρέ, όχι στο άντρο των χειρότερων φονιάδων της Ιχθυοδότης. «Η Διονυσία σάς λέει παραμύθια;»

«Θα γίνει επανάσταση στην Ιλφόνη;» τη ρωτά ένα από τα Τέκνα.

«Όχι ακόμα.» Η Βασίλισσα τραβά ένα τσιγάρο μέσα από τη ρόμπα της και το ανάβει.

«Μα, ο Οφιομαχητής ελευθέρωσε τον Κλεάνθη!» λέει ο Νηρέας. «Ο Κλεάνθης μπορεί να κάνει επανάσταση εναντίον της Φόνισσας. Γι'αυτό η καταραμένη τον είχε φυλακίσει. Τον φοβόταν περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, γιατί το ξέρει πως αυτόν υπήρχε – υπάρχει – πιθανότητα να τον ακούσουν. Είναι ο σύζυγος της προηγούμενης Φύλακα – της πραγματικής Φύλακα.»

«Ο Οφιομαχητής, πάντως, δεν είναι πρόθυμος να κάνει επανάσταση.» Φυσά καπνό προς τα πάνω χωρίς να υψώσει το σαγόνι της και κάθεται στην άκρη του τραπεζιού, πλάι μου. Τραβάω λίγο πιο δίπλα την κούπα με το τσάι μου, μην τυχόν και την αναποδογυρίσει – αν και μου φαίνεται πολύ συγκεκριμένη στις κινήσεις της για τέτοιο λάθος.

«Και τι θα κάνει;» ρωτά ένα Τέκνο – ακόμα ένας τύπος που δεν ξέρω το όνομά του. «Γιατί είναι εδώ;»

«Δε σας είπε η Διονυσία; Υποσχέθηκε στη Μαλακισμένη της Ιχθυδίας ότι θα τη βοηθήσει εναντίον της απειλής του Αρχέγονου Όφεως.»

Μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους.

«Η απειλή είναι σοβαρή,» τους λέει η Βασίλισσα· «όλοι το ξέρουμε.»

«Ο Οφιομαχητής θα έπρεπε να ήταν εδώ, μαζί μας!» λέει μια γυναίκα. «Ο Αλέξανδρος έλεγε πως τον κάλεσε.»

«Τον κάλεσε,» αποκρίνεται η Φαρμακερή Βασίλισσα, ρίχνοντάς της ένα άγριο βλέμμα. «Και ήρθε, δεν ήρθε;»

«Ναι αλλά...»

«Δε θυμάμαι να υποσχέθηκε πως θα τον κάνει να τον υπακούει κιόλας, Ασημίνα. Ο Οφιομαχητής είναι ο Οφιομαχητής· δεν υπακούει κανέναν πέρα από τη βούληση της Μεγάλης Κυράς.»

Πραγματικά πιστεύουν αυτοί οι παράφρονες ότι ο ιερέας τους «επικαλέστηκε» τον Γεώργιο; Τι νομίζουν ότι είναι ο Γεώργιος, μα την Έχιδνα; Κάνας δαίμονας από παραμύθι; Είναι αστείοι οι άνθρωποι! Ή, μάλλον, τρομαχτικοί...

Ο Νηρέας ρωτά: «Και τι θα γίνει με τον Κλεάνθη; Πού θα τον πάει; Δε θα τον φέρει εδώ;»

«Πρότεινα στον Κλεάνθη να μπει στον Κύκλο μας,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα, «αλλά δεν ήταν σίγουρος ότι ήθελε.»

«Αρνήθηκε;»

«Είπε ότι θα το σκεφτεί.»

«Και τον άφησες μαζί με τον Οφιομαχητή...»

«Ναι.»

«Δεν έπρεπε, Βασίλισσά μας. Είναι πολύ σημαντικό πρόσωπο για την Ιλφόνη. Πού να τον πάει ο Οφιομαχητής εκεί, στο Κατωβράχι; Όλοι τους είναι φανατικοί της ‘επίσημης’ θρησκείας σ’αυτά τα μέρη. Μπορεί και να τον παραδώσουν στη Φόνισσα—»

«Ο Οφιομαχητής δεν θα το αφήσει να συμβεί αυτό· είμαι σίγουρη.»

«Όπου κι αν τον πάει, πάντως, το μέρος δεν θα είναι ασφαλές.»

«Στο τέλος θα τον φέρει εδώ,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα, μοιάζοντας να μην έχει αμφιβολίες. Κάνει νόημα να της φέρουν το τασάκι από το διπλανό τραπέζι, κι όταν το έχει κοντά της ρίχνει στάχτη εκεί από το τσιγάρο της.

«Σ’το είπες;»

«Δε χρειαζόταν. Είναι το πιο λογικό, νομίζω. Πού άλλου να τον πάει; Πού άλλου να θέλει ο Κλεάνθης να πάει; Στην Ιλφόνη δεν μπορεί να επιστρέψει, και αυτή η ηλίθια που παριστάνει την Αρχιέρεια δεν πρόκειται να δεχτεί να τον κρύψει στον Ναό της, ούτε για χάρη του Οφιομαχητή. Τα πηγαίνει καλά με τη Φόνισσα.»

«Ναι...» λέει ο Νηρέας, συλλογισμένα, με σκοτεινό ύφος, με δολοφονικό βλέμμα. Είναι σαν να τον ενδιαφέρει προσωπικά τούτη η υπόθεση με τον Κλεάνθη. Γιατί; Έχει κάποια σχέση μαζί του;

«Τον ήξερες από παλιά;» τον ρωτάω.

Με κοιτάζει σαν να μην καταλαβαίνει.

«Τον Κλεάνθη. Τον ήξερες από παλιά;»

«Δεν τον έχω συναντήσει ποτέ, αλλά είμαι από εκεί, Διονυσία. Από την Ιλφόνη. Και περιμένω την ώρα που η πόλη μου θα καθαρίσει από τα μιάσματα, και η Φόνισσα δεν θα κάθεται πια στον Θρόνο των Φυλάκων. Δεν της ανήκει. Τον έκλεψε, σκοτώνοντας την αδελφή της.»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα λέει: «Φύγετε τώρα όλοι, για λίγο. Θέλω να μιλήσω μόνη στη Διονυσία.» Με ξαφνιάζει. Με τρομάζει. Τι έχουμε να πούμε οι δυο μας, μα τον Αστερίωνα;

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν φέρνουν αντίρρηση· απομακρύνονται. Ακόμα κι ο Νηρέας, παίρνοντας μαζί την κούπα με τον καφέ του.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα σβήνει το τσιγάρο της στο τασάκι και κάθεται στην καρέκλα πλάι μου. «Χρειαζόμαστε μια μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων,» μου λέει.

Την κοιτάζω με καχυποψία. Πού το πηγαίνει;

«Αν και τα Τέκνα έχουν, αυτές τις ημέρες, πολλούς πόρους στη διάθεσή τους – περισσότερους από ποτέ, ίσως – ένας μάγος πάντα είναι πολύ χρήσιμος. Δε βρίσκουμε παντού μάγους πρόθυμους να συνεργαστούν μαζί μας. Πόσω μάλλον να μπουν στον Κύκλο μας.»

Κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά. «Όχι...» λέω, νιώθοντας ζαλισμένη. «Όχι. Δεν πρόκειται να γίνω μία από εσάς. Δεν...»

«Και τι προτείνεις να κάνουμε μ'εσένα, Διονυσία;» με ρωτά, ήπια. «Τι προτείνεις;» Ουμάμαι ξαφνικά τα λόγια του Γεώργιου: Αν έχεις κάποιο πρόβλημα, να μιλήσεις στη Βασίλισσα. Θα σε ακούσει. Σε συμπαθεί... Σε συμπαθεί... Σε συμπαθεί... Δεν το πιστεύω. Δεν μπορώ να το πιστέψω. Γιατί να με συμπαθεί; Απλά ο Γεώργιος προσπαθούσε να με καθησυχάσει.

Η Βασίλισσα συνεχίζει να μιλά καθώς αυτές οι σκέψεις περνάνε σαν αστραπές από το ζαλισμένο μυαλό μου: «Δεν αφήνουμε τον καθένα να ξέρει για το κεντρικό μας άντρο. Ούτε καν όλα τα Τέκνα – τα Τέκνα με το Ιερό Σημάδι επάνω τους – δεν ξέρουν πού βρίσκεται και, φυσικά, κανένας από τους περιφερειακούς μας συνεργάτες – τους Ασημάδευτους, όπως τους λέμε. Δε μπορείς να είσαι εδώ εκτός αν είσαι μία από εμάς.»

«Η Λουκία...;» λέω αδύναμα.

«Αποφασίσαμε να κάνουμε μια εξαίρεση στην περίπτωση της,» εξηγεί η Φαρμακερή Βασίλισσα, «για χάρη του Οφιομαχητή. Αυτό δεν θα συμβαίνει κάθε φορά.»

Ξεροκαταπίνω, νιώθοντας ξαφνικά έναν κόμπο στον λαιμό μου. Προσπαθώ να τον καθαρίσω. «Δηλαδή... θα πρέπει να...;»

«Πρέπει να γίνεις μία από εμάς,» μου λέει σταθερά, αλλά όχι άγρια, η Φαρμακερή Βασίλισσα, «αλλιώς μόνο ένας άλλος δρόμος υπάρχει.»

Την περιμένω να συνεχίσει.

«Δεν καταλαβαίνεις ποιος δρόμος είναι αυτός;» με ρωτά.

«Θα με σκοτώσετε,» καταφέρνω να αρθρώσω.

«Θα σε σκοτώσουμε,» με διαβεβαιώνει η Βασίλισσα των Τέκνων, ουδέτερα, χωρίς πάθος – απλώς μια γενική αλήθεια.

Κομπιάζω. «Τώρα; Σήμερα;»

«Δε βιαζόμαστε τόσο. Αλλά σύντομα πρέπει να γίνεις μία από εμάς, αλλιώς θα πεθάνεις.»

«Και... και τι πρέπει να κάνω για να γίνω σαν εσάς; Αυτό το σημάδι;» Αγγίζω το στήθος μου. «Ο Διπλός Καταβροχθιστής;»

«Το Ιερό Σημάδι είναι απλά το Ιερό Σημάδι· δείχνει κάτι – τις δοκιμασίες που όλα τα Τέκνα έχουν περάσει.»

«Δοκιμασίες;» Το είπε και στον Κλεάνθη αυτό, χτες βράδυ, δεν το είπε;

«Φυσικά.»

«Επικίνδυνες;»

«Δε θα σου κρύψω ότι, ναι, είναι αρκετά επικίνδυνες. Μπορεί και να σκοτώσεις. Αλλά – κυρίως – θα σε αλλάξουν, Διονυσία. Θα καταλάβεις την αλλαγή μέσα σου, όταν έχεις περάσει από αυτές.»

«Κι αν δεν καταφέρω να τις περάσω;» Αγγίζω την κούπα μου για να πιω τσάι, αλλά τελικά δεν τη σηκώνω απ'το τραπέζι γιατί φοβάμαι ότι το χέρι μου θα τρέμει.

«Δε γίνεται να μην τα καταφέρεις.»

«Μα, τώρα είπες....»

«Δε γίνεται να μην καταφέρεις να περάσεις τις δοκιμασίες του Φαρμακερού Κύκλου, Διονυσία. Ή θα τις περάσεις ή θα πεθάνεις.»

Κάτι, ξαφνικά, σπάει μέσα μου: ένας θυμός βγαίνει απ'την ψυχή μου σαν δηλητηριασμένο βέλος. «Προσπαθείς να με σκοτώσεις!» φωνάζω καθώς τινάζομαι όρθια. «Ή έτσι ή αλλιώς, προσπαθείς να με σκοτώσεις!»

Βλέπω Τέκνα να στρέφονται προς τη μεριά μου, τα μάτια τους να γυαλίζουν παράξενα στο τεχνητό φως της αίθουσας· βλέπω και μερικά όπλα να βγαίνουν από θηκάρια, επικίνδυνες λεπίδες, ένα πιστόλι...

Η Φαρμακερή Βασίλισσα εξακολουθεί να είναι καθισμένη· δε φαίνεται νάχει ανησυχήσει. Χαμογελά χαριτωμένα. «Νομίζεις πως αν ήθελα να σε σκοτώσω θα χρησιμοποιούσα παράξενες απάτες;» Και απρόσμενα – δεν καταλαβαίνω πότε ακριβώς – κάτι με αρπάζει απ'τα

μαλλιά, τραβώντας το κεφάλι μου πάνω στο τραπέζι, κολλώντας το εκεί και μια μικρή, κοφτερή λεπίδα είναι πλάι στον λαιμό μου, πιέζοντας. Η Φαρμακερή Βασίλισσα κινήθηκε, μα την Έχιδνα, σχεδόν προτού προλάβω να τη δω – και η καταραμένη καθόταν μπροστά μου ενώ εγώ ήμουν ήδη όρθια. Τώρα εκείνη είναι από πάνω κι εγώ από κάτω. «Είσαι νεκρή,» μου λέει, με τα μάτια της να γυαλίζουν τρομαχτικά καθώς ατενίζουν μες στα δικά μου. Η λεπίδα της σέρνεται πάνω στον λαιμό μου–

Ουρλιάζω, κραυγάζω.

Η λεπίδα απομακρύνεται, και η Βασίλισσα των Τέκνων μ'έχει ελευθερώσει τόσο ξαφνικά όσο με άρπαξε. «Είσαι νεκρή,» μου ξαναλέει. «Πάψε ν'ανησυχείς γι'αυτό.» Δεν υπάρχει πια καμιά λεπίδα στα χέρια της. Τη φαντάστηκα;

Ανασηκώνομαι πάνω στο τραπέζι, αγγίζω τον λαιμό μου. Βλέπω αίμα στα δάχτυλά μου. Πόσο βαθύ να είναι το κόψιμο; Αν έκοψε καρωτίδα–

«Δεν έκοψα την καρωτίδα,» μου λέει σαν να διαβάζει το μυαλό μου.

Φυσικά. Το αίμα θα ήταν πολύ περισσότερο αν την είχε κόψει. Θα ήταν ολόκληρο σιντριβάνι. Αλλά αισθάνομαι κάτι, κάπως, να έχει αλλάξει μέσα μου. Για κάποιο λόγο.

«Αυτή,» μου λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα, πάλι σχεδόν σαν να διαβάζει το μυαλό μου, «ήταν η πρώτη δοκιμασία. Η... δοκιμαστική δοκιμασία.» Ξαφνικά, η λεπίδα είναι ξανά ανάμεσα στα δάχτυλά της, με αίμα επάνω – και την τινάζει–

Καρφώνεται πλάι στο χέρι μου που με στηρίζει στο τραπέζι. Τη νιώθω να καρφώνεται εκεί. Παραλίγο να μπηχτεί στον αντίχειρά μου! Αλλά δεν μου έσκισε ούτε καν το δέρμα.

«Κράτα το αυτό,» μου λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Είναι δώρο.» Και φεύγει από τη μεγάλη αίθουσα του άντρου.

Σε συμπαθεί...

Ναι, μαλακίες.

Τα Τέκνα ολόγυρα με κοιτάζουν λες και δεν συμβαίνει τίποτα το ανησυχητικό. Ο Νηρέας υψώνει την κούπα του προς τη μεριά μου, σαν σε χαιρετισμό – Καλωσόρισες – και πίνει μια γουλιά.

Είναι όλοι τους τρελοί.

Οφιομαχητής:

Δεν μένω πολύ στο Σημάδι του Όφεως μαζί με τον Νικόλαο, τον Λεωνίδα, και τον Κλεάνθη. Φεύγω πριν από το μεσημέρι, λέγοντάς τους να με ειδοποιήσουν αμέσως αν κάτι δεν πάει καλά – όπως, για παράδειγμα, αν άνθρωποι της Φόνισσας εμφανιστούν ψάχνοντας για τον σύζυγο της αδελφής της.

Επιστρέφω στον Υψηλό Ναό της Έχιδνας για να περιμένω τη Λουκία και την Ιωάννα των Φιδιών να έρθουν από την Ιλφόνη – με κάποιες χρήσιμες πληροφορίες, ελπίζω.

Εν τω μεταξύ, κουβεντιάζω με την Αθανασία ενώ και η Αρωγός της είναι εκεί, καθώς και οι δύο από τις τρεις ιέρειες που θυμάμαι από παλιά ότι βρίσκονταν συχνά κοντά της. Η μία, αυτή που ακολουθεί τη μόδα με τα μακριά νύχια στο αριστερό χέρι, έμαθα χτες ότι λέγεται Ανθή. Την άλλη ακόμα δεν ξέρω πώς τη λένε. Την τρίτη, που κι αυτή είχε μακριά νύχια στο αριστερό χέρι, δεν πρόκειται να την ξαναδώ· μου είπαν ότι την έλεγαν Ευγενία και τη δολοφόνησαν οι αιρετικοί του Αρχέγονου Όφεως όταν είχε ταξιδέψει στις Ανοιχτές Ακτές.

Ρωτάω την Αθανασία αν έχει θυμηθεί τίποτα από το παρελθόν της, τη ζωή της προτού η Ευαγγελία Αρσιλκάδια τη βρει επάνω σ' εκείνη τη γιγαντοχελώνα.

«Όχι,» μου αποκρίνεται. «Πώς σου ήρθε αυτό, τώρα;»

Καθόμαστε στην κορυφή του Μονόφεως Πύργου, μπροστά στον εξώστη που σχηματίζουν τα ανοιχτά σαγόνια της κεφαλής του φιδιού, με το κρύσταλλο κλειστό αντίκρυ μας, γιατί αλλιώς θα έκανε πολύ κρύο εδώ πάνω τέτοια εποχή. Για θέα έχουμε την απεραντοσύνη της Υπερυδάτιας Θάλασσας. Βιγλίζω δύο καράβια. Νομίζω ότι κάπου στο βάθος διακρίνω μια γιγαντοχελώνα.

Δεν απαντώ στην ερώτηση της Αρχιέρειας· της κάνω ξανά μια δική μου ερώτηση: «Η Αρωγός σας τι σας λέει, Πανιερότατη; Ούτε εκείνη θυμάται το παρελθόν σας;» Ρίχνω ένα λοξό βλέμμα στην Ανδρομέδα, που κάθεται παραδίπλα, σιωπηλή και κουκουλωμένη όπως πάντα. «Ήταν μαζί σας επάνω στη γιγαντοχελώνα, όταν σας βρήκε η Φύλακας.»

Η Αθανασία μου φαίνεται προς στιγμή προβληματισμένη καθώς έχει το σαγόνι της ακουμπισμένο ελαφρά επάνω στο αριστερό της χέρι. «Αυτό δεν είναι κάτι που σε αφορά, Γεώργιε,» μου λέει τελικά.

«Ούτε εκείνη θυμάται;» επιμένω.

Τα μάτια της γυαλίζουν, άγρια. «Γιατί ρωτάς; Τι σ'ενδιαφέρει;»

«Είμαι περιέργος. Κι εγώ αναζητώ το παρελθόν μου, όπως ξέρετε, κι ακόμα δεν έχω ανακαλύψει παρά ελάχιστα πράγματα. Τίποτα, ουσιαστικά. Η Αρωγός σας τι σας λέει;»

«Η Αρωγός μου δεν μιλάει, Οφιομαχητή!»

«Μου έχετε πει, όμως, ότι εσείς ακούτε τη φωνή της...»

«Μιλούσα μεταφορικά, εντάξει; Τώρα, έχουμε τόσα προβλήματα να συζητήσουμε· θα λέμε για το παρελθόν, όταν το μέλλον είναι τόσο επικίνδυνο;»

Ο Αγησίλαος, ο ερπετοειδής των Τέκνων, και ο Αλέξανδρος ο Γηραιός ισχυρίζονταν ότι πιθανώς η Ανδρομέδα να ήταν που έκανε την Αθανασία να μη θυμάται. Αλλά αναρωτιέμαι τι της έχει πει για την προέλευσή της. Ό,τι κι αν είναι, η Αθανασία προφανώς δεν είναι πρόθυμη να το συζητήσει ούτε μαζί μου.

Και τώρα αναφέρεται στην απειλή του Αρχέγονου Όφεως, φυσικά. «Ό,τι νομίζετε, Πανιερότατη,» αποκρίνομαι, κρατώντας μακριά τη φαρμακερή οργή μου, ενώ η αρσενική πτερόσαυρα (που αποφάσισα να ονομάσω Βικέντιο, γιατί – γιατί όχι;) αναδεύεται επάνω στον ώμο μου. «Τι έχετε στο μυαλό σας για την Αίρεση του Αρχέγονου Όφεως; Υπάρχει κάποιο σχέδιο για την αντιμετώπισή της;»

«Αυτή τη στιγμή χτυπάνε την Επικράτεια της Μελκάρνια, και από τα δυτικά και από τα νότια.»

«Είναι γνωστό... Έχει σκεφτεί η Φύλακας της Ιλφόνης να συμμαχήσει με την Κόρη της Μελκάρνια για να πολεμήσουν μαζί την Ορδή;»

«Δεν έχουν καλές σχέσεις οι δυο τους. Αλλά τι θα μπορούσε να κάνει τώρα; Να στείλει στρατό στο Πέρασμα της Ωλμπέρκνης;»

«Αυτή θα ήταν μια ιδέα...»

«Δε νομίζω ότι είναι πρόθυμη να απομακρύνει τις δυνάμεις της από την Ιλφόνη.»

«Τις έστειλε, όμως, στη Σαλντέρια...» θυμίζω.

«Εν μέρει επειδή κι εγώ την ώθησα, και επειδή πίστευε ότι δεν θα ήταν δύσκολο να καταλάβει την πόλη – όπως και αποδείχτηκε.»

«Και πώς σκοπεύει τώρα να τη χρησιμοποιήσει; Οι Ηρμάντιοι σύντομα θα επιστρέψουν γι'αυτήν, Πανιερότατη, μην το αμφιβάλλετε. Μόλις τελειώσουν με τη Μελκάρνια, κατά πάσα πιθανότητα. Αν η Φύλακας της Ιλφόνης σκέφτεται να κινηθεί κάπως εναντίον της Ορδής των Όφρων, η καλύτερη στιγμή είναι τώρα.»

«Γιατί η καλύτερη στιγμή να μην είναι αφού η Ορδή έχει πολεμήσει με τη Μελκάρνια και έχει αποδυναμωθεί;»

«Γιατί πολύ πιθανόν να μην έχει αποδυναμωθεί τόσο όσο νομίζετε, ενώ τώρα, αν της επιτεθείτε, θα έχει να κάνει με δύο εχθρούς ταυτόχρονα – έναν από πάνω κι έναν από κάτω. Και κανένας στρατός δεν το θέλει αυτό, πιστέψτε με· είναι... άβολο. Επιπλέον, από τη Σαλντέρια, η Φύλακας μπορεί να σαμποτάρει τον ανεφοδιασμό της Ορδής από τη Νοσρίντη. Βρίσκεται στην κατάλληλη θέση.»

«Ο Ψηλός Νηρέας και οι Τέσσερις της Κυρτόπολης είναι σύμμαχοι των Ηρμάντιων,» μου λέει η Αθανασία. «Θα τους βοηθήσουν.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να μείνετε άπραγοι. Αν είναι να νικήσετε, κατά τη γνώμη μου οφείλετε να κινηθείτε. Τώρα. Αν δεν το κάνετε, η Ορδή των Όφρων θα τσακίσει την Κόρη της Μελκάρνια, κι αφού έχει και τη Μελκάρνια και την Ωλμπέρκνη υπό τον έλεγχό της, θα στραφεί ή στη Σαλντέρια ή στην Ιλφόνη. Και θα έχουν και τους άρχοντες της Κυρτόπολης για υποστήριξη. Εσείς ποιους συμμάχους έχετε, Πανιερότατη; Η νέα Φύλακας δεν νομίζω πως είναι και πολύ καλή στο να κάνει συμμάχους.»

Η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας δείχνει ενδιαφέρον για όσα λέω, και συνεχίζουμε να μιλάμε γι'αυτά τα θέματα καθώς παίρνουμε μεσημεριανό στην Εστία του Ναού μαζί με τις υπόλοιπες ιέρειες (και μόνο ιέρειες· είμαι ο μοναδικός άντρας εκεί μέσα – εντάξει, και ο Βικέντιος, φυσικά, καθώς και δυο, τρία άλλα ερπετά). Η Μάγδα Οσρίλλια έχει έρθει, επίσης, να φάει μαζί μας, καλεσμένη από την Αρχιέρεια, μάλλον επειδή συζητάμε αυτά που συζητάμε· και φαίνεται να συμφωνεί με τις απόψεις μου. Νομίζει κι εκείνη ότι πρέπει να επιτεθούν τώρα στην Ορδή των Όφρων, αλλά φοβάται πως η Φύλακας θα διαφωνήσει.

«Ο Αρσένιος ο Μαχητής δεν μπορεί να μην το βλέπει πως αυτή είναι η πιο κατάλληλη στιγμή για επίθεση,» λέω, και χρειάζεται να δαμάσω την τρομερή οργή μου. Το καταραμένο μίasma πρέπει να πεθάνει!

«Δεν ξέρω τι νομίζει ο Αρσένιος ο Μαχητής,» αποκρίνεται η Μάγδα. «Ο Ναός δεν έχει και πολλές επαφές μαζί του.»

«Ίσως θα έπρεπε να του μιλήσεις,» μου λέει η Αθανασία. «Σ'εκείνον και την Ιουλία.»

«Δεν είμαι σίγουρος, Πανιερότατη, ότι θα το ήθελαν αυτό, ή ότι θα κατάφερνα να μην τους σκοτώσω.»

Με αγριοκοιτάζει. «Ό,τι κι αν συνέβη στο παρελθόν, ο Αρσένιος ο Μαχητής είναι τώρα ένας πολύ χρήσιμος σύμμαχος—»

«Δε μ'ενδιαφέρει,» της λέω ευθέως. «Θα τον σκοτώσω στο τέλος. Εκτός των άλλων, το ξέρετε πως θέλει να διαιωνίζει τον Πόλεμο των Κουρσάρων επειδή νομίζει ότι επωφελείται;»

«Πού το άκουσες εσύ αυτό; Από την αιρετική;» Αναφέρεται στη Φαρμακερή Βασίλισσα, αναμφίβολα. «Ή από τον Κλεάνθη;»

«Δεν έχει σημασία. Είναι αλήθεια.»

«Ο Πόλεμος των Κουρσάρων έχει τελειώσει.»

«Αλλά όχι επειδή ο Αρσένιος ο Μαχητής το επιδίωκε. Γι'αυτό κιόλας ακόμα και σήμερα εκείνος και η Ιουλία φέρονται σαν ο Πόλεμος να συνεχίζεται.»

«Είναι, όμως, εχθρός του Αρχέγονου Όφεως· άρα, σύμμαχός μας.»

«Κι αν νομίζει ότι έχει κάτι να κερδίσει από τον πόλεμο με την Ορδή;»

«Τι μπορεί να έχει να κερδίσει από τον πόλεμο με την Ορδή;»

«Δεν ξέρω. Αλλά το γεγονός ότι δεν βλέπει πως τώρα είναι η πιο κατάλληλη στιγμή για να τους επιτεθείτε με κάνει να αισθάνομαι καχύποπτος.»

«Ίσως και να το βλέπει,» μου λέει η Αθανασία. «Αλλά δεν θα το μάθεις αν αρνείσαι να μιλήσεις μαζί του.»

«Μη μου ζητάτε, Πανιερότατη, να συζητήσω φιλικά μ'αυτό το κάθαρμα. Δεν πρόκειται να συμβεί.» Το γεγονός ότι δεν σκότωσα τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά τότε στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας είναι αρκετά εξωφρενικό από μόνο του. Δε θα επαναληφθεί και με άλλους από τους δολοφόνους των Αγενών μου. Όταν ξαναδώ τον Αρσένιο τον Μαχητή, το Φιλί της Έχιδνας θα του μιλήσει, όχι εγώ.

Η Αθανασία δεν επιμένει, και η κουβέντα μας για την απειλή του Αρχέγονου Όφρεως συνεχίζεται αλλάζοντας κατεύθυνση. Συζητάμε για τον Εύανδρο και τον Κλέαρχο, τώρα, και για τους ερπετοειδείς από τους Ουραίους Δασότοπους.

Μετά το φαγητό πηγαίνουμε να ξεκουραστούμε. Είναι απόγευμα πλέον, και η Λουκία κι η Ιωάννα των Φιδιών δεν έχουν επιστρέψει. Μπαίνω στο δωμάτιό μου στον δεύτερο όροφο του Διπλόφρεως Πύργου. Ο Βικέντιος με ακολουθεί, φτερουγίζοντας, και καθίζει τελικά στο μαξιλάρι της καρέκλας. Βγάζω τις μπότες και την κάπα μου και κάθομαι οκλαδόν στο κρεβάτι, αφήνοντας την Πάροδο του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει μέσα μου.

Έχω γι'ακόμα μια φορά λοξοδρομήσει. Εκείνο που μ'ενδιαφέρει πραγματικά είναι να βρω τη μαυρόδερμη γυναίκα μαζί με τους Τρομερούς Καπνούς. Πώς θα το καταφέρω αυτό; Θα φέρουν η Λουκία και η Ιωάννα καμιά χρήσιμη πληροφορία από την Ιλφόνη; Γαμώτο! Με όσα έχουν συμβεί, δεν μπορώ να πάω ο ίδιος εκεί...

Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου κρατάνε την οργή μου μακριά.

Η ώρα περνά. Σουρουπώνει. Ακούω απόμακρα ψαλμωδίες από τον σηκό. Δεν σηκώνομαι από τη θέση μου.

Νυχτώνει. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου ακόμα μουρμουρίζει μέσα μου.

Η πόρτα χτυπά, και μια γνώριμη φωνή ακούγεται: «Γεώργιε;»

Σηκώνομαι και ανοίγω στη Λουκία, η οποία περνά το κατώφλι με την Ιωάννα των Φιδιών πίσω της. Ο Βικέντιος ξυπνά επάνω στο μαξιλάρι της καρέκλας και τις κοιτάζει.

«Μάθατε τίποτα;» ρωτάω.

«Ναι. Τους θυμούνται να έχουν περάσει από εδώ,» μου λέει η Λουκία, «και βρήκαμε και την Ευαγγελία Ερελμάνκη, την πρώτην Καπετάνισσα του Παλιού Χορευτή. Της μιλήσαμε.»

«Στο σπίτι της;»

«Στο σπίτι της. Στο Κοφτό Άκρο μένει, σε μια πολύ φασαριόζικη γειτονιά. Κάθεται μόνη της τώρα και όλο πίνει και καπνίζει. Το κούρσεμα του πλοίου της φαίνεται να την έχει φτάσει στα όρια της καταστροφής. Αυτό, και το γεγονός ίσως ότι χώρισε με τον άντρα της πρόσφατα – πράγμα που μάθαμε στο Ανατολικό Λιμάνι· δε μας το είπε η ίδια. Δε

θα μας μιλούσε καθόλου, βασικά, αν δεν ήταν η Ιωάννα. Μας μίλησε επειδή είδε πως είναι η ιέρεια της Έχιδνας· φοβόταν να την αγνοήσει ή να τη διώξει. Μας ρώτησε, όμως, γιατί τη ρωτάμε, γιατί μας ενδιαφέρει—»

«—και της είπαμε ότι είναι δουλειά του Ναού,» παρεμβαίνει η Ιωάννα των Φιδιών, σαν να την ενοχλεί που η Λουκία μοιάζει νάχει μονοπωλήσει την αφήγηση αυτής της ιστορίας.

«Τι ακριβώς τη ρωτήσατε; Για το πλοίο, ή για τον Ευστάθιο Λιρκάδιο;»

«Για τον Λιρκάδιο, φυσικά. Αυτόν δεν μας είπες ν’αναζητήσουμε;»

«Τη συνάντησε;»

«Ναι· μαζί με μια γυναίκα που, από την περιγραφή, πρέπει να ήταν αυτή η κυρά Ιωάννα, κι έναν άντρα που φορούσε κουκούλα και η Ευαγγελία δεν τον είδε καλά – αλλά υποθέτω πως ήταν ο Μελέτιος που μας έλεγες. Αν δεν ήταν αυτός, δεν ξέρουμε ποιος μπορεί να ήταν.»

«Και τι τους είπε η Ευαγγελία; Τι συζήτησαν;»

«Τίποτα το σπουδαίο, αν λέει αλήθεια,» αποκρίνεται η Ιωάννα των Φιδιών.

«Ή αν δεν ήταν τελείως μαστουρωμένη και τάχει ξεχάσει όλα,» προσθέτει η Λουκία ανάβοντας τσιγάρο.

«Δε νομίζω ότι τους έδωσε καμιά χρήσιμη πληροφορία, Γεώργιε,» μου λέει η Ιωάννα. «Τους είπε, βασικά, αυτά που μας είπες κι εσύ. Της επιτέθηκαν μεσοπέλαγα, της έκλεψαν το καράβι της, και την άφησαν να φύγει μαζί με τους εναπομείναντες του πληρώματός της. Κατέληξε στη Ριλιάδα, και από εκεί κατάφερε να επιστρέψει εδώ, στην Ιλφόνη. Και από τότε όλα τής πάνε στραβά. Δεν ξέρει τίποτα για τους Τρομερούς Καπνούς. Ούτε ποιοι είναι, ούτε από πού έρχονται.»

«Ούτε μπορεί να κάνει καμιά σοβαρή υπόθεση,» λέει η Λουκία φυσώντας καπνό απ’την άκρια του στόματός της. Κανείς μας δεν έχει καθίσει ακόμα· στεκόμαστε μες στη μέση του δωματίου. «Μας έλεγε ότι πρέπει νάναι δαίμονας του Αβυσσαίου αυτός ο γίγαντας του καπνού, και οι κουρσάροι, ιερείς του Θεού του Θανάτου. Σαχλαμάρες.»

«Τη μαυρόδερμη γυναίκα που είδα εγώ την είδε κι αυτή;» ρωτάω.

Η Λουκία και η Ιωάννα αλληλοκοιτάζονται, και η πρώτη μού λέει: «Δε μας είπες να τη ρωτήσουμε.»

Απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγιου Ανέμου.

«Αλλά, ακόμα κι αν την είδε,» προσθέτει η Ιωάννα των Φιδιών, «τι σημασία έχει;»

Σωστά. Δεν έχει μεγάλη σημασία. Τι θέλω, επιβεβαίωση ότι αυτή η γυναίκα ήταν μαζί με τους Καπνούς από προτού επιτεθούν στα Φτερά των Ωκεανών όπου επέβαινα; «Ο Λιρκάδιος τής είπε πού θα κατευθύνονταν μετά;»

«Όχι.»

«Και να της είπε,» λέει η Λουκία, «νομίζεις ότι θα το θυμόταν;»

«Δεν είναι τώρα στην Ιλφόνη, έτσι;» ρωτάω.

«Ο Λιρκάδιος; Όχι, δεν είναι. Έφυγαν πριν από μερικές μέρες, αν οι φήμες αληθεύουν. Το καράβι τους λέγεται 'Ο Αβύθιστος', Γεώργιε. Ήταν αρκετά εύκολο να το μάθουμε αυτό. Είχαν οργώσει και το Ανατολικό Λιμάνι και το Λιμάνι των Φυλάκων και την Κοντή Ουρά, ρωτώντας για τους Τρομερούς Καπνούς. Τους θυμόνταν οι ντόπιοι.»

«Και κανείς δεν ξέρει πού πήγαν;»

«Δυστυχώς. Αλλά δεν νομίζω ότι κατάφεραν να πάρουν καμιά χρησιμη πληροφορία από την Ιλφόνη. Το μόνο που, σίγουρα, θα έμαθαν είναι για τον Περήφανο Ακτογέρακα.»

«Τον ποιον;»

«Το πλοίο που λεηλάτησαν πρόσφατα οι Καπνοί, κοντά στο Στόμα του Ιχθύος. Αυτό που ερχόταν προς την Ιλφόνη από την Ανώπολη αλλά δεν έφτασε ποτέ εδώ. Του πήραν ακόμα και τις μηχανές, και μετά επέστρεψε με τα πανιά στην Ανώπολη. Από εκεί είναι ο Καπετάνιος του, και λένε πως τάχει καλά με τον καινούργιο Άρχοντα της Ανώπολης, τον Νικόλαο τον Ναυπηγό.»

Ακόμα ένα κάθαρμα που πρέπει να πεθάνει. Ακόμα ένας από τους φονιάδες των Αγεγών μου.

Η Λουκία λέει: «Δυστυχώς δεν το σκότωσα αυτό το κάθαρμα, τότε...» και τα μάτια της γυαλίζουν άγρια. Σαν οι σκέψεις μας να έχουν συναντηθεί. Αναφέρεται σ'εκείνη τη συμπλοκή στο Άνοιγμα, σ'εκείνη την ενέδρα εναντίον μας. Η Λουκία τραυμάτισε τον Νικόλαο τον Ναυπηγό, όπως πρόσφατα μού είπε.

Η Ιωάννα των Φιδιών την κοιτάζει μην καταλαβαίνοντας τι εννοεί.

«Μπορεί να πήγαν στην Ανώπολη, λοιπόν...» λέω.

«Μπορεί,» αποκρίνεται η Λουκία. «Δεν ξέρω τι άλλο να υποθέσω. Σου λέω, πάντως: δε νομίζω ότι έμαθαν τίποτα χρήσιμο για τους Καπνούς στα λιμάνια της Ιλφόνης.»

Η Ιωάννα των Φιδιών λέει: «Οι Θαρνέσιοι της Σκιάπολης αναζητούν επίσης τους Τρομερούς Καπνούς, Γεώργιε. Έχουν στείλει τρία καράβια τους για να τους ψάχνουν, σύμφωνα με τις φήμες των λιμανιών.»

«Το ξέρω. Το έχω ξανακούσει.» Μου το είπε εκείνο το λοκράθιο καθίκι, ο Ιωάννης το Μάτι, στη Σκιάπολη, όταν ήμουν εκεί πρόσφατα μαζί με τη Διονυσία και τον Αρσένιο. «Βρήκαν τίποτα;»

«Δεν κυκλοφορεί κάτι τέτοιο,» αποκρίνεται η Ιωάννα των Φιδιών. «Οι Τρομεροί Καπνοί είναι σαν να εξαφανίζονται μες στην ίδια τη θάλασσα, μα την Έχιδνα. Κανείς δεν έχει ιδέα πού μπορεί να είναι το λημέρι τους. Εγώ δεν νομίζω ότι είναι στην Ιχθυδάτια, για να σου πω την αλήθεια. Νομίζω ότι πρέπει να είναι σε κάνα απομονωμένο μέρος της Κεντρυδάτιας, ή κάπου στη Μικρυδάτια. Εκεί που κανείς δεν το υποπτεύεται.»

Τίποτα απ'αυτά δεν με βοηθά να ξαναβρώ εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα που φαινόταν να με ξέρει... και τώρα πρέπει να συνοδέψω τον Κλεάνθη στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας. Του το έχω υποσχεθεί.

-3

Οι Γενναίοι απλώθηκαν στους Αγρούς ανατολικά και δυτικά και βόρεια, απαιτώντας «έκτατο φόρο» από κάθε αγρότη και ποιμένα, και ζητώντας από πολλούς να έρθουν να πολεμήσουν μαζί τους εναντίον του Βασιληά Γεννάδιου του Δεύτερου, που σύντομα, διαλαλούσαν, δεν θα ήταν πια βασιληάς γιατί είχε στραφεί κατά του λαού του. Βασιληάς που είναι κατά του λαού του δεν είναι βασιληάς, έλεγαν οι Γενναίοι με την κάθε ευκαιρία, σύμφωνα με τις διαταγές της Ιωάννας. Χρειαζόμαστε έναν καινούργιο. Χρειαζόμαστε μια βασίλισσα! Κι όσους αρνούνταν να πληρώσουν – οποιαδήποτε δικαιολογία κι αν έδιναν – τους έκαναν καταστροφές: τους έσπαγαν τα μηχανήματα, τους σκότωναν τα ζώα, τους γκρέμιζαν τις μάντρες, τους κατέστρεφαν τα σπαρτά, και τους απειλούσαν πως χειρότερα θ'ακολουθούσαν για τους προδότες – χειρότερα! Όσους αρνούνταν να πολεμήσουν στο πλευρό τους ή τους ξυλοφόρτωναν ή τους σκότωναν, κατά βούληση, καταπώς τους φυσούσε ο Ζέφυρος· και φώναζαν στους άλλους πράγματα όπως: «Να, δείτε, ωρέ, τι παθαίνουν οι προδότες, αυτοί που δεν αγωνίζονται για τον τόπο τους, ωρέ, οι δειλοί! Και χειρότερα θ'ακολουθήσουν! Αγωνιστείτε για τον τόπο σας, ωρέ! Να γκρεμιστεί ο ψευτοβασιληάς και νάχουμε μια σωστή βασίλισσα!» Καθώς τα νέα για τη μοίρα των «προδοτών» εξαπλώνονταν στους Αγρούς, ολοένα και λιγότεροι αρνούνταν να πληρώσουν τους Γενναίους, ολοένα και λιγότεροι αρνούνταν να πολεμήσουν στο πλευρό τους (αν και πολλοί είχαν υπόψη να το βάλουν στα πόδια, καλύτερα, αν ποτέ τύχαινε να τους ζητήσουν να χτυπηθούν με τον στρατό του Βασιληά).

Τα νέα για τις κινήσεις αυτές της Ιωάννας των Αγρών δεν άργησαν, φυσικά, να φτάσουν και στον καταυλισμό του βασιλικού στρατεύματος ανατολικά του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών και κοντά στη δημοσιά, αν και κανένας από τους Γενναίους δεν είχε έρθει σε τούτη την περιοχή – την απέφευγαν σαν παγίδα θανάτου.

Ο Πρίγκιπας Αργύριος έγινε έξω φρενών. «Πρέπει να κινηθούμε, τώρα, Γεώργιε!» είπε, καθώς οι τέσσερίς τους – εκείνος, ο Οφιομαχητής, ο Πρωτοφύλακας, και ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών – ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από το τραπέζι με τον χάρτη, έξω από τη σκηνή που όλοι αποκαλούσαν αρχηγείο του αρχηγείου. «Δε μπορούμε άλλο να καθόμαστε εδώ ενώ αυτοί οι κακούργοι κατακρεουργούν τους χωρικούς!»

«Δεν είναι ακόμα καιρός,» είπε ο Γεώργιος, κρατώντας σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Η Ευθαλία, απλωμένη στους ώμους του, παιχνίδισε τη γλώσσα της προς τη μεριά του Πρίγκιπα της Ηχώπολης.

«Δεν είναι καιρός; Και πότε θα είναι ‘καιρός’, μα την Έχιδνα; Σκοτώνουν τον κόσμο! Τον ξυλοκοπούν, καταστρέφουν το βίος του! Πότε θα είναι ‘καιρός’;»

«Έχετε χάσει την ψυχραιμία σας, Υψηλότητα,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Αν χάνουμε την ψυχραιμία μας τόσο εύκολα, η Ιωάννα θα νικήσει αυτό τον πόλεμο.»

«Σε ρωτώ: πότε θα είναι ‘καιρός’, κατά τη γνώμη σου; Θέλω να ξέρω!» Τα μάτια του Πρίγκιπα γυάλιζαν άγρια καθώς ατένιζε τον Οφιομαχητή, οι γροθιές του ήταν ακουμπισμένες στον χάρτη του τραπεζιού, το λευκό-ροζ δέρμα του κοκκινισμένο.

Ο Γεώργιος σκέφτηκε: Το λέει η καρδιά του μικρού. Σίγουρα θα ήταν καλός Βασιλιάς σε τούτους τους τόπους... αν και παρορμητικός σε έκρυθμες περιστάσεις. Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του, για να μην αρπάξει τον Πρίγκιπα απ’τον λαιμό και τον τινάξει πάνω στην αντικρινή σκηνή.

«Το σχέδιό μας είναι να τους αφήσουμε να έρθουν σ’εμάς,» του θύμισε.

«Μα, δεν πρόκειται ποτέ να έρθουν σ’εμάς! Δεν τολμούν να μας επιθεθούν ευθέως· χτυπάνε τους χωρικούς.»

«Θα πρέπει να τους αναγκάσουμε.»

«Ως τότε θα έχουν ρημάξει τους Αγρούς! Και θα έχουν επιστρατεύσει καταναγκαστικά κι ένα σωρό χωρικούς, θα τους έχουν στρέψει εναντίον μας.»

«Δε νομίζω ότι οι χωρικοί θα είναι τόσο πρόθυμοι να πολεμήσουν γι'αυτούς που εδώ και καιρό τούς παίρνουν τα πλοκάμια, ακόμα κι αν τους λένε 'ναι' για να μη σκοτωθούν.»

«Δε μπορούμε όμως να το αφήσουμε αυτό να συνεχίζεται!» επέμεινε ο Πρίγκιπας.

«Και τι προτείνετε, Υψηλότατε; Να πάμε πού;» ρώτησε ο Γεώργιος, νηφάλια. «Ανατολικά; Δυτικά; Βόρεια; Πού;»

«Προς όλες τις κατευθύνσεις.»

«Ακριβώς, δηλαδή, αυτό που λέγαμε ότι δεν πρέπει να κάνουμε, γιατί τότε θα έχουμε διαιρεθεί και θα μας χτυπήσουν άσχημα.»

«Βρες εσύ έναν άλλο τρόπο, τότε! Γι'αυτό δε σε πληρώνει ο πατέρας μου; Βρες έναν τρόπο. Δε θα κάθομαι εδώ και θα περιμένω ενώ οι κάτοικοι των Αγρών δέχονται τέτοιες επιθέσεις από—»

Ένας Αγροφύλακας πλησίασε το αρχηγείο του αρχηγείου, μοιάζοντας κάτι να έχει να πει αλλά να διστάζει. Ο Αργύριος τον είδε και στράφηκε. «Τι είναι, άνθρωπέ μου;»

«Υψηλότατε!» Ο Αγροφύλακας έκανε μια βιαστική υπόκλιση. «Τρεις αντιπρόσωποι της Συντεχνίας Αγροτοποιμένων Δυτικών Αγρών είναι εδώ και ζητάνε να μιλήσουν με τους αρχηγούς του στρατεύματος.»

«Να έρθουν,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, χωρίς να ρωτήσει τους άλλους.

Ο Αγροφύλακας έφυγε αμέσως, βαδίζοντας σβέλτα.

Ο Στρατηγός Φοίβος Ασλάβης είπε: «Δεν είναι συνετό να δέχεστε τόσο εύκολα όποιον ζητά να σας μιλήσει, Υψηλότατε.»

«Μα είναι άνθρωποι της Συντεχνίας, Στρατηγέ.»

«Ναι, άκουσα ποιοι είναι. Αλίμονο, ποιος άλλος να ζητούσε να μας μιλήσει; Απλοί χωρικοί, μα την Έχιδνα;»

«Και απλοί χωρικοί να ήταν, Στρατηγέ, θα τους δεχόμουν. Γιατί να μην τους δεχτώ;» αποκρίθηκε απότομα ο Αργύριος.

Ο Φοίβος Ασλάβης έμοιαζε έτοιμος ν'απαντήσει, αλλά συγκρατήθηκε γιατί ανάμεσα από τις σκηνές του καταυλισμού φαινόταν τώρα τρεις άνθρωποι να έρχονται: δύο άντρες και μία γυναίκα. Καθώς πλησίαζαν ο Γεώργιος νόμιζε πως αναγνώριζε έναν απ'αυτούς. Μετά, ήταν σίγουρος πως τον αναγνώριζε:

Ο Χρίστος του Κατώδρομου.

Ήταν, λοιπόν, μέλος της Συντεχνίας και δεν είχε πει τίποτα, ο διάλογος της Σιλοάρνης; σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Οι άλλοι στο Θερινό Παζάρι, πάντως, δεν φαινόταν να του δείχνουν κανέναν ιδιαίτερο σεβασμό για τη θέση του. Δε θα το υποπτεύσουν ποτέ ότι τον έχουν ανάμεσα στους αντιπροσώπους τους.

Οι τρεις άνθρωποι της Συντεχνίας Αγροτοποιμένων Δυτικών Αγρών πλησίασαν και υποκλίθηκαν αντίκρυ στον Αργύριο. «Υψηλότατε,» είπε ο ένας – αυτός που ο Γεώργιος δεν αναγνώριζε – μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμος, γκριζομάλλης. «Συγνώμη άμα η παρουσία μας ενοχλεί, Πρίγκιπά μου. Καταλαβαίνουμ' ότι—»

«Η παρουσία σας δεν ενοχλεί, Ευγένιε,» τον διέκοψε ο Αργύριος, που τους ήξερε και τους τρεις από παλιά. «Είστε καλοδεχούμενοι.»

Ο Χρίστος του Κατώδρομου κοίταζε τον Οφιομαχητή και χαμογελούσε. Ο Γεώργιος τού έκλεισε το μάτι, και η Ευθαλία παιχνίδισε τη γλώσσα της.

Ο Χρίστος είπε: «Το ήξερα πως στο τέλος θα μας βοηθούσες.»

«Ε!» του φώναξε ο Ανδρέας Ερβόνιος. «Πού νομίζεις ότι βρίσκεσ' εσύ; Στο μαντρί σ'; Λες ό,τι σου φυσήξει, όποτε σου φυσήξει; Ο Πρίγκιπας της Ηχώπολης είν' μπροστά σου· δε βλέπεις; Είσ' τυφλός;»

Ο Αργύριος τού έκανε νόημα να πάψει. «Αρκετά, Αρχιφύλακα! Τους γνωρίζω τους ανθρώπους, και δεν είμαστε και μες στην Αίθουσα του Θρόνου του Μεγάλου Παλατιού, μα την Έχιδνα!» Και προς τον Χρίστο του Κατώδρομου: «Τον έχεις ξανασυναντήσει τον Γεώργιο;»

«Στο Θερινό Παζάρι, Πρίγκιπά μου – και να με συγχωράτε για τη βιασύνη μου πιο πριν – απλά από τότες τόλεγα στον Γεώργιο να μας βοηθήσει. Τόξερα ότι μπορούσε!»

«Μακάρι,» του είπε ο Οφιομαχητής, «να ήμουν εδώ πιο νωρίς... προτού σκοτώσουν τον Γερό-Κράχτη.»

Ο Χρίστος τον ατένισε σταθερά. Ένευσε. «Ναι,» είπε, «ο γέρος... Τον σκοτώσανε, τον κακότυχο.»

«Εξαιτίας μου. Ζητώ συγνώμη. Ίσως δεν έπρεπε να είχα έρθει καθόλου στο Θερινό Παζάρι εκείνο το απόγευμα.»

«Ίσως έπρεπε να είχες έρθει πρωτύτερα. Για να τις πολεμήσουμε' επιτέλους, αυτούς που μας κλέβουνε δω και χρόνια!»

«Τέλος πάντων,» τους διέκοψε ο Φοίβος Ασλάβης, εκνευρισμένος απ'όλες τούτες τις κουβέντες. Τι νόμιζαν ότι ήταν ο ξένος; αναρωτιόταν. Ο σωτήρας τους, που ήρθε σταλμένος από τους θεούς για να τους γλιτώσει από τα δεινά τους; Τώρα που θ'αρχίσει ο πόλεμος θα δουν τι ωραία που θα είναι, οι κωλοχωριάτες! «Τέλος πάντων! Πείτε μας γιατί είστε εδώ. Δεν έχουμε χρόνο να στεκόμαστε και να κουβεντιάζουμε.»

«Ναι, βέβαια,» αποκρίθηκε ο Ευγένιος. «Βέβαια, Στρατηγέ.» Δεν είχε ποτέ ξανά δει τον Στρατηγό της Ηχώπολης από κοντά, αλλά τον αναγνώριζε, από φωτογραφίες στην Εφημερίδα των Αγρών κι από κάποιες εμφανίσεις του στο Ακουστό Κανάλι. «Το θέμα είναι το εξής.» Καθάρισε τον λαιμό του. «Θα τάχετε ακούσει κι εσείς, Άρχοντές μου, δεν έχω αμφιβολία. Η Ιωάννα των Αγρών, αν και δεν κοτά να ζυγώσει τούτη δω την περιοχή, έχ' απλώσει τους Γενναίους παντού και ζητούνε 'έκτατο φόρο', και ζητούνε κι επίσης απ'τις ντόπιοι να πάνε μαζί τους, να πολεμήσουνε κατά του Βασιληά τους – κι όποιον αρνείται τονε καθαρίζουνε.» Έκανε μια χειρονομία σαν μαχαίρι στον λαιμό. «Πολλοί λέγουν μονάχα πως είναι μαζί τους, για να τη σκαπουλάρουνε, Πρίγκιπά μου, απλά και μόνο γι'αυτό, σας τ'ορκίζομαι· δεν είν' εχθροί του Βασιληά.»

«Το καταλαβαίνω, Ευγένιε,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Και τα ξέρουμε ήδη όλ' αυτά. Πριν από λίγη ώρα τα πληροφορηθήκαμε.» Ήταν μεσημέρι τώρα, οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, η καλοκαιρινή ζέστη ήταν δυνατή· και η Ιωάννα των Αγρών πρέπει να είχε ξεκινήσει αυτές τις κινήσεις από το χάραμα – ίσως και πριν από το χάραμα – αν δεν έκαναν λάθος.

«Ζητάμε βοήθεια, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ευγένιος.

«Το αγρόκτημα του αδελφού μου το κατέστρεψαν,» πρόσθεσε η Γιολάντα, το τρίτο μέλος της Συντεχνίας, που ο Αργύριος ήξερε ποια ήταν, αλλά ο Γεώργιος όχι: πρώτη φορά την έβλεπε. «Επειδή πήγαν να του ζητήσουν φόρο και αρνήθηκε. Και μετά ξυλοκόπησαν τον γιο του και την κόρη του – τους χτύπησαν πολύ άσχημα – επειδή είπαν ότι, όχι, δε θα πολεμούσαν κατά του Βασιληά για δαύτους.»

«Ο στρατός πρέπει να κινηθεί για να μας βοηθήσει, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ευγένιος, «αλλιώς είμαστε απροστάτευτοι.»

«Ο στρατός δεν γίνεται να βρίσκεται παντού,» του απάντησε ο Οφιομαχητής προτού ο Πρίγκιπας μιλήσει. «Αν τον διαιρέσουμε για να

προστατεύσουμε τους Αγρούς απ'άκρη σ'άκρη, τότε οι Γενναίοι θα μας διαλύσουν. Η τακτική τους είναι να χτυπάνε και να φεύγουν.»

«Μα... μα, άμα δε μας προστατέψετε, δεν... δεν μπορούμε να τις αντιμετωπίσουμε...»

«Θα πρέπει να οργανωθείτε,» τους είπε ο Γεώργιος. «Δε γίνεται αλλιώς. Το σχέδιό μας είναι να αναγκάσουμε τους Γενναίους να έρθουν σ'εμάς – να πέσουν, κατά προτίμηση, μέσα σε ενέδρα μας – και να τους τσακίσουμε. Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί αν απλωθούμε σε ανατολή, δύση, και βορρά. Το αντίστροφο θα συμβεί.

»Χρειαζόμαστε, λοιπόν, τη βοήθειά σας.»

«Τη... τη δική μας βοήθεια;» έκανε ο Ευγένιος.

Ο Χρίστος του Κατώδρομου είπε: «Σας τόλεγα, ρε, από παλιά, δε σας τόλεγα; Άμα δεν αντιταχούμε, να πούμε, δεν πρόκειται να γίνει!»

«Αυτό που θα γίνει,» διαφώνησε η Γιολάντα, «θάναι μακελειό. Θα μας λιανίσουν σαν πρόβατα, μα τον Αστερίωνα!» Και προς τον Γεώργιο: «Κύριε, δεν είστε αποδώ, δεν ξέρετε πώς έχουν τα πράγματα. Δεν—»

«Τα πρόβατα,» τη διέκοψε ο Οφιομαχητής, «δεν κρατάνε όπλα.»

«Ούτ' εμείς έχουμε' όπλα, κύριε. Μόνο κάποια λίγα. Δεν μπο—»

«Θα σας θρούμε όπλα, τότε. Και θα τα χρησιμοποιήσετε. Και θα είμαι κι εγώ κοντά σας.» Στράφηκε στον Αργύριο. «Υπάρχουν στην Ηχώπολη όπλα που ο στρατός μας δεν χρησιμοποιεί;»

«Πολλά.»

«Μια στιγμή!» παρενέβη ο Φοίβος Ασλάβης. «Δε μπορούμε τώρα να—»

«Προστάξτε, Υψηλότατε, να τα φέρουν εδώ. Όλα. Θα τα δώσουμε στους χωρικούς, για να μπορούν να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους.»

Τα μάτια του Αργύριου γυάλισαν. Του άρεσε η ιδέα του Γεώργιου. «Ναι.»

«Δεν γίνεται αυτό το πράγμα!» φώναξε ο Ασλάβης ξαφνικά, χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι. «Σας έχει πάρ' ο Ζέφυρος τα μυαλά;»

Το βλέμμα του Πρίγκιπα αγρίεψε. «Ξεχνάς σε ποιον μιλάς, Στρατηγέ;»

«Ο Βασιλιάς δεν θα συμφωνήσει μ'αυτό το πράγμα, Υψηλότατε! Τα όπλα δεν είναι εκεί για τους χωρικούς. Είναι για—»

«Για τι είναι, Στρατηγέ; Για τι;»

«Αν μ'αφήσετε να ολοκληρώσω, Πρίγκιπά μου...»

«Ολοκλήρωσε.» Κι οι δύο κρατούσαν τα νεύρα τους όπως κρατάς από τα γνία ένα αγριεμένο άλογο των Αγρών.

Ο Οφιομαχητής τούς κοίταζε και σκεφτόταν ότι δεν είχαν ιδέα τι σημαίνει πραγματική οργή. Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του.

Ο Ασλάβης είπε: «Τα όπλα είναι εκεί, Πρίγκιπά μου, για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης—»

«Δεν είναι αυτή η περίπτωση ‘έκτακτης ανάγκης’;»

«—όχι για να μοιράζονται στους χωρικούς, μα την Έχιδνα! Τα όπλα είναι για όσους μάχονται για τον πατέρα σας – για τους Αγροφύλακες και για τους φρουρούς της Ηχώπολης και για τυχόν μισθοφόρους.»

«Οι τακτικές αυτές πρέπει ν’αλλάξουν,» είπε ο Αργύριος. «Άμεσα. Πρόκειται αναμφίβολα για έκτακτη ανάγκη, Στρατηγέ, και χρειαζόμαστε τα όπλα για να μπορούν οι άνθρωποι των Αγρών να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους.»

«Αυτή δεν είναι καλή ιδέα, Υψηλότετε.»

«Γιατί;»

«Γιατί» – ο Ασλάβης λοξοκοίταξε τους τρεις της Συντεχνίας Αγροτοποιμένων Δυτικών Αγρών, αλλά μετά έστρεψε το βλέμμα του πάλι πλήρως στον Πρίγκιπα – «γιατί μπορεί να γίνει ακόμα και εξέγερση έτσι, δεν το καταλαβαίνετε;»

«Τους ανθρώπους δεν τους ενδιαφέρει να κάνουν εξέγερση, Στρατηγέ. Έχουν πολύ πιο άμεσα προβλήματα – όπως να προστατέψουν το βιος τους, μα την ουρά της Έχιδνας και τα χέρια του Αστερίωνα!»

«Μην ακούτε τι λέει ο ξένος. Σας προειδοποιώ: αυτή η ιδέα δεν είναι καλή.»

«Την απόφασή μου την έχω πάρει, Στρατηγέ.»

«Ο πατέρας σας δεν θα συμφωνήσει!»

«Ο πατέρας μου δεν είναι εδώ. Εγώ είμαι εδώ.» Και προς τον Ανδρέα Ερβόνιο: «Οργάνωσε αμέσως μια ομάδα, Αρχιφύλακα, για να πάει στην Ηχώπολη και, με εντολή μου – την οποία θα γράψω τώρα – να φέρει όλα τα όπλα από το Γενικό Οπλοστάσιο.»

«Μάλιστα, Υψηλότετε.» Ο Ερβόνιος απομακρύνθηκε.

Ο Ασλάβης χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. «Θα το μετανιώσουμε όλοι αυτό! Τα όπλα μπορεί να καταλήξουν ακόμα και στα χέρια της Ιωάννας των Αγρών!»

Ο Γεώργιος τον αγνόησε· είπε στον Πρίγκιπα: «Να φέρουν και πανοπλίες και ασπίδες και άλογα και θωρακισμένα οχήματα – ό,τι υπάρχει, Υψηλότετε. Οι κάτοικοι των Αγρών πρέπει να μπορούν να προστατέψουν τους εαυτούς τους όσο το δυνατόν καλύτερα.»

Ο Αργύριος κατένευσε, συμφωνώντας. «Θα φέρουν τα πάντα.»

«Και θα είσαι κι εσύ μαζί μας, έτσι;» ρώτησε ο Χρίστος του Κατώδρομου τον Γεώργιο. «Έτσι δεν είπες πιο πριν;»

Τα αβλεφάριστα μάτια του Οφιομαχητή στράφηκαν επάνω του. «Το είπα, και θα το κρατήσω.»

«Μια στιγμή,» παρενέβη ο Αργύριος. «Δε μπορείς να εγκαταλείψεις τον στρατό!»

«Πρέπει, αν είναι να βοηθήσω τους χωρικούς, Υψηλότετε. Εσείς ο ίδιος μου το ζητήσατε, εξάλλου – να κάνω ό,τι μπορώ για την ασφάλειά τους· και είχατε δίκιο. Επιπλέον, δεν ‘εγκαταλείπω’ τον στρατό· απλά θα είμαι μερικά χιλιόμετρα απόσταση από αυτόν. Οποιαδήποτε στιγμή θα μπορείτε να με καλέσετε στον πομπό μου· η εμβέλεια είναι περίπου δέκα χιλιόμετρα. Κι αν τύχει να είμαι λίγο πιο μακριά, απομακρυνθείτε από το κεντρικό σώμα του στρατού, κάνοντας κύκλους γύρω του επάνω σ’ένα όχημα, ώσπου να μπορέσετε να επικοινωνήσετε μαζί μου. Οι αποστάσεις δεν είναι και τόσο μεγάλες στους Αγρούς· θα με βρείτε.»

«Μα, τι νόημα έχει να πας εκεί, Γεώργιε;» είπε ο Πρίγκιπας. «Δε μπορείς να βρίσκεσαι παντού ταυτόχρονα· δε μπορείς να προστατεύεις τους Αγρούς απ’άκρη σ’άκρη.»

«Πράγματι, δεν μπορώ. Αλλά θα προσπαθήσω να πηγαίνω εκεί όπου χρειάζεται, κι ελπίζω η παρουσία μου να εμψυχώσει τους χωρικούς και να τρομάξει λίγο τους Γενναίους ώστε να περιορίσουν κάπως τις επιθέσεις τους εναντίον των αθώων ανθρώπων.»

Ο Αργύριος το σκέφτηκε αυτό, και το βρήκε σωστό. Όλες οι ιδέες του Γεώργιου τού έμοιαζαν καλές μέχρι στιγμής. Πολύ καλές. Αναρωτιόταν γιατί ο Στρατηγός διαφωνούσε μαζί του. Τι είχε εναντίον του; Τι δεν του άρεσε; «Εντάξει,» είπε ο Πρίγκιπας, νεύοντας. «Έτσι θα γίνει. Κι αν χρειαστείς τη βοήθειά μας, να μας καλέσεις αμέσως. Μπορούμε να

στείλουμε κάποιους ανθρώπους ακόμα και με το ελικόπτερο.» Είχαν ένα ελικόπτερο μέσα στον καταυλισμό, και μόνο ένα. Δεν χρησιμοποιούσαν παρά ελάχιστα αεροσκάφη στην Ηχώπολη και στους Αγρούς.

«Θα το έχω υπόψη μου,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Αλλά, για όσο θα λείπω, πρέπει να συμφωνήσουμε σε κάτι: ότι εδώ θα ακολουθήσετε πιστά το σχέδιό μας.» Και τα αβλεφάριστα μάτια του κοίταζαν και τον Πρίγκιπα και τον Στρατηγό της Ηχώπολης τώρα. «Δεν θα απομακρύνετε τον στρατό από τούτη τη θέση κυνηγώντας τους Γενναίους αποδώ κι αποκεί, γιατί θα τον ρίξετε στις ενέδρες τους.»

«Να είσαι σίγουρος γι' αυτό,» του είπε ο Φοίβος Ασλάβης. «Είναι το πιο λογικό πράγμα που έχεις πει μέσα στο τελευταίο μισάωρο.» Το βλέμμα του ήταν άγριο. Ο ξένος, σκεφτόταν, προσπαθούσε να διαλύσει την Ηχώπολη, ο τρισκατάρατος διπλωμάτης του Λοκράθου! Ήταν, μήπως, πράκτορας εχθρών της πόλης; Ποιων εχθρών, όμως; Η Ηχώπολη δεν είχε κανέναν σοβαρό εχθρό στην Κεντρυδάτια τα τελευταία χρόνια. Κάποιες κόντρες είχε με την Τριάνη, στα ανατολικά, αλλά αυτό ήταν παλιότερο. Δεν μπορεί ο ξένος να ήταν πράκτορας από εκεί... μπορεί;

«Δε συμφωνώ μαζί σου, Στρατηγέ,» είπε ο Αργύριος.

«Το αντιλαμβάνομαι, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ξερά ο Ασλάβης. «Αλλά να περιμένετε, όπως σας προειδοποίησα, πως ούτε ο πατέρας σας θα συμφωνήσει μαζί σας.»

«Τα όπλα που δεν χρησιμοποιούνται θα χρησιμοποιηθούν,» δήλωσε, τελεσίδικα, ο Πρίγκιπας Αργύριος. Και έγραψε μια εντολή με χαρτί και μελάνι, την οποία υπέγραψε και σφράγισε με το πριγκιπικό δαχτυλίδι του. Την έδωσε στον Ανδρέα Ερβόνιο μόλις εκείνος επέστρεψε κοντά τους λέγοντας πως είχε έτοιμη την ομάδα που είχε προστάξει ο Υψηλότετος.

«Πήγαινε, Αρχιφύλακα,» είπε ο Αργύριος, «και μην καθυστερήσεις καθόλου να μεταφέρεις τα όπλα εδώ. Καθόλου. Δε θα πας στο Μεγάλο Παλάτι. Δε θα ρωτήσεις κανέναν. Γιατί κανέναν δεν χρειάζεται να ρωτήσεις όταν έχεις εντολή από εμένα. Το καταλαβαίνεις αυτό; Το καταλαβαίνεις καλά;»

«Μάλιστα, Υψηλότετε.»

«Κατευθύνεσαι αμέσως στο Γενικό Οπλοστάσιο, και φροντίζεις ό,τι όπλα και πανοπλίες υπάρχουν εκεί να φορτωθούν σε μηχανοκίνητα

φορτηγά και να έρθουν εδώ – χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση. Επίσης, θα μας φέρεις ό,τι άλογα και οχήματα έχουμε για τον στρατό αλλά δεν χρησιμοποιούνται τούτη τη στιγμή.»

«Μάλιστα, Υψηλότατε.»

Ο Αργύριος δεν είπε κάτι άλλο.

«Να ξεκινήσω, Πρίγκιπά μου;»

«Αμέσως.»

Ο Ανδρέας Ερβόνιος υποκλίθηκε βιαστικά και αποχώρησε.

Ο Αργύριος στράφηκε στα τρία μέλη της Συντεχνίας Αγροτοποιομένων Δυτικών Αγρών. «Δε θέλω να σας κρατάω άλλο εδώ,» είπε. «Πηγαίνετε και ενημερώστε τον κόσμο στους Δυτικούς Αγρούς ότι σύντομα θα έχουν όπλα για να μπορούν να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους. Ότι είμαι κοντά τους και ότι τους ζητώ να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους.»

«Να τους πούμε, Πρίγκιπά μ', κι ότι ο Γεώργιος θα έρθει;» ρώτησε ο Χρίστος του Κατώδρομου.

«Φυσικά.»

Τα τρία μέλη της Συντεχνίας τον χαιρέτησαν και έφυγαν μπροστά από το αρχηγείο του αρχηγείου μες στη μεσημεριανή ζέστη.

«Δε μου αρέσει καθόλου αυτό που κάνετε, Υψηλότατε,» είπε ο Φοίβος Ασλάβης. «Οι εντολές σας στον Αρχιφύλακα ήταν... ήταν οι εντολές που θα έδινε κάποιος κλέφτης, με το συμπάθιο, Πρίγκιπά μου—»

«Με αποκαλείς 'κλέφτη' τώρα, Στρατηγέ;»

«Είπα ότι οι τακτικές σας θυμίζουν τις τακτικές κλέφτη, Υψηλότατε, και δεν το παίρνω πίσω· γιατί το σωστό θα ήταν να ερωτηθεί ο Βασιλιάς πριν από τέτοια ενέργεια, ή ο αδελφός σας—»

«Ο αδελφός μου δεν ενδιαφέρεται για τους Αγρούς.»

«Ο Πρίγκιπας Κοσμάς είναι, όμως, ο διάδοχος του Θρόνου των Ασμάτων. Εκείνος—»

«Σου λέω ξανά, Στρατηγέ: δεν ενδιαφέρεται για τους Αγρούς. Δεν ξέρει τι γίνεται εδώ.»

«Επειδή εμείς φροντίζουμε για την κατάσταση, Υψηλότατε, και δεν υπάρχει λόγος να—»

«Δεν κάνετε και πολύ καλή δουλειά, Στρατηγέ. Οι άνθρωποι των Αγρών υποφέρουν.»

«Μακάρι να γινόταν κάτι καλύτερο. Αλλά, όπως γνωρίζετε—»

«Θα κάνουμε τώρα κάτι καλύτερο.»

«Οι κινήσεις σας είναι βιαστικές, και θα αποβούν εις βάρος μας.»

«Διαφωνώ, Στρατηγέ.»

Ό,τι κι αν του έλεγε ο Φοίβος Ασλάβης δεν μπορούσε να του αλλάξει γνώμη. Και ο Οφιομαχητής άρχισε στο τέλος να αισθάνεται οργισμένος από την κουβέντα τους καθώς στεκόταν και τους παρακολουθούσε. Το Γαλήνεμα του Άγιου Ανέμου σφύριζε εντός του. Και αναρωτιόταν τι στις λάσπες του Λοκράθου έκανε εδώ. Γι'ακόμα μια φορά είχε ξεστρατίσει από την αναζήτησή του. Και γιατί; Για ποιο λόγο; Τι τον ενδιέφεραν, πραγματικά, αυτοί οι καταραμένοι Αγροί γύρω από την Ηχώπολη; Δε μπορούσε, όμως, και ν'αφήσει τον θάνατο του Γέρο-Κράχτη ανεκδίκητο. Ο κακότυχος της Σιλοάρνης είχε σκοτωθεί εξαιτίας του. Εξαιτίας του! Δεν έπρεπε ποτέ να είχα πάει στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Αλλά η Ιωάννα των Αγρών και οι Γενναίοι της θα το μετανιώσουν που βρέθηκα εδώ. Θα το μετανιώσουν!

Μέσα στο απόγευμα, τα όπλα, οι πανοπλίες, τα άλογα, και τα οχήματα ήρθαν από την Ηχώπολη. Ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος τα έφερε χωρίς καμία καθυστέρηση, όπως είχε προστάξει ο Πρίγκιπας Αργύριος. Παρότι έβλεπε ότι ο Πρωτοφύλακας διαφωνούσε με τον μικρότερο γιο του Βασιλιά, δεν μπορούσε να παρακούσει τις εντολές του, δεν μπορούσε να γίνει προδότης, μα την Έχιδνα! Επιπλέον, δεν ήταν και τόσο σίγουρος ότι ο Πρίγκιπας είχε άδικο που ζητούσε τα όπλα για να τα δώσει στους χωρικούς, έτσι όπως είχε εξελιχτεί η κατάσταση. Κανονικά, ναι, ο Ανδρέας θα συμφωνούσε με τον Πρωτοφύλακα: ο χωρικοί δεν ήταν να έχουν τόσα όπλα στη διάθεσή τους· αυτό ήταν παράνομο! Όμως, τώρα, πώς θα απομάκρυναν τους Γενναίους όταν έρχονταν να τους ζητήσουν «έκτακτο φόρο» και να πολεμήσουν για δαύτους; Οι Αγοφύλακες δεν μπορούσαν να προστατέψουν τους χωρικούς, δεν μπορούσαν να βρίσκονται παντού – ειδικά αφού είχαν διαταγή οι περισσότεροι να μένουν στο αρχηγείο που είχε στηθεί ανατολικά του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών. Επίσης, καλύτερα να μη χτυπιόνταν ανοιχτά με τους Γενναίους· οι Γενναίοι ήταν επικίνδυνοι, μα την Έχιδνα. Ας χτυπιόνταν οι χωρικοί τώρα μαζί τους! Ναι, γιατί όχι; Ίσως, μετά, ν'άρχιζαν να εκτιμούν περισσότερο τους

Αγροφύλακες! Γιατί ορισμένοι από δαύτους θαρρούσαν κι ότι ήταν κά-ποιοι εκεί πέρα. Αμέ, έτσι θαρρούσαν, οι χωριάτες!

Ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών έφερε τους εξοπλισμούς από το Γενικό Οπλοστάσιο της Ηχώπολης και οι Αγροφύλακες άρχισαν να τους βγάζουν από τα μηχανοκίνητα φορτηγά και να τους τοποθετούν κάτω από ένα μεγάλο υφασμάτινο υπόστεγο που στήθηκε αμέσως γι' αυτή τη δουλειά. Ο Πρίγκιπας Αργύριος, ο Γεώργιος, και ο Φοίβος Ασλάβης στέκονταν και επέβλεπαν. Πλάι τους ήταν η Χρυσάνθη, μοιάζοντας να βρίσκει πολύ ενδιαφέροντα τα όσα έβλεπε· χαμογελούσε και κοίταζε τον Αργύριο σαν να είχε βγει από τα όνειρά της.

Η κοπέλα, παρατήρησε ο Οφιομαχητής, φαίνεται ερωτευμένη μαζί του. Δεν είναι εδώ επειδή ο Αργύριος είναι γιος του Βασιλιά της Ηχώπολης. Όχι μόνο γι' αυτό, τουλάχιστον.

Ο Γεώργιος είπε στον Ερβόνιο: «Αρχιφύλακα...»

Εκείνος στράφηκε να τον κοιτάξει ερωτηματικά.

«Φρόντισε αυτοί οι εξοπλισμοί να φρουρούνται άψογα, μέρα-νύχτα. Βάλε ανθρώπους σου να σχηματίσουν δακτύλιο τριγύρω, και να μην αφήνουν κανέναν να περάσει χωρίς καλή δικαιολογία.»

«Ο Αρχιφύλακας ξέρει τι να κάνει, Γεώργιε,» παρενέβη ο Φοίβος Ασλάβης. «Πού νομίζεις ότι έχεις έρθει; Μας προσβάλλεις.»

Ο Γεώργιος κράτησε μακριά την οργή του. «Δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μου, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε νηφάλια. «Τα όπλα πρέπει να προστατεύονται, για να μην πέσουν στα λάθος χέρια.»

Ο Ασλάβης ρουθούνισε. «Έχουν ήδη πέσει στα λάθος χέρια... και όλος ο στρατός μαζί τους, ίσως.»

Ο Αργύριος τον αγριοκοίταξε. «Στρατηγέ! Σε προειδοποιώ...»

Ο Ασλάβης δεν μίλησε, κάνοντας πως δεν τον είχε ακούσει.

«Στρατηγέ!»

«Μάλιστα, Υψηλότε.»

«Αν νομίζεις ότι δεν είσαι σε θέση να συνεργαστείς μαζί μας, θα σου ζητήσω να αποχωρήσεις.»

Τώρα ο Φοίβος Ασλάβης αγριοκοίταξε τον Πρίγκιπα. «Και σε ποιον θα αναθέσετε τη διοίκηση αυτού του στρατού, Υψηλότε; Σε κάποιον... ξένο;»

«Οι Αγροφύλακες σε γνωρίζουν και σε εμπιστεύονται, Στρατηγέ. Δε θα ήθελα να αναθέσω τη διοίκηση του στρατού σε κανέναν άλλο, και το ξέρεις.»

Η τοποθέτηση των εξοπλισμών κάτω από το υπόστεγο τελείωσε ύστερα από κάποια ώρα, και ο Ανδρέας Ερβόνιος ρώτησε τι άλλο θα επιθυμούσε ο Πρίγκιπας.

«Τίποτε άλλο για την ώρα, Αρχιφύλακα. Φροντίστε μόνο να φρουρείτε καλά τα όπλα, όπως σας ζήτησε ο Γεώργιος.»

Εκείνη τη νύχτα, ο Στρατηγός και Πρωτοφύλακας Φοίβος Ασλάβης δεν κοιμήθηκε ήσυχα μέσα στη σκηνή του. Στα όνειρά του, σ'έναν καταυλισμό πνιγμένο σε πυκνές ομίχλες και βουτηγμένο στο αίμα, ο μαυρόδερμος ξένος ερχόταν και τον σκότωνε. Ο Φοίβος νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί τις σπαθιές επάνω στο σώμα του, κάθε φορά που ξυπνούσε κάθιδρος, κοιτάζοντας το σκοτάδι, μουδιασμένος για μερικές στιγμές, προσπαθώντας να συνέλθει, να συνειδητοποιήσει ότι ήταν όντως όνειρο. Μια από αυτές τις φορές, άναψε την ενεργειακή λάμπα που ήταν δίπλα του, αναρωτούμενος μήπως, μα την Έχιδνα, κάτι ερχόταν και τον τσιμπούσε μες στον ύπνο του· μήπως κάτι, πραγματικά, τον δάγκωνε – κάποιο ερπετό, κάποιο έντομο – κάποιος δαίμονας, μα τον Αστερίωνα – κάτι.

Ο Φοίβος κοίταξε το γυμνό λευκόδερμο σώμα του στο τεχνητό, ενεργειακό φως και, ξαφνιασμένος, είδε σημάδια εκεί όπου είχε ονειρευτεί ότι τον κάρφωσε το ξίφος του ξένου. Κόκκινα σημάδια. Τα άγγιξε, τρομαγμένος, αλλά δεν του έμοιαζαν με κάτι που μπορούσε να κάνει κάποιο έντομο ή ερπετό. Δεν ήταν σαν να τον είχαν τσιμπήσει. Ήταν σαν αυτά τα σημάδια να είχαν παρουσιαστεί από μόνα τους. Όπως τα γενετήσια σημάδια, σχεδόν. Δεν υπήρχε τραύμα.

Η νύχτα απλωνόταν σιωπηλή έξω από τη σκηνή του Στρατηγού της Ηχόπολης...

Βορειοδυτικά του καταυλισμού του στρατού του Βασιλιά, γύρω στα πέντε χιλιόμετρα απόσταση, μερικοί άνθρωποι ήταν κατασκηνωμένοι μες στο σκοτάδι, χωρίς να έχουν για φως τους τίποτα περισσότερο από το φεγγάρι. Τέσσερις απ'αυτούς κρατούσαν αυλούς, και πριν από λίγο είχαν σταματήσει να παίζουν, καθώς εκείνος που βρισκόταν ξαπλωμένος ανάμεσά τους είχε ανασηκωθεί, ξυπνώντας. Ήταν γυμνός· ούτε

περισκελίδα δεν φορούσε. Το δέρμα του, κανονικά, ήταν γαλανό, αλλά τώρα κρυβόταν κάτω από τη μαύρη μπογιά με την οποία είχε καλυφτεί απ'τον λαιμό ως τις πατούσες, αφήνοντας ανέγγιχτο μόνο το πρόσωπό του, το οποίο ήταν ήδη βαμμένο. Γκρίζο. Η μάσκα της ιεροσύνης των ιερών του Ύπνου.

Στην αγκαλιά του, καθώς ήταν ξαπλωμένος, ο άντρας είχε ένα γυμνολέπιδο ξίφος. Τώρα, σηκώθηκε όρθιος κρατώντας το στο χέρι. Τα μαλλιά του ήταν βαμμένα πράσινα· το πραγματικό τους χρώμα ήταν καστανό, πράγμα που δεν φαινόταν καθόλου. Θύμιζε ηθοποιό αυτός ο άντρας, έτσι όπως στεκόταν. Θύμιζε θεατρίνο από πλανόδιο θίασο. Και έμοιαζε να παριστάνει κάποιον εξωδιαστασιακό, με δέρμα κατάμαυρο, πράσινα μαλλιά, και μακρύ σπαθί...

Στράφηκε σε μια φιγούρα που καθόταν σε μια πέτρα, με την πλάτη ακουμπισμένη στο πλάι ενός οχήματος με ψηλούς, ατρακτοειδείς τροχούς. «Έγινε, Δάσκαλε,» είπε ο άντρας που θύμιζε θεατρίνο.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο γέρος με το γκριζοβαμμένο πρόσωπο, «το ξέρω.» Τα μάτια του έμοιαζαν να κοιτάζουν πέρα από αυτό τον κόσμο, στον κόσμο των ονείρων και των εφιαλτών. «Τώρα ο Οφιομαχητής θα μάθει ότι ο Ύπνος κρύβει την οργή του πιο καλά απ'ό,τι η αδελφή του, μα η δική του οργή είναι δυνατότερη από τα φαρμάκια της.»

Και, σαν απάντηση ή συνέχεια στα λόγια του, οι αυλοί άρχισαν πάλι να παίζουν το συριστικό τους τραγούδι μες στη νύχτα. Και ο Ισίδωρος ο Γκρίζος γέλασε, μ'ένα γέρικο γέλιο που έμοιαζε βγαλμένο από εφιάλτη, σκίζοντας τον ήχο των αυλών σαν μαχαιριά.

4

Διονυσία:

Ύστερα από την... κουβέντα μου με τη Φαρμακερή Βασίλισσα βρίσκομαι σε αμηχανία. Δεν ξέρω τι να κάνω. Νιώθω το μυαλό μου μουνδιασμένο. Δεν έπρεπε ποτέ να είχα έρθει εδώ. Ποτέ. Ο Γεώργιος και ο Δημήτριος είχαν δίκιο. Ο αδελφός μου, που όλο ανοησίες ήταν ανέκαθεν, έκανε τη μεγαλύτερη ανοησία της ζωής του δεχόμενος να πάει μαζί με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου... κι εγώ τον ακολούθησα.

Ποιος είναι πιο ανόητος; Ο ανόητος, ή ο ανόητος που τον ακολουθεί;

Δεν είμαι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου. Δεν μπορώ να γίνω σαν αυτούς τους ανθρώπους. Δεν θέλω. Μα τον Αστερίωνα, είναι φονιάδες... Δε νομίζω ότι είμαι γεννημένη για να σκοτώνω. Μόνο σε αυτοάμυνα θα μπορούσα ποτέ να σκοτώσω· μόνο όταν δεν υπάρχει άλλος τρόπος...

Ο Νηρέας με πλησιάζει, αλλά δεν κάθεται πλάι μου αυτή τη φορά. «Έλα,» μου λέει. «Θα σε ξεναγήσω στο άντρο.»

Του το ζήτησε η Φαρμακερή Βασίλισσα προτού φύγει; Του έκανε κάποιο νόημα, ίσως, που δεν πρόσεξα;

Υψώνω το βλέμμα μου για να τον κοιτάξω καταπρόσωπο. «Τι;» λέω, αν και τον άκουσα καλά.

«Θα σε ξεναγήσω στο άντρο μας,» επαναλαμβάνει. «Έλα.» Μου δίνει το χέρι του.

Θα με ξεναγήσει στο άντρο τους... Και ξέρεις τι σημαίνει αυτό: ότι είναι βέβαιοι πλέον πως θα γίνω μία από αυτούς, ή θα πεθάνω. Προς στιγμή, σκέφτομαι να αρνηθώ, να του πω ότι καλά κάθομαι εδώ, δε θέλω να μάθω τίποτα για το άντρο τους. Αλλά τι νόημα θα είχε αυτό; Θα με σκοτώσουν ούτως ή άλλως αν δεν δεχτώ να περάσω από τις δοκιμασίες τους.

Αναστενάζοντας, σηκώνομαι από την καρέκλα. «Εντάξει,» λέω. Τουλάχιστον, θα με ξεναγήσει ένας τύπος που φαίνεται αρκετά συμπαθητικός, όχι εκείνη η καριόλα, η Ελπίδα, που φρουρούσε το δωμάτιό μου.

Φεύγουμε από τη μεγάλη αίθουσα του άντρου ενώ νιώθω επάνω μου τα βλέμματα των Τέκνων που κάθονται εκεί. Τα νιώθω σαν μαχαιριές στην πλάτη, στα πλευρά μου. Και θυμάμαι πάλι το επιδερμικό τραύμα που έκανε η Βασίλισσά τους στον λαιμό μου. Το αγγίζω ελαφρά: το αίμα έχει ξεραθεί· δεν είναι τίποτα. Το χέρι μου κατεβαίνει από εκεί· πηγαίνει στη ζώνη μου, όπου έχω περάσει το στιλέτο που μου άφησε η Φαρμακερή Βασίλισσα (η οποία – κατά Οφιομαχητή – με συμπαθεί, γαμώτο, με συμπαθεί...), αγγίζω το κοντό του μανίκι. Ναι, το κράτησα, διότι... γιατί όχι;

Ο Νηρέας με ρωτά, καθώς βαδίζουμε μέσα στους υπόγειους διαδρόμους: «Θες να πάμε κάπου να πλυθείς;»

Τον κοιτάζω συνοφρυωμένη.

Αγγίζει τον λαιμό του. «Το αίμα,» εξηγεί.

Α, ναι... «Όχι, εντάξει,» του λέω, «δεν...» Μετά: «Φαίνεται πολύ άσχημο;»

«Όχι. Απλώς... είπα, μήπως,» μορφάζει.

«Εντάξει είμαι. Ξενάγησέ με.»

Και, λίγο παρακάτω, τον ρωτάω: «Εσείς το φτιάξατε αυτό το μέρος;» Γιατί το άντρο τους δεν μοιάζει τυχαία φτιαγμένο. Δεν είναι κανένα λαγούμι σκαμμένο στη γη από ερασιτέχνες. Ούτε είναι κάποιο φυσικό σπήλαιο. Υπάρχει ολόκληρη υποδομή εδώ πέρα. Φαίνεται. Ο εξαερισμός είναι καλός, οι χώροι δεν βρομάνε· η θέρμανση είναι επίσης καλή, δεν κρυώνεις. Οι ενεργειακές λάμπες στα ταβάνια είναι εντοιχισμένες· δεν κρέμονται από αλυσίδες ή σχοινιά.

«Δεν το φτιάξαμε εμείς,» μου απαντά ο Νηρέας. «Το βρήκαμε. Είναι πολύ παλιό· χρειάστηκε να κάνουμε κάποιες επισκευές. Είναι από τον καιρό της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, αν έχεις ακούσει.»

«Ναι, έχω ακούσει.» Κάποτε, πριν από περισσότερο από έναν αιώνα, η Υπερυδάτια αποτελούσε τμήμα αυτής της Συμπαντικής Παντοκρατορίας που απλωνόταν σε όλες τις διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Μετά, η Παντοκρατορία κατέρρευσε· κάποια επανάσταση έγινε, ξεκινώντας από τη διάσταση της Απολλώνιας, αν δεν κάνω λάθος.

«Αυτό εδώ,» μου λέει ο Νηρέας, «ήταν άντρο επαναστατών. Ανθρώπων εναντίον των Παντοκρατορικών. Ανθρώπων σαν εμάς, που πολεμούσαν μιάσματα για να απαλλάξουν τον κόσμο από την παρουσία τους.»

Τα λόγια του κάνουν ένα σύγκρυο να με διαπεράσει. Δεν μπορώ να γίνω σαν αυτούς, δεν μπορώ να σκεφτώ σαν αυτούς... Δεν μπορώ!

Ο Νηρέας με ξεναγεί στο άντρο σαν να είμαι ήδη του Κύκλου τους (πράγμα που με τρομάζει): μου δείχνει τις αίθουσες, τα δωμάτια, και τους διαδρόμους, και μου λέει για το κάθε μέρος, για τη χρησιμότητά του. Υπάρχουν αποθήκες εδώ κάτω, και εργαστήρια, και οπλοστάσιο, και βιβλιοθήκη – εκτός, φυσικά, από κοιτώνες, τουαλέτες, και μπάνια. Τα μπάνια και οι τουαλέτες δεν είναι τόσο άσχημα όσο κανείς θα περίμενε. Εντάξει, δεν είναι και πολύ ευρύχωρα, δεν έχουν μπανιέρες μέσα στις οποίες μπορείς να ξαπλώσεις, όλα είναι ντους· αλλά αυτό είναι θέμα χώρου, υποθέτω: οι παλιοί επαναστάτες προσπαθούσαν να αποφύγουν να σκάψουν εδώ κάτω περισσότερο απ’ό,τι χρειαζόταν.

Μέσα στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας υπάρχουν, επίσης, δωμάτια πολεμικής εκπαίδευσης (βλέπω μερικά από τα Τέκνα να εξασκούνται τώρα, κι ακόμα ένα σύγκρυο με διαπερνά· περιμένουν ότι εγώ θα κάνω τέτοια πράγματα; Εγώ δεν μπορώ να κάνω τέτοια πράγματα, μα τον Αστερίωνα! Πηδάνε αποδώ κι αποκεί σαν γάτες, οι καταραμένοι!) καθώς κι ένα νοσηλευτήριο με φαρμακαποθήκη παραδίπλα. Ο Νηρέας μου γνωρίζει τον Θρασύβουλο εκεί. «Ο γιατρός μας,» μου λέει. «Τον λέμε ‘ο Φαρμακοτρίφτης’ μεταξύ μας.»

Ο Θρασύβουλος – ένας νευρώδης, λευκόδερμος τύπος με τελείως καθαρό κεφάλι, γκρίζο μουστάκι και γκρίζο γένι (παρότι δεν φαίνεται για πάνω από σαράντα χρονών) – του κάνει το πουλί του Λοκράθου με το χέρι του καθώς υψώνει το βλέμμα από μια κούτα με φαρμακευτικά είδη μέσα στην οποία ψαχούλευε πριν.

Ο Νηρέας χαμογελά. «Να σου γνωρίσω τη Διονυσία, γιατρέ—»

«Την είδα, και, ναι, ξέρω ότι είναι γνωστή του Οφιομαχητή. Πήγαινε τώρα.»

«Δεν είναι και πολύ κοινωνικός,» μου λέει ο Νηρέας, κλείνοντας το μάτι.

«Έχω δουλειά,» λέει ο Θρασύβουλος χωρίς να κοιτάζει ούτε εμένα ούτε τον Νηρέα.

«Η Διονυσία είναι, επίσης, μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων,» τον πληροφορεί ο Νηρέας.

Ο Θρασύβουλος γυρίζει, τότε, για να μ'αντικρίσει, και τα μάτια του είναι γουρλωμένα. Με κοιτάζει από πάνω ως κάτω. «Βιοσκόπος; Λέει αλήθεια ο Παλιοφρουρός;»

Παλιοφρουρός; Τι σημαίνει αυτό; «Ναι,» αποκρίνομαι απλά. Τι άλλο να πω;

«Έχεις χτυπήσει εδώ.» Αγγίζει τον λαιμό του.

«Το ξέρω.»

Στρέφεται ξαφνικά σε μια κούτα επάνω σ'ένα από τα πολλά ράφια γύρω μας (είμαστε στη φαρμακαποθήκη, όχι στο νοσηλευτήριο) και την ακουμπά με το χέρι του. «Υπάρχει κάτι το ζωντανό εδώ μέσα, ή όχι;»

Δεν μπορώ παρά να χαμογελάσω, αν και δεν το αισθάνομαι. «Θες, δηλαδή, απόδειξη ότι είμαι Βιοσκόπος;»

«Μπορείς να το κάνεις;»

Αναστενάζω. Βαριέμαι, και δεν έχω τίποτα ν'αποδείξω σ'αυτούς τους φονιάδες. Αλλά... Υποτονθορύζω γρήγορα τα πολύ γνωστά μου λόγια για το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας· περνάνε σαν τρεχούμενο νερό από τα χείλη μου. Διαδικαστικά.

Υπάρχει πράγματι κάτι το ζωντανό εκεί μέσα, στο κουτί. Ζωντανό και μικρό. Το λέω στον Θρασύβουλο. «Φίδι, ίσως,» προσθέτω.

Νεύει. «Φίδι είναι.» Και με ρωτά: «Δεν έχεις περάσει από τις δοκιμασίες ακόμα, έτσι; Δεν έχεις το Ιερό Σημάδι...»

«Όχι.» Ακούω τη φωνή μου πιο βραχνή απ'ό,τι θα ήθελα.

Ο Νηρέας με παίρνει από εκεί, κρατώντας με αγκαζέ, λέγοντας στον Θρασύβουλο ότι ίσως να με ξαναδεί αργότερα – τώρα με ξεναγεί.

Βαδίζουμε πάλι μες στους διαδρόμους, οι δυο μας.

«Εσύ πώς μπήκες στον Φαρμακερό Κύκλο;» τον ρωτάω. «Πώς... πώς το αποφάσισες; Ή δεν ήταν δική σου ακριβώς η απόφαση;»

«Η απόφαση ήταν δική μου, Διονυσία,» με διαβεβαιώνει.

«Α... Πώς το αποφάσισες, τότε;» τον ρωτάω ξανά.

«Έπρεπε να το είχα αποφασίσει από πιο πριν,» μου λέει. «Όλα αυτά τα μιάσματα επάνω στην Ιχθυοδάτια... Μπορείς να ζήσεις μαζί τους; Καταστρέφουν την ηπειρόνησο, Διονυσία.»

«Μου είπες ότι ήσουν στην Ιλφόνη...»

Ο Νηρέας νεύει. «Ήμουν ένας από τους μαχητές της Φύλακα – λοχίας εκεί – από τον καιρό που η Φύλακας δεν ήταν η Φόνισσα. Η Ευαγγελία Αρσιλκάδια ήταν καλή αρχόντισσα, δεν ήταν σαν αυτό το μιάσμα, την αδελφή της· αλλά, δυστυχώς, είχε μπλέξει με μιάσματα. Έτσι όπως ήταν η κατάσταση, δεν μπορούσε να το αποφύγει. Ο Πόλεμος των Κουρσάρων... Η Ιουλία τη δολοφόνησε, μαζί μ'αυτόν τον πειρατή, τον Αρσένιο τον Μαχητή, που παλιά υπηρετούσε την Ευαγγελία. Δεν μπορεί παρά να τα είχαν συνεννοημένα μεταξύ τους, γιατί τώρα είναι πολύ κοντά οι δυο τους. Και ο Αρσένιος δεν νομίζω ότι παραξενεύτηκε καθόλου όταν άλλαξε η εξουσία.

»Μου κακοφάνηκε πολύ, τότε, που αποκτήσαμε καινούργια Φύλακα. Αλλά δεν ήταν αυτό που με ώθησε να μπω στον Φαρμακερό Κύκλο. Προσπαθούσα ακόμα – ο ανόητος – να είμαι 'πιστός στη Φύλακα'. Αλλά έπρεπε να αναρωτηθώ ποια Φύλακα... Υπηρετούσα μιάσματα!» Κουνά το κεφάλι, και βλέπω πως τα μάτια του είναι γεμάτα οργή. Στρέφεται και με κοιτάζει ευθέως, καθώς τώρα έχουμε πάψει να βαδίζουμε· είμαστε στη γωνία ενός από τους υπόγειους διαδρόμους. «Μας ζητούσε να συλλαμβάνουμε ή να σκοτώνουμε όποιον της φυσούσε ο Ζέφυρος! Συνεχώς κυνηγούσε προδότες και δολοπλόκους, ακόμα κι όταν ο Πόλεμος είχε πια τελειώσει. Ήταν λάθος. Δεν ήταν όλοι αυτοί οι άνθρωποι προδότες. Ίσως κανέναν τους να μην ήταν.

»Και μετά, με πρόσταξε να σκοτώσω έναν βουτηχτή στο Λιμάνι των Φυλάκων επειδή οι πληροφοριοδότες της τον είχαν ακούσει να λέει πως η Ευαγγελία ήταν καλύτερη Φύλακας από εκείνη, πως η πόλη μας δεν θα ήταν σε τέτοια χάλια τώρα αν η Ευαγγελία διοικούσε, πως θα είχε διώξει πια αποδώ τον Αρσένιο τον Μαχητή και το τσούρμο του. Αλλά τον ήξερα αυτό τον βουτηχτή· απλά μιλούσε ορισμένες φορές πιο πολύ απ'ό,τι έπρεπε – δεν ήταν προδότης. Δε μπορούσα, όμως, να παρακούσω τη Φύλακα. Πήρα έξι μαχητές μαζί μου και τον βρήκαμε σ'ένα καπηλειό του λιμανιού. Τον συλλάβαμε και τον τραβήξαμε έξω, και οι εντολές μου ήταν να τον σκοτώσω εκεί, μες στη μέση του Λιμανιού των

Φυλάκων, φωνάζοντας ότι ήταν προδότης που λασπολογούσε τη Φύλακα. Όμως δεν μπορούσα να το κάνω. Δεν μπορούσα. Το σπαθί μου έσπασε τις αλυσίδες που του είχαμε περάσει στα χέρια, και το στόμα μου του είπε: 'Τρέξε να φύγεις. Κρύψου.' Και οι μαχητές που ήταν μαζί μου με κοίταζαν σαν να είχα τρελαθεί, ενώ θα έπρεπε να κοιτάζουν έτσι τους εαυτούς τους στον καθρέφτη – τους εαυτούς τους που υπηρετούσαν αυτό το μίasma στον Θρόνο των Φυλάκων! 'Τι κάνεις, ρε Λοχία;' μου είπαν. 'Είσαι με τα καλά σου; Θα μας εκτελέσουν όλους!' Κι έτρεξαν να πιάσουν τον Ιάκωβο (έτσι τον λένε τον βουτηχτή – και, ναι, ζει ακόμα), αλλά δεν τους άφησα. Είχα... είχα εξαγριωθεί. Η Φαρμακερή Κυρά είχε δαγκώσει το μυαλό μου, το είχε ξυπνήσει· η Φαρμακερή Κυρά κινούσε το σώμα μου. Και τότε ήμουν ήδη μέλος του Φαρμακερού Κύκλου χωρίς να το έχω καταλάβει, Διονυσία. Τους επιτέθηκα. Επιτέθηκα στους μαχητές που βρίσκονταν υπό τις διαταγές μου. Γιατί, ουσιαστικά, δεν ήταν δικοί μου μαχητές· ήταν μαχητές αυτού του μιάσματος. Αν ήταν δικοί μου δεν θα κυνηγούσαν τώρα να πιάσουν τον άνθρωπο που είχα μόλις ελευθερώσει. Τα λόγια μου δεν μετρούσαν καθόλου γι' αυτούς. Το σπαθί μου καρφώθηκε στο σώμα ενός, χτύπησε μια άλλη στο κεφάλι, ρίχνοντάς την κάτω. Και μετά, άφησαν τον Ιάκωβο και όρμησαν σ' εμένα – τα μιάσματα! – αποκαλώντας με προδότη, συνωμότη – οι παράφρονες! Το σπαθί μου συγκρούστηκε με τις λεπίδες τους· μια ενεργειακή ριπή με χτύπησε και μ' έριξε κάτω. Και θα με είχαν πιάσει και θα με είχαν τραβήξει στα μπουντρούμια της Φόνισσας, τότε, ή θα με είχαν σκοτώσει επιτόπου ίσως κι εμένα, 'παραδειγματικά', όπως ήθελε η Φόνισσα να σκοτώσω τον Ιάκωβο. Αλλά δεν πρόλαβαν. Η οργή της Μεγάλης Κυράς έπεσε στα κεφάλια τους. Δύο άγνωστοι κουκουλοφόροι ξεπρόβαλαν μέσα απ' το λιμάνι σαν να τους γέννησαν οι σκιές. Σκότωσαν τους μαχητές της Φόνισσας, σχημάτισαν με σπρέι το Ιερό Σημάδι στο έδαφος, και με πήραν μαζί τους. Ήταν Τέκνα, φυσικά. Αλλά δεν με ανάγκασαν να μπω στον Κύκλο τους. Με οδήγησαν σ' ένα ήσυχο, σκοτεινό μέρος για να ξεκουραστώ και μου πρότειναν να γίνω ένας από αυτούς. Αν δεν ήθελα, είπαν, θα έφευγαν και δεν θα τους ξανάβλεπα ποτέ ίσως. Αλλά μάλλον δεν θα προλάβαινα να τους ξαναδώ, ούτως ή άλλως· τα μιάσματα της Φόνισσας θα με έβρισκαν και θα τελείωναν τη δουλειά που είχαν αρχίσει.

«'Ο Ιάκωβος,' τους είπα: 'πρέπει να τον βοηθήσετε κι αυτόν. Θα τον κυνηγήσουν!' Αλλά μου απάντησαν να μην ανησυχώ για τον Ιάκωβο. Ήταν συνεργάτης μας, Διονυσία. Ένα από τα περιφερειακά μέλη του Κύκλου. Ένας από τους Ασημάδευτους. Γι'αυτό κιόλας τα δύο Τέκνα έ-τυχε να βρίσκονται κοντά εκείνη την ώρα και να με σώσουν. Δεν έρχο-νταν για εμένα, ουσιαστικά· έρχονταν για τον Ιάκωβο. Μάλλον δεν θα είχα προφτάσει να τον εκτελέσω δημοσίως, όπως με είχε προστάξει η Φόνισσα· θα ήμουν κι εγώ ανάμεσα στους νεκρούς μαχητές της. Δύο Τέκνα είναι αρκετά για να σκοτώσουν εφτά μιάσματα, πίστεψέ με· ει-δικά αν τους ξαφνιάσουν. Οι πρώτοι τέσσερις πεθαίνουν προτού κατα-λάβουν τι έχει συμβεί.»

«Ο Ιάκωβος είναι τώρα ζωντανός;» ρωτάω.

Ο Νηρέας νεύει. «Αλλά όχι Ασημάδευτος πια.»

«Πέρασε από τις δοκιμασίες...»

«Ναι. Μαζί μου. Είμαστε ταυτογενείς.»

«Τι πράγμα;»

«Όταν δύο άνθρωποι περάσουν από τις δοκιμασίες μαζί θεωρούνται 'ταυτογενείς' από τα Τέκνα. Αναγεννιούνται συγχρόνως για να μπουν στον Κύκλο.»

Και αρχίζουμε πάλι να βαδίζουμε· ο Νηρέας ξεκινά κι εγώ αμέσως τον ακολουθώ, πηγαίνοντας πλάι του. Η ιστορία του, το πώς κατέληξε Τέ-κνο του Φαρμακερού Κύκλου... δεν είναι κάτι που δεν μπορώ να κατα-λάβω. Έτσι όπως μου τα είπε, τον καταλαβαίνω, νομίζω. Δεν είναι φυ-σικό να έχει τέτοια οργή μέσα του, αφού του ζητούσαν να σκοτώνει ανθρώπους που δεν πίστευε ότι έφταιγαν σε τίποτα; Αλλά, από την άλλη, τι κάνουν όλοι οι μισθοφόροι; Αυτό δεν κάνουν; Είναι όμως σω-στό; Δεν είναι δικαιολογημένη η αντίδραση του Νηρέα; Μου φαίνεται δικαιολογημένη. Αυτή η Ιουλία Αρσιλκάδια φταίει που τον έκανε έτσι, που τον οδήγησε εκεί, στα άκρα, ώστε να στραφεί εναντίον των μαχη-τών που βρίσκονταν υπό τις διαταγές του...

Αλλά εγώ δεν είμαι από την Ιχθυδάτια, και δεν έχω καμιά προστριβή με τους τοπικούς άρχοντες ή τους κουρσάρους. Γιατί βρίσκομαι εδώ, γαμώτο;

Ο Νηρέας με οδηγεί στον Ναό της Έχιδνας μέσα στο υπόγειο άντρο. Τον Ναό που έχω ξαναδεί. Ο Αρσένιος είναι εκεί, παρατηρώ, και μιλά

πάλι με τον Αλέξανδρο τον Γηραιό. Τριγύρω κάποιοι μοιάζει να ετοιμάζουν τον χώρο... για τι; Για κάποια τελετουργία; Διαγράφουν σχήματα στους τοίχους – σύμβολα. Κρεμάνε διάφορα μπιχλιμπίδια επάνω σε μεταλλικές στήλες που φαίνεται να έχουν φέρει τώρα εκεί. Ένα μηχανήμα βρίσκεται επίσης στον χώρο, το οποίο δεν θυμάμαι την προηγούμενη φορά: πρέπει να είναι μουσικό όργανο. Ο Αγησίλαος, ο ερπετοειδής, μοιάζοντας να επιβλέπει, στέκεται πλάι στην απεικόνιση της Έχιδνας που είναι λαξευμένη στον έναν από τους τοίχους. Κάποιος από αυτούς που ετοιμάζουν τον χώρο γνέφει στον Νηρέα να φύγουμε, κι εκείνος με παίρνει από εκεί.

«Τι κάνουν;» τον ρωτάω καθώς απομακρυνόμαστε απ'το κατώφλι.

«Ετοιμάζονται για ιεροτελεστία,» μου απαντά, όπως το περίμενα.

«Τι ιεροτελεστία;» Έχει σχέση με τον αδελφό μου;

«Δεν ξέρω.»

Αρσένιος:

Από το πρωί σήμερα ο Αλέξανδρος ο Γηραιός μου εξηγούσε τι ακριβώς θα γίνει στην τελετή επίκλησης του ονειρόφρεως· και, απ'ό,τι κατάλαβα, εγώ δεν θα χρειαστεί να κάνω και πολλά πέρα απ'το να βρίσκομαι εκεί, ανάμεσά τους. Μόνο ένα βασικό πράγμα πρέπει να ξέρω, μου τόνισε ο Αλέξανδρος: Αν ο Ύπνος έρθει στον ύπνο μου, να τον αποφύγω πάση θυσία. Ο αδελφός της Μεγάλης Κυράς, ο Ομιχλοπρόσωπος, είναι πολύ ύπουλος, πολύ δόλιος θεός, και του αρέσει να παραπλανά τους ονειρευτές, να τους ρίχνει σε παγίδες και να τους οδηγεί σε λάθος δρόμους. Υπάρχουν κάποιοι ελάχιστοι που τον λατρεύουν, μου είπε ο Αλέξανδρος, αλλά είναι ανόητοι. Ο Ύπνος δεν είναι για να τον λατρεύεις· είναι για να τον αποφεύγεις.

«Μιλάς εκ πείρας;» τον ρώτησα, γελώντας ξερά.

«Ναι,» μου αποκρίθηκε. «Τον έχω συναντήσει. Και απορώ που δεν τον έχεις συναντήσει κι εσύ... Αλλά ίσως αυτό να οφείλεται στο ότι δεν σ'έχει τσιμπήσει ονειρόφρις ακόμα. Ονειρεύεσαι μόνο με τα μάτια ανοιχτά.»

«Τα μάτια μου ποτέ δεν είναι ανοιχτά,» του είπα· «απλώς φαίνονται έτσι.»

Αυτό έκανε πως δεν το άκουσε, συνεχίζοντας να με προειδοποιεί για τον ταραξία αδελφό της Έχιδνας, τον θεό των επικίνδυνων ονείρων, τον εραστή της Σιλοάρνης.

Τώρα είναι μεσημέρι, απ'ό,τι μου λένε, και βρίσκομαι σ'εκείνο τον χώρο όπου οι φωνές αντηχούν έτσι που γίνεται φανερό ακόμα και στους τυφλούς πως πρόκειται για μεγάλη αίθουσα. Κάθομαι σ'ένα τραπέζι, και μου έχουν φέρει φαγητό και ποτό. Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός εξακολουθεί να είναι κοντά μου, καθώς και ο Αγησίλαος.

«Η αδελφή μου έχει επιστρέψει;» ρωτάω καθώς δοκιμάζω την κρεατόσουπα των Τέκνων. Δεν είναι και τόσο άσχημη. Αγριογούρουνο, νομίζω, με καρότα και διάφορα καρυκεύματα.

«Έχει επιστρέψει,» μου αποκρίνεται ο Αλέξανδρος. «Είναι μαζί μας, εδώ, αλλά σε άλλο τραπέζι. Κάθεται κοντά στον Νηρέα.»

«Συνάντησαν τον Οφιομαχητή;»

«Ναι, αλλά όχι εκεί όπου τον περίμεναν.»

«Τι σημαίνει αυτό;» Αισθάνομαι την Ευθαλία να ανασαλεύει επάνω στους ώμους μου, λες κι αγωνιά να μάθει για τον αφέντη της.

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός μου εξηγεί τι συνέβη κοντά στην Ιλφόνη, και ακούω τον Αγησίλαο να προσθέτει: «Ο Οφιομαχητήζης είναι ο μόνος που μπορεί να μας βοηθήσει ενάντια σ'αυτό που έρχεται. Τον είδα χτες βράδυ, Αλέξξανδρε – αυτόν που οι βάρβαροι των Ουραιών Δασσότοπων ονομάζουν 'Εύανδρο' – τον γιο τους.»

Ένας άντρας γελά μέσα σ'έναν εγκαταλειμμένο, ερειπωμένο ναό μοιάζοντας τρελός Μια γυναίκα ανάβει ένα κερί στο σκοτεινό αμπάρι ενός πλοίου και ουρλιάζει περίτρομη βλέποντας ανθρώπους γύρω της–

«Κοίταξες τους κρυστάλλους...» λέει ο Γηραιός· δεν είναι ερώτηση.

«Ναι· τον αναζήτησσε, και τον είδα να λούζεται με το αίμα δεκάδων ανθρώπων. Η Μελκάρνια θα πέσσει από την οργή του, και είδα και τους βάρβαρους να τον προσσκυνούν... σσαν θεό. Και τότε... γύρισσε και με ατένισσε.» Διακρίνω κάποιο φόβο στη φωνή του ερπετοειδή;

«Μέσα στο όραμα;» κάνει ο Αλέξανδρος, ξαφνιασμένος.

«Ναι. Με ατένισσε, και μ'έδειξε με το αιματοβαμμένο τσσεκούρι που κρατούσε στο χέρι του, και μου είπε: 'Όσσοι σσυμμαχούν με τον Οφιομαχητή γκρεμίζονται μαζί του!' Και πέταξε το τσσεκούρι

καταπάνω μου! Και βρέθηκα έξω απ'το όραμα, Αλέξανδρε, νιώθοντας-σσσεδόν σσαν το όπλο να με είχε χτυπήσει πραγματικά.»

«Ο Εύανδρος έχει ονειρικές δυνάμεις, θες να μου πεις;»

«Δεν ξέρω. Δε νομίζω πως είναι αυτό. Νομίζω πως ήταν απλώς η ιερή οργή της Έχιδναςς μέσσσα του αυτό που σσσουνάντησσσα. Ο ίδιος σσισίγουρα δεν κοιμάται, άρα δεν ονειρεύεται κιόλαςς. Επιπλέον, δεν ήταν 'όνειρο' ακριβώςς, Αλέξανδρε. Ήταν όραμα. Δεν ήταν από το παρόν· ήταν από το μέλλον. Κοίταζα μεςςς-σστον κρύσσσταλλο, δεν κοιμόμουν.»

Τρώω τη σούπα μου σιωπηλά καθώς τους ακούω να μιλάνε, και νομίζω πως αυτός ο Εύανδρος τούς τρομοκρατεί. Τον φοβούνται όσο τίποτε άλλο επάνω στην Ιχθυδάτια. Δικαιολογημένα, ίσως, κρίνοντας από ό,τι έγινε στη Σαλντέρια ανάμεσα σ'εκείνον και τον Οφιομαχητή.

Η Ευθαλία συρίζει κοντά στ'αφτί μου σαν να θέλει να μου ψιθυρίσει κάποιο μυστικό, αλλά δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα της...

Ο Οφιομαχητής αρπάζει ένα πεσμένο δίκυκλο και το εκτοξεύει καταπάνω σ'ένα ελικόπτερο μέσα σε μια πόλη χτυπώντας το τσακίζοντάς το...

Διονυσία:

Μετά το φαγητό στη μεγάλη αίθουσα, πάω στο δωμάτιό μου ξανά – στο κελί μου – και ξαπλώνω. Δεν πλησίασα τον αδελφό μου για να του μιλήσω γιατί ο Αλέξανδρος ο Γηραιός κι ο Αγησίλαος ήταν κοντά του, και γιατί δεν ήμουν καθόλου σίγουρη ότι θα ήθελε να τον πλησιάσω. Δεν έκανα καλά, τελικά, που ήρθα εδώ. Ήταν λάθος μου. Και τώρα δεν μπορώ να φύγω. Δεν ξέρω πώς καν να προσπαθήσω να δραπετεύσω. Όχι πως, βέβαια, θα επιβίωνα αν δραπετεύα. Το άντρο τους είναι κοντά στα βουνά της Ιχθυδάτιας, κοντά στη Ράχη του Ιχθύος· το είδα από το ελικόπτερο. Αν βγω μόνη μου, θα χαθώ σε τούτα τα μέρη· κάποιο θηρίο πιθανώς θα με φάει.

Ο Νηρέας είναι αρκετά συμπαθητικός, και νομίζω πως καταλαβαίνω την οργή του εναντίον των «μιασμάτων» – αυτής της τοπικής αρχόντισσας, τουλάχιστον, της Ιουλίας Αρσιλκάδιας, την οποία αποκαλούν «Φόνισσα». Αλλά εγώ δεν αισθάνομαι τέτοια οργή. Δεν είμαι από εδώ. Δεν μπορώ να μπω στον Κύκλο τους.

Και τι δοκιμασίες είναι αυτές που θα πρέπει να περάσω; Τι ακριβώς; Ο Νηρέας δεν ήθελε να μου απαντήσει όταν τον ρώτησα. Μου είπε μονάχα «Θα δεις», και «Δεν είναι για όλους το ίδιο», και «Εξαρτάται από το ποιος είσαι». Πράγματα που δεν έβγαζαν νόημα. Κάτι προσπαθούσε να μου κρύψει. Και η Φαρμακερή Βασίλισσα δεν μου έχει ξαναμιλήσει από το πρωί. Την είδα μες στη μεγάλη αίθουσα, το μεσημέρι, αλλά ήταν περιστοιχισμένη από άλλα Τέκνα, και δεν μου έριξε παρά ένα φευγαλέο βλέμμα· δεν με πλησίασε, ούτε εγώ την πλησίασα. Ίσως να νομίζει ότι είμαι ικανοποιημένη με την παρέα του Νηρέα...

Οι σκέψεις στροβιλίζονται μες στο μυαλό μου, καθώς είμαι ξαπλωμένη στο στενό κρεβάτι του κελιού μου... μέχρι που τελικά – δεν καταλαβαίνω ποια στιγμή ακριβώς – με παίρνει ο ύπνος. Και είναι ταραγμένος ο ύπνος μου. Έχω την αίσθηση ότι είμαι κλεισμένη σ'ένα λαβυρινθώδες μέρος και κάτι με κυνηγά, ενώ απόμακροι ήχοι έρχονται στ'αφτιά μου... παράξενοι γδούποι σαν από τύμπανα... συρίγματα σαν από αυλούς...

Τα μάτια μου ανοίγουν, και οι ήχοι συνεχίζονται. Δεν ονειρεύομαι πια, αλλά οι ήχοι συνεχίζονται. Σηκώνομαι απ'το κρεβάτι τρομαγμένη, και νιώθω το πάτωμα παγωμένο κάτω από τα γυμνά πόδια μου. Σίγουρα δεν ονειρεύομαι; Τι ήχοι είναι αυτοί; Μουσική; Εδώ μέσα; Στο υπόγειο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας; Τι κάνουν; Πάρτι της Έχιδνας, μα τους θεούς;

Ανοίγω την πόρτα, κοιτάζω έξω, στον διάδρομο· βλέπω πάλι αυτή την καριόλα, την Ελπίδα, να στέκεται εκεί. Τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει με δαύτην; Δε φεύγει ποτέ για να πάρει τη θέση της κάνας άλλος, ή απλά εγώ τυχαίνει πάντα και πέφτω επάνω της; Η Σιλοάρνη μ'έχει καταραστεί;

«Τι γίνεται;» ρωτάω. «Τι ακούγεται έτσι;»

«Ενοχλήθηκες;»

Θα την έβριζα αλλά δεν είναι αυτός ο χαρακτήρας μου. «Τι ακούγεται έτσι;» επιμένω.

«Από τον Ναό είναι.»

Συνοφρυώνομαι. Θυμάμαι ότι, το πρωί, προετοιμάζονταν εκεί για κάποια τελετή. Θυμάμαι ότι είχαν φέρει ένα μηχανήμα σαν μουσικό όργανο. «Από τον Ναό;»

«Κουφή είσαι;»

«Τι κάνουν στον Ναό;»

«Ιερουργία.»

«Γιατί;»

Μοιάζει να διστάζει να μου απαντήσει· με κοιτάζει υπολογιστικά, με στενεμένα μάτια και σμιγμένα χείλη. Τελικά, όμως, λέει: «Έχει σχέση με τον αδελφό σου, νομίζω.»

«Τι;» Όχι πως θα έπρεπε να με ξαφνιάζει, βέβαια. Κάτι ύποπτο ψιθύριζε συνέχεια αυτός ο ιερέας των Τέκνων στον Αρσένιο· ήμουν σίγουρη! Η Ελπίδα δεν μου μιλά, δεν λέει τίποτα περισσότερο.

Μπαίνω στο κελί μου κλείνοντας την πόρτα. Βάζω τις μπότες μου και ξαναβγαίνω.

«Για πού τόβαλες;» κάνει η Ελπίδα.

«Μέχρι στιγμής μου έλεγαν ότι δεν είμαι αιχμάλωτη εδώ· άλλαξε κάτι;» Δε σταματάω να βαδίζω· την προσπερνάω.

Με ακολουθεί. «Δεν είσαι του Κύκλου μας· μη σου μπαίνουν περιέργες ιδέες στο μυαλό σου!» Αλλά δεν προσπαθεί να με σταματήσει.

Και καλά κάνει, γιατί ήμουν έτοιμη να χρησιμοποιήσω Ξόρκι Μυϊκής Παραλύσεως επάνω της αν χρειαζόταν.

Γνωρίζω πια αρκετά καλά τους διαδρόμους μέσα στο άντρο των Τέκνων· ξέρω πώς να πάω απ'το ένα βασικό μέρος στο άλλο. Έτσι, δεν μπερδεύομαι καθώς κατευθύνομαι προς τον Ναό της Έχιδνας. Σύνομα φτάνω εκεί, περνάω ανάμεσα από μερικά Τέκνα που στέκονται απέξω, διαβαίνω το κατώφλι... και μένω ακίνητη.

Ο αδελφός μου είναι ξαπλωμένος κάτω, μέσα σ'ένα σχήμα που έχουν ζωγραφίσει στο πάτωμα: έναν κύκλο σαν φίδι που δαγκώνει την ουρά του. Η Ευθαλία είναι κουλουριασμένη επάνω στο στήθος του Αρσένιου. Και είναι ολόγυμνος, μα τον Αστερίωνα! Ούτε περισκελίδα δεν φορά. Γύρω του στέκονται δύο άντρες και δύο γυναίκες – η μία είναι η Ερασμία – ντυμένοι με πράσινους χιτώνες, και παίζουν κάτι παράξενους αυλούς που δεν έχω ξαναντικρίσει: αυλούς που έχουν και χορδές, δεν είναι μόνο πνευστοί. Παραδίπλα βρίσκεται εκείνο το μουσικό όργανο που είχα δει το πρωί· ο Αγησίλαος στέκεται μπροστά του πατώντας πλήκτρα, παράγοντας διάφορους ήχους. Η εξωτική μουσική – η μουσική που με ξύπνησε μες στο κελί μου – μοιάζει να έχει μια... ονειρική

ποιότητα. Ναι: ονειρική ποιότητα – και, πραγματικά, δεν ξέρω πώς μου ήρθε αυτό. Ο ήχος είναι σαν να προσπαθεί να σε κοιμίσει, παρότι εμένα με ξύπνησε από τον ύπνο μου.

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός είναι γονατισμένος στο ένα γόνατο, μπροστά από το λάξευμα της Έχιδνας στον τοίχο. Γονατισμένος και στραμμένος όχι προς τη θεά του αλλά προς τον Αρσένιο... και προς εμένα. Είμαι βέβαιη πως τα μάτια του με βλέπουν καθώς μπαίνω στον Ναό, παρότι μοιάζει να προσεύχεται.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα είναι επίσης εδώ· στέκεται στ'αριστερά μου. Με βλέπει κι εκείνη, με τις άκριες των ματιών της, αλλά δεν μου μιλά, ούτε κάνει καμιά κίνηση προς το μέρος μου. Εκτός από αυτήν, κι άλλα Τέκνα είναι στον Ναό, παρακολουθώντας την τελετή.

Τι κάνουν στον αδελφό μου;

Αρσένιος:

Καμιά ντουζίνα άνθρωποι που θυμίζουν ληστές καθαλάνε άλογα μέσα στους αγρούς και ένας απ'αυτούς πετά μια ενεργειακή φιάλη την οποία ένας άλλος θρυμματίζει χτυπώντας τη με βέλος βαλλίστρας και οι υπόλοιποι πυρπολούν τα υγρά της με δαυλούς Μεγάλη φωτιά απλώνεται Ένα πλοίο προσπαθεί να φτάσει στο λιμάνι αντίκρυ του μα είναι πολύ άσχημα χτυπημένο σαν ύστερα από ναυμαχία–

Ξαπλώνω στο πάτωμα όπως μου ζητάνε, αφού μου έχουν βγάλει τα ρούχα. Τίποτα από αυτά δεν είναι μη αναμενόμενο· ο Αλέξανδρος μού τα είχε εξηγήσει.

Οι πλάκες του δαπέδου είναι κρύες κάτω από τη γυμνή πλάτη μου. Η Ευθαλία σέρνεται, από τους ώμους, στο στήθος μου, και την αισθάνομαι να κουλουριάζεται εκεί. Δεν έχουν πρόβλημα να την αφήσουν επάνω μου τα Τέκνα, παρότι μου πήραν όλα μου τα ρούχα.

Ένα καράβι πλέει στον ανοιχτό ωκεανό προτού βυθιστεί μέσα του σαν το νερό να σχηματίζει σήραγγα–

Η μουσική αρχίζει να παίζει: οι λύραυλοι, όπως μου είπε ο Αλέξανδρος πως λέγονται – ένα μουσικό όργανο πνευστό και έγχορδο συγχρόνως, το οποίο χρησιμοποιεί η φυλή του Αγησίλαου και άλλες φυλές ερπετοειδών. Τώρα δεν το χρησιμοποιούν ερπετοειδείς, όμως· το χρησιμοποιούν Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου – άνθρωποι. Όχι πως τους βλέπω

μέσα σ' αυτό το καταραμένο σκοτάδι, αλλά ο Αλέξανδρος έτσι μου είπε πως θα γίνει.

Και ακούω και μια άλλη μουσική ν' ακολουθεί το τραγούδι των λυραύλων: τη μουσική του Οργάνου των Ερπετών. Ένα μουσικό όργανο που χρησιμοποιείται σε Ναούς της Έχιδνας, σε ειδικές περιστάσεις και τελετουργίες, όπως μου εξήγησε ο Αλέξανδρος. («Κι εσείς πού το βρήκατε;» τον ρώτησα. «Το κλέψατε;»)

Και μου απάντησε: «Η Μεγάλη Κυρά το έφερε στα χέρια μας. Μας φέρνει ό,τι χρειαζόμαστε για να εξαγνίσουμε τούτη την ηπειρόνησο, Αρσένιε. Μουσικά όργανα, όπλα, εκλεκτούς της. Ό,τι χρειαζόμαστε.»

«Κατάλαβα: το κλέψατε.»)

Ένας λευκόδερμος άντρας με ξυρισμένο κεφάλι ψηλός και μυώδης γεμάτος δερματοστιξίες πλεγμένων φιδιών σε όλη την επάνω μεριά του σώματός του κάνει μερικά βήματα και κάθεται σ' έναν θρόνο ενώ άποδες ερπετοειδείς είναι συγκεντρωμένοι αντίκρυ του—

Ο Εύανδρος δεν ήταν αυτός; Ο άνθρωπος που, τις προάλλες, είχα δει να συγκρούεται με τον Οφιομαχητή; Ο Φιλημένος του Αρχέγονου Όφρεως...

Τέλος πάντων. Το Όργανο των Ερπετών τώρα πλημμυρίζει τον χώρο με τη μουσική του, συνοδευόμενο από τους ήχους των λυραύλων. Ο Αγησίλαος το χρησιμοποιεί: έτσι μου είπε ο Αλέξανδρος, τουλάχιστον. «Ο Αγησίλαος είναι πολύ ικανός στη χρήση του Οργάνου...»

Ίσως και να είναι. Δεν έχω ξανακούσει κανέναν άλλο να το παίζει.

Και τώρα υποτίθεται ότι θα με πάρει ο ύπνος και θα συναντήσω ονειρικά φίδια; Δεν αισθάνομαι νυσταγμένος, καθόλου νυσταγμένος. Τσιτωμένος αισθάνομαι, μα την Έχιδνα. Και τους μισώ όλους, τους καταραμένους! Τους μισώ πιο πολύ από πριν, γιατί αρχίζω να υποπτεύομαι ότι με παραμύθιαζαν λέγοντάς μου ότι μπορούν να μου δώσουν πίσω την όρασή μου.

Θα το μετανιώσουν, στο τέλος, αν είναι έτσι. Θα το μετανιώσουν...

Οι μουσικές σταματάνε, ξαφνικά, απροειδοποίητα. Τι έγινε; Βαρέθηκαν τόσο γρήγορα;

Ανοίγω τα μάτια μου. Τα ανοίγω. Τα είχα κλειστά πριν; Τώρα βλέπω. Βρίσκομαι σε μια πέτρινη αίθουσα, μόνος. Το φως έρχεται... από

κάπου. Ή, μάλλον, μοιάζει να είναι διάχυτο στον χώρο. Ασθενικό σαν λυκαυγές.

Πώς βρέθηκα εδώ; Ονειρεύομαι; Ναι, αυτό πρέπει να είναι. Τελικά, με πήρε ο ύπνος.

Η Ευθαλία σέρνεται επάνω στο στήθος μου και, μετά, σηκώνεται από εκεί. Υψώνεται. Αιωρείται. Ένα φίδι που κινείται στον αέρα. Δεν πετά· κινείται στον αέρα.

Ναι, σίγουρα ονειρεύομαι.

Σηκώνομαι όρθιος, και συνειδητοποιώ ότι ξαφνικά είμαι ντυμένος: μαύρο παντελόνι, άσπρο πουκάμισο, καφετιές μπότες. Παράξενο. Θα ορκιζόμουν ότι, όταν ξύπνησα, ήμουν γυμνός.

Κοιτάζω τριγύρω και βλέπω πως η αίθουσα είναι σκαμμένη μες στη γη – υπόγειο, αναμφίβολα. Και υπάρχουν τρεις πόρτες, ξύλινες και λαξευτές. Επάνω στη μία είναι χαραγμένος ο Διπλός Καταβροχθιστής ή Διπλογενής Όφης – και κοιτάζω αμέσως το δεξί μου χέρι, εκεί όπου με δάγκωσε η κερασφόρος οχιά, για να δω πώς είναι εκείνο το σημάδι, το σημάδι που υποτίθεται ότι μοιάζει με τον Διπλό Καταβροχθιστή. Αντικρίζω έναν μαύρο κύκλο με δυο κουκκίδες σε αντικριστές μεριές της περιφέρειάς του. Ναι, θα μπορούσες να πεις ότι αυτές οι κουκκίδες είναι κεφάλια φιδιών που το ένα δαγκώνει την ουρά του άλλου... Αλλά είναι πραγματικά αυτό το σημάδι στο χέρι μου, ή είναι έτσι επειδή βρίσκομαι μέσα σε όνειρο;

Παίρνω το βλέμμα μου από εκεί.

Επάνω στη δεύτερη πόρτα είναι λαξεμένο ένα σύμβολο που δείχνει έναν άνθρωπο να βγαίνει μέσα από τα σαγόνια ενός φιδιού και ν'αρπάζει με τα χέρια του την ουρά του φιδιού. Μαζί, ο άνθρωπος και το φίδι, σχηματίζουν κύκλο. Ο Οφιογενής.

Κι επάνω στην τρίτη πόρτα είναι χαραγμένο ένα όρθιο ξίφος που ένα φίδι τυλίγεται σπειροειδώς γύρω μου χωρίς να αγγίζει τη λεπίδα σε κανένα σημείο· μονάχα τη λαβή του ξίφους αγγίζει με το πέρας της ουράς του. Τη σφίγγει σαν να θέλει να χειριστεί το όπλο.

Δεν το έχω ξαναδεί αυτό το σύμβολο, δεν ξέρω πώς λέγεται – αν όντως έχει όνομα.

Όχι, δηλαδή, πως και τα άλλα δύο τα έχω δει ακριβώς. Όχι με τα κανονικά μου μάτια, τουλάχιστον.

Βαδίζω προς το καινούργιο σύμβολο, και η Ευθαλία με ακολουθεί, πετά – αιωρείται – σέρνεται – πάνω από τον ώμο μου.

«Το ξέρεις ότι πετάς, έτσι;» της λέω.

Συρίζει προς τη μεριά μου, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της· και έχω ξαφνικά την αίσθηση ότι η Ευθαλία, το φίδι του Οφιομαχητή, κρύβει πολλά μυστικά που δεν είχα ποτέ πριν υποπτευθεί.

Φτάνω στην πόρτα με το σπαθί. Την αγγίζω με το δεξί μου χέρι – το σηματομεμένο μου χέρι – κι απλά ανοίγει μπροστά μου σαν να έχει αισθητήρες επάνω της· δε χρειάζεται να τη σπρώξω. Ένας διάδρομος αποκαλύπτεται, φωτισμένος από αυτή την ακτινοβολία που είναι διάχυτη παντού και δεν φαίνεται να προέρχεται από πουθενά.

Ρίχνω μια ματιά στην Ευθαλία. «Πάμε;»

Συρίζει.

Μορφάζω. «Αφού επιμένεις.» Περνάω το κατώφλι, ενώ νομίζω πως αισθάνομαι καλύτερα από... από πότε; Από τότε που κούρσεψαν το καταραμένο σαπιοκάραβο του Άνθιμου Γερσίκιου οι Τρομεροί Καπνοί, τουλάχιστον. Από τότε που σκοτώθηκε η Νεκταρία.

Γελάω, άθελά μου.

Είμαι ελεύθερος! σκέφτομαι, κι αναρωτιέμαι τι εννοεί η σκέψη μου. Από τι είμαι ελεύθερος; Από το σκοτάδι που ως τώρα σκέπαζε τα μάτια μου; Μα, αυτό δεν είναι παρά ένα όνειρο... αν και μοιάζει ζωντανό. Τόσο ζωντανό. Δεν είναι σαν τα οράματά μου. Αυτά είναι λες και παρακολουθείς κινηματογραφικά στιγμιότυπα· δεν συμμετέχεις ενεργά, και δεν υπάρχει καμιά αίσθηση συνέχειας. Έρχονται κοφτά και τελειώνουν κοφτά. Ο σκηνοθέτης είναι τρελός.

Βαδίζω μες στον διάδρομο και βλέπω ανοίγματα δεξιά κι αριστερά που σκεπάζονται από πυκνές ομίχλες, και έχω, κάπου-κάπου, την αίσθηση ότι κάποιος, ή κάτι, με καλεί από εκεί. Αλλά θυμάμαι ξαφνικά τα λόγια του Αλέξανδρου του Γηραιού – ότι ο Ύπνος, ο Ομιχλοπρόσωπος, ο δόλιος αδελφός της Έχιδνας, είναι όλο ύπουλα κόλπα – κι έτσι συνεχίζω ευθεία, περίεργος να δω πού θα καταλήξει τούτος ο δρόμος.

Η Ευθαλία δεν φαίνεται να διαφωνεί μαζί μου· πετά πάνω από τον ώμο μου, πετά κάνοντας κύκλους γύρω μου. Ένα φίδι που σέρνεται στον αέρα.

Στο τέλος του διαδρόμου είναι μια σκάλα, πέτρινη, με αναπαραστάσεις ερπετών λαξεμένες επάνω στα σκαλοπάτια. Ανεβαίνω, προσεχτικά, χωρίς βιασύνη. Και γελάω ξανά, άθελά μου. Είμαι ελεύθερος! Φτάνω μπροστά σ'ένα άνοιγμα σαν πόρτα, και μέσα από εκεί βλέπω ένα δωμάτιο που, για κάποιο λόγο, νομίζω πως είναι φτιαγμένο στο εσωτερικό του κεφαλιού ενός φιδιού. Αντίκρυ μου, στο βάθος του δωματίου, υπάρχει ένας εξώστης, και κοντά του στέκεται μια κοπέλα που μου έχει στραμμένη την πλάτη, κοιτάζοντας έξω. Τα μαλλιά της, καστανόξανθα, φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες, πέφτουν στους ώμους και στην πλάτη της. Είναι ντυμένη με μακρύ, πράσινο χιτώνα. Ιέρεια;

Κάνω να περάσω το κατώφλι για να την πλησιάσω, αλλά δεν μπορώ. Ένα αόρατο φράγμα με εμποδίζει. Ένα τζάμι που δεν είναι τζάμι. Γιατί; Το σπρώχνω, μα δεν μπορώ να το παραμερίσω. Το χτυπάω με τη γροθιά μου, ελπίζοντας να τραβήξω την προσοχή της κοπέλας, μα με αγνοεί.

Η Ευθαλία συρίζει δίπλα του.

Γυρίζω και την κοιτάζω. «Νομίζεις ότι μπορείς να βοηθήσεις;»

Ως απάντηση, το ιπτάμενο φίδι αρχίζει να μεγαλώνει... και να μεγαλώνει... και να μεγαλώνει...

Κάνω ένα βήμα πίσω, κι άλλο ένα, κι άλλο ένα. (Κανονικά, δεν θα έπρεπε να μπορώ να πάω τόσο πίσω. Ο χώρος στην κορυφή της σκάλας δεν θυμάμαι να ήταν τόσο πλατύς. Αλλά, φυσικά, είναι όνειρο...)

Η Ευθαλία γίνεται πελώρια. Πιο ψηλή από εμένα. Σχεδόν τόσο πλατιά όσο το στήθος μου. (Αλλά, φυσικά, είναι όνειρο...) Συρίζει ξανά, παιχιδίζοντας τη γλώσσα της· και, ξαφνικά, σχηματίζει κύκλο με το σώμα της, έναν κύκλο μπροστά στο άνοιγμα με το αόρατο φράγμα. Και νομίζω πως τώρα πλέον δεν υπάρχει αόρατο φράγμα.

Δε με ξαφνιάζει. Σαν να το έχω ξαναδεί. Να το έχω ξαναβιώσει... Είναι δυνατόν;

Ένα φίδι που σχηματίζει πύλη. Από ένα όνειρο προς ένα άλλο;

Ας δούμε ποια είναι αυτή η κοπέλα με τα καστανόξανθα μαλλιά... Διαβαίνω το κατώφλι, μπαίνοντας στο δωμάτιο. Τα ερπετά που βρίσκονται απλωμένα εκεί γυρίζουν και με κοιτάζουν: μια χρυσοφόρος οχιά, κάτι άλλα φίδια, μερικές σαύρες. Κάνω τρία βήματα–

Η κοπέλα γυρίζει κι αυτή και με κοιτάζει. Το πρόσωπό της είναι βαμμένο πράσινο – η μάσκα της ιεροσύνης. Τα μάτια της γουρλώνουν. «Πώς το λμάς!» φωνάζει. «Ποιος είσαι; Ποιος σ'άφησε να μπεις;»

Χαμογελάω. «Συγνώμη,» λέω. «Μπήκα μόνος μου.»

Η όψη της αγριεύει. «Ποια νομίζεις ότι προσπαθείς να κοροϊδ-;»

Δεν είναι πραγματικά εδώ, κόρη μου, αντηχεί μια φωνή που μοιάζει να έρχεται από παντού αλλά καταλαβαίνω ότι είναι μέσα στο μυαλό μου και ότι, συγχρόνως, προέρχεται από τη μορφή που κινείται στ'αριστερά μου.

Τώρα εγώ στρέφομαι ξαφνιασμένος, και βλέπω μια κουκουλοφόρο φιγούρα, πρασινοντυμένη.

Τι εννοείς, Μητέρα; Αυτή η φωνή – που πάλι μοιάζει να ηχεί από παντού – είναι της κοπέλας; είμαι σίγουρος.

Δεν βρίσκεται πραγματικά εδώ. Ονειρεύεται.

«Το ξέρετε πως σας ακούω, έτσι;»

Αυτό δείχνει να τις αιφνιδιάζει και τις δύο. Τα μάτια της ιέρειας γουρλώνουν ξανά, κι ένα παράξενο σύριγμα βγαίνει μέσα από την κουκούλα της άλλης μορφής – ένα σύριγμα που μου θυμίζει φίδι. Ερπετοειδής, μα την Έχιδνα;

«Ποιος είσαι;» ρωτά η κοπέλα. «Τι θέλεις εδώ;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» αποκρίνομαι. «Μπορείς να πεις ότι ανέβηκα μια σκάλα από ένα υπόγειο, είδα φως, και μπήκα. Εσύ, όμως, ποια είσαι;» Δεν ονειρεύονται οι δυο τους; Νομίζουν ότι δεν είναι όνειρο;

«Δε με αναγνωρίζεις;»

«Θα έπρεπε;»

«Δεν αναγνωρίζεις την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας;»

«Εσύ είσαι η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας;» Γελάω. «Ο Οφιομαχητής μάς έχει πει για σένα. Αν και όχι πολλά. Έχει πει ότι σε ξέρει.»

«Γνωρίζεις τον Οφιομαχητή; Ποιος είσαι, μα τη Φαρμακερή Κυρά; Ποιος είσαι; Πες μου!»

«Δε νομίζω ότι θα μ'έχεις ακούσει, ούτως ή άλλως...»

«Ίσως ο Οφιομαχητής να σ'έχει αναφέρει. Τον ξέρω καλά. Μου λέει πολλά. Ποιος είσαι;»

«Αρσένιο με λένε. Αδελφός της Διονυσίας,» προσθέτω, γιατί πολύ πιθανόν ο Οφιομαχητής να έχει πει το όνομα της ανόητης αδελφής μου.

Η νεαρή ιέρεια με κοιτάζει συνοφρυωμένη. «Δε νομίζω ότι σ'έχει αναφέρει...»

«Είδες που σου είπα; Μάλλον έχεις πολύ καιρό να του μιλήσεις.»

«Αντιθέτως! Πρόσφατα ήταν εδώ· αλλά έφυγε μες στη νύχτα. Υποσχέθηκε πως θα επιστρέψει.»

Πρόσφατα; Αν αυτή η κοπέλα πραγματικά δεν ονειρεύεται, αν εδώ δεν είναι όνειρο, τότε... τι μέρα είναι; Τι χρονιά είναι, μα την Έχιδνα; «Είσαι όντως η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας;»

«Φυσικά! Από πού είσαι; Πώς ήρθες στον Ναό;»

Κοιτάζω το άνοιγμα πίσω μου, και βλέπω πως τώρα η Ευθαλία σχηματίζει κύκλο από αυτή τη μεριά, όχι από την άλλη. Παράξενο. «Τέλος πάντων,» λέω στην Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. «Πρέπει να πηγαίνω.» Και βαδίζω προς το άνοιγμα.

«Στάσου! Τι κάνεις; Τι...;»

Περνάω μέσα από την πύλη και βρίσκομαι σ'έναν διάδρομο, όχι στην κορυφή εκείνης της σκάλας πλέον. Στρέφομαι πίσω μου και βλέπω πως η Ευθαλία τώρα είναι από ετούτη τη μεριά του ονείρου, σχηματίζοντας κύκλο καθώς δαγκώνει την ουρά της· και μέσα από αυτό τον κύκλο φαίνεται η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. Φαίνεται σαν μέσα σε καθρέφτη, ή οθόνη. Κοιτάζει παραξενεμένη προς εμένα, αλλά είμαι σίγουρος πως δεν με βλέπει.

Τα σαγόνια της Ευθαλίας ελευθερώνουν την άκρη της ουράς της, παύει να σχηματίζει κύκλο, και η Αρχιέρεια εξαφανίζεται σαν κυματισμός του αέρα, σαν... όνειρο. Η Ευθαλία γίνεται μικρή ξανά, πιο γρήγορα απ'ό,τι έγινε μεγάλη, και αιωρείται κοντά μου.

Βαδίζω τώρα μέσα σ'ένα λαβυρινθώδες μέρος όπου ομίχλες απλώνονται, αλλού πιο πυκνές, αλλού πιο αραιές. Και έχω την αίσθηση ότι κάτι με παρακολουθεί. Μια παρουσία... Αντικρίζω – ύστερα από πόση ώρα; – μια μορφή να στέκεται πίσω από το κατώφλι μιας αψιδωτής εισόδου. Ένας άντρας που από τη μέση και κάτω είναι φίδι· ή, ίσως, δύο φίδια. Η ουρά του διχαλώνει, είναι δύο ουρές. Τα χέρια του είναι μακριά κι έχουν επικίνδυνα νύχια στα δάχτυλα, μεγάλα και γαμψά. Το πρόσωπό του... δεν έχει πρόσωπο. Σαν να φορά μια γκρίζα μάσκα που σχηματίζεται από τις ομίχλες οι οποίες στροβιλίζονται γύρω του λες κι είναι φίδια ζωντανά.

Ο Ύπνος, ο Ομιχλοπρόσωπος.

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός μου έχει πει ότι συνήθως αυτή τη μορφή παίρνει.

Κάνω ένα βήμα πίσω.

Απλώνει τα εφιαλτικά χέρια του προς τη μεριά μου, όχι απειλητικά αλλά σαν να με καλεί. Έλα! αντηχεί μια φωνή όπως οι φωνές στο δωμάτιο της Αρχιέρειας, όμως πολύ πιο έντονη – δεν μπορώ να χαρακτηρίσω αλλιώς τη διαφορά – πολύ πιο έντονη, πιο βαθιά, πιο πραγματική. Έλα, ονειρευτή, κοντά μου, και θα γνωρίσεις όνειρα μυστικά που αλλιώς δεν μπορείς να ονειρευτείς. Θα ξεκλειδώσεις τη δύναμη που κρύβεται μέσα σου... Θα σε κάνω Άρχοντα των Ονείρων.

Απομακρύνομαι, οπισθοχωρώντας.

Τι φοβάσαι; με ρωτά ο Ύπνος. Τον εαυτό σου;

Γυρίζω και φεύγω, στρίβοντας πίσω από μια γωνία. Η Ευθαλία συρίζει, αιωρούμενη πάνω απ'τον ώμο μου, μοιάζοντας νάχει ανησυχήσει.

Κοιτάζω να δω μήπως ο αδελφός της Έχιδνας μάς ακολουθεί, μα δεν τον βλέπω. Νομίζω, μάλιστα, πως ο διάδρομος πίσω μας έχει αλλάξει, πως είμαστε σε άλλο χώρο πλέον. Οι ομίχλες αραιώνουν, χαμηλώνουν, χάνονται...

Σταματώ μπροστά σε μια πόρτα ξανά. Εκείνη την πόρτα που έχει επάνω της λαξεμένο τον Οφιογενή. Αλλά οι άλλες δυο πόρτες δεν είναι εδώ, ούτε βρίσκομαι στην αίθουσα που είχα βρεθεί στην αρχή.

Η πόρτα με δελεάζει. Να την ανοίξω; Ή θα είναι επικίνδυνο; Θα βρω τους Ηρμάντιους αποκεί πίσω;

Αλλά, με την ίδια λογική, γιατί βρήκα την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας πίσω από την πόρτα με το ξίφος και το φίδι; Δεν μπορεί αυτό να είναι το έμβλημα της επίσημης θρησκείας της Έχιδνας στην Ιχθυδάτια. Μπορεί; Μπα, δε νομίζω.

Απλώνω το χέρι μου κι αγγίζω την πόρτα, η οποία ανοίγει αμέσως μπροστά μου, όπως και η προηγούμενη, σαν να έχει αισθητήρες, σαν να νιώθει τα δάχτυλά μου επάνω της.

Πίσω της αντηκρίζω μια αίθουσα να απλώνεται, κι ένας πέτρινος θρόνος είναι στο βάθος, και στον θρόνο κάθεται ένας άντρας, μυώδης και γυμνός από τη μέση κι επάνω, με το σώμα του γεμάτο δερματοστιξίες πλεγμένων φιδιών. Το κεφάλι του είναι ξυρισμένο, και φορά ένα χρυσό

στέμμα που κι αυτό είναι λαξεμένο σαν πλεγμένα φίδια. Ο Εύανδρος. Και μπροστά του, κάτω από τον υπερυψωμένο θρόνο, βρίσκονται άποδες ερπετοειδείς.

Αλλά έχω την εντύπωση πως αυτό που βλέπω δεν είναι το ίδιο όπως αυτό που είδα με την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. Ο... χώρος είναι... αλλιώς. Δεν πρέπει να είναι πραγματικότητα· πρέπει να είναι όνειρο, ή... κάτι άλλο.

Η Ευθαλία μεγαλώνει πλάι μου ξανά, γίνεται πιο ψηλή από εμένα, και, δαγκώνοντας την ουρά της, σχηματίζει κύκλο, κάνοντας μια πύλη μπροστά μου, πλαισιώνοντας το άνοιγμα που οδηγεί στην αίθουσα με τον Εύανδρο και τους ερπετοειδείς. Διαφορετικά δεν θα μπορούσα να μπω εκεί; αναρωτιέμαι.

Κάνω ένα βήμα, διαβαίνω το κατώφλι, και είμαι τώρα στην αίθουσα. Τα συρίγματα των απόδων ερπετοειδών αντηχούν στ'αφτιά μου σαν παράξενος παιάνας. Τα γαλανά μάτια του Οφιοβασιλέα – και δεν ξέρω τι με κάνει να τον σκεφτώ έτσι – στρέφονται επάνω μου, και σηκώνεται από τον θρόνο του μ'ένα μεγάλο τσεκούρι στο δεξί χέρι. Ένα τσεκούρι που άλλος άνθρωπος αναμφίβολα θα χρειαζόταν και τα δύο χέρια για να βαστήξει καλά.

«Κατάσκοπος!» φωνάζει δείχνοντάς με μ'αυτό το εφιαλτικό πελέκι. «Κατάσκοπος του Οφιομαχητή!» Και νομίζω πως δεν μιλά σε μία γλώσσα αλλά, ταυτόχρονα, σε δύο.

Οι ερπετοειδείς στρέφονται να μ'αντικρίσουν.

Ο Εύανδρος εκτοξεύει το τσεκούρι του καταπάνω μου. Οι λεπίδες στροβιλίζεται στον αέρα.

Πετάγομαι πίσω, για να μη σκοτωθώ, κλείνοντας συγχρόνως την πόρτα απ'την οποία ήρθα. Το τσεκούρι τη χτυπά και τη θρυμματίζει: ξύλα τινάζονται αποδώ κι αποκεί, ενώ χάνω την ισορροπία μου και πέφτω στο πέτρινο πάτωμα. Η Ευθαλία συρίζει καθώς τη βλέπω να τραυματίζεται από την ορμή του περάσματος του τσεκουριού και να πέφτει κι αυτή, παύοντας να σχηματίζει κύκλο. Το σώμα της έχει ματώσει· αρχίζει να χάνει το μεγάλο της μέγεθος.

Το τσεκούρι του Ευάνδρου έχει καρφωθεί στον τοίχο, η μια του λεπίδα χωμένη βαθιά μες στην πέτρα.

Σηκώνομαι όρθιος και κάνω να το πλησιάσω – αλλά δεν είναι πια τσεκούρι· είναι απλά μια προεξοχή του τοίχου. Δεν ήταν ποτέ τσεκούρι... Νιώθω ζαλισμένος, αποπροσανατολισμένος, προς στιγμή.

Η Ευθαλία αιωρείται πλάι μου ξανά, μικρή όπως πριν. Συρίζει έντονα, τινάζει τη γλώσσα της. Αίματα είναι ακόμα επάνω στο φολιδωτό, μακρύ σώμα της.

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου ήταν αυτό;» μουρμουρίζω. «Νόμιζα ότι οι Φιλημένοι δεν κοιμούνται, δεν ονειρεύονται...» Αλλά θυμάμαι τι είχε πει κι ο Αγησίλαος το μεσημέρι, στη μεγάλη αίθουσα των Τέκνων: ότι είχε δει τον Εύανδρο μέσα σ'ένα όραμα, και ότι ο Εύανδρος είχε γυρίσει και τον είχε κοιτάξει.

Δεν έκανα καλά που πέρασα από την πόρτα με τον Οφιογενή, μου φαίνεται. Γυρίζω να την αντικρίσω ξανά (ή ό,τι έχει απομείνει απ'αυτήν), αλλά δεν είναι πλέον εκεί, δεν υπάρχει άνοιγμα. Βρίσκομαι αλλού τώρα, αν και πάλι μέσα στον υπόγειο λαβύρινθο· και βλέπω ομίχλες να συγκεντρώνονται χαμηλά στο έδαφος, σαν ύπουλα φίδια των ονείρων. Αυτές είναι ο ονειρόφως που έλεγε ο Αλέξανδρος ο Γηραιός; Δεν μου εξήγησε ποτέ τι μορφή θα έχει το ονειρικό φίδι, και μέχρι στιγμής δεν έχω συναντήσει κάποιο ερπετό που να έρχεται να με δαγκώσει. Τι συμβαίνει εδώ; Η τελετή του Αλέξανδρου απέτυχε να καλέσει ονειρόφως;

Και πώς θα φύγω από τούτο τον λαβύρινθο; Πώς θα ξυπνήσω;

Αν και η αλήθεια είναι πως μονάχα ένα μέρος του μυαλού μου θέλει να ξυπνήσει. Το υπόλοιπο μυαλό μου δεν θέλει να ξυπνήσει. Είμαι ελεύθερος εδώ! Ελεύθερος!

Γελώντας, βαδίζω μες στον λαβύρινθο, και η Ευθαλία με ακολουθεί, αιωρούμενη πλάι μου ή πάνω απ'τον ώμο μου. Οι ομίχλες πυκνώνουν γύρω μου, θεριεύουν...

Μια σκιά παρουσιάζεται αντίκρυ. Έλα μαζί μου, με προσκαλεί ο Ύπνος. Θα σε οδηγήσω σε όνειρα μυστικά που δεν έχεις ποτέ ονειρευτεί.

Αλλάζω κατεύθυνση, στρίβοντας. Οι ομίχλες μοιάζει να σχηματίζουν μια σήραγγα τώρα· δεν βλέπω καθόλου πέτρινους τοίχους. Χάσαμε τον δρόμο μας;

Έλα, μου λέει ο Ύπνος, ξεπροβάλλοντας από τ'αριστερά μου, και θα σε οδηγήσω έξω.

Στρίβω τυχαία, και εκεί που στρίβω υπάρχει πέρασμα παρότι δεν βλέπω τίποτα μες στις ομίχλες.

Τι φοβάσαι; με ρωτά ο Ύπνος, ξεπροβάλλοντας από τα δεξιά μου. Τον εαυτό σου; Τη δύναμη που κρύβεται μέσα σου; Ξέρεις τι μπορείς να κάνεις μ'αυτή τη δύναμη; Εγώ ξέρω! Άφησέ με να σου δείξω. Απλώνει το εφιαλτικό, νυχάτο χέρι του προς τη μεριά μου. Με προσκαλεί.

Στρίβω από την άλλη, τυχαία ξανά, και ξανά υπάρχει πέρασμα από εκεί (!) παρότι όλα είναι τυλιγμένα σε πυκνές ομίχλες. Ούτε πριν έπεσα πάνω σε τοίχο ούτε τώρα! Για στάσου... Είναι δυνατόν να είναι τύχη; Στρίβω γι'ακόμα μια φορά...

...και πάλι δεν συναντώ τοίχο.

Στρίβω ξανά. Δεν κουτουλάω πουθενά.

Μόνο ομίχλες είναι γύρω μου. Δεν είμαι πλέον μέσα σ'εκείνο τον λαβύρινθο. Ο Ύπνος προσπαθεί να με ξεγελάσει, ότι δήθεν χρειάζομαι την καθοδήγησή του.

Θα χαθείς εδώ χωρίς εμένα, ακούω τη φωνή του, λες και ξέρει τις σκέψεις μου. Η μορφή του παρουσιάζεται πίσω απ'τις ομίχλες. Άφησέ με να σου δείξω τον δρόμο...

Γυρίζω απ'την άλλη και φεύγω.

Και έχω μια ιδέα.

Λέω στην Ευθαλία: «Πάμε πίσω;» Και το αιωρούμενο φίδι μεγαλώνει, γίνεται πελώριο και δαγκώνει την ουρά του, σχηματίζοντας κύκλο, σχηματίζοντας πύλη.

Περίμενε! ακούω τη φωνή του Ύπνου από κάπου.

Διαβαίνω την πύλη και είμαι πάλι στον υπόγειο λαβύρινθο, χωρίς ομίχλες γύρω μου τώρα. Η Ευθαλία είναι ξανά μικρή και αιωρούμενη.

Ησυχία για λίγο, καθώς βαδίζω. Μονάχα τα βήματά μου αντηχούν. Ύστερα:

Ακούω φωνές από τα δεξιά, σαν από γλέντι, και στρίβω. Περνώντας μέσα από ένα πέρασμα, αντικρίζω ένα χωριό. Ένα χωριό ερπετοειδών. Δίποδοι και άποδες μαζί. Κάνουν κάποια γιορτή, όπως νόμιζα. Μουσικά όργανα ηχούν: τύμπανα και λύραυλοι. Και οι ερπετοειδείς χορεύουν με πολύ επιδέξιες κινήσεις· είναι, ομολογουμένως, αρκετά εντυπωσιακοί. Χαμογελάω άθελά μου. Αλλά, μετά, το χαμόγελό μου σβήνει, γιατί βλέπω κάτι που μου θυμίζει τον Οφιογενή. Κάποιοι από τους

χορευτές μοιάζει να σχηματίζουν αυτό το σύμβολο. Ο δίποδος βάζει τα πόδια του στους ώμους του άποδου και πιάνει με τα χέρια του την ουρά του άποδου, και κυλάνε οι δυο τους, σαν τρομεροί ακροβάτες, έχοντας φτιάξει κύκλο.

Ορισμένοι από τους άποδες ερπετοειδείς έχουν εξωφρενικά μακριές ουρές. Εξωφρενικά μακριές. Απλώνονται παντού. Κι αυτό με κάνει να καταλάβω ότι δεν μπορεί παρά να βλέπω μέσα σε κάποιο όνειρο. Οι ονειρικά μακριές ουρές διαμορφώνουν κύκλους και σπείρες και βρόχους. Ένας λαβύρινθος από ουρές. Και... μια μορφή είναι εκεί μέσα, δεν είναι; Ναι, σίγουρα· τώρα τη βλέπω πιο καθαρά. Μια γυναίκα: λευκό-δερμη, μακριά μαύρα μαλλιά που τινάζονται πίσω της καθώς χορεύει, όμορφο καμπυλωτό σώμα, ντυμένη με κροσσωτό στηθόδεσμο και κροσσωτή περισκελίδα, και βραχιόλια και περιδέραια. Στρογγυλοπρόσωπη, τα μάτια της γυαλίζουν εκστατικά–

–και, ξαφνικά, μ’αντικρίζουν. Τα βλέμματά μας συναντιούνται. Κι αισθάνομαι μια έντονη ερωτική έλξη ανάμεσά μας. Ποια είναι αυτή η γυναίκα; Είναι σαν εμένα; Την έχει δαγκώσει ονειρόφρις; (Εμένα με έχει δαγκώσει ονειρόφρις, ή ακόμα να με δαγκώσει;) Είναι ο μοναδικός άνθρωπος μέσα σ’ένα χωριό δίποδων και απόδων ερπετοειδών· μοιάζει όμως να ταιριάζει εδώ για κάποιο λόγο, και οι ντόπιοι τη συμπαθούν, σίγουρα, παρότι φαίνονται άγριοι.

Θέλω να την αγγίξω. Αισθάνομαι πολύ έντονα ότι θέλω να την αγγίξω! Γιατί; Για να δω ότι όντως είναι αληθινή; Θέλω να τη σφίξω στην αγκαλιά μου. Είναι δυνατόν να την έχω ερωτευθεί;

Τη βλέπω να έρχεται προς το μέρος μου. Να έρχεται κοντά μου.

«Ποιος είσαι εσύ;» με ρωτά. «Δε θάπρεπε να ήσουν εδώ, έτσι δεν είσαι;»

«Μάλλον,» αποκρίνομαι – και θέλω να την αγγίξω. «Τυχαία ήρθα... νομίζω. Αρσένιο με λένε.»

«Όλα.»

«Σ’έχει δαγκώσει ονειρόφρις;»

«Τι;» Συνοφρυώνεται. «Τι εννοείς; Και τι είν’ αυτό το φίδι που πετά δίπλα σου; Κάτι... κάτι μού θυμίζει, νομίζω.»

«Τι σου θυμίζει;»

«Το έχω ξαναδεί. Ναι – το έχω ξαναδεί.»

«Πού;»

Η Όλγα γελά. «Θα με πιστέψεις αν σου πω ότι έχω συναντήσει τον Οφιομαχητή, και ότι αυτός είχε το συγκεκριμένο φίδι μαζί του; Αλλά τότε δεν πετούσε!»

«Κι εγώ ξέρω τον Οφιομαχητή,» της λέω, «και το φίδι – η Ευθαλία – είναι όντως δικό του, αλλά ήρθε μαζί μου.»

«Η Ευθαλία, ναι. Το όνομά της. Έτσι την έλεγαν. Είσαι φίλος του Οφιομαχητή, λοιπόν;» Στέκεται πολύ κοντά μου τώρα, νιώθω τα στήθη της επάνω στο στήθος μου.

Σκύβω και φιλάω τα χείλη της, τυλίγοντας το ένα μου χέρι γύρω από τη μέση της. Γελά μες στο στόμα μου καθώς η γλώσσα της γλιστρά βαθιά. Γαντζώνεται δυνατά επάνω μου. Αισθάνεται κι αυτή την ίδια έλξη;

«Πού συνάντησες τον Γεώργιο;» με ρωτά. «Είναι καλά; Έχω τόσο καιρό να τον δω, αλλά πάντα ακούω φήμες γι'αυτόν! Τα λιμάνια μουρμουρίζουν.»

Λύνω τον στηθόδεσμό της και πιάνω τα στήθη της, ένα μέσα σε κάθε χέρι. Και δεν φαίνεται να διαφωνεί. Οι αντίχειρές μου αγγίζουν τις στήτες θηλής της. «Στην Κεντρυδάτια,» της λέω. «Εκεί τον συνάντησα. Ήμουν τυφλός. Είμαι ακόμα τυφλός, μάλλον.»

Γελά. «Τυφλός; Δεν είσαι τυφλός!»

«Πάμε κάπου αλλού;» Τη θέλω, τώρα.

«Πού;»

Στρέφομαι στην Ευθαλία. «Να φύγουμε;»

Το αιωρούμενο φίδι μεγαλώνει, σχηματίζει πύλη ξανά. Πιάνω την Όλγα από το χέρι και την οδηγώ μέσα από την πύλη, στον λαβύρινθο, σ'ένα επιπλωμένο δωμάτιο που δεν ξέρω πώς βρέθηκε εδώ. Γελά πάλι και το γέλιο της είναι η πιο όμορφη και διεγερτική μουσική που έχω ακούσει. Τα χέρια της τραβάνε τα ρούχα μου, τα ξεκουμπώνουν, και σύντομα είμαστε γυμνοί επάνω στον μαλακό καναπέ, κάνοντας έρωτα: το πρόσωπό μου μέσα στα ξαναμμένα στήθη της καθώς με καβαλά. Και δεν φαίνεται να μπορούμε να τελειώσουμε: η έκσταση είναι διαρκής, συνεχόμενη... Δεν έχει κορύφωση;

Καθώς κάνουμε έρωτα, της λέω για τον Οφιομαχητή και για εμένα, και μου λέει κι εκείνη πώς τον γνώρισε – στη Μικρυδάτια, πριν από μερικά χρόνια (αν υποθέσουμε ότι οι δυο μας βρισκόμαστε στο ίδιο τώρα

– που δεν το θεωρώ καθόλου βέβαιο). «Σίγουρα δεν με παραμυθιάζεις;» τη ρωτάω.

«Εσύ,» μου λέει, «σίγουρα δεν με παραμυθιάζεις;»

«Το καταλαβαίνεις ότι ονειρευόμαστε, έτσι;»

«Ναι. Αλλά δεν έχω ξανασυναντήσει τέτοιο άντρα στα όνειρά μου.»

«Προσπαθείς να με κολακέψεις;»

Γελά.

«Ούτε εγώ έχω συναντήσει ξανά τέτοια γυναίκα στα όνειρά μου. Αναρωτιέμαι τι θα γινόταν αν σε συναντούσα και στην πραγματικότητα.»

Ακόμα – εξωφρενικά – συνεχίζουμε να κάνουμε έρωτα.

Η Όλγα γελά καθώς λικνίζεται επάνω μου. «Τι θα γινόταν;»

«Πηγαίνεις και μένεις με ερπετοειδείς;» τη ρωτάω.

«Στην πραγματικότητα τούς φοβάμαι.»

«Δε μπορώ να το πιστέψω.»

«Να το πιστέψεις!»

Και τότε, φτάνουμε σε οργασμό – συγχρόνως, νομίζω. Την ακούω να κραυγάζει καθώς νιώθω να παρασέρνομαι από μια ανεξέλεγκτη δύναμη–

–και πέφτω. Και είμαι τώρα ξαπλωμένος μέσα σε μια αίθουσα χωρίς έπιπλα, και η Όλγα δεν είναι μαζί μου. Μόνο η Ευθαλία αιωρείται μες στον χώρο, κάνοντας κύκλους και σπείρες. Το σώμα της δεν είναι τραυματισμένο πλέον, παρατηρώ.

Πού πήγε η Όλγα;

Σηκώνομαι όρθιος. Είναι δυνατόν να ήταν πραγματική; Αυτά που έλεγε για τις περιπέτειες της με τον Οφιομαχητή ακούγονταν τρελά. Αλλά, αν δεν ήταν πραγματική, τι ήταν; Μια φαντασίωσή μου; Δεν μπορεί...

«Όλγα!» φωνάζω βγαίνοντας απ'το δωμάτιο – και συνειδητοποιώ ξαφνικά ότι τώρα είμαι ντυμένος πάλι, αν και δεν θυμάμαι να ντύθηκα. «Όλγα! Είσαι εδώ;»

Κανείς δεν μου απαντά.

Μετά, όμως, καθώς βαδίζω μες στον λαβύρινθο, ο Ύπνος έρχεται από ένα άνοιγμα στ'αριστερά μου και μου λέει: Θες να την ξαναδείς; Μπορώ να σε οδηγήσω σ'αυτήν...

Προς στιγμή αισθάνομαι δελεασμένος – πολύ δελεασμένος – αλλά μετά θυμάμαι τις προειδοποιήσεις του Αλέξανδρου του Γηραιού. Ο Ομιχλοπρόσωπος μόνο να σε παραπλανήσει θέλει. Μην έχεις καμιά επαφή μαζί του. Καμιά. Είναι εξαιρετικά ύπουλος. Και όσο τον συναναστρέφεσαι τόσο πιο μεγάλη δύναμη αποκτά επάνω σου. Αν δεχτείς τα καλέσματά του, στο τέλος θα γίνεις δούλος του.

Γυρίζω και φεύγω.

Είσαι ανόητος, ονειρευτή, ακούω τη φωνή του πίσω μου. Ανόητος... Αν ήξερες μόνο τη δύναμη μέσα σου... Αν ήξερες...

Δεν του δίνω σημασία, και η φωνή παύει. Έχω απομακρυνθεί.

Από τα δεξιά μου βλέπω μια πόρτα. Την πλησιάζω, και το διάχυτο ασθενικό φως μού αποκαλύπτει ότι είναι εκείνη που έχει επάνω της λαξεμένο τον Διπλό Καταβροχθιστή· αλλά τώρα νομίζω πως σίγουρα είναι ο Διπλογενής Όφρις. Δεν ξέρω γιατί, όμως το νομίζω: έχω αυτή την πεποίθηση.

Κι αισθάνομαι ξάφνου ένα κάψιμο στο δεξί χέρι. Το κοιτάζω και δεν παρατηρώ τίποτα το ασυνήθιστο... εκτός από το σημάδι που άφησε η κερασφόρος οχιά επάνω μου. Και καταλαβαίνω ότι το κάψιμο από το σημάδι προέρχεται. Γιατί, όμως; Τι έκανα; Ή, μήπως, ο Ύπνος μού έκανε κάτι; Κάτι ύπουλο;

Απλώνω το δεξί μου χέρι κι αγγίζω την πόρτα με τον Διπλογενή Όφι– και το κάψιμο δυναμώνει. Γίνεται σχεδόν ανυπόφορο· μουγκρίζω. Αλλά η πόρτα ανοίγει σαν μονάχα ένα χάδι μου να ήταν αρκετό, και πίσω της αντικρίζω ανθρώπους συγκεντρωμένους σε μια αίθουσα που θυμίζει ναό. Ένας απ'αυτούς είναι και η ανόητη αδελφή μου. Στον τοίχο είναι λαξεμένη μια αναπαράσταση της Έχιδνας. Μπροστά της κάποιος ιερέας της είναι γονατισμένος. Ένας δίποδος ερπετοειδής στέκεται κοντά σ'ένα παράξενο μουσικό όργανο και πατά πλήκτρα. Τέσσερις άλλοι – δύο άντρες και δύο γυναίκες – άνθρωποι – παίζουν λυραύλους, και στο πάτωμα ανάμεσά τους είναι ξαπλωμένος–

Εγώ!

Ένας έντονος τρόμος με γεμίζει, το σημάδι στο χέρι μου με καίει ακόμα πιο δυνατά· το κάψιμο εξαπλώνεται σ'όλο το σώμα μου· κραυγάζω· τα πάντα σκοτεινιάζουν. Ευθαλία! Βοήθησέ με, Ευθαλία!

–Ξυπνάω...

...κι αντικρίζω σκοτάδι. Ακούγοντας την ιεροτελεστική μουσική τους γύρω μου. Επάνω στο στήθος μου, καθώς είμαι ξαπλωμένος στο πάτωμα, αισθάνομαι την Ευθαλία.

Ανασηκώνομαι, νιώθοντας μουδιασμένος. Η καταραμένη τελετή του Γηραιού απέτυχε, όπως φαίνεται. Απέτυχε!... Ο ανόητος!

Η Ευθαλία γλιστρά επάνω στον μηρό μου.

«Εγέρθη!» ακούω τη φωνή του Αλέξανδρου του Γηραιού, και η μουσική παύει.

Δεν βλέπω τίποτα. Τίποτα. Μόνο σκοτάδι...

Αλλά τι είναι αυτό; Κάτι υπάρχει εκεί, προς... προς μια άκρη του μυαλού μου. Γυρίζω – με το μυαλό μου και μόνο – και κοιτάζω.

Και βλέπω!

Γελάω. «Σας βλέπω,» τους λέω. «Σας βλέπω όλους!»

Αλλά τα μάτια μου δεν βρίσκονται εκεί όπου θα έπρεπε, και κινούνται από μόνα τους...

Οι κάτοικοι των Αγρών άρχισαν να έρχονται στο αρχηγείο του βασιλικού στρατού ανατολικά του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών και να παίρνουν όπλα από αυτά που είχε προστάξει ο Πρίγκιπας Αργύριος να φέρουν από το Γενικό Οπλοστάσιο της Ηχώπολης. Επίσης, φορτηγά γεμάτα εξοπλισμούς στέλνονταν σε πιο μακρινά μέρη των Αγρών απ'όπου οι κάτοικοι δεν μπορούσαν άμεσα να έρθουν. Ο Πρίγκιπας τούς έκανε το πολεμικό δώρο του και τους ζητούσε να το χρησιμοποιήσουν για να προστατευτούν όπως εκείνοι νόμιζαν.

Πολλοί από τους Αγροφύλακες είχαν σαστίσει από τούτη την απόφαση του μικρότερου γιου του Βασιλιά της Ηχώπολης, αλλά κανείς δεν διανοείτο να παρακούσει τις εντολές του. Ωστόσο, κάποιοι – ειδικά στους Ανατολικούς Αγρούς – άρχισαν να μουρμουρίζουν ότι, έτσι εξοπλισμένοι, οι χωρικοί μπορούσαν να κάνουν επανάσταση. Μπορούσαν να ξεσηκωθούν και να γίνει Ζέφυρου θύελλα η υπόθεση, Ζέφυρου θύελλα... Εκτός του ότι, μόλις οι χωρικοί χτυπούσαν τους Γενναίους, οι Γενναίοι θα ανταπέδιδαν, θα ζητούσαν εκδίκηση... Ναι, οι Αγροφύλακες ανησυχούσαν πολύ, και φοβόνταν. Κι αυτοί που ήταν στους Ανατολικούς Αγρούς έλεγαν ότι ο Πρίγκιπας Αργύριος, εκεί στο αρχηγείο του, στους Δυτικούς Αγρούς, δεν ήξερε τι έκανε, μα την Έχιδνα! Δεν ήθελε νάρθει εδώ να τους βοηθήσει αλλά έδινε όπλα στους χωρικούς! Αυτό θα τους έστελνε όλους στην κοιλιά του Αβυσσαίου όταν το μάθαιναν οι Γενναίοι! «Πρέπει να οργανωθούμε,» είπε ο Ιωάννης Φεκίζιος, ο Αρχιφύλακας των Άνω Ανατολικών Αγρών, «κι άς τον Πρίγκιπα να κάμνει ό,τι του φουσήξει.» Κι αναζήτησε την Αρχιφύλακα των Κάτω Ανατολικών Αγρών, τη Γιολάντα Ευμόνια, για να τα μιλήσουν μεταξύ τους και να δούνε τι θα γίνει.

Ο Οφιομαχητής δεν ήταν πια στο αρχηγείο του βασιλικού στρατού· είχε φύγει από εκεί μαζί με τους πρώτους χωρικούς που ήρθαν να πάρουν όπλα. Μαζί με τον Χρίστο του Κατώδρομου που κατέφτασε με το

φορτηγό του για να φορτώσει στην καρότσα όσα μπορούσε. Προτού φύγει, όμως, ο Γεώργιος είπε στον Πρίγκιπα: «Μην ξεχνάτε, Υψηλότητε, τι συμφωνήσαμε. Και να με ειδοποιήσετε αμέσως αν υπάρξει α-νάγκη.»

Ο Στρατηγός Φοίβος Ασλάβης στεκόταν παράμερα και τους παρακολουθούσε, καπνίζοντας. Αισθανόταν ότι δεν είχε κανέναν έλεγχο της κατάστασης, κι αναρωτιόταν τι ρόλο βαρούσε εδώ. Ο μαυρόδερμος ξένος και ο νεαρός Πρίγκιπας έκαναν το κουμάντο – οι δυο τους. Ή ίσως μονάχα ο μαυρόδερμος ξένος... ο μαυρόδερμος δαίμονας. Ο Φοίβος θυμόταν πολύ έντονα το όνειρό του. Τον Γεώργιο να έρχεται και να τον σκοτώνει, ξανά και ξανά και ξανά, μ'αυτό το σπαθί του, ενώ ο καταυλισμός ολόγυρα ήταν πνιγμένος στο αίμα... Τι είχε στο μυαλό του ο μαυρόδερμος δαίμονας; Θα μας καταστρέψει όλους. Θα μας καταστρέψει όλους! Ο Πρωτοφύλακας των Αγρών έριξε κάτω το τσιγάρο του, οργισμένα, και το έσβησε με τη μπότα του.

Εν τω μεταξύ, οι Γενναίοι συνέχιζαν τις τακτικές τους. Πήγαιναν και απαιτούσαν «έκτακτο φόρο» από τους κατοίκους των Αγρών, και τους ζητούσαν επίσης να πολεμήσουν μαζί τους όποτε θα τους καλούσαν – εναντίον του Βασιλιά που ήταν προδότης – για ένα καλύτερο αύριο! – για τους Αγρούς, βρε γαμώτο! Τώρα, όμως, άρχισαν να συναντούν αντίσταση. Όχι μονάχα μερικούς που αρνούσαν να τους πληρώσουν ή να πολεμήσουν γι'αυτούς. Άρχισαν να συναντούν πραγματική αντίσταση. Οι χωρικοί οχυρώνονταν μες στα σπίτια τους και τους χτυπούσαν: τους έριχναν με τόξα, με βαλλίστρες, με καραμπίνες και πιστόλια – πυροβόλα, ενεργοβόλα, ηχοβόλα. Κι άμα οι Γενναίοι ζύγωναν, τους υποδέχονταν με αγχέμαχα όπλα που ήταν για πόλεμο, όχι τίποτα ρόπαλα και τσεκούρια των αγρών, αλλά καλοφτιαγμένα σπαθιά και ξιφίδια, και πολεμικούς πέλεκεις και κεφαλοθραύστες, δόρατα και κοντάρια. Και οι χωρικοί δεν ήταν ντυμένοι με τα ρούχα τους μονάχα, μα με πανοπλίες φολιδωτές και αλυσιδωτές, ή από σκληρό δέρμα, όλες με αλεξίσφαιρη επένδυση. Και φορούσαν κράνη, και κρατούσαν ασπίδες. Δεν έμοιαζαν με γαμημένους χωρικούς, οι διαόλοι της Σιλοάρνης, σκέφτονταν οι Γενναίοι: με μισθοφόρους έμοιαζαν! Με πολεμιστές. Σε μια περίπτωση, μάλιστα, έφεραν κι ένα θωρακισμένο όχημα με γιγαντοβαλλίστρα επάνω! Είχε μεγάλους τροχούς και ήταν γεμάτο με ντόπιους

που πυροβολούσαν και τόξευαν από μέσα του σαν δαιμονισμένοι, φωνάζοντας και απειλώντας.

Πώς ήταν δυνατόν νάναι εξοπλισμένοι έτσι – και τόσο ξαφνικά; αναρωτιόνταν οι Γενναίοι. Ποιος τους είχε εξοπλίσει;

«Το πολεμικό όχημα είχε απάνω του το έμβλημα του Βασιλιά της Ηχώπολης, Ιωάννα,» είπε ο Μάρκος, ένας από τους πιο έμπιστους της Ιωάννας των Αγρών, έχοντας μόλις έρθει στον καταυλισμό της που τώρα ήταν κοντά στις πηγές του ποταμού Νόρκου, στα νοτιοδυτικά Κάτω Ρινέα.

«Το γέρικο σκυλί θαρρεί να μας δαγκώσει μοιράζοντας όπλα απ’άκρη σ’άκρη στους Αγρούς!» είπε η Ιωάννα, οργισμένη. «Μη λυπάστε αυτούς που πάνε να σας χτυπήσουνε,» πρόσταξε, γι’ακόμα μια φορά σήμερα, από το μεσημέρι και ύστερα που είχε πληροφορηθεί για την αντίσταση των χωρικών. «Αυτούς που μας κάνουν τους καμπόσους, με όπλα ή όχι – τους σκοτώνουμε! Για να μάθουνε όλοι ότι δεν είναι κανείς να κοτά να τα βάλει με τους Γενναίους! Είμαστε οι αφέντες των Αγρών! Κι όποιος δεν είναι μαζί μας είν’ εχθρός των Αγρών και προδότης!»

Ιωάννα! φώναξαν οι Γενναίοι που ήταν συγκεντρωμένοι αντίκρου της ακούγοντάς την. Ιωάννα των Αγρών! Ιωάννα! Ιωάννα! Βασίλισσα Ιωάννα! Βασίλισσα των Αγρών!

«Ο Βασιλιάς,» τους είπε μεγαλόφωνα εκείνη, «είναι απεγνωσμένος, ο κακότυχος της Σιλοάρνης, για να σκορπίζει τα όπλα του έτσι δα στους χωρικούς! Οι μέρες του είναι μετρημένες! Μετρημένες!»

Αλλά οι οπλισμένοι χωρικοί, όπως σύντομα αποδείχτηκε, δεν ήταν το μοναδικό τους πρόβλημα. Το επόμενο ξημέρωμα, στους Βόρειους Αγρούς, καθώς χτυπούσαν μια προδοτική αγροικία που οι κάτοικοί της είχαν τολμήσει να χρησιμοποιήσουν όπλα εναντίον τους, ένας καβαλάρης ήρθε ολοταχώς επάνω σε δίκυκλο. Οι μεταλλικοί τροχοί του τίνιζαν αποδώ κι αποκεί το καλοκαιρινό χορτάρι, η μηχανή του ούρλιαζε. Η κάπα του ανέμιζε πάνω από τους ώμους του μαζί με τα πράσινα μαλλιά του. Το δέρμα του προσώπου του φαινόταν κατάμαυρο μες στο έντονο καλοκαιρινό φως του Πρώτου Ήλιου, σαν κάτι ξεχασμένο εδώ από τη βαθιά νύχτα. Στο χέρι του ήταν ένα βελονοβόλο το οποίο έριξε δύο δηλητηριασμένες βελόνες, που η μία έκανε έναν Γενναίο να μολιάσει πατόκορφα – Αγκαλιά Μουδιάστρας – και η άλλη έκανε μια

Γενναία να ουρλιάζει και να ουρλιάζει και να ουρλιάζει, ξέφρενα – Εν-δότερες Φλόγες.

Ύστερα, το Φιλί της Έχιδνας ήταν στη γροθιά του Οφιομαχητή, όχι το βελονοβόλο πλέον, και χτυπούσε τους Γενναίους καθώς περνούσε από δίπλα τους, κόβοντας χέρια, κόβοντας κεφάλια, λιανίζοντας σώματα, σπάζοντας τροχούς δίκυκλων, κόβοντας τιμόνια, σκοτώνοντας άλογα. Τράπηκαν σε φυγή, κακήν-κακώς, κυνηγημένοι από τους εξαγριωμένους, οπλισμένους χωρικούς.

Ο Γεώργιος σταμάτησε το δίκυκλό του και, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του, σκούπισε τη λεπίδα του Φιλιού της Έχιδνας επάνω στα ρούχα ενός Γενναίου που ήταν σκοτωμένος στο έδαφος πλάι του.

Οι χωρικοί τον πλησίασαν, κι ένας απ’αυτούς – ένας σαρανταπεντάρης άντρας με ψαρά μαλλιά και λευκό-ροζ δέρμα, ο οποίος κρατούσε σπαθί στο ένα χέρι και καραμπίνα στο άλλο και ήταν ντυμένος με αλυσιδωτή πανοπλία (και ο Γεώργιος νόμιζε ότι έμοιαζε με κωμική αναπαράσταση μισθοφόρου έτσι όπως πήγαινε) – είπε στον Οφιομαχητή: «Εσύ πρέπει νάσ’ αυτός που λέν’, ε; Ο μαυρόδερμος ξένος που έστειλε δω ο Αστερίωνας. Αυτός που τάβαλε με τους Γενναίους στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών και τώρα είναι με το στρατό του Βασιληά. Εσύ δεν είσαι;»

«Γεώργιο με λένε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κι εσύ ποιος είσαι, φίλε;»

Ο άντρας χαμογέλασε, και γέλασε βραχνά. «Μα τον Αστερίωνα, άθρωπέ μου! Θαρrouσα πως ίσως και νάσουνα παραμύθι, να πούμε, για να σε πω την αλήθεια. Ναι, το θαρrouσα.»

«Δεν είμαι παραμύθι,» τον διαβεβαίωσε ο Οφιομαχητής. «Έτσι νομίζω, τουλάχιστον.» Θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας στην πλάτη του.

Ο άντρας γέλασε ξανά. «Θα μείνεις εδώ τώρα; Μαζί μας; Έστειλ’ ο Βασιληάς το στρατό τ’ εδώ;»

«Όχι. Μόνος μου είμαι.»

«Είσ’ αρκετός όμως μόνος σου, θαρrou!»

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησε ξανά ο Γεώργιος.

«Να με συμπαθάς που δεν τόπαμ’ ακόμα.» Έριξε κάτω και τα δυο του όπλα – καραμπίνα και σπαθί – κι έτεινε το χέρι του προς τον Οφιομαχητή. «Νικόλαος Χαριλάνης. Αρχισυντεχνίτης των Βόρειων Αγρών.»

Ο Γεώργιος τού έσφιξε το χέρι (αν και όχι πολύ δυνατά, φυσικά, για να μην του το σπάσει). «Χάρηκα, Αρχισυντεχνίτη.»

«Μη θαρρείς πως είναι και καμιά σπουδαία θέση αυτή. Μοναχός μου είμ' ολόκληρη η Συντεχνία Βόρειων Αγροτοποιμένων. Πιο πολύ αγγαρεία, να πούμε, παρά όφελος. Άσε το τι τραβούμε εδώ, μάστορα – και τώρα έρχονται και μας ζητούνε κι άλλο φόρο από πάνω και να πολεμήσουμε και γι'αυτούς κατά του Βασιλιά. Ε, μα ώς εδώ και μη παρέκει πια, που η Έχιδνα να τις δαγκώσει!»

Ο Γεώργιος κοίταζε την αγροικία. «Δεν είχατε πολλές ζημιές, έτσι;»

«Όχι. Ήρθε νωρίς, ευτυχώς· αλλιώς θάχε γίνει εδωνά πέρα... άσε. Μας είχανε στριμώξει, είν' η αλήθεια. Αλλά έλα τώρα, θα σε φιλοξενήσω.»

«Ναι, έλα,» πρόσθεσε μια γυναίκα που έμοιαζε λίγο μικρότερη από τον Νικόλαο Χαριλάνη – η σύζυγός του, μάλλον, υπέθεσε ο Οφιομαχητής. «Το σπίτι μας είν' και δικό σου. Αυτοί οι λωλοί θα τόχανε κάψει άμα δε φαινόσουνα, ξένε.»

«Δυστυχώς δεν μπορώ να μείνω,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Πού έχεις να πας;» ρώτησε ο Νικόλαος.

«Οπουδήποτε με χρειάζονται.»

«Τόχεις βάλει κατά νου να σώσεις μοναχός σου όλους τους Αγρούς, μα τον Αστερίωνα;»

«Υποσχέθηκα σε κάποιον πως θα βοηθήσω όσο μπορώ.» Ο Γεώργιος ενεργοποίησε ξανά τη μηχανή του δίκυκλού του.

«Να μη σε φιλέψουμε κάτι, πρώτα;» πρότεινε η γυναίκα. Κι εκείνος δεν μπόρεσε ν'αρνηθεί ένα δέμα γεμάτο τοπικά φαγητά κι ένα μπουκάλι μπίρας Βόρειων Αγρών. Εν τω μεταξύ, κοίταζαν με κάποια περιέργεια το φίδι που ήταν τυλιγμένο στον πήχη του.

«Ευχαριστώ,» τους είπε ο Οφιομαχητής. «Θα τα ξαναπούμε, μάλλον.» Κι έφυγε, τρέχοντας μες στους Αγρούς.

Η Ιωάννα των Αγρών δεν άργησε να μάθει για το περιστατικό, και καταράστηκε μες στον καταυλισμό της. Αυτός ο καταραμένος μαυρόδερμος δαίμονας ξανά! Τον είχε αμολήσει καταπάνω τους σαν κυνηγόσκυλο ο Βασιλιάς. Στρατός δεν είχε ακόμα έρθει να τους αντικρίσει – δεν κοιτούσαν οι Αγροφύλακες! – αλλά ο ξένος είχε έρθει. Τι θαρρούσε ο ξεμωραμένος τρελόγερος της Ηχώπολης, ότι ένας άνθρωπος – ακόμα

και με τη δύναμη τ'Αστερίωνα μέσα του – μπορούσε να διώξει τους Γενναίους απ'όλους τους Αγρούς; Ήτανε γελασμένος! Γελασμένος!

Αλλά η Ιωάννα, αν και δεν ήθελε να το δείξει στους ανθρώπους της, τον φοβόταν αυτό τον ξένο. Τίποτα μέχρι στιγμής δεν φαινόταν να μπορεί να τον σταματήσει. Ήταν τέρας. Ήταν χειρότερος από τον Βόρειο Χοίρο. Χειρότερος από οποιονδήποτε άλλο εχθρό είχαν οι Γενναίοι της αντιμετώπισει. Ο Γκρίζος Γέρος είχε υποσχεθεί ότι θα φρόντιζε για δαύτον, μα δεν τον είχε ξεπαστρέψει ακόμα. Γιατί; Τι περίμενε; Μήπως, τελικά, δεν μπορούσε;

Χιλιόμετρα μακριά από τον καταυλισμό των Γενναίων, πέρα από τον ποταμό Νόρκο και προς τα νοτιοδυτικά, στο αρχηγείο του στρατού του Βασιλιά έρχονταν νέα από τους Αγροφύλακες για την αντίσταση των χωρικών καθώς και για τις ξαφνικές εμφανίσεις του μαυρόδερμου ξένου – του Γεώργιου από τη Σεργήλη. Μέχρι στιγμής, ενώ το μεσημέρι είχε έρθει και οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό χτυπώντας με τρομερή ζέστη τους Αγρούς, τρεις περιπτώσεις εμφάνισης του ξένου ανέφεραν οι Αγροφύλακες: δύο στους Βόρειους Αγρούς (και η μία, μάλιστα, στην αγροικία του ίδιου του Αρχισυντεχνίτη των Βόρειων Αγροτοποιμένων η οποία είχε κινδυνέψει απ'τους Γενναίους) και μία στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς, όπου ο Γεώργιος είχε επιτεθεί στους Γενναίους που χτυπούσαν ένα χωριό ενώ οι τοπικοί Αγροφύλακες είχαν μόλις τραπεί σε φυγή. Καθώς ο ξένος πολεμούσε, οι ντόπιοι αναθάρρησαν και έδιωξαν τους Γενναίους πολύ γρήγορα. Οι Αγροφύλακες επέστρεψαν όταν πια ήταν αργά, και οι χωρικοί τούς χλεύαζαν ανοιχτά, ενώ κάποιοι, μάλιστα, τους βρίζανε, τους κατηγορούσαν, και έκαναν προσβλητικές χειρονομίες προς το μέρος τους.

«Απαράδεκτο!» μούγκρισε ο Στρατηγός Φοίβος Ασλάβης, ο Πρωτοφύλακας των Αγρών. «Σας το είπα, Υψηλότατε, πως το να τους δώσουμε όπλα θα είχε ανεπιθύμητα αποτελέσματα. Θαρρούνε τώρα ότι είναι αφέντες κι ανεξάρτητοι. Ο Ζέφυρος φυσά μες στα μυαλά τους, και σε λίγο δε θα ξέρουνε τι τους γίνεται, και η κατάσταση θάχει φύγει απ'τον έλεγχο!»

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας Αργύριος χαμογελώντας, «δεν παρατηρώ κανένα πρόβλημα.» Ήταν ευχαριστημένος με όσα άκουγε, πολύ ευχαριστημένος. Αισθανόταν ότι όντως – όντως – έκαναν κάτι εδώ που

βοηθούσε, επιτέλους, τους χωρικούς. «Όλα πάνε σύμφωνα με το σχέδιό μας, Στρατηγέ.»

Σύμφωνα με το σχέδιο του μαυρόδερμου δαίμονα! σκέφτηκε ο Φοίβος Ασλάβης. Και ποιος ξέρει τι έχει τελικά στο νου του αυτός ο τρισκατάρατος... Χτες βράδυ ο Φοίβος τον είχε δει πάλι στα όνειρά του, και ξανά ο ξένος τον σκότωνε με το δαιμονικό σπαθί του που είχε παράξενα χαράγματα στη λεπίδα. Κι όταν ο Φοίβος είχε ξυπνήσει είχε δει περισσότερα σημάδια επάνω στο σώμα του, εκεί όπου το ονειρικό όπλο του μαυρόδερμου δαίμονα τον είχε καρφώσει. Και σκεφτόταν τώρα ότι όλα τούτα δεν μπορεί να ήταν τυχαία. Τέτοια όνειρα, μα τους θεούς, δεν μπορεί να ήταν τυχαία. Κάποιος, ή κάτι, ήθελε να τον προειδοποιήσει – οι ίδιοι οι θεοί της Υπερυδάτιας, πιθανώς. Ο Φοίβος αισθανόταν σίγουρος ότι αυτός ο ξένος είχε έρθει για να φέρει την καταστροφή των Αγρών. Και ποιος θα τον σταματούσε; Ο Πρωτοφύλακας συλλογίζόταν ότι μονάχα εκείνος ίσως μπορούσε να τον σταματήσει...

Στην Ηχώπολη, επίσης, δεν άργησαν να έρθουν τα νέα για την αντίσταση των χωρικών: Οι κάτοικοι των Αγρών χτυπούσαν τους Γενναίους. Τους χτυπούσαν με όπλα. Πολλά όπλα. Και είχαν και πανοπλίες, και ασπίδες. Ακόμα και πολεμικά οχήματα. Πού μπορεί να είχαν βρει τέτοια πράγματα; Μονάχα μία απάντηση υπήρχε: ο Βασιληάς τούς τα είχε δώσει.

Ο ίδιος ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, ακούγοντάς το αυτό, ρώτησε τι συνέβαινε. Ποιος είχε εξοπλίσει έτσι τους χωρικούς, μα την Έχιδνα; Πώς απέκτησαν τα όπλα; Αυτό δεν ήταν σύμφωνο με τους νόμους των Αγρών!

Όταν έγιναν οι σωστές ερωτήσεις στους σωστούς ανθρώπους, οι πληροφοριοδότες του Βασιληά τού ανέφεραν ότι το Γενικό Οπλοστάσιο της Ηχώπολης είχε αδειάσει. Τίποτα δεν είχε μείνει εκεί–

«Τι!» φώναξε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, καθώς βρισκόταν στην Αίθουσα του Θρόνου (αλλά όχι καθισμένος στον θρόνο) μαζί με δικούς του ανθρώπους, με τους οποίους πριν από λίγο συζητούσε για την κατάσταση στους Αγρούς. «Τι μου λέγεις; Πού πήγαν τα όπλα;»

«Ο γιος σας, Μεγαλειότατε, ο Πρίγκιπας Αργύριος, πρόσταξε να τα πάρουν αποκεί και να τα μεταφέρουν στο αρχηγείο του στρατεύματος.»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρουμε, δεν είπε. Απλά έδωσε αυτή τη διαταγή. Φορτηγά ήρθαν απ'τον στρατό και τα πήρανε όλα, καθώς και άλογα και πολεμικά οχήματα. Οτιδήποτε είχαμε εφεδρικό πάρθηκε.»

«Αφήνοντας την πόλη απροστάτευτη;» φώναξε ο Γεννάδιος.

«Οι φρουροί έχουν ακόμα τα όπλα τους, Βασιληά μου...» αποκρίθηκε ο άντρας, μοιάζοντας αμήχανος.

«Μια στιγμή!» μούγκρισε ο Πρίγκιπας Κοσμάς, που έτυχε να είναι εκεί, εκείνη την απογευματινή ώρα. «Για να το καταλάβουμε καλά ετούτο: Ο Αργύριος πήρε τα όπλα απ'το Γενικό Οπλοστάσιο και τα μοίρασε στους χωριάτες;»

«Έτσι... έτσι φαίνεται, Υψηλότατε,» απάντησε ο άντρας, δείχνοντας να φοβάται τον Πρίγκιπα πιο πολύ από τον Βασιλιά της Ηχώπολης.

«Και τους αφήσατε, ρε τσομπάνηδες!;» κραύγασε ο Κοσμάς, σείοντας τη γροθιά του καθώς ζύγωνε τον άντρα.

«Εμείς, Πρίγκιπά μ', δεν είχαμε λόγο, δεν το ξέραμε καν' πού να το ξέρ-;»

«Θα ΕΠΡΕΠΕ να το ξέρετε, ρε ΖΩΑ!» φώναξε ο Κοσμάς και τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στο πλούσιο χαλί της αίθουσας. «Τι θαρρεί πως κάνει ο μικρός εκεί πέρα; Τούχει φυσήξει ο Ζέφυρος τα μυαλά, μου φαίνεται, πατέρα,» είπε στρέφοντας το οργισμένο βλέμμα του στον Γεννάδιο τον Δεύτερο. «Αν και δε θέλω να μπλέκομαι στις δουλειές άλλων – κι αυτή είναι δουλειά του Ασλάβη, κανονικά – ζητώ την άδειά σου να πάω στο αρχηγείο τους. Να δω και τι στη βατραχομάνα του Λοκράθου λέγει ο Ασλάβης για όλα τούτα! Συμφωνεί ο καταραμένος; Έχουνε όλοι τους λωλαθεί εκεί πέρα;»

«Να πας,» του είπε ο Βασιλιάς της Ηχώπολης, συνοφρυωμένος, συλλογισμένος.

«Αλλά μην κάνεις σκηνή με τον αδελφό σου!» τόνισε η Βασίλισσα Ευσταθία που στεκόταν κοντά τους. «Μη σας δουν ο Στρατηγός κι οι Αγροφύλακες να τσακώνεστε αναμεταξύ σας. Δε δημιουργεί καλή εντύπωση αυτό.»

«Μη φοβάσαι, μητέρα· ξέρεις πόσο διακριτικός είμαι,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας Κοσμάς, κι έφυγε από την Αίθουσα του Θρόνου σαν εξαγριωμένος αγριόχοιρος, κλοτσώντας στο διάβα του τον

πληροφοριοδότη που ήταν ακόμα πεσμένος στο χαλί λες και περίμενε την άδεια του Βασιληά για να σηκωθεί.

«Τι κάμνεις εκεί κάτω, άνθρωπέ μου;» ρώτησε ο Γεννάδιος τον πληροφοριοδότη καθώς τώρα εκείνος μούγκριζε κρατώντας τα πλευρά του. «Για κρεβάτι το πέρασες; Σήκω πάνω!»

5

Δεν πηγαίνω να μιλήσω στην Αθανασία προτού φύγουμε· ζητάω μόνο από την Ιωάννα των Φιδιών να της πει ότι έχω μια δουλειά και πρέπει να αποχωρήσω, αλλά θα επιστρέψω, θα κρατήσω την υπόσχεσή μου, να μην αμφιβάλλει γι' αυτό.

«Θα θυμώσει αν φύγεις τόσο ξαφνικά,» με προειδοποιεί η Ιωάννα, και, κρίνοντας από την έκφρασή της, μάλλον νομίζει πως η Αρχιέρεια θα τα βάλει με τη μαντατοφόρο – δηλαδή, εκείνη. «Μίλα της εσύ, καλύτερα. Τόσο πολύ βιάζεσαι;»

«Δυστυχώς,» αποκρίνομαι. «Πρέπει να ξεκινήσω τώρα.» Έχω ήδη αρχίσει να ντύνομαι, και τελειώνω πια. Ήμουν ουσιαστικά ντυμένος, άλλωστε· μόνο τις μπότες και την κάπα μου είχα βγάλει καθώς περίμενα την Ιωάννα και τη Λουκία να επιστρέψουν από την Ιλφόνη με ό,τι είχαν καταφέρει να μάθουν για τον Ευστάθιο Λιρκάδιο και το πλοίο του.

Η απάντησή μου δεν μοιάζει ν'αρέσει στην Ιωάννα των Φιδιών· καθόλου.

«Πού πάμε;» με ρωτά η Λουκία, η οποία είναι ήδη έτοιμη.

«Θα σου πω στο δρόμο.» Δε θέλω να το μάθει η Ιωάννα, γιατί τότε θα το μάθει και η Αθανασία.

Βγαίνουμε απ'το δωμάτιό μου και ο Ακατάλυτος κι ο Βικέντιος μάς ακολουθούν, ο ένας σαν σκιά κοντά στο πάτωμα, ο άλλος φτερουγίζοντας. Δεν είχα δει τον γάτο να μπαίνει στο δωμάτιο όταν η πειρατίνα και η ιέρεια ήρθαν· ο καταραμένος μπορεί πραγματικά να γίνει αόρατος όταν θέλει.

Κατεβαίνουμε από τον δεύτερο όροφο του Διπλόφωως Πύργου και φτάνουμε στο γκαράζ του Ναού, πίσω από το κυρίως οικοδόμημα, ανάμεσα στους ψηλούς βράχους. Ανεβαίνω στο δίκυκλο που η Αρχιέρεια μού είχε παραχωρήσει και τις προηγούμενες φορές, και η Λουκία ανεβαίνει πίσω μου. Ο Ακατάλυτος πηδά στην αγκαλιά της.

«Πού πηγαίνουμε, λοιπόν; Τι τρέχει;»

«Ο Κλεάνθης,» της λέω. «Πρέπει να τον συνοδέψουμε.» Ενεργοποιώ τη μηχανή και μας βγάζω απ'το γκαράζ, στην αμμουδιά δίπλα στον Ναό. Ο Βικέντιος, φτεροκοπώντας, έρχεται και γαντζώνεται στον ώμο μου. Μοιάζει αποφασισμένος να με ακολουθήσει οπουδήποτε. Ακόμα ένας τρελός...

Στρίβω, τινάζοντας άμμο μες στη νύχτα, κάτω από το φεγγαρόφωτο, ενώ ο χειμερινός αέρας κάνει τη θάλασσα ν'αφρίζει και ψηλά κύματα να σηκώνονται. Πιάνω τον χωματόδρομο που οδηγεί προς το Κατωβράχι και τον ακολουθώ.

«Πού;» με ρωτά η Λουκία. «Πού θα τον συνοδέψουμε;»

«Δε μπορείς να μαντέψεις;»

«Πραγματικά, όχι. Έχει τίποτα φίλους ή συγγενείς σε κάποια κοντινή πόλη;»

«Στο άντρο της Βασίλισσας θα τον πάμε, Λουκία.»

«Α... Ελπίζω να με ξαναφήσουν να φύγω...»

«Αφού σε άφησαν μία φορά...»

«Τη Διονυσία δεν είναι πρόθυμοι να την αφήσουν,» μου θυμίζει. «Έτσι δεν είναι;»

«Ναι, δυστυχώς, έτσι φαίνεται να είναι.»

«Ο Κλεάνθης καταλαβαίνει πού πάει να μπλέξει;»

«Απόλυτα.»

Φτάνουμε στο Κατωβράχι, πλησιάζουμε το Σημάδι του Όφεως, και σταματώ το δίκυκλο μπροστά του. Κατεβαίνουμε και μπαίνουμε στην τραπεζαρία του πανδοχείου. Κανείς δεν είναι εκεί εκτός από τρεις κουλουφόρους που κάθονται σ'ένα τραπέζι πίνοντας απόκρασο και παίζοντας Πλοκάμια του Χρήματος. Δε μπορεί να είναι άλλοι...

Και όντως, δεν είναι άλλοι. Ο Νικόλαος λέει: «Σας το είπα! Ήρθε πριν απ'το ξημέρωμα.»

«Σκοπεύατε να ξενυχτίσετε περιμένοντάς με;» τους ρωτάω.

«Εγώ, ούτως ή άλλως, δεν αισθανόμουν βολικά εδώ για να κοιμηθώ,» παραδέχεται ο Κλεάνθης πίσω από τα τραπουλόχαρτα που κρατά στο χέρι του.

«Μας έχει λιανίσει,» διαμαρτύρεται ο Λεωνίδας κοιτάζοντάς με. «Άμα δεν ερχόσουν τώρα, απλόκαμοι θα καταλήγαμε.»

«Συγγνώμη,» λέει ο Κλεάνθης, χαμογελώντας, «αλλά τυχαίνει να χρειάζομαι οχτάρια.»

«Απατεώνας είναι,» σχολιάζει ο Νικόλαος, και πίνει μια γουλιά από κρασο.

Η Λουκία κοιτάζει τον Κλεάνθη υπομειδιώντας, σαν να σκέφτεται να τον προκαλέσει. Εγώ τού λέω: «Ελπίζω στην ύπαιθρο να αισθάνεσαι πιο βολικά για ύπνο απόψε.»

«Φεύγουμε;»

«Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο, σωστά;»

«Σίγουρα.»

«Είστε έτοιμοι;»

«Τα πράγματά μας μαζί μας τα έχουμε,» μου λέει ο Νικόλαος, και ο Λεωνίδας γνέφει καταφατικά.

«Πάμε, λοιπόν.» Βγάζω ένα χαρτονόμισμα των πενήντα οκταπόδων και το ρίχνω πάνω στο τραπέζι τους: φιλοδώρημα για τον πανδοχέα. Ήταν καλός μαζί μας, κι εξαιτίας μας έφαγε ενεργειακή ριπή από τα καταραμένα βατράχια, αυτά τα μιάσμ- αυτές τις λέρες του Λοκράθου.

Βγαίνουμε απ'το πανδοχείο, και ρωτάω τα δύο τα Τέκνα: «Τα οχήματά σας πού τα έχετε;»

«Από πίσω, εδώ,» αποκρίνεται ο Λεωνίδας, και μπαίνουν σ'ένα σκοτεινό δρομάκι πλάι στο Σημάδι του Όφρεως, ένα μέρος πολύ στενό.

Καβαλάω το δίκυκλό μου και ενεργοποιώ τη μηχανή. Η Λουκία κάθε-ται πίσω μου. Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει μες στην αγκαλιά της. Ο Βικέντιος φτερουγίζει πάνω απ'τα κεφάλια μας.

Ένα φως σκίζει το σκοτάδι του στενοσόκακου, και ο Νικόλαος έρχεται καβάλα στο δίκυκλό του. Ο Λεωνίδας τον ακολουθεί επάνω στο δικό του δίκυκλο.

Ο Βικέντιος πιάνεται ξανά στον ώμο μου.

«Θάρθει μαζί μας και η πτερόσαυρα;» ρωτά ο Νικόλαος, κοιτάζοντάς τον.

«Γιατί, την υποπτεύεσαι;» αποκρίνομαι, και στρίβω, βάζοντας τους τροχούς μου σε κίνηση.

Ο Κλεάνθης ανεβαίνει πίσω από τον Λεωνίδα, και τα δύο Τέκνα με ακολουθούν. Αφήνουμε το Κατωβράχι και κατευθυνόμαστε βόρεια, επάνω στον χωματόδρομο, φωτίζοντάς τον με τους προβολείς μας.

«Πώς θα φτάσουμε στο Ψυχροδάσος από εδώ;» ρωτάω. «Δε θα ήταν συνετό να στρίψουμε δυτικά για να περάσουμε από την Ιλφόνη, και ευθεία, προς τα βόρεια, είναι το Σπάραχνο – και τα δίκυκλά μας δεν είναι υδατοχήματα. Υπάρχει καμιά γέφυρα στον ποταμό Αλκόνο εκεί πέρα, κοντά στη λίμνη;»

«Δεν ξέρω για καμιά,» αποκρίνεται ο Λεωνίδας.

«Μη μου πείτε ότι θα πρέπει να κάνουμε τον γύρο του Σπάραχνου ώστε να φτάσουμε στην Ψυχρόπολη και από εκεί να πάμε στο Ψυχροδάσος...»

«Γιατί όχι;» λέει ο Νικόλαος. «Τα οχήματά μας είναι γρήγορα· δε θ'αργήσουμε να φτάσουμε.»

«Θα κάνουμε δυο, τρεις ώρες. Δε μπορεί να κάνουμε λιγότερο–» Ακούω έναν θόρυβο από ψηλά, από τον ουρανό. Υψώνω το βλέμμα μου, κοιτάζοντας. Κάτι μόλις πέρασε από πάνω μας. Σίγουρα όχι ελικόπτερο· κάποιο αεροπλάνο. Είναι δυνατόν να είναι τα βατράχια ξανά; Κρατάω υπό έλεγχο την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Ο άλλος τρόπος είναι να κολυμπήσουμε...» λέει ο Νικόλαος, που δεν μοιάζει να έχει δώσει σημασία στο αεροσκάφος – γιατί αποκλείεται να μην το άκουσε.

«Ή,» προσθέτει η Λουκία, «να κουρσέψουμε.» Και φαίνεται να της αρέσει η ιδέα. «Υπάρχουν χωριά με βάρκες στις όχθες του Σπάραχνου. Πηδάμε πάνω σε μία, τη βάζουμε μπροστά, και φύγαμε.»

«Σου έχω πει,» της θυμίζω, «ότι προτιμώ να μην κλέβω εκτός αν είναι ανάγκη.»

«Έχεις χαλάσει, Καπετάνιε μου. Έχεις χαλάσει πολύ.»

«Η ιδέα της δεν είναι κακή,» λέει ο Νικόλαος. «Κι ο σκοπός μας είναι ιερός· φέρνουμε ένα καινούργιο μέλος στον Κύκλο, και πρέπει ν'αποφύγουμε και τα μιάσματα.»

«Ποια μιάσματα; Κανείς δεν μας κυνηγά τώρα,» του λέω. Αλλά τι ήταν εκείνο το αεροπλάνο;

«Ναι, όμως εξακολουθούν να ψάχνουν για τον Κλεάνθη.»

Ο Λεωνίδας λέει: «Αν κλέψουμε βάρκα θα πρέπει μάλλον ν'αφήσουμε τα δίκυκλα και μετά να οδοιπορήσουμε μες στο δάσος.»

«Αυτό,» παραδέχεται η Λουκία, που δεν την ενθουσιάζουν οι οδοιπορίες, «δεν το είχα σκεφτεί. Πάμε από Ψυχρόπολη καλύτερα.»

«Το δάσος δεν βολεύει, έτσι κι αλλιώς, να το διασχίζεις με όχημα,» λέει ο Νικόλαος.

«Μπορείς, όμως, να περάσεις μέσα από τη βλάστηση με δίκυκλο,» τονίζει η Λουκία. Μάλλον, μία οδοιορία μες στο Ψυχροδάσος τής ήταν αρκετή για τούτο τον χειμώνα. «Ο Λεωνίδας έχει δίκιο: μαλακία ήταν αυτό που πρότεινα. Πιο πολύ θα καθυστερήσουμε κλέβοντας βάρκα. Πάμε από Ψυχρόπολη, Γεώργιε.»

Αυτός φαίνεται να είναι ο πιο λογικός δρόμος, για την ώρα. «Πάμε από Ψυχρόπολη,» συμφωνώ.

«Εσύ μάς οδηγείς, Οφιομαχητή,» λέει ο Νικόλαος, δοκιμάζοντας γι'ακόμα μια φορά την οργή του.

Φτάνουμε στη λιθόστρωτη δημοσιά, εκεί όπου ο χωματόδρομος τελειώνει, στρίβουμε ανατολικά–

–και βλέπουμε φώτα να έρχονται προς τη μεριά μας, σκίζοντας τα σκοτάδια της νύχτας. Ένα θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα, με δύο δίκυκλα εκατέρωθέν του. Οι καβαλάρηδες τους φοράνε κλειστά κράνη και πανοπλίες. Έχουν όπλα επάνω τους. Ο ένας μάς γνώφει να σταματήσουμε, φωνάζοντας: «Στο όνομα της Φύλακα της Ιλφόνης! Στο όνομα της Φύλακα της Ιλφόνης!» ενώ το τετράκυκλο όχημα έχει ήδη σταματήσει, γυρίζοντας στο πλάι, κόβοντάς μας τον δρόμο. Και επάνω του διακρίνω τον Δαίμονα της Ιλφόνης, το έμβλημα των Φυλάκων.

«Τα μιάσματα!» γρυλίζει ο Νικόλαος.

Δε μπορεί να ξέρουν ότι είμαστε εμείς· κανείς δεν μας ακολουθούσε, ο δρόμος ήταν άδειος πίσω μας. Εκτός αν αυτό το αεροσκάφος.... Αλλά δεν έχω χρόνο για σκέψεις – ό,τι κι αν συμβαίνει, δεν μπορούμε να τους αφήσουμε να μας σταματήσουν. Ακόμα κι αν δεν ξέρουν πως είμαστε εμείς, αν απλά κάνουν ελέγχους επάνω στη δημοσιά ψάχνοντας για τον Κλεάνθη (το πιθανότερο), πάλι θα μας αναγνωρίσουν αμέσως.

Στρίβω το δίκυκλό μου, βγάζοντάς το από τον λιθόστρωτο δρόμο, προς τα βόρεια, φωνάζοντας στα Τέκνα: «Μαζί μου!»

Και με ακολουθούν.

«Σταθείτε!» κραυγάζει πίσω μας ο οδηγός του δίκυκλου. «Στ'όνομα της ΦΥΛΑΚΑ ΤΗΣ ΙΛΦΟΝΗΣ! ΣΤΑΘΕΙΤΕ!» Και μας καταδιώκει μαζί με το άλλο δίκυκλο και με το τετράκυκλο επίσης· βγαίνουν κι αυτοί από τη δημοσιά. Ενεργειακές ριπές στραφταλίζουν στο κατόπι μας.

«Πάλι τα ίδια, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου!» μουγκρίζει η Λουκία, πιασμένη στην πλάτη μου· και ο γάτος της συρίζει αγριεμένος.

«Δεν πρόκειται να μας ακολουθήσουν πέραν της διχάλας των δρόμων στις Κάτω Ακτές,» φωνάζω στους συντρόφους μου. «Η Ιλφόνη, αν δε λαθεύω, θεωρεί πως η εξουσία της απλώνεται ως εκεί και όχι παραπέρα.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Λεωνίδας. «Έτσι είναι.»

«Δεν είναι, όμως, κοντά αυτό το μέρος που λέτε!» μας προειδοποιεί η Λουκία. «Καμιά πενηνταριά χιλιόμετρα, τουλάχιστον, γαμώ τη βατραχομάνα τους.»

«Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;» τη ρωτάω.

«Όχι.»

Ο Νικόλαος γυρίζει πάνω στη σέλα του οχήματός του και ρίχνει μια ενεργειακή βολή προς τα πίσω – αστοχώντας, φυσικά. Η απόσταση ανάμεσα σ'εμάς και τους κυνηγούς μας δεν είναι καλή για ενεργειακές ριπές.

«Μη χαλάς άδικα τις μπαταρίες σου,» του λέω.

«Μπορούμε να σταθούμε και να τα λιανίσουμε, τα μιάσματα!» φωνάζει ο Νικόλαος. «Είναι μόνο κάτι μαλάκες πάνω σε δυο δίκυκλα και κάτι άλλοι πάνω σ'ένα τετράκυκλο.»

«Σοβαρά;» κάνει ο Λεωνίδας. «Μόνο; Τι στις λάσπες του Λοκράθου λες, γαμώτο!»

«Έχουμε τον Οφιομαχητή μαζί μας!»

«Θες να μας σκοτώσεις, ρε μαλάκα;» φωνάζει η Λουκία στον Νικόλαο.

«Συνεχίστε να τρέχετε!» τους λέω, δαμάζοντας την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Και τρέχουμε, διασχίζοντας ανοιχτή ύπαιθρο και χωματόδρομους. Οι περιοχές δεν είναι ακατοίκητες· μες στη νύχτα βλέπουμε φώτα αποδώ κι αποκεί: χωριά, οικισμοί. Φτάνουμε στις όχθες του Σπάραχνου, τώρα, οι οποίες απέχουν καμιά δεκαριά χιλιόμετρα από τη δημοσιά, αν δε λαθεύω. Οι μαχητές της Φόνισσας εξακολουθούν να είναι στο κατόπι μας. Και φοβάμαι μην έρθει και κανένα ελικόπτερο προτού προλάβουμε να απομακρυνθούμε αρκετά.

Τρέχουμε πλάι στις όχθες, κατευθυνόμενοι ανατολικά – μια γρήγορη, και αρκετά επικίνδυνη, πορεία μέσα σε τούτους τους τόπους. Και οι καταραμένοι διώκτες μας δε λένε να μας χάσουν, δεν το βάζουν κάτω εύκολα. Διώχνω τη φαρμακερή οργή μου, για να μη στραφώ και τους αντιμετωπίσω όπως, παράλογα, πρότεινε ο Νικόλαος. Δεν έχω μόνο τον εαυτό μου να σκεφτώ· έχω κι άλλους μαζί μου. Τη Λουκία, τον Κλεάνθη. Ακόμα και τον Βικέντιο δεν θα ήθελα να τον βάλω σε αχρείαστο κίνδυνο· και διαισθάνομαι την ταραχή του τώρα, καθώς είναι γαντζωμένος στον ώμο μου. Φοβάται.

Κάτι περνά από πάνω μας. Όχι ελικόπτερο· αεροπλάνο μάλλον. Μα δεν μας επιτίθεται. Από τον ξαφνικό θόρυβό του το καταλαβαίνω και μόνο. Το ίδιο με πριν; Κατά πάσα πιθανότητα. Σε τούτες τις περιοχές δεν περνάνε συνέχεια αεροσκάφη. Πάω στοίχημα πως δεν υπάρχει αερολιμένας σε ακτίνα πενήντα χιλιομέτρων. Και δε μπορεί αυτό το αεροπλάνο να ήταν της Φόνισσας. Θα μας είχε επιτεθεί, αν ήταν· σωστά;

Τα καταραμένα βατράχια, ξανά;

Ποιος άλλος;

Εξαιρώντας πάντα ότι μπορεί να πρόκειται για σύμπτωση. Είναι πολύ περίεργο για σύμπτωση.

Οι όχθες του Σπάραχνου περνάνε γρήγορα από τ'αριστερά μας – κάποιες σκοτεινές μες στη νύχτα, φωτισμένες μόνο απ'το φεγγάρι, κάποιες έχοντας και τεχνητά φώτα από τοπικά χωριά. Οι μαχητές της Φόνισσας ακόμα πίσω μας. Όταν δεν βλέπουμε πια τις όχθες της μεγάλης λίμνης, λογικά πρέπει να παρατήσουν το κυνήγι...

Και πλησιάζουμε εκεί, τώρα, ύστερα από κάνα μισάωρο καταδίωξης. Πλησιάζουμε στη νοτιοανατολική άκρη του Σπάραχνου–

–και ο έλικας ενός ελικοπτέρου ακούγεται από πάνω μας.

Γαμώτο! Αυτό πρέπει νάναι από την Ιλφόνη.

Με τις άκριες των ματιών μου, κοιτάζω στον ουρανό, και το βλέπω. Ένα ελικόπτερο μετρίου μεγέθους.

«Σκορπιστείτε!» φωνάζω στους συντρόφους μου, γιατί φοβάμαι ότι θα μας χτυπήσει με ηχητικό όπλο, κι αν είμαστε ο ένας κοντά στον άλλο ο κώνος της επίδρασής του θα μας επηρεάσει όλους.

Ο Λεωνίδας και ο Νικόλαος υπακούνε· χωριζόμαστε, τα τρία δίκυκλά μας παίρνουν απόσταση αναμεταξύ τους. Και αναμφίβολα ο

σκοπευτής του ελικοπτέρου δεν ξέρει ποιο να σημαδέψει. Δεν ξέρει επάνω σε ποιο είναι ο Κλεάνθης. Πάω στοίχημα, μάλιστα, ότι κανείς τους δεν είναι σίγουρος πως ο Κλεάνθης είναι μαζί μας καν' αλλά, αφού μας είδαν να τρέχουμε, σκέφτηκαν ότι πρέπει να έχουμε καλό λόγο.

Και έχουμε καλό λόγο, γαμώ τις βατραχομάνες τους.

Το ελικόπτερο κυνηγά εμένα και τη Λουκία, έρχεται από πάνω μας. «Κρατήσου γερά!» της λέω, κι αρπάζοντας τον Βικέντιο με το ένα χέρι τον κρύβω μέσα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου. Δεν φέρνει την παραμικρή αντίσταση· μ'εμπιστεύεται τυφλά ο δύστυχος.

Το βούισμα μιας ηχητικής ριπής πίσω μας. Το ελικόπτερο αστόχησε. Αλλά δεν τα παρατά τόσο εύκολα· εξακολουθεί να μας κυνηγά. Καλύτερα εμάς παρά τους άλλους. Ακόμα και να με χτυπήσει, πιστεύω πως δεν θα πέσω, ενώ ο Νικόλαος κι ο Λεωνίδας σίγουρα θα πέσουν.

Το τέλος της λίμνης δεν είναι μακριά· το βλέπω. Πέρα από εκεί, τα νερά του Σπάραχνου δεν γυαλίζουν πλέον· είναι γη, έδαφος.

Η επόμενη ηχητική ριπή μάς τραντάζει. Αισθάνομαι τη Λουκία να κρατιέται δυνατά επάνω μου, και είμαι βέβαιος πως θα την άκουγα και να κραυγάζει αν το ηχητικό όπλο δεν μου είχε κλέψει τ'αφτιά. Η οργή μου με καθοδηγεί, η οργή μου με φορτίζει, και δεν πέφτω απ'το δίκυκλο, ούτε το κάνω να σταματήσει. Συνεχίζω, συνεχίζω...

...και οι όχθες του Σπάραχνου δεν είναι πλάι μας πλέον· είναι πίσω μας. Κοντά μας δεν υπάρχει νερό. Είμαστε στις Κάτω Ακτές του Κεφαλιού, τώρα.

Ρίχνω μια ματιά πάνω απ'τον ώμο μου. Τα φώτα των μαχητών της Φόνισσας δεν μας ακολουθούν. Όπως το περιμέναμε.

Αλλά το ελικόπτερο ακόμα μας ρίχνει τη νυχτερινή σκιά του.

Στρίβω και νομίζω πως αποφεύγω άλλη μία ηχητική ριπή. Δεν μπορώ να την ακούσω, όμως· τ'αφτιά μου βουίζουν από την προηγούμενη. Αισθάνομαι τη Λουκία να σφίγγει την κάπα μου. Διασχίζω τραχύ έδαφος· το δίκυκλο αναπηδά από κάτω μου, άγρια, παρότι οι τροχοί του είναι πλατείς και ατρακτοειδείς, φτιαγμένοι για ύπαιθρο. Ο Νικόλαος κι ο Λεωνίδας οδηγούν τα οχήματά τους σε απόσταση ασφαλείας από το δικό μου και αναμεταξύ τους. Και βλέπω τον Νικόλαο τώρα να υψώνει μια καραμπίνα και, γυρίζοντας το σώμα του, να προσπαθεί να σημαδέψει το ελικόπτερο. Αλλά καμιά λάμψη δεν πετάγεται από την κάννη·

το πυροβόλο δυσλειτουργεί σαν δαίμονας της Σιλοάρνης που χλευάζει το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου.

Στρίβω πάλι, κάνω ζικ-ζακ επάνω στην ύπαιθρο, για να είμαστε πιο δύσκολος στόχος για τον καριόλη που χρησιμοποιεί το ηχητικό κανόνι. Και δεν αισθάνομαι άλλη ηχητική ριπή να μας χτυπά – πράγμα που, υποθέτω, δεν οφείλεται σε έλλειψη προσπάθειας από μέρους του καριόλη.

Οι προβολείς μας φωτίζουν τη δημοσιά που περνά από τα ανατολικά του Σπάραχνου ενώνοντας τη Σκιάπολη με την Οδοντόπολη και τη Μαρσάνδη. Οι Βαθιές Ακτές ονομάζονται ετούτες οι περιοχές. Το παλιό λημέρι των Αγενών μου δεν είναι και τόσο μακριά από εδώ· αλλά αυτή δεν είναι ώρα να το επισκεφτούμε.

Το καταραμένο ελικόπτερο ακόμα πετά από πάνω μας, καθώς πιάνουμε τη δημοσιά. «Σταματήστε!» φωνάζω στα Τέκνα. «Σταματήστε και καλυφτείτε!» Και σταματάω πρώτος το δίκυκλό μου· πηδάω από τη σέλα τραβώντας και τη Λουκία μαζί μου, ρίχνοντάς την κάτω, άγαρμπα ομολογουμένως, αλλά καλύτερα λιγάκι μελανιασμένη παρά χτυπημένη ξανά από ηχητική ριπή. Μπορεί τα τύμπανά σου να σπάσουν από τις ηχητικές ριπές· μπορεί ακόμα και να τυφλωθείς. Έχει συμβεί.

Το ελικόπτερο έρχεται από πάνω μας. Νομίζουν ότι, επιτέλους, γίναμε εύκολος στόχος;

Κάνουν λάθος.

Αρπάζω το δίκυκλο και, υψώνοντας το με τα δύο χέρια, το εκτοξεύω καταπάνω τους σαν βλήμα από καταπέλτη. Το αεροσκάφος χτυπιέται και, σίγουρα, δυνατός κρότος ακούγεται, αλλά δεν φτάνει στ'αφτιά μου. Τζάμια σπάνε, μέταλλα λυγίζουν. Το ελικόπτερο πέφτει. Ευτυχώς, όχι προς τη μεριά μας. Γκρεμίζεται κάπου βόρεια, λιγότερο από μισό χιλιόμετρο απόσταση.

Ο Νικόλαος κι ο Λεωνίδας μάς πλησιάζουν. Ο πρώτος λέει κάτι, μα δεν τον ακούω. «Δεν ακούω,» τους λέω. «Μας χτύπησε ηχητική ριπή.»

Ο Νικόλαος φωνάζει, και τώρα η φωνή του φτάνει στα κλονισμένα αφτιά μου: «Τα μιάσματα τα παράτησαν. Δεν έρχονται.» Δείχνει προς τα δυτικά.

Η Λουκία έχει ήδη σηκωθεί από κάτω και τρίβει τ'αφτιά της· ο γάτος της είναι δίπλα στα μποτοφορεμένα πόδια της, ζαρωμένος. Την ωθώ

να καθίσει πίσω απ'τον Νικόλαο, στο δίκυκλό του, αλλά φέρνει αντί-
σταση. Μου φωνάζει: «Κι εσύ πού θα καθίσεις;»

Της φωνάζω: «Πηγαίνετε στην Ψυχρόπολη. Θα σας συναντήσω εκεί.»
«Όχι. Θα μείνω μαζί σου.» Δεν ανεβαίνει στο δίκυκλο του Νικόλαου.

Εκείνος κατεβαίνει από τη σέλα. «Το όχημά μου είναι δικό σου, Οφιο-
μαχητή,» φωνάζει.

«Όχι—»

«Είναι δικό σου! Πήγαινε! Θα βρω τρόπο να έρθω μην ανησυχείς για
μένα.»

«Σίγουρος;»

«Ναι.»

«Άρχισε να βαδίζεις προς Ψυχρόπολη. Μόλις είμαστε εκεί θα επι-
στρέψω για σένα.»

«Σύμφωνοι.»

«Και σ'ακούω καλύτερα τώρα· μη φωνάζεις τόσο.» Του δίνω το χέρι
μου. «Εις το επανιδείν.»

Ανταλλάσσουμε μια χειραψία, και μετά ανεβαίνω στο δίκυκλο. Η
Λουκία πιάνει τον Ακατάλυτο από κάτω κι ανεβαίνει πίσω μου. Αισθά-
νομαι τον Βικέντιο ακόμα τρομοκρατημένο μες στην κάπα μου.

Βάζω τους τροχούς μας σε κίνηση και τρέχουμε επάνω στη δημοσιά,
προς τα βόρεια, ενώ ο Λεωνίδας είναι δίπλα μας, καβάλα στο δικό του
δίκυκλο, μαζί με τον Κλεάνθη.

Τ'αφτιά μου καθαρίζουν σιγά-σιγά· το δηλητήριο της Έχιδνας που
καίει μέσα μου διαλύει το δαιμονισμένο βούισμα. Ακούω ολοένα και
πιο καλά τη μηχανή του οχήματός μου, και ακούω κάπου-κάπου και τα
θρηνητικά νιαουρίσματα του Ακατάλυτου. Δεν έχει τρομοκρατηθεί
μόνο ο Βικέντιος. Πρέπει να είναι πολύ δυσάρεστες για τα ζώα αυτές οι
ηχητικές επιθέσεις. Ευτυχώς, κι οι δυο τους είναι ζωντανοί.

Ύστερα από κανένα τέταρτο, τ'αφτιά μου έχουν καθαρίσει αρκετά
ώστε ν'ακούσω ότι πάλι κάτι περνά από πάνω μας. Κοιτάζω ψηλά, α-
μέσως, και βλέπω μια μαύρη σκιά ν'απομακρύνεται μες στον νυχτε-
ρινό ουρανό.

Τρίτωσε το κακό...

Τα γαμημένα βατράχια· δεν μπορεί να είναι άλλος. Κι αν συνεχίσουμε
έτσι, θα τους οδηγήσουμε στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας...

Δε θα τ'αφήσω να συμβεί αυτό. Κάτι πρέπει να κάνω.

Λες να μας χάσουν όταν είμαστε στο Ψυχροδάσος; Μάλλον όχι. Έχουν μάγο μαζί τους. Τουλάχιστον, την τελευταία φορά είχαν· άρα, γιατί και τώρα να μην έχουν; Αλλά – για στάσου – ο μάγος τους έκανε Μαγγανεία Κινήσεως για να ελέγχει την ενεργειακή ροή του μεταβαλλόμενου αεροσκάφους, και σίγουρα δεν μπορεί να κάνει δύο μαγείες συγχρόνως. Επομένως... Δεν είμαι μάγος, αλλά ξέρω κάποια θεωρητικά πράγματα για μαγεία (γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου) και νομίζω, λοιπόν, πως ίσως τελικά στο Ψυχροδάσος να καταφέρουμε να τους κάνουμε να μας χάσουν. Όταν είμαστε εκεί, δεν θα μπορούν να προσγειωθούν μες στη βλάστηση – τουλάχιστον, όχι οπουδήποτε. Αλλά, για να με ανιχνεύσει ο μάγος τους, θα πρέπει να είναι προσγειωμένοι, γιατί αποκλείεται να μπορεί να κάνει Ξόρκι Ανιχνεύσεως ενώ χρησιμοποιεί Μαγγανεία Κινήσεως. Αυτό σημαίνει πως, όσο βρίσκονται στον αέρα, δεν θα έχουν τη δυνατότητα να μας εντοπίζουν με μαγεία, και ούτε θα μας βλέπουν: η βλάστηση θα μας κρύβει από τα μάτια τους. Θα μας χάσουν κατά πάσα πιθανότητα. Μετά από λίγο δεν θα έχουν ιδέα πού είμαστε.

Φτάνουμε στη διχάλα των δρόμων, σε λιγότερο από μια ώρα από τότε που αφήσαμε τον Νικόλαο. Φτάνουμε στο σημείο όπου η δημοσιά χωρίζεται, και η πινακίδα εδώ έχει δύο βέλη: το ένα γράφει ΠΡΟΣ ΣΚΙΑ-ΠΟΛΗ, το άλλο ΠΡΟΣ ΨΥΧΡΟΠΟΛΗ. Ακολουθούμε την υπόδειξη του δεύτερου βέλους, στρίβοντας δυτικά, οδηγώντας τώρα τα δίκυκλά μας πάνω από τις βόρειες ακτές του Σπάραχνου. Τον θυμάμαι τον δρόμο, φυσικά· δεν είναι και τόσοσ πολύς καιρός που ξαναπεράσαμε από εδώ, έχοντας δραπετεύσει από τα μπουντρούμια του Οδοντωτού Οχυρού και συναντήσσει τη Λουκία στο παλιό λημέρι των Αγενών.

Φωτίζουμε τη νύχτα με τους προβολείς μας. Προσπερνάμε ένα φορτηγό.

Όταν αντικρίζουμε τα τείχη της Ψυχρόπολης βλέπουμε επίσης ότι η πύλη της είναι κλειστή. Σταματάμε τα δίκυκλα σε κάποια απόσταση απέναντί της, μέσα στα περίχωρα.

«Θα μας ανοίξουν για να μπούμε;» ρωτάω τον Λεωνίδα.

«Όχι,» αποκρίνεται. «Η τακτική τους είναι να κρατάνε την πύλη κλειστή τη νύχτα. Ανοίγουν μόνο για ειδικές περιπτώσεις – για εμπόρους, για παράδειγμα.»

«Πρέπει να καταυλιστούμε απέξω, δηλαδή; Μπορούμε να φτάσουμε στο Χωριό του Δάσους με κάποιο άλλο τρόπο;» Το Χωριό του Δάσους βρίσκεται στην αντικρινή όχθη του Νερού της Ράχης, τη δυτική, ενώ η Ψυχρόπολη είναι οικοδομημένη στην ανατολική.

«Η μόνη γέφυρα είναι μέσα στην πόλη, και βάρκα δεν έχουμε.»

«Τέλος πάντων. Περιμένετε εδώ· πάω να φέρω τον Νικόλαο.» Χτυπά τον μηρό της Λουκίας που ακόμα κάθεται πίσω μου. «Κατέβα.»

Με ακούει – τα αποτελέσματα του ηχητικού όπλου έχουν αρχίσει να εξασθενούν κι επάνω της, προφανώς – και κατεβαίνει. «Μην αργήσεις,» μου λέει, μιλώντας πιο δυνατά απ'ό,τι χρειάζεται.

«Δεν αργώ.» Και τους προειδοποιώ να έχουν υπόψη τους εκείνο το αεροπλάνο που μάλλον μας παρακολουθεί. «Φοβάμαι ότι ίσως νάναι ο Δαμιανός και οι γυρίνοι του πάλι.»

«Το είχα δει κι εγώ,» μου λέει ο Λεωνίδας. «Θα προσέχουμε. Αν και δε νομίζω να μας επιτεθούν εδώ, στ'ανοιχτά, μες στα περίχωρα της Ψυχρόπολης.»

Στρίβω το δίκυκλό μου και τρέχω προς τα εκεί απ'όπου ήρθαμε. Περνάω πάλι πάνω από τις βόρειες ακτές του Σπάραχνου, συναντώ τη διχάλα των δρόμων, ακολουθώ το νότιο παρακλάδι της δημοσίας, και σύντομα αντικρίζω έναν μοναχικό οδοιπόρο, κουκουλωμένο.

Σταματώ δίπλα του. «Πας κάπου;»

Ο Νικόλαος ανεβαίνει πίσω μου. «Φτάσατε στην Ψυχρόπολη;»

«Ναι, αλλά η πύλη είναι κλειστή–»

Ένα αεροπλάνο περνά από τον ουρανό.

«Ξανά;» μουγκρίζει ο Νικόλαος. «Και πιο πριν ένα αεροπλάνο είχε περάσει, Γεώργιε, ενώ φεύγαμε απ'το Κατωβράχι κι ενώ μας κυνηγούσαν τα μιάσματα της Φόνισσας, και μετά, όταν με είχατε αφήσει εδώ και πήγαινα να καθαρίσω ό,τι είχε απομείνει από τα μιάσματα που κατέρριψες, είδα ένα αεροπλάνο να περνά και να κατευθύνεται βόρεια.»

«Τι εννοείς, πήγαινες να καθαρίσεις ό,τι είχε απομείνει απ'τα μιάσματα που κατέρριψα;» ρωτάω καθώς έχω ήδη ξεκινήσει να οδηγώ προς Ψυχρόπολη πάλι.

«Αυτούς που έπεσαν με το ελικόπτερο.»

«Είσαι τρελός,» του λέω. «Τους βρήκες ζωντανούς;»

«Δύο απ'αυτούς ζούσαν, τα μιάσματα. Τραυματισμένοι, βέβαια. Δεν ήταν δύσκολο ν'απαλλάξω την ηπειρόνησο απ'την παρουσία τους. Και τους πήρα και κάποια όπλα που μπορεί να φανούν χρήσιμα. Το δίκυκλό σου, δυστυχώς, ήταν τελείως διαλυμένο.»

Λες η Αθανασία να μου θυμώσει γι'αυτό;

«Αλλά το αεροπλάνο, Γεώργιε—»

«Τα βατράχια είναι, μάλλον.»

«Κι εγώ το σκέφτηκα. Αυτά τα μιάσματα! Σαν πανούκλα είναι! Αλλά γιατί δεν μας έχουν ακόμα επιτεθεί;»

«Έχουν γίνει πιο προσεχτικοί πια, ύστερα από τόσες αποτυχημένες προσπάθειες να με αιχμαλωτίσουν. Φοβάμαι, όμως, μην τους οδηγήσουμε στο άντρο σας.» Και του λέω το σχέδιό μου που βασίζεται στο ότι ο μάγος των βατραχολατρών λογικά δεν θα μπορεί να κάνει δύο μαγείες συγχρόνως.

«Εγώ δεν τα ξέρω αυτά,» μου λέει ο Νικόλαος. «Αλλά, ναι, πρέπει νάχεις δίκιο. Δεν έχω ποτέ μου δει μάγο να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως και ταυτόχρονα κάποιο άλλο ξόρκι.»

Φτάνουμε στη διχάλα των δρόμων, στρίβω δυτικά, και κατευθυνόμαστε ευθεία προς Ψυχρόπολη τώρα, με το Σπάραχνο στα νότηιά μας και τις επιβλητικές μορφές των βουνών της Ράχης του Ιχθύος στα βόρεια.

Ρωτάω τον Νικόλαο: «Ξέρεις κάνα καλό μέρος για να διανυκτερεύσουμε έξω απ'την Ψυχρόπολη;»

«Υπάρχει ένα πανδοχείο στα περίχωρά της, γι'ακριβώς αυτές τις περιπτώσεις, Γεώργιε.»

«Ταξιδιώτες που δεν πρόλαβαν την πύλη ανοιχτή;»

Μουγκρίζει θετικά.

«Δεν το είδα.»

«Ο πανδοχέας είναι ηλίθιος· δεν το έχει φτιάξει σε σημείο που φαίνεται αμέσως. Πρέπει να στρίψεις λίγο προς τα βόρεια – θα σου δείξω. Παλαιοδασίτης είναι.»

«Έχει καμιά σχέση αυτό;»

«Όχι· απλώς λέω.»

«Είναι γνωστός σας; Περιφερειακό μέλος;»

«Του Κύκλου μας, εννοείς; Όχι.»

Βρίσκουμε τη Λουκία, τον Λεωνίδα, και τον Κλεάνθη να μας περιμένουν στα περίχωρα της Ψυχρόπολης, λίγο πιο πέρα από εκεί όπου τους άφησα.

«Υπάρχει πανδοχείο εδώ κοντά,» τους πληροφορώ. «Ο Νικόλαος το ξέρει.»

«Κι εγώ το ξέρω,» λέει ο Λεωνίδας.

«Δε μου το είπες πιο πριν.»

«Δε με ρώτησες. ‘Το Παλιό’ ονομάζεται. Τώρα μόλις το έλεγα στη Λουκία και τον Κλεάνθη. Ο πανδοχέας είναι ένας Παλαιοδασίτης, απ’αυτούς που δε θέλουν να ζουν μες στην πόλη.»

«Πάμε εκεί, λοιπόν. Και νάχετε το νου σας για τους ακόλουθους του Λοκράθου. Πέρασε κάνα αεροπλάνο από πάνω σας, όσο έλειπα;»

«Ούτε νυχτοπούλι δεν πέρασε,» αποκρίνεται ο Λεωνίδας.

«Πέρασε πάνω από εμάς,» του λέει ο Νικόλαος.

«Που σημαίνει,» προσθέτω, «ότι εμένα ανιχνεύουν ξανά.» Και η οργή μου θεριεύει μέσα μου σαν ιοβόλος δράκος.

Μέσα στο ζεστό καλοκαιρινό απόγευμα, ο Πρίγκιπας Κοσμάς έφτασε στο αρχηγείο του βασιλικού στρατεύματος, δυτικά της δημοσιάς, ανατολικά του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών. Καθόταν στο εσωτερικό ενός ψηλού τετράκυκλου οχήματος, πλάι στην οδηγό. Πίσω του κάθονταν τρεις προσωπικοί του φρουροί. Γύρω από το όχημα έρχονταν τέσσερα δίκυκλα που το καθένα καβαλούσαν δύο οπλισμένοι μισθοφόροι.

Οι Αγροφύλακες που φρουρούσαν τον καταυλισμό αμέσως αναγνώρισαν τον Πρίγκιπα και τον άφησαν να περάσει. Η οδηγός του τετράκυκλου οδήγησε το ψηλό όχημα ανάμεσά τους, ρωτώντας: «Πού να σταματήσω, Υψηλότητε;»

«Εκεί,» αποκρίθηκε ο Κοσμάς, αγγίζοντας το γόνατό της με το ένα χέρι και δείχνοντας έξω απ'το παράθυρο με το άλλο. «Εκεί.»

Η οδηγός στάθμευσε το όχημα, και τα δίκυκλα σταμάτησαν γύρω του. Ο Πρίγκιπας Κοσμάς άνοιξε την πόρτα πλάι του και πήδησε κάτω. Οι φρουροί που βρίσκονταν στην πίσω μεριά του τετράκυκλου πάραυτα τον ακολούθησαν· αυτοί που κάθονταν στις σέλες των δίκυκλων κατέβηκαν, βάζοντας τα χέρια τους στις λαβές των όπλων που ήταν θηκαρωμένα επάνω τους.

Ο Κοσμάς βάδισε μέσα στον καταυλισμό ενώ οι μισθοφόροι τον ακολουθούσαν. «Πού είναι ο Ασλάβης;» άρχισε να ρωτά τους Αγροφύλακες που συναντούσε. «Πού είναι ο Ασλάβης;» Κι όσοι αντίκριζαν τη γαλανόδερμη όψη του μεγάλου γιου του Γεννάδιου του Δεύτερου καταλάβαιναν ότι ήταν θυμωμένος, κι αναρωτιόνταν γιατί. Εξαιτίας των όπλων, ίσως, που ο Πρίγκιπας Αργύριος είχε φέρει απ'την Ηχώπολη και μοιράσει στους χωρικούς;

Οι Αγροφύλακες έδειξαν στον Πρίγκιπα Κοσμά το «αρχηγείο του αρχηγείου», που έλεγαν. «Εκεί, Πρίγκιπά μ'. Εκεί πρέπει νάν'.»

Και ο Κοσμάς κατευθύνθηκε προς τα εκεί μοιάζοντας έτοιμος να τραβήξει το σπαθί ή το πιστόλι που κρέμονταν από τη ζώνη του. Γύρω του οι έντεκα μισθοφόροι του ήταν σιωπηλοί και παρατηρητικοί.

«Ασλάβη!» φώναξε ο Κοσμάς αντικρίζοντας τον Στρατηγό της Ηχώ-πολης και Πρωτοφύλακα των Αγρών να κάθεται σε μια καρέκλα μπροστά στο αρχηγείο του αρχηγείου και να καπνίζει μια μακριά πίπα. «Τι κάνεις εκεί; Ρεμβάζεις;»

Ο Φοίβος Ασλάβης ξαφνιάστηκε. Τινάχτηκε όρθιος, βγάζοντας την άκρη της πίπας από το στόμα του. «Υψηλότατε! Τι...;»

«Δε με περίμενες εδώ, Στρατηγέ;» είπε ο Κοσμάς, ζυγώνοντάς τον, ενώ έγνεφε στους μισθοφόρους του να μείνουν πίσω. «Δε με περίμενες; Συμφώνησες να έρθουν και ν'αρπάξουν όλους τους εξοπλισμούς απ'το Γενικό Οπλοστάσιο της πόλης, μα την Έχιδνα, και δεν με περίμενες; Τι στις λάσπες του Λοκρ-!»

«ΔΕΝ συμφώνησα, Υψηλότατε! Ούτε για μια στιγμή δεν συμφώνησα!» Ο Φοίβος αισθανόταν εξοργισμένος και ντροπιασμένος που ο Πρίγκιπας είχε διαανοηθεί καν ότι μπορεί να συμφωνούσε με τέτοια ανοησία. «Αλλά ο αδελφός σας, ο Πρίγκιπας Αργύριος, είναι εδώ και δίνει διαταγές. Αυτός κι ο ξένος κάνουνε κουμάντο, Πρίγκιπά μου, και δεν ρωτούν κανέναν. Νομίζω πως ο ξένος φταίει για-»

«Πού είναι τώρα ο αδελφός μου; Πού είναι;» γρύλισε ο Κοσμάς, ενώ το πρόσωπό του έμοιαζε με καταιγίδα έτοιμη να ξεσπάσει.

«Με ψάχνεις, Κοσμά;» Ο Αργύριος είχε μόλις βγει απ'τη σκηνή του ακούγοντας τις φωνές απέξω και αμέσως καταλαβαίνοντας ότι δεν μπορεί παρά να ήταν ο αδελφός του.

Ο Κοσμάς στράφηκε να τον αντικρίσει. «Εσύ... Τι στις λάσπες του Λοκράθου νομίζεις ότι κάμνεις, μικρέ; Ποιος σου έδωσε την άδεια να κάνεις τέτοια πράματα;» Βάδισε προς τον Αργύριο. «Ρώτησες κανέναν, ρε; Ρώτησες κανέναν;»

«Ποιον να ρωτήσω; Δεν ενδιαφέρεται και κανείς άλλος για τους Αγρούς-»

«Α έτσι λες, ε!» φώναξε ο Κοσμάς, σταματώντας εμπρός του. «Και το θεώρησες καλό να στείλεις να μαζέψουν τα πάντα απ'το Γενικό Οπλοστάσιο και ν'αρχίσουν να τα δίνουν στους χωριάτες, ε! Έχεις παλαβώσει;»

Η Χρυσάνθη κοίταζε από την άκρη της κουρτίνας της σκηνής του Αργύριου, θεωρώντας το συνετό να μη βγει ακόμα.

«Τα όπλα που πήραμε ήταν απαραίτητο να παρθούν,» αποκρίθηκε ο Αργύριος στον Κόσμα.

«Τι ‘απαραίτητο’, ρε!» φώναξε εκείνος, διακόπτοντάς τον. «Άφησες την πόλη απροστάτευτη, το καταλαβαίνεις για είσαι λωλός;»

«Δεν σου επιτρέπω να μου μιλάς έτσι, αδελφέ!» είπε ο Αργύριος, με το λευκόδερμο πρόσωπό του νάχει κοκκινίσει. Τι θαρρούσε ο Κοσμάς; σκέφτηκε. Ότι μπορούσε να έρθει έτσι εδώ, μες στη μέση του στρατοπέδου, και να τον κατσαδιάσει ενώ όλοι οι Αγροφύλακες κι ο Πρωτοφύλακας τούς κοίταζαν; Τι θαρρούσε ο Κοσμάς, ότι ήταν η μητέρα τους; Ούτε η μητέρα τους δεν θα το έκανε αυτό! «Τα όπλα μεταφέρθηκαν επειδή ήταν απαραίτητο, σου ξαναλέω! Για την προστασία των Αγρών. Οι Γενναίοι της Ιωάννας χτυπάνε τους χωρικούς, και οι χωρικοί πρέπει νάχουν τρόπο να αμυνθούν—»

«Τι είν’ αυτά που λέγεις, ρε;» φώναξε ο Κοσμάς, σείοντας τη γροθιά του μπροστά στον Αργύριο. «Γιατί έχουμε τους Αγροφύλακες και τους μισθοφόρους – ξέρεις; Γι’αυτό τούς έχουμε! Για να προφυλάσσουν τους Αγρούς, μικρέ!»

«Δε χρειάζομαι μάθημα για—!»

«Κι εσύ δεν έχεις καμιά δουλειά να βρίσκεσαι εδώ! Άσε τον Στρατηγό να κάμνει τη δική του δουλειά, και κάνε τη δική σου!»

«Τη δική μου κάνω, αδελφέ. Και τη δική σου, μα τον Αστερίωνα! Θα έπρεπε να σε γνοιάζει για τους Αγρούς, μα δε σε γνοιάζει. Τους έχεις εγκαταλείψει στα χέρια ληστών και κακούργων! Οι χωρικοί δε σε βλέπουν σαν προστάτη τους—»

«Τολμάς να μιλάς έτσι σ’εμένα, μικρέ;»

«Το ξέρουν όλοι πως το μόνο που κάνεις είναι να τριγυρίζεις με πουτάνες. Κάποιος, όμως, πρέπει να προστατέψει τους Αγρούς—»

Ο Κοσμάς τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, στο μάγουλο, και ο Αργύριος είδε χρώματα να στραφταλίζουν καθώς παραπατούσε κι έπεφτε.

Η Χρυσάνθη αναφώνησε και πετάχτηκε έξω απ’τη σκηνή. «Όχι!»

«Σου είπα,» γρύλισε ο Κοσμάς – «πρόσεξε πώς μιλάς, μικρέ!»

«Πρίγκιπά μου!» Ο Φοίβος Ασλάβης βημάτισε προς το μέρος τους. «Υψηλότερα!»

Ο Αργύριος είχε τον μεγάλο αδελφό του για λοκράθιο καθίκι, εδώ και πολύ καιρό, αλλά δεν περίμενε κι ότι θα τον χτυπούσε έτσι και τώρα που είχε γίνει αυτό, μόλις το αρχικό ξάφνιασμα πέρασε, ο Αργύριος αισθάνθηκε τον πόνο από τη γροθιά στο πρόσωπό του, κι αισθάνθηκε και οργή ν'ακολουθεί τον πόνο. Χωρίς να σηκωθεί από το έδαφος, κλότσησε ξαφνικά τον αδελφό του στα γόνατα, όσο πιο δυνατά μπορούσε.

Ο Κοσμάς κραυγάζοντας έπεσε. Ανασηκώθηκε γρήγορα. Είδε τη γροθιά του αδελφού του να έρχεται, χτυπήθηκε στη μύτη, κι έπεσε πίσω ξανά. Ο Αργύριος ήταν από πάνω του. Ο Κοσμάς τον γρονθοκόπησε στα πλευρά, δύο φορές, βρίζοντας σαν μεθύστακας – «Κωλόπαιδο! Κωλογαμιόλη!» – κάνοντάς τον ν'αποτραβηχτεί. Αλλά όχι πολύ. Και τον γρονθοκοπούσε κι ο Αργύριος, κι άρχισαν να παλεύουν επάνω στο ξερό καλοκαιρινό χορτάρι ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού. Ο Κοσμάς ήταν πιο μεγαλόσωμος από τον αδελφό του κι έμοιαζε πιο δυνατός, μα ο Αργύριος ήταν φουρκισμένος και τα χτυπήματά του συνεχόμενα και άγρια.

Ο Φοίβος Ασλάβης τούς φώναζε να σταματήσουν. Η Χρυσάνθη πετάχτηκε κοντά τους, κλοτσώντας τον Κοσμά όπου έβρισκε – στα πλευρά, στην πλάτη, στους ώμους – μετά βίας συγκρατώντας τον εαυτό της απ'το να τον κλοτσήσει στο κεφάλι, φοβούμενη ότι μπορεί να τον χτυπούσε άσχημα.

Κάποιος την άρπαξε απ'τον αγκώνα και την τράβηξε πίσω, την έσπρωξε, πετώντας την κάτω. Ένας από τους μισθοφόρους του Κοσμά. «Μείνε μακριά εσύ! Μείνε μακριά!» της είπε, ενώ οι υπόλοιποι μισθοφόροι άρπαζαν τους δυο πρίγκιπες από το έδαφος, όπου πάλευαν σαν πιωμένοι, και τους χώριζαν με το ζόρι, καθώς εκείνοι κλοτσούσαν και γρονθοκοπούσαν και έβριζαν. Το πρόσωπο του Αργύριου ήταν ματωμένο, αλλά και του Κοσμά επίσης τα ρούχα τους τραβηγμένα και σκισμένα. Δε θα το φανταζόσουν ότι ήταν πρίγκιπες της Ηχώπολης αν δεν το ήξερες, παρατηρούσαν όλοι όσοι τούς έβλεπαν. Και πολλοί τούς έβλεπαν τώρα: Αγροφύλακες, αλλά και μισθοφόροι του στρατεύματος,

είχαν συγκεντρωθεί γύρω απ'το αρχηγείο του αρχηγείου ακούγοντας τη φασαρία.

«Παλιογαμιόλη κωλοπούστη! Λοκράθιο αρχίδι!» φώναξε ο Κοσμάς στον αδελφό του. «Θα σε χώσω στα μουντρούμια γι'αυτό, λοκράθιο αρχίδι του Λοκράθου! Στα μουντρούμια θα σε χώσω και δε θα ξαναβγείς!

»Κι εσύ, Στρατηγέ!» Στράφηκε στον Ασλάβη, δείχνοντάς τον με το χέρι του. «Θα τιμωρηθείς γι'αυτό! Δεν έπρεπε να τους είχες αφήσει ν'αδειάσουν το Οπλοστάσιο! Δεν έχεις καθόλου μυαλό!»

«Τους προειδοποίησα, Πρίγκιπά μου, ότι ο Βασιληάς θα διαφωνούσε, ότι αυτή η κίνηση ήταν λάθος· αλλά δεν ήθελαν να μ'ακούσουν. Κι ο αδελφός σας—»

«Ο αδελφός μου δεν έχει καμιά θέση εδώ!» είπε ο Κοσμάς. «Επιστρέφει στην Ηχώπολη, αμέσως. Αγροφύλακες!» φώναξε, γνέφοντας. «Συνοδέψτε τον Πρίγκιπα Αργύριο στην πόλη, και φροντίστε να φτάσει στο Μεγάλο Παλάτι – να μην πάει πουθενά αλλού!»

«Δεν επιστρέφω στην Ηχώπολη!» είπε ο Αργύριος. «Η θέση μου είναι στους Αγρούς, πλάι στους χωρικούς που—»

«Τέλειωσαν αυτές οι μαλακίες, Αργύριε! Δεν είσαι στρατηγός – δεν έχεις ιδέα πώς να κάνεις πόλεμο – θα καταστρέψεις την Ηχώπολη με τα καμώματά σου. Δεν είναι παιχνίδι! Φεύγεις. Τώρα.» Και προς τους Αγροφύλακες: «Συλλάβετέ τον. Βάλτε τον σ'ένα όχημα—»

Ο Αργύριος τράβηξε το σπαθί από τη ζώνη του. «Εγώ διοικώ αυτό τον στρατό!» φώναξε. «Τις δικές μου διαταγές ακούτε, όχι του αδελφού μου! Είστε εδώ για να προστατέψετε τους Αγρούς – και ο μόνος που μπορεί να σας βοηθήσει να το κάνετε αυτό είμαι εγώ! Στείλτε τον Κοσμά» – τον έδειξε με το λεπίδι του – «στην Ηχώπολη, και πίσω στις πουτάνες του!»

«Παλιολοκράθιο αρχίδι του Λοκράθου!» βρυχήθηκε ο Κοσμάς, και ξεθηκάρωσε κι εκείνος το σπαθί του. «Κοτάς τώρα να προσπαθείς να σφετεριστείς τον γαμημένο θρόνο; Θα σε τεμαχίσω! Θα σε τεμαχίσω!» Και προς τους Αγροφύλακες: «Συλλάβετέ τον, ρε, σας είπα! Δεν ακούτε; Δεν ξέρετε ποιος είμαι; Συλλάβετέ τον!»

«Ξέρουν πολύ καλά ποιος είσαι, αδελφέ – και ξέρουν ότι δεν ενδιαφέρεσαι για τους Αγρούς!» Και στρεφόμενος στους Αγροφύλακες: «Συλλάβετε τον Πρίγκιπα Κοσμά – τώρα!»

«Τι κάθεστε και μας κοιτάτε, ρε!» βρυχήθηκε ο Κοσμάς. «Σας λέγω: συλλάβετε τον αδελφό μου, ρε ζώα της βοσκής!»

«Πρίγκιπά μου...» είπε ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος, αμήχανος απ'αυτά που αντίκριζε. «Να... αφοπλίσουμε και να συλλάβουμε τον Πρίγκιπα Αργύριο;»

«Καλά, είναι ηλίθιοι όλοι τούτοι δω, Στρατηγέ;» φώναξε ο Κοσμάς. «Δεν καταλαβαίνουνε τι τους λέγεις;»

«Καταλαβαίνουν, Υψηλότητε,» αποκρίθηκε ο Ασλάβης. Και είπε στους Αγροφύλακες: «Υπακούστε τον Πρίγκιπα! Σας έδωσε διαταγή. Κουνηθείτε!»

«Μα, Στρατηγέ...» έκανε μια Αγροφύλακας, «κι ο Πρίγκιπας Αργύριος μάς έδωσε διαταγή. Ποιον Πρίγκιπα να...;»

«Ο Πρίγκιπας Κοσμάς έχει ανώτερη θέση – είναι ο άμεσος διάδοχος του Θρόνου των Ασμάτων. Υπακούστε τον – τώρα!»

«Είσαι προδότης, Στρατηγέ!» φώναξε ο Αργύριος. «Προδότης των Αγρών!»

Αλλά οι Αγροφύλακες είχαν ήδη αρχίσει να κινούνται για να εκτελέσουν την εντολή του Κοσμά: έρχονταν προς τον Αργύριο με φανερό σκοπό να τον συλλάβουν.

Εκείνος στράφηκε, ξαφνικά, σπαθίζοντας έναν από τους μισθοφόρους του αδελφού του στο κρανοφόρο κεφάλι του και σωριάζοντάς τον στη γη, για να κάνει δρόμο και να τρέξει, πηδώντας από πάνω του.

Η Χρυσάνθη επιχείρησε να τον ακολουθήσει, αλλά ο μισθοφόρος που την είχε αρπάξει απ'τον αγκώνα πριν την άρπαξε απ'τον αγκώνα ξανά. Η Χρυσάνθη ούρλιαξε.

Ο Αργύριος στράφηκε πίσω πάλι και, τραβώντας το ενεργειακό πιστόλι από τη ζώνη του, έριξε στον μισθοφόρο, χτυπώντας τον στο στήθος, τραντάζοντάς τον και ρίχνοντάς τον κάτω. Η Χρυσάνθη, ελευθερωμένη απ'τη λαβή του, έτρεξε στον Αργύριο. Εκείνος έστειλε ακόμα μια ενεργειακή ριπή, καταπάνω στους Αγροφύλακες τώρα οι οποίοι έρχονταν για να τον συλλάβουν, ενώ ο Κοσμάς γκάριζε: «Πιάστε τον, ρε! Μη σας ξεφύγει! Πιάστε τον!»

Ο Αργύριος έτρεξε ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού, με τη Χρυσάνθη πλάι του. «Πού πάμε;» τον ρώτησε εκείνη, ξέπνοα. «Πού;»

Αλλά ο Πρίγκιπας δεν είχε χρόνο να της απαντήσει. Φώναξε σε μερικούς Αγροφύλακες που βρέθηκαν αντίκρυ του κοιτάζοντας παραξενεμένοι: «Προδότες! Προδοσία! Προδοσία!» Κι έδειχνε πίσω του, τους άλλους Αγροφύλακες, αυτούς που τον καταδίωκαν με όπλα στα χέρια.

Ο Αργύριος και η Χρυσάνθη προσπέρασαν τους Αγροφύλακες που είχαν συναντήσει μπροστά τους και τώρα, καθώς έτρεχαν, πίσω τους ξαφνικός σαματάς ακούστηκε – αγριοφωνές, τσακωμός.

Ο Πρίγκιπας έφτασε στο τετράκυκλο όχημά του, άνοιξε τη μια πόρτα σαν φτερούγα, και κάθισε στο τιμόνι. Η Χρυσάνθη άνοιξε την άλλη πόρτα και κάθισε πλάι του. Ο Αργύριος πάτησε το κουμπί που έκλεινε και κλείδωνε τις πόρτες και, μετά, πάτησε τον συνδυασμό των πλήκτρων στο κέντρο του τιμονιού ο οποίος ξεκλείδωνε τη μηχανή και τα άλλα συστήματα του οχήματος. Κατέβασε τον διακόπτη εκκίνησης και ενεργοποίησε το τετράκυκλο. Έβαλε τους τροχούς σε κίνηση και οδήγησε προς την άκρη του καταυλισμού, προσπερνώντας Αγροφύλακες και φωνάζοντας: «Προδοσία! Προδοσία μες στο αρχηγείο! Προδότες των Αγρών! Προδότες!» Η φωνή του αντηχούσε μεγεθυσμένη έξω από το όχημα, από τα στενόμακρα, διακριτικά τοποθετημένα ηχεία στη μπροστινή μεριά του. Ο Αργύριος είχε βάλει σε λειτουργία το μικρόφωνο που ήταν επάνω στην κονσόλα του τιμονιού. Τώρα, καθώς έφταναν στα όρια του καταυλισμού και τα περνούσαν, βγαίνοντας στους αγρούς βόρεια του στρατοπέδου, πάτησε ξανά τον διακόπτη του μικροφώνου, απενεργοποιώντας το.

«Πού θα πάμε;» τον ρώτησε η Χρυσάνθη. «Πού θα πάμε, Πρίγκιπά μου; Ο πατέρας σου δε μπορεί να συμφωνήσει να σε φυλακίσουν, δεν- Ποιον καλείς;»

Ο Αργύριος πατούσε, με το ένα χέρι, πλήκτρα επάνω στην κονσόλα πλάι του, ενώ με το άλλο χέρι βαστούσε το τιμόνι. Το όχημα είχε και τηλεπικοινωνιακό σύστημα, εκτός των άλλων.

«Τον Γεώργιο,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας.

Αλλά δεν φαινόταν να μπορεί να πιάσει το σήμα του ξένου. «Γα- μώτο...!» μούγκρισε, και συνέχισε να οδηγεί βόρεια.

«Δεν πρέπει νάναί κάπου κοντά,» είπε η Χρυσάνθη. «Αλλά, και να ήταν, τι μπορεί να κάνει για να-;»

«Πού άλλου να στραφούμε για βοήθεια, Χρυσάνθη;»

«Στον πατέρα σου, φυσικά! Δεν πρόκειται να-»

«Δε φοβάμαι για τον εαυτό μου. Ούτε ο Κοσμάς δεν θα τολμούσε να με πειράξει· απλώς θα μ'έστελνε πίσω στην Ηχώπολη. Αν πάω εκεί οικιοθελώς, είναι σαν να διώχνομαι από μόνος μου. Δε φοβάμαι για τον εαυτό μου, Χρυσάνθη,» επανέλαβε· «για τους κατοίκους των Αγρών φοβάμαι. Πρέπει να είμαι εδώ. Για να μπορώ να τους βοηθήσω. Ο Κοσμάς δεν ενδιαφέρεται γι'αυτούς. Νομίζεις ότι θα μείνει για πολύ στο αρχηγείο; Θα φύγει σε λίγο, θα επιστρέψει στην πόλη. Θ'αφήσει τον Θείο σου εκεί.»

«Ο Θείος μου δεν είναι αδιάφορος για τους χωρικούς...» είπε η Χρυσάνθη, αν και κάπως αδύναμα, σαν να μην ήταν και τόσο βέβαιη.

«Δε θα συμφωνούσε, όμως, να τους φέρουμε τα όπλα. Αν δεν ήμουν εγώ στο αρχηγείο, ο Ασλάβης δεν θ'άκουγε τον Γεώργιο, ακόμα κι αν εκείνος τού το πρότεινε.»

«Ναι, αυτό είν' αλήθεια, Πρίγκιπά μου. Σίγουρα δε θα τον άκουγε...»

Ο Αργύριος οδήγησε το τετράκυκλο όχημα προς τα βόρεια, αλλά όχι για πολύ· σύντομα έστριψε ανατολικά, καθώς οι σκιές του απογεύματος πύκνωναν στους τόπους γύρω του. Άφησε τα χωράφια και τους χωματόδρομους κι ανέβηκε στη λιθόστρωτη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με τη Νιρλόβη περνώντας μέσα από τα Βρεγμένα Δάση. Μα δεν έμεινε εκεί· την εγκατέλειψε αμέσως και μπήκε πάλι σε χωματόδρομους ανάμεσα σε χωράφια. Βρισκόταν στους Βόρειους Αγρούς τώρα. Και κάλεσε τον Γεώργιο ξανά, μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος του οχήματός του. Αλλά – πάλι – δεν έπιασε το σήμα του. «Πού στην ουρά της Έχιδνας είσαι;» γρύλισε.

«Πού μας πηγαίνεις;» τον ρώτησε η Χρυσάνθη ύστερα από λίγο, καθώς ο Αργύριος συνέχιζε να οδηγεί.

«Ανατολικά.»

«Ναι, το βλέπω αυτό, Πρίγκιπά μου» – οι ήλιοι ήταν πίσω τους, ο Πρώτος σχεδόν εξαφανισμένος· οι σκιές ήταν μακριές και αιχμηρές μπροστά τους – «αλλά πού μας πηγαίνεις;»

«Η τελευταία αναφορά που είχαμε για τον Γεώργιο θυμάσαι ποια ήταν; Ότι είχε βοηθήσει τους κατοίκους ενός χωριού στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς. Άρα, κάπου προς τα εδώ πρέπει να είναι. Ελπίζω, όμως, να τον βρούμε προτού μας βρουν οι άνθρωποι του αδελφού μου.»

«Νομίζεις ότι έστειλε τους Αγροφύλακες να σε κυνηγήσουν;» Η Χρυσάνθη κοίταξε πίσω, μα δεν είδε κανέναν να έρχεται.

«Και τους μισθοφόρους του μαζί,» είπε ο Αργύριος. «Και ίσως να χρησιμοποιήσει και το ελικόπτερο, ο καταραμένος. Αν ξέρει ότι έχουμε ελικόπτερο στο στρατόπεδο. Μακάρι ν'αργήσει να το σκεφτεί...» Πάτησε ένα πλήκτρο πάνω στην κονσόλα του οχήματος, και η μικρή οθόνη της άναψε δείχνοντας τον χάρτη των Αγρών. Επάνω του μια κόκκινη κουκίδα προχωρούσε: το τετράκυκλο του Πρίγκιπα. Το σύστημα αναγνώριζε τη θέση του βάσει της ταχύτητας κίνησης, της κατεύθυνσης, και της αρχικής θέσης του οχήματος. Καμιά φορά μπορεί να απορρυθμιζόταν και να έδειχνε άλλα αντί άλλων, όμως ο Αργύριος δεν νόμιζε ότι ετούτη ήταν μια από αυτές τις φορές. Σωστά τού φαίνονταν όσα παρουσίαζε. Και, πατώντας κι άλλα πλήκτρα, ενώ εξακολουθούσε να οδηγεί, έκανε τον χάρτη να εστιαστεί στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς και στο μέρος όπου είχε ακούσει ότι εμφανίστηκε τελευταία ο ξένος.

«Εδώ,» είπε στη Χρυσάνθη, δείχνοντας μέσα στην οθόνη με το δάχτυλό του. «Αυτό πρέπει νάναι το χωριό που βοήθησε ο Γεώργιος.»

Και συνέχιζε να οδηγεί ανατολικά, στρίβοντας και λίγο νότια τώρα, κατευθυνόμενος προς τον ποταμό Νόρκο, προς μια γέφυρα που ήξερε ότι περνούσε πάνω από τα ορμητικά νερά του. Διέσχιζε ακόμα περιοχές που ονομάζονταν Βόρειοι Αγροί αν και ήταν στα νότια. Οι Βόρειοι Αγροί απλώνονταν από τις παρυφές των Βρεγμένων Δασών και τους δυτικούς πρόποδες των Κάτω Ρινέων έως δέκα χιλιόμετρα πριν από την Ηχώπολη περίπου, πάντα ανατολικά της δημοσιάς. Οι άλλες περιοχές, δυτικά της δημοσιάς και πιο κοντά στην Ηχώπολη, ήταν Δυτικοί Αγροί. Ο Πρίγκιπας Αργύριος γνώριζε καλά τη γεωγραφία των Αγρών· είχε ταξιδέψει αρκετές φορές απ'τη μια άκρη στην άλλη. Είχε μιλήσει με τους ντόπιους. Τους ήξερε. Και δεν μπορούσε τώρα να τους εγκαταλείψει. Είτε ο αδελφός του το ήθελε είτε όχι. Είτε ο πατέρας του το

ήθελε είτε όχι. Είχε έρθει η ώρα της δικαιοσύνης για τους Αγρούς! σκεφτόταν ο Πρίγκιπας. Η ώρα της δικαιοσύνης!

Καθώς ζύγωνε τη γέφυρα, κάλεσε πάλι τον Γεώργιο μα δεν μπορούσε να πιάσει το σήμα του. Καταράστηκε. Ανέβασε το όχημά του στη γέφυρα, η οποία ήταν γερά φτιαγμένη από πέτρα και βαρύ ξύλο, πέρασε πάνω από τον Νόρκο, και βρέθηκε στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς.

Ο Πρώτος Ήλιος είχε δύσει, και ο Δεύτερος τον ακολουθούσε· οι σκιές πύκνωναν. Ο Πρίγκιπας οδηγούσε ανατολικά, όλο ανατολικά, επάνω σε χωματόδρομους και σε ανοιχτή ύπαιθρο. Οι τροχοί του οχήματός του δεν είχαν πρόβλημα· ήταν φτιαγμένοι για τέτοια εδάφη. Γύρω του απλώνονταν αγροικίες και χωράφια, με μικρούς λόφους ή σύδεντρα αποδώ κι αποκεί.

Αφού είχε διανύσει άλλα πέντε χιλιόμετρα, κάλεσε ξανά τον Γεώργιο. Πάλι, όμως, δεν έπιασε το σήμα του. «Πού είναι, γαμώτο!» αναφώνησε. «Στο Ξυλοκέρατο έμεινε;» – το χωριό όπου, σύμφωνα με τα λεγόμενα των Αγροφυλάκων, ο Γεώργιος είχε αντιμετωπίσει τους Γενναίους. Βρισκόταν πέρα από τα κεντρικά εδάφη των Άνω Ανατολικών Αγρών· όχι και στα ανατολικά σύνορά τους, εκεί όπου η εξουσία της Ηχώπολης τελείωνε, αλλά πιο μακριά από την εμβέλεια του Ακουστού Καναλιού. Και πιο μακριά κι από την εμβέλεια του πομπού μου, εδώ όπου είμαι ακόμα, σκέφτηκε ο Αργύριος. Σύντομα όμως θα πλησίαζε...

Ακόμα πέντε χιλιόμετρα αγρών διέσχισε το όχημα του Πρίγκιπα· ο Δεύτερος Ήλιος χανόταν στη δύση, πίσω τους· και η Χρυσάνθη είπε, ξαφνικά: «Κάποιοι έρχονται!» δείχνοντας βόρεια.

Ο Αργύριος τούς είχε δει σχεδόν την ίδια στιγμή. Άνθρωποι πάνω σε δίκυκλα, και δεν έμοιαζαν για Αγροφύλακες. Ούτε για χωρικοί που έκαναν βόλτα.

Έξι δικυκλιστές, και στα χέρια τους όπλα. Βαλλίστρες, καραμπίνες.

«Γενναίοι...» είπε ο Πρίγκιπας σαν να ήταν κατάρα. Και επιτάχυνε.

Οι δικυκλιστές τον ακολουθήσαν, επιταχύνοντας κι αυτοί. «Εεεε, εσύ!» φώναξε ένας. «Για σταμάτα, ωρέ! Για σταματά δωνά πέρα!»

Ο Αργύριος, φυσικά, τον αγνόησε.

«Σταμάτα, σου λέγω! Μ'ακούς;» Και δυο βέλη εκτοξεύτηκαν, αλλά δεν πέτυχαν το όχημα του Πρίγκιπα.

Οι Γενναίοι, όμως, ζύγωναν τώρα. Τα δίκυκλά τους ήταν γρήγορα.

«Κάλεσε τον Γεώργιο!» είπε ο Αργύριος, μην τολμώντας να πάρει ούτε το ένα του χέρι απ' το τιμόνι ή την προσοχή του από το μπροστινό τζάμι, με την ταχύτητα που είχε αναπτύξει και με τις πυκνές σκιές που απλώνονταν παντού στους Αγρούς τώρα. «Κάλεσέ τον, Χρυσάνθη!»

Εκείνη πάτησε το πλήκτρο επανάληψης της προηγούμενης κλήσης, και το σύστημα κάλεσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του ξένου.

«Τον έπιασα!» αναφώνησε η Χρυσάνθη. «Τον έπιασα!»

«Επιτέλους,» μούγκρισε ο Αργύριος, κοιτάζοντας τον καθρέφτη με τις ακριβές των ματιών του. Οι Γενναίοι ήταν κοντά...

«ΣΤΑΜΑΤΑ, ΡΕ ΠΟΥΣΤΗ, ΡΕ!» φώναξε ένας – ο ίδιος με πριν; «Θα σου τις σπάσουμε τις ρόδες, ρε! ΣΤΑΜΑΤΑ, λέγουμε!»

Το όχημα του Πρίγκιπα δεν ήταν πολεμικό, αλλά είχε κάποια ελαφριά θωράκιση, έτσι εκείνος δεν φοβόταν ότι μπορούσαν να του προκαλέσουν σοβαρές ζημιές – όχι εύκολα, τουλάχιστον. Ωστόσο, υπήρχε κίνδυνος να του σπάσουν τα τζάμια με τα βέλη τους και να σκοτώσουν αυτόν και τη Χρυσάνθη.

Ευτυχώς, το όχημα διέθετε κι έναν βασικό μηχανισμό άμυνας.

Ο Αργύριος πάτησε ένα κουμπί της κονσόλας, και στην πίσω μεριά του οχήματος, από έξω, κάτω απ' τη μικρή καρότσα, μια ακόμα πιο μικρή θυρίδα άνοιξε αυτόματα, και μισή ντουζίνα μεταλλικές σφαίρες πετάχτηκαν, κυλώντας προς τους διώκτες του Πρίγκιπα. Είχαν καρφιά επάνω τους και ισχυρούς μαγνήτες. Ήταν φτιαγμένες για να κολλάνε σε μεταλλικές ρόδες και να σταματάνε τα οχήματα. Τα δίκυκλα, δε, μπορούσαν εύκολα να τα ανατρέψουν.

«Προσέχτε, ρε! Προσέχτε!» φώναξε ένας από τους Γενναίους στους συντρόφους του. Κανείς τους δεν ήξερε τι ήταν αυτές οι σφαίρες που έρχονταν καταπάνω τους αλλά καταλάβαιναν ότι δεν μπορεί να ήταν τίποτα το καλό.

Ο Αργύριος και η Χρυσάνθη, μέσα στο όχημά τους, δεν άκουσαν τη φωνή του Γενναίου γιατί ακριβώς εκείνη τη στιγμή μια άλλη φωνή ερχόταν από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα: «Ναι; Ποιος είναι;»

«Γεώργιε!» είπε ο Πρίγκιπας. «Εγώ είμαι, ο Αργύριος! Πού βρίσκεσαι; Είμαι στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς, με κυνηγάνε – οι Γενναίοι – έξι πάνω σε δίκυκλα!»

Αλλά δεν ήταν πια έξι: καθώς ο Πρίγκιπας μιλούσε, η μπροστινή ρόδα ενός δίκυκλου συναντούσε μια από τις μαγνητικές, ακανθωτές σφαίρες και το μικρό όχημα ανατρεπόταν. Οι άλλοι πέντε, όμως, είχαν αποφύγει τις υπόλοιπες σφαίρες, γιατί δεν πήγαιναν όλοι μαζί, κοντά-κοντά· έρχονταν σκορπισμένοι, σκοπεύοντας να κυκλώσουν το τετράκυκλο που καταδίωκαν.

«Τι κάνετε εδώ, μα την Έχιδνα, Υψηλότητα; Είστε μόνος;» ρώτησε ο Γεώργιος.

«Προσπαθώ να σε βρω! Πού είσαι; Στο Ξυλοκέρατο;»

«Ναι. Εσύ πού είσαι; Είπες ότι σε κυνηγάνε;»

«Με κυνηγάνε. Δυτικά του Ξυλοκέρατου είμαι, μέσα στο όχημά μου. Γύρω στα δέκα χιλιόμετρα απ'το Ξυλοκέρατο, υποθέτω· μόλις κατάφερα να σε πιάσω—»

«Έρχομαι.» Και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Η Χρυσάνθη κοίταζε πίσω. «Ο ένας έπese, Πρίγκιπά μου. Ρίξ' τους κι άλλο απ'αυτό που τους έριξες.»

«Δεν έχω άλλο. Μίας χρήσης είναι οι μαγνητικές σφαίρες αναχαίτισης.»

«Μα τον Αστερίωνα...» Η Χρυσάνθη σηκώθηκε απ'τη θέση του συνοδηγού, πηγαίνοντας στην πίσω μεριά του οχήματος.

Ο Αργύριος δεν πήρε τα μάτια του από μπροστά. «Τι κάνεις;»

«Έχεις μια εφεδρική βαλλίστρα στην καρότσα, δεν έχεις;» είπε η Χρυσάνθη καθώς άνοιγε την καρότσα του οχήματος από την εσωτερική μεριά. «Ναι, εδώ είναι.» Τράβηξε έξω τη βαλλίστρα και πέρασε ένα μεταλλικό βέλος – ένα απ'αυτά που είχαν και ενεργειακή φόρτιση.

Οι πέντε Γενναίοι τούς είχαν φτάσει πλέον, τους είχαν κυκλώσει. Ένας δυνατός κρότος αντήχησε – η καραμπίνα ενός είχε καταφέρει να πυροβολήσει. Ένα τζάμι του οχήματος – αυτό στην πίσω δεξιά μεριά – θρυμματίστηκε. Η Χρυσάνθη, κραυγάζοντας, έσκυψε πάνω από τη βαλλίστρα.

Ο Αργύριος έσκυψε πάνω απ'το τιμόνι καθώς έβλεπε τουλάχιστον δύο βαλλίστρες των Γενναίων να τον σημαδεύουν. «Ή σταματάς, ωρέ, ή το παίρνουμε τ'όχημα σα δώρο τ'Αστερίωνα!» φώναξε ένας. Ο Πρίγκιπας δεν του απάντησε. Τα βέλη εκτοξεύτηκαν. Τζάμια έσπασαν,

αλλά ούτε ο Αργύριος χτυπήθηκε ούτε η Χρυσάνθη. Τα βλήματα καρφώθηκαν στα δερμάτινα καθίσματα.

«Πας για τον Αβυσσαίο, ωρέ! Για τον Αβυσσαίο πας! Σταμάτα προτού σε καταπιεί!» φώναζε κάποιος Γενναίος.

Η Χρυσάνθη προσπάθησε να σημαδέψει χωρίς να σηκωθεί πολύ, για να μη δίνει εύκολο στόχο. Πάτησε τη σκανδάλη της βαλλίστρας της και το ενεργειακά φορτισμένο βέλος εκτοξεύτηκε. Αστοχώντας για λίγο έναν από τους Γενναίους. Η Χρυσάνθη καταράστηκε, κι αμέσως έπιασε άλλο βέλος, προσπαθώντας να το βάλει στη βαλλίστρα με χέρια που έτρεμαν από αγωνία.

Το πίσω τζάμι του οχήματος έσπασε από ένα βέλος των Γενναίων που μπήχτηκε στο κάθισμα του Αργύριου.

«Πρίγκιπά μου!» ούρλιαξε η Χρυσάνθη, φοβούμενη ότι η αιχμή είχε διαπεράσει το κάθισμα και τον είχε καρφώσει στην πλάτη.

«Τι;» είπε εκείνος – μην έχοντας καρφωθεί, προφανώς.

«Τίποτα.»

Από έξω, ένας Γενναίος φώναζε: «Σταματά τ'όχημα, ρε πούστη του Λοκράθου! Σταμάτα τ'όχημα, ωρέ!»

Ο Αργύριος έστριψε απότομα το τιμόνι, για να κουτουλήσει το δίκυκλο που ερχόταν από δίπλα του ενώ ο ένας από τους δύο αναβάτες – αυτός που δεν οδηγούσε (μια γυναίκα ήταν στο τιμόνι) – είχε υψώσει το σπαθί του με φανερό σκοπό να χτυπήσει τον Πρίγκιπα. Το τετράκυκλο κοπάνησε το δίκυκλο προτού το λεπίδι κατεβεί, και το δίκυκλο έπεσε.

Τα υπόλοιπα τέσσερα συνέχισαν να καταδιώκουν. Βρισιές και απειλές ακούγονταν από τους αναβάτες τους. Ακόμα ένας πυροβολισμός αντήχησε, μα τίποτα δεν φάνηκε να σπάει πάνω στο όχημα.

Ο Αργύριος δεν ήξερε πλέον πού στις λάσπες του Λοκράθου βρίσκονταν. Πλησίαζαν το Ξυλοκέρατο, ή είχαν τελείως λοξοδρομήσει; Έχουμε χαθεί; Δεν είχε χρόνο ούτε για μια ματιά στον χάρτη της οθόνης. Αν δεν πρόσεχε θα κουτουλούσε πουθενά: σε κάποιο δέντρο, σε κάποιον βράχο, σε κάποιον τοίχο χωραφιού. Και τα σκοτάδια ολοένα και πλήθαιναν· ο Δεύτερος Ήλιος ήταν μισοκρυμμένος.

Ένας δικυκλιστής φάνηκε να έρχεται από την ανατολή, και καμιά ντουζίνα άλλοι τον ακολουθούσαν. Μια μακριά λεπίδα γυάλιζε στο χέρι του, μες στο τελευταίο φως του ήλιου.

Οι Γενναίοι αμέσως σκορπίστηκαν, φεύγοντας. Ο δικυκλιστής με το σπαθί κυνήγησε ένα από τα οχήματά τους, κι ένα κεφάλι τινάχτηκε στον αέρα μαζί μ'έναν πίδακα αίματος. Το δίκυκλο των Γενναίων έπεσε, και ο δικυκλιστής με το ξίφος χτύπησε ακόμα κάποιον, προτού κατευθυνθεί προς το τετράκυκλο του Πρίγκιπα που τώρα σταματούσε.

Η κουκούλα του σπαθοφόρου ήταν ριγμένη στους ώμους του, δεν σκέπαζε το κεφάλι του, αλλά το πρόσωπό του ήταν κατάμαυρο σαν πρόσωπο σκιάς. Και τα μαλλιά του πράσινα σαν βλάστηση.

Ο Οφιομαχητής σταμάτησε τους τροχούς του πλάι στο όχημα του Πρίγκιπα, καθώς και οι Αγροφύλακες – οι δικυκλιστές που τον ακολουθούσαν – έκαναν το ίδιο.

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου ζητάτε εδώ, Υψηλότετε;» είπε ο Γεώργιος, δαμάζοντας μετά βίας τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Δεν έχετε, τουλάχιστον, μερικούς φρουρούς μαζί σας;»

Η πόρτα του Αργύριου άνοιξε σαν φτερούγα κι ο Πρίγκιπας βγήκε. «Ο αδελφός μου,» είπε, «ο Κοσμάς, κι ο Ασλάβης. Μας πρόδωσαν. Πρόδωσαν τους Αγρούς! Οι προδότες!»

6

Ο Νικόλαος μάς οδηγεί στο Παλιό και περνάμε τη νύχτα εκεί. Ο πανδοχέας του, ο Νικόλαος (ναι, Νικόλαο τον λένε κι αυτόν), είναι Παλαιοδασίτης, και το καταλαβαίνεις αμέσως. Νομίζεις ότι έχει επάνω του κάτι από τα φυσικά στοιχεία ετούτου του τόπου· μοιάζει καμωμένος από την ίδια τη γη. Το δέρμα του είναι πράσινο και δίνει μια τραχιά εντύπωση· τα μαύρα μαλλιά του είναι πυκνά και μακριά, το ίδιο και τα γένια του· τα μάτια του γυαλίζουν σαν αχάτες.

Δεν είμαστε οι μόνοι που διανυκτερεύουμε στο Παλιό απόψε, αλλά δεν φαίνεται να είναι και πολλοί άλλοι εδώ. Αφού αφήνουμε τα δίκυκλά μας στον χώρο στάθμευσης παραδίπλα, καθόμαστε λίγο στην τραπεζαρία για να φάμε ένα ελαφρύ βραδινό (παρατηρώντας ότι η κουζίνα του Παλιού μοιάζει σπιτική) και μετά ανεβαίνουμε στα δύο δωμάτιά μας: εγώ και η Λουκία στο ένα· ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας, και ο Κλεάνθης στο άλλο. Ο Ακατάλυτος και ο Βικέντιος είναι, φυσικά, μαζί μας και αγριοκοιτάζονται για λίγο, ο πρώτος ορθωμένος στο πάτωμα, ο δεύτερος γαντζωμένος στην πλάτη του κρεβατιού· ύστερα, ο γάτος γλιστρά κάτω απ'το κρεβάτι και η πτερόσαυρα μένοντας στη θέση της κλείνει τα μάτια.

«Δε νομίζω ότι συμπαθιούνται,» μου λέει η Λουκία βγάζοντας τις μπότες και τα περισσότερα ρούχα της και ξαπλώνοντας.

«Θα συνηθίσουν.» Κάθομαι οκλαδόν στο πάτωμα, με το Φιλί της Έχιδνας γυμνολέπιδο πάνω στα γόνατά μου.

Η Λουκία χασμουριέται, τεντώνεται, και την παίρνει ο ύπνος.

Στο νου μου είναι τα καταραμένα βατράχια καθώς η Πάροδος του Πράου Ανέμου αρχίζει να μουρμουρίζει μέσα μου. Δε θέλω να τους οδηγήσω στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας, και αναμφίβολα αυτοί ήταν που περνούσαν πετώντας από πάνω μας, μες στο μικρό αεροπλάνο. Πρέπει να βρω έναν τρόπο να τους παραπλανήσω. Το καλύτερο σχέδιο είναι, μάλλον, και το πιο απλό· είναι αυτό που είπα ήδη στους

συντρόφους μου. Αλλά από το μυαλό μου περνάνε τώρα και διάφορα άλλα πιθανά σχέδια καθώς η νύχτα προχωρά.

Τα απορρίπτω όλα.

Όταν το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου πέφτει στο δωμάτιο, ο Βικέντιος ανοίγει τα μάτια του και τεντώνει τα φτερά του. Σηκώνομαι από το πάτωμα, θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας, και ξυπνάω τη Λουκία. Ο γάτος της βγαίνει κάτω απ'το κρεβάτι, νιαουρίζοντας. Ο Βικέντιος, φτερουγίζοντας, γαντζώνεται στον ώμο μου.

Πηγαίνουμε στο διπλανό δωμάτιο και χτυπάω την πόρτα. Ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας, και ο Κλεάνθης δεν αργούν να ξεπροβάλουν, και ο δεύτερος μού λέει: «Είμαστε πέντε· δε μας φτάνουν δύο δίκυκλα.»

«Το ξέρω. Κάποιος θα πρέπει να βαδίζει – εγώ – κι αυτό, δυστυχώς, θα μας καθυστερήσει. Αλλά τι άλλο να κάνουμε;» Δεν έχουμε μαζί μας αρκετά οχτάρια για ν'αγοράσουμε δίκυκλο από την Ψυχρόπολη.

«Όχι,» μου λέει ο Νικόλαος. «Εγώ θα βαδίζω.»

«Μην είσαι ανόητος. Ποιος απ'τους δυο μας κουράζεται πιο εύκολα;» Και δεν το συζητάω άλλο. Κατεβαίνουμε στην τραπεζαρία και από εκεί πηγαίνουμε στο γκαράζ παραδίπλα· δεν μένουμε για πρωινό. Ο Λεωνίδας και ο Κλεάνθης ανεβαίνουν στο ένα δίκυκλο, κι ο πρώτος οδηγεί. Η Λουκία κι ο Νικόλαος ανεβαίνουν στο δεύτερο δίκυκλο, και εκείνη οδηγεί· επιμένει. Φοβάται ότι ο Νικόλαος είναι πολύ τρελός για να έχει το τιμόνι; Ο γάτος της βαδίζει πλάι μου καθώς φεύγουμε απ'το Παλιό και ζυγώνουμε την πύλη της Ψυχρόπολης.

Οι φρουροί μάς αφήνουν να περάσουμε χωρίς κουβέντα, και τα βλέμματα τους δεν νομίζω πως είναι καχύποπτα. Η κουκούλα μου, φυσικά, είναι σηκωμένη· δεν βλέπουν το κατάμαυρο δέρμα μου.

Ακολουθούμε την Οδό του Νερού, διασχίζοντας την πόλη προς τα δυτικά. Και, για να μην καθυστερούμε, οι σύντροφοί μου μ'αφήνουν πίσω φτάνοντας πρώτοι στη γέφυρα του Νερού της Ράχης. Μετά, η Λουκία επιστρέφει για μένα, κάθομαι πίσω της, και με πηγαίνει στη γέφυρα, όπου κατεβαίνω και ανεβαίνει πάλι ο Νικόλαος. Περνάμε τη γέφυρα και βγαίνουμε από την Ψυχρόπολη, μπαίνουμε στο Χωριό του Δάσους, όπου παλιότερα κατοικούσαν μόνο Παλαιοδασίτες αλλά όχι πλέον (όπως μου είπε ο Νικόλαος στην τελευταία μας επίσκεψη εδώ). Στους

τοίχους των γουστοζικών σπιτιών του υπάρχουν πολλές τοιχογραφίες με ζώα, πουλιά, λουλούδια, μανιτάρια – φυσικά στοιχεία.

Οι σύντροφοί μου πάλι πηγαίνουν πρώτοι ως τις δυτικές παρυφές του χωριού, και έπειτα η Λουκία επιστρέφει για εμένα. Έχοντας αφήσει το Χωριό του Δάσους πίσω μας, κατευθυνόμαστε προς το Ψυχροδάσος το οποίο δεν είναι μακριά: ένα, δυο χιλιόμετρα απόσταση – πιο κοντά απ'ό,τι είναι να διασχίσεις την Ψυχρόπολη από την πύλη ως τη γέφυρα του ποταμού, ή το χωριό απ'τη μια άκρη ως την άλλη. Τα ψηλά αειθαλή δέντρα ορθώνονται σύντομα γύρω μας. Μεγάλα οχήματα δεν μπορούν να περάσουν εδώ, αλλά τα δίκυκλα των συντρόφων μου περνάνε, αν και σίγουρα δεν θα μπορούσαν να τρέξουν – όχι χωρίς μεγάλο κίνδυνο. Εγώ βαδίζω, και ο Ακατάλυτος τρέχει και πηδά δίπλα μου. Ο Βικέντιος είναι γαντζωμένος επάνω στον ώμο μου, μαζεμένος· δεν αισθάνεται καλά: έχει πολύ κρύο σε τούτους τους τόπους για τα γούστα του. Το καταλαβαίνω, το διαισθάνομαι.

Εσύ ήθελες να μ'ακολουθήσεις. Μην πεις τώρα ότι φταίω εγώ.

Κοιτάζω στον ουρανό κάθε τόσο – κοιτάζα στον ουρανό από τότε που φύγαμε από το Παλιό – μήπως δω κανένα αεροσκάφος από πάνω μας. Μέχρι στιγμής τίποτα δεν έχει περάσει. Τα βατράχια μάς παράτησαν; Δεν το νομίζω...

«Να έχετε το νου σας,» λέω στους άλλους. «Αν δεν τους δούμε να μας ακολουθούν, ίσως να είναι πιο ύποπτο απ'το αν τους δούμε.»

Συμφωνούν σιωπηλά· το βλέπω στα βλέμματά τους, στις εκφράσεις τους.

Μετά από κανένα μισάωρο ταξιδιού μέσα στην ψυχρή βλάστηση του δάσους, το παρατηρώ: ένα αεροσκάφος περνά από πάνω μας. Σίγουρα δεν είναι ελικόπτερο, και είναι κατάμαυρο σαν εμένα.

«Το είδατε;» λέω.

«Ναι,» αποκρίνεται ο Νικόλαος, κοιτάζοντας κι εκείνος ψηλά.

«Δε μας έχουν χάσει ακόμα, αλλά πρέπει να τους κάνουμε να μας χάσουν. Δεν είναι εύκολο να προσγειωθούν εδώ μέσα, και όσο ο μάγος τους είναι στο κέντρο ισχύος του αεροπλάνου δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει άλλα ξόρκια για να με ανιχνεύσει.»

Συνεχίζουμε έτσι να ταξιδεύουμε έχοντας το νου μας στον ουρανό κυρίως, αλλά όχι αποκλειστικά, γιατί το Ψυχροδάσος δεν είναι

ακίνδυνο μέρος: άγρια θηρία κυκλοφορούν. Την προηγούμενη φορά είχαμε συναντήσει λύκους, και τα ηχοβόλα μας τους είχαν διώξει.

Μέχρι το μεσημέρι, προτού σταματήσουμε για να ξεκουραστούμε, βλέπουμε άλλες δύο φορές το αεροπλάνο να περνά από πάνω μας. Μας ψάχνουν, νομίζω. Μας έχουν χάσει και μας ψάχνουν. Το λέω στους συντρόφους μου, καθώς στήνουμε έναν πρόχειρο καταυλισμό, και προσθέτω: «Όχι φωτιά, τώρα. Μπορεί να μη δουν το φως της μες στο πρωινό αλλά θα δουν τον καπνό της.»

«Θα ξεπαγιάσουμε,» λέει η Λουκία, «όμως έχεις δίκιο.» Κάθεται τυλιγμένη στην κάπα της, κάτω από ένα γιγάντιο δέντρο.

«Χρειαζόταν να είχαμε μερικές οργανικές στολές θέρμανσης,» σχολιάζει ο Νικόλαος.

«Πού έχεις ακούσει εσύ για τέτοια πράγματα;» τον ρωτάω. Οι οργανικές στολές θέρμανσης δεν είναι και τόσο συνηθισμένες στην Υπερυδάτια. Σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος είναι πιο γνωστές, μου μαρτυρούν οι μυστηριώδεις γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου. Η Υπερυδάτια είναι, γενικά, ζεστή διάσταση, έχοντας δύο ήλιους στον ουρανό της· αν και έχει και τα πιο ψυχρά μέρη της, φυσικά – όπως το δάσος που τώρα διασχίζουμε.

Ο Νικόλαος αποκρίνεται: «Δεν είμαι τόσο αμόρφωτος όσο νομίζεις, Οφιομαχητή,» μειδιώντας.

Το μεσημέρι περνά μουντά, κατά τα άλλα. Δεν πολυμιλάμε· έχουμε κυρίως το νου μας στον ουρανό. Αλλά δεν ξαναβλέπουμε αεροπλάνο να περνά από πάνω μας. Σημάδι ότι μας έχασαν τελείως;

Όχι, όπως αποδεικνύεται μετά από μερικές ώρες καθώς σηκωνόμαστε για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας. Έχουμε διαλύσει τον πρόχειρο καταυλισμό μας (για να μην αφήνουμε ίχνη πίσω μας) και φεύγουμε, όταν ένα αεροπλάνο φαίνεται ξανά.

«Μας βρήκαν, τα μιάσματα!» γρυλίζει ο Νικόλαος, καθισμένος πίσω από τη Λουκία, στο δίκυκλο.

«Θα δούμε,» λέω. «Κανονικά, πρέπει να μας χάσουν. Πρέπει.» Και απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

Οι ήλιοι γέρνουν ολοένα και περισσότερο προς τη δύση, καθώς ταξιδεύουμε, και το σκοτάδι δεν αργεί να έρθει· το κρύο δυναμώνει. Το

αεροπλάνο δεν το ξαναβλέπουμε από πάνω μας. Βρίσκω μια σπηλιά και οδηγώ τους συντρόφους μου εκεί για να διανυκτερεύσουμε.

«Μας έχασαν τελικά, νομίζεις;» με ρωτά η Λουκία. Τα καταραμένα βατράχια είναι η μόνη μας κουβέντα τις τελευταίες ώρες. Και ο Κλεάνθης, έχω ήδη παρατηρήσει, είναι συνέχεια σιωπηλός. Δεν έχει βγάλει λέξη από τότε που φύγαμε από το Παλιό. Ελπίζω να μην έχει αρχίσει να το μετανιώνει που κατευθύνεται προς το άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας, γιατί τώρα είναι πολύ αργά για πισωγυρίσματα.

Αποκρίνομαι στη Λουκία: «Το θεωρώ πολύ πιθανό. Αλλά ίσως να μην τάχουν παρατήρει ακόμα.»

«Τι εννοείς;»

«Μπορεί να βρήκαν μέρος για να προσγειωθούν, ώστε ο μάγος τους να έχει τη δυνατότητα να προσπαθήσει να με ανιχνεύσει. Αλλά η εμβέλεια τέτοιων ξορκιών δεν είναι μακρινή.»

«Αν όμως προσγειώθηκαν κάπου κοντά μας;»

«Αν είχαν προσγειωθεί κάπου κοντά μας, θα είχαμε μάλλον δει το αεροπλάνο τους. Όπως και νάχει,» λέω προς όλους τώρα, «πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή. Θ'ανάψω μια φωτιά, για να μην παγώσουμε, αλλά θα την καλύψω καλά.» Και το κάνω: σκάβω λάκκο μες στη σπηλιά και τον καλύπτω με ξύλα από την εξωτερική μεριά. Μέσα του ανάβω φωτιά. Η ακτινοβολία της δεν φαίνεται από έξω, και ο καπνός της διαλύεται. Κάθομαι δίπλα της για να την προσέχω, ενώ οι σύντροφοί μου πέφτουν για ύπνο ο ένας μετά τον άλλο αφού τρώμε και πίνουμε κάτι.

Δε βλέπω καμιά ύποπτη κίνηση μες στη νύχτα. Ούτε παρατηρώ κανένα αεροπλάνο να περνά. Όταν ξημερώνει, τους ξυπνάω και τους το λέω. «Αλλά τώρα,» προσθέτω, «πρέπει να είμαστε ακόμα πιο προσεχτικοί, γιατί πλησιάζουμε στο άντρο. –Έτσι δεν είναι; Είμαστε κοντά...;»

Ο Νικόλαος νεύει. «Αρκετά κοντά, πλέον.» Τον ξέρει τον δρόμο καλά· εκείνος κι ο Λεωνίδας μάς οδηγούν ουσιαστικά. Εγώ δεν τη θυμάμαι τη διαδρομή παρά ελάχιστα· μία φορά μόνο την έχω κάνει. «Ός το βράδυ πρέπει νάχουμε φτάσει. Βαδίζεις πιο γρήγορα από άλλους ανθρώπους, Γεώργιε.»

Θα μπορούσα, εν ανάγκη, να βαδίσω και πιο γρήγορα, αλλά δεν χρειάζεται να κουραστώ άσκοπα. Επιπλέον, θέλω να είμαι σίγουρος ότι τα βατράχια δεν με ακολουθούν όταν θα φτάσω στο άντρο της παλιάς μου φίλης, της Πράσινης Κρίνης.

Ταξιδεύουμε ξανά, διασχίζοντας τα παγερά εδάφη του Ψυχροδάσους. Ευτυχώς δεν φαίνεται ότι θα βρέξει όπως έβρεξε την προηγούμενη φορά που ήμασταν εδώ. Και δεν ξαναβλέπουμε το αεροπλάνο στον ουρανό μέχρι το μεσημέρι.

«Μας έχασαν,» λέει ο Λεωνίδας καθώς καταυλιζόμαστε. «Πρέπει να μας έχασαν.»

Δεν μιλάω. Έχω αρχίσει να μιμούμαι τον Κλεάνθη τις τελευταίες ώρες. Παρατηρώ το περιβάλλον γύρω μας.

«Τι είναι, Γεώργιε;» ρωτά η Λουκία. «Τι τρέχει;»

«Πάω να ρίξω μια ματιά.»

«Πού; Είδες κάτι;»

«Όχι. Κι αυτό είναι που με ανησυχεί. Μείνετε εδώ. Μην απομακρυνθείτε σε καμία περίπτωση. Καλέστε με στον πομπό μου εν ανάγκη.»

Και απομακρύνομαι. Ερευνώ τα εδάφη γύρω από τον καταυλισμό μας, ψάχνω για σημάδια, για ύποπτες κινήσεις, για οτιδήποτε μπορεί να μαρτυρά ότι κάποιος μάς ακολουθεί. Και ξέρω τι κάνω. Ξέρω καλά τι κάνω. Γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου – δεν έχω ιδέα πώς τις έχω αποκτήσει.

Ανθρώπους δεν εντοπίζω, αλλά δύο λύκοι μού επιτίθενται. Γρυλίζοντας, ορμάνε καταπάνω μου σαν κυνηγοί. Όμως εγώ είμαι ο κυνηγός. Το Φιλί της Έχιδνας βγαίνει απ'το θηκάρι και σύντομα δύο πτώματα είναι στα πόδια μου. Δεν τ'αφήνω εκεί· μπορεί ν'αποτελέσουν σημάδι: φαίνεται ότι δεν σκοτώθηκαν από άλλα θηρία. Τα σηκώνω και τα μεταφέρω αλλού. Μετά, τα εκτοξεύω μακριά – όσο πιο μακριά μπορώ, όσο πιο μακριά μπορεί να τα στείλει η απάνθρωπη δύναμή μου.

Επιστρέφω στους συντρόφους μου και τους λέω πως δεν μοιάζει κανείς να μας παρακολουθεί. Μάλλον τα βατράχια μάς έχουν χάσει. «Αλλά να εξακολουθείτε να βρίσκεστε σ'επιφυλακή. Μπορεί και να κάνω λάθος.»

Το απόγευμα ταξιδεύουμε πάλι έχοντας το ένα μάτι στον ουρανό και το άλλο στη γη. Κατευθυνόμαστε βορειοδυτικά τώρα, και οι όγκοι της

Ράχης του Ιχθύος φαίνονται πιο κοντά μας. Αρχίζω να θυμάμαι τη διαδρομή, αν και δεν είμαι κι απόλυτα σίγουρος.

Λέω στους άλλους: «Συνεχίστε χωρίς εμένα. Θα έρθω μετά.»

«Γιατί;» κάνει η Λουκία.

«Γιατί, αν ακολουθούν κάποιον με μαγεία, αυτός είμαι εγώ. Θα προσπαθήσω να τους παραπλανήσω.»

«Κι αν δεν σε παρακολουθούν; Αν μας έχουν χάσει τελείως πλέον;»

«Τότε, δεν υπάρχει πρόβλημα έτσι κι αλλιώς,» της λέω.

Ο Νικόλαος με ρωτά: «Θα μπορείς, όμως, να έρθεις στο άντρο μόνος σου;»

Και έχει δίκιο· δεν είμαι βέβαιος ότι θα τα καταφέρω. «Θα προσπαθήσω,» του απαντώ. «Αν δεν μπορέσω θα σας καλέσω τηλεπικοινωνιακά για να με βοηθήσετε. Είναι εφικτό να καλέσεις κάποιον τηλεπικοινωνιακά εκεί μέσα, έτσι;»

«Όχι,» μου λέει ο Λεωνίδας, «δυστυχώς δεν είναι εφικτό. Είχαμε σκεφτεί κάποτε να βάλουμε ένα σύστημα γι' αυτή τη δουλειά, αλλά δεν το κάναμε γιατί θα ήταν επικίνδυνο. Έπρεπε να βγαίνει κεραία επάνω για να πιάνουμε τηλεπικοινωνιακά σήματα: και η κεραία θα συνδεόταν με καλώδιο, και το καλώδιο μπορεί κάποιος να το ακολουθήσει ως την αρχή του...»

«Κατάλαβα. Εντάξει, λοιπόν. Αν δείτε ότι δεν έχω έρθει μέχρι αύριο το πρωί, βγείτε από το άντρο και καλέστε με.»

«Είμαι σίγουρος πως η Βασίλισσά μας θα το κάνει ούτως ή άλλως,» αποκρίνεται ο Λεωνίδας.

«Να προσέχεις,» μου λέει η Λουκία, μοιάζοντας ανήσυχη για εμένα, σα να μην έχουμε περάσει κι από πολύ χειρότερες καταστάσεις.

«Θα προσέχω,» της υπόσχομαι, κι απομακρύνομαι. Ο Βικέντιος ακόμα πιασμένος στον ώμο μου. Ο Ακατάλυτος δεν με ακολουθεί· μένει με την κυρά του.

Μες στο σούρουπο, βαδίζω στο Ψυχροδάσος που απλώνεται στους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος. Ο τόπος είναι γεμάτος δενδρώδεις πλαγιές και σκιές. Οι αισθήσεις μου είναι τσιτωμένες – αφουγκράζομαι, παρατηρώ, μυρίζω. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει ρυθμικά μέσα μου. Ο παγερός άνεμος σφυρίζει ατίθασα έξω μου, τινάζοντας την κάπα μου και τα πράσινα μαλλιά μου. Ναι, έχω κατεβάσει την

κουκούλα μου, παριστάνοντας ότι δήθεν ο αέρας μού την έριξε απ'το κεφάλι, γιατί θέλω αυτοί που με παρακολουθούν – αν, όντως, κάποιοι με παρακολουθούν – να δουν ότι είμαι εγώ, και να έρθουν, να κάνουν ό,τι είναι να κάνουν. Είμαι έτοιμος γι'αυτούς.

Αλλά κανείς δεν έρχεται. Νυχτώνει, και κανείς δεν έρχεται. Ούτε ακούω ή βλέπω κάποιον από απόσταση. Και τώρα έχω βγει από το Ψυχροδάσος, νομίζω. Είμαι στις βόρειες παρυφές του, εκεί όπου αρχίζουν τα βουνά της Ράχης του Ιχθύος. Το μέρος δεν είναι χωρίς βλάστηση, φυσικά, μα όχι και τόσο πυκνή όσο του Ψυχροδάσους.

Κοιτάζω στον ουρανό, περιμένοντας να παρατηρήσω κανένα μαύρο αεροπλάνο μέσα στη νυχτερινή μαυρίλα. Τίποτα, όμως...

Με έχασαν; Πραγματικά με έχασαν;

Συνεχίζω να βαδίζω, έχοντας υπόψη ότι βρίσκεται σε πιο ανοιχτό τόπο τώρα, άρα πρέπει να είμαι και πιο προσεχτικός.

Αεροπλάνο δεν εμφανίζεται ούτε ακούγεται. Μονάχα νυχτοπούλια παρατηρώ. Μονάχα τα αλυχτήματα λύκων φτάνουν στ'αφτιά μου, απόμακρα· καθώς κι άλλες φωνές ζώων και κρωξίματα πτηνών.

Τίποτα από κοάσματα βατράχων...

Λες να φταίει που δεν είμαστε σε έλος;

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου δονείται μες στην κάπα μου. (Έχω απενεργοποιήσει το κουδούνισμα, για καλό και για κακό. Ποτέ δεν ξέρεις.) Τον τραβάω έξω και, στο φως της μικρής οθόνης του, παρατηρώ πως ο τηλεπικοινωνιακός κώδικας του καλούντος είναι κρυμμένος. Ο Δαμιανός; Αυτό το μί- το γαμημένο βατράχι;

Κρατώντας την οργή μου υπό έλεγχο, πατάω το πλήκτρο αποδοχής της κλήσης χωρίς να φέρω τη συσκευή στ'αφτί μου· δεν θέλω τίποτα να παρακωλύει την ακοή μου, από τα δεξιά ή τ'αριστερά.

«Ναι,» λέω.

«Γεώργιε;» Μια γυναικεία φωνή.

«Ευτυχία.»

«Τσκ, τσκ, τσκ... Τι έχουμε πει για τέτοια απαγορευμένα ονόματα, αγάπη μου;»

«Μου έλεγαν ότι δεν πιάνουν οι τηλεπικοινωνίες μέσα από το άντρο...»

«Δεν είμαι μέσα στο άντρο.»

«Μάλιστα... Ποιοι άλλοι είναι μαζί σου;»

«Μερικοί φίλοι. Συμβαίνει κάτι... ύποπτο εδώ έξω;»

«Μέχρι στιγμής, όχι, τίποτα. Δε νομίζω, τουλάχιστον.»

«Δε σε παρακολουθούν;»

«Δεν έχω δει κανέναν.»

«Από εκεί που είσαι, νομίζεις ότι μπορείς να έρθεις στο άντρο;»

Ρίχνω μια ματιά ολόγυρά μου. «Δεν είμαι καθόλου βέβαιος γι' αυτό.»

«Πού βρίσκεσαι;»

Προσπαθώ να της εξηγήσω όσο καλύτερα μπορώ.

«Μείνε εκεί, εντάξει;»

«Εντάξει.»

Η τηλεπικοινωνία τερματίζεται. Κάθομαι κάτω από έναν μεγάλο βράχο, με την κουκούλα της κάπας μου σηκωμένη τώρα, και περιμένω τη Φαρμακερή Βασίλισσα, ενώ ο άνεμος ουρλιάζει παγερά και δυνατά κατεβαίνοντας τις πλαγιές της Ράχης.

Παρατηρώ τον ουρανό. Αεροπλάνο δεν βλέπω.

Σε κανένα μισάωρο, ο πομπός μου δονείται ξανά. Ο κωδικός του καλούντος κρυμμένος.

«Εσύ πάλι;» ρωτάω.

«Μην κλείσεις τον πομπό σου,» μου λέει η Βασίλισσα. «Για να σε εντοπίσουμε.»

Τον αφήνω ανοιχτό, και ύστερα από άλλο ένα μισάωρο (κατά το οποίο κανένα αεροπλάνο δεν περνά απ' τον ουρανό) τους βλέπω να έρχονται. Μια ομάδα από οκτώ άτομα, όλοι κουκουλωμένοι. Και η τηλεπικοινωνία τερματίζεται. Αυτοί είναι.

Σηκώνομαι όρθιος.

Με πλησιάζουν.

«Γεώργιε!» αναφωνεί η Διονυσία και μ'αγκαλιάζει.

«Το ήξερα ότι κανείς δεν μας παρακολουθούσε πια, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Νικόλαος.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα μού δίνει το χέρι της· σφίγγει τον καρπό μου και σφίγγω τον δικό της (όχι δυνατά). «Βρίσκεσαι επιτέλους μαζί με τους σωστούς ανθρώπους,» μου λέει μέσα απ' την κουκούλα της κάπας της.

«Για χάρη του Κλεάνθη ήρθα.»

«Το ξέρω. Μου το είπες.»

«Είναι στο άντρο τώρα;»

«Ναι.»

Ο Αρσένιος – είναι κι αυτός εδώ – μου λέει: «Χαίρομαι που επιτέλους σε βλέπω, Οφιομαχητή.» Η Ευθαλία είναι απλωμένη στους ώμους του, τα μάτια της στραμμένα επάνω μου.

Με βλέπει; Τι εννοεί; «Κι εγώ χαίρομαι που είσαι καλά,» αποκρίνομαι. «Εγκλιματίστηκες με τους φίλους μας;»

Γελά ξερά ως συνήθως. «Δεν είμαι σίγουρος ότι αυτοί έχουν εγκλιματιστεί ακόμα. –Αλλά σε βλέπω, Οφιομαχητή. Σε βλέπω.»

«Με... βλέπει; Εννοείς ότι...;»

«Η Ευθαλία» – υψώνει το χέρι του για να χαϊδέψει το κεφάλι της – «σε βλέπει: έτσι σε βλέπω κι εγώ.»

Συνοφρυώνομαι. «Τι...;»

«Θα σου εξηγήσουμε στο άντρο,» μου λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Ας μη χάνουμε άλλο χρόνο εδώ. Πάμε.»

Δε φέρνω αντίρρηση, αν και είμαι πολύ παραξενεμένος απ' αυτό που άκουσα από τον Αρσένιο. Τι εννοεί, μα την Έχιδνα; Ότι, κάπως, μπορεί και βλέπει μέσα από τα μάτια της Ευθαλίας; Είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;

Εκτός από αυτούς με τους οποίους μίλησα, διαπιστώνω, καθώς οδοιπορούμε προς το άντρο, ότι μαζί με τη Φαρμακερή Βασίλισσα είναι και η Λουκία (η οποία, παραδόξως, είχε μείνει σιωπηλή πριν αλλά τώρα έρχεται κοντά μου και μου μιλά), ο γάτος της (που αρχικά δεν είχα προσέξει), ο Λεωνίδας, η Ερασμία, και – Ποιος είν' αυτός; Α, ναι: ο Ελευθέριος, εκείνο το Τέκνο που, την άλλη φορά, μου είχε δώσει την εντύπωση ότι ίσως να είναι εραστής της Βασίλισσας όταν δεν είμαι εγώ εκεί, αλλά ούτε στιγμή δεν με είχε κοιτάξει εχθρικά ή ζηλιάρικα. Με κοίταζε όπως όλοι τους – σαν κάτι που τους έστειλε η ίδια η Έχιδνα.

Όταν τελικά κατεβαίνουμε στο άντρο, συναντώ και τον Κλεάνθη στη μεγάλη αίθουσα, καθώς κι άλλα Τέκνα. Ορισμένοι μου κάνουν την υπόκλιση του φιδιού, κι απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Γεώργιε,» μου λέει ο Κλεάνθης ενώ σηκώνεται απ' το τραπέζι όπου καθόταν μαζί με τον Νηρέα έχοντας μπίρες μπροστά τους. «Μας παρακολουθούσαν τελικά;»

«Όχι,» του λέω. «Μάλλον όχι.»

«Κανείς δεν ήταν πίσω μας τώρα,» προσθέτει η Ερασμία. Εκείνη, ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας, και ο Ελευθέριος ήταν απλωμένοι γύρω μας καθώς ερχόμασταν προς το άντρο.

«Καθίστε,» προτείνει η Φαρμακερή Βασίλισσα, και καθόμαστε, ενώ τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου φέρνουν ποτά και φαγητά στο τραπέζι μας. Ο Βικέντιος φεύγει από τον ώμο μου και φτεροκοπά γύρω γύρω στην αίθουσα σαν να θέλει να τη γνωρίσει. Κανείς δεν τον πειράζει· είδαν ότι ήρθε μαζί με τον Οφιομαχητή.

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός και ο Αγησίλαος είναι επίσης εδώ, παρατηρώ, και με χαιρετάνε. Εκείνο το μελλοθάνατο σκυλί, τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά, δεν τον βλέπω πουθενά. Καλύτερα. Γιατί δεν είμαι βέβαιος ότι αυτή τη φορά θα κατάφερνα να δαμάσω την οργή μου, ακόμα και με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Πίνω μια μεγάλη γουλιιά Αίμα της Έχιδνας, και ρωτώ τον Αρσένιο: «Εννοείς ότι με βλέπεις μέσα από τα μάτια της Ευθαλίας, ή είμαι πολύ ευφάνταστος;»

Εκείνος γελά ξερά. «Η φαντασία σου είναι πολύ περιορισμένη, Οφιομαχητή! Έχω κι άλλα να σου πω εκτός απ'αυτό.»

«Δηλαδή, πραγματικά βλέπεις μέσα από τα μάτια της Ευθαλίας;»

«Ναι.»

«Πώς;»

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός λέει: «Οι δυνάμεις που η Μεγάλη Κυρά δίνει στους εκλεκτούς της είναι ξεχωριστές, Οφιομαχητή. Εσύ θα έπρεπε να το γνωρίζεις καλά αυτό.»

«Θες να πεις ότι συνέβη απρόσμενα;»

«Όχι και τόσο 'απρόσμενα',» απαντά ο Αρσένιος αντί για τον αφορισμένο ιερέα της Έχιδνας – αφορισμένο από την επίσημη θρησκεία, τουλάχιστον. «Κάναμε μια τελετή. Στην αρχή, δε νόμιζα ότι έφερε το επιθυμητό αποτέλεσμα ακριβώς, αλλά ο Αλέξανδρος διαφωνεί. Λέει πως το αποτέλεσμα ήταν το επιθυμητό. Με δάγκωσε ονειρόφρις—»

«Τι πράγμα;» Γνωρίζω πόσο επικίνδυνο μπορεί να είναι αυτό. Θυμάμαι αρκετά καλά τι έγινε στους Αγρούς γύρω από την Ηχώπολη, εκεί στη νοτιοδυτική άκρη της Κεντρυδάτιας...

Ο Αρσένιος γελά. «Μάλλον δεν ξέρεις τι είναι—»

«Όχι,» του λέω· «ξέρω τι είναι. Εσύ ξέρεις πόσο επικίνδυνο είναι;» Και στρέφω το βλέμμα μου στον Αλέξανδρο. «Τι έκανες, μα την Έχιδνα;»

«Ησύχασε, Οφιομαχητή,» μου αποκρίνεται εκείνος. «Ο Αρσένιος είναι καλά, όπως βλέπεις–»

«Το να καλέσεις ονειρόφι–»

«Δεν είναι τόσο επικίνδυνο όσο κάποιοι λένε, αν είσαι προσεχτικός. Κι εγώ ο ίδιος έχω δαγκωθεί· βλέπεις να συμβαίνει τίποτα κακό μαζί μου;»

Μα την Έχιδνα... Γι' αυτό μπορούσε να με «επικαλεστεί»; Γι' αυτό έρχονται εκείνες οι σκέψεις τώρα στο μυαλό μου – οι σκέψεις για «μιάσματα» που μοιάζουν να μην είναι δικές μου; Γι' αυτό τα Τέκνα λένε ότι οι τελετές του είναι πολύ ισχυρές;

«Χρειαζόταν να καλέσουμε ονειρόφι,» συνεχίζει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός, «για να πάρει ο Αρσένιος τον έλεγχο των οραμάτων του. Ούτως ή άλλως, ονειρεύεται χωρίς να κοιμάται. Πρέπει να μπορεί να είναι κύριος των ονείρων του.»

«Δεν είδα κανένα φίδι να έρχεται και να με δαγκώνει στον ύπνο μου, Οφιομαχητή, όταν έγινε η τελετή,» λέει ο ίδιος ο Αρσένιος, «αλλά ο Αλέξανδρος πιστεύει ότι ο ονειρόφις ήταν ήδη μαζί μου.» Κι αγγίζει πάλι το κεφάλι της Ευθαλίας, η οποία παιχνιδίζει τη γλώσσα της. «Πιστεύει ότι η φύση της είναι διπλή – φίδι και της γης και φίδι των ονείρων συγχρόνως.»

«Δεν ήταν τυχαίο που σε ακολουθούσε,» μου λέει ο Αλέξανδρος. «Ήθελε να τη μεταφέρει, τελικά, στον Αρσένιο.»

Δεν είχα ποτέ την εντύπωση ότι ήθελε να τη μεταφέρω κάπου... αν και, ομολογουμένως, πήγε οικιοθελώς με τον Αρσένιο. «Υποθέτεις πολλά,» αποκρίνομαι. «Και δε μ' αρέσει αυτό που έκανες.»

«Ο Αρσένιος δεν έχει πάθει τίποτα. Ρώτα τον ίδιο!»

Ο αδελφός της Διονυσίας μου λέει: «Συνάντησα και μια φίλη σου στα όνειρά μου, όταν γινόταν η τελετή...»

«Ποια φίλη μου; Και πότε έγινε αυτή η τελετή;»

«Πριν από δυο νύχτες. Η φίλη σου ονομάζεται Όλγα. Μου έλεγε ότι τη γνώρισες στη Μικρυδάτια, εδώ και κάποιο καιρό. Κάτι εξωφρενικές περιπέτειες.»

«Η Όλγα...»

«Την ξέρεις, έτσι;»

Νεύω. «Την ξέρω. Είναι καλά; Είναι ακόμα στην Ερνέγη;»

«Δε μου το είπε αυτό. Δεν είχαμε και πολύ χρόνο – αν και ο χρόνος είναι... υποκειμενική υπόθεση σε τέτοια μέρη.

»Συνάντησα, επίσης, μια κοπέλα που ισχυριζόταν πως είναι Αρχιέρεια της Ιχθυοδότης και πως σε ξέρει κι αυτή. Και μαζί της ήταν μια ερπετοειδής, και οι δυο τους μιλούσαν με το μυαλό – αλλά τις άκουγα. Τους το είπα και ξαφνιάστηκαν.» Γελά ξερά, και πίνει μια γουλιά απ'το κρασί του.

«Η Αθανασία και η Αρωγός της...»

«Η Αθανασία, το έκτρωμα,» λέει ο Αλέξανδρος, και μονάχα αποστροφή και μίσος ακούω στη φωνή του.

Ρωτάω τον Αρσένιο: «Η Ευθαλία ήταν μαζί σου μέσα σ'αυτά τα όνειρα;»

«Η Ευθαλία ήταν, σε πολλές περιπτώσεις, η πύλη μου.»

«Η πύλη σου;»

Μου εξηγεί ότι η Ευθαλία πετούσε, αιωρείτο, αλλά μεγάλωνε κιόλας: γινόταν πελώρια και σχημάτιζε δακτύλιο, μέσα από τον οποίο ο Αρσένιος μπορούσε να περάσει για να μπει σε άλλα όνειρα, ή ακόμα και στην πραγματικότητα ίσως – γιατί δεν νομίζει ότι συνάντησε σε όνειρο την Αθανασία και την Αρωγό της. Τουλάχιστον, δεν πρέπει να ήταν όνειρο για εκείνες.

Στο μυαλό μου έρχεται το δικό μου όνειρο. Το όνειρο που είδα όταν γκρεμίστηκα από τη Νότια Πύλη της Σαλντέρια: την Ευθαλία να σχηματίζει πύλη, τον Αρσένιο να έρχεται από μέσα της... Αλλά τότε ο Αρσένιος δεν είχε ακόμα δαγκωθεί από ονειρόφι, σωστά;

Του λέω για το περιστατικό.

«Εγώ δεν το θυμάμαι,» γελά, και στρέφει το τυφλό βλέμμα του στον Αλέξανδρο, κοιτάζοντάς τον μέσα από τα μάτια της Ευθαλίας.

«Βλέπεις;» λέει ο Γηραιός. «Σ'το έλεγα.»

«Ότι θα πάθω αμνησία;» Ειρωνικός όπως πάντα. Αυτό δεν άλλαξε.

«Σου έλεγα ότι βρίσκεσαι εν μέρει στον κόσμο των ονείρων, Αρσένιε. Αυτό που είδε ο Οφιομαχητής εσύ το έκανες, αλλά χωρίς να το ξέρεις. Γιατί δεν είχες ακόμα κανέναν έλεγχο επάνω στα όνειρά σου.»

«Ήμουν, δηλαδή, ήδη δαγκωμένος από ονειρόφι;»

Ο Αλέξανδρος μοιάζει προβληματισμένος. «Δεν είμαι σίγουρος. Η περίπτωση σου δεν... δεν είναι σαν άλλων ανθρώπων.»

«Εγώ,» λέω, «δεν καταλαβαίνω ακόμα πώς ο Αρσένιος βλέπει μέσα από τα μάτια της Ευθαλίας.»

«Ούτε εμείς το καταλαβαίνουμε, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται ο αδελφός της Διονυσίας, και γελά με το ξερό του γέλιο, ενώ η οχιά στους ώμους του τινάζει τη γλώσσα της προς τη μεριά μου.

Τι παιχνίδι παίζεις, παλιόγρια; σκέφτομαι. Τη διαισθάνομαι ικανοποιημένη. Μπορεί να αληθεύει αυτό που είπε ο Αλέξανδρος; Ότι η Ευθαλία είναι, συγχρόνως, φίδι της γης αλλά και των ονείρων;

-6

Ο Πρίγκιπας Αργύριος και η Χρυσάνθη πήγαν στο Ξυλοκέρατο μαζί με τον Οφιομαχητή και τους Αγροφύλακες, και καθοδόν ο Αργύριος τούς εξήγησε τι συνέβη ανάμεσα σ'εκείνον και τον αδελφό του.

«Το φοβόμουν ότι θα γινόταν κάτι τέτοιο, Υψηλότητε,» είπε τώρα ο Ιωάννης Φεκίζιος, ο Αρχιφύλακας των Άνω Ανατολικών Αγρών. «Ήταν... ανέλπιστο αυτό που κάνατε. Κανείς δεν περίμενε ότι θα μοιράζατε έτσι τόσα όπλα στους χωρικούς. Δεν είναι... δεν είναι εκείνο που λογικά θα έκαμε ο Βασιληάς, Πρίγκιπά μου, μετά συγχωρήσεως.» Στέκονταν στην κεντρική πλατεία του χωριού, ανάμεσα στις τέσσερις ψηλές, γηραιές ξυλοκερατιές από τις οποίες το μέρος είχε πάρει το όνομά του – καθώς κι από το γεγονός ότι πολλά τέτοια δέντρα γενικά φύτευναν εδώ.

«Ο Βασιληάς μάς έχ' εγκαταλείψ', Αρχιφύλακα,» είπε ένας από τους Αγροφύλακες που ήταν κοντά.

Ο Φεκίζιος – μελαχρινός, λευκόδερμος, μακροπρόσωπος, μουστακαλής με μεγάλα μουστάκια σαν γάτου – τον αγριοκοίταξε. «Τι 'ν' τούτα που λέγεις, ωρέ! Δεν ηβλέπεις ποιον έχουμε μπροστά μας; Ζήτα συγνώμη, τώρα!»

«Δεν υπάρχει λόγος,» παρενέβη ο Αργύριος. «Ο άνθρωπος μιλά σωστά. Ο πατέρας μου, δυστυχώς, σας έχει εγκαταλείψει. Και ο αδελφός μου, ο Κοσμάς, δεν ενδιαφέρεται για τους Αγρούς. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι ότι δόθηκαν τα όπλα.» Κούνησε το κεφάλι του, προβληματισμένος. «Και τώρα, δεν ξέρω τι μπορεί να κάνει...»

«Θα τα μαζέψει πάλι, θαρρείτε, Πρίγκιπά μου;»

Ο Οφιομαχητής ρουθούνησε. «Αυτό, Αρχιφύλακα, δεν είναι εύκολο. Πιο εύκολα μοιράζεις όπλα παρά τα μαζεύεις.»

«Γεώργιε,» είπε ο Πρίγκιπας, «υποσχέθηκες ότι θα με βοηθήσεις – ότι θα βοηθήσεις τους Αγρούς.»

«Νομίζετε πως δεν έχω κάνει αρκετά;»

«Δεν ήθελα να πω αυτό – καθόλου αυτό. Σου είμαι υπόχρεος. Και για το ότι τώρα ήρθες εγκαίρως, εκτός των άλλων. Αν δεν είχες έρθει, οι Γενναίοι θα μας είχαν σκοτώσει εμένα και τη Χρυσάνθη. Σου χρωστάμε τη ζωή μας–»

«Δε μου χρωστάτε τίποτα. Ξεχάστε το.»

«–αλλά εξακολουθούμε να χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου. Περισσότερο από πριν, ίσως.»

Η Ευθαλία, τυλιγμένη γύρω από τον αριστερό πήχη του Οφιομαχητή, έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα, ατενίζοντας τον Πρίγκιπα έντονα. Ο Γεώργιος κράτησε σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Όλα τούτα, σκεφτόταν, δεν τον εξυπηρετούσαν καθόλου, μα την Έχιδνα! Δεν τον εξυπηρετούσαν καθόλου για να βρει εκείνο το καταποντισμένο πλοίο, για ν'ανακαλύψει το χαμένο παρελθόν του.

Αλλά δεν μπορούσε και να τους εγκαταλείψει, τους καταραμένους. Όχι τώρα πλέον. Ήταν πολύ αργά. Θα αισθανόταν άσχημα αν ξαφνικά έφευγε. Η οργή του θα θέριευε ακόμα περισσότερο· θα έπρεπε να δολοφονήσει ένα ολόκληρο χωριό για να την κατευνάσει, ήταν σίγουρος.

«Τι θέλετε να κάνω, Υψηλότητε;» ρώτησε. «Να σας βοηθήσω να στραφείτε εναντίον του πατέρα σας;»

Τα λόγια του τους τράνταξαν όλους. Ακόμα και τον ίδιο τον Αργύριο...

...ο οποίος σκέφτηκε: Μα την Έχιδνα! Ναι... ναι, έχει δίκιο... Τι ακριβώς του ζητάω; Και μετά: Ποιον μπορώ να προστατέψω, εξόριστος από την Ηχώπολη;

Για λίγο, μες στο καλοκαιρινό ζεστό σούρουπο, σιγή βασίλεψε ανάμεσα σ'αυτούς που βρίσκονταν στην πλατεία του Ξυλοκέρατου – Αγροφύλακες και χωρικούς, εκτός από τον Οφιομαχητή, τον Πρίγκιπα, τη Χρυσάνθη, και τον Αρχιφύλακα.

Μετά, ο Αργύριος είπε: «Όχι, δεν θέλω να στραφώ εναντίον του πατέρα μου. Αλλά θέλω να προφυλάξω τους Αγρούς!» φώναξε για να τον ακούσουν όλοι όσοι στέκονταν γύρω τους – που δεν ήταν καθόλου λίγοι. «Θέλω να προφυλάξω τους Αγρούς – και θα τους προφυλάξω! Θα διαλύσουμε τους Γενναίους μια και καλή, αυτή τη φορά! Και οι συνθήκες στους Αγρούς θα διαμορφωθούν έτσι ώστε κανένας – κανένας –

χωρικός να μην έχει παράπονο! Τέρμα οι ληστείες, τέρμα οι ασήκωτοι φόροι!»

Οι ντόπιοι, ακούγοντάς τα αυτά, ενθουσιάστηκαν, ήδη ξεσηκωμένοι απ'όσα είχαν γίνει πρόσφατα στο Ξυλοκέρατο, κι άρχισαν να φωνάζουν: Ζήτω ο Πρίγκιπας! Ζήτω ο Πρίγκιπας Αργύριος! Πρίγκιπας Αργύριος! Πρίγκιπας Αργύριος!

Και μια φωνή ανάμεσα στις άλλες: «Ο Πρίγκιπας των Αγρών!» Κι αμέσως κόλλησαν κι οι υπόλοιποι: Ζήτω ο Πρίγκιπας των Αγρών! Ο Πρίγκιπας των Αγρών!

Πρίγκιπας των Αγρών!

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ!

Ο Αργύριος ξαφνιάστηκε από την αντίδρασή τους· δεν περίμενε να ήταν τόσο έντονη. Αλλά χαμογέλασε. Του άρεσε, νόμιζε. Ύψωσε το χέρι του για να τους χαιρετίσει. «Οι Αγροί είναι δυνατοί!» φώναξε, κι έκανε τα δάχτυλά του γροθιά. «Οι Αγροί είναι δυνατοί!»

Οι φωνές των χωρικών έγιναν εκκωφαντικές.

Αλλά οι Αγροφύλακες έμοιαζαν προβληματισμένοι. Εκτός από κάποιους ανάμεσά τους που ή χαμογελούσαν σαν χαζοί, ή είχαν υψώσει κι αυτοί τις γροθιές τους, ή φώναζαν Πρίγκιπας των Αγρών!

Ο Αρχιφύλακας ήταν από τους προβληματισμένους. Έτριβε τα μεγάλα μουστάκια του, ενώ τα χέρια του ήταν σταυρωμένα μπροστά του.

Όταν η φασαρία καταλάγιασε, είπε: «Το θάρρος σας είναι μεγάλο, Πρίγκιπά μου. Αλλά, χωρίς τη βοήθεια του Βασιληά, πώς θα πολεμήσουμε; Είχα ήδη ζητήσει ναρθεί στρατός εδώ, μα δεν είχ' έρθει· κι άμα δεν ήτανε ο Γεώργιος, το Ξυλοκέρατο ίσως και νάχε καεί ολόκερο, Υψηλότητα. Αυτός τις έτρεψε σε φυγή τις Γενναίοι. Ντροπή μας, το ξέρω. Αλλά τώρα είμαστε μαζί του, όπως κι οι χωρικοί. Γιατί, άμα οι Γενναίοι χτυπήσουν ξανά – και θα το κάμουν, Πρίγκιπά μου, είμαι σίγουρος: ή εδώ ή άλλου, θα χτυπήσουν ξανά – τότε θα χρειαστούμε πάλι τον Γεώργιο.»

«Σας είπα, όμως, Αρχιφύλακα, ότι δεν μπορώ να μείνω μόνιμα στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς,» παρενέβη ο Οφιομαχητής. «Είναι κι άλλοι που με χρειάζονται. Πρέπει να οργανωθείτε ώστε να μπορείτε να

πολεμήσετε μόνοι σας. Έχετε όπλα.» Και προς τον Πρίγκιπα: «Έχουν παραδοθεί όλα τα όπλα, Υψηλότητε;»

«Τα περισσότερα. Ελάχιστα απομένουν.»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Ωραία. Δε μου λέτε: αν ο αδελφός σας στείλει ανθρώπους του να τα πάρουν από τους χωρικούς—»

«Αυτό δεν πρέπει να συμβεί!»

«Όπως το περίμενα. Πρέπει, λοιπόν, να στείλουμε δικούς μας ανθρώπους απ'άκρη σ'άκρη στους Αγρούς, ώστε να πουν στους χωρικούς να μην παραδώσουν τα όπλα όταν τους ζητηθεί – να μη φοβηθούν τους απεσταλμένους του Πρίγκιπα Κοσμά.»

Ο Αργύριος έγνεφε καταφατικά καθώς ο Οφιομαχητής μιλούσε. «Ναι. Ναι, ακριβώς. Να τους πουν ότι εγώ είμαι κοντά τους, και ότι θα τους βοηθήσω. Δε θα εγκαταλείψουμε τους Αγρούς.»

Ο Γεώργιος στράφηκε στον Αρχιφύλακα. «Οι Αγροφύλακες των Άνω Ανατολικών Αγρών είναι στη διάθεση του Πρίγκιπα;»

Η όψη του Ιωάννη Φεκίζιου είχε σκοτεινιάσει. «Μας ζητάτε να στραφούμε κατά του Βασιληά, μα την Έχιδνα!»

«Όχι,» είπε ο Αργύριος. «Σας ζητάμε να βοηθήσετε τους Αγρούς.»

«Μα... αν ο Βασιληάς θέλει πίσω τα όπλα... κι αν εμείς λέγουμε στους χωρικούς να μην τα παραδώσουνε... Πρίγκιπά μου, αυτό...»

«Αυτό είναι αντίσταση, Αρχιφύλακα!» είπε με πάθος ο Πρίγκιπας Αργύριος. «Αν δεν κάνουμε αντίσταση, οι Αγροί θα υποφέρουν! Θα μείνουν ανυπεράσπιστοι μπροστά στους Γενναίους.»

«Και χωρίς τον στρατό του Βασιληά, τι θα γίνει;»

«Είχατε τον στρατό του Βασιληά εδώ, όταν τους διώξατε από το Ξυλοκέρατο;»

Κάποιοι από τους χωρικούς τριγύρω άρχισαν πάλι να φωνάζουν Πρίγκιπας Αργύριος! Πρίγκιπας των Αγρών! ενώ κάποιοι άλλοι αμέσως προθυμοποιήθηκαν εκείνοι να τρέξουν απ'άκρη σ'άκρη στους Αγρούς για να ειδοποιήσουν τους πάντες – «άμα οι Αγροφύλακες δεν κοτάνε να το κάμουν, Πρίγκιπά μ'.»

«Λογαριάζετε τώρα να μετρήσετε το θάρρος μας;» μούγκρισε ο Ιωάννης Φεκίζιος αγριοκοιτάζοντάς τους, κουνώντας τους τη γροθιά του. «Ποιος σας προστατεύει, ωρέ; Ποιος;»

«Ο ξένος μάς προστατεύει!» φώναζε ένας. Και μια γυναίκα: «Οι Αγροφύλακες ήτανε φίλοι των Γενναίων μέχρι σήμερα!»

«Αυτές ήταν οι διαταγές του Βασιλιά!» είπε ο Φεκίζιος χτυπώντας το πόδι του στη γη. «Αυτές ήταν οι διαταγές του Βασιλιά! Να μην κυνηγούμε τους Γενναίους!»

«Δειλό!»

«Ποιος τόπ' αυτό, ρε; Βγες όξω, ρε! Βγες όξω να σε δούμε!» Ο Αρχιφύλακας τράβηξε το λεπίδι του.

«Ησυχία!» φώναζε ο Πρίγκιπας Αργύριος υψώνοντας το χέρι του. «Ησυχία! Δε θέλουμε αναστάτωση αναμεταξύ μας τώρα. Πρέπει να είμαστε ενωμένοι.» Κι έσφριξε πάλι τη γροθιά του στον αέρα. «Ενωμένοι!»

Οι φωνές των χωρικών αντήχησαν γι'ακόμα μια φορά: Πρίγκιπας των Αγρών! Πρίγκιπας των Αγρών!

«Είσαι με το μέρος μας, Αρχιφύλακα;» ρώτησε ο Αργύριος, κατεβάζοντας τη γροθιά του, στρέφοντας το βλέμμα του στον Ιωάννη Φεκίζιο. «Είσαι με το μέρος των Αγρών, ή είσαι εναντίον μας;»

Ο Αρχιφύλακας έκανε μια κοφτή υπόκλιση. «Είμαι άνθρωπός σας, Πρίγκιπά μου.»

Και ο Οφιομαχητής, παρατηρώντας τον, νόμιζε ότι έλεγε αλήθεια. Δε θα δειλίαζε τώρα. Αυτός κι οι Αγροφύλακές του είχαν ξεσηκωθεί από τότε που ο Γεώργιος έδιωξε τους Γενναίους από το Ξυλοκέρατο με τη βοήθεια των χωρικών. Είχαν ξεσηκωθεί επειδή είχαν ντροπιαστεί γιατί, λίγο προτού φτάσει στο χωριό ο Οφιομαχητής, είχαν τραπέι σε φυγή από τους Γενναίους. Δε θα το άφηναν αυτό να ξανασυμβεί.

Εκείνη τη νύχτα, ο Πρίγκιπας των Αγρών έμεινε στο Ξυλοκέρατο, και η Προεστή του χωριού – μια χοντρή, γαλανόδερμη γυναίκα που ονομαζόταν Ελένη – αμέσως προθυμοποιήθηκε να του παραχωρήσει το σπίτι της. Ο Αργύριος αρνήθηκε κατηγορηματικά· είπε ότι τα σπίτια των χωρικών ήταν των χωρικών, όχι δικά του· και ζήτησε μονάχα μια σκηνή. Του έφεραν την καλύτερη που είχαν και την έστησαν ανάμεσα στις τέσσερις ξυλοκερατιές. Τον κέρασαν επίσης, αυτόν και τη Χρυσάνθη, φαγητά και ποτά – ό,τι είχε να προσφέρει το χωριό τους. Ο Αργύριος τούς ευχαρίστησε, και κράτησε μόνο όσα εκείνος κι η φίλη του χρειαζόνταν· τα υπόλοιπα τούς τα επέστρεψε.

Ο γιατρός του χωριού και τοπικός ιερέας του Αστερίωνα ήρθε στη σκηνή του Πρίγκιπα για να κοιτάξει το πρόσωπό του που ήταν μελανιασμένο και ματωμένο από την πάλη με τον Κοσμά. Του έδωσε, τελικά, ένα πανί βρεγμένο με βοτανόνηρο για να το βάζει όπου αισθανόταν πόνο. Κατά τα άλλα, είπε, δεν ήταν τίποτα το σοβαρό.

Ο μηχανικός του χωριού υποσχέθηκε στον Αργύριο ότι θα έκανε ελέγχους στο όχημά του και θα προσπαθούσε να επιδιορθώσει ό,τι ζημιές τού είχαν προκαλέσει οι Γενναίοι. «Δεν έχω τα μέσα που έχουνε στην Ηχώπολη, Πρίγκιπά μ', μα θα κάμνω το παν για σας.»

«Ο Αστερίωνας να σ'έχει καλά, άνθρωπέ μου,» αποκρίθηκε ο Αργύριος.

Και μετά, αφού εκείνος κι η Χρυσάνθη έφαγαν και ήπιαν και ξεκουράστηκαν λίγο, άρχισαν να συζητάνε με τον Γεώργιο και τον Ιωάννη Φεκίζιο, μέσα στη σκηνή. Άρχισαν να κάνουν σχέδια για το άμεσο μέλλον.

Ο Αρχιφύλακας είχε, εν τω μεταξύ, στείλει ανθρώπους του, επάνω σε γρήγορα δίκυκλα, για να τρέξουν απ'άκρη σ'άκρη στους Αγρούς μες στη νύχτα και να ζητήσουν κανέναν χωρικό να μην παραδώσει τα όπλα του, σε περίπτωση που απεσταλμένοι του Βασιλιά ή του Πρίγκιπα Κοσμά έρχονταν να τα πάρουν. Τα όπλα ήταν απαραίτητα για την προστασία τους από τους Γενναίους. Και ο Πρίγκιπας Αργύριος – και ο μαυρόδερμος ξένος, επίσης: αυτός που είχε τσακίσει τους Γενναίους στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών – ήταν μαζί τους! Στο πλευρό τους!

Την ίδια νύχτα, στο αρχηγείο του βασιλικού στρατού, ανατολικά του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών, δυτικά της μεγάλης δημοσιάς, ο Πρίγκιπας Κοσμάς ήταν εξοργισμένος.

«Είστε ηλίθιοι!» γρύλισε στους τελευταίους Αγοροφύλακες που είχαν μόλις επιστρέψει από την αναζήτηση για τον αδελφό του. «Ή ηλίθιοι ή τυφλοί! Δε μπορεί να εξαφανίστηκε! Φύγετ' από μπροστά μου! Φύγετε!»

Οι Αγοροφύλακες απομακρύνθηκαν.

Ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος, που στεκόταν παραδίπλα, είπε: «Υπάρχει και το ελικόπτερο, Πρίγκιπά μου. Ίσως θα θέλατε να....»

Τα μάτια του Κοσμά στένεψαν καθώς στρεφόταν να τον κοιτάξει. «Ποιο ελικόπτερο;»

«Το ελικόπτερο, Υψηλότετε.»

«Έχουμε ελικόπτερο εδώ;»

«Αμέ, ασφαλώς, Πρίγκιπά μου—»

«Και τώρα μου το λες, Αρχιφύλακα!» κραύγασε ο Κοσμάς χτυπώντας τη γροθιά του επάνω στο τραπέζι έξω από το αρχηγείο του αρχηγείου.

«Πρίγκιπά μου, θαρrouσα πως το ξέρατε... πως...»

Ο Κοσμάς χτύπησε ξανά τη γροθιά του επάνω στο τραπέζι. «Περιοιχίζομαι από βλάκες και τσομπάνηδες...» Στράφηκε στον Ασλάβη. «Στρατηγέ!»

Ο Φοίβος Ασλάβης στεκόταν παραδίπλα, όπως κι ο Ερβόνιος, αλλά από την άλλη μεριά. Τα χέρια του ήταν σταυρωμένα μπροστά του και η όψη του μαρτυρούσε ότι συλλογίζoταν κάτι που τον προβλημάτιζε.

Οι σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό του σχετίζονταν με τα πρόσφατα όνειρά του. Εκείνα τα εφιαλτικά όνειρα που άφηναν σημάδια πάνω στο σώμα του. Εκείνα τα εφιαλτικά όνειρα όπου ο μαυρόδερμος δαίμονας κατέστρεφε τα πάντα...

«Στρατηγέ! Μ'ακούς, ή κοιμάσαι;»

«Πρίγκιπά μου...»

«Γιατί δε μου είπες ότι έχουμε ελικόπτερο εδώ; Γιατί δεν πρότεινες να το χρησιμοποιήσουμε για να κυνηγήσουμε τον αδελφό μου;»

Ο Φοίβος βλεφάρισε. Μα την Έχιδνα... σκέφτηκε. Έχει δίκιο. Ήταν πολύ αποπροσανατολισμένος από αυτά τα καταραμένα όνειρα κι απ'ό,τι είχε μόλις συμβεί. «Δεν... δεν πέρασε απ'το μυαλό μου, Υψηλότετε. Με συγχωρείτε.»

Ο Κοσμάς χτύπησε τη γροθιά του για τρίτη φορά επάνω στο τραπέζι. Περιοιχίζομαι από ζώα, σίγουρα, συλλογίστηκε οργισμένα. Ζώα της βοσκής! «Εξαιτίας σου, λοιπόν, χάσαμε τον αδελφό μου! Θα μπορούσα να το θεωρήσω αυτό ακόμα και προδοσία από μέρους σου—»

«Ποτέ, Πρίγκιπά μου! Ποτέ! Είμαι πιστός σ'εσάς και τον Βασιληά, και το γνωρίζετε—»

«Αν ήσουν—»

«Και νομίζω πως ξέρω πού έχει πάει ο αδελφός σας.»

«Πού;»

«Στο Ξυλοκέρατο.»

«Τι είν' αυτό;»

«Ένα χωριό, Υψηλότε, στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς.»

«Και γιατί να πήγε εκεί ο μικρός;»

«Επειδή εκεί ίσως να είναι κι ο καταραμένος μαυρόδερμος ξένος,» είπε με μίσος ο Φοίβος Ασλάβης.

Αλλά ο Πρίγκιπας Κοσμάς δεν ήταν πρόθυμος να στείλει κανέναν τώρα, μες στη νύχτα. «Θα τον κυνηγήσουμε το πρωί,» είπε. «Τι θα κάνεις; Θα παρουσιαστεί. Δεν υπάρχει μέρος στους Αγρούς όπου μπορεί να μας κρυφτεί.»

Ύστερα από καμιά ώρα, ξάπλωσαν κι οι δυο για να κοιμηθούν – ο Πρίγκιπας στη σκηνή που του είχαν ετοιμάσει οι μισθοφόροι του· ο Φοίβος Ασλάβης στη δική του σκηνή...

...και ονειρεύτηκε ξανά τον μαυρόδερμο δαίμονα να καταστρέφει τον καταυλισμό και να έρχεται καταπάνω του, με το σπαθί του υψωμένο. Ο Φοίβος προσπάθησε να τον αντιμετωπίσει, μα η δύναμη του ξένου ήταν υπεράνθρωπη· η λεπίδα του Στρατηγού έσπασε σε μυριάδες θραύσματα που τινάχτηκαν σαν χαλάζι ολόγυρα, χτυπώντας τον καταπρόσωπο. Ο Φοίβος έπεσε στη ματωμένη γη, ουρλιάζοντας, κι ο μαυρόδερμος δαίμονας πάτησε στο στήθος του, συνθλίβοντάς τον, μην αφήνοντάς τον ν'ανασάνει. Το σπαθί του, επάνω στη λεπίδα του οποίου σάλευαν παράξενα λαξεύματα σαν ζωντανά φίδια, κατέβηκε και κάρφωσε τον Φοίβο στην καρδιά–

Και ο Πρωτοφύλακας των Αγρών ξύπνησε τρομοκρατημένος μες στη σκηνή του...

...ενώ, γύρω στα πέντε χιλιόμετρα απόσταση βορειοανατολικά του αρχηγείου του βασιλικού στρατού, ένας άντρας ήταν ξαπλωμένος ανάμεσα σε τέσσερις άλλους που έπαιζαν αυλούς, και τώρα ξύπνησε και σηκώθηκε. Οι αυλοί έπαψαν να παίζουν. Ο άντρας ήταν ολόγυμνος και βαμμένος κατάμαυρος από πάνω ως κάτω, εκτός από το πρόσωπό του που ήταν βαμμένο με τη γκριζα μάσκα της ιεροσύνης των ιερέων του Ύπνου, και τα μαλλιά του που ήταν βαμμένα πράσινα. Βαστούσε ένα σπαθί στο χέρι. Θύμιζε θεατρίνο.

Αντίκρου του, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'έναν από τους μεγάλους ατρακτοειδείς τροχούς ενός οχήματος, καθόταν ένας γέρος: ο Ισίδωρος ο Γκριζος, ο Αιρεσιάρχης του Ονειρόφωτος, ο Αρχιερέας του Ύπνου

σε τούτα τα νοτιοδυτικά μέρη της Κεντροδάτιας. Τα μάτια του ήταν κλειστά λίγο πιο πριν, μα τώρα είχαν ανοίξει.

«Τον σκότωσα ξανά, Δάσκαλε,» του είπε ο άντρας που θύμιζε θεατρίνο.

«Κι ο νεαρός Πρίγκιπας που υποστηρίζει τον Οφιομαχητή είναι τώρα κυνηγημένος,» πρόσθεσε ο Ισίδωρος. Τα όνειρα τού το είχαν ψιθυρίσει...

Αλλού μες στη νύχτα, οι Αγροφύλακες των Άνω Ανατολικών Αγρών έτρεχαν και ζητούσαν από τους χωρικούς να μην παραδώσουν τα όπλα τους. Κάποιοι απ'αυτούς συνάντησαν μερικούς Γενναίους και δεν επέστρεψαν ποτέ στο Ξυλοκέρατο. Ο ένας σκοτώθηκε από βέλος στο μάτι· οι άλλοι δυο – ένας άντρας και μια γυναίκα – αιχμαλωτίστηκαν, και οι Γενναίοι τούς πήγαν στον καταυλισμό της Ιωάννας των Αγρών, που ήταν τώρα κοντά στις όχθες του ποταμού Νόρκου, στους πρόποδες των Κάτω Ρινέων. Τους ξεγύμνωσαν και τους τραβούσαν ξυπόλυτους ανάμεσα στις σκηνές, ενώ είχαν δέσει τα χέρια τους με σχοινί και ένας τούς μαστίγωνε στην πλάτη με μακρύ μαστίγιο. «Κουνηθείτε, βόδια του κωλόγερου! Κουνηθείτε!» Κι οι άλλοι Γενναίοι γελούσαν.

Η Ιωάννα βγήκε απ'τη σκηνή της. «Τι φασαρία είν' αυτή;»

«Φέρανε δυο πιασμένους Αγροφύλακες,» αποκρίθηκε ο Ευθύμιος, που στεκόταν απέξω μαζί με τη Δήμητρα και τον Δημοσθένη.

«Γιατί;»

«Δεν ξεύρω. Κάτι πρέπει να συμβαίνει με δαύτους.»

Η Ιωάννα των Αγρών πλησίασε τη φασαρία, ακολουθούμενη από τον Ευθύμιο, τη Δήμητρα, και τον Δημοσθένη – όλοι τους έμπιστοι μαχητές της. Η Δήμητρα, μάλιστα, ήταν φίλη της από τότε που η Ιωάννα είχε ξεσηκωθεί στους Βόρειους Αγρούς κατά της αβάσταχτης φορολογίας του κωλόγερου της Ηχώπολης.

«Τι κάμνετε κει, ρε;» φώναξε τώρα η Ιωάννα στους Γενναίους που τραβολογούσαν και μαστίγωναν τους ξεγυμνωμένους Αγροφύλακες.

Ησυχία έπεσε ξαφνικά· τα γέλια κι οι φωνές έπαψαν. Μονάχα το κλαψούρισμα της Αγροφύλακα ακουγόταν.

«Σκασμός εσύ!» της είπε η Ιωάννα.

Εκείνη την αγνόησε, κι ο άντρας με το μαστίγιο τη μπάτισε δυνατά, σωριάζοντάς την. «Η Βασίλισσα των Αγρών σουπε κάτι, μωρή!»

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε η Ιωάννα.

Οι Γενναίοι τής είπαν ότι τους έπιασαν αυτούς στους Βόρειους Αγρούς. Ένας από τους χωρικούς που ήταν πιστός στη Βασίλισσα τούς είχε σφυρίξει πως πηγαίνανε σε αγροικίες και χωριά και λέγανε στους ντόπιους να μην παραδώσουνε τα όπλα τους άμα έρχονταν α'θρώποι του Βασιληά ή του Πρίγκιπα Κοσμά για να τα ζητήσουνε. Τους λέγανε πως ο Πρίγκιπας Αργύριος – ο Πρίγκιπας των Αγρών – είναι στο πλευρό τους· και ο Γεώργιος από τη Σεργήλη, επίσης, ο μαυρόδερμος ξένος με την τρομερή δύναμη.

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. Διχασμός ανάμεσα στον Βασιληά και τον γιόκα του; σκέφτηκε, και χαμογέλασε.

Το χαμόγελό της έσβησε καθώς στρεφόταν στους ξεγυμνωμένους Αγροφύλακες· η γυναίκα ήταν ακόμα πεσμένη κάτω, ο άντρας όρθιος, κι οι δυο τους γεμάτοι μελανιές και τραύματα, κυρίως από το μαστίγωμα. «Τι γίνεται δω, ρε;» τους ρώτησε. «Ο Πρίγκιπας Αργύριος τα τσούγκρισε με το γέρο του;»

Οι Αγροφύλακες δεν μίλησαν, κι αυτός με το μαστίγιο άρχισε να τους χτυπά ξανά.

«Ο Πρίγκιπας μάς είπε να τους πούμε να μη μπαράδωσουνε τα όπλα!» φώναξε ο Αγροφύλακας. «Να μη μπαράδωσουνε τα όπλα!»

«Γιατί να θέλει ο Βασιληάς να πάρει πίσω τα όπλα που μοίρασε;» ρώτησε η Ιωάννα.

Και ο Αγροφύλακας τής τα είπε όλα...

Στο Ξυλοκέρατο, οι άλλοι Αγροφύλακες περίμεναν να επιστρέψουν οι τρεις που είχαν καθυστερήσει. Αλλά εκείνοι συνέχιζαν να καθυστερούν και να καθυστερούν, καθώς η νύχτα βάθαινε. Ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος άρχισε να φοβάται για το χειρότερο: ότι οι Γενναίοι τούς είχαν κρεμάσει κι αυτούς όπως τους τρεις κοντά στο Θερινό Παζάρι των Άνω Ανατολικών Αγρών, νοτιοδυτικά του Ξυλοκέρατου, κοντά στη δημοσιά.

Τα νέα δεν άργησαν να φτάσουν και στ'αφτιά του Οφιομαχητή, ο οποίος, φυσικά, δεν κοιμόταν. Ήταν καθισμένος σ'ένα δώμα του χωριού, οκλαδόν, με την κουκούλα του στο κεφάλι, το Φιλί της Έχιδνας γυμνολέπιδο επάνω στα γόνατά του, και την Ευθαλία κουλουριασμένη πλάι του. Ο Αρχιφύλακας ανέβηκε την ξύλινη σκάλα δίπλα από το σπίτι

για να πει ο ίδιος στον ξένο τι είχε συμβεί. Τον ξένο που δεν έμοιαζε ποτέ να κοιμάται.

Ο Οφιομαχητής αποκρίθηκε: «Ναι, μάλλον τους σκότωσαν, ή τους αιχμαλώτισαν. Το ασφαλέστερο να υποθέσουμε είναι ότι η Ιωάννα των Αγρών ξέρει τι κάνουμε και ίσως να προσπαθήσει να το χρησιμοποιήσει, κάπως, εναντίον μας.»

«Ποιο πράγμα;»

«Το ότι ο Πρίγκιπας βρίσκεται σε ρήξη με τον πατέρα του.»

«Όχι με τον πατέρα του. Με τον άλλον Πρίγκιπα, Γεώργιε. Τον Πρίγκιπα Κοσμά.»

«Ο Κοσμάς δεν θα ερχόταν στο αρχηγείο αν ο πατέρας τους δεν συμφωνούσε· το ξέρεις αυτό, Αρχιφύλακα.»

«Και τι μπορεί να κάμνει η Ιωάννα; Τίποτα δε μπορεί να κάμνει!»

Ο Οφιομαχητής σιωπούσε ενώ ο καλοκαιρινός άνεμος μουρμούριζε πάνω από τους νυχτερινούς Αγρούς.

7

Εύανδρος:

Προχτές το ξημέρωμα, οι δυνάμεις της Μελκάρνια τσακίστηκαν στους δυτικούς πρόποδες της Ράχης. Τσακίστηκαν από την Οργή μας. Από την Οργή μου. Και τώρα η Ωλμπέρκνη θα τους ακολουθήσει. Ο στρατός μας έχει καταυλιστεί δυτικά της, και, καθώς το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου πέφτει στην Ιχθυδάτια, οι μαχητές μας ετοιμάζονται για επίθεση.

Διασχίσαμε τα μέρη βόρεια της Ράχης του Ιχθύος χωρίς να συναντήσουμε καμιά αντίσταση, παρότι κι εδώ υποτίθεται πως είναι «Επικράτεια της Μελκάρνια», όπως μου λένε η Αρσενία και οι άλλοι Ηρμάντιοι. Η Κόρη της Μελκάρνια δεν τολμά να στείλει κι άλλους μελλοθάνατους εναντίον μας. Το διαισθάνεται πως είναι καταδικασμένη. Δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την Οργή!

Σκαρφαλωμένος σε μια πλαγιά, βιγλίζω την Ωλμπέρκνη στην αρχή του ορεινού περάσματος. Βρίσκεται ήδη υπό πολιορκία, κι εμείς ήρθαμε για να δώσουμε τέλος. Ο μισός στρατός μας είναι εδώ, έχοντας διασχίσει το πέρασμα από χτες, και έχει αρχίσει να χτυπά την πόλη. Τώρα δεν επιτίθεται· τον βλέπω καταυλισμένο νότιά της. Τα τείχη της είναι γεμάτα με μαχητές και μεγάλα όπλα – γιγαντοβαλλίστρες, κανόνια. Δε φαίνεται να έχουν υποστεί τίποτα σοβαρές ζημιές. Οι σημαίες τους κυματίζουν στον παγερό άνεμο που κατεβαίνει από τη Ράχη του Ιχθύος, έχοντας επάνω τους το έμβλημα της Μελκάρνια πλάι στο έμβλημα της Ωλμπέρκνης. Η Ωλμπέρκνη, όπως μου λένε οι Ηρμάντιοι, υποτάχθηκε αμέσως στην Κόρη (κάποιο «πολιτικό κόλπο», νομίζουν) αλλά δεν έχασε την ταυτότητά της. Ο Άρχοντάς της, ο Βάιος Οστινάλης (που και γι' αυτόν οι Ηρμάντιοι μού έχουν πει· εγώ δεν τον ήξερα, δεν τον είχα ξανακούσει), εξακολουθεί να κυριαρχεί σε τούτα τα μέρη, όμως δηλώνοντας πιστός σύμμαχος της Μελκάρνια.

Θα ποδοπατηθεί μαζί της, λοιπόν! Η Οργή των Όφεων είναι εδώ.

Εγώ είμαι εδώ.

...Αν και θα έπρεπε να ήμουν νότια, στη Σαλντέρια, για να τσακίσω, μια και καλή, τον Προδότη!

Ο Πατέρας μου λέει να μην αφήνω την οργή μου να με ξεγελά. Να δείξω εμπιστοσύνη στον Ευάγγελο Ηρμάντιο. Αλλά κάνει λάθος· ο Ευάγγελος δεν είναι αυτός που νομίζουν. Τον κοιτάζουν όλοι σαν Βασιληά τους. Σαν να είναι ο Οφιοβασιλέας που έρχεται να κυριαρχήσει επάνω στην Ιχθυδάτια. Είναι παραπλανημένοι! Εγώ αισθάνομαι σαν Βασιληάς τους. Εγώ είμαι η Οργή των Όφεων! Εγώ νιώθω μέσα μου να καίει η Ιερή Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας.

Ο Πατέρας μου θα έπρεπε να είναι περισσότερο πιστός σ'έμένα και λιγότερο στο... Ξίφος των Όφεων.

Η ανάμνηση της φωνής του Προδότη εισβάλλει ξανά στο μυαλό μου σαν στοιχειό των Δασότοπων: ...Ο Κλέαρχος σε τρομάζει; Νομίζεις ότι δεν έχει δοκιμάσει τα κόλπα του και σ'έμένα; Στρέψε την οργή σου εναντίον του – απελευθερώσου απ'αυτόν!... Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα – με την οργή σου. Με την οργή...

Μ'ένα γρύλισμα, μ'ένα απότομο κούνημα του κεφαλιού, διώχνω τη φωνή του απ'το μυαλό μου. Γιατί την ακούω τόσο συχνά τελευταία; Τι εννοούσε ο Προδότης;

Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου...

Προσπαθούσε να με στρέψει εναντίον του Πατέρα μου. Δε θ'ακούσω τον Προδότη. Θα τον κομματιάσω!

Κατεβαίνω από την πλαγιά με δυο μεγάλα πεδήματα και βρίσκομαι ξανά μέσα στον καταυλισμό του τμήματος της Ορδής των Όφεων που ήρθε από τα δυτικά. Βαδίζω ανάμεσα στους μαχητές μας και διακρίνω το δέος στα μάτια τους – το δέος με το οποίο με κοιτάζουν. Αλλά οι αλλόμορφοι αδελφοί μου με βλέπουν με αγάπη. Δεν την παρατηρώ μόνο στις όψεις τους· την αισθάνομαι κιόλας. Είναι κοντά μου.

Πιάνω τον δίστομο πολεμικό πέλεκυ από την πλάτη μου, τον υψώνω στον αέρα με το ένα χέρι, αφήνοντας τις λεπίδες του να γυαλίσουν στο φως του Πρώτου Ήλιου. Οι αλλόμορφοι αδελφοί μου με χαιρετούν με συρίγματα και κουνώντας τις ουρές. Είναι έτοιμοι για πόλεμο, ντυμένοι με τις πανοπλίες τους, κρατώντας σπαθιά και ασπίδες με καρφιά και με τον Οφιογενή ζωγραφισμένο επάνω.

Ακούω τη φωνή του Πατέρα μου μες στο μυαλό μου: Προσοχή, Εύανδρε! Όχι βιαστικές κινήσεις. Μην αφήνεις την οργή σου να σε παρασύρει. Ούτε εσύ δεν είσαι τόσο δυνατός ώστε να γκρεμίσεις τα τείχη ετούτης της πόλης. Θα κινηθούμε σύμφωνα με το σχέδιο του Ευάγγελου.

Ναι, Πατέρα, αποκρίνομαι, αντικρίζοντάς τον να στέκεται ανάμεσα σε μερικούς σαμάνους των φυλών των Δασότοπων – ιερείς του Αρχέγονου Όφεως – βαστώντας το ραβδί του με το φτερωτό ανθρώπινο κρανίο στην κορυφή.

Δεν θα έπρεπε να εμπιστεύεται αυτόν περισσότερο από εμένα. Εγώ είμαι ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας. Εγώ. Το αισθάνομαι.

Η Αρσενία με πλησιάζει καθώς βαδίζω προς το δίκυκλο μου. Φοράει την πανοπλία της, έτοιμη να έρθει μαζί μας. Με χαιρετά μ'ένα νεύμα, και τη χαιρετάω κι εγώ. Ύστερα ανεβαίνω στο πολεμικό δίκυκλο με τα καρφιά στους τροχούς, ενεργοποιώ τη μηχανή του. Μουγκρίζει σαν μεταλλικό θηρίο από κάτω μου. Είμαι ήδη ντυμένος με τη δική μου πανοπλία, και τώρα βάζω και το κράνος μου, πάνω και την ασπίδα μου, που κρέμονταν από τη σέλα του δίκυκλου. Προτιμώ να έχω επάνω μου μονάχα την ιερή πανοπλία που είναι ζωγραφισμένη στο σώμα μου, αλλά, ο Πατέρας μου έχει δίκιο, σε τόσο μεγάλες μάχες οι αρματωσιές από μέταλλο είναι απαραίτητες, ακόμα και για εμένα. Αποδείχτηκε αυτό στη Σαλντέρια, όταν αντιμετώπισα τον Προδότη. Εκείνο το τραύμα στο στήθος, από το καμάκι, ακόμα μ'ενοχλεί. Καθώς και το τραύμα που δέχτηκα, την άλλη μέρα, στ'αριστερά πλευρά από τον ίδιο τον Προδότη. Δεν είναι, όμως, τίποτα που μπορεί να σταματήσει την οργή μου. Την αισθάνομαι σαν θύελλα μέσα μου. Οι άπιστοι θα τσακιστούν μπροστά της! Ο Αρχέγονος Όφης θα θριαμβεύσει. Και ο πραγματικός Οφιοβασιλέας θα κυριαρχήσει επάνω στην Ιχθυδάτια.

Ο Ευάγγελος Ηρμάντιος, το Ξίφος των Όφεων, δίνει διαταγή να ξεκινήσει η επίθεση. Τον βλέπω καθισμένο στο ψηλό μαύρο αλογό του, ντυμένο με γυαλιστερή πανοπλία ζωγραφισμένη με φίδια από πάνω ως κάτω, και με τον Οφιογενή μεγάλο στο στήθος. Από τους ώμους του ένας πορφυρός μανδύας κρέμεται. Γύρω του είναι συγκεντρωμένοι κι άλλοι Ηρμάντιοι, όλοι τους έφιπποι. Ανάμεσά τους και η αδελφή του, η Ειρήνη – η Ειρήνη του Πολέμου. Καθώς και η Αρσενία.

Ο στρατός μας προελαύνει προς την Ωλμπέρκη: μαχητές του Ένδοξου Αγώνα. Οι αλλόμορφοι αδελφοί μου μαζί με τους ανθρώπους. Πεζοί και ιππείς, και οχήματα, μικρότερα και μεγαλύτερα: δίκυκλα, τετράκυκλα, εξάτροχα, ερπυστριοφόρα. Επάνω σε όλα εκτός από τα δίκυκλα, και κάποια πιο ελαφρά τετράκυκλα, βρίσκονται βαριά όπλα: γιγαντοβαλλίστρες, πυροβόλα, ηχοβόλα.

Οι δυνάμεις μας από τα νότια – αυτοί που ήρθαν από το ορεινό πέρασμα πριν από εμάς – επιτίθενται επίσης. Ζυγώνουμε την Ωλμπέρκη από δύση και νότο. Αλλά δεν πλησιάζουμε τα τείχη της. Είναι πολύ ψηλά, πολύ δυνατά, για να τα χτυπήσουμε τώρα αμέσως· έτσι είπε ο Ευάγγελος. Σταματάμε σε κάποια απόσταση από την πόλη κι αρχίζουμε να τη χτυπάμε με τα βαριά μακρινά όπλα μας. Μεγάλα μεταλλικά βέλη εκτοξεύονται από γιγαντοβαλλίστρες· πέτρες πηδάνε από καταπέλτες, καθώς και φλεγόμενα μείγματα· ηχητικές ριπές φεύγουν ουρλιάζοντας από τις πλατιές κάνες ηχοβόλων· οβίδες καταφέρνουν κάπου-κάπου να εκτοξευτούν από τις κάννες πυροβόλων κανονιών. Αναρωτιέμαι γιατί τα χρησιμοποιούμε αυτά τα τελευταία· είναι άχρηστα ουσιαστικά. Ο Ευάγγελος μού έχει πει ότι παλιότερα λειτουργούσαν κανονικά στην Ιχθυδάτια όπως και σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος (άλλους κόσμους που δεν μοιάζουν με τον δικό μας, δεν έχουν καν δύο ήλιους όλοι τους)· τα τελευταία εβδομήντα χρόνια, όμως, έχουν γίνει αναξιόπιστα, αλλά ακόμα έχουν τη χρησιμότητά τους. Είναι καταστροφικά παρά τις τακτικές δυσλειτουργίες τους.

Ανοησίες! Δεν υπάρχει τίποτα στην Υπερυδάτια πιο καταστροφικό από την οργή μου!

Και την αισθάνομαι τώρα να μαίνεται μέσα μου, να με ωθεί να φωνάξω στους αλλόμορφους αδελφούς μου να με ακολουθήσουν – να τρέξουμε καταπάνω στα τείχη – να τα γκρεμίσουμε. Αλλά μένω σιωπηλός και ακίνητος επάνω στο σταματημένο δίκυκλό μου. Θυμάμαι τι μου είπε ο Πατέρας μου.

Θυμάμαι, ξαφνικά, τι μου είπε κι ο Προδότης: Τι σου έχει κάνει ο Κλέαρχος και τον υπακούς σαν καλό σκυλί; Δεν είναι φίλος σου. Στρέψε την οργή σου εναντίον του. Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου!

Δεν «υπακούω» κανέναν, Προδότη! Είμαι η Ιερή Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας! Και είμαι εδώ. Και σύντομα θα σε ξανασυναντήσω, και θα είναι η τελευταία φορά!

Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου...

Αρκετά με τα λόγια του Προδότη! Αρκετά!

Τα όπλα μας σφυροκοπούν την Ωλμπέρκνη από νότο και δύση. Οι υπερασπιστές της προσπαθούν κι αυτοί να μας χτυπήσουν με τα δικά τους όπλα, να καταστρέψουν τα δικά μας. Τον κυρίως όγκο του στρατού μας δεν μπορούν οι ριπές τους να τον φτάσουν· είναι σταματημένος πέρα από την εμβέλειά τους, σύμφωνα με τις διαταγές του Ευάγγελου. Ναι, δεν μπορείς να αμφισβητήσεις ότι είναι καλός στρατηγός. Είναι. Αλλά εγώ είμαι ο Βασιλιάς τους· το αισθάνομαι. Και ακόμα κι ο Πατέρας μου πρέπει να το δει σύντομα αυτό. Όλοι τους θα το δουν σύντομα αυτό. Και οι αλλόμορφοι αδελφοί μου θα είναι στο πλευρό μου· το ξέρω πως θα είναι.

Ο Ευάγγελος δίνει διαταγές ξανά, τον βλέπω – μιλά στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του – και ένα μέρος του στρατού μας πηγαίνει προς τα βόρεια. Τι κάνουν;

Στρέφω το δίκυκλό μου και πλησιάζω τους Ηρμάντιους. «Γιατί συμβαίνει αυτό;» φωνάζω, δείχνοντας με τον πέλεκύ μου το τμήμα του στρατού που φεύγει.

Η Αρσενία μου λέει, καθισμένη στο άλογό της: «Για να τους κυκλώσουμε.»

«Σκορπισμένοι είμαστε λιγότερο δυνατοί,» διαφωνώ.

Ο Ευάγγελος στρέφει τα γκρίζα μάτια του επάνω μου. «Γενικά, αυτό ισχύει, Εύανδρε,» μου λέει χωρίς πάθος. «Αλλά επίσης ισχύει και το ότι, όσο πιο διάσπαρτος είσαι, τόσο πιο δύσκολο είναι για τον εχθρό σου να συγκεντρώσει τις βολές του επάνω σου. Κι αυτό είναι τώρα που μας ενδιαφέρει κυρίως. Εμείς δεν πρόκειται ν'αστοχήσουμε τα τείχη της Ωλμπέρκνης, απ'όπου κι αν τους επιτεθούμε, είτε είμαστε συγκεντρωμένοι σε ένα, δυο σημεία, είτε είμαστε σκορπισμένοι ολόγυρα. Και το δεύτερο μάς συμφέρει περισσότερο: ο εχθρός είναι, έτσι, δυσκολότερο να χτυπήσει τα όπλα μας, ενώ εμείς χτυπάμε μεγαλύτερη περιοχή της άμυνάς του, και τον έχουμε και περικυκλωμένο.»

Μου μιλά σαν να μου κάνει μάθημα – αλλά είμαι ο Βασιληάς του! Ίσως, όμως, και να έχει δίκιο σ'αυτά που λέει. Δεν είναι παράλογα.

Η οργή μου βράζει μέσα μου...

Κοιτάζω προς την πόλη και βλέπω ότι ο στρατός μας που έχει έρθει από τα νότια, από το ορεινό πέρασμα, ακολουθεί την ίδια τακτική με εμάς. Απλώνεται. Τμήματά του κατευθύνονται ανατολικά.

Η Ωλμπέρκνη σύντομα βρίσκεται περικυκλωμένη. Η Ορδή των Όφρων τη σφυροκοπά από κάθε μεριά.

Με δυσκολία συγκρατώ την οργή μου. Γιατί δεν εφορμάμε τώρα; Μπορούμε να ζυγώσουμε γρήγορα, ν'ανεβούμε στα τείχη της, να την κυριεύσουμε!

Ακούω τη φωνή του Πατέρα μου: Υπομονή, Εύανδρε. Σύντομα η βοήθειά σου θα είναι απαραίτητη στον Παλιό Οίκο. Αλλά όχι ακόμα. Όχι ακόμα. Πάντα καταλαβαίνει τη διάθεσή μου, και είναι ο μόνος που μπορεί να σταματήσει τη μάνητα της οργής μου. Το έχει κάνει πολλές φορές, από τότε που με βρήκε να έχω δολοφονήσει την παλιά μου οικογένεια, τη λησμονημένη μου οικογένεια... Τους σκότωσα– Αυτό έχει ΣΒΗΣΕΙ πλέον! Ήμουν μικρός. Η Μεγάλη Κυρά καταλαβαίνει. Ήταν απλά η πρώτη δοκιμασία στο μονοπάτι που ανοίγεται μπροστά μου, όπως μου εξήγησε ο Πατέρας μου. Η Υπέρτατη Βασίλισσα μ'έχει ξεχωρίσει ανάμεσα σε όλους – ανθρώπους και αλλόμορφους αδελφούς μου – έχει μεγάλα σχέδια για εμένα.

Ναι, το ξέρω. Το αισθάνομαι. Αισθάνομαι σαν Βασιληάς τους–

Τι σου έχει κάνει ο Κλέαρχος και τον υπακούς σαν καλό σκυλί; Δεν είναι φίλος σου. Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου!

Ο Προδότης ξανά...

Τι εννοούσε μ'αυτά τα λόγια, ενώ χτυπιόμασταν στη Σαλντέρια; Τι εννοούσε λέγοντας Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου; Είναι δυνατόν να εννοούσε ότι μπορώ να υπερβώ τη δύναμη του Πατέρα μου;

Αλλά γιατί να το θέλω αυτό; Αν υποθέσει κανείς ότι γίνεται...

Όχι! Ο Προδότης προσπαθούσε να με παραπλανήσει για να με σκοτώσει. Αλλά εγώ θα φέρω σύντομα το τέλος του, και όλη η δόξα θα είναι δική μου!

Η Ωλμπέρκνη έχει δύο πύλες, όπως έλεγε τις προάλλες ο Ευάγγελος στο πολεμικό συμβούλιο, μία στα βόρεια και μία στα νότια, και είναι κι οι δύο πολύ ισχυρές και πολύ καλά φυλαγμένες. Τώρα, καθώς κοιτάζω, νομίζω πως βλέπω κάτι να κινείται από τη βόρεια πύλη. Κάτι βγαίνει. Ένα όχημα. Θωρακισμένο, τετράκυκλο, με κανόνι επάνω. Τι κάνουν, οι ανόητοι; Νομίζουν ότι με ένα πολεμικό όχημα μονάχα μπορούν να τραυματίσουν την Ορδή των Όφρων, ακόμα και απλωμένη έτσι όπως είναι γύρω από την πόλη τους;

«Ευάγγελε,» ακούω την Ειρήνη να λέει. «Το βλέπεις αυτό;»

«Το βλέπω,» αποκρίνεται το Ξίφος των Όφρων.

«Έχουν κάποιο σχέδιο. Αλλιώς δεν μπορεί να...»

Μια φωτεινή ριπή εκτοξεύεται από το κανόνι του οχήματος των εχθρών μας. Μια λόγχη πανίσχυρου φωτός, η οποία διαπερνά ένα από τα οπλισμένα οχήματά μας βόρεια της Ωλμπέρκνης, τρυπώντας το απ'τη μια άκρη ως την άλλη, καταστρέφοντάς το. Δεν έχω ποτέ μου ξαναδεί τέτοιο πράγμα! Υπάρχουν τέτοια όπλα; Γιατί δεν τα έχουμε κι εμείς;

«Ενεργειακό κανόνι!» συρίζει η Ειρήνη.

«Προσπαθούν να διαλύσουν ένα-ένα τα οχήματά μας στα βόρεια,» λέει ο Ευάγγελος.

«Γιατί βγήκαν από τα τείχη, όμως;» ρωτά ο Δαμιανός, ξάδελφός τους, αδελφός της Αρσενίας.

«Γιατί, διαφορετικά, το βεληνεκές του ενεργειακού κανονιού δεν φτάνει τα όπλα μας,» αποκρίνεται ο Ευάγγελος. «Προκειμένου να το χρησιμοποιήσουν πρέπει να πλησιάσουν.» Και μετά μιλά στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του· προστάζει αυτούς στα βόρεια να πάψουν να χτυπάνε τα τείχη, να επικεντρώσουν όλες τους τις ριπές στο όχημα με το ενεργειακό κανόνι.

Δεν ανέχομαι άλλο τέτοιες ανοησίες! Θ'αφήσουν αυτό το μεταλλικό κάρο να διαλύσει την Ορδή των Όφρων με βλήματα από φως; Καθώς κοιτάζω, βλέπω ακόμα μια τέτοια λόγχη να χτυπά ένα ερπυστριοφόρο μας, κάνοντάς το να ανατιναχτεί.

Βάζω σε κίνηση τους τροχούς μου και τρέχω προς το τετράκυκλο με το ενεργειακό κανόνι. Πίσω μου ακούω την Αρσενία να φωνάζει:

«Εύανδρε!» αλλά η φωνή της αμέσως χάνεται μέσα στους κρότους της πολιορκίας.

Όμως όχι και η φωνή του Πατέρα μου: Μείνε πίσω, Εύανδρε! Δεν μπορείς να βοηθήσεις τώρα.

Τον αγνοώ. (Τι σου έχει κάνει ο Κλέαρχος και τον υπακούς σαν καλό σκυλί;)

Έλα πίσω, Εύανδρε! Πίσω!

(Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου.) Τον αγνοώ, κατευθυνόμενος προς το όχημα με το ενεργειακό κανόνι, σκυμμένος πάνω στη σέλα του δίκυκλού μου.

Το βέλος μιας γιγαντοβαλλίστρας (από τα τείχη, μάλλον) σφυρίζει κοντά μου, αλλά με αστοχεί. Το ίδιο και μερικά άλλα, μικρότερα βέλη. Τρέχω πολύ γρήγορα για να με σημαδέψουν· οι τροχοί μου τινάζουν χώμα, χαλίκια, χορτάρι.

Το όχημα με το ενεργειακό κανόνι δεν σταματά να κινείται, μα το καταλαβαίνω πως αυτοί που είναι μέσα του με έχουν δει. Δεν επιχειρούν, όμως, να μου ρίξουν με το φωτεινό όπλο τους. Γιατί; Μάλλον επειδή δεν νομίζουν ότι ένας μοναχικός δικυκλιστής μπορεί να τους βλάψει.

Κάνουν λάθος.

Εκτοξεύω το τσεκούρι μου, κραυγάζοντας. Οι λεπίδες στροβιλίζονται στον αέρα – και χτυπάνε τον έναν από τους δύο μπροστινούς τροχούς του οχήματός τους, βγάζοντάς τον από τη θέση του, σπάζοντάς τον.

Το όχημα παύει να κινείται.

Ένα βέλος γιγαντοβαλλίστρας περνά πάλι από δίπλα μου – ερχόμενο από τη δική μας μεριά, νομίζω. (Δε βλέπουν ποιος είμαι; Είναι τυφλοί;) Ένα άλλο βέλος γιγαντοβαλλίστρας καρφώνεται πάνω στο σταματημένο όχημα των εχθρών, τρυπώντας τη θωράκισή του.

Το ενεργειακό κανόνι στρέφεται τώρα προς εμένα. Πολύ αργά οι άπιστοι συνειδητοποίησαν την Ιερή Οργή που έρχεται καταπάνω τους. Είμαι εδώ. Είμαι ήδη κοντά τους. Πηδάω από το δίκυκλο, κυλιέμαι στη γη· η ριπή του καταστροφικού φωτός περνά από πάνω μου. Φτάνω πλάι τους. Σηκώνομαι στο ένα γόνατο και πιάνω το όχημά τους από κάτω, με τα δύο χέρια. Κραυγάζοντας, εξαπολύοντας όλη την οργή μου, το σπρώχνω – το σπρώχνω – ακούω φωνές από μέσα του – ακούω

μέταλλα να κουδουνίζουν – και το γυρίζω ανάποδα. Οι τρεις τροχοί που του απομένουν είναι στον αέρα τώρα· το κανόνι του είναι πλακωμένο από το βάρος του. Αρπάζω μια πόρτα και την τραβάω, σπάζοντάς την. Ορμάω μέσα: ορμάω στους πανικόβλητους μαχητές του εχθρού. Τους χτυπάω με τα χέρια μου, τους τσακίζω τον έναν μετά τον άλλο. Συνθλίβω τα κόκαλά τους μαζί με τις πανοπλίες τους. Δεν προλαβαίνουν να στρέψουν τα όπλα τους εναντίον μου. Εκτός από έναν που τραβά σπαθί και κάνει να με καρφώσει. Του πιάνω τον καρπό και τον τραβάω· το χέρι του ξεκολλά, τινάζοντας αίματα παντού. Τον σκοτώνω κοπανώντας τον με το ξεριζωμένο μέλος του.

Οχήματα της Ορδής είναι τώρα γύρω από το αναποδογυρισμένο όχημα των εχθρών καθώς βγαίνω από μέσα του. Χτυπάνε τα τείχη της Ωλμπέρκνης με τα όπλα τους. Η πόρτα ενός ανοίγει, και ένας από τους μαχητές μας μου γνέφει να μπω. «Εύανδρε!» φωνάζει. «Εύανδρε, εδώ! Θα σε χτυπήσουν με βέλη από τα τείχη!»

Η οργή μου είναι τέτοια που, προς στιγμή, σκέφτομαι να τον σκοτώσω. Αλλά αυτό θα ήταν ανόητο. Είναι ένας από τους πολεμιστές του Ένδοξου Αγώνα, τους ακόλουθους του Αρχέγονου Όφεως. Ένας από τους πιστούς. Και ήρθαν όλοι τους για να με βοηθήσουν.

Πιάνω το πεσμένο τσεκούρι μου, και βλέπω πως και το δίκυκλό μου δεν είναι μακριά, και δεν χτυπήθηκε από τη βολή του καταστροφικού φωτός.

«Απομακρυνθείτε!» λέω στον μαχητή που μου μίλησε, καθώς σηκώνω το όχημά μου από κάτω και το καβαλάω. «Δε χρειάζομαι άλλη βοήθεια. Απομακρυνθείτε!» Βολές από τα τείχη πέφτουν καταπάνω μας, αλλά η θωράκιση των αρμάτων που με περιτριγυρίζουν με προστατεύει.

Βάζω τους τροχούς μου σε κίνηση και, περνώντας ανάμεσα από δύο πολεμικά οχήματα, φεύγω από εκεί. Και με ακολουθούν.

Επιστρέφοντας στους Ηρμάντιους αντικρίζω τη δυσaréσκεια του Ευάγγελου.

«Αυτό δεν έπρεπε να είχε συμβεί,» μου λέει, έχοντας τώρα κατεβεί από το μαύρο άλογό του, ξεπεζεμένος όπως κι οι υπόλοιποι γύρω του. Όπως κι εγώ έχω κατεβεί από το πολεμικό δίκυκλό μου. «Αποφασίζεις

και φεύγεις μόνος σου; Αν όλοι μέσα στην Ορδή έκαναν το ίδιο, δεν θα ήμασταν στρατός πλέον. Δεν θα ήμασταν καν τσούρμο πειρατών!»

Τολμά και μιλά έτσι σ'έμένα; Τον Βασιληά του; Η οργή μου βρυχιέται μέσα μου σαν φλεγόμενος δράκος. «Αν δεν ήμουν εκεί, το όπλο τους θα είχε διαλύσει την Ορδή,» αποκρίνομαι.

«Το ενεργειακό κανόνι θα είχε καταστραφεί από τις συγκεντρωμένες ριπές των οχημάτων μας στα βόρεια—»

«Η θωράκισή του ήταν πολύ ισχυρή, δεν μπορούσαν να το βλάψουν, και—»

«Φυσικά και μπορούσαν—»

«—δεν θα μου πεις εσύ τι να κάνω και τι όχι!» βρυχιέμαι και προσπαθώ να τον αρπάξω με το ένα χέρι από τον λαιμό, αλλά πετάγεται πίσω, ο καταραμένος, γρήγορος παρά την πανοπλία του. Τα δάχτυλά του πηγαίνουν προς ένα ενεργειακό πιστόλι στη μέση του. Θα τολμήσει τώρα να υψώσει και όπλο εναντίον μου; Οι άλλοι Ηρμάντιοι αναφωνούν γύρω μας, και κάποιοι φρουροί τους όντως υψώνουν τα όπλα τους. Α-ναζητούν τα σαγόνια του Αβυσσαίου; Η Αρσενία φωνάζει: «Εύανδρε, για όνομα της Έχιδνας – τι κάνεις;»

«Δεν είσαι Βασιληάς μου!» λέω στον Ευάγγελο, και τώρα βγάζω το τσεκούρι από την πλάτη μου.

Εκείνος τραβά το πιστόλι του. «Εύανδρε, είσαι ταραγμ—»

Μια ενεργειακή ριπή με χτυπά από δίπλα, αλλά ούτε καν παραπατάω. Στρέφω το βλέμμα μου στον ηλίθιο που με σημαδεύει – έναν από τους φρουρούς των Ηρμάντιων, ο οποίος τώρα φωνάζει: «Κατέβασε το τσεκούρι σου! Ρίξ' το κάτω!»

«Σταθείτε!» Ο Ευάγγελος. «Μην του ρίχνετε!»

«Πάρε το τσεκούρι μου!» γρυλίζω, και το εκτοξεύω στροβιλιζόμενο στον φρουρό. Δεν προλαβαίνει καν να κραυγάσει: κόβεται στα δύο – ένα χέρι και μισό στέρνο από τη μια, το υπόλοιπο σώμα από την άλλη, το κεφάλι τσακισμένο μαζί με το κράνος.

«ΟΧΙ – μην του ρίχνετε!» Η φωνή του Ευάγγελου ξανά.

Στρέφομαι να τον αντικρίσω. «Είπες και κάτι σωστό—»

Εύανδρε! Η φωνή του Πατέρα μου, μες στο μυαλό μου. Αφήνεις την οργή σου να σε παραπλανήσει; Ξανά; Έχεις ξεχάσει; Έχεις ξεχάσει τα πάντα; Και βλέπω τη μορφή του να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τους

υπόλοιπους, ενώ κι άλλοι αλλόμορφοι αδελφοί μου τον ακολουθούν. Έχεις ξεχάσει τι κακό μπορεί να συμβεί όταν αφήνεις την οργή σου να σε παραπλανήσει, Εύανδρε; Και φωναχτά λέει στους Ηρμάντιους και τους φρουρούς τους: «Κάντετςζζζζζ πέραστςζζζζζ, ανόητοιζςζζζζζ ηςςζζζ Ιερήςζζζζζ Οργήςζζζζζ τηςζζζζζ Κυράςζζζζζ καίειζςζζζ μέσσσζζζσσαςζζζζζ τουςζζζζζ!» Οι περισσότεροι στοιχηματίζω ότι δεν καταλαβαίνουν τα λόγια του, αλλά ο Ευάγγελος μοιάζει να καταλαβαίνει.

«Απομακρυνθείτε!» προστάζει ενώ κι εκείνος οπισθοχωρεί.

Τον δείχνω με το χέρι μου. «Τράβα το σπαθί σου κι αντιμετώπισέ με αν θες να λογαριάζεσαι αρχηγός της Ορδής! Να δούμε ποιος είναι, τελικά, η Οργή της Έχιδνας – εσύ ή εγώ!»

Τα μάτια του Ευάγγελου στενεύουν, άγρια.

«Εὐάνδρεςζςς!» Ο Πατέρας μου, ο Κλέαρχος, μπαίνει ανάμεσά μας, σέρνεται γρήγορα πάνω στην ουρά του. Στρέφει το φτερωτό κρανίο στην άκρη του ραβδιού του προς το μέρος μου: κι αισθάνομαι ότι αυτή του η κίνηση – για κάποιο λόγο – με μουδιάζει. «Ὅχιςζςς βιασσοσι- κάςζςς λόγιαςζςς, Εὐάνδρεςζςς. Προσσοστατεύουμεςζςς τονςζςς Πα- λιόςζςς Οἶκοςζςς, δენςζςς ἡμασσοστεςζςς εχθροίςζςς τουςζςς.» Και μες στο μυαλό μου: Ζητά από τον Ευάγγελο να συμφιλιωθείτε. Είναι φίλος μας. Σύμμαχός μας.

Με προσέβαλε, Πατέρα, αποκρίνομαι· και φωναχτά: «Εγώ είμαι ο Βασιληάς τους, όχι αυτός! Αν νομίζει το αντίθετο, ας το αποδείξει!» Δείχνω τώρα τον Δαμιανό, τον αδελφό της Αρσενίας. «Δώσε μου το σπαθί σου εσύ!»

Οπισθοχωρεί, μοιάζοντας τρομοκρατημένος. Δειλοί – όλοι τους!

«Γιατί το κάνεις αυτό, Εύανδρε;» με ρωτά η Αρσενία, βαδίζοντας προς το μέρος μου, αλλά αργά, επιφυλακτικά. «Μην-»

«Μείνε πίσω!» την προστάζει ο Ευάγγελος. «Μην τον πλησιάζεις.» Κι εκείνη σταματά, σε απόσταση από εμένα.

«Υπακούς αυτόν;» της λέω. «Αυτός δεν είναι ο Βασιληάς σου. Εγώ είμαι ο Βασιληάς σου! Έλα να—»

«Εὐάνδρεςς! Ὅχιςς ἄλλαςς βιασσιτικὰςς λόγιαςς!» επιμένει ο Πατέρας μου.

Τι σου έχει κάνει ο Κλέαρχος και τον υπακούς σαν καλό σκυλί; ψιθυρίζει ο Προδότης. Δεν είναι φίλος σου. Στρέψε την οργή σου εναντίον του. Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου!

«Δεν είναι 'βιαστικά λόγια', Πατέρα. Αυτός» – δείχνω τον Ευάγγελο – «νομίζει ότι μπορεί να προστάζει εμένα–»

«Δεν σε προστάζω, Εύανδρε,» με διακόπτει ο ίδιος ο Ευάγγελος. «Σου εξηγούσα μόνο γιατί ήταν αχρείαστα ριψοκίνδυνο αυτό που έκανες. Ριψοκίνδυνο για τον εαυτό σου – άρα, και για όλους μας. Μας είσαι πολύτιμος στον Ένδοξο Αγώνα. Μην αφήνεις την οργή σου να διαλύσει τις καλές μας σχέσεις.»

«Δεν υπήρχε κίνδυνος για εμένα,» του λέω. «Κίνδυνος υπήρχε για τους εχθρούς μας. Κίνδυνος υπάρχει για εσένα, που νομίζεις ότι μπορείς να με προστάξεις–»

Εύανδρε! Αρκετά! παρεμβαίνει ο Πατέρας μου. Είμαστε σύμμαχοι του Παλιού Οίκου, όχι εχθροί του. Επιτρέπεις ξανά στην οργή σου να σε παραπλανήσει.

Η οργή μου είναι οδηγός μου, αποκρίνομαι. Βαδίζω γύρω από τον Κλέαρχο, για να ζυγώσω τον Ευάγγελο.

«Δεν καταλαβαίνεις τι ακριβώς συμβαίνει,» μου λέει ο τελευταίος. «Είσαι ταραγμένος, προφανώς, από τη σύγκρουση με τους εχθρούς μας.»

Ο Πατέρας μου βρίσκεται, ξαφνικά, ξανά μπροστά μου. Είπα ότι αυτό πρέπει να τελειώσει. ΤΩΡΑ! Το κρανίο του ραβδιού του αγγίζει το αρματωμένο στήθος μου, κι αισθάνομαι το σώμα μου να μουδιάζει πάλι· βλέπω τον Κλέαρχο όπως βλέπεις κάτι που βρίσκεται πάνω από μια φωτιά, κάτι που μοιάζει να τρεμοπαίζει ελαφρά.

(Τι σου έχει κάνει ο Κλέαρχος και τον υπακούς σαν καλό σκυλί;) Η οργή μου μεγαλώνει, διαλύει το μούδιασμα. Παραμερίζω το ραβδί, με το ένα χέρι, και με το άλλο αρπάζω τον Πατέρα μου από τα δερμάτινα ρούχα του και τον παραμερίζω κι αυτόν. Συρίζει αγριεμένα στη λαλιά των ανθρώπων: «Εύανδρεςςςςς!...»

Του απαντώ στη γλώσσα των ερπετοειδών: «Ήρθε η ώρα να τελειώσει αυτό, Πατέρα!» καθώς βαδίζω προς τον Ευάγγελο. «Άμα νομίζεις ότι εσύ προστάξεις την Ορδή, απόδειξέ το!» του λέω, στη λαλιά των ανθρώπων. «Απόδειξε ότι η Οργή είναι δική σου!»

Μου ρίχνει με το ενεργειακό πιστόλι. Η ριπή με τραντάζει, αλλά δεν με σωριάζει· πέφτει σαν λάδι μες στην πυρκαγιά της οργής μου. Και, με μια κραυγή, ορμώ καταπάνω του. Προσπαθεί να κάνει πίσω ξανά, για ν'αποφύγει τη γροθιά μου, και τα καταφέρνει εν μέρει. Τον χτυπάω ξώφαλτσα στον αρματωμένο ώμο του, και σωριάζεται, κατρακυλά. Α-νασηκώνεται, τραβώντας το σπαθί του. Και ξαφνικά δύο φρουροί είναι εκατέρωθέν του, σημαδεύοντάς με με ενεργειακά πιστόλια.

Δεν είναι, όμως, αυτοί που με συγκρατούν απ'το να του ορμήσω. Αισθάνομαι ένα βάρος να πέφτει επάνω μου. Ένα βάρος χωρίς υλική μορφή. Η δύναμη του Πατέρα μου. Τρίζω τα δόντια, γονατίζοντας στο ένα γόνατο.

Ο Παλιός Οίκος είναι σύμμαχός μας! ακούω τη φωνή του Κλέαρχου μες στο μυαλό μου. Είμαστε οι προστάτες τους, όχι οι εχθροί τους. Μην το ξεχνάς ποτέ αυτό! Ποτέ! Ζήτα τώρα από τον Ευάγγελο να συμφιλιωθείτε! ΤΩΡΑ!

Η δύναμή του με παραλύει, δεν μ'αφήνει να κινηθώ.

Ζήτα από τον Ευάγγελο να συμφιλιωθείτε, επιμένει ο Πατέρας μου.

Τι σου έχει κάνει ο Κλέαρχος και τον υπακούς σαν καλό σκυλί; λέει ο Προδότης μέσα από τις αναμνήσεις μου. Στρέψε την οργή σου εναντίον του! Αλλά δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Είναι ο Πατέρας μου. Και η δύναμή του είναι μεγάλη. Με παραλύει. Ένα αόρατο βάρος επάνω μου...

Αλλά είμαι ο Βασιληάς τους. Αισθάνομαι σαν Βασιληάς τους. Η Μεγάλη Κυρά με καθοδηγεί. Και είμαι εδώ. Δεν είμαι και Βασιληάς του Κλέαρχου; Είναι ο Πατέρας μου, αλλά εγώ είμαι ο Βασιληάς του. Η Υπέρτατη Βασίλισσα με όρισε. Με ξεχώρισε. Είμαι εδώ, και όλα έχουν αλλάξει.

Αλλά αυτό το βάρος...

Τι συμβαίνει, Εύανδρε; Γιατί είσαι προβληματισμένος; ρωτά ο Κλέαρχος. Δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω; Τι άλλαξε; Τίποτα δεν έχει αλλάξει. Εξακολουθούμε να είμαστε προστάτες του Παλιού Οίκου, όπως πάντα.

Λάθος. Όλα έχουν αλλάξει. Είμαι εδώ.

Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου... Εσύ μπορείς να τον δαγκώσεις χειρότερα με την οργή σου...

Με την οργή μου; Με την ίδια την οργή μου; Δεν χρειάζεται να κινήσω το σώμα μου;

Στρέφω την ίδια την οργή μου προς τα εκεί όπου νοητικά αισθάνομαι την παρουσία του Πατέρα μου. Τη στέλνω καταπάνω του σαν ένα ορμητικό ποτάμι από φαρμακερή φωτιά–

Το βάρος φεύγει απότομα από πάνω μου. Μια συριστική κραυγή αντηχεί – όχι μέσα στο μυαλό μου.

Ορθώνομαι και στρέφομαι ν’αντικρίσω τον Κλέαρχο. Είναι σκυμμένος καθώς στηρίζεται στο ραβδί του. Βαδίζω προς το μέρος του ενώ, καθοδόν, παίρνω από κάτω τον πολεμικό πέλεκυ μου – τον παίρνω από το διαλυμένο σώμα εκείνου του φρουρού. Οι αλλόμορφοι αδελφοί μου συρίζουν, αναφωνούν, ταραγμένοι. Αλλά δεν αισθάνομαι την αγάπη τους για εμένα να χάνεται. Νιώθω όμως κάτι καινούργιο από τον Πατέρα μου, κάτι που με μπερδεύει, και δεν μπορώ να το κατονομάσω.

«Τι νομίζεις πως κάνεις;» μου λέει ο Κλέαρχος στη λαλιά των ερπετοειδών. «Έχει ο Προδότης διαφθείρει το μυαλό σου, όπως φοβόμουν;»

«Ο Προδότης θα πεθάνει από το χέρι μου!» αποκρίνομαι στην ίδια γλώσσα, την οποία μιλάω σαν να γεννήθηκα για να την ξέρω· είμαι ένα με τους αλλόμορφους αδελφούς μου. «Αλλά μην ξεχνάς ότι είμαι ο Βασιληάς σου!» Τον δείχνω με το αιματοβαμμένο τσεκούρι μου.

«Η Μεγάλη Κυρά σ’έχει ξεχωρίσει, Εύανδρε, αλλά δεν είσαι Βασιληάς. Είσαι Εκλεκτός της, και προστάτης του Παλιού Οίκου–»

«Δεν είμαι προστάτης του Παλιού Οίκου! Ο Παλιός Οίκος είναι υπηρέτης μου–»

«Η οργή σου σε παραπλανά. Έχεις παρανοήσει τι συμβαίνει–»

«Όχι! Εσύ έχεις παρανοήσει τι συμβαίνει, και υποβιβάζεις την αξία μου και την αξία όλων των Γόνων των Δασότοπων. Δεν είμαστε ‘προστάτες’· είμαστε αφέντες.»

«Δεν ξέρεις τι λες.»

«Εσύ δεν ξέρεις τι λες, και θα σωπάσεις! Είμαι ο Βασιληάς σου.»

«Δεν είσαι ο Βασιληάς μου. Εγώ, όμως, είμαι ο Πατέρας σου, και ο Αρχιερέας του Αρχέγονου Όφεως–»

«Είσαι προδότης όταν στρέφεις εναντίον του Βασιλιά σου. Τώρα εγώ θα πάρω τον έλεγχο της Ορδής των Όφεων – της Οργής των Όφεων. Η Οργή είναι δική μου· την έχω μέσα μου, με τη χάρη της Υπέρτατης Βασίλισσας–»

Η δύναμη του Πατέρα μου με χτυπά ξανά. Θα έρθεις στα συγκαλά σου, Εύανδρε! ΤΩΡΑ! Είμαστε σύμμαχοι και προστάτες του Παλιού Οίκου. Δεν είσαι Βασιληάς, και εγώ είμαι ο Πατέρας σου. Μόνο εγώ μπορώ να σε καθοδηγήσω. Ξεχνάς τι συμβαίνει όταν αφήνεις την οργή σου να σε παραπλανήσει;

Το αόρατο βάρος μ'έχει πλακώσει, αλλά αυτή τη φορά δεν γονατίζω· απλώς σταματώ αντίκρυ στον Κλέαρχο. Μονάχα ένα μέτρο μάς χωρίζει. Και τον χτυπάω πάλι – τον μαστιγώνω – με την οργή μου.

Συρίζοντας πέφτει κάτω, και οι αλλόμορφοι αδελφοί μου που είναι εκεί κοντά συρίζουν επίσης. Με θαυμάζουν. Κανείς τους δεν έχει τη δύναμη να αντισταθεί στον Αρχιερέα του Αρχέγονου Όφεως· αλλά εγώ έχω τη δύναμη. Όλη η δύναμη της Μεγάλης Κυράς είναι ΔΙΚΗ ΜΟΥ! Είμαι ΕΔΩ. Είμαι ο Βασιληάς τους. Είμαι ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας – και όποιος στέκεται στον δρόμο μου γίνεται κομμάτια!

«Τολμάς να στρέφεις ξανά εναντίον του Βασιλιά σου!» φωνάζω στη γλώσσα των ερπετοειδών. «Η Υπέρτατη Βασίλισσα είναι οδηγός μου, Κλέαρχε, όχι εσύ! Προσπαθείς να με κρατήσεις μακριά από τη δόξα που με περιμένει – είσαι προδότης. Κι ΑΥΤΗ είναι η μοίρα των προδοτών!» κραυγάζω και, καθώς προσπαθεί ζαλισμένος να σηκωθεί, κατεβάζω τον πέλεκυ μου επάνω του. Χωρίζω το κεφάλι του στα δύο, τινάζοντας αίματα, μυαλά, κόκαλα. Αρπάζω το ραβδί του, με το οποίο πάλευε να στηριχτεί, και το χτυπώ στη γη, θρυμματίζοντας το κρανίο στην κορυφή του, σπάζοντας το ξύλο.

«Αμφισβητεί κανένας άλλος προδότης ότι ο Εύανδρος είναι ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας;» φωνάζω στους συγκεντρωμένους αλλόμορφους αδελφούς μου.

Υποκλίνονται μπροστά μου, λυγίζοντας τα ευλύγιστα σώματά τους, συρίζοντας για να δείξουν τον θαυμασμό τους – κι αισθάνομαι την αγάπη τους να με πλημμυρίζει. Με αγαπούν γιατί βλέπουν ότι η δύναμη της Υπέρτατης Βασίλισσας είναι μέσα μου και μαζί μου. Με γνωρίζουν καλύτερα απ'ό,τι ποτέ με γνώριζε ο Πατέρας μου... Ή ίσως να ήθελε να με κρατά περιορισμένο για να με προστάζει, για να με ελέγχει. Ναι... αυτό ήταν. Και ήμουν τυφλός. Δεν το έβλεπα.

Ο Προδότης – κάπως – το ήξερε...

Τι σου έχει κάνει ο Κλέαρχος και τον υπακούς σαν καλό σκυλί; Δεν είναι φίλος σου. Στρέψε την οργή σου εναντίον του.

Την έστρεψα εναντίον του, και τσακίστηκε μπροστά της. Δεν υπάρχει τίποτα πιο δυνατό επάνω στην Ιχθυδάτια από εμένα. Και τώρα έρχομαι για εσένα, Προδότη. Η δόξα του θανάτου σου θα είναι δική μου.

Ακούω τους Ηρμάντιους να μιλάνε πίσω μου: Σκότωσε τον Κλέαρχο... Τον σκότωσε... Είναι τρελός... Σκοτώστε τον προτού μας σκοτώσει όλους... Περιμένετε!... Τι να... Τον σκότωσε, δεν βλέπετε; Και οι ερπετοειδείς τον προσκυνάνε!...

Στρέφομαι και τους κοιτάζω. Δεν έχουν ακούσει τίποτα απ'όσα έλεγα· δεν κατανοούν τη γλώσσα των ερπετοειδών, και μετά τολμάνε να λένε πως έχουν το αίμα των αρχαίων ερπετών μέσα τους. Τολμάνε να νομίζουν ότι αυτοί είναι οι αφέντες και εγώ απλώς ο «προστάτης» τους, ένας υπηρέτης.

Δεν έχουν καταλάβει καλά. Δεν έχουν καταλάβει καθόλου καλά.

Αρπάζω με το ένα χέρι το ακέφαλο πτώμα του Κλέαρχου ενώ με το άλλο κρατάω ακόμα τον πέλεκύ μου. «Είμαι ο Εύανδρος,» τους λέω, «ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας! Όποιος το αμφισβητεί – όποιος το αμφισβητεί – ακόμα κι ο Πατέρας μου – είναι προδότης. Κι ΑΥΤΗ» – υψώνω το πτώμα μονοχεριάρι πάνω απ'το κεφάλι μου, αίμα με λούζει – «είναι η μοίρα όλων των προδοτών!

»Τώρα,» τους λέω, «η Ορδή των Όφεων βρίσκεται υπό τις διαταγές μου. Εγώ είμαι ο αρχηγός της–»

«Ρίξτε του!» προστάζει ο Ευάγγελος τους φρουρούς δεξιά κι αριστερά του, και υψώνουν πάλι τα ενεργοβόλα τους και πατάνε τις σκανδάλες.

Εκτοξεύω το πτώμα του προδοτικού Πατέρα μου καταπάνω τους. Οι φωτεινές ριπές τους το συναντούν στο διάβα τους, αλλά δεν μπορούν να σταματήσουν την ορμή του. Δεν μπορούν να σταματήσουν την οργή μου. Τους χτυπά και σωριάζονται – αυτοί κι ο Ευάγγελος, το... Ξίφος των Όφεων.

Οι άλλοι φρουροί των Ηρμάντιων αμέσως υψώνουν τα δικά τους όπλα, καθώς και οι περισσότεροι από τους ίδιους τους Ηρμάντιους· αλλά οι αλλόμορφοι αδελφοί μου ήδη εφορμούν, πέφτουν επάνω τους με άγρια συρίγματα, κραδαίνοντας λεπίδες και ρόπαλα.

«Μην τους σκοτώσετε!» φωνάζω στη γλώσσα των ερπετοειδών. «Δείξτε τους ποιος είναι ο Οφιοβασιλέας – δείξτε τους ποιοι είναι οι πραγματικοί αφέντες εδώ – αλλά μην τους σκοτώσετε!» Και βαδίζω προς τον Ευάγγελο, που παραμερίζει το πτώμα του Κλέαρχου και σηκώνεται όρθιος μαζί με τους φρουρούς του. Τραβά το σπαθί του. Είναι ο καλύτερος ξιφομάχος που έχω αντικρίσει· αυτό δεν μπορώ να το αμφισβητήσω. Αλλά δεν είναι ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας. Είμαι εδώ. Και όλα έχουν αλλάξει.

«Ευάνδρε!» Η Αρσενία έρχεται τρέχοντας προς εμένα. «Μην το κάνεις αυτό, Ευάνδρε – σε παρακαλώ! Είμαστε σύμμαχοι.» Δεν κρατά όπλο· με πλησιάζει σχεδόν όπως όταν είμαστε γυμνοί μες στη σκηνή μας: πέφτει επάνω μου, αγκαλιάζοντάς με. «Μην το κανείς αυτό. Σε παρακαλώ. Μην το κάνεις.»

«Δε θα τους σκοτώσω,» της λέω. «Αλλά δεν έχουν καταλάβει ποιος είναι ο Βασιληάς τους.»

«Όχι! Σε παρακαλώ! Μην–»

Την παραμερίζω με το ένα χέρι, ρίχνοντάς την κάτω, ενώ ζυγώνω τον Ευάγγελο. «Γονάτισε,» του λέω, «μπροστά στον Βασιληά σου.»

«Δεν είσαι Βασιληάς μου, Ευάνδρε. Είμαστε σύμμαχοι. Αλλά θα σε σκοτώσω αν με αναγκάσεις!» με απειλεί δείχνοντάς με με το ξίφος του.

Γελάω. «Δε μπορείς να σκοτώσεις την οργή της Μεγάλης Κυράς. Δεν έχεις τη δύναμη!» Στρέφω τον πέλεκυ μου καταπάνω του προτού στρέψει εκείνος το σπαθί του καταπάνω μου, γιατί ξέρω πόσο καλός ξιφομάχος είναι.

Πετάγεται πίσω, και η μία από τις λεπίδες μου σκίζει τη μεταλλική πανοπλία στα πλευρά του σαν χαρτί. Αλλά μόνο την πανοπλία.

Το σπαθί του έρχεται να με δαγκώσει· κάνω στο πλάι και με τραυματίζει στο αριστερό μπράτσο, τρυπώντας την αρματωσιά μου εκεί. Ο Ευάγγελος ξέρει τι κάνει, σίγουρα, αλλά δεν μπορεί να μετρηθεί με την οργή μου. Κραυγάζοντας, ανεμίζω τον πολεμικό μου πέλεκυ, ξανά και ξανά, αναγκάζοντάς τον να τον αποκρούσει με το σπαθί του. Και το κάνει, αλλά με τέτοιο τρόπο που η λεπίδα του δεν σπάει· καταφέρνει να παραμερίσει τον πέλεκυ, όχι να βρεθεί στον δρόμο του. Τη δεύτερη φορά, όμως, που τα όπλα μας συναντιούνται, τον σπρώχνω με όλη μου τη δύναμη και τινάζεται, παραπατά, πέφτει.

Τον ζυγώνω, για να τελειώνουμε πια μαζί του. Η Οργή των Όφρων είναι δική μου, όχι δική του.

Η Ειρήνη Ηρμάντια έρχεται ξαφνικά από δίπλα. «Εύανδρε! Πες μας τι θέλεις και μπορούμε να συμφωνήσουμε!» Επάνω στη λεπίδα του σπαθιού της κυλάνε αίματα, παρατηρώ – αίματα αλλόμορφων αδελφών μου, προφανώς – αλλά τώρα την κρατά κατεβασμένη. «Τι θέλεις; Θέλεις εσύ να ορίζεις την Ορδή; Τι ακριβώς θέλεις;»

Ο Ευάγγελος είναι ακόμα κάτω, αν και ανασηκωμένος. Το σπαθί του το έχει χάσει· πετάχτηκε πέρα όταν τον έσπρωξα.

«Τι ακριβώς θέλω;» λέω. «Είμαι ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας, και έχετε παρανοήσει τι συμβαίνει. Δεν είμαι υπηρέτης σας. Δεν είμαι 'προστάτης' σας. Είμαι ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας. Ο Παλιός Οίκος σας με υπηρετεί. Η Ορδή των Όφρων είναι δική μου.»

Τα γκρίζα μάτια του Ευάγγελου στενεύουν· δε νομίζω ότι συμφωνεί. Ακόμα δεν έχει καταλάβει. Αλλά η αδελφή του λέει: «Εντάξει. Και τι σκοπεύεις να κάνεις με την Ορδή; Κάτι που δεν σχεδιάζαμε;»

«Όχι,» αποκρίνομαι. «Τα σχέδιά μας δεν αλλάζουν. Θα ενώσουμε την Ιχθυδάτια. Συνεχίζουμε τον Ένδοξο Αγώνα κανονικά. Αλλά μην ξεχνάτε ποιος είναι ο Οφιοβασιλέας. Δεν είναι κάποιος από τους Ηρμάντιους. Είναι ο Εύανδρος! Είμαι εδώ με τη θέληση της Υπέρτατης Βασίλισσας. Εκείνη με καθοδηγεί. Η οργή της είναι μέσα μου.»

«Τον Κλέαρχο» – διακρίνω κάποια θλίψη στη φωνή της; – «γιατί τον σκότωσες;»

«Είχε παρανοήσει ποιος είμαι.»

-7

Με το ξημέρωμα, ο Πρίγκιπας Κοσμάς πρόσταξε τρία πράγματα τον Στρατηγό Φοίβο Ασλάβη: να μαζευτούν τα όπλα που είχαν μοιραστεί στους χωρικούς· να βρεθεί ο αδελφός του και να σταλεί πίσω στην Η-χόπολη· και να διωχτεί αυτός ο καταραμένος μαυρόδερμος ξένος από τους Αγρούς. Ήταν ταραχοποίος, ο διάολος της Σιλοάρνης! «Εκείνος έβαλε περίεργες ιδέες στο μυαλό του μικρού αδελφού μου!»

«Πολύ πιθανόν, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο Ασλάβης. «Κι εγώ θα ρρώ πως αυτός είναι χειρότερη απειλή από την Ιωάννα των Αγρών. Πολύ φοβάμαι... πολύ φοβάμαι, μάλιστα, Υψηλότατε, ότι ίσως νάχει έρθει ε-σκεμμένα εδώ για να κάνει ζημιά.»

«Τι μου λέγεις τώρα, Στρατηγέ; Ξέρεις κάτι που δεν ξέρω;» Στέκονταν οι δυο τους μες στο αρχηγείο του αρχηγείου, τη μεγάλη σκηνή στο κέντρο του καταυλισμού, ενώ ο Δεύτερος Ήλιος δεν είχε ακόμα ξεπροβάλει από την ανατολή.

«Τίποτα που δεν ξέρετε, Πρίγκιπά μου· τίποτα που δεν ξέρετε,» αποκρίθηκε ο Φοίβος Ασλάβης. «Όμως έχω... μια κακιιά αίσθηση. Δε μ'αρέσει καθόλου αυτός ο μαυρόδερμος δαίμονας. Καθόλου.» Και, καθώς μιλούσε, έτριβε ασυναίσθητα το στέρνο του, εκεί όπου στα όνειρά του τον είχε καρφώσει ξανά και ξανά το εφιαλτικό λεπίδι του ξένου.

Όταν βγήκαν από το αρχηγείο του αρχηγείου, ο Δεύτερος Ήλιος μόλις που ξεμύτιζε, και ο Στρατηγός και Πρωτοφύλακας άρχισε αμέσως να δίνει διαταγές στους Αγροφύλακες και τους μισθοφόρους, ενώ ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Θρόνου των Ασμάτων στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και παρατηρούσε.

Πολλές ομάδες έφυγαν από τον καταυλισμό του βασιλικού στρατού, πηγαίνοντας προς κάθε κατεύθυνση, με εντολές να ζητήσουν από τους χωρικούς να δώσουν πίσω τα όπλα που τους είχαν παραχωρηθεί. Μία ομάδα, όμως – και αρκετά μεγάλη, μάλιστα – κατευθύνθηκε άμεσα προς το Ξυλοκέρατο στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς· γιατί ο Φοίβος

Ασλάβης είχε πει στον Πρίγκιπα Κοσμά ότι πιθανώς εκεί να είχε πάει ο Πρίγκιπας Αργύριος επειδή εκεί ίσως να ήταν κι ο μαυρόδερμος δαίμονας.

Ο «μαυρόδερμος δαίμονας», πράγματι, ήταν εκεί, και τους περίμενε. Δεν αιφνιδιάστηκε καθόλου ο Οφιομαχητής από την γρήγορη άφιξή τους στο Ξυλοκέρατο. Τους είδε από το δώμα όπου ήταν καθισμένος. Τους βίγλισε να έρχονται σηκώνοντας σύννεφα σκόνης με τους τροχούς των οχημάτων τους. Έπιασε την Ευθαλία από δίπλα του και την άφησε να τυλιχτεί στον δεξή του πήχη. «Πρωινές δουλειές,» είπε καθώς σηκωνόταν όρθιος και πηδούσε, από το δώμα, στην κεντρική πλατεία του χωριού, από κάτω.

Ο Πρίγκιπας Αργύριος και η Χρυσάνθη δεν είχαν ακόμα βγει από τη σκηνή που οι χωρικοί τούς είχαν στήσει εκεί, ανάμεσα στις τέσσερις μεγάλες ξυλοκερατιές. Μάλλον κοιμόνταν, υπέθετε ο Γεώργιος.

Ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος, όμως, ήταν ξύπνιος. Στοίχημα είναι αν κοιμήθηκε περισσότερο από εμένα, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, που δεν κοιμόταν καθόλου.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Φεκίζιος, ατενίζοντας τον Γεώργιο συνοφρυωμένος, με τα μεγάλα μουστάκια του να φαντάζουν απειλητικά.

Αγροφύλακες έτρεχαν από τα άκρα του χωριού προς το κέντρο, καθώς επίσης και μερικοί θορυβημένοι – και οπλισμένοι – χωρικοί. «Θα μάθεις τώρα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος στον Αρχιφύλακα των Άνω Ανατολικών Αγρών.

Κάποιοι έρχονται! ειδοποίησαν οι Αγροφύλακες και οι χωρικοί. Κάποιοι με τις σημαίες του Βασιλιά πάνω στα οχήματά τους! Κι ολόκληρο το Ξυλοκέρατο ήταν, στη στιγμή, ανάστατο· οι άνθρωποί του είχαν όπλα στα χέρια, και κρατούσαν ασπίδες και φορούσαν κράνη και πανοπλίες, και είχαν εδώ κι ένα από τα πολεμικά οχήματα που είχαν παρθεί από την Ηχώπολη: ένα τετράκυκλο με γιγαντοβαλλίστρα μπροστά και ηχοβόλο πίσω.

Ο Πρίγκιπας Αργύριος, φυσικά, βγήκε επίσης από τη σκηνή του μαζί με τη Χρυσάνθη. «Ο αδελφός μου τους στέλνει,» είπε. «Έρχονται για εμένα.»

«Ας κοπιάσουνε άμα κοτάνε, μωρέ!» αναφώνησε ένας από τους χωρικούς. «Νικήσαμε τους Γενναίους εμείς! Νικήσαμε τους Γενναίους!» Κι

αρκετοί κραύγασαν και ύψωσαν τα όπλα τους: Νικήσαμε τους Γενναίους! Είμαστε με τον Πρίγκιπα των Αγρών! Τον Πρίγκιπα των Αγρών!

Ο Οφιομαχητής, λοξοκοιτάζοντάς τους όλους, σκέφτηκε: Υπέροχη μέρα σήμερα για αιματοκύλισμα... έχοντας κατά νου να το αποφύγουν ει δυνατόν, και καταπολεμώντας μετά βίας τη φαρμακερή οργή του, για να μην αρχίσει να σπάει κεφάλια σε τούτο το καταραμένο χωριό τα οποία σίγουρα ήθελαν σπάσιμο!

Ύστερα από λίγο, το Φιλί της Έχιδνας σύριξε σαν οργισμένος δράκος βγαίνοντας από το θηκάρι του, καθώς ο Γεώργιος στεκόταν στα άκρα του Ξυλοκέρατου πλάι στον Ιωάννη Φεκίζιο αντικρίζοντας τους απεσταλμένους του Πρίγκιπα Κοσμά να ζυγώνουν. Τον Πρίγκιπα Αργύριο με το ζόρι τον είχαν αναγκάσει να μείνει πίσω, αν και εκείνος διαφωνούσε έντονα και η λευκόδερμη, μελανιασμένη όψη του είχε κοκκινίσει. Δεν ήθελε να νομίσουν οι χωρικοί ότι ήταν δειλός. («Θα τους πειράξει περισσότερο άμα νομίσουν ότι είσαι νεκρός,» του τόνισε ο Γεώργιος. Αν και ο Πρίγκιπας δεν είχε πει τίποτα για τις σκέψεις του, αυτές ήταν προφανείς.)

Οι απεσταλμένοι του Πρίγκιπα Κοσμά σταμάτησαν τα οχήματά τους μπροστά στο χωριό: ένα πολεμικό τετράκυκλο με γιγαντοβαλλίστρα και πυροβόλο κανόνι, ένα εξάτροχο φορτηγό γεμάτο μαχητές, και δυο ντουζίνες δίκυκλα με Αγροφύλακες επάνω.

Μία από τους τελευταίους φώναξε, αντικρίζοντας τους οπλισμένους χωρικούς: «Με διαταγή του Πρίγκιπα Κοσμά, όλα τα όπλα που σας δόθηκαν πρέπει να επιστραφούν, τώρα! Φέρτε τα εδώ.» Έδειξε στο έδαφος πλάι της. «Και θέλω να δω και τον Πρίγκιπα Αργύριο, που ξέρω ότι βρίσκεται στο χωριό σας!»

«Ο Πρίγκιπας Αργύριος δεν είναι στο Ξυλοκέρατο,» αποκρίθηκε ο Ιωάννης Φεκίζιος, όπως είχαν ήδη συμφωνήσει με τον Οφιομαχητή και τον ίδιο τον Πρίγκιπα, από χτες, που έκαναν σχέδια μες στη σκηνή του τελευταίου, στην πλατεία του χωριού. «Δεν ξέρουμε πού είναι.»

«Θα πρέπει, τότε, να ερευνήσουμε εδώ.»

«Δε με πιστεύεις; Θαρρείς πως σου λέγει ψέματα ο Αρχιφύλακας των Ανατολικών Αγρών;»

«Σε βλέπω να στέκεσαι πλάι στον ξένο, Αρχιφύλακα. Και ο Πρίγκιπας ζητά από τον ξένο να φύγει απ'τους Αγρούς, το συντομότερο δυνατό, ειδάλλως θα τον σκοτώσουμε εν όψει.»

«Ποιος Πρίγκιπας το ζητά αυτό;» ρώτησε ο Γεώργιος – όχι πως δεν καταλάβαινε, φυσικά· αλλά ήθελε να κάνει τους χωρικούς να το ακούσουν.

«Ο Πρίγκιπας Κοσμάς, 'σφαλώς! Φύγε από τους Αγρούς, ξένε, άμα δε θες να πεθάνεις.»

«Ποιος θα με σκοτώσει; Εσείς;»

Η Αγροφύλακας δεν αποκρίθηκε. Φώναξε στους χωρικούς: «Σας είπα να παραδώσετε τα όπλα σας, βρε! Τι κάθεστε ακόμα και με κοιτάτε; Ανήκουνε στο Βασιλιά, όχι σ'εσάς! Φέρτε τα δω!»

Κανείς δεν κινήθηκε από τη θέση του. Αλλά κάμποσα όπλα – τόξα, βαλλίστρες, πυροβόλα, ηχοβόλα – στράφηκαν προς την Αγροφύλακα και τους υπόλοιπους απεσταλμένους του Πρίγκιπα Κοσμά.

«Τι θαρρείτε πως κάμνετε, βρε;» φώναξε εκείνη. «Απειλείτε τους α'θρώπους του Βασιλιά;

»Αρχιφύλακα! Στέκεσαι και τους βλέπεις, βρε; Από ποιόνα παίρνεις τις διαταγές σου, ε, για νάχουμε καλό ρώτημα;»

«Όχι από σένανε, πάντως,» απάντησε ο Ιωάννης Φεκίζιος. «Φυγέτ' αποδώ προτού γίνει καν' άσχημο επεισόδιο, λέγω γω, καλύτερα!» Και πολλοί χωρικοί αναφώνησαν, σείοντας τα όπλα τους: Έξω! Έξω! ΕΞΩ!

«Τα όπλα σας, είπα! Παραδώστε μας τα όπλα σας!»

Δεν κινήθηκαν από τις θέσεις τους.

«Θα δώσεις λόγο γι'αυτο, Αρχιφύλακα!» απείλησε η Αγροφύλακας τραβώντας το σπαθί της και δείχνοντας τον Φεκίζιο. «Φέρεσαι σαν προδότης.»

«Αν ήμουν στη θέση σας,» τους είπε ο Οφιομαχητής, «θα έφευγα όσο έχω ακόμα καιρό.»

«Ορμάτε τους!» πρόσταξε η Αγροφύλακας. «Πάρτε τους τα όπλα!»

Ο Γεώργιος τράβηξε το βελονοβόλο του και της έριξε, και η γυναίκα έπεσε από το δίκυκλό της ουρλιάζοντας καθώς Ενδότερες Φλόγες την είχαν πυρπολήσει χωρίς φωτιά.

Οι χωρικοί άρχισαν πρώτοι να ρίχνουν στους απεσταλμένους του Πρίγκιπα Κοσμά, και οι Αγροφύλακες των Άνω Ανατολικών Αγρών

τούς μιμήθηκαν, ενώ ο Γεώργιος και ο Ιωάννης Φεκίζιος πηδούσαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις για να καλυφτούν. Γιατί, φυσικά, και οι εχθροί τους άρχισαν να ρίχνουν μόλις είδαν την απάντηση των κατοίκων του Ξυλοκέρατου.

Μέχρι στιγμής, όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο του Οφιομαχητή, του Αρχιφύλακα, και του Πρίγκιπα των Αγρών. Και όλα θα συνέχιζαν να πηγαίνουν σύμφωνα με το σχέδιό τους αν τώρα οι απεσταλμένοι του Πρίγκιπα Κοσμά αποφάσιζαν ότι δεν άξιζε τον κόπο να επιχειρήσουν εισβολή στο χωριό και υποχωρούσαν.

Δεν υποχώρησαν, όμως. Επιχείρησαν εισβολή. Οι Αγροφύλακες εφόρμησαν καβάλα στα δίκυκλά τους, με πολλούς πεζούς – Αγροφύλακες και μισθοφόρους – να τους ακολουθούν, και με το τετράκυκλο να έρχεται επίσης, εξαπολύοντας ένα μεγάλο βέλος από τη γιγαντοβαλλίστρα του και χτυπώντας ένα σπίτι, γκρεμίζοντας τον τοίχο.

Οι χωρικοί αμέσως έβαλαν το δικό τους πολεμικό όχημα σε κίνηση καθώς συγκρούονταν με τους ανθρώπους του Κοσμά φωνάζοντας Έξω οι προδότες! – Ζήτω ο Πρίγκιπας των Αγρών! Ζήτω ο Πρίγκιπας των Αγρών κι ο Ξένος! – Δε σας δίνουμε πίσω τίποτα! Τα όπλα είναι δικά μας! – Νικήσαμε τους Γενναίους! Νικήσαμε τους Γενναίους!

Ο Πρίγκιπας Αργύριος, φυσικά, δεν έμεινε πίσω. Δεν μπορούσε να το ανεχτεί να μείνει πίσω. Τραβώντας το ξίφος του εφόρμησε, σπαθίζοντας Αγροφύλακες και μισθοφόρους· και η Χρυσάνθη ήταν πάντα μερικά βήματα πιο πίσω, χρησιμοποιώντας ένα τόξο που της είχαν δώσει οι χωρικοί – ένα από τα όπλα του Γενικού Οπλοστασίου της Ηχώπολης.

Ο Ιωάννης Φεκίζιος και οι Αγροφύλακές του ενεπλάκησαν επίσης· δεν μπορούσαν να το αποφύγουν. Αν και δεν τους άρεσε καθόλου που χτυπούσαν άλλους Αγροφύλακες, τώρα ήταν όλοι τους ταγμένοι στο πλευρό του Πρίγκιπα των Αγρών. Είχε αποφασιστεί· και δεν ήθελαν να φανούν δειλοί ξανά στα μάτια των χωρικών.

«Πηγαίντε πίσω, ρε!» φώναξε ο Ιωάννης Φεκίζιος στους απεσταλμένους του Πρίγκιπα Κόσμα. «Πηγαίντε πίσω! Τι κάμνετε, ωρέ; Κοτάτε να χτυπάτε τ' ανθρώπους των Αγρών; Δεν είν' η δουλειά σας να τους φυλάτε, ρε; Ποια είν' η δουλειά σας;» Και τους κοπανούσε απανωτά, με σπαθί στο ένα χέρι και μικρό πελέκι στο άλλο.

Ο Οφιομαχητής κλότσησε το δίκυκλο ενός Αγροφύλακα, σωριάζοντάς τον. Έπιασε το όχημα από κάτω και το εκτόξευσε καταπάνω σ'έναν άλλο δικυκλιστή. Ύστερα όρμησε στο θωρακισμένο τετράκυκλο. Λιάνισε δυο μισθοφόρους κι έναν Αγροφύλακα που βρέθηκαν στον δρόμο του, και το έφτασε. Θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας και άδραξε το τροχοφόρο από κάτω, με τα δύο χέρια. Κραυγάζοντας άναρθρα, με την οργή του να τον πλημμυρίζει, το γύρισε ανάποδα. Και οι χωρικοί κι οι Αγροφύλακες των Άνω Ανατολικών Αγρών που τον είδαν αναφώνησαν, μην πιστεύοντας στα μάτια τους, και πήραν ακόμα περισσότερο θάρρος, ενώ οι απεσταλμένοι του Πρίγκιπα Κοσμά φάνηκαν ξαφνικά να χάνουν κάθε θάρρος που είχαν, σαν το θάρρος τους να είχε αναποδογυρίσει μαζί με το τετράκυκλο όχημα και να είχε γίνει φόβος. Δεν άργησαν να τραπούν, ουρλιάζοντας, σε φυγή, ενώ οι χωρικοί του Ξυλοκέρατου τούς καταδίωκαν και τους χτυπούσαν και κραύγαζαν: Πρίγκιπας των Αγρών! Πρίγκιπας των Αγρών, ρε! και: Ο Ξένος θα σας πατήσει όλους, ρε! Όλους θα σας πατήσει!

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε επίμονα μες στον Γεώργιο, καθώς φώναζε στους χωρικούς να γυρίσουν πίσω. Πίσω!

Και ο Ιωάννης Φεκίζιος έκανε το ίδιο, καθώς και κάμποσοι από τους Αγροφύλακές του. Γιατί οι Ξυλοκεραταίοι έμοιαζαν νάχουν τρελαθεί.

Ο Πρίγκιπας Αργύριος απλά στεκόταν και κοίταζε, κάθιδρος από τη σύντομη συμπλοκή, με το λεπίδι του ματωμένο. Η Χρυσάνθη ήταν πλάι του, με το τόξο της κατεβασμένο, και χαμογελούσε.

Η υποδοχή που δέχτηκαν οι απεσταλμένοι του Πρίγκιπα Κοσμά στο Ξυλοκέρατο δεν ήταν και πολύ διαφορετική από την υποδοχή που δέχτηκαν σχεδόν παντού στους Αγρούς. Αν και, στις περισσότερες περιπτώσεις, τα πράγματα δεν αγρίεψαν τόσο. Ούτε οι χωρικοί ήταν πρόθυμοι να επιτεθούν στους Αγροφύλακες ούτε οι Αγροφύλακες να επιτεθούν στους χωρικούς.

Οι Γενναίοι, όμως, ήταν πρόθυμοι να επιτεθούν σε όλους, και η Ιωάννα των Αγρών είχε δει αυτή την κατάσταση ως ευκαιρία για να προκαλέσει ζημιά στο βασιλικό στράτευμα. Οι Γενναίοι της περίμεναν τους Αγροφύλακες σε διάφορα σημεία των Αγρών – τους είχαν στήσει ενέδρες – και τους επιτίθονταν, καταδιώκοντας τις μικρές ομάδες τους ή σκοτώνοντας κάθε μέλος τους.

Το μεσημέρι, μες στη δυνατή καλοκαιρινή ζέστη των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας, ο Πρίγκιπας Κοσμάς δεν έδωσε τόση σημασία στις επιθέσεις των Γενναίων όση στην άρνηση των χωρικών να επιστρέψουν τα όπλα και στην αντίσταση των Ξυλοκεραταίων.

«Προδότες!» είπε στον Στρατηγό Φοίβο Ασλάβη, καθώς οι δυο τους και ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος στέκονταν έξω από το αρχηγείο του αρχηγείου. «Ο Ιωάννης Φεκίζιος να θεωρείται προδότης αποδώ και στο εξής. Θέλω να συλληφθεί.»

«Θα γίνει, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Ασλάβης, που δεν του είχαν αρέσει καθόλου όσα άκουσε να συμβαίνουν στο Ξυλοκέρατο· του έφερναν στο μυαλό τους εφιάλτες του, όπου ο μαυρόδερμος δαίμονας κατέστρεφε τον καταυλισμό και ερχόταν και τον κάρφωνε με το παράζενο σπαθί του...

«Και ο αδελφός μου να θεωρείται επίσης προδότης. Να συλληφθεί κι αυτός, και να μεταφερθεί στο Μεγάλο Παλάτι στην Ηχώπολη – εκεί είναι η θέση του, όχι εδώ που ήρθε να κάνει φασαρίες. Έχει ξεσηκώσει τους χωριάτες, ο αχρείος, με τα καμώματά του!»

«Ο ξένος φταίει κυρίως, Υψηλότετε,» είπε ο Ασλάβης. «Αυτός πήρε τα μυαλά του νεαρού Πρίγκιπα σαν κακός άνεμος του Ζέφυρου. Έχει έρθει στα μέρη μας εσκεμμένα για να προκαλέσει προβλήματα, αν και δεν ξέρω γιατί. Για κάποιον πρέπει να δουλεύει. Για τον ίδιο τον Αβυσσαίο, αν όχι για κανέναν άνθρωπο, Πρίγκιπά μου!»

«Τον ξένο, άμα τον ξανασυναντήσουν οι μαχητές μας, να έχουν εντολές να τον σκοτώσουν,» πρόσταξε ο Πρίγκιπας Κοσμάς.

«Μα, με το συμπάθιο, Πρίγκιπά μ', αλλά ο Βασιληάς θα συμφωνούσε μ'αυτό; Τον επλήρωσε τον ξένο, δεν τον επλήρωσε;» είπε ο Ανδρέας Ερβόνιος.

Ο Κοσμάς τον αγριοκοίταξε. «Ο πατέρας μου δεν είναι τώρα εδώ, Αρχιφύλακα. Εγώ είμαι εδώ,» αποκρίθηκε, θυμίζοντας με τα λόγια του τον Πρίγκιπα Αργύριο στον Ερβόνιο και τον Ασλάβη· τα ίδια δεν έλεγε κι εκείνος προτού ζητήσει να φέρουν όλα τα όπλα από το Γενικό Οπλοστάσιο της Ηχώπολης; «Και έχω δει τι ζημιές έχει προκαλέσει ο ξένος. Δεν τον θέλω άλλο στους Αγρούς. Αφού δε λογαριάζει να φύγει με το καλό, θα τονε στείλουμε στα σαγόνια τ'Αβυσσαίου!»

«Πολύ σωστά, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Φοίβος Ασλάβης. «Πολύ σωστά.»

«Κι αποδώ και στο εξής, επίσης,» συνέχισε ο Κοσμάς, «οι Αγροφύλακες να έχουν εντολές να επιτίθενται σε όσους δεν παραδίδουν τα όπλα, όχι να γυρίζουν και να φεύγουν. Τι είν' αυτά; Ο καθένας κάνει ό,τι του φυσηξει στους Αγρούς, κύριοι; Αφού είπα να επιστραφούν τα όπλα, τα όπλα πρέπει να επιστραφούν. Όποιος τα κρατά είναι προδότης, και του φερόμαστε ανάλογα!»

«Μα, Υψηλότατε...» κόμπιασε ο Ανδρέας Ερβόνιος.

«Τι είναι πάλι, Αρχιφύλακα;»

«Να επιτεθούμε στους χωρικούς...; Οι Αγροφύλακες δεν θα... δεν θα το αισθάνοντ' αυτό σωστό. Τους χτυπούσανε κι οι Γενναίοι, και συνεχίζουν να τους χτυπάνε. Το ένα τέταρτο απ'αυτούς που σταλθήκανε για να μαζέψουνε τα όπλα δεν επιστρέψανε, Πρίγκιπά μ'.»

«Ακριβώς γι'αυτό δεν μπορούμε ν'ανεχόμαστε κανέναν προδότη, Αρχιφύλακα. Χρειάζεται να υπάρξει ενότητα για ν'αντιμετωπιστεί η μάστιγα της Ιωάννας των Αγρών· κι άμα λέγουμε τα όπλα να επιστραφούν, πρέπει να επιστραφούν. Τι δεν καταλαβαίνεις;»

«Το καταλαβαίνω αυτό, Υψηλότατε, όμως ο Βασιληάς ξεκίνησε αυτό... αυτό τον αγώνα, Πρίγκιπά μ', επειδή ήταν ο ξένος εδώ. Τώρα, άμα μας λέγετε να διώξουμε τον ξένο, τώρα τι, τι κάμνουμ' εδώ; Ήτανε γνωστό πως δεν ημπορούσαμε να τα βάλουμε με τους Γενναίους, γι'αυτό κιόλας δεν τους πολεμούσαμε, με διαταγή του Μεγαλειότατου, ασφαλώς-»

«Τι είν' αυτά που λέγεις, ρε Αρχιφύλακα;» μούγκρισε ο Κοσμάς. «Δε βγάζουν νόημα στο μυαλό αυτά που λέγεις, γαμώτο! Εσύ τα καταλαβαίνεις;»

«Πρίγκιπά μου, απλώς λέγω ότι χωρίς τον ξένο δεν μπορούσαμε ν'αντιμετωπίσουμε τους Γενναίους, και τώρα ο ξένος δεν είν' εδώ και οι Γενναίοι μάς χτυπούνε, και μας λέγετε να χτυπάμε και τους χωρικούς άμ' αρνούντ-;»

«Πάψε, ρε Αρχιφύλακα! Πάψε! Είσαι ζαλισμένος, άνθρωπέ μου. Τάχεις μπερδέψει όλα! Ο ξένος είναι πρόβλημα στους Αγρούς, δεν το καταλαβαίνεις;»

«Το καταλαβαίνω, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ανδρέας Ερβόνιος, αν και στην πραγματικότητα δεν ήταν και τόσο σίγουρος. Όμως σκεφτόταν ότι, για να το νομίζει αυτό ο Πρίγκιπας, πρέπει να ήταν έτσι. Έτσι;

«Ε, τι μου λέγεις, λοιπόν; Πως τον θες εδώ, στους Αγρούς;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου, όχι. Λέγω ότι μόνοι μας δεν μπορούμε να τα βάλουμε με τους Γενναίους—»

«Εγώ σας είπα να μαζέψετε τα όπλα!» φώναξε ο Κοσμάς. «Αυτό θέλω να κάνετε! Κι όποιος δεν δέχεται να τα επιστρέψει είναι προδότης και να τον χτυπάτε για να του τα πάρετε. Με εννοείς τώρα, Αρχιφύλακα;»

«Ασφαλώς, Υψηλότατε.»

Ο Κοσμάς τον αγριοκοίταξε, αβέβαιος ότι ο Ερβόνιος τον είχε όντως καταλάβει. Θαρρούσε πως αυτός ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών πρέπει να ήταν ολίγον τι δύσνους, ο άνθρωπος. Ο Κοσμάς στράφηκε στον Ασλάβη, που, αν μη τι άλλο, παρά τις ανοησίες που είχε επιτρέψει να συμβούν ως τώρα, δεν ήταν και τόσο χοντροκέφαλος. «Εσύ με καταλαβαίνεις, Στρατηγέ;»

«Φυσικά και σας καταλαβαίνω, Πρίγκιπά μου.»

«Φρόντισε τα πάντα να γίνουν όπως είπα. Καλώς;»

Περί τα σαράντα χιλιόμετρα απόσταση ανατολικά του καταυλισμού του βασιλικού στρατού, στο Ξυλοκέρατο, έκαναν επίσης πολεμικό συμβούλιο, για να δουν πώς θα συνεχίσουν ύστερα απ' αυτό που είχε συμβεί το πρωί. Οι Αγροί βρίσκονταν σε μεγάλο κίνδυνο, έλεγε ο Πρίγκιπας Αργύριος – ο Πρίγκιπας των Αγρών, όπως τον είχαν ονομάσει οι άνθρωποι της περιοχής: ένα όνομα που ήδη είχε αρχίσει να εξαπλώνεται, φεύγοντας από τα όρια του Ξυλοκέρατου, ταξιδεύοντας προς κάθε κατεύθυνση στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς.

Και τώρα, μες στο μεσημέρι, κάτω από τα φλογερά βλέμματα των ξαναμμένων ήλιων, στο εσωτερικό της σκηνής του Πρίγκιπα των Αγρών δεν ήταν μονάχα εκείνος, η Χρυσάνθη, ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος, η Προεστή Ελένη, ο Ιωάννης (ο γιατρός του Ξυλοκέρατου και ιερέας του Αστερίωνα), και ο Οφιομαχητής, αλλά είχε έρθει εδώ και η Γιολάντα Ευμόνια, μεγαλόσωμη και καφετόδερμη, πλατυπρόσωπη, με κοντά σγουρά μαύρα μαλλιά, η Αρχιφύλακας των Κάτω Ανατολικών Αγρών. Την είχαν καλέσει. Ο Φεκίζιος είχε ήδη μιλήσει μαζί της από προτού έρθει ο Πρίγκιπας, από προτού έρθει ο ξένος· είχε μιλήσει μαζί

της όταν ήθελε να συμφωνήσουν τι θα γίνει με τις επιθέσεις των Γενναίων, αφού ο βασιλικός στρατός δεν ήταν πρόθυμος να έρθει μαζικά για να τους υποστηρίξει.

Τα πράγματα, βέβαια, είχαν τώρα αλλάξει. Πολύ.

Και η Γιολάντα Ευμόνια έδειχνε πιο ανήσυχη από πριν. «Αυτά που λέγετε, ρε,» είπε προς όλους, «είναι προδοσία – και,» προς τον Αργύριο συγκεκριμένα, «να με συμπαθάτε, Πρίγκιπά μου.»

«Οι χωρικοί των Κάτω Ανατολικών Αγρών τούς έδωσαν τα όπλα τους όταν ήρθαν να τους τα ζητήσουν;» τη ρώτησε ο Αργύριος, ξέροντας ήδη την απάντηση.

«Δεν τους τα έδωκαν, Πρίγκιπά μου – αλλά είχατε ήδη στείλει α'θρώπους σας να τους πουν να μην–»

«Επομένως,» τη διέκοψε ο Αργύριος, «οι κάτοικοι των Κάτω Ανατολικών Αγρών λογαριάζουν ότι τα χρειάζονται για να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους. Δεν εμπιστεύονται τον αδελφό μου και τον πατέρα μου για να τους προστατέψουν. Αλλά η δουλειά των Αγροφυλάκων ποια είναι, Αρχιφύλακα; Δεν είναι να προστατεύουν τους χωρικούς;»

«Εννοείται, Πρίγκιπά μου.»

«Άρα, είστε μαζί μας.» Αυτή δεν ήταν ερώτηση.

«Μα... κι άμα ο αδελφός σας στείλει τους άλλους Αγροφύλακες να μας επιτεθούνε, Πρίγκιπά μου;»

«Μπορούν να μας χτυπήσουν μόνο αν λιγοψυχήσουμε,» είπε επίμονα ο Αργύριος. «Όταν είμαστε ενωμένοι, είμαστε δυνατοί και όσο περισσότεροι είμαστε, τόσο πιο δυνατοί είμαστε. Θα αντιμετωπίσουμε τους Γενναίους και θα τους διαλύσουμε, μια για πάντα!»

«Ναι, Πρίγκιπά μου, αλλά εγώ σάς έλεγα για τους ανθρώπους που στέλνει ο αδελφός σας... Μπορεί, μετά, ναρθεί ολάκερος ο βασιλικός στρατός προς τα δω...»

«Ο βασιλικός στρατός αποτελείται από Αγροφύλακες, Αρχιφύλακα! Από ποιους αποτελείται; Από Αγροφύλακες και μερικούς μισθοφόρους. Οι Αγροφύλακες είναι αδέρφια σας και συμπολεμιστές σας. Στο τέλος θα καταλάβουν ότι πρέπει να συμμαχήσουν μαζί μας, όχι να μας χτυπάνε.»

«Για να το κάμουνε αυτό, όμως, Πρίγκιπά μου, θα χρειαστεί να παρακούσουν τον αδελφό σας και τον ίδιο τον Βασιλιά–»

«Ο πατέρας μου, εκεί στο Μεγάλο Παλάτι που κάθεται, δεν έχει καμιά θέση εδώ πλέον. Εμείς πρέπει να προστατέψουμε τους Αγρούς.»

«Εντάξει, Πρίγκιπά μου· αλλ’ αυτοί οι Αγροφύλακες που είναι τώρα στο βασιλικό στράτευμα, άμα παρακούσουνε τις εντολές του αδελφού σας, θα γίνουνε προδότες—»

«Προδότες είναι ο αδελφός μου και ο Φοίβος Ασλάβης!» είπε οργισμένα ο Αργύριος. «Έχουν προδώσει τους Αγρούς μ’αυτά που κάνουν. Η μόνη πραγματική προδοσία είναι η προδοσία κατά των Αγρών, Αρχιφύλακα. Δε συμφωνείς; Τι θα γίνει άμα οι Αγροί καταστραφούν; Οι Γενναίοι και η Ιωάννα των Αγρών είναι σαν ανοιχτή πληγή σε τούτους τους τόπους, εδώ και χρόνια. Και οι φορολογίες του πατέρα μου επίσης – γιατί ποτέ δεν έκατσε να σκεφτεί ποιες είναι οι αληθινές ανάγκες των Αγρών, τι όντως συμβαίνει εδώ.

»Εμείς θα τα διορθώσουμε αυτά. Θα τα φτιάξουμε όλα, και οι Αγροί θα ευδαιμονήσουν όπως στις παλιές τις ημέρες.» Αν και δεν ήξερε σε ποιες ακριβώς «παλιές ημέρες» αναφερόταν, σίγουρα κάποτε τα πράγματα ήταν καλύτερα στους Αγρούς, υπέθετε. Σίγουρα.

Και συνέχισε: «Είσαι, λοιπόν, στο πλευρό μας, Αρχιφύλακα Ευμόνια, ή όχι;»

Η ερώτησή του θα μπορούσε να ήταν *Είσαι στο πλευρό μας, ή είσαι προδότρια;* όπως άπαντες οι παρευρισκόμενοι μέσα στη σκηνή καταλάβαιναν.

«Είμαι μαζί σας, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Γιολάντα ύστερα από μερικές στιγμές γενικής σιωπής. «Είμαι... με τον Πρίγκιπα των Αγρών.»

«Όχι με τον Πρίγκιπα των Αγρών,» της είπε ο Αργύριος. «Με τους Αγρούς. Αποφασίσαμε να σώσουμε τους Αγρούς, και θα το κάνουμε.

»Τώρα. Πρέπει ν’αρχίσουμε να οργανωνόμαστε. Και το Ξυλοκέρατο θα είναι το αρχηγείο μας.»

Οι Γενναίοι οργανώνονταν επίσης. Η Ιωάννα των Αγρών έδινε διαταγές από τον καταυλισμό της κοντά στις πηγές του ποταμού Νόρκου, και τώρα, μες στο μεσημέρι, άκουγε ευχαριστημένη αυτά που της ανέφεραν: Οι Αγροφύλακες, τριγυρίζοντας στους Αγρούς και ζητώντας πίσω τα όπλα που ο Βασιλιάς είχε μοιράσει, τσακίζονταν από τους ανθρώπους της, έπεφταν από τη μια ενέδρα στην άλλη.

«Θα τους αποδεκατίσουμε άμα συνεχίσουν έτσι δα,» είπε στους πιο έμπιστους Γενναίους της, που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω της καθώς έπαιρναν μεσημεριανό (ψητό αγριοκάτσικο γεμισμένο με κρεμμύδια και άγρια χόρτα) καθισμένοι σ'ένα ξύλινο τραπέζι κάτω από ένα πάνινο υπόστεγο για να κόβει λιγάκι το δυνατό φως των ήλιων. «Κι αφού τους έχουμε διαλύσει, θα μπορούμε στην Ηχώπολη στο τέλος!»

«Οι χωρικοί, όμως, είν' οπλισμένοι, Ιωάννα,» είπε ο Ευθύμιος, «και κοτάνε να ορθώνουνε τ'ανάστημα.»

«Οι χωρικοί θα καταλάβουνε ποιοι είν' οι προστάτες τους άμα οι βασιλικοί έχουν πατηθεί στο χώμα.»

«Κι ο ξένος;» είπε ο Μάρκος. «Κι ο Πρίγκιπας των Αγρών;»

Η Ιωάννα ρουθούνισε. «Ποιος; Ο μικρός Πρίγκιπας; Μπορεί, ρε, αυτός να σταθεί μπροστά μας; Θαρρείτε ότι μπορεί; Δεν μπορεί – σας το λέγω. Ούτε με τον πατέρα του δεν τάχει καλά πια. Τι να μας κάμνει; Μοναχά Ζέφυρου σφυρίγματα είν' ο μικρός.»

«Κι ο ξένος;» επανέλαβε ο Μάρκος. «Είναι ακόμα στο Ξυλοκέρατο, απ'ό,τι λέγουνε.»

«Ο ξένος είναι ο πιο επικίνδυνος,» είπε ο Δημοσθένης, «όχι ο μικρός Πρίγκιπας.»

«Σας είπα ήδη,» τους αποκρίθηκε η Ιωάννα των Αγρών: «για τον ξένο θα φροντίσουν οι σύμμαχοί μας.»

«Ποιοι σύμμαχοί μας;» ρώτησε η Δήμητρα. «Ο Γκρίζος Γέρος κι οι δικοί του;»

«Αυτοί.»

«Δεν έχουνε κάμνει τίποτα ακόμα,» παρατήρησε ο Μάρκος, με όψη σκοτεινή στο γαλανόδερμο, μουσάτο πρόσωπό του.

«Θα κάνουν,» αποκρίθηκε η Ιωάννα των Αγρών, αν και είχε κι η ίδια αρχίσει να αναρωτιέται γιατί αργούσαν τόσο. Ο Γέρος τής είχε υποσχεθεί ότι θα τακτοποιούσαν σύντομα τον ξένο. «Θα κάνουν. Θα τονε βγάλουνε απ'τη μέση αυτόνανε, και μετά οι Αγροί θάναι δικοί μας. Και η Ηχώπολη επίσης.»

8

Τη νύχτα που φτάνουμε στο άντρο των Τέκνων δεν λέμε πολλά πέρα από τα σχετικά με τον Αρσένιο, γιατί οι άλλοι θέλουν να κοιμηθούν. Εμένα με φιλοξενεί η Ευτυχία στο δωμάτιό της, και έρχεται κι η Λουκία μαζί μας (ο γάτος της κρύβεται κάτω απ'το κρεβάτι)· οι σχέσεις της με τη Φαρμακερή Βασίλισσα δεν φαίνεται να έχουν χαλάσει. Καθώς οι δυο τους κοιμούνται, η μία δεξιά μου, η άλλη αριστερά μου, εγώ κάθομαι οκλαδόν επάνω στο στρώμα κι αφήνω τη νύχτα να κυλήσει ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει μέσα μου και σκέψεις γλιστράνε σαν σύννεφα και αστραπές στο μυαλό μου. Πολλά έχουν γίνει, τελευταία. Πάρα πολλά.

Ο Βικέντιος – η πετερόσαυρα που με ακολούθησε από τον Υψηλό Ναό της Ιχθυδάτιας κι ελπίζω να μην είναι κατάσκοπος της Αθανασίας – είναι πιασμένος στα κάγκελα του κρεβατιού, στην κάτω μεριά, με τα φτερά μαζεμένα και τα μάτια κλειστά.

Οι ώρες περνάνε, και οι φίλες μου ξυπνούν. Πρώτη η Ευτυχία. Ανασηκώνεται και, κοιτάζοντας με μ'ένα λοξό χαμόγελο, λέει: «Δεν είναι, λοιπόν, όνειρο ότι ο Οφιομαχητής είναι ξανά εδώ;»

«Νομίζω ότι κάτι τέτοιο μου είπες και την προηγούμενη φορά που σε είχα επισκεφτεί, ή κάνω λάθος;»

«Δε θυμάμαι.»

«Ούτε εγώ,» παραδέχομαι.

Η Λουκία ξυπνά από τις φωνές μας – τη βλέπω με τις άκριες των ματιών μου – αλλά μένει σιωπηλή. Τεντώνεται, ξαπλωμένη, χασμουριέται.

Ο Βικέντιος φτεροκοπά, φεύγοντας από τα κάγκελα του κρεβατιού· πετά γύρω-γύρω μες στο ευρύχωρο υπόγειο δωμάτιο με τους παλιούς σωλήνες και τα καλώδια στους τοίχους.

Ρωτάω τη Φαρμακερή Βασίλισσα τι γίνεται με τη Διονυσία. «Μου φάνηκε προβληματισμένη.»

«Προβληματισμένη; Εγώ είχα να τη δω τόσο χαρούμενη από τότε που σε συναντήσαμε με το ελικόπτερο, ανατολικά της Ιλφόνης.»

«Καταλαβαίνεις τι εννοώ.»

Μια στιγμή σιωπής. Ύστερα: «Της έχω εξηγήσει ότι πρέπει να περάσει από τις δοκιμασίες αναγέννησης, όπως τις λέμε. Δε νομίζω ότι της αρέσει, αλλά έχει αρχίσει να συνηθίζει την ιδέα.» Ανασηκώνει τους ώμους και σηκώνεται από το κρεβάτι, ντυμένη μόνο με την περισκελίδα της (είναι ζεστά εδώ μέσα, έχει καλή θέρμανση το άντρο). Πιάνει τη μαύρη ρόμπα της από εκεί που είναι κρεμασμένη – σε μια παλιά τροχαλία η οποία τώρα παίζει τον ρόλο κρεμάστρας – και τη φορά δένοντάς την χαλαρά στη μέση της.

«Δε γίνεται να κάνεις μια εξαίρεση;» τη ρωτάω, ακόμα καθισμένος οκλαδόν στο κρεβάτι, ενώ κρατώ μακριά την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Όχι.»

«Είσαι καριόλα.»

Μου κάνει το πουλί του Λοκράθου και πάει μπροστά στον ψηλό καθρέφτη πλάι στη ντουλάπα, αρχίζοντας να χτενίζει τα μακριά μαύρα μαλλιά της.

«Τι τη θέλεις εδώ;» της λέω. «Το βλέπεις ότι η Διονυσία δεν είναι φτιαγμένη για Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου.»

«Ποιος είναι ‘φτιαγμένος’ για Τέκνο, αγάπη μου;» Συνεχίζει να χτενίζεται.

«Δεν είναι καν από την Ιχθυδάτια· δεν έχει καμιά σχέση με τα τοπικά προβλήματα.»

«Ας μην ερχόταν, τότε!»

«Έλα τώρα, Ευτυχία–»

«Μη με λες Ευτυχία, γαμιόλη.»

«Το ξέρεις πως δεν έχει τίποτα να σας προσφέρει μέσα στον Κύκλο. Δεν έχει πολεμικές ικανότητες· δεν είναι φόνισσα–»

«Ούτε εγώ είχα ‘πολεμικές ικανότητες’. Επιπλ–»

«Ήσουν, όμως, πρόθυμη να μάθεις· μου το είπες.»

«Επιπλέον, τα Τέκνα δεν χρειάζονται μόνο πολεμιστές. Δεν είναι όλα το ίδιο αξιόμαχα – αν και ανεξαιρέτως, βέβαια, ο καθένας τους κάνει για τρεις τουλάχιστον μαχητές της Φόνισσας της Ιλφόνης, να είσαι

σίγουρος. Έχουμε ανάγκη, όμως, κι από ανθρώπους που ξέρουν να κάνουν καλά άλλα πράγματα πέρα απ'το να σκοτώνουν. Και η Διονυσία είναι μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων. Δε βρίσκεις εύκολα μάγους για να μπουν στον Κύκλο.»

«Μου λες, δηλαδή, ότι θες να την εκμεταλλευτείς—»

Γυρίζει και με κοιτάζει, απότομα, κρατώντας τη χτένα στο χέρι της σαν όπλο. «Εκείνη ήθελε νάρθει εδώ, Γεώργιε! Και ήξερε πού πήγαινε. Μη μου λες μαλακίες τώρα, αγάπη μου. Ας μην την αφήνεις ν'ακολουθήσει τον αδελφό της αν νόμιζες.»

«Την είχα προειδοποιήσει...» μουγκρίζω, κρατώντας μετά βίας τα χαλινάρια της οργής μου για να μη ρημάξω ολόκληρο αυτό το γαμημένο δωμάτιο.

Η Λουκία σηκώνεται από το κρεβάτι και πιάνει τα ρούχα της από το χαλί, αρχίζοντας να ντύνεται. Ο Ακατάλυτος ξεπροβάλλει από την κρυψώνα του νιαουρίζοντας μακρόσυρτα σαν παράφωνος τραγουδιστής.

«Ήταν, λοιπόν, δική της η επιλογή,» μου λέει η Ευτυχία. «Τέλος συζήτησης.» Στρέφεται πάλι στον καθρέφτη, φτιάχνοντας τα μαλλιά της.

«Προσπάθησε, τουλάχιστον, να μην τη σκοτώσεις σ'αυτές τις δοκιμασίες. Θα το πάρω προσωπικά.»

«Οι δοκιμασίες αναγέννησης δεν είναι για να σε σκοτώσουν· είναι για να σε αλλάξουν. Αν και μπορεί και να πεθάνεις. Αλλά είναι σχετικά σπάνιο. Στις περισσότερες περιπτώσεις δεν συμβαίνει. Κι όταν συμβαίνει, φταίει συνήθως ότι το επίδοξο μέλος του Κύκλου δεν είχε αρκετό σθένος. Πράγμα που δε νομίζω να ισχύει για τη φίλη μας. Για ν'αποφάσισε νάρθει εδώ, έχει περισσότερο σθένος απ'ό,τι κι η ίδια νομίζει.»

«Με τον Αρσένιο τι θα γίνει;»

«Τι να γίνει; Ο Αρσένιος είναι αυτός που είναι.» Έχοντας τελειώσει με τα μαλλιά της – τα οποία τώρα είναι πιασμένα γύρω απ'το κεφάλι της με μικρές χτένες – στρέφεται πάλι να με κοιτάξει.

«Θα περάσει από δοκιμασίες κι αυτός;»

«Δεν υπάρχει λόγος. Ο Αρσένιος είναι κάτι σαν εσένα – εκλεκτός της Μεγάλης Κυράς. Η Έχιδνα μάς τον έστειλε για να καθαρίσουμε την Ι-χθυδάτια από τα μιάσματα.» Κοιτάζει ξαφνικά τη Λουκία, η οποία είναι ντυμένη πρόχειρα και καθισμένη σε μια καρέκλα ανάβοντας τσιγάρο εκείνη τη στιγμή. «Εσύ το ξανασκέφτηκες;»

Η Λουκία ρουφά καπνό, τον βγάζει απ'τα ρουθούνια. «Ποιο πράγμα;» Αλλά είμαι σίγουρος ότι ξέρει πολύ καλά τι ρωτά η Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Να μπεις στον Κύκλο μας.»

«Σου είπα και την άλλη φορά: όχι.»

«Δε σε είχα πιστέψει, όμως. Τα πάντα στη ζωή σου σε οδηγούν εδώ, δεν το βλέπεις;»

«Είμαι εδώ επειδή ο Γεώργιος είναι εδώ.»

«Και νομίζεις ότι αυτό είναι τυχαίο; Τυχαίο, που είσαι με τον Οφιομαχητή; Που είσαι ακόμα ζωντανή ύστερα απ'ό,τι συνέβη στο Άνοιγμα, όταν ο Μεγαλοφονιάς κι οι άλλοι κουρσάροι σάς την είχαν στημένη εκεί;»

Η Λουκία καπνίζει συλλογισμένα, σιωπηλή. Ο Βικέντιος προσγειώνεται στο τραπεζάκι δίπλα της, παρατηρώντας την σαν να περιμένει την απάντησή της.

«Είσαι, όμως, όλο μαλακίες,» λέει τελικά η παλιοπειρατίνα στη Φαρμακερή Βασίλισσα, και δεν μπορώ παρά να γελάσω.

Το βλέμμα της Ευτυχίας γίνεται δολοφονικό. «Θα σας καθарίσω και τους δύο,» μας απειλεί, και πηγαίνει πίσω από το παραβάν στη γωνία του δωματίου. Η ρόμπα της κρέμεται ξαφνικά από την άκρη του, και μετά από λίγο η Φαρμακερή Βασίλισσα βγαίνει από εκεί ντυμένη μ'εκείνη τη στολή από χρυσοπράσινες φολίδες ερπετών που όμως δεν αντανακλούν το φως του δωματίου αλλά μοιάζει, αντιθέτως, να το καταπίνουν. Στη μέση της τυλίγεται μια μαύρη ζώνη, απ'όπου κρέμεται ένα θηκαρωμένο κοντόσπαθο. Στους βραχίονές της είναι δεμένα λιγνά ξιφίδια· στις κνήμες της, επίσης. Βλέποντάς την έτσι, και βλέποντας γενικά και τον τρόπο με τον οποίο κινείται αυτές τις ημέρες η παλιά μου φίλη, η Πράσινη Κρίνη, με κάνει πραγματικά να μην αμφιβάλλω ότι ίσως να είχε πιθανότητες όντως να με σκοτώσει αν το έβαζε στο μυαλό της να μου επιτεθεί. Κινείται σαν δολοφονική σκιά. Τις αναγνωρίζω αυτές τις κινήσεις σ'έναν άνθρωπο (γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου, μάλλον). Η Λουκία, αν και η ίδια αξιοσημείωτη πολεμίστρια, δεν κινείται έτσι. Το σώμα της Ευτυχίας μοιάζει ποτέ να μην είναι πιο βαρύ από φτερό ή πιο αδύναμο από ατσάλι. Το σώμα εκπαιδευμένης δολοφόνου. Διαφορετική από παλιά, αλλά δεν έχει χάσει ίχνος από τη

γοητεία της· αν μη τι άλλο, ίσως η γοητεία της να έχει επαυξηθεί από τη μεταμόρφωσή της.

«Δεν πιστεύω να σκέφτεσαι να φύγεις σήμερα από το άντρο μας,» μου λέει.

«Σήμερα, όχι· θα μείνω.»

«Και μετά;»

«Θα δούμε.»

«Θα επιστρέψεις στο ξεπαρμένο πορνίδιο;»

«Αναφέρεσαι στην Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας;» ρωτάω αθώα.

«Μη με προκαλείς, Οφιομαχητή,» μου λέει αγριωπά.

«Ακούγεις, πάντως, σαν αυτήν τώρα.»

«Δε θ' ανεχτώ άλλες βρισιές από εσένα, σε προειδοποιώ!»

Τώρα ακούγεται ακόμα περισσότερο σαν την Αθανασία, αλλά δεν της το λέω. Σηκώνομαι από το κρεβάτι και πιάνω τα ρούχα μου από κάτω, αρχίζοντας να ντύνομαι. «Δε θα φύγω αμέσως,» της εξηγώ, «όμως τελικά πρέπει να επιστρέψω στον Υψηλό Ναό. Της το υποσχέθηκα.»

«Δίνεις υποσχέσεις σε κάτι άτομα...»

«Για να βοηθήσω τα Τέκνα σου,» της θυμίζω.

Δεν το σχολιάζει αυτό. Μου λέει: «Η Φόνισσα δε θα σε θέλει στην πόλη της, πάντως.»

«Και ποιος σου είπε ότι εγώ θέλω να πάω εκεί;»

Ύστερα από λίγο, όταν βγαίνουμε από το δωμάτιο της Φαρμακερής Βασίλισσας, πηγαίνω να βρω τη Διονυσία στο δικό της δωμάτιο, ενώ η Ευτυχία και η Λουκία κατευθύνονται προς τη μεγάλη αίθουσα για να πάρουν πρωινό. Ο Ακατάλυτος ακολουθεί την κυρά του. Ο Βικέντιος ακολουθεί εμένα, φτερουγίζοντας πάνω από τον ώμο μου.

Συναντώ τη Διονυσία καθώς βγαίνει από την πόρτα της – μπροστά από την οποία, παρατηρώ, στέκεται φρουρός ένα Τέκνο. Τη φυλάνε σαν φυλακισμένη, λοιπόν, επειδή είναι ακόμα Ασημάδευτη.

«Γεώργιε...» λέει η φίλη μου, ενώ το Τέκνο μου υποκλίνεται με την υπόκλιση του φιδιού – και το αγνώω επιδεικτικά.

«Τι κάνεις;» τη ρωτάω.

«...Καλά,» μου λέει.

Το Τέκνο έρχεται πίσω μας καθώς απομακρυνόμαστε. Γυρίζω και τον κοιτάζω. «Θα μας ακολουθείς τώρα;»

Για λίγο δείχνει αμήχανος. Μετά: «Όχι, Οφιομαχητή... Θα είναι μαζί σου, έτσι;» Εννοεί τη Διονυσία, προφανώς.

«Έτσι.»

Μου κάνει την υπόκλιση του φιδιού ξανά και φεύγει.

Η Διονυσία αναστενάζει.

«Τι σου έχει πει η Φαρμακερή Βασίλισσα για τις δοκιμασίες αναγέννησης;» τη ρωτάω καθώς βαδίζουμε πάλι.

«Δοκιμασίες αναγέννησης; Έτσι λέγονται;»

«Ναι.»

«Όπως καταλαβαίνεις, ούτε αυτό δεν ήξερα. Τίποτα δεν μου έχουν πει, ουσιαστικά, Γεώργιε. Ακόμα κι ο Νηρέας...»

«Ο Νηρέας;»

«Είναι ο πιο ομιλητικός εδώ πέρα.»

«Η Φαρμακερή Βασίλισσα δεν σου μιλά;»

«Μου μιλά, αλλά ο Νηρέας μού μιλά περισσότερο. Το μόνο που μου έχει πει, όμως, για τις δοκιμασίες είναι ότι δεν είναι ίδιες για τον καθένα, ότι εξαρτώνται από το ποιος είσαι.» Γυρίζει το βλέμμα της για να με κοιτάξει. «Ξέρεις τι είναι, Γεώργιε;»

«Δυστυχώς όχι. Ούτε εμένα μού εξήγησε η Βασίλισσα. Αν γνώριζα θα σου απαντούσα. Μάλλον, όμως, ο Νηρέας σου λέει αλήθεια: οι δοκιμασίες δεν πρέπει να είναι κάτι το σταθερό για όλους.» Κι ελπίζω η Ευτυχία να το λάβει υπόψη της αυτό, να μη ρίξει τη Διονυσία σε καμιά θανατική παγίδα για δοκιμασία. (Κρατώ μακριά την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.)

«Σου είπε πότε θα περάσω από τις δοκιμασίες;» με ρωτά.

«Η Φαρμακερή Βασίλισσα; Όχι, δεν μου είπε. Νόμιζα ότι θα το είχε πει σ'εσένα.»

Κουνά το κεφάλι. «Δε μου έχει πει τίποτα.»

Μπαίνουμε στη μεγάλη αίθουσα, όπου, εκτός από τη Λουκία και τη Φαρμακερή Βασίλισσα, βρίσκονται συγκεντρωμένα κάμποσα Τέκνα, ανάμεσα στα οποία και η Ερασμία, ο Νηρέας, ο Νικόλαος, ο Λεωνίδας... Τον Αρσένιο δεν τον βλέπω πουθενά. Ίσως να μην έχει ξυπνήσει ακόμα· ή ίσως να έχει... δουλειές με τον Αλέξανδρο τον Γηραιό.

Εξακολουθώ να μην το θεωρώ καθόλου καλή ιδέα αυτό που έγινε. Ονειρόφρις, μα τη Φαρμακερή Κυρά... Ονειρόφρις...

Μερικά από τα Τέκνα μού κάνουν την υπόκλιση του φιδιού. Τα αγνωώ. Πηγαίνουμε και καθόμαστε στο τραπέζι όπου κάθονται η Φαρμακερή Βασίλισσα, η Λουκία, η Ερασμία, ο Νηρέας, ο Νικόλαος, και ο Λεωνίδας. Ο Κλεάνθης είναι επίσης εδώ, παρατηρώ. Η Ευτυχία τού μιλούσε όταν μπήκαμε, αλλά τώρα έχουν γυρίσει όλοι τους και με κοιτάζουν. Ορισμένες φορές νιώθεις άβολα όταν είσαι ο Οφιομαχητής...

«Καλημέρα,» τους χαιρετώ. Και προς τον Κλεάνθη: «Πώς είσαι;»

«Καλύτερα απ'ό,τι ήλπιζα, Γεώργιε.»

«Του εξηγούσα,» μου λέει η Ευτυχία, «ότι θα πρέπει σύντομα να περάσει από τις δοκιμασίες, και ότι έχουμε εδώ ακόμα μία που θα δοκιμαστεί με τον ίδιο τρόπο.» Κοιτάζει τη Διονυσία, η οποία δεν αποφεύγει το βλέμμα της. Μετά, κοιτάζει ξανά τον Κλεάνθη. «Μπορούμε, οπότε, να σας δοκιμάσουμε μαζί, αν και οι δύο θέλετε.»

«Μαζί;» κάνει ο Κλεάνθης.

«Τι εννοείς 'μαζί';» ρωτάω την Ευτυχία.

«Θα είναι ταυτογενείς,» μου απαντά. «Έτσι ονομάζονται αυτοί που περνάνε ταυτόχρονα από τις δοκιμασίες αναγέννησης. Φυσικά, δεν μπορούν να είναι περισσότεροι από δύο. Οι δοκιμασίες δεν θα ήταν ουσιώδεις αν ήταν περισσότεροι από δύο.»

«Και τι αλλάζει όταν είναι δύο;»

«Τίποτα το πολύ βασικό.»

«Μπορεί ο ένας να καταφέρει να περάσει τις δοκιμασίες αλλά ο άλλος να μην τα καταφέρει;»

«Ναι,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα, «μπορεί. Όμως είναι σπάνιο. Συνήθως, ή τα καταφέρνουν μαζί ή αποτυχαίνουν μαζί.» Και κοιτάζει ξανά τον Κλεάνθη και τη Διονυσία. «Τι λέτε; Θέλετε να δοκιμαστείτε συγχρόνως;»

Κανείς δεν απαντά αμέσως· κι οι δυο μοιάζουν σκεπτικοί. Ο Κλεάνθης λέει τελικά: «Αν η κυρία θέλει, εγώ δεν θα είχα πρόβλημα. Ελπίζω αυτό να μη σημαίνει πως οι δοκιμασίες σας θα είναι πιο δύσκολες, Μεγάλη Οφιοκυρά.» Έχει ήδη μάθει την προσφώνηση που χρησιμοποιούν τα Τέκνα για τη Βασίλισσά τους.

«Σας εξήγησα ήδη: τίποτα δεν αλλάζει. Οι δοκιμασίες θα είναι... ανάλογες. Θα ταιριάζουν και στους δυο σας.»

Ο Κλεάνθης κοιτάζει τη Διονυσία. «Δεν ξέρω τίποτα για σένα, βέβαια, πέρα απ'το ότι είσαι φίλη του Οφιομαχητή στον οποίο χρωστώ τη ζωή μου...»

«Ούτε εγώ ξέρω πολλά για εσάς,» αποκρίνεται η Διονυσία, «πέρα από το ότι ήσασταν σύζυγος της προηγούμενης Φύλακα της Ιλφόνης.» Του μιλά στον πληθυντικό, παρατηρώ. Της φαίνεται τόσο μεγάλος; Δεν είναι και μικρός, ασφαλώς. Σίγουρα άνω των πενήντα-πέντε χρονών. Σίγουρα την περνά είκοσι χρόνια. Σίγουρα περνά εμένα δέκα χρόνια – αν και δεν είμαι καθόλου βέβαιος για την ηλικία μου.

«Η Διονυσία,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα στον Κλεάνθη, «είναι μάγισσα του τάγματος των Βιοσκοπών.» Και ρωτά ξανά: «Προτιμάτε, λοιπόν, να δοκιμαστείτε μαζί;»

Αλληλοκοιτάζονται οι δυο τους, και μετά η Διονυσία στρέφει το βλέμμα της στη Βασίλισσα. «Πότε θα ξεκινήσουν οι δοκιμασίες; Σύντομα;»

«Πρέπει. Αλλιώς εσύ κι ο Κλεάνθης δεν θα μπορείτε να είστε ανάμεσά μας, έτσι Ασημάδευτοι. Θα σας δώσουμε, όμως, μια μέρα χρόνο, ώστε να γνωριστείτε μεταξύ σας, προτού δοκιμαστείτε μαζί. Αν τελικά θέλετε να δοκιμαστείτε μαζί.»

Η Διονυσία κοιτάζει πάλι τον Κλεάνθη. «Λέω... λέω... Γιατί όχι;» Μορφάζει. «Γιατί να δοκιμαστούμε χωριστά αφού μπορούμε να δοκιμαστούμε μαζί;»

Ο Κλεάνθης νεύει. «Μαζί, τότε.»

«Ωραία,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Θα σας αφήσουμε να γνωριστείτε. Πρέπει τώρα να ειδοποιήσω τον Αλέξανδρο τον Γηραιό, να συζητήσουμε για τις δοκιμασίες σας.»

«Τον Αλέξανδρο τον Γηραιό;» λέω.

«Ναι,» μου απαντά καθώς έχει ήδη σηκωθεί από τη θέση της. Και προς τα Τέκνα: «Αφήστε τους δύο μελλόφεις να γνωριστούν. Έχετε όλοι σας άλλες δουλειές, αναμφίβολα.»

Η Ερασμία, ο Νηρέας, ο Νικόλαος, κι ο Λεωνίδας συμφωνούν με λόγια και με νεύματα, και φεύγουν απ'το τραπέζι μας, καθώς και η Βασίλισσά τους απομακρύνεται διασχίζοντας την αίθουσα σαν θανατηφόρα

γάτα, ή επικίνδυνη δράκαινα της Έχιδνας. Μόνο εγώ και η Λουκία μένουμε στο τραπέζι μαζί με τον Κλεάνθη και τη Διονυσία... εκτός από τον Βικέντιο και τον Ακατάλυτο, φυσικά, που ο πρώτος είναι στον ώμο μου κι ο δεύτερος κάτω από τα πόδια μας.

«Ελπίζω,» λέει ο Κλεάνθης στη Διονυσία, «να μην αισθάνεσαι... εξαναγκασμένη να το κάνεις αυτό. Αν προτιμάς να περάσεις μόνη από τις δοκ—»

«Όχι, όχι,» τον διακόπτει εκείνη. «Η αλήθεια είναι ότι προτιμώ να τις περάσω με κάποιον άλλο. Το παραδέχομαι ότι με τρομάζουν... Εσύ πώς το αποφάσισες νάρθεις εδώ πέρα, μα την Έχιδνα;»

«Δεν είχα και πολλές επιλογές,» αποκρίνεται ο Κλεάνθης. «Αλλά μάλλον θα ερχόμουν ακόμα κι αν είχα περισσότερες. Κάποιος πρέπει, επιτέλους, να αποδώσει δικαιοσύνη στην Ιλφόνη, Διονυσία. Αυτή που διοικεί τώρα εκεί, η Ιουλία Αρσιλκάδια, δολοφόνησε τη γυναίκα μου και με κρατούσε φυλακισμένο. Είμαι σίγουρος ότι θα είχε φυλακίσει και τα παιδιά μου – ή ίσως ακόμα και να τα είχε σκοτώσει – αν δεν τα είχα κρύψει.»

«Λυπάμαι για όλ' αυτά... Μου έχει πει ο Νηρέας – ένα από τα Τέκνα που ήταν τώρα μαζί μας: ο λευκόδερμος» – ο Λεωνίδας έχει καφέ δέρμα, και ο Νικόλαος γαλανό – «μου έχει πει κάποια πράγματα για σένα. Ήταν παλιά φρουρός στην Ιλφόνη: ένας από τους μαχητές της γυναίκας σου, πρώτα, και, μετά, ένας από τους μαχητές της... Φόνισσας.» Τα δάχτυλά της είναι πλεγμένα πάνω στο τραπέζι, μοιάζει νευρική.

«Είναι, λοιπόν, ν'απορείς που είμαι εδώ, Διονυσία;» συνεχίζει ο Κλεάνθης. «Έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα, δε νομίζω ότι υπάρχει κανένα καλύτερο μέρος για να βρισκομαι. Κι αρχίζω πια να μην παραξενεύομαι καθόλου που ο Φαρμακερός Κύκλος έχει τόσο μεγάλη εξάπλωση στις μέρες μας.

»Αλλά εσύ... εσύ δεν είσαι καν από την Ιχθυδάτια, έτσι δεν είναι;»

«Από την Κεντρυδάτια είμαι.»

«Τι σε φέρνει εδώ, στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας, μα την Έχιδνα; Ο Οφιομαχητής;»

Κουνά το καστανόξανθο κεφάλι της. «Όχι, δε φταίει ο Γεώργιος. Για τον αδελφό μου ήρθα. Τον Αρσένιο.»

«Αυτό τον τύπο που έλεγε χτες ότι βλέπει μέσα από εκείνο το φίδι στους ώμους του;»

Σηκώνομαι από την καρέκλα μου. «Πάω να πάρω κάτι να πιώ. Τι θες να σου φέρω, Διονυσία;» Ο Κλεάνθης και η Λουκία έχουν ήδη ροφήματα μπροστά τους – τσάι κι οι δύο – και στο κέντρο του τραπέζιού είναι μια πιατέλα με λαδωμένα παξιμάδια, τυρί, και κρεατολωρίδες.

«Έναν καφέ,» μου απαντά η Διονυσία.

Πηγαίνω στον μπουφέ και φέρνω από εκεί δύο κούπες καφέ – μία για τον εαυτό μου, μία για τη φίλη μου. Εκείνη, εν τω μεταξύ, συνεχίζει να μιλά στον Κλεάνθη: του λέει για τον Αρσένιο, του λέει γιατί ήρθε εδώ.

«Πρέπει να τον αγαπάς πολύ, για να έκανες τέτοιο πράγμα,» παρατηρεί ο Κλεάνθης.

Ανασηκώνει τους ώμους της. «Αδελφός μου είναι, και έχει τυφλωθεί. Δε μπορούσα να τον εγκαταλείψω.» Δοκιμάζει τον καφέ της.

«Αλλά δε μοιάζει να το εκτιμά και τόσο,» σχολιάζει η Λουκία.

Ο Κλεάνθης την κοιτάζει παραξενεμένος.

«Ο Αρσένιος,» εξηγεί εκείνη, «δεν την ήθελε εδώ.»

«Θα σκεφτόταν, μάλλον, ότι είναι επικίνδυνο το μέρος – και πολύ σωστά.»

Η Λουκία ρουθουνίζει. «Δε νομίζω ότι το έβλεπε έτσι.»

Ο Κλεάνθης μένει σιωπηλός.

Η Διονυσία αναστενάζει. «Ο αδελφός μου...» του λέει, «ο αδελφός μου είναι αρκετά... περίεργος άνθρωπος.»

«Είναι ανόητος,» λέει ο Κλεάνθης, «αν δεν αναγνωρίζει πόσο πιστή αδελφή έχει. Εγώ δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν συγγενή μου που θα ερχόταν μαζί μου σ'άλλη ηπειρόνησο για να με βοηθήσει. Ειδικά σ'ένα επικίνδυνο μέρος μιας άλλης ηπειρονήσου.» (Λέει αλήθεια, άραγε; Δε νομίζω ότι λέει και ψέματα, πάντως.) «Το ήξερες ότι δεν θα μπορούσες να φύγεις από το άντρο των Τέκνων, έτσι δεν είναι;»

«Μου το είχαν πει,» παραδέχεται η Διονυσία, «και τα ίδια τα Τέκνα και ο Γεώργιος και η Λουκία. Με είχαν προειδοποιήσει. Εγώ φταίω που έμπλεξα έτσι κανείς άλλος.» Κοιτάζει τον καφέ της, προβληματισμένη.

«Θα τα καταφέρεις,» της λέει ο Κλεάνθης. «Θα τα καταφέρουμε μαζί. Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία. Δεν είχα ιδέα, λίγο πιο πριν, ότι αντίκριζα μια τόσο θαρραλέα γυναίκα.»

«Μην προσπαθείς να με κάνεις να αισθανθώ καλύτερα,» αποκρίνεται η Διονυσία, αποφεύγοντας το βλέμμα του. «Μπορεί, μάλιστα, να σε δυσκολέψω στις δοκιμασίες. Μπορεί, αντί για βοήθεια, να σου είμαι βάρος. Δεν είμαι σαν αυτούς εδώ τους δολοφόνους. Δεν ξέρω να πολεμάω, δεν... δεν ξέρω τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνω εδώ!» λέει μοιάζοντας οργισμένη τώρα.

Κι αισθάνομαι και τη δική μου οργή να φουντώνει μέσα μου. Η Διονυσία δεν θα έπρεπε ποτέ να είχε έρθει μαζί μας! Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα, και η κούπα μου γλιτώνει από τη γροθιά μου.

«Και,» συνεχίζει η Διονυσία, αντικρίζοντας τώρα ευθέως τον Κλεάνθη, «ακόμα κι αν τα καταφέρω, αν καταφέρω να περάσω τις δοκιμασίες τους, θα... θα βάλουν αυτό το σημάδι επάνω μου. Μα την Έχιδνα, δεν θέλω να γίνω σαν αυτούς! Γνωρίζω ότι υπάρχουν πολλά προβλήματα στην Ιχθυδάτια – ο Νηρέας και άλλα Τέκνα μού έχουν πει διάφορα – και καταλαβαίνω γιατί αισθάνονται όπως αισθάνονται – πραγματικά, τους καταλαβαίνω – αλλά δεν νιώθω ότι όλ' αυτά αφορούν εμένα προσωπικά. Δεν είμαι από εδώ.»

«Ναι,» λέει ο Κλεάνθης, «κατανοητό.»

«Απλά ήρθα για τον αδελφό μου. Δεν έχω να... ν' αποδώσω δικαιοσύνη στην Ιχθυδάτια, ούτε θέλω να την 'καθαρίσω από τα μιάσματα'. Δε μ' ενδιαφέρουν αυτά. Αλλά όταν έχω το σημάδι τους επάνω μου θα περιμένουν να πολεμάω μαζί τους· και η Φαρμακερή Βασίλισσα κι ο Νηρέας μού λένε ότι δεν θα έχω κανέναν ενδοιασμό τότε. Όμως δεν το πιστεύω. Δεν το πιστεύω καθόλου.»

Η Διονυσία δεν το πιστεύει, αλλά για να το λέει η παλιά μου φίλη, η Πράσινη Κρίνη, δε νομίζω πως είναι τυχαίο. Δε θα ρίσκαρε να φέρει μέσα στον Κύκλο κάποια που μπορεί να προδώσει τα Τέκνα. Τι ακριβώς συμβαίνει σ' αυτές τις δοκιμασίες αναγέννησης, άραγε; Πώς υποτίθεται ότι αλλάζουν οι δοκιμαζόμενοι;

Το πρωινό περνά ενώ η Διονυσία κι ο Κλεάνθης κουβεντιάζουν, ενώ γνωρίζονται αναμεταξύ τους, όπως τους ζήτησε η Φαρμακερή

Βασίλισσα· κι εγώ κάθομαι κοντά τους, μαζί με τη Λουκία. Κάπου-κάπου, έρχεται και κανένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου – αν και, κυρίως, μας αφήνουν μόνους. Αφήνουν μόνους τους δύο... μελλόφεις, όπως τους λένε. Σε κάποια στιγμή, μας ζυγώνει ο Νηρέας και πλάι του είναι ένα άλλο Τέκνο που δεν γνωρίζω. Εκείνος τον συστήνει ως Ιάκωβο, και λέει πως είναι ταυτογενείς οι δυο τους. Η Διονυσία μοιάζει να τον ξέρει αυτό τον Ιάκωβο.

«Περάσατε μαζί από τις δοκιμασίες;» ρωτάω.

«Ναι,» αποκρίνεται ο Νηρέας. «Είμαστε... πιο αδελφόφεις απ'ό,τι με τους άλλους αδελφόφεις μας. Η Διονυσία ξέρει την ιστορία μου, Οφιομαχητή· θα σας την πει αν θέλει. Εμείς δε θα σας απασχολήσουμε άλλο.»

Ο Ιάκωβος – ένας λιγνός, γαλανόδερμος τύπος με μουστάκι και ξυρισμένο κεφάλι – μου κάνει την υπόκλιση του φιδιού, καθώς είναι έτοιμοι να φύγουν.

«Δε χρειάζονται υποκλίσεις,» του λέω. «Δεν είμαι ούτε βασιλιάς ούτε αρχιερέας.»

«Σ'το είπα, δε σ'το είπα;» του λέει ο Νηρέας, μειδιώντας. Και απομακρύνονται.

Ο Κλεάνθης ρωτά τη Διονυσία: «Ξέρεις την ιστορία τους;»

«Ναι,» αποκρίνεται εκείνη, και μας τη λέει.

Έτσι, λοιπόν, έγινε ο Νηρέας, από μαχητής της Ιλφόνης, Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου... Δε μπορείς να τον κατηγορήσεις κιόλας.

Το παράξενο, ίσως, με σχεδόν όλα τα Τέκνα είναι πως αν καθίσεις κι ακούσεις τις ιστορίες τους μοιάζουν λογικές. Καταλαβαίνεις την οργή τους. Μετά όμως σκέφτεσαι ότι έχεις να κάνεις με μια εξαπλωμένη αίρεση από φανατικούς, ιδεολογικούς δολοφόνους, κι αυτό σε προβληματίζει...

Κανείς δεν είναι τέλειος, βέβαια, ούτε στην Υπερυδάτια ούτε σ'ολάκερο το Γνωστό Σύμπαν.

Το μεσημέρι – και το ξέρω ότι είναι μεσημέρι επειδή βλέπω την ώρα στο ρολόι μου· δεν υπάρχουν παράθυρα εδώ κάτω – έρχεται ένα Τέκνο στο υπόγειο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας και φέρνει νέα: Η Ωλμπέρκνη βρίσκεται υπό πολιορκία, η Ορδή των Όφρων την έχει

κυκλώσει. Και δεν είναι μόνο αυτό. Κάτι συμβαίνει μέσα στην ίδια την Ορδή: κάτι σχετικό με τον Εύανδρο...

Η Φαρμακερή Βασίλισσα σπεύδει στη μεγάλη αίθουσα για ν'ακούσει. Όπως επίσης κι ο Αλέξανδρος ο Γηραιός, και ο Αγησίλαος, και ο Αρσένιος, και πολλά Τέκνα ακόμα.

Και ο Ιερεμίας – το Τέκνο που ήρθε φέρνοντας τα νέα – αρχίζει να μας μιλά με όσες λεπτομέρειες γνωρίζει.

Οι χωρικοί των Άνω Ανατολικών Αγρών άρχισαν να οργανώνονται υπό την αρχηγεία του Πρίγκιπα Αργύριου, τον οποίο όλοι αποκαλούσαν πλέον Πρίγκιπα των Αγρών, και είχε κάνει έδρα του το Ξυλοκέρατο. Τα άλλα χωριά και οι μικρές πόλεις συμμαχούσαν αμέσως μαζί του, το ένα κατόπιν του άλλου, χωρίς δεύτερη σκέψη. Τον ήξεραν από παλιά, και όσοι δεν τον ήξεραν είχαν ακούσει γι' αυτόν: αν και σχετικά μικρός, ήταν έμπιστος ο Πρίγκιπας Αργύριος, και ενδιαφερόταν για τους Αγρούς. Δεν μπορεί να ήταν προδοσία να τον ακολουθήσουν. Άλλωστε, και η τοπική Αγροφυλακή ήταν μαζί του· ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος τον υποστήριζε: το λέγανε· ναι, όλοι το λέγανε. Ήταν απαραίτητο να οργανωθούν τώρα, αλλιώς οι Γενναίοι θα κατέβαιναν και θα τους λιάνιζαν· είχαν εξοργιστεί, τελευταία, με τις διαταγές του Βασιληά να μην τους πληρώνουν φόρο. Η οργάνωση ήταν θέμα επιβίωσης για τους χωρικούς, μα τον Αστερίωνα και την Έχιδνα την ίδια.

Οι Κάτω Ανατολικοί Αγροί δεν άργησαν καθόλου ν' ακολουθήσουν το παράδειγμα των Άνω Ανατολικών Αγρών· η Αρχιφύλακας Γιολάντα Ευμόνια υποστήριζε κι αυτή τον Πρίγκιπα των Αγρών: έλεγε σε όλους ότι είχε δίκιο στον αγώνα του, ότι μονάχα αυτός ενδιαφερόταν, ότι μονάχα αυτός μπορούσε να τους σώσει. Να μην έδιναν τα όπλα τους σε κανέναν – θα τα χρειαζόνταν – και να ετοιμάζονταν. Να ήταν έτοιμοι ν' αγωνιστούν για τους τόπους τους άμα ήθελαν να είναι ελεύθεροι και κανείς να μην τους κλέβει το βιος. «Οι Αγροί θάναι ξανά όπως στις μέρες τις παλιές,» τους έλεγε η Γιολάντα Ευμόνια, επειδή το είχε ακούσει από τον Πρίγκιπα Αργύριο· και οι χωρικοί των Κάτω Ανατολικών Αγρών το μετέφεραν αναμεταξύ τους σαν Ζέφυρου άνεμο: Οι Αγροί θάναι ξανά όπως στις μέρες τις παλιές... Κανείς, βέβαια, δεν ήξερε πώς ακριβώς ήταν οι Αγροί στις «μέρες τις παλιές», όμως για να το έλεγε η Αρχιφύλακας εκείνη κάτι θα ήξερε. Σωστά;

Οι Αγροφύλακες του βασιλικού στρατού, εν τω μεταξύ, αυτοί που είχε στείλει ο Πρωτοφύλακας των Αγρών και Στρατηγός της Ηχώπολης Φοίβος Ασλάβης κατόπιν διαταγής του Πρίγκιπα Κοσμά, όργωναν τους Αγρούς απ' άκρη σ' άκρη, από τις Ακριανές Ακτές ως τους Ανατολικούς Αγρούς, πέρα από την εμβέλεια εκπομπής του Ακουστού Καναλιού της Ηχώπολης, και ζητούσαν από τους χωρικούς να επιστρέψουν τα όπλα που τους είχαν δοθεί. Να τα επιστρέψουν τώρα, αλλιώς θα το μετανιώσανε! Ορισμένοι – στους Δυτικούς Αγρούς, κυρίως, πολύ μακριά από το Ξυλοκέρατο – φοβήθηκαν και υπέκυψαν: τα έδωσαν τα όπλα. Αλλά οι περισσότερα αρνήθηκαν, και οι Αγροφύλακες του βασιλικού στρατεύματος τούς επιτέθηκαν, όπως είχε προστάξει ο Πρίγκιπας Κοσμάς μέσω του Πρωτοφύλακα Φοίβου Ασλάβη. Χτύπησαν τους χωρικούς με ρόπαλα, τους έκαναν καταστροφές, τους πυρπόλησαν οικήματα. Και μερικοί από τους χωρικούς, εξοργισμένοι, ανταπέδωσαν, αδιαφορώντας αν ήταν Αγροφύλακες αυτοί στους οποίους επιτίθονταν. Να πηγαίνανε στα σαγόνια τ' Άβυσσαίου, Αγροφύλακες ή μη! Έρχονταν να τους κλέψουν και να τους καταστρέψουν, να τους αφήσουν ανυπεράσπιστους. Δεν ήταν καλύτεροι από τους Γενναίους! Οι χωρικοί σκέφτονταν ότι έπρεπε ίσως να προστατευτούν από τους Αγροφύλακες περισσότερο απ' ό,τι από τους ληστές της Ιωάννας. Αλλά ο Πρίγκιπας των Αγρών ήταν μαζί τους – τα νέα ήταν σκορπισμένα παντού – ο Πρίγκιπας των Αγρών θα τους έσωζε.

Οι ίδιοι οι Γενναίοι δεν έμειναν αμέτοχη σ' αυτή την κατάσταση· η Ιωάννα των Αγρών είχε θεωρήσει την ευκαιρία πολύ καλή. «Ο κωλόγερος της Ηχώπολης δείχνει την αληθινή του μούρη – και είναι μούρη αγριόχοιρου,» είπε στους δικούς της. «Αλλά εγώ έσφαξα τον Βόρειο Χοίρο, κι εγώ – μαζί σας – θα σφάξω κι αυτόν τον γέρο-χοίρο της Ηχώπολης!» Και οι Γενναίοι έστηναν ενέδρες στους Αγροφύλακες που είχε στείλει αποδώ κι αποκεί ο Πρίγκιπας Κοσμάς και τους χτυπούσαν· τους έτρεπαν σε φυγή ή τους σκότωναν και κρεμούσαν τα πτώματά τους μες στη μέση των Αγρών για να τα φάνε τα πουλιά του καλοκαιριού. Μαύρες, φτερωτές μορφές γέμισαν τους ουρανούς: κοράκια που τους είχαν σφυριξί οι οκτώ άνεμοι ότι το τσιμπούσι ήταν καλό σε τούτους τους τόπους. Και ακτογέρακες ήρθαν επίσης, φεύγοντας από τα συνηθισμένα μέρη τους στις ακτές· σπάνιο φαινόμενο που αρκετοί ντόπιοι

που το παρατήρησαν είπαν ότι δεν προμήνυε τίποτα το καλό. Ήταν σημάδι ολέθρου. Σημάδι ολέθρου. Ακόμα και δυο, τρεις ιερωμένοι του Ζέφυρου, που ήξεραν αυτοί από πουλιά, το επιβεβαίωναν.

Και κυκλοφορούσαν και φήμες ότι, στις παρυφές των Βρεγμένων Δασών, φιδάνθρωποι παρουσιάζονταν μέσα από τις αντάρες, εφιαλτικοί και άγριοι, και σύντομα θα κατέρχονταν στους Αγρούς για να φέρουν την οργή της Έχιδνας.

Τα νέα για όλα τούτα δεν άργησαν να φτάσουν, φυσικά, και στον Ναό της Φαρμακερής Κυράς στο Καρφί, ανάμεσα στις Ακριανές Ακτές και στον Βουλιαγμένο Γιαλό· και το Ιερατείο του Καρφιού (όπως ανεπίσημα ονομαζόταν) συζητούσε. Ο Πρωθιερέας Βικέντιος, η αδελφή του, Ιέρεια Ασημίνα, ο Ιερέας Ευτύχιος, και οι υπόλοιποι ιερωμένοι μιλούσαν αναμεταξύ τους με μεγάλο ενδιαφέρον και ανησυχία. Γιατί, εκτός των άλλων, είχαν πληροφορηθεί ότι ένας μαυρόδερμος ξένος ήταν στο πλευρό του Πρίγκιπα των Αγρών, εκεί, στο Ξυλοκέρατο, και είχε τη δύναμη δέκα αντρών – είκοσι αντρών, ίσως! – είχε ανατρέψει ένα πολεμικό όχημα του Βασιλιά με τα ίδια του τα χέρια.

Ο Οφιομαχητής... Ο Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς δεν είχε, λοιπόν, εγκαταλείψει ακόμα ετούτους τους τόπους. Και η παρουσία του έφερνε αλλαγές μεγάλες· ήταν προφανές. Πράγμα που δεν εξέπληττε καθόλου τους ιερωμένους του Ναού. Η Έχιδνα είχε δει πολλά στους Αγρούς, έλεγε ο Βικέντιος, πολλά που δεν της άρεσαν, και είχε στείλει εδώ την οργή της.

«Τι προτείνετε να κάνουμε, Ιερότατε;» ρώτησε ο Ευτύχιος. «Δε θα έπρεπε κάποιος να ήταν κοντά του;»

«Προθυμοποιείσαι, Ευτύχιε;» είπε ο Βικέντιος.

«Με τη θέληση της Μεγάλης Κυράς, Ιερότατε.»

«Έχεις, τότε, τη συναίνεσή μου.»

Ένα όχημα δεν άργησε να φύγει από τον Ναό και από το Καρφί – ένα τετράκυκλο με ατρακτοειδείς τροχούς, βαμμένο πράσινο και με πλεγμένα φίδια ζωγραφισμένα επάνω – και δεν ήταν μόνο ο Ιερέας Ευτύχιος στο εσωτερικό του.

Οι Γενναίοι, εν τω μεταξύ, δεν έστηναν μονάχα ενέδρες στους Αγροφύλακες καθώς εκείνοι ταξίδευαν στους Αγρούς απ'άκρη σ'άκρη ζητώντας πίσω τα διαμοιρασμένα όπλα, αλλά τους επιτίθονταν κιόλας

ακριβώς εκείνες τις στιγμές που ζητούσαν τα όπλα, σε ορισμένες περιπτώσεις· κι αφού τους είχαν τρέψει σε φυγή, ή τους είχαν σκοτώσει, έλεγαν στους χωρικούς να δουν ποιοι ήταν οι αληθινοί προστάτες τους και να το θυμούνται! Δεν ήταν ο Βασιληάς, ο κωλόγερος της Ηχώπολης, που τους προστάτευε· αυτός ήταν ληστής, ο άθλιος, που τους άρπαζε ό,τι είχαν. Ούτε ο Πρίγκιπας των Αγρών μπορούσε να τους προστατέψει· ήταν μικρός και δεν ήξερε τι του γινόταν – φυσημένος απ’τον Ζέφυρο! Μόνο μία μπορούσε να τους προστατέψει: η Ιωάννα των Αγρών. Η Βασίλισσα των Αγρών. Και κατόπιν απαιτούσαν από τους χωρικούς ν’αφήσουν τα σπίτια τους και να πολεμήσουν μαζί τους – όσοι μπορούσαν, φυσικά, όσοι είχαν την ικανότητα, όχι οι γέροι ή τα παιδιά· οι Γενναίοι δεν ήταν παράλογοι, η Βασίλισσα των Αγρών δεν ήταν φυσημένη σαν τους άλλους. Αλλά οι χωρικοί συνήθως αρνούσαν και τους φώναζαν να φύγουν· τους φώναζαν ότι δεν χρειάζονταν ούτε τη βοήθειά τους ούτε την προστασία τους. Ε, λοιπόν, θα δείτε, ρε, πώς είναι να μην την έχετε την προστασία της Βασίλισσας των Αγρών, ρε! αντιγύριζαν οι Γενναίοι. Θα δείτε! Και τους χτυπούσαν: τους βαρούσαν με ρόπαλα και με μαστίγια, έκαναν άλογα να τους κλοτσάνε. Τους έσπαγαν μηχανήματα, τους γκρέμιζαν τοίχους. Τους έβαζαν ακόμα και φωτιές.

Οι χωρικοί αντιστάθηκαν στις περισσότερες από αυτές τις περιπτώσεις· χτύπησαν κι εκείνοι τους Γενναίους. Είχαν, άλλωστε, τώρα τόσα όπλα στη διάθεσή τους, κι ακόμα και μερικά πολεμικά οχήματα. Και ο Πρίγκιπας των Αγρών ήταν μαζί τους, καθώς κι ο μαυρόδερμος ξένος με τη δύναμη του Αστερίωνα. Ο μαυρόδερμος ξένος θα ερχόταν και θα τους τσάκιζε τους Γενναίους. Θα ερχόταν! Είχαν ακούσει πως περιφερόταν στους Αγρούς· ορισμένοι τον είχαν δει κιόλας. Ήταν σαν μαύρος δαίμονας επάνω στο δίκυκλό του. Κανείς – τίποτα – δεν μπορούσε να του αντισταθεί.

Ο Οφιομαχητής, όμως, βρισκόταν τώρα στις Ανατολικές Ακτές, νότια του Ξυλοκέρατου, στους βάλτους που ήταν γνωστοί ως «τα έλη», γιατί δεν υπήρχε εδώ κανένας άλλος πιο εκτεταμένος βαλτότοπος. Ήταν στην περιοχή των Κάτω Ανατολικών Αγρών, και ο Γεώργιος είχε έρθει σε τούτο το μέρος για να μαζέψει βοτάνια και δηλητήρια – φαρμάκια από φυτά και ερπετά των βάλτων. Τα τελευταία μετά χαράς τού πρόσφεραν τα υγρά τους. Ο Γεώργιος σκεφτόταν ότι οι χωρικοί θα

χρειάζονταν ό,τι όπλο μπορούσαν να πιάσουν στα χέρια τους, και καλύτερα κάποια από αυτά τα όπλα να ήταν δηλητηριασμένα.

Κάτι φήμες ότi ένας ανθρωποφάγος άποδος ερπετοειδής κατοικούσε στα βάθη των ελών ήταν Ζέφυρου σφυρίγματα, όπως σύντομα διαπίστωσε· κι όπως το περίμενε, άλλωστε. Ετούτος ο βάλτος, παρότι όχι και τόσο μικρός – γύρω στα δέκα χιλιόμετρα στο μήκος, και γύρω στα δυόμισι στο πλάτος – δεν ήταν αρκετά μεγάλος για να αισθάνονται καλά ερπετοειδείς εδώ. Αν αυτός ο ανθρωποφάγος υπήρχε, θα ήταν εξαίρεση – σαν εκείνον τον καταραμένο σαμάνο των Ηρμάντιων στο Φαρμακοτόπι της Νοσρίντης, κι ακόμα πιο περίεργος. Αλλά, τελικά, δεν υπήρχε. Όπως δεν υπήρχαν και οι υποτιθέμενοι ερπετοειδείς των Βρεγμένων Δασών.

Ο Οφιομαχητής μάζεψε, λοιπόν, βοτάνια και φαρμάκια στα έλη...

...ενώ ο Πρίγκιπας των Αγρών είχε φύγει από το Ξυλοκέρατο μαζί με τον Αρχιφύλακα Ιωάννη Φεκίζιο, αλλά δεν είχε πάει μακριά: οκτώ χιλιόμετρα απόσταση, περίπου, προς τα νοτιοδυτικά, κοντά στη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με τους άλλους τόπους της Κεντρυδάτιας, στα κεντρικά της ηπειρονήσου. Ο Πρίγκιπας Αργύριος είχε επισκεφτεί το Θερινό Παζάρι των Άνω Ανατολικών Αγρών, και μιλούσε στους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί. Τους έλεγε ότi ήταν στο πλευρό τους, και ότi οι Αγροί σύντομα δεν θα είχαν να φοβηθούν ούτε τη μάστιγα των Γενναίων ούτε τη βαριά φορολογία του Βασιληά. Θα γίνονταν ξανά όπως στις μέρες τις παλιές.

Ο Ιωάννης Φεκίζιος και οι Αγροφύλακές του φρουρούσαν τον Πρίγκιπα, παρατηρούσαν σαν ακτογέρακες τριγύρω μες στο Παζάρι, και η εγρήγορσή τους δεν αποδείχτηκε καθόλου περιττή. Μια γυναίκα επιχείρησε να τοξέψει τον Αργύριο καθώς εκείνος μιλούσε ανεβασμένος σ'έναν ξύλινο πάγκο. Ο Φεκίζιος την είδε πρώτος και κραύγασε ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ! ενώ συγχρόνως έριχνε με το πιστόλι του. Η ενεργειακή ριπή βρήκε τη γυναίκα στον αριστερό ώμο, χαλώντας το σημάδι της και ρίχνοντάς την κάτω. Το βέλος της εκτοξεύτηκε προς τον ουρανό κι επιστρέφοντας στη γη καρφώθηκε πάνω σε μια στοίβα ροδάκινα.

Οι Αγροφύλακες όρμησαν στη επίδοξη φόνισσα και δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να την αρπάξουν και να τη σύρουν μπροστά στον Φεκίζιο καθώς αναστάτωση βασίλευε στο Θερινό Παζάρι και κραυγές

αντηχούσα πανταχόθεν. Ο ίδιος ο Πρίγκιπας Αργύριος πλησίασε για να δει ποια ήταν αυτή η γυναίκα που τον ήθελε νεκρό.

Όπως σύντομα αποκαλύφτηκε από την ίδια, ήταν Γενναία. Ήταν απεσταλμένη της Ιωάννας των Αγρών – της Βασίλισσας των Αγρών, είπε χωρίς να δείχνει φόβο. «Κι άμα κοτήσετε να με κρατήσετε δωνά πέρα, θα πέσουν όλ' οι Γενναίοι απάνω σας και θα το ρημάζουνε το μέρος!»

Ο Ιωάννης Φεκίζιος τη μπάτισε καταπρόσωπο, σπάζοντάς της τη μύτη, γεμίζοντας το λευκόδερμο πρόσωπό της με αίμα. «Να πας να γαμηθείς,» της είπε. «Δε φοβόμαστε ούτε τους Γενναίους ούτε την Ιωάννα. Ο Πρίγκιπας των Αγρών είναι εδώ, κι ο Μαύρος Ξένος επίσης· κι εμείς, γαμώτο – κι εμείς.»

Ο Αργύριος δεν ήταν σίγουρος ότι αυτή η απάντηση του Αρχιφύλακα ήταν και τόσο συνετή. Όμως, από την άλλη, δεν μπορούσαν να δείξουν και λιγοψυχία μπροστά στις απειλές των Γενναίων. Αυτό θα είχε αρνητικό αντίκτυπο στο ηθικό των χωρικών.

Ο Ιωάννης Φεκίζιος πρόσταξε: «Κρεμάστε την, γδυμνή! Μην τη σκοτώσεν' όμως. Άστε τα πουλιά να τηνε τσιμπολογήσουνε· να δούνε οι Γενναίοι άμα τις αρέσει να φέροντ' ανάλογα στις δικό τους!»

Οι Αγροφύλακες, με προθυμία, εκτέλεσαν τη διαταγή του. Είχαν οργή μέσα τους γι'αυτά που οι Γενναίοι τούς είχαν κάνει τελευταία.

Η αιχμάλωτή τους, όμως, δεν ήταν κάποια τυχαία του αντάρτικου στρατού των Γενναίων. Ήταν η Δήμητρα, καλή φίλη της Ιωάννας από παλιά, από τότε που, στους Βόρειους Αγρούς, εκείνη είχε πρωτοεξεγερθεί κατά του Βασιλιά. Πάντοτε η Δήμητρα ήταν πιστά στο πλευρό της Ιωάννας. Την είχε βοηθήσει, μάλιστα, να σκοτώσει τον Βόρειο Χοίρο.

Και καθώς τώρα η Ιωάννα των Αγρών έμαθε τι είχε συμβεί στη φίλη της η όψη της σκοτεινίασε σαν καταιγίδα και τα μάτια της γυάλισαν σαν τα μάτια δράκαινας της Έχιδνας. «Η γη θα πιει το αίμα τους γι'αυτό!» φώναξε. «Ο Αβυσσαίος ψάχνει τον Αρχιφύλακα! Τον ψάχνει τον κακότυχο της Σιλοάρνης!» Κι αναβρασμός επικρατούσε στον καταυλισμό των Γενναίων κοντά στις πηγές του ποταμού Νόρκου.

Αλλά όχι μόνο εκεί. Αναβρασμός επικρατούσε και στο αρχηγείο του βασιλικού στρατεύματος ανατολικά του Θερινού Παζαριού των Δυτικών Αγρών. Οι Αγροφύλακες ήταν ανήσυχοι από τις επιθέσεις που είχαν δεχτεί από τους Γενναίους κι από τους χωρικούς. Και ο Πρίγκιπας

Κοσμάς ήταν εξοργισμένος. Αυτός ο ανόητος αδελφός του, ο Αργύριος, είχε σκορπίσει τα όπλα στους χωριάτες, και τώρα δεν μπορούσαν να τα ξαναμαζέψουν! σκεφτόταν. Δεν έχουμε να κάνουμε μονάχα με τους άθλιους αντάρτες της Ιωάννας των Αγρών, αλλά και μ'έξγερση σ'όλους τους Αγρούς! Κάποιος έπρεπε να επιβάλει την τάξη εδώ, και ο Κοσμάς, παρότι παλιότερα δεν ασχολιόταν και τόσο με τέτοια πράγματα (Γιατί ν'ασχοληθεί, άλλωστε; Υπήρχαν άνθρωποι γι'αυτές τις δουλειές, δεν υπήρχαν;), νόμιζε τώρα ότι εκείνος ήταν που έπρεπε να επιβάλει την τάξη.

«Θα γίνουν όλα βήμα-βήμα, Στρατηγέ,» είπε στον Φοίβο Ασλάβη, στο αρχηγείο του αρχηγείου, ενώ και ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος ήταν παρών. «Πρώτα, θα πάμε και θα υποτάξουμε τον ανυπόταχτο αδελφό μου, και θα βγάλουμε αυτό τον καταραμένο μαύρο ξένο από τη μέση – για να δούνε όλοι ότι δεν είν' αυτοί οι διάολοι του Λοκράθου τίποτα ηγέτες εδώ πέρα. Και μετά, όταν έχουμε τελειώσει με δαύτους και το πράγμα έχει ξεκαθαρίσει, θα χτυπήσουμε όποιον άθλιο καβουρόφιλο βατραχογλείφτη εξακολουθεί να κρατά παράνομα τα όπλα του Βασιληά! Και θα βάλουμε έτσι da μια τάξη στους Αγρούς που τώρα ανομία επικρατεί, Στρατηγέ. Ανομία.

»Κι αφού έχουμε ξεμπερδέψει και με τούτο, τότε θα πάμε και θα τσακίσουμε αυτή την ξεπαρμένη τσομπάνισσα, την Ιωάννα, που έχει την αναίδεια να θαρρεί πως είναι 'Βασίλισσα των Αγρών' και να το διατυμπανίζει, η άθλια!»

«Όπως νομίζετε, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Ασλάβης, που ήταν προβληματισμένος γιατί πάλι σκεφτόταν τα όνειρά του, τα οποία δεν είχαν σταματήσει, όπως δεν είχαν σταματήσει να εμφανίζονται και τα σημάδια επάνω στο σώμα του εκεί όπου, μέσα στα όνειρα, ο μαύρος δαίμονας τον κάρφωνε και τον σκότωνε. Ορισμένες φορές, ο Φοίβος θαρρούσε πως ίσως να ήταν πραγματικά νεκρός. Ίσως νάχε σκοτωθεί και όλα τούτα, τα ξυπνητά πράγματα, να ήταν το όνειρο που έβλεπε πεθαμένος. Αυτός ο καταραμένος ξένος ήταν μάλιστα! Έπρεπε να αφανιστεί!

Ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος, όμως, δεν έβλεπε εφιαλτικά όνειρα και δεν ήταν τόσο αποπροσανατολισμένος όσο ο Στρατηγός και

Πρωτοφύλακας. Έτσι είπε: «Να με συμπαθάτε, Υψηλότατε, μα... πώς θα χτυπήσουμε την Ιωάννα των Αγρών ακριβώς, Πρίγκιπά μ';»

Ο Κοσμάς τον ατένισε με άγριο βλέμμα. «Τι θε να πεις πάλι, Αρχιφύλακα;»

«Ότι δεν μπορούμε να τα βάλουμε με τους Γενναίους, Πρίγκιπά μου. Αυτό ήτανε το πρόβλημα και πριν. Γι'αυτό ο Μεγαλειότατος προσέλαβε τον Γεώργιο από τη Σεργήλη: για να μας βοη-»

«Ο ξένος ήρθε για να δημιουργήσει αναστάτωση, Αρχιφύλακα! Δεν το βλέπεις;»

«Είναι σίγουρο, Υψηλότατε,» παρενέβη ο Ασλάβης. «Ήρθε για να κάνει καταστροφές. Είναι επικίνδυνος.»

Ο Ερβόνιος δεν αισθανόταν και τόσο βέβαιος γι'αυτό· αλλά, για να το έλεγε ο Στρατηγός, κάτι θάξερε, σωστά; «Τελοσπάντω. Ίσως. Όμως δε μπορούσαμε να νικήσουμε τους Γενναίους τότε που δεν είχαμε τον ξένο μαζί μας. Γιατί να μπορούμε να τις νικήσουμε τώρα; Αν ο ξένος δεν είναι μαζί μας, αν τον έχουμε διώξει, δεν θάχει αλλάξει τίποτα. Και θάχουμε υποστεί και χτυπήματα. Ήδη έχουμε υποστεί χτυπήματα-»

«Είσαι δειλός, Αρχιφύλακα,» τον διέκοψε ο Κοσμάς, αγριοκοιτάζοντάς τον. «Πώς έγινες Αρχιφύλακας, άνθρωπέ μου, με τα μυαλά που κουβαλάς; Θα φοβηθούμε κάτι αντάρτες; Αυτό μάς λέγεις, ρε; Να σκύψουμε το κεφάλι μπροστά τους;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου, μα είναι γεγονός ότι δεν μπορούσαμε να τις νικήσουμε.» Και κοίταξε τον Πρωτοφύλακα σαν να ζητούσε βοήθεια από αυτόν.

Ο Φοίβος Ασλάβης καθάρισε τον λαιμό του. «Υψηλότατε,» είπε, «ο Αρχιφύλακας έχει ένα κάποιο δίκιο, ομολογουμένως-»

«Κι εσύ τα ίδια, Στρατηγέ;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν μπορούσαμε να νικήσουμε τους Γενναίους, Πρίγκιπά μου. Αλλά τώρα η κατάσταση ίσως νάχει αλλάξει. Όμως αυτό είναι κάτι που πρέπει να σκεφτούμε μετά, όπως ήδη είπατε κι εσείς. Πρώτα πρέπει να διωχτεί ο μαύρος ξένος αποδώ, και να επιβληθεί ο Νόμος στους Αγρούς. Αυτό είναι το βασικό μας μέλημα. Κι ύστερα, θα δούμε τι θα κάνουμε με την Ιωάννα και τους Γενναίους της.»

«Πολύ σωστά, Στρατηγέ,» συμφώνησε ο Κοσμάς. «Πολύ σωστά.»

Κι άρχισαν να ετοιμάζονται για να προελάσουν μαζικά προς τους Άνω Ανατολικούς Αγρούς και να δώσουν τέλος στην ανταρσία του Πρίγκιπα Αργύριου.

Στην Ηχώπολη, ο Βασιληάς Γεννάδιος ο Δεύτερος μάθαινε, μέσω των πληροφοριοδοτών του, τα νέα που έρχονταν από τους Αγρούς και ήταν προβληματισμένος. Ο μικρός του γιος είχε λωλαθεί, γαμώτο! σκεφτόταν. Τι ήταν αυτά που έκανε; Τουλάχιστον, ο Κοσμάς ίσως μπορούσε να θέσει την κατάσταση υπό έλεγχο μαζί με τον Στρατηγό Ασλάβη.

Κι αυτός ο Γρηγόριος από τη Σεργήλη... Αυτός ο Γρηγόριος, με το κατάμαυρο δέρμα, είχε αποδειχτεί απογοητευτικός. «Δεν τονε πλήρωσα για να κάνει παρανομίες μες στους Αγρούς!» είπε ο Γεννάδιος στους συγκεντρωμένους αυλικούς του. «Τονε πλήρωσα για νάναι με το στρατό μου και να διαλύσει την Ιωάννα και τους Γενναίους της.»

Οι αυλικοί αποκρίθηκαν ότι, ναι, ο Μεγαλειότατος είχε δίκιο. Απόλυτο δίκιο. Αλλά, είπαν, είχαν προειδοποιήσει τον Μεγαλειότατο από την αρχή. Ήταν πολύ ριψοκίνδυνο αυτό που είχε αποφασίσει· ο ξένος φαινόταν αναξίπιστος από τότε που ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών τον είχε φέρει στο Μεγάλο Παλάτι. Ήταν εξωδιαστασιακός και, αναμφίβολα, είχε αλλόκοτες ιδέες στο κεφάλι του, από άλλες διαστάσεις του σύμπαντος. Αλλόκοτες ιδέες, Βασιληά μου.

«Τέλος, λοιπόν, μ' αυτόν τον Γρηγόριο από τη Σεργήλη!» είπε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, εξοργισμένος. «Τέλος! Δεν τον πληρώνουμ' άλλο, και να θεωρείται έκνομος στους Αγρούς και μέσα στην Ηχώπολη. Παντού!»

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση, αλλά η Γεωργία Οναλθόνια, η Οικονόμος του Μεγάλου Παλατιού, είπε: «Γεώργιος ονομάζεται, Βασιληά μου, μετά συγχωρήσεως. Γεώργιος.» Το θυμόταν καλά· ήταν το αρσενικό του ονόματός της.

«Ε, ναι, τι λέγω κι εγώ;» αποκρίθηκε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος. «Ο Γεώργιος από τη Σεργήλη, λέγω! Μην επαναλαμβάνουμε τα ίδια πράγματα, κυρία Οναλθόνια· καλώς;»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε.» Έκανε αέρα με τη βεντάλια της, γιατί είχε τρομερή ζέστη σήμερα μες στην Αίθουσα του Θρόνου και η Γεωργία Οναλθόνια ζεσταινόταν εύκολα, καθότι εύσωμη ομολογουμένως (πράγμα που δεν την πείραζε καθόλου, παρά μόνο τις πιο θερμές μέρες

του καλοκαιριού· τότε, ορισμένες φορές, σκεφτόταν ότι ίσως έπρεπε ν'αδυνατίσει λίγο, σαν αυτές τις τραγουδίστριες που έβλεπες στις οθόνες – σαν αυτή την Κρυσταλλία, ίσως).

Η Πριγκίπισσα Ευθαλία, το τρίτο παιδί του Γεννάδιου του Δεύτερου, δεν ήταν τώρα στην Αίθουσα του Θρόνου καθώς ο πατέρας της και οι αυλικοί μιλούσαν, αλλά είχε κι εκείνη ακούσει τι γινόταν στους Αγρούς ετούτες τις ημέρες. Είχε ακούσει για τον τσακωμό των αδελφών της στον καταυλισμό του βασιλικού στρατεύματος, είχε ακούσει για την εξέγερση του Αργύριου στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς και για το πώς είχε διαμοιράσει τα όπλα του Γενικού Οπλοστασίου στους χωριάτες σαν τρελός. Ναι, η Πριγκίπισσα Ευθαλία τα είχε μάθει όλ' αυτά, και παραδεχόταν ότι είχαν πλάκα. Ολίγον τι φτιαγμένη από το ναρκωτικό Α-κάθιστος, γελούσε. Επιτέλους, γινόταν κάτι έντονο. Αλλά, βέβαια, εκείνη δεν την αφορούσαν και τόσο αυτά τα γεγονότα. Τέτοιες δουλειές ήταν για τους Αγροφύλακες, ουσιαστικά. Ούτε και τ'αδέλφια της κανονικά θα έπρεπε να είχαν μπλεχτεί. Τέλος πάντων. Η Ευθαλία είχε τις δικές της ασχολίες. Μια εμπόρισσα τής είχε υποσχεθεί, τελευταία, ότι θα της έφερνε ένα φόρεμα φτιαγμένο από έναν συγκεκριμένο οίκο μόδας της Ρελκάμνια (μια διάσταση που έλεγαν ότι ήταν ολόκληρη οικοδομημένη, ολόκληρη πολυκατοικίες, χτίρια πάνω σε χτίρια· εξωφρενική!) αλλά το φόρεμα που τελικά της είχε φέρει δεν ήταν από αυτόν τον οίκο μόδας. Η Ευθαλία ήταν σίγουρη, και είχε θυμώσει πολύ με την εμπόρισσα. Θαρρούσε η κακότυχη της Σιλοάρνης ότι μπορούσε να κοροϊδέψει την Πριγκίπισσα της Ηχώπολης; Ε; Αυτό θαρρούσε;

Ο Πρίγκιπας Δαμιανός, το δεύτερο παιδί του Βασιλιά Γεννάδιου, ο Καπετάνιος του Τραγουδιού των Κυμάτων, ως συνήθως έλειπε από την Ηχώπολη και τους Αγρούς, και δεν είχε ακούσει τίποτα για όλα όσα συνέβαιναν εκεί. Βρισκόταν τώρα μακριά, στις ανατολικές πόλεις της Μικρουδάτιας, στην Ηλβάρη, και άκουγε για τον πρόσφατο πόλεμο που είχε γίνει στον Μεγάλο Κόλπο στα νότια, άκουγε ότι η Συμπολιτεία των Ποταμών είχε διαλυθεί... Δε σκόπευε να επιστρέψει σύντομα στην Ηχώπολη.

9

Ο Ιερεμίας παρακολουθούσε τις κινήσεις της Ορδής των Όφεων μέσα στο πέρασμα των βουνών – στο Πέρασμα της Ωλμπέρκνης, που έλεγαν – και είχε δει την Ορδή να κατευθύνεται προς την Ωλμπέρκνη, αποφασιστικά, και να της επιτίθεται από τα νότια, να ξεκινά πολιορκία μες στο απόγευμα. Αλλά μόλις ξημέρωσε ήρθαν κι άλλα τμήματα της Ορδής από τα δυτικά και επιτέθηκαν στην πόλη όλοι μαζί, κυκλώνοντάς την και χτυπώντας την με μεγάλα όπλα, εξ αποστάσεως. Σύντομα, ένα όχημα βγήκε από τη βόρεια πύλη της Ωλμπέρκνης φέροντας ενεργειακό κανόνι, κι άρχισε να χτυπά τα όπλα της Ορδής με καταστροφικές ριπές· αλλά ένα δίκυκλο ήρθε ξαφνικά καταπάνω του – ένας μοναχικός καβαλάρης που έμοιαζε νάναι παλαβός, δαγκωμένος από τη Φαρμακερή Κυρά. Και πράγματι ήταν ένας Φιλημένος από τη Φαρμακερή Κυρά, μας λέει ο Ιερεμίας μες στη μεγάλη αίθουσα του άντρου των Τέκνων. «Ήταν ο Φιλημένος που αντιμετώπισες εσύ, Οφιομαχητή.» Με κοιτάζει. «Δε μπορεί να ήταν άλλος· το κατάλαβα αμέσως. Τον είδα με τα ίδια μου τα μάτια – κατασκοπεύοντας με κιάλια από την πλαγιά όπου ήμουν ανεβασμένος – τον είδα να πέφτει εσκεμμένα από το δίκυκλό του, ν'αρπάζει το θωρακισμένο όχημα από το πλάι, και να το αναποδογυρίζει με τα χέρια του!»

Κάτι μού θυμίζει αυτό, γαμώτο. Εμένα μού θυμίζει. Και με τρομάζει, γιατί δεν είμαι εγώ.

«Τα οχήματα της Ορδής ήρθαν αμέσως να τον υποστηρίξουν, για να μην τον τοξέψουν από τα τείχη, και σύντομα απομακρύνθηκε από εκεί, πάλι καβάλα στο δίκυκλό του. Πήγε μέσα στον κυρίως όγκο της Ορδής, και τον είδα να διαπληκτίζεται με κάποιους που δεν μπορεί παρά να ήταν οι Ηρμάντιοι: ο ίδιος ο Ευάγγελος, το Ξίφος των Όφεων, και άλλοι. Και η Αρτεμία μού το επιβεβαίωσε μετά: το Ξίφος των Όφεων ήταν, όντως, που διαπληκτιζόταν με τον Εύανδρο–»

«Ποια είναι η Αρτεμία;» ρωτάω.

«Η Τρίτη Οχιά της Κυρτόπολης,» μου λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Κατάσκοπός μας μέσα στην Ορδή των Όφρων. Παριστάνει τη μισθοφόρο.»

«Έχετε κατασκόπους σας μέσα στην Ορδή;»

«Σε εκπλήσσει;» Φυσά καπνό απ'την άκρη του στόματός της, καπνίζοντας στιλάτα όπως πάντα.

«Να συνεχίσω, Μεγάλη Οφιοκυρά;» ρωτά ο Ιερεμίας.

«Αυτό περιμένουμε.»

Ο Ιερεμίας μάς λέει πως είδε τον Εύανδρο να τσακώνεται με τον Ευάγγελο, το Ξίφος των Όφρων. Να τσακώνεται άγρια. Είχαν βγάλει όπλα, έμοιαζαν στα πρόθυρα να χτυπηθούν. Και κάμποσοι ερπετοειδείς – άποδες, άγριοι, των Ουραίων Δασότοπων – είχαν συγκεντρωθεί εκεί επίσης, κι ο ένας ανάμεσά τους ήταν ο Αρχιερέας του Αρχέγονου Όφρων, ο Κλέαρχος – η Αρτεμία τού το επιβεβαίωσε μετά. Ήταν ο Κλέαρχος. Και ο Φιλημένος διαπληκτίστηκε και μαζί του. «Ήταν φανερό ακόμα και σ'έμένα που κοίταζα από μακριά, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί ακριβώς τσακώνονταν. Η Αρτεμία, όμως, μου είπε ότι ο τσακωμός τους ξεκίνησε – απ'ό,τι άκουσε κι εκείνη από τους άλλους μισθοφόρους – επειδή ο Ευάγγελος διαφώνησε μ'αυτό που είχε κάνει ο Εύανδρος: που είχε τρέξει, δηλαδή, μόνος του και είχε αναποδογυρίσει το όχημα με το ενεργειακό κανόνι. Ο Ευάγγελος δεν το θεωρούσε συνετό και τον επέπληξε. Αλλά ο Φιλημένος δεν δέχτηκε την επίπληξή του, και πρέπει να είχε κι άλλα προηγούμενα μαζί του, απ'ό,τι μου είπε η Αρτεμία. Ο Εύανδρος ήθελε εκείνος να διοικεί την Ορδή των Όφρων, να πάρει την αρχηγία από τον Ευάγγελο.»

Τα Τέκνα ολόγυρά μας αρχίζουν να μουρμουρίζουν μες στην αίθουσα. Ο Αρσένιος γελά ξερά, σαν ν'άκουσε κάτι το αστείο, και η Ευθαλία συρίζει από τους ώμους του.

Ο Ιερεμίας συνεχίζει: «Ο Κλέαρχος πρέπει να προσπάθησε να σταματήσει τον διαπληκτισμό τους, και να βάλει τον Εύανδρο στη θέση του. Όμως ο Εύανδρος δεν είχε σκοπό να υποταχθεί σε κανέναν· ούτε ακόμα και στον Αρχιερέα του Αρχέγονου Όφρων. Και τον σκότωσε—»

«Τι;» κάνω, αληθινά ξαφνιασμένος. «Τι;»

«Ναι, Οφιομαχητή,» επαναλαμβάνει ο Ιερεμίας, «τον σκότωσε. Του διέλυσε το κεφάλι με το τσεκούρι του, εκεί, μπροστά σε όλους—»

Χτυπάω τη γροθιά μου στο τραπέζι, και μια ρωγμή ανοίγει πάνω στο ξύλο, καθώς τινάζομαι όρθιος. «Αυτός ο καταραμένος σαμάνος ήταν δικός μου!» γρυλίζω, προτού το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου τιθασειύσει την οργή μου. Οι πάντες με κοιτάζουν με κάποιο δέος, το λιγότερο.

Ο Αρσένιος γελά ξανά, σαν να ξέρει κάτι, ο διάβολος του Λοκράθου! Και η Ευθαλία παιχνιδίζει τη γλώσσα της, ατενίζοντάς με – και με βλέπει κι εκείνος μέσα από τα μάτια της, προφανώς.

Ο Ιερεμίας μορφάζει, έχοντας κάνει ένα βήμα πίσω καθώς στέκεται αντίκρυ μου· εξαρχής μιλούσε χωρίς νάχει καθίσει, λες και ήταν αγχωμένος να μεταφέρει τα νέα. «Τον σκότωσε, Οφιομαχητή... Είναι νεκρός...» λέει, κομπιάζοντας.

«Με συγχωρείς,» του λέω. «Συνέχισε. Πες μας τι έγινε.» Αλλά δεν κάθομαι ξανά.

«Οι ερπετοειδείς έπεσαν κάτω και τον προσκύνησαν. Τον Εύανδρο. Τους είδα με τα κιάλια μου, μα τη Μεγάλη Κυρά. Πέσανε στη γη, λυγρίζοντας τα σώματά τους, και τον προσκύνησαν, λες και τον έβλεπαν σαν θεό τους. Οι Ηρμάντιοι πανικοβλήθηκαν, προσπάθησαν να του επιτεθούν, αλλά οι ερπετοειδείς τούς χίμησαν, υποστηρίζοντας τον Εύανδρο, ο οποίος είπε ότι τώρα εκείνος θα έπαιρνε την αρχηγία της Ορδής των Όφεων. Και μονομάχησε για λίγο με τον Ευάγγελο. Το Ξίφος των Όφεων είναι καλός ξιφομάχος, όπως λένε οι φήμες—»

«Δεν είναι φήμες,» παρεμβαίνει η Φαρμακερή Βασίλισσα· «είναι γεγονός.»

«—κατάφερε να αντιμετωπίσει τον Φιλημένο για μερικές στιγμές και, μάλιστα, χωρίς να χάσει το σπαθί του. Αλλά, φυσικά, δεν μπορούσε να τον νικήσει. Ο Ευάγγελος σωριάστηκε, και ο Εύανδρος θα τον σκότωνε, νομίζω, αν η Ειρήνη Ηρμάντια, η Ειρήνη του Πολέμου, δεν έμπαινε στη μέση, τότε, για να του μιλήσει. Και η Αρτεμία μού είπε ότι τα συμφώνησαν μεταξύ τους.

»Ο Εύανδρος είναι τώρα αρχηγός της Ορδής των Όφεων, και όχι μόνο αρχηγός. Τον αποκαλούν 'Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας'. Ο ίδιος το ζήτησε. Τους έλεγε ότι είναι ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας, και ότι οι Ηρμάντιοι είναι υπήκοοί του. Οι ερπετοειδείς τον υποστηρίζουν.

»Και θα ερχόμουν νωρίτερα να σας φέρω τα νέα, γιατί αυτά που είπα τώρα τα είδα να συμβαίνουν χτες το πρωί. Αλλά, κατά πρώτον,

περίμενα την Αρτεμία να βρει ευκαιρία για να βγει από την Ορδή και να με συναντήσει, να μιλήσουμε από κοντά. Και, κατά δεύτερον, ήθελα να είμαι εκεί για να δω τι θα γινόταν ως το βράδυ.»

«Και τι έγινε ως το βράδυ;» ρωτά η Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Τίποτα το ίδιο σημαντικό, Μεγάλη Οφιοκυρά. Τα μιάσματα πολιορκούσαν την Ωλμπέρκνη· χτυπούσαν τα τείχη της με μεγάλα όπλα μακρινής εμβέλειας. Δεν επιχείρησαν έφοδο όσο παρακολουθούσα. Και σήμερα το πρωί ήρθα ολοταχώς για να σας αναφέρω ό,τι συνέβη.»

«Σ’ευχαριστούμε, Ιερεμία,» λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Κάθισε, μη στέκεσαι άλλο. Ξεκουράσου.»

Ο Ιερεμίας τής κάνει την υπόκλιση του φιδιού, και κάθεται. Ένα άλλο Τέκνο – Ασημίνα είναι το όνομά της, αν δε λαθεύω – του φέρνει μια κούπα γαλανό κρασί, ενώ τριγύρω οι υπόλοιποι μουρμουρίζουν.

«Δε φαίνεται, πάντως, να άλλαξε τίποτα,» λέει ο Ελευθέριος, «τώρα που αυτός ο Εύανδρος πήρε την αρχηγία της Ορδής. Εξακολουθούν να πολιορκούν την Ωλμπέρκνη όπως και πριν—»

«Τα πάντα άλλαξαν!» διαφωνεί ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. «Ένας Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς ανακηρύχτηκε Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας.»

«Από ποιον, ιερέα; Από τον εαυτό του;»

«Φιλημένος είναι. Από ποιον άλλο χρειάζεται να ανακηρυχτεί, νομίζεις;»

«Το μιάσμα!» αναφωνεί ο Νικόλαος. «Πρέπει να του δώσουμε τέλος, Μεγάλη Οφιοκυρά, προτού τα πράγματα χειροτερέψουν.»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα είναι έτοιμη να μιλήσει, μα δεν προλαβαίνει· μια άλλη φωνή ακούγεται καθώς δυο άντρες περνάνε ανάμεσα από τους υπόλοιπους:

«Σε ακολούθησαν! Ήσουν απρόσεχτος! Σε ακολούθησαν.»

Στρέφομαι και τους κοιτάζω. Αυτός που μίλησε είναι ο Ιάκωβος, ο ταυτογενής του Νηρέα, ο οποίος είχε έρθει κοντά μας πιο πριν, ενόσω η Διονυσία κουβέντιαζε με τον Κλεάνθη.

«Όχι!» αναφωνεί ο Ιερεμίας καθώς τινάζεται όρθιος. «Κανείς δε μ’ακολούθησε!»

«Τους πιάσαμε και τους δύο,» του λέει το άλλο Τέκνο που ήρθε μαζί με τον Ιάκωβο.

«Τον έναν, ουσιαστικά,» διευκρινίζει ο Ιάκωβος. «Ο δεύτερος είναι νεκρός. Έκαναν ν'ανοίξουν την καταπακτή του άντρου—»

«Δεν είναι δυνατόν!» φωνάζει πάλι ο Ιερεμίας. «Κανείς δεν μ'ακολουθούσε – είμαι σίγουρος!»

«Φέρτε τους εδώ,» προστάζει η Φαρμακερή Βασίλισσα, έχοντας τώρα κι εκείνη σηκωθεί από τη θέση της, όπως και πολλοί άλλοι που πριν κάθονταν. Εγώ ήμουν όρθιος, ούτως ή άλλως. «Φέρτε τους εδώ. Τώρα!»

«Και τον νεκρό;» ρωτά ο Ιάκωβος.

«Και τον νεκρό.»

Αμέσως τους έχουμε ανάμεσά μας. Ο νεκρός είναι ένας γαλανόδερμος, πλατύσωμος άντρας με μακριά μαύρα μαλλιά και γένια. Καρφωμένος από ένα βέλος στην πλάτη και δύο στο στήθος. Ο ζωντανός είναι πρασινόδερμος (σπάνιο ακόμα κι εδώ, στην Υπερυδάτια) και πρασινομάλλης. Γενειοφόρος κι αυτός αλλά με μαλλιά πιο κοντά. Ένα βέλος είναι καρφωμένο στην αριστερή του κνήμη, ένα άλλο στον δεξή του πήχη. Παραπατά καθώς τα Τέκνα τον τραβάνε ανάμεσά τους. Τα μάτια του είναι γουρλωμένα· μοιάζει τρομοκρατημένος. Αίμα κυλά από την άκρη του στόματός του κι από τη μύτη του, μουλιάζοντας τα γένια του. Είναι ντυμένος σαν κυνηγός, παρατηρώ, ή... σαν ανιχνευτής. Το ίδιο κι ο νεκρός. Δε φαίνεται νάχουν κανένα σύμβολο επάνω τους, τίποτα που να τους αναγνωρίζει.

«Είχαν και δυο δίκυκλα,» λέει ο Ιάκωβος. «Τα φέραμε κάτω κι αυτά, Μεγάλη Οφιοκυρά. Θα μας χρειαστούν στο μέλλον, αναμφίβολα.»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα νεύει, εγκρίνοντας. Ύστερα στρέφει το βλέμμα της στον αιχμάλωτο. «Ποιος είσαι; Γιατί ακολουθούσες τον άνθρωπό μας;»

«Κυνηγός είμαι,» λέει ξέπνοα ο άντρας. «Περνούσαμε... μας τόξεψαν. Δεν είχαμε πειράξει κανέναν. Σκότωσαν τον σύντροφό μου.»

«Προσπαθούσαν ν'ανοίξουν την καταπακτή, Μεγάλη Οφιοκυρά,» επαναλαμβάνει ο Ιάκωβος.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα τινάζεται ξαφνικά σαν Ρινέα γάτα, αρπάζει τον αιχμάλωτο από τα μαλλιά, με το ένα χέρι, ενώ το πόδι της τον κλωτσά πίσω απ'το γόνατο, και τον ρίχνει πάνω σ'ένα τραπέζι σκορπίζοντας πράγματα στο πάτωμα. Το ένα χέρι της εξακολουθεί να κρατά τα μαλλιά του· το άλλο βάζει μια λεπίδα στον λαιμό του. Είναι η πρώτη

φορά που βλέπω την παλιά μου φίλη, την Πράσινη Κρίνη, να δρα έτσι... και δεν εκπλήσσομαι καθόλου.

«Ποιος είσαι, σε ρώτησα!» φωνάζει στον αιχμάλωτο. «Τι έκανες εδώ;»

«Αλήθεια! Αλήθεια! Κυνηγός είμαι!»

«Δεν είσαι κυνηγός. Δεν έρχονται κυνηγοί σε τούτα τα μέρη. Και οι κυνηγοί ψάχνουν για ζώα, όχι για καταπακτές κρυμμένες μες στη βλάστηση.»

«Ακολουθούσαν τον Ιερεμία, Μεγάλη Οφιοκυρά,» λέει ένα από τα Τέκνα που έφεραν τον αιχμάλωτο και τον νεκρό. «Πλησίασαν την καταπακτή επειδή κοίταζαν στο έδαφος για τα ίχνη του δίκυκλού του.»

Ο αιχμάλωτος είναι τρομοκρατημένος. «Όχι! Όχι, κάνετε λάθος! Δεν είμαστε κατάσκοποι!»

«Κόψτε του το ένα χέρι,» προστάζει η Φαρμακερή Βασίλισσα, ενώ ακόμα τον κρατά κολλημένο στο τραπέζι – «αυτό με το βέλος επάνω. Δε θα του χρειαστεί άλλο.»

«Όχι!» ουρλιάζει ο αιχμάλωτος. «Όχι!» καθώς ο Ελευθέριος τού αρπάζει το δεξί χέρι και το κρατά τεντωμένο, και πιεσμένο στο ξύλο του τραπεζιού.

Ο Λεωνίδας πιάνει ένα τσεκούρι και πλησιάζει, υψώνοντάς το.

«ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΧΙΙΙ!» ουρλιάζει ο αιχμάλωτος και τραντάζεται· η λεπίδα της Βασίλισσας γδέρνει τον λαιμό του, γεμίζοντάς τον αίματα.

«Ποιος είσαι;» τον ρωτά η Ευτυχία. «Γιατί ήρθες εδώ;» Και τώρα πλέον δεν διακρίνω καμιά, καμιά, ομοιότητα με την Πράσινη Κρίνη. Αν την έβλεπα έτσι για πρώτη φορά ανάμεσα στα Τέκνα, ίσως και να μην την αναγνώριζα.

«Αφήστε με να φύγω, σας παρακαλώ,» λέει ο άντρας. «Σας ικετεύω. Δεν ξέρω ποιοι είστε, δεν—»

«Κόψτε του το χέρι και καυτηριάστε το τραύμα,» προστάζει η Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Όχι! ΟΧΙ ΟΧΙ ΟΧΙ!» Ο αιχμάλωτος τραντάζεται ξανά ενώ εκείνη κι ο Ελευθέριος τον κρατάνε κάτω αλύπητα.

Ο Λεωνίδας υψώνει το τσεκούρι.

Ο αιχμάλωτος έχει κατουρηθεί· είναι καταφανές από τον λεκέ στη μπροστινή μεριά του παντελονιού του. «Ανιχνευτής είμαι,» φωνάζει. «Ανιχνευτής της Ορδής των Όφεων! Ανιχνευτής!»

Η Βασίλισσα κάνει νόημα στον Λεωνίδα να περιμένει, κι εκείνος κατεβάζει το τσεκούρι. Κανείς τους δεν φαίνεται να εκπλήσσεται από τα λόγια του αιχμαλώτου. Ούτε εγώ εκπλήσσομαι. Τι άλλο θα μπορούσε να ήταν, μα την Έχιδνα; Κανένας τυχαίος; Αποκλείεται.

Το μόνο άλλο που ίσως θα μπορούσε να ήταν είναι ακόλουθος του Λοκράθου, κάποιος από τους γυρίνους του Δαμιανού. Αλλά μάλλον αυτοί έχουν προ πολλού εγκαταλείψει τούτα τα μέρη.

«Και πώς έφτασες εδώ;» ρωτά η Βασίλισσα τον αιχμάλωτο. «Άρχισε να μιλάς όσο έχεις ακόμα γλώσσα. Και χέρι.»

«...Ναι,» αποκρίνεται εκείνος. «Ναι, θα σας πω. Θα σας πω... Μας έστειλαν, εμένα και τον Γεώργιο, ν'ακολουθήσουμε τον κατάσκοπο. Ο Άρχοντας Στέργιος τον είχε δει, τον είχε προσέξει με τα κιάλια του, νάναι πάνω σε μια πλαγιά—»

«Ο Στέργιος Ηρμάντιος;»

«Ναι, αυτός.»

«Συνέχισε.» Η Φαρμακερή Βασίλισσα δεν έχει πάρει ακόμα τη λεπίδα της από τον λαιμό του, ούτε τη γροθιά της από τα μαλλιά του. Και ο Ελευθέριος δεν έχει ελευθερώσει το χέρι του· το κρατά κολλημένο στο τραπέζι, ενώ ο Λεωνίδας είναι κοντά. Αυτός και το τσεκούρι του.

Ο αιχμάλωτος ανασαίνει γρήγορα, σπασμωδικά. «Μας πρόσταξε να τον ακολουθήσουμε, γιατί τον είδε να φεύγει. Μας είπε δείτε πού θα πάει, μάθετε ποιος τον έστειλε, από πού έρχεται. Και πήγαμε πίσω του, με τα δίκυκλά μας. Τον κατασκοπεύαμε από μακριά, από τα ίχνη του δικού του δίκυκλου. Και ήταν καλός, φαινόταν έμπειρος στο πώς ταξίδευε μες στα βουνά, και πήγαινε από μονοπάτια που εμείς δε γνωρίζαμε – άνθρωποι της Ουράς είμαστε.»

«Αδύνατον ν'ακολουθήσαν τα ίχνη μου!» λέει ο Ιερεμίας. «Είναι πολύ δύσκολο ν'ακολουθήσεις τα ίχνη δίκυκλου αποκεί πέρα.»

«Άνθρωποι της Ουράς, είπες;» ρωτά η Βασίλισσα τον αιχμάλωτο. «Τι ήσασταν προτού μπειτε στην Ορδή; Κυνηγοί στους Ουραίους Δασότοπους;»

«Ναι, ναι...»

«Καλοί κυνηγοί και καλοί ιχνηλάτες, όπως φαίνεται... Πώς σε λένε;»

«Κλεόβουλο, κυρά. Βλέπεις, σου λέω ό,τι θες να μάθεις. Μη με σκοτώσετε—»

«Να εύχεσαι να μη σε κόψουμε κομμάτια, μιάσμα!» του λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα. «Πες μας τι κάνατε μετά. Πώς φτάσατε εδώ;»

«Σ'απάντησα: ακολουθήσαμε τα ίχνη του. Ναι, ήταν δύσκολο. Άλλοι δε θα τα κατάφεραν· αλλά είμαστε καλοί, όπως είπες, εγώ κι ο Γεώργιος, γι'αυτό μάς έστειλε ο Άρχοντας Στέργιος. Φτάσαμε σ'ένα μέρος όπου τα ίχνη σταματούσαν, χάνονταν, λες κι αυτός π'ακολουθούσαμε νάχε εξαφανιστεί... ή λες και είχε πάει κάτω. Έτσι βρήκαμε την καταπακτή, και μας επιτέθηκαν από τη βλάστηση. Μας έριξαν με τόξα... Μη με σκοτώσετε. Σας είπα τα πάντα. Σας τα είπα όλα. Δεν ξέρω ποιοι είστε. Δεν ξέρω!»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα τού σκίζει τον λαιμό με τη λεπίδα της, ενώ τραβώντας τον από τα μαλλιά με το άλλο χέρι, τον ρίχνει στο πάτωμα, αφήνοντάς τον να πεθάνει εκεί. Αν, όταν ήμουν κουρσάρος στη Σκιάπολη, μου έλεγες ότι θα έβλεπα την Πράσινη Κρίνη να το κάνει αυτό, θα γελούσα, δεν θα το πίστευα. Και τώρα δεν είναι μόνο ότι το κάνει· είναι ότι το κάνει όπως θα έσφαζες ένα κοτόπουλο.

Σκουπίζει το λιγνό ξιφίδιό της μ'ένα μαύρο μαντήλι και το θηκαρώνει πάλι στο θηκάρι επάνω στον αριστερό της βραχίονα. Τα Τέκνα μιλάνε ολόγυρά μας, όλα μαζί. Τα μιάσματα βρήκαν το άντρο τους – το άντρο της Βασίλισσας! Ανησυχία επικρατεί.

«Δε βρήκαν τίποτα!» τους λέει η Φαρμακερή Βασίλισσα, και οι φωνές καταλαγιάζουν κάπως. «Δε βρήκαν τίποτα. Αυτοί οι δυο δεν έφυγαν ζωντανοί. Και δεν είχαν άλλους μαζί τους—»

«Δεν είδαμε άλλους, Μεγάλη Οφιοκυρά,» επιβεβαιώνει ο Ιάκωβος.

«Αφού δεν επέστρεψαν στην Ορδή των Όφρων, οι Ηρμάντιοι δεν ξέρουν πού είναι η θέση του άντρου μας. Δεν ξέρουν καν ποιος μπορεί να ήταν ο Ιερεμιάς. Ίσως να υποθέτουν ότι ήταν κάποιος κατάσκοπος από την Ιλφόνη, ή άνθρωπος της 'επίσημης' θρησκείας της Έχιδνας.»

«Ή Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου,» προσθέτω. Και στρέφονται και με κοιτάζουν, σιωπηλοί τώρα, προς στιγμή.

Μετά, η Βασίλισσα λέει: «Ναι, ίσως· αλλά, και πάλι, μια υπόθεση μονάχα. Δε μπορεί να γνωρίζουν πού είναι το άντρο μας. Ούτε καν τη γενική του κατεύθυνση.»

«Πράγματι,» συμφωνώ, κρατώντας μακριά την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Αναρωτιέμαι, όμως, πώς ο Στέργιος

Ηρμάντιος πρόσεξε τον Ιερεμία.» Τον κοιτάζω. «Δεν ήσουν καλά κρυμμένος;»

«Δε θα μπορούσα να ήμουν κρυμμένος καλύτερα, Οφιομαχητή.»

«Την Αρτεμία πότε τη συνάντησες; Σήμερα το πρωί, ή χτες το βράδυ;»

«Σήμερα. Λίγο πριν από την αυγή.»

«Το αποκλείεις να την παρακολούθησαν και να σας είδαν μαζί;»

Συνοφρυώνεται. «Είναι προσεχτική. Πολύ προσεχτική.»

«Εννοείται. Αλλά και οι Ηρμάντιοι επίσης, όπως φαίνεται.»

«Πού θες να καταλήξεις;» με ρωτά η Φαρμακερή Βασίλισσα.

«Ότι αυτή η Αρτεμία ίσως να βρίσκεται τώρα σε κίνδυνο.»

Οφιοβασιλέας:

Η Αρσενία δεν έχει χάσει τον ενθουσιασμό της μαζί μου. Αν μη τι άλλο, είναι ίσως πιο ενθουσιώδης στις ερωτοτροπίες της. Νομίζω πως της αρέσει να είναι στο πλευρό του Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας. Λικνίζεται τώρα σαν λευκή φλόγα από πάνω μου, ενώ είμαι ξαπλωμένος στο χαλί της σκηνής μου και τα χέρια μου σφίγγουν ένα βαρύ κομμάτι ξύλο πίσω από το κεφάλι μου. Απαραίτητο για να μην τη σκοτώσω. Αν την άγγιζα, θα τη συνέθλιβα χωρίς να το θέλω, όπως έχει συμβεί και στο παρελθόν. Σκότωνα κάθε γυναίκα που καβαλούσα... μέχρι που συνάντησα την Αρσενία. Ο Πατέρας μου με είχε προειδοποιήσει ότι δεν μπορούσα να τη σκοτώσω· είναι του Παλιού Οίκου, δεν είναι οποιαδήποτε. Τα χέρια μου, λοιπόν, δεν πρέπει νάναι επάνω της· αν είναι επάνω της θα την τσακίσουν προτού μπορέσω να τα σταματήσω. Είναι η ιερή οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας, που καίει μέσα μου!

Η Αρσενία αναστενάζει βαθιά και κάνει το κεφάλι πίσω· τα στήθη της κρέμονται μπροστά στο πρόσωπό μου, γλείφω τη θηλή του ενός, ρουφάω τη θηλή του άλλου – προσπαθώντας να μην τα δαγκώσω, γιατί, αν τα δαγκώσω, θα τα ξεσκίσω σαν τον λύκο που ξεσκίζει το θήραμά του. Η Αρσενία κραυγάζει – και ξανά – και ξανά· και τα στήθη της απομακρύνονται απ'το πρόσωπό μου ξαφνικά, το σώμα της τραντάζεται. Και το δικό μου επίσης, τινάζοντας φωτιά μέσα της.

Τα χέρια μου σπάνε το χοντρό ξύλο πίσω απ'το κεφάλι μου.

Η Αρσενία βαριανασαίνει τώρα από πάνω μου, με το λευκόδερμο σώμα της να γυαλίζει απ'τον ιδρώτα. Το εσωτερικό της σκηνής μου

είναι σαν καμίνι μες στον χειμώνα, και όχι μόνο εξαιτίας της ενεργειακής θερμάστρας.

Η Αρσενία ξαπλώνει πλάι μου, αποκαμωμένη. Το πουλί μου είναι ακόμα αγριεμένο· θα την άφηνα να με καβαλήσει κι άλλο άμα ήθελε. Αλλά θα της ζητούσα πρώτα να μου δώσει ένα καινούργιο κομμάτι ξύλο· ετούτο δω έχει γίνει θρύψαλα μες στα χέρια μου. Τα πετάω παραδίπλα. Ο Κατάσκοπος κι ο Καταστροφέας συρίζουν, ενοχλημένοι, καθώς τα θραύσματα καταλήγουν κοντά τους. Ο δενδρόφης τυλιγμένος γύρω από τον ψηλόσαυρο, καθισμένοι εκεί, στη γωνία της σκηνής μου, σαν κι αυτοί να ερωτοτροπούν. Αλλά είναι κι οι δύο αρσενικοί, εκτός του ότι οι σαύρες δεν αναπαράγονται με τα φίδια. Είναι καλοί φίλοι πια, οι δυο τους· σύντροφοί μου από παλιά.

Έξω από τη σκηνή μου, ακούω τον βρόντο των πολεμικών μηχανών. Από χτες το πρωί που πήρα – όπως έπρεπε – την αρχηγία της Ορδής των Όφεων, χτυπάμε τα τείχη της Ωλμπέρκνης με τα μεγάλα όπλα μας – καταπέλτες, γιγαντοβαλλίστρες, κανόνια. Δεν έχουμε ακόμα επιχειρήσει έφοδο στα τείχη ή σε κάποια από τις πύλες, αλλά ούτε έχουμε πάψει καθόλου να σφυροκοπάμε την πόλη. Ακολουθώ το αρχικό σχέδιο του Ευάγγελου, του Ξίφους των Όφεων. Τον άφησα να ζήσει, γιατί δεν τον θεωρώ πραγματικά εχθρό μου. Ήταν απλώς μπερδεμένος· δεν ήξερε ποια είναι η θέση του, ποιος είναι ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας. Τώρα ξέρει. Και τον έχω κρατήσει ως Στρατηγό μου. Μπορεί να μου προτείνει, και μόνο να μου προτείνει.

Οι Ηρμάντιοι φαίνονται καλοί υπήκοοι. Ο Πατέρας μου δεν είχε δίκιο γι'αυτούς (ήταν παραπλανημένος και κατέληξε, δυστυχώς, προδότης και νεκρός): Η δουλειά μας δεν είναι να προστατεύουμε τον Παλιό Οίκο. Η δουλειά του Παλιού Οίκου είναι να μας υπηρετεί. Εμένα και τους Γόνους των Δασότοπων. Εγώ είμαι η Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας επάνω στην Ιχθυδάτια· και είμαι εδώ.

Η Αρσενία γυρίζει στο πλάι, στηρίζοντας το κεφάλι της στο ένα χέρι, και με κοιτάζει υπομειδώντας. Ναι, νομίζω πως της αρέσει να είναι δίπλα στον Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας. Οι άλλοι του Οίκου της έχουν αρχίσει να της δίνουν σημασία.

«Τι είναι, οχιά μου;» τη ρωτάω, αγγίζοντας το σαγόνι της.

«Είπες ότι απόψε θα επιτεθούμε στα τείχη της Ωλμπέρκνης...» Τα μάτια της γυαλίζουν.

«Ναι, θα επιτεθούμε. Και όσοι αμφιβάλλουν θα δουν.» Ο Ευάγγελος Ηρμάντιος, δηλαδή, και η αδελφή του, η Ειρήνη. Αυτοί είναι που, κυρίως, αμφιβάλλουν. Θεωρούν ότι δεν είναι καλή ιδέα να επιχειρήσουμε επίθεση από τώρα· θεωρούν ότι πρέπει να συνεχίσουμε να σφυροκοπάμε την Ωλμπέρκνη καμιά, δυο μέρες ακόμα. Κάνουν λάθος. Το αισθάνομαι. Η οργή μου βράζει μέσα μου. Η υπομονή μου έχει τελειώσει μ'αυτά τα καταραμένα τείχη· θα γκρεμιστούν. Και ο Άρχοντας Βάιος Οστινάλτης θα μάθει ότι κανείς δεν αντιστέκεται στον Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας, και κανείς δεν συμμαχεί με τους εχθρούς του, όπως την Κόρη της Μελκάρνια. Σήμερα το πρωί, έβαλα άνθρωπο να του ανακοινώσει, με τηλεβόα, ποιος είναι εδώ – εγώ, ο Εύανδρος, Εκλεκτός της Έχιδνας και Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας – και τι τον προστάζω να κάνει: ν'ανοίξει τις πύλες της πόλης του και να μας αφήσει να μπορούμε. Να υποταχθεί σ'εμένα, όπως οφείλει. Είμαι ο Άρχοντάς του.

Αλλά με αγνόησε· δεν έδωσε καν απάντηση, παρότι ο άνθρωπός μου επανέλαβε δύο φορές την προσταγή μου. Ο Βάιος Οστινάλτης θα μετανιώσει για την ανυπακοή του. Είμαι εδώ, και φέρνω την Ιερή Οργή της Έχιδνας στην πόλη του!

Ρώτησα τους Ηρμάντιους πόσες από αυτές τις «οργανικές στολές άλματος» έχουν. Δεν ήξερα παλιότερα ότι υπήρχαν τέτοιες· δεν είχα ξαναδεί οργανικές στολές μέχρι που μπήκα στην Ορδή των Όφρων. Οι οργανικές στολές ενδυνάμωσης είναι άχρηστες για εμένα· δοκίμασα μία και γέλασα: δεν με έκανε πιο δυνατό – δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα κομμάτι άθλιο ύφασμα! Το έσκισα, ελευθερώνοντας το σώμα μου από αυτό. (Και η Ειρήνη με κοίταζε με δυσaréσκεια, νομίζω. Θεωρούν τις οργανικές στολές πολύτιμες. Αλλά τίποτα δεν είναι «πολύτιμο» για εμένα!) Οι άλλες, όμως, οργανικές στολές είναι χρήσιμες, έχω παρατηρήσει. Με τη στολή άλματος έκανα, πραγματικά, πολύ ψηλά πηδήματα. Ήταν σαν το έδαφος να μη με τραβούσε κάτω με τη συνηθισμένη του δύναμη.

Φορώντας οργανική στολή άλματος μπορείς να πηδήσεις ως τις επάλξεις των τειχών της Ωλμπέρκνης, άνετα.

Ρώτησα, λοιπόν, σήμερα το πρωί, τους Ηρμάντιους πόσες τέτοιες έχουν. Με ρώτησαν τι είχα στο μυαλό μου. Τους είπα πως, όταν ο Βασιλιάς τους τους κάνει μια ερώτηση, περιμένει απάντηση – αμέσως – όχι άλλη ερώτηση. Και τότε, όντως, απάντηση μού έδωσαν. Είκοσι, μου είπαν. Ο στρατός έχει είκοσι οργανικές στολές.

«Μόνο; Αν μου λέτε ψέματα,» τους προειδοποίησα, «θα γνωρίσετε την οργή της Μεγάλης Κυράς!»

«Δεν έχουμε παραπάνω,» με διαβεβαίωσε η Ειρήνη του Πολέμου. «Μόνο είκοσι. Οι οργανικές στολές είναι σπάνιες... Μεγαλειότατε.» Ακόμα δεν έχουν συνηθίσει να με αποκαλούν σωστά, ακόμα κομπιάζουν. Αλλά θα μάθουν... «Είναι δύσκολο να κατασκευαστούν, η προσφορά είναι μικρή, και πωλούνται ακριβά.»

«Ερπετοειδείς μπορούν να τις φορέσουν;»

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω αν θα έχουν τα ίδια αποτελέσματα επάνω τους όπως στους ανθρώπους. Κάποιος μάγος μόνο, που ασχολείται μ'αυτά, ίσως μπορούσε να μας απαντήσει!»

«Φέρτε, τότε, έναν μάγο εδώ,» πρόσταξα.

«Ούτως ή άλλως, για να τις φορέσουν οι ερπετοειδείς, πρέπει να έχουν δύο πόδια. Και οι Ουραίοι είναι όλοι άποδες, Μεγαλειότατε.»

«Είπα – φέρτε εδώ έναν μάγο.»

Έφεραν τρεις. Δύο μάγους και μία μάγισσα. Μπήκαν στη σκηνή διοίκησης κοιτάζοντάς με με κάποιο φόβο, νομίζω. Τους είπα: «Τι φοβάστε; Κάνετε κάτι για να πιστεύετε ότι η οργή της Μεγάλης Κυράς θα πέσει επάνω σας;»

Φυσικά μού απάντησαν όχι, και με ρώτησαν τι θα επιθυμούσε ο Μεγαλειότατος από αυτούς. Ζήτησα να μάθω αν οι ερπετοειδείς μπορούν να φορέσουν οργανικές στολές. Μου είπαν ότι δεν είναι βέβαιοι· δεν είχαν ακούσει κάτι τέτοιο να έχει δοκιμαστεί μέχρι στιγμής. Αλλά, ούτως ή άλλως, έπρεπε κανείς να έχει δύο πόδια για να τις φορέσει...

Τα ίδια που έλεγε κι η Ειρήνη Ηρμάντια... «Δε μπορείτε να τις φτιάξετε έτσι ώστε να μη χρειάζεται να έχουν πόδια; Να πιάνουν μόνο το σώμα και μέρος της ουράς;»

Μου αποκρίθηκαν ότι δεν ήταν σίγουροι αν αυτό θα λειτουργούσε. Για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο – αν μπορούσε να επιτευχθεί – έπρεπε να γίνουν δοκιμές. Ήταν μια ολόκληρη διαδικασία, όχι απλά θέμα τού να

κόψεις τα πόδια από μια στολή. Αν τις έκοβες τα πόδια θα έπαυε να λειτουργεί. Ειδικά οι οργανικές στολές άλματος βασίζονται πολύ στα πόδια—

«Εξαφανιστείτε από μπροστά μου!» τους πρόσταξα. «Φύγετε!» Και το τσεκούρι μου έσπασε το τραπέζι.

Οι μάγοι βγήκαν απ'τη σκηνή διοίκησης σαν να είχαν ξαφνικά ντυθεί με οργανικές στολές άλματος.

«Τι έχεις στο μυαλό σου για τις οργανικές στολές;» με ρώτησε ο Ευάγγελος. «Τι θέλεις να κάνεις;»

«Ξεχνάς ξανά σε ποιον αναφέρεσαι;» Τον έδειξα με το τσεκούρι μου.

Δεν φάνηκε να φοβάται, αλλά πρόσθεσε: «Μεγαλειότατε,» κλίνοντας ελαφρώς το κεφάλι. Τα γκρίζα μάτια του ήταν σκοτεινά και στενεμένα.

Το καταλαβαίνω πως ακόμα δεν έχει συνειδητοποιήσει πλήρως τη θέση του. Αλλά η ώρα δεν θ'αργήσει να έρθει. Κι αν δεν έρθει, τον λυπάμαι. Η οργή της Μεγάλης Κυράς θα τον βρει.

Τους εξήγησα τι ήθελα τις οργανικές στολές: για να τις φορέσουμε και να πηδήσουμε στις επάλξεις των τειχών της Ωλμπέρκνης. «Θα κάνω ό,τι έκανε ο Προδότης στη Σαλντέρια. Θα τους σκοτώσω όλους και θ'ανοίξω τις πύλες.»

Μου είπαν ότι δεν το θεωρούσαν συνετό ο Οφιοβασιλέας ο ίδιος να συμμετάσχει στην επίθεση.

«Αν όχι εκείνος που καίει η Ιερή Οργή της Έχιδνας μέσα του, τότε ποιος;» τους είπα. «Εγώ θα πάω, και θα ήθελα να πάρω μαζί μου Γόνους των Δασότοπων. Αλλά, αφού αυτό δεν γίνεται, θα πάρω τους καλύτερους μαχητές σας.»

Μου πρότειναν να περιμένω. Είπαν ότι δεν ήταν ακόμα καιρός να επιτεθούμε στα τείχη.

Διαφώνησα. Τώρα ήταν η ώρα. Απόψε. Κι εκεί η κουβέντα τελείωσε για το θέμα. Κι αναρωτιέμαι αν κάποιοι ανόητοι ανάμεσά τους (ο ίδιος ο Ευάγγελος, ίσως;) ελπίζουν ότι μπορεί να σκοτωθώ σ'αυτή την επίθεση. Δεν πρόκειται να σκοτωθώ. Θα τους σκοτώσω όλους, και θα δει ο Βάιος Οστινάλης ποιο είναι το τίμημα τού να αγνοείς τον Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας!

Η Αρσενία μού λέει τώρα: «Εγώ δεν αμφιβάλλω, Εύανδρε. Δεν αμφιβάλλω ότι θ'ανοίξεις τις πύλες της Ωλμπέρκνης απόψε. Και θέλω να είμαι στο πλευρό σου. Μία από τις στολές θα τη φορέσω εγώ.» Τα γκρίζα μάτια της – που μοιάζουν με του Ευάγγελου – γυαλίζουν.

Κανείς άλλος από τους Ηρμάντιους δεν πρότεινε να μ'ακολουθήσει στα τείχη. Θα μπορούσα να είχα προστάξει, βέβαια, όποιον ήθελα· αλλά αυτό θα ήταν ανόητο. Δε χρειάζομαι πλάι μου όσους δεν είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν. Οι απρόθυμοι και οι δειλοί δεν μάχονται καλά. Κι απόψε θα πάρω μαζί μου μόνο τους καλύτερους μαχητές της Οργής των Όφρων. Τους καλύτερους από τους ανθρώπους, τουλάχιστον· γιατί οι πραγματικά καλύτεροι είναι οι αλλόμορφοι αδελφοί μου, οι Γόνοι των Δασότοπων, τα παιδιά της Υπέρτατης Βασίλισσας.

«Να έρθεις,» λέω στην Αρσενία, και το χέρι μου αγγίζει τα πλευρά της, τα διατρέχει, από τον γοφό ως τη μασχάλη. Την αισθάνομαι να ριγεί κάτω από την παλάμη και τα δάχτυλά μου. «Να έρθεις. Θα λάβεις μέρος της δόξας όσων θα με ακολουθήσουν· και περισσότερη δόξα από αυτούς.»

Έβαλα τους διοικητές του στρατεύματος να ρωτήσουν ποιοι θα ήταν πρόθυμοι να φορέσουν οργανικές στολές άλματος και να πηδήσουν μαζί μου στα τείχη απόψε. Και ως το μεσημέρι είχαν μαζευτεί δεκαεννιά άνθρωποι – δεκαπέντε άντρες, τέσσερις γυναίκες. Τους κοίταξα συγκεντρωμένους έξω απ'τη σκηνή διοίκησης, και μου φαίνονταν όλοι ή πολύ τρελοί ή πολύ πιστοί στον Αρχέγονο Όφι.

«Γνωρίζετε ποιος είμαι;» τους ρώτησα.

«Φυσικά!» είπε ένας, έντονα.

«Ποιος;»

«Ο Εύανδρος, ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας!»

«Δείξτε το, τότε.»

Κι όλοι τους γονάτισαν μπροστά μου, στο ένα γόνατο, στηρίζοντας τα χέρια τους στα όπλα τους που ακουμπούσαν στη γη.

Ναι, αυτοί πρέπει να με υπηρετήσουν καλά, σκέφτηκα. Αλλά ήθελα να είμαι σίγουρος. Τους ρώτησα αν καταλάβαιναν τι ακριβώς θα κάνουμε όταν νυχτώσει. Τους ρώτησα αν πίστευαν τους εαυτούς τους αρκετά ικανούς για να πολεμήσουν επάνω στις επάλξεις της Ωλμπέρκνης μαζί του – εναντίον αναρίθμητων αντιπάλων. Αυτή, τους είπα, ήταν η

τελευταία τους ευκαιρία να φύγουν. Δε θα το θεωρούσα δειλία, ούτε προδοσία. «Θέλω στο πλευρό μου μόνο τους πιο δυνατούς!»

Κανείς τους δεν έφυγε. Ακολουθούμε τον Οφιοβασιλέα, είπαν ο ένας μετά τον άλλο.

«Θ' αποδείξετε απόψε, λοιπόν, την αξία σας κάτω από το βλέμμα της Υπέρτατης Βασίλισσας. Κι αν φανείτε όντως άξιοι, θα ονομαστείτε Γόνοι του Όφεως· γιατί θα το έχετε κερδίσει.»

Και η Αρσενία θέλει τώρα να πάρει τη θέση ενός από αυτούς. «Ποιον θα δώξεις,» με ρωτά, «για να φορέσω τη στολή του;» Χωρίς οργανική στολή άλματος, φυσικά, δεν μπορεί να μας ακολουθήσει.

«Δεν είμαι σίγουρος,» αποκρίνομαι, «αλλά ένας τους θα φύγει.»

Μια φωνή ηχεί έξω από τη σκηνή μου: «Οφιοβασιλέα! Επισκέπτης!» Στη γλώσσα των ερπετοειδών. Ο ένας από τους φρουρούς.

Η Αρσενία, μην καταλαβαίνοντας λέξη, συνοφρυώνεται.

Σηκώνομαι από το χαλί, γυμνός ακόμα. «Ποιος;» φωνάζω, κι εγώ στη γλώσσα των ερπετοειδών.

«Ο Στέργιος Ηρμάντιος, Οφιοβασιλέα. Λέει πως είναι σημαντικό.» Οι φρουροί μπορούν να επικοινωνήσουν με τους ανθρώπους, αν και δεν μιλάνε καθόλου καλά τη λαλιά τους.

Πάνω το παντελόνι μου και το φοράω. Το μοναδικό ρούχο που βάζω· το υπόλοιπο σώμα μου είναι ντυμένο μόνο με την ιερή πανοπλία, κι αυτή είναι αρκετή. Την έφτιαξε ο Πατέρας μου – προτού καταλήξει προδότης. Θα μπορούσε να ήταν πιο συνετός, και να κυβερνούσε στο πλευρό μου.

Η Αρσενία ντύνεται επίσης, βιαστικά – πουκάμισο, παντελόνι. Έχει συμπεράνει ότι κάποιος έρχεται, αν και δεν καταλαβαίνει τίποτα απ' αυτά που λέω με τον αλλόμορφο αδελφό μου.

Φωνάζω στον φρουρό: «Να περάσει!»

Η κουρτίνα της εισόδου παραμερίζει, και ο Στέργιος Ηρμάντιος μπαίνει – θεός του Ευάγγελου και της Ειρήνης, λευκόδερμος όπως αυτοί· αλλά, κατά τα άλλα, δεν τους μοιάζει. Τα μαλλιά του είναι πυρόξανθα, όχι μαύρα. Τα μάτια του πράσινα, και γύρω τους ζωγραφισμένοι μαύροι ελλειψοειδείς κύκλοι – όπως κάνουν όλοι οι Ηρμάντιοι στο πρόσωπό τους. Τα Μάτια των Όφρων. Και η Αρσενία, φυσικά, είναι

βαμμένη έτσι τώρα. Το βλέπουν περίπου όπως βλέπω εγώ την ιερή πα-
νοπλία μου, υποθέτω. Αλλά δεν μπορεί να έχει την ίδια δύναμη.

«Τι συμβαίνει;» ρωτάω τον Στέργιο – μιλώντας στη λαλιά των ανθρώ-
πων, ασφαλώς.

«Κάτι που ίσως να είναι... ανησυχητικό, Βασιληά μου.»

Βασιληά μου... Όχι κι άσχημος τρόπος για να μου απευθύνεται κανείς.
Και πρώτη φορά το ακούω από το στόμα Ηρμάντιου· μέχρι στιγμής με
αποκαλούσαν μόνο Μεγαλειότητα. «Πες μας· μην παίζεις με την υπο-
μονή μας, Στέργιε.»

Ο Στέργιος ρίχνει ένα βλέμμα στην Αρσενία, η οποία έχει καθίσει πα-
ραδίπλα, στην ξύλινη λυόμενη πολυθρόνα μου που είναι λαξευμένη με
σχήματα φιδιών. Ο Κατάσκοπος και ο Καταστροφέας την πλησιάζουν,
εκατέρωθεν. Τους έχει προσέξει;

Ο Στέργιος δεν αργεί να πάρει το βλέμμα του αποκεί και να το στρέ-
ψει σ'εμένα ξανά. «Σήμερα, λίγο πριν από το ξημέρωμα, οι άνθρωποί
μου εντόπισαν μια μισθοφόρο να βγαίνει από τον καταυλισμό και να
συναντά έναν άγνωστο στις πλαγιές των βουνών. Την είδαν να μιλά
μαζί του και μετά να επιστρέφει καθώς το πρώτο φως του Πρώτου Ή-
λιου έπεφτε στην Ιχθυδάτια.»

«Κατάσκοπος;»

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ, Βασιληά μου. Έτσι τον έψαξα με κιάλια ενι-
σχυμένα με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως.» Ο Στέργιος Ηρμάντιος είναι
μάγος, απ'ό,τι έχω μάθει. Μάγος κάποιου τάγματος «Τεχνομαθών».
Τον αποκαλούν και Στέργιό'μορ, όταν θέλουν να δείξουν ότι είναι από
αυτό το τάγμα. «Τον εντόπισα εκεί που μου είχαν πει οι άνθρωποί μου,
σ'εκείνη την πλαγιά. Και σύντομα τον είδα ν'απομακρύνεται επάνω σε
δίκυκλο—»

«Δεν έπρεπε να είχες περιμένει! Έπρεπε να τον είχες κυνηγήσει αμέ-
σως!» Η οργή μου βράζει. Είναι όλοι οι Ηρμάντιοι βλάκες;

«Το θεώρησα προτιμότερο να τον παρακολουθήσω, Μεγαλειότητα.
Να μάθω πού θα πάει, ώστε να καταλάβουμε ποιος τον έστειλε—»

«Και τι έμαθες;»

«Έβαλα δυο ανθρώπους μας να τον ακολουθήσουν. Δύο κυνηγούς
των Ουραίων Δασότοπων, πολύ καλούς ιχνηλάτες. Έφυγαν καθώς ο

Πρώτος ἥλιος ξεμύτιζε από την ανατολή, κι ακόμα, απόγευμα τώρα, δεν έχουν επιστρέψει...»

«Νομίζεις ότι ίσως να είναι νεκροί;»

«Υπάρχει μια πιθανότητα. Γιατί, ύστερα από τόσες ώρες, κανονικά έπρεπε να είχαν γυρίσει, είτε για ν'αναφέρουν πού πήγε ο κατάσκοπος είτε για ν'αναφέρουν ότι τον έχασαν. Μέσα σε τόσες ώρες μπορείς να πας ως την Ιλφόνη και να επιστρέψεις, καβαλώντας δίκυκλο όπως αυτοί οι δυο. Ή μπορείς να πας ακόμα και πιο μακριά και να επιστρέψεις, αν θέλεις.»

«Κατευθυνόταν νότια ο κατάσκοπος;»

«Έτσι έδειχνε, Βασιληά μου. Νότια.»

«Από την Ιλφόνη ήταν σταλμένος, νομίζεις;»

«Θα μπορούσε. Αλλά δεν είναι βέβαιο.»

«Ποιος άλλος μπορεί να τον είχε στείλει;»

«Η υποτιθέμενη 'Αρχιέρεια' της Ιχθυδάτιας, Βασιληά μου. Ίσως να ήταν άνθρωπος του Υψηλού Ναού. Ή ίσως να ήταν ακόμα και Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου—»

«Κατάσκοπος του Οφιομαχητή...»

«Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου από καιρό δρουν εναντίον μας,» λέει ο Στέργιος.

Η οργή μου βράζει. «Θα τον βρω αυτόν τον κατάσκοπο!» Και ίσως και τον Οφιομαχητή.

«Θέλετε να στείλω κι άλλους ανιχνευτ—;»

«Θα πάω ο ίδιος.»

«Μα... Και η αποψινή επίθεση που σχεδιάζετε;»

«Θα πρέπει να περιμένει.»

«Τον είδα να οδηγεί το δίκυκλό του μες στα βουνά, Βασιληά μου. Δεν είναι εύκολο να βρει κανείς τα ίχνη ενός δίκυκλου εκεί μέσα – ούτε καν τριών δίκυκλων, αν συμπεριλάβεις και τους δικούς μου ανθρώπους που εξαφανίστηκαν – ειδικά τώρα, που οι ήλιοι γέρνουν και το φως—»

Τον αρπάζω, με το ένα χέρι, από τη μπροστινή μεριά του πανωφοριού του. «Ξεχνάς ποιος είμαι;»

«Ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας!» αποκρίνεται αμέσως. «Φυσικά και δεν—»

«Όχι,» τον διακόπτω. «Όχι αυτό.» Τιθασεύω την οργή μου· εγώ είμαι αφέντης της – εγώ – όχι εκείνη αφέντρα μου, όπως με είχε διδάξει ο Πατέρας μου προτού γίνει προδότης. Ελευθερώνω από το χέρι μου το πανωφόρι του Ηρμάντιου. «Μεγάλωσα στους Ουραίους Δασότοπους, Στέργιε. Μπορώ να βρω τα ίχνη οποιουδήποτε, ακόμα και μες στη νύχτα αν χρειαστεί. Κι εσύ θα έρθεις μαζί μου.»

«Όπως θέλετε, Βασιληά μου.»

Η Αρσενία σηκώνεται από την πολυθρόνα. «Κι εγώ, Εύανδρε. Θα έρθω κι εγώ.»

Ο Στέργιος τη λοξοκοιτάζει.

Γυρίζω και την αντικρίζω, νεύοντας. Ναι, δεν είχα καμιά αμφιβολία ότι θα το έλεγε αυτό.

Ο Στέργιος λέει: «Είναι και κάτι ακόμα, Μεγαλειότητα...»

«Τι;»

«Η μισθοφόρος που παρακολούθησαν οι άνθρωποί μου: αυτή που μίλησε με τον κατάσκοπο έξω απ'τον καταυλισμό μας.»

«Την έχετε πιάσει;»

«Όχι. Αλλά πρόσταξα να την έχουν υπό παρακολούθηση.»

«Και;»

«Δεν κάνει τίποτα το ύποπτο μέχρι στιγμής.»

«Φέρτε τη σ'εμένα,» του λέω. «Θα της μιλήσω προτού ξεκινήσουμε ν'ακολουθούμε αυτό τον άνθρωπο. Κι αν είναι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, το σώμα της θα μας το φανερώσει.»

Ήρθαν μες στη νύχτα, η Ιωάννα των Αγρών και οι Γενναίοι. Ήρθαν στην περιοχή κοντά στο Θερινό Παζάρι των Άνω Ανατολικών Αγρών. Ήρθαν για τη Δήμητρα, την παλιά φίλη της Ιωάννας, που ήταν κρεμασμένη εκεί, γυμνή αλλά ζωντανή, και τα πουλιά είχαν ήδη αρχίσει να την πλησιάζουν και να την τσιμπολογάνε. Μερικοί Αγροφύλακες στέκονταν φρουροί γύρω της.

Η Ιωάννα και οι Γενναίοι, έχοντας ζυγώσει κρυφά κι αθόρυβα, χωρίς δίκυκλα ή άλογα, τινάχτηκαν ξαφνικά μέσα απ'το ξερό καλοκαιρινό χορτάρι και τους όρμησαν σαν Ρινέοι λύκοι που έχουν κατεβεί από τα βουνά. Λεπίδες καρφώθηκαν σε σώματα, η διψασμένη γη ποτίστηκε με αίμα. Η Δήμητρα τούς είδε κι άρχισε να γελά λες κι είχε παραφρονήσει.

Αλλά αυτή δεν ήταν η μόνη που τους είδε. Ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος περίμενε εκεί κοντά μαζί με Αγροφύλακες και κάμποσους ανθρώπους των Αγρών. Περίμενε στις παρυφές του Θερινού Παζαριού, παρακολουθώντας. Υποψιαζόταν ότι ίσως η Ιωάννα να έκανε κάτι τέτοιο, αν και δεν ήξερε ποια ήταν αυτή που είχε κρεμάσει – δεν ήξερε ότι ήταν η Δήμητρα, η παλιά της φίλη.

«Πάνω τους, ρε!» φώναξε τώρα ο Αρχιφύλακας των Άνω Ανατολικών Αγρών. «ΠΑΝΩ ΤΟΥΣ!» Και οι Αγροφύλακες κι οι οπλισμένοι χωρικοί βγήκαν απ'τις κρυψώνες τους, οι περισσότεροι καβάλα σε άλογα όπως κι εκείνος· οι υπόλοιποι πεζοί. Έτρεξαν καταπάνω στους Γενναίους, εξαπολύοντας βέλη, πυροβολώντας.

Η Ιωάννα των Αγρών έκοψε, με μια σπαθιά, τα σχοινιά που κρατούσαν κρεμασμένη τη Δήμητρα κι έπιασε τη φίλη της καθώς έπεφτε. «Φάτε τους, ρε!» φώναξε. «Φάτε τους!» Οι Γενναίοι βρέθηκαν σε σύγκρουση με τους οπλισμένους χωρικούς και τους Αγροφύλακες. Αλλά δεν ήταν μονάχα αυτοί εδώ· ήταν κι άλλοι πιο πέρα, προς τα βόρεια. Είχαν μείνει εκεί και παρακολουθούσαν, μήπως η Ιωάννα χρειαζόταν

βοήθεια· και τώρα έβλεπαν ότι, ναι, χρειαζόταν βοήθεια, μα τον Αστερίωνα. Έτσι έβαλαν τα δίκυκλά τους σε κίνηση και σπιρούνισαν τ'άλογά τους και ήρθαν ολοταχώς, κραυγάζοντας μες στην αιματοβαμμένη νύχτα.

«Φεκίζιε!» φώναξε η Ιωάννα των Αγρών, σπαθίζοντας έναν χωρικό και ρίχνοντάς τον από τη σέλα του. «Θα σου δείξουμε, Φεκίζιε, τι κάμνουμε με τους προδότες! Σκυλί! Σκουλήκι! Κοράκι!» Είχε προσέξει ότι κι ο Αρχιφύλακας των Άνω Ανατολικών Αγρών ήταν εδώ· δεν ήταν κρυμμένος, πρωτοστατούσε. Η Ιωάννα άρπαξε τα ηνία του αλόγου και το καβάλησε με μια σβέλτη κίνηση. Το έστρεψε προς τον Ιωάννη Φεκίζιο και κάλπασε καταπάνω του, με το ματωμένο ξίφος της υψωμένο.

Ο Αρχιφύλακας στράφηκε κι απέκρουσε το χτύπημά της με το δικό του λεπίδι.

«Σκυλί!» φώναξε η Ιωάννα. «Σκουλήκι! Κοράκι!»

«Κοράκια να πεις τους ληστές σου,» αντιγύρισε ο Φεκίζιος, δείχνοντάς την με το ξίφος του που γυάλιζε στο φεγγαρόφωτο. «Ρουφάτε το αίμα των Αγρών εδώ και χρόνια! Παράσιτα!»

«Είμαστ' οι μόνοι προστάτες των Αγρών, αχάριστο γουρούνι! Και ή θα μάθεις να μας εκτιμάς ή ο Αβυσσαίος θα σε καταπιεί!» Η Ιωάννα τού επιτέθηκε πάλι, κι αντάλλαξαν κάμποσες σπαθιές ενώ η μάχη μαινόταν γύρω τους. Τα ξίφη τους συναντιόνταν ξανά και ξανά καθώς τα άλογά τους χόρευαν και χρεμέτιζαν. Ύστερα, ένα βέλος καρφώθηκε στα πλευρά του αλόγου του Αρχιφύλακα, και το ζώο σωριάστηκε μαζί με τον καβαλάρη του.

Η Δήμητρα ήταν που είχε εξαπολύσει το βλήμα, έχοντας πάρει το τόξο που της έδωσε ένας από τους Γενναίους. Και τώρα φώναξε: «Τελειώσέ τον για μένα, Ιωάννα! Τελειώσέ τον για μένα!»

«Θα του κόψουμε το κεφάλι και θα το κρεμάσουμε!» κραύγασε η Ιωάννα των Αγρών, ενώ το άλογό της χλιμίντριζε κι ανασηκωνόταν στα πίσω πόδια.

Αλλά ο Φεκίζιος ήδη ορθωνόταν, και το σπαθί του ήταν στο χέρι του. «Κοπιάστε, ρε! Πούστηδες! Παράσιτα! Κοπιάστε!» Αν και η μάχη δεν είχε τελειώσει, οι Γενναίοι είχαν αρχίσει να έρχονται από γύρω του, για να τον κυκλώνουν...

Τότε, όμως, κάτι άλλαξε. Οι κραυγές δυνάμωσαν. Ένα δίκυκλο περνούσε, κι ο κουκουλοφόρος καβαλάρης του σπάθιζε τους Γενναίους, τινάζοντάς τους αποδώ κι αποκεί, σπάζοντας όσες λεπίδες συναντούσε, κόβοντας ακόμα και κεφάλια αλόγων με εξωφρενική ευκολία. Τα αίματα εκτοξεύονταν σαν από σιντριβάνια μες στη νύχτα.

«Γεώργιε!» αναφώνησε ο Ιωάννης Φεκίζιος αναγνωρίζοντάς τον, και γέλασε, ορμώντας τώρα εκείνος πρώτος στους Γενναίους που έκαναν να τον περικυκλώσουν.

Και δεν ήταν ο μόνος που είχε αναγνωρίσει τον Οφιομαχητή, αν και κανείς τους δεν τον ήξερε μ'αυτό το όνομα ακόμα. Οι οπλισμένοι χωρικοί και οι Αγροφύλακες τον είδαν και φώναζαν: Ο Μαύρος Ξένος! Ο Μαύρος Ξένος! Και ξαφνικά έμοιαζε να έχουν γίνει δυο φορές πιο δυνατοί εναντίον των εχθρών τους, που η παρουσία του Γεώργιου είχε ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα επάνω τους. Άρχισαν να τρέπονται σε φυγή.

Η Ιωάννα των Αγρών είχε κατεβεί από το κλεμμένο άλογο, τώρα, και είχε ανεβεί σ'ένα δίκυκλο, πίσω από τον Μάρκο, έναν από τους Γενναίους της· και φώναζε στον Οφιομαχητή: «Δε θάσαι για πολύ εδώ, ξένε! Φονιά! Δε θάσαι για πολύ εδώ! Έρχονται για να σε ξεκάνουνε! Έρχονται, καριόλη! Έρχονται για σένα!» Μετά, εκείνη κι οι Γενναίοι της υποχώρησαν μες στη βραδιά, τρέχοντας με τα δίκυκλά τους και καλπάζοντας με τα άλογά τους, κατευθυνόμενοι βόρεια. Έχοντας πάρει μαζί τους τη γυναίκα για την οποία είχαν έρθει.

Οι Αγροφύλακες και οι οπλισμένοι χωρικοί δεν τους καταδίωξαν, αλλά κραύγαζαν πίσω τους, απειλώντας και κουνώντας τα όπλα τους.

Ο Οφιομαχητής σταμάτησε το δίκυκλό του πλάι στον Ιωάννη Φεκίζιο. «Αρχιφύλακα,» είπε, θηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας κάτω από την κάπα του. «Δε μπορώ να λείψω για λίγο κι αμέσως μπλέκετε στα πλοκάμια του Άτλαντα;» Είχε μόλις τελειώσει με τη συλλογή δηλητηρίων και βοτάνων από τα έλη κι ερχόταν προς το Ξυλοκέρατο περνώντας πρώτα από το Παζάρι για να μη χάσει τον δρόμο του μες στη νύχτα, όταν είχε ακούσει τις ιαχές ν'αντηχούν και δει τις σκοτεινές μορφές να μάχονται κάτω από το φεγγαρόφωτο. Καθώς έστρεψε το δίκυκλό του κατά κει, πλησιάζοντας, πρόσεξε πως κι άλλοι έρχονταν, αλλά από τα βόρεια, καβάλα σε δίκυκλα κάμποσοι κι απ'αυτούς, με

προβολείς αναμμένους – Γενναίοι, αναμφίβολα. Και, πράγματι, Γενναίοι ήταν, όπως διαπίστωσε φτάνοντας κοντά.

Ο Ιωάννης Φεκίζιος χαμογέλασε τώρα πλατιά κάτω απ'τα μεγάλα, γατίσια μουστάκια του. «Για μια στιγμή θαρrouσα πως ήμouνα σκυλοπνιγμένος, ξέne,» είπε. «Cου χρωστάμε ξανά.»

«Να προσέχετε και να μη μου χρωστάτε,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, κρατώντας πέρα την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Τι στις λάσπες του Λοκράθου έγινε εδώ; Το έβαλαν στο μυαλό τους να λεηλατήσουν το Παζάρι νυχτιάτικα;»

«Όχι,» είπε ο Φεκίζιος. «Ήρθαν για μια από δαύτους. Όπως το περίμενα, μα την Έχιδνα' όπως το περίμενα. Την είχαμε κρεμάσει, και το λογάριαζα ότι μπορεί και να κόπιαζαν, οι αχρείοι.»

«Την είχατε κρεμάσει;»

«Α ναι, δεν ξέρεις, βέβαια... Ηπροσπάθησε να τοξέψει τον Πρίγκιπα, η καριόλα. Είχ' έρθει εδwνά πέρα ο Πρίγκιπας να μιλήσει και ηπροσπάθησε να τον τοξέψει. Την είδα και της έριξα, και πέσαμε πάνω της και τηνε πιάσαμε. Μας απειλούσε, αλλά δε δεχόμαστε πια απειλές από τέτοιους δα. Την κρεμάσαμε, γδυμνή και ζωντανή, για να τηνε τσιμπολογήσουνε τα πουλιά.»

«Και δεν το σκέφτηκες ότι αυτό θα έφερνε και τους φίλους της εδώ;»

«Το σκέφτηκα, σου είπα. Γι'αυτό τις περιμέναμε, κρυμμένοι στις παρυφές του Παζαριού.»

«Δεν ήταν καλή ιδέα. Έπρεπε να ήμouν κι εγώ εδώ, να τους είχαμε στήσει ενέδρα σε καλύτερο μέρος. Πού είναι τώρα αυτή η γυναίκα; Την έχετε ακόμα;»

«Όχι' την πήρανε.»

«Δεν ήταν καλή ιδέα...» επανέλαβε ο Οφιομαχητής, δαμάζοντας την οργή του, κοιτάζοντας προς τα βόρεια σκοτάδια των Αγρών, προς τα εκεί όπου είχαν εξαφανιστεί οι Γενναίοι.

«Εσύ τι έγινε, τέλειψες με τη δουλειά σου;»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Δε βλέπεις τους σάκους πίσω μου;» Τους είχε δέσει πάνω στο δίκυκλό του. «Έχουμε αρκετά φαρμάκια για να δηλητηριάσουμε ολόκληρο στρατό. Και υποπτεύομαι ότι θα μας χρειαστούν ως το τελευταίο.»

Μετά, οι δυο τους μαζί με τους περισσότερους Αγροφύλακες που ήταν εδώ κατευθύνθηκαν στο Ξυλοκέρατο, βορειοανατολικά του Θερινού Παζαριού των Άνω Ανατολικών Αγρών, όπου ο Πρίγκιπας Αργύριος κοιμόταν μες στη σκηνή του με τη Χρυσάνθη και δεν τους άκουσε να έρχονται. Το πρωί τον ενημέρωσαν για όσα είχαν συμβεί στο Παζάρι, και είπε: «Έπρεπε κι εγώ να ήμουν εκεί! Δεν ήταν σωστό να κοιμάμαι ενώ κινδυνεύατε.»

«Δε γίνεται νάστε παντού, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Ιωάννης Φεκίζιος. «Δεν είναι μπορετό. Ούτε ασφαλές.» Στέκονταν έξω απ'τη σκηνή του Αργύριου που εξακολουθούσε να είναι στημένη στην κεντρική πλατεία του χωριού, ανάμεσα στις τέσσερις μεγάλες ξυλοκερατιές.

Ο Πρίγκιπας στράφηκε στον Γεώργιο. «Τα έφερες από τα έλη;»

Εκείνος ένευσε. «Τα έχω μαζί μου, αν και δεν είναι όλα έτοιμα για χρήση. Πρέπει να δουλέψω.»

«Δούλεψε, τότε. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

«Έχω ήδη ξεκινήσει. Τι νομίζετε, Υψηλότητε, ότι είναι αυτές οι μυρωδιές που έρχονται ως εδώ;»

Ο Αργύριος μύρισε τον αέρα. Συνοφρυνώθηκε.

Η Χρυσάνθη είπε: «Κι αναρωτιόμουν τι μύριζε έτσι... Είναι τα δηλητήρια που ετοιμάζεις;»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Ορισμένα θέλουν βράσιμο.» Κι έδειξε προς τα άκρα της πλατείας, όπου είχε στήσει τη σκηνή του για την επεξεργασία των βοτάνων και των δηλητηρίων από τους βάλτους. «Αυτά τα έλη σας εδώ πέρα είναι πλούσια,» είπε. «Μου έδωσαν ό,τι χρειαζόμαστε.»

Αλλά ο χρόνος είχε ήδη αρχίσει να μετρά εναντίον τους, όπως διαπίστωσαν. Σύντομα, ενώ ο Γεώργιος εργαζόταν στη σκηνή των δηλητηρίων, δύο Αγροφύλακες ήρθαν άρον-άρον καβάλα σε δίκυκλα κι ανέφεραν στον Αρχιφύλακα ότι ο βασιλικός στρατός ήταν καθοδόν. Ολόκληρος ο βασιλικός στρατός. Δεν πρέπει νάχαν αφήσει πολλούς πίσω, στο αρχηγείο τους κοντά στο Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών· πρέπει να τους είχαν πάρει όλους μαζί τους. Βρίσκονταν τώρα κοντά στον ποταμό Νόρκο, πλησίαζαν τη γέφυρα, αυτήν βόρεια της Ηχώπολης (όχι πως υπήρχε και καμιά άλλη ικανή να σηκώσει οχήματα· οι άλλες ήταν

της πλάκας, από σχοινί και ξύλο, και μια εμφανίζονταν μια εξαφανίζονταν, αναλόγως ποιοι και πότε τις χρειάζονταν). «Τουλάχιστον, εκεί ήτανε όταν τις είδαμε, Αρχιφύλακα. Τούτη την ώρα μάλλον θάχουνε φτάσει στη γέφυρα. Ίσως και να την έχουνε περάσει.»

Η Αγροφύλακας που μιλούσε στον Φεκίζιο είχε εν μέρει δίκιο. Πράγματι, ο στρατός του Πρίγκιπα Κοσμά είχε φτάσει στη γέφυρα, αλλά δεν το είχε βρει και τόσο εύκολο να την περάσει. Καθώς το επιχειρούσαν, δέχτηκαν επίθεση από τους Γενναίους, οι οποίοι είχαν δει το στράτευμα να έρχεται και η Ιωάννα είχε θεωρήσει πως αυτή ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία να του επιτεθούν. Είχαν κατεβεί μαζικά από τον καταυλισμό τους στις πηγές του ποταμού Νόρκου και χτυπούσαν τώρα τον βασιλικό στρατό που προσπαθούσε να διασχίσει τη γέφυρα. Τον χτυπούσαν κι από τις δυο όχθες, και τον χτυπούσαν κι από τον ίδιο τον ποταμό, από βάρκες.

Ο Πρίγκιπας Κοσμάς, που ήταν μαζί με το στράτευμα, καταράστηκε. Βρισκόταν μέσα στο ψηλό, τετράκυκλο όχημά του, περιτριγυρισμένος από τέσσερα δίκυκλα με μισθοφόρους· και στο εσωτερικό του οχήματος βρίσκονταν κι άλλοι μισθοφόροι, εκτός από την οδηγό πλάι του.

Ο Πρίγκιπας κάλεσε, με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, τον Φοίβο Ασλάβη που ήταν μέσα σ'ένα άλλο από τα πολεμικά οχήματα του στρατεύματος. «Τι συμβαίνει εδώ, Στρατηγέ;» ρώτησε.

«Ενέδρα, Πρίγκιπά μου,» ακούστηκε η φωνή του Ασλάβη από τη συσκευή. «Ενέδρα των Γενναίων.»

«Το βλέπω αυτό, Στρατηγέ! Δεν είμαι ηλίθιος.»

«Πρέπει να υποχωρήσουμε προς το παρόν,» είπε ο Ασλάβης. «Να πάμε από τα νότια, ίσως. Από την Ηχώπολη. Εκεί δεν πρόκειται να—»

«Δε θα κάνω κύκλο τώρα που—!»

«Μα δείτε, Πρίγκιπά μου! Όσοι πέρασαν τη γέφυρα σκοτώθηκαν, και κανείς άλλος δεν μπορεί πλέον να την περάσει.»

«Διαλύστε τους, τότε! Και μετά θα περάσουμε τη γαμημένη γέφυρα. Διαλύστε τους!»

«Δε νομίζω ότι—»

«Σου είπα τι να κάνεις, Στρατηγέ! Κάν' το! Τώρα.»

«Μάλιστα, Υψηλότητα. Θα προσπαθήσουμε.»

Και ο βασιλικός στρατός επιτέθηκε στους Γενναίους. Κατάφεραν εύκολα να τους διώξουν από τη δυτική όχθη – γιατί οι Γενναίοι ούτως ή άλλως δεν ήταν πρόθυμοι να μείνουν εκεί και να τους πολεμήσουν κατά μέτωπο – αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να τους διώξουν από την ανατολική όχθη, την όχθη όπου σκόπευε να φτάσει ο στρατός. Η γέφυρα, αν και όχι αντικειμενικά πολύ στενή, ήταν πολύ στενή όταν προσπαθούσες να τη διασχίσεις καθώς δεχόσουν βολές από την άλλη μεριά, ακόμα κι αν ερχόσουν με θωρακισμένο όχημα. Οι Γενναίοι είχαν ήδη καταλάβει τα τρία οχήματα που είχαν περάσει τη γέφυρα αρχικά, και το ένα το είχαν τώρα βάλει στο άκρο της, κάθετα, για να κλείνουν το πέρασμα, ενώ είχαν στρέψει τη γιγαντοβαλλίστρα του εναντίον των μαχητών του Βασιλιά που επιχειρούσαν να πλησιάσουν. Και συγχρόνως τους χτυπούσαν και με τα δικά τους όπλα. Το πρώτο από τα οχήματα του στρατού κατόρθωσε να φτάσει κοντά τους και να συγκρουστεί με το κλεμμένο όχημα που αποτελούσε εμπόδιο, αλλά δεν μπορούσε να το σπρώξει, γιατί πίσω του οι Γενναίοι είχαν βάλει τα άλλα δύο οχήματα. Και πήδησαν επάνω στο όχημα του στρατού και σύντομα εισέβαλαν και το κυρίευσαν.

Τα υπόλοιπα οχήματα δεν μπορούσαν να προσεγγίσουν, και ένα από αυτά, μάλιστα, τρυπήθηκε άσχημα από το βέλος γιγαντοβαλλίστρας.

Ο στρατός του Πρίγκιπα Κοσμά αναγκάστηκε να υποχωρήσει από τη γέφυρα παρά την οργή του ίδιου του Πρίγκιπα ο οποίος ρωτούσε τον Ασλάβη, τηλεπικοινωνιακά, πώς ήταν δυνατόν να μη μπορούν ν'αποτινάξουν από κειδά πέρα μερικούς ληστές.

Έχοντας τώρα σταματήσει στα δύο χιλιόμετρα απόσταση από τον ποταμό – ο στρατός άνω-κάτω, οι διοικητές να φωνάζουν πασχίζοντας να επιβάλουν κάποια στοιχειώδη τάξη – ο Κοσμάς βγήκε από το όχημά του και συνάντησε τον Φοίβο Ασλάβη που είχε βγει από το δικό του όχημα. Ζήτησε εξηγήσεις. Εξηγήσεις.

«Το γιατί είναι προφανές, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Στρατηγός. «Το πέρασμα ήταν πολύ στενό. Δεν έχει σημασία αν είμαστε καλύτερα εξοπλισμένοι απ'αυτούς. Το πέρασμα ήταν πολύ στενό.»

«Έπρεπε να τόχες προβλέψει, Στρατηγέ! Είχαμε τόσες ζημιές εξαιτίας σου!»

«Οι ανιχνευτές δεν μας ανέφεραν τίποτα, Υψηλότητα. Οι Γενναίοι είχαν στήσει καλά την ενέδρα τους, όπως φαίνεται. Αλλά αν τους είχαμε συναντήσει σε ανοιχτό πεδίο θα τους είχαμε τσακίσει· δεν μπορούσαν να μας αντισταθούν, όπως είδατε να συμβαίνει στη δυτική όχθη.

»Προτείνω τώρα να περάσουμε τον Νόρκο μέσω Ηχώπολης. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος, και αποκεί δεν πρόκειται να μας στήσουν ενέδρα.»

Ο Πρίγκιπας Κοσμάς αναγκάστηκε να συμφωνήσει, και το στράτευμα άρχισε να κατευθύνεται νότια.

Στο Ξυλοκέρατο περίμεναν να δουν το βασιλικό φουσάτο να έρχεται ίσως ως το μεσημέρι. Αλλά δεν το είδαν. Κανένας από τους Αγροφύλακες ή τους χωρικούς δεν τον βίγλιζε να διασχίζει τους Άνω Ανατολικούς Αγρούς. Και ο Οφιομαχητής είχε κερδίσει χρόνο για να φτιάξει τα δηλητηριά του.

Το μεσημέρι, μαθεύτηκε στο Ξυλοκέρατο ότι οι Γενναίοι είχαν επιτεθεί στον στρατό του Βασιληά στη γέφυρα του ποταμού Νόρκου, και κανείς δεν ήξερε αν έπρεπε να πανηγυρίσει ή να εξοργιστεί. Αποφάσισαν να κάνουν λίγο κι από τα δύο. Δε μπορεί να ήταν και πολύ κακό αυτό που είχε συμβεί, έλεγαν κάποιοι: οι εχθροί μας χτυπηθήκανε αναμεταξύ τους!

«Οι Αγροφύλακες του βασιλικού στρατού δεν είναι εχθροί μας,» τους θύμιζε ο Πρίγκιπας Αργύριος, στεκόμενος έξω απ'τη σκηνή του. «Ή, τουλάχιστον, δεν θα έπρεπε να είναι εχθροί μας. Ακούνε τις διαταγές των λάθος ανθρώπων· αυτό είν' όλο.»

«Αλλ' άμα μας ορμούσανε, τι θα κάμναμε, Πρίγκιπά μ';» ρώτησε ένας Ξυλοκεραταίος. «Δε θα τις πολεμούσαμε;»

«Δεν θα είχαμε άλλη επιλογή, αν η κατάσταση έφτανε εκεί, δυστυχώς,» αποκρίθηκε ο Αργύριος.

Και αργότερα, καθώς εκείνος, η Χρυσάνθη, ο Ιωάννης Φεκίζιος, και ο Γεώργιος κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι έξω απ'τη σκηνή του, γευματίζοντας με ό,τι είχε να προσφέρει το Ξυλοκέρατο, ο Γεώργιος είπε:

«Τους είχα προειδοποιήσει ότι οι Γενναίοι θα τους έστηναν ενέδρες αν διαιρούσαν τις δυνάμεις τους.»

«Μα δεν διαίρεσαν τις δυνάμεις τους,» είπε ο Αργύριος. «Σύμφωνα με τις αναφορές μας, ολόκληρο το στράτευμα ερχόταν. Ελάχιστοι πρέπει να είχαν μείνει πίσω, στο αρχηγείο.»

«Το μέρος εκείνο, όμως, ήταν κατάλληλο για ενέδρα... Όπως και νάχει, οι Γενναίοι μάς εξυπηρέτησαν για μια φορά.»

«Ολοκλήρωσες τη δουλειά σου;»

«Όχι ακόμα. Αλλά, ως το βράδυ, θα έχουμε όλα τα δηλητήρια έτοιμα.»

«Και πώς θα τα χρησιμοποιήσουμε;»

«Θα ποτίσετε τις λεπίδες σας· πώς αλλιώς; Επίσης, ορισμένα είναι σε αέρια μορφή. Αυτά θα σας τα δώσω κλεισμένα σε γυάλινα φιαλίδια· ήδη οι Ξυλοκεραταίοι μου έφεραν όσα τους ζήτησα. Θα τα εκτοξεύετε μακριά σας, ανάμεσα στον εχθρό, ώστε να σπάνε και τα δηλητήρια ν'απελευθερώνονται. Καλό θα ήταν, επίσης, αν είχαμε κάποιο αεροσκάφος· αλλά το μόνο που έχω δει σε τούτους τους τόπους είναι το ελικόπτερο στο αρχηγείο του βασιλικού στρατού.»

Τα λόγια του Μαύρου Ξένου (όπως είχαν αρχίσει να τον αποκαλούν στους Αγρούς, χωρίς να ξέρουν ότι και στις αρένες της Νερκάλης, πριν από κάποιο καιρό, τον αποκαλούσαν έτσι) κυκλοφόρησαν μες στο Ξυλοκέρατο και γύρω από αυτό, και, κατά το απόγευμα, ένας άντρας ζύγωσε τη σκηνή των δηλητηρίων καθώς ο Γεώργιος βρισκόταν εκεί, δουλεύοντας, με μοναδική παρέα την Ευθαλία κουλουριασμένη επάνω σ'ένα τραπεζάκι, ανάμεσα σε φιαλίδια και φλασκιά γεμάτα φαρμάκια.

«Ξένε!» είπε ο άντρας. «Μπορώ να σε πω λίγο, ξένε;»

Ο Οφιομαχητής έστρεψε το αβλεφάριστο βλέμμα του στον χωρικό. «Τι συμβαίνει;»

«Μου είπαν ότι είπες ότι ζητάς αεροσκάφος, αδερφέ.»

«Και;»

«Έχω ένα.» Χαμογέλασε ως τ'αφτιά.

«Σοβαρά;»

«Αμέ. Εγώ τόφτιαξα.» Το χαμόγελο παρέμεινε. Τ'αφτιά του ήταν μεγάλη, το κεφάλι του καραφλό, τα μούσια του γκρίζα και πλούσια. Φαινόταν για καμιά πενήνταπενταριά χρονών· τουλάχιστον.

«Εσύ το έφτιαξες...» Ο Οφιομαχητής κράτησε σε απόσταση την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Ήταν τρελός ο μάστορας;

αναρωτήθηκε. Στους Αγρούς δεν υπήρχαν εξοπλισμοί και εργαστήρια κατάλληλα για να φτιάξεις ούτε καν ένα μικρό ελικόπτερο, εκτός αν έκανε τραγικό λάθος για τούτες τις περιοχές. Και δεν νόμιζε ότι έκανε τραγικό λάθος.

Ο χωρικός είπε: «Αμέ. Το έφτιαξα. Και πετά..»

«Τι αεροσκάφος είναι;»

«Είναι αυτό που στη Φεηνάρκια – μια άλλη διάσταση, πέρα από την Υπερυδάτια, που–»

«Ξέρω τι είναι η Φεηνάρκια. Τι είναι το αεροσκάφος σου δεν ξέρω.» Αλλά είχε αρχίσει να υποπτεύεται. Γνώσεις (για τη Φεηνάρκια) από το αινιγματικό παρελθόν του... και η οργή του φούντωσε, γιατί το παρελθόν του εξακολουθούσε να παραμένει αινιγματικό, κι αυτά που έκανε τώρα εδώ, στους Αγρούς, δεν τον βοηθούσαν στο ελάχιστο να το ξεδιαλύνει.

Ο χωρικός απάντησε: «Το λένε ‘ορνιθόπτερο’ στη Φεηνάρκια, α-δερφέ. Είχ’ αγοράσει ένα τεχνικό εγχειρίδιο δω και κάποιον καιρό απ’έναν έμπορα που φέρνει πράγματα απ’άλλες διαστάσεις, και το διάβασα, κι εκεί μέσα ήλεγε πώς να κάμνεις ορνιθόπτερο. Εδώ πέρα, βέβαια, δεν έχουμε δέρμα πτεροδάκτυλου που προτείνει για τα φτερά του σκάφους, μα τους έβαλα γερό караβόπανο· δε σκίζουνε με τίποτα, α-δερφέ. Και το τροφοδοτώ με δυο ενεργειακές φιάλες σαν αυτές που βάζουνε στα δίκυκλα, γιατί δεν έβρισκα μπαταρία όπως αυτήνα που λέγει μες στο εγχειρίδιο. Το πράμα είναι, γενικά, ολίγο διαφορετικό, άμα με καταλαβαίνεις, μα πετά – και μπορείς να κάμνεις τη δουλειά σου με δαύτο άμα το θέλεις. Σ’το παραχωρώ.»

Ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι αυτό το εργαλείο αναμφίβολα θα ήταν επικίνδυνο να χρησιμοποιηθεί μέσα σε μάχη – επικίνδυνο για τον πιλότο του. Όμως, σ’ένα μέρος όπου τα αεροσκάφη σπάνιζαν, ίσως να τους πρόσφερε ένα κάποιο πλεονέκτημα. «Ας το δούμε. Τόχεις εδώ;»

«Λίγο παραέξω απ’το Ξυλοκέρατο μένω,» αποκρίθηκε ο χωρικός. «Μπορούμε να πάμε τώρα, να σ’το δείξω. Πετά, σου λέγω. Πετά.»

«Πάμε,» είπε ο Οφιομαχητής, αφήνοντας τα φαρμάκια του και παίρνοντας την Ευθαλία στο χέρι για να τυλιχτεί στον πήχη του. Έπιασε το Φιλί της Έχιδνας από παραδίπλα, όπου ήταν ακουμπισμένο, και το

έδωσε στη ζώνη του. Έπιασε την κάπα του με τις πολλές εσωτερικές τσέπες και την έδωσε στον λαιμό του. «Πώς σε λένε, μάστορα;»

«Αθανάσιο· αλλά όλοι με φωνάζουνε ‘Τεχνουργό’.»

«Έχεις όχημα εδώ;»

«Ναι, αμέ. Θα σε πάω μ’αυτό.»

«Δε χρειάζεται· θα σε ακολουθήσω με το δίκυκλό μου.» Και, καθώς απομακρυνόταν από τη σκηνή των δηλητηρίων μαζί με τον Αθανάσιο τον Τεχνουργό, είπε σ’έναν Αγροφύλακα που στεκόταν εκεί κοντά να μην αφήσει κανέναν – κανέναν – να πλησιάσει τη σκηνή· ήταν επικίνδυνο: μπορεί να δηλητηριαζόταν. Ο άντρας κατένευσε.

Ο Οφιομαχητής καβάλησε το δίκυκλό του, που ήταν σταθμευμένο λίγο παραπέρα στην πλατεία του Ξυλοκέρατου, και ακολούθησε τον Αθανάσιο ως τις παρυφές του χωριού όπου εκείνος είχε σταματήσει το φορτηγάκι του. Ανέβηκε τώρα στη θέση του οδηγού και το έβαλε σε κίνηση, κάνοντάς το να τρίζει και να μουγκρίζει. Ο Οφιομαχητής τον συνόδευε προς την αγροικία του, καθώς οι ήλιοι έγερναν και ο Πρώτος είχε μισοκρυφτεί.

Καθοδόν, παρατήρησε ότι ίσως να τους παρακολουθούσαν. Ένα άλλο τετράκυκλο όχημα ταξίδευε έχοντας την ίδια κατεύθυνση. Τυχαίο; Θα δείξει... Ο Γεώργιος ήταν έτοιμος να τραβήξει το βελονοβόλο του αν χρειαζόταν.

Η αγροικία του Αθανάσιου δεν απείχε περισσότερο από δυο χιλιόμετρα από το Ξυλοκέρατο, προς τα νότια. Κι άλλο τόσο πρέπει να απείχε από τη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με την κεντρική Κεντρυδάτια, υπολόγιζε ο Γεώργιος. Το μέρος δεν είχε πολλά σπαρτά, ούτε πολλά ζώα, αλλά λίγα κι από τα δύο. Μια γυναίκα ήταν εκεί και τους κοίταζε, βαστώντας γκλίτσα. Η σύζυγος του Αθανάσιου, μάλλον. Του σφύριξε τσοπάνικα, κι εκείνος τής απάντησε παρομοίως. Κάτι σκυλιά γάβγιζαν.

Ο Αθανάσιος σταμάτησε το φορτηγάκι του έξω από ένα υπόστεγο, κάτω από το οποίο κάτι μεγάλο ήταν σκεπασμένο με καμβά. «Εδώ είναι, ξένε!» είπε, πηδώντας έξω απ’το όχημά του. «Θα το πετάξω για να το δεις!»

«Στάσου,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Περίμενε λίγο.»

«Τι ’ναι;»

«Περίμενε λίγο. Επιστρέφω,» επανέλαβε ο Οφιομαχητής, κι έστριψε το δίκυκλό του.

Κατευθυνόμενος ολοταχώς προς το τετράκυκλο που τους ακολουθούσε. Το τετράκυκλο που τώρα είχε σταματήσει σε κάποια απόσταση από την αγροικία, και ο Γεώργιος δεν αμφέβαλλε πλέον ότι τους κατασκόπευε. Καθώς το ζύγωνε, παρατήρησε ότι ήταν βαμμένο πράσινο και είχε πλεγμένα φίδια ζωγραφισμένα επάνω του. Σίγουρα όχι ένα οποιοδήποτε όχημα, λοιπόν...

Ο Γεώργιος σταμάτησε το δίκυκλό του κοντά στο τετράκυκλο, βάζοντας το ένα πόδι του στη γη και το ένα χέρι του στο μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας, αλλά χωρίς ακόμα να τραβήξει το λεπίδι. Είχε την υποψία ότι δεν είχε να κάνει με εχθρούς.

Μια πόρτα του πράσινου οχήματος άνοιξε, κι ένας γνώριμος άντρας βγήκε.

«Καλησπέρα, Οφιομαχητή,» χαιρέτησε ο Ευτύχιος, ένας από τους ιερείς του Ναού στο Καρφί.

Και μια ακόμα ιέρεια τον ακολούθησε έξω: η Ασημίνα. Ναι, κι αυτήν τη θυμόταν ο Γεώργιος. «Καλησπέρα, Οφιομαχητή.»

«Ιερότατοι... Τι κάνετε εδώ;»

«Εκεί όπου είναι ο Φιλημένος της Έχιδνας, εκεί αποφασίσαμε πως η παρουσία μας ήταν απαραίτητη,» αποκρίθηκε ο Ευτύχιος.

«Διαφωνείτε με ό,τι συμβαίνει στους Αγρούς;»

«Δεν είναι δουλειά μας να κρίνουμε τις πολιτικές αποφάσεις των ανθρώπων, ούτε τις ενέργειες ενός Φιλημένου της Μεγάλης Κυράς.» Και η Ασημίνα, αν και δεν είπε τίποτα η ίδια, έμοιαζε να συμφωνεί απόλυτα με τα λόγια του ιερού αδελφού της. «Ελπίζουμε η παρουσία μας να μη σε προσβάλλει.»

«Δεν έχω πρόβλημα με την παρουσία σας,» αποκρίθηκε ειλικρινά ο Γεώργιος. «Αν δεν είστε κατάσκοποι του Πρίγκιπα Κοσμά, είστε ευπρόσδεκτοι.»

«Φαντάζεσαι ποτέ ότι οι ιεροί άνθρωποι της Μεγάλης Κυράς θα ήταν κατάσκοποι του οποιουδήποτε πολιτικού άρχοντα, Οφιομαχητή;» είπε η Ασημίνα.

«Μάλλον όχι, Ιερότατη.»

«Νομίζαμε, όμως, ότι θα έφευγες από τους Αγρούς, ότι το είχες αποφασίσει...»

«Άλλαξα γνώμη.»

«Γιατί;» Ήταν περίεργη.

«Ένας γέρος έχασε τη ζωή του εξαιτίας μου. Τον ξέρατε κι εσείς.»

Ο Ευτύχιος είπε: «Ο Γέρο-Κράχτης;»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Θα τα ξαναπούμε,» υποσχέθηκε, κι έβαλε ξανά τους τροχούς του σε κίνηση.

Επέστρεψε στην αγροικία του Αθανάσιου και στο υπόστεγο, μέσα στο οποίο τώρα εκείνος στεκόταν, έχοντας τραβήξει τον καμβά κι αποκαλύψει ένα μηχανήμα. Ένα ορνιθόπτερο: ο Γεώργιος αμέσως το αναγνώρισε. Πρέπει να είχε ξαναδεί ορνιθόπτερο κάποτε, στο χαμένο παρελθόν του... Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου τού φάνηκαν χρήσιμες γι'ακόμα μια φορά.

«Ποιοι ήταν αυτοί;» ρώτησε ο Τεχνουργός.

«Κάτι φίλοι. Δείξε μου αν τούτο το πράγμα πετάει.»

«Τώρα· κάτσε να το τραβήξω όξω.» Κι έπιασε κάτι σχοινιά–

Ο Οφιομαχητής έβαλε το χέρι του στον ώμο του Αθανάσιου, παραμερίζοντάς τον. «Άσε με να σε βοηθήσω.» Άρπαξε μονοχειράρι τα σχοινιά και τράβηξε το ορνιθόπτερο έξω από το υπόστεγο σαν να ήταν φτιαγμένο από πούπουλα.

Ο Αθανάσιος κοίταζε χάσκοντας. «Μα τα ξαδέρφια τ'Αστερίωνα, μα!»

«Δείξε μου,» τον προέτρεψε ο Γεώργιος.

Ο Αθανάσιος ένευσε, χαμογελώντας. Κάθισε στη θέση του πιλότου – τη μοναδική θέση του κατασκευάσματος – κατέβασε έναν διακόπτη κι άλλον έναν, και οι φτερούγες του ορνιθόπτερου άρχισαν να χτυπάνε σαν τις φτερούγες πελώριου πουλιού. Σε μερικές στιγμές ήταν στον αέρα, πετούσε πάνω από την αγροικία, κάνοντας κύκλους, ενώ ο Οφιομαχητής κοίταζε από τη γη.

Η γυναίκα του Αθανάσιου τον πλησίασε. «Εσύ είς' ο Μαύρος Ξένος, που λέγουν, ε;»

«Ναι.»

«Πες του κάτι κι εσύ, βρε – θα σκοτωθεί μ'αυτά που κάμνει καμιάν ώρα· θα σκοτωθεί!»

Ο Γεώργιος δεν αποκρίθηκε.

Το ορνιθόπτερο, μετά από λίγο, κατέβηκε στην ίδια θέση απ' την οποία είχε απογειωθεί.

«Τι κάμνεις πάλι εκεί, βρε!» φώναξε η γυναίκα στον Αθανάσιο. «Δεν είπαμ' όχι άλλα πετάγματα; Δεν είσαι πουλί, βρε· άνθρωπος είσαι!»

«Ο ξένος ήθελε να του το δείξω, μωρή! Τι φωνάζ'ς; Τι φωνάζ'ς; Με κάνεις ρεζίλ' στον ξένο!» Και προς τον Γεώργιο: «Πώς σου φάνηκε, αδερφέ; Καλό; Το θες;»

«Νομίζω πως είναι ακριβώς ό,τι χρειαζόμαστε,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής· κι ο Αθανάσιος γέλασε σαν παλαβός, τρίβοντας και χτυπώντας τα χέρια του.

10

Νύχτα.

Δεν κοιμάμαι, φυσικά. Κάθομαι οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι της Φαρμακερής Βασίλισσας ενώ η Λουκία είναι ξαπλωμένη δίπλα μου, πλαγιαστά, κοιτάζοντας με σαν να σκέφτεται να μου χιμήσει, με το πορφυρομάλλικο κεφάλι της να στηρίζεται στο γαλανόδερμο χέρι της. Ο Ακατάλυτος είναι κάπου εξαφανισμένος μες στο δωμάτιο. Ο Βικέντιος κοιμάται πάνω σε μια καρέκλα.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα μάς είπε να ξεκουραστούμε, να μην την περιμένουμε· έχει να κάνει κάποιες προετοιμασίες.

«Για τις δοκιμασίες τους;» τη ρώτησα.

«Δε μπορώ να κρατήσω κανένα μυστικό απ'τον Οφιομαχητή, όταν είναι εδώ;» μου αποκρίθηκε μόνο, και έφυγε.

Αυτές είναι οι δουλειές της, σίγουρα. Προετοιμάζει τις δοκιμασίες αναγέννησης του Κλεάνθη και της Διονυσίας, οι οποίες θα ξεκινήσουν αύριο. Ανησυχώ και για τους δυο τους. Αλλά κυρίως για τη Διονυσία, που δεν θα έπρεπε να βρισκόταν εδώ. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου, κρατώντας σε απόσταση ασφαλείας την οργή μου, που με ωθεί να το ρημάξω αυτό το γαμημένο άντρο, να πάρω τη Διονυσία, και να φύγουμε.

Η Λουκία μού λέει: «Κάτι σ'απασχολεί, Καπετάνιε μου.»

Την αγριοκοιτάζω—

Ένα έντονο, συνεχόμενο σύριγμα αρχίζει ν'αντηχεί μέσα στο άντρο των Τέκνων.

Η Λουκία τινάζεται, παίρνοντας καθιστή θέση. «Τι στις λάσπες του Λοκράθου...;»

«Με συναγερμό μοιάζει,» παρατηρώ, παραξενεμένος. Είναι δυνατόν αυτό ν'αποτελεί, κάπως, μέρος των δοκιμασιών της Διονυσίας και του Κλεάνθη; Δεν το νομίζω...

«Ναι, έχεις δίκιο,» λέει η Λουκία, και κατεβαίνει απ'το κρεβάτι, πιάνοντας το παντελόνι της και φορώντας το με μια σβέλτη κίνηση.

Σηκώνομαι κι εγώ και ντύνομαι γρήγορα – ντύνομαι σαν να σκέφτομαι να ταξιδέψω, γιατί καταλαβαίνω ότι συμβαίνει κάτι το σημαντικό ξαφνικά – ενώ απέξω το έντονο σύριγμα εξακολουθεί, και τώρα κάποιες φωνές φτάνουν ως εδώ: Εισβολείς! Εισβολείς!

«Τ'άκουσες αυτό;» κάνει η Λουκία.

«Ναι.» Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας από το θηκάρι.

Η πόρτα του δωματίου χτυπά. «Οφιομαχητή! Οφιομαχητή!» Η φωνή του Νικόλαου.

Του ανοίγω. «Τι είναι, ρε; Τι γίνεται εδώ πέρα;»

«Εισβολείς. Άνοιξαν την καταπακτή και κατέβηκαν. Δεν τους έχω δει ακόμα, μα πρέπει νάναι πολλοί, αλλιώς δε θάχαν καταφέρει ποτέ να περάσουν από τους φρουρούς κάτω από την καταπακτή, ακόμα κι αν κατάφερναν να περάσουν από αυτούς πάνω από την καταπακτή.» Στο χέρι του βαστά το σπαθί του, και είναι ντυμένος με την οργανική στολή ενδυνάμωσης, παρατηρώ, κάτω από τα άλλα ρούχα του, αν και είναι κουρελιασμένη πια και του προσφέρει ελάχιστη επιπλέον δύναμη· κανείς δεν την έχει επιδιορθώσει – και εδώ μόνο η Διονυσία θα μπορούσε να το κάνει αυτό, νομίζω.

«Πάω εκεί,» του λέω.

«Όχι μόνος σου, Οφιομαχητή. Είμαι στο πλευρό σου.»

«Περιμένετε!» λέει η Λουκία. «Να φορέσω τη στολή ενδυνάμωσης.»

«Δεν υπάρχει χρόνος,» της αποκρίνομαι. «Έλα μετά–»

«Περίμενε, ρε!»

Αλλά βγαίνω από το δωμάτιο παρά τις διαμαρτυρίες της, και ο Βικέντιος έρχεται μαζί μου, φτεροκοπώντας. Ο Νικόλαος το ίδιο (αν και χωρίς να φτεροκοπά), και μου λέει:

«Πρέπει ν'ακολουθήσαν αυτούς που είχαν ακολουθήσει τον Ιερεμία· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Πρέπει νάναι μιάσματα της Ορδής.»

Ο Λεωνίδας κι ο Νηρέας μάς πλησιάζουν, καθώς κι άλλα Τέκνα· βαδίζουν μαζί μας μες στους διαδρόμους. Εσπευσμένα. Μου λένε τα ίδια που μόλις μου είπε ο Νικόλαος.

«Το ξέρω, το ξέρω,» τους αποκρίνομαι. «Πού είναι η Βασίλισσα;»

Κραυγές αντηχούν από το βάθος, κλαγγή όπλων, ένας κρότος – πυροβολισμός – κι ακόμα ένας.

Η Ερασμία έρχεται. Τρέχοντας. Το σπαθί στο χέρι της είναι ματωμένο, τα μάτια της γουρλωμένα· μοιάζει στα όρια του πανικού. Με βλέπει και η έκφρασή της αλλάζει αρκετά. «Οφιομαχητή! Ο Εύανδρος είναι εδώ. Ο Εύανδρος.»

«Τι;» Αλλά έπρεπε να το περιμένω, δεν έπρεπε; Αν ήρθαν από την Ορδή – κι από πού αλλού να ήρθαν; – αυτό το καταραμένο μίasma δεν θα ήταν μαζί τους;

«Ο Εύανδρος,» επαναλαμβάνει η Ερασμία. «Τους σκοτώνει όλους. Δεν μπορούν να τον σταματήσουν. Και έχει στο πλευρό του και – και τουλάχιστον δυο ντουζίνες μιάσματα της Ορδής – και, και ερπετοειδείς ανάμεσά τους – άποδες, των Ουραίων Δασότοπων!»

Αισθάνομαι την οργή μου σαν πυρκαγιά μέσα μου. «Είναι η τελευταία τους νύχτα!» γρυλίζω, και βλέπω γύρω μου τις όψεις των Τέκνων να μεταμορφώνονται. Δεν είναι τρομαγμένοι πια· είναι ξανά οι συνηθισμένοι φανατικοί εαυτοί τους. Τα μάτια τους γυαλίζουν με φονική γυαλάδα. Είναι, ίσως, πιο φανατικοί από τους συνηθισμένους φανατικούς εαυτούς τους.

Προπορεύομαι και με ακολουθούν. Κατευθύνομαι προς τη μεριά όπου ακούγονται οι κραυγές και οι κλαγγές. Πού είναι η Ευτυχία; Είναι εκεί κι αυτή; Αν έχει λίγο μυαλό στο κεφάλι της, πρέπει να τον αποφύγει τον Εύανδρο, όχι να του επιτεθεί.

Στρίβω σ'έναν διάδρομο, και βλέπω, στο πέρας του, έναν άντρα να πέφτει γεμάτος αίματα – ένα από τα Τέκνα – κι ένας άποδος ερπετοειδής έρχεται από πάνω του, με ασπίδα όλο καρφιά στο ένα χέρι και πλατυλέπιδο ξίφος στο άλλο.

«Θάνατος στα μιάσματα!» φωνάζω, σαν να είμαι κι εγώ τώρα μέλος του Φαρμακερού Κύκλου, και εκτοξεύω το Φιλί της Έχιδνας. Η λεπίδα του τρυπά το στήθος του ερπετοειδή, τον διαπερνά, και τον τινάζει πίσω, καρφώνοντάς τον στον τοίχο.

Τον πλησιάζω, γρήγορα, περνώντας πάνω από το πεσμένο Τέκνο, ενώ τα υπόλοιπα Τέκνα μ'ακολουθούν με κραυγές. Φτάνω στο πέρας του διαδρόμου, εκεί όπου αυτός χωρίζεται σ'άλλους δύο. Από τη μια μεριά, ακόμα ένας ερπετοειδής έρχεται. Αρπάζω το σπαθί του

καρφωμένου στον τοίχο και επιτίθεται στον ζωντανό ομοειδή του, χτυπώντας τον με μανία. Η λεπίδα του σπάει, και η λεπίδα μου μαζί, και το κεφάλι του επίσης· σωριάζεται, σπαρταρώντας. Πίσω του βλέπω κι άλλα καθάρματα του Αρχέγονου Όφεως, αλλά όχι ερπετοειδείς: άνθρωποι με το έμβλημα του Οφιογενή επάνω τους.

Πιάνω το μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας και τραβάω τη λεπίδα έξω από τον τοίχο κι έξω από το σώμα του νεκρού ερπετοειδή. Ο Νικόλαος ορμά στους μαχητές του Αρχέγονου Όφεως κι ο Λεωνίδα τον ακολουθεί, και τρέχω τώρα κι εγώ πίσω τους. Τα όπλα τους συγκρούονται με τα όπλα των εχθρών μας. Βγάζω το βελονοβόλο μου και ρίχνω, χτυπώντας έναν στο μάτι, παραλύοντάς τον με Λευκό Άγαλμα. Η Ερασμία, που έρχεται δίπλα μου, τον σκοτώνει.

Καθώς προχωρούμε στρώνοντας το έδαφος με κουφάρια στο πέρασμά μας, ακούω κάποιους να φωνάζουν: Ο Οφιομαχητής! Ο Οφιομαχητής είναι εδώ! Ο Οφιομαχητής! Και δεν νομίζω πως χαίρονται για την παρουσία μου.

Σκοτώνουμε μερικούς ακόμα, και μπαίνουμε στη μεγάλη αίθουσα του άντρου, όπου τα τραπέζια και οι καρέκλες είναι αναποδογυρισμένα και σπασμένα, ο χώρος γεμάτος πτώματα, αίματα, πεσμένα και κατεστραμμένα όπλα. Τα καθάρματα της Ορδής φαίνεται να έχουν τον έλεγχο εδώ, να έχουν μόλις τρέψει σε φυγή τα Τέκνα· κανείς δεν τους αντιστέκεται για την ώρα. Αλλά τώρα ερχόμαστε εμείς...

...ενώ ένας από τους μαχητές τους προηγείται αναγγέλλοντας την άφιξή μου: «Ο Οφιομαχητής!» ουρλιάζει. «Ο Οφιομαχητής!»

«Και τρέχεις να φύγεις;» μουγκρίζει ο Εύανδρος, αρπάζοντάς τον μονοχεριάρι και πετώντας τον πάνω σ'ένα διαλυμένο τραπέζι, καθώς στρέφεται να μ'αντικρίσει. Ντυμένος με αλυσιδωτή πανοπλία. Κρατώντας ένα μεγάλο, δίστομο τσεκούρι με το ένα χέρι, αιματοβαμμένο από πάνω ως κάτω – μαζί και η γροθιά του.

Ερπετοειδείς συρίζουν αγριεμένα γύρω του. Μαχητές της Ορδής κραυγάζουν, υψώνοντας τα όπλα τους.

«Το ήξερα ότι θα σ'έβρισκα εδώ, Προδότη!» μου φωνάζει ο Εύανδρος. «Ανάμεσα σ'αυτά τα τέρατα.»

Τέρατα; Θα γελούσα αν είχα τη διάθεση. Ο Εύανδρος αποκαλεί κάποιους τέρατα;

Πλησιάζουμε ο ένας τον άλλο, αλλά χωρίς ιδιαίτερη βιασύνη. Έχουμε μάθει να προσέχουμε ο ένας τον άλλο. Γνωρίζουμε κι οι δύο πόσο επικίνδυνος είναι ο άλλος.

Ολόγυρά μας, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου αρχίζουν να χτυπιούνται με τους μαχητές της Ορδής, και νομίζω πως τώρα έρχονται κι άλλοι εκτός από αυτούς που με ακολουθούσαν. Νομίζω πως βλέπω και τη Φαρμακερή Βασίλισσα ανάμεσά τους.

Ο πέλεκυς του Ευάνδρου κατεβαίνει προς τη μεριά μου. Τον σταματάω με το Φιλί της Έχιδνας, χωρίς να το βάλω στο διάβα του, φέρνοντάς το από δίπλα. Τα όπλα μπλέκονται, και σπρώχνουμε ο ένας τον άλλο με απάνθρωπη δύναμη. Κανείς δεν κάνει πίσω.

«Μου είπαν ότι σκότωσες τον αφέντη σου,» του λέω. «Έβαλες μυαλό, επιτέλους. Αλλά όχι τελείως. Αλλιώς δεν θα ήσουν εδώ.»

Κάνει να με γρονθοκοπήσει αλλά αρπάζω τη γροθιά του με το άλλο μου χέρι και τον κλοτσάω, τινάζοντάς τον πίσω, μα όχι πολύ. Δυο βήματα μονάχα. «Ήταν δικός μου!» γρυλίζω. «Ο Κλέαρχος ήταν δικός μου!»

«Ήταν προδότης, σαν εσένα – και τον βρήκε το τέλος που βρίσκει όλους τους προδότες!»

«Σαν εμένα; Είχα καταλάβει ότι έχεις διαστρεβλωμένη αντίληψη των πραγμάτων, αλλά τώρα είμαι σίγουρος γι' αυτό.» Τον σπαθίζω με το Φιλί της Έχιδνας, και τα όπλα μας συγκρούονται ξανά και ξανά και ξανά. Με σπρώχνει και με πετά πάνω σ'ένα Τέκνο που ερχόταν από πίσω – δεν ξέρω ποιο, αλλά πέφτει κραυγάζοντας. Κυλιέμαι στα συντρίμια και στα πτώματα και σηκώνομαι όρθιος ξανά–

–για ν'αποφύγω τον πέλεκυ του Ευάνδρου που κατεβαίνει ορμητικά και καταστρέφει το πλακόστρωτο του πατώματος: πέτρινα κομμάτια τινάζονται.

Τον σπαθίζω από το πλάι και τον βρίσκω στον ώμο, σπάζοντας την πανοπλία του: αίμα τινάζεται.

Ο Εύανδρος στρέφεται να μ'αντικρίσει ευθέως. «Ο Πατέρας μου πέθανε σαν προδότης· κρίμα που δεν θα με δει να φέρνω το τέλος σου, Οφιομαχητή,» γρυλίζει.

Μια γυναικά ορμά ξαφνικά εναντίον μου, από τα δεξιά – μια πολεμίστρια της Ορδής – χτυπώντας με με το ξίφος της, απανωτά,

κραυγάζοντας άναρθρα. Αποκρούω τις σπαθιές της και τις αισθάνομαι δυνατές, αφύσικα δυνατές. Με κάνουν να οπισθοχωρήσω προς στιγμή. Είναι ντυμένη με οργανική στολή ενδυνάμωσης, αναμφίβολα, κάτω από την πανοπλία της. Και βλέπω τα μάτια της μέσα από το κράνος, γκρίζα και πλαισιωμένα με μαύρους ελλειψοειδείς κύκλους, όπως της Ειρήνης του Πολέμου· αλλά δεν είναι αυτή: είναι κάποια άλλη Ηρμάντια.

«Κάνε πίσω, Αρσενία!» μουγκρίζει ο Εύανδρος καθώς έρχεται κι εκείνος καταπάνω μου. «Πίσω!»

Μπλέκω το Φιλί της Έχιδνας με το λεπίδι της, το παραμερίζω, και με το άλλο χέρι την αρπάζω απ'τον λαιμό και την εκτοξεύω πάνω σε κάτι άλλους μαχητές της Ορδής που αντιμετωπίζουν τα Τέκνα. Σωριάζονται όλοι τους, θυμίζοντας σακιά.

Ο πέλεκυς του Φιλημένου του Αρχέγονου Όφεως κατέρχεται σαν τον Θάνατο, σαν όπλο του Αβυσσαίου. Σκύβω και περνά πάνω απ'το κεφάλι μου. Κάνω να καρφώσω τον Εύανδρο στην κοιλιά με το σπαθί μου, μα είναι γρήγορος, ο καταραμένος· γυρίζει στο πλάι και η λεπίδα μου καταστρέφει μονάχα κρίκους από την αλυσιδωτή πανοπλία του. Η κλοτσιά του με βρίσκει κατακέφαλα. Πέφτω πίσω, κατρακυλάω· κρατάω γερά το μανίκι του Φιλίου για να μη μου φύγει απ'το χέρι. Ζαλίζομαι. Άλλος άνθρωπος θα ήταν νεκρός από τέτοια κλοτσιά, είμαι σίγουρος.

Προσπαθώ να σηκωθώ, αλλά πάλι ζαλίζομαι. Βλέπω σκοτοδίνες.

Ο Εύανδρος πλησιάζει, με το τσεκούρι του υψωμένο. «Εδώ τελειώνει το άγος της ύπαρξής σου, Προδότη!»

Δύο σκιές του ορμάνε, ξαφνικά, εκατέρωθεν. Επιτίθενται μανιασμένα, η μία με σπαθί, η άλλη με δυο ξιφίδια – ένα σε κάθε χέρι. Ο Εύανδρος αναγκάζεται απρόσμενα να αμυνθεί.

Η Λουκία και η Ευτυχία. Τι κάνουν εδώ, οι μαλακισμένες; Προσπαθούν να σκοτωθούν; Η οργή μου μαίνεται μέσα μου σαν καταιγίδα ιοβόλων δράκων. Προσπαθώ πάλι να ορθωθώ, γρυλίζοντας, τρίζοντας τα δόντια· προσπαθώ ν'αποτινάξω αυτή την καταραμένη ζάλη και τις σκοτοδίνες. Σηκώνομαι στο ένα γόνατο, ενώ στηρίζομαι στο Φιλί της Έχιδνας ανεστραμμένο.

Τις βλέπω, τις ανώμαλες, να αντιμετωπίζουν τον Εύανδρο. Το τσεκούρι του θρυμματίζει το σπαθί της Λουκίας, ρίχνοντάς την κάτω συγχρόνως, κι εκείνη πέφτει κραυγάζοντας. Αλλά ο Φιλημένος του Αρχέγονου Όφρεως δεν έχει χρόνο να την αποτελειώσει. Η Φαρμακερή Βασίλισσα είναι, πραγματικά, σαν θύελλα από λεπίδες. Τα ξιφιδιά της τον χτυπάνε το ένα μετά το άλλο ή και τα δύο μαζί, αιματοβαμμένα από το αίμα άλλων της Ορδής. Αλλά τώρα τον τραυματίζει, παρατηρώ – στα πλευρά, τρυπώντας την πανοπλία του. Ένα χτύπημα αναμφίβολα αμελητέο γι'αυτόν, ακόμα κι αν η λεπίδα της είναι δηλητηριασμένη – που μάλλον είναι. Τα δηλητήρια σίγουρα δεν τον επηρεάζουν, όπως κι εμένα.

Το τσεκούρι του διαγράφει ημικύκλια στον αέρα, προσπαθώντας να τη σκοτώσει, αλλά η Βασίλισσα των Τέκνων το αποφεύγει ευέλικτα, τινάζεται αποδώ κι αποκεί, θυμίζοντας χορεύτρια. Αλλά δεν θα έπρεπε να τον αντιμετωπίζει καθόλου, η ανόητη. Δε νομίζω ότι φορά καν οργανική στολή ενδυνάμωσης. Ο θάνατός της δεν είναι παρά θέμα χρόνου, αν συνεχιστεί αυτό.

Αλλά δεν θα συνεχιστεί. Τώρα είμαι όρθιος, και ορμάω στον Εύανδρο, φωνάζοντάς της: «Φύγ' αποδώ! Φύγε αποδώ, λέω!»

Το Φιλί της Έχιδνας συγκρούεται ξανά με τον δίστομο πέλεκυ του Ευάνδρου. Το ατσάλι αντηχεί δυνατά. Κι αν δεν ήμουν προσεχτικός, η λεπίδα μου θα είχε σπάσει, ιερογραμμένη ή μη· τα άλλα είναι για τα παρὰμύθια.

Με τις άκριες των ματιών μου βλέπω πως η Φαρμακερή Βασίλισσα δεν επιτίθεται στον Εύανδρο, αλλά επειδή έχει ξαφνικά εμπλακεί με κάποιον άλλο – κάποια άλλη – αυτή την Ηρμάντια που μου είχε ορμήσει πιο πριν, νομίζω. Αρσενία πρέπει να τη λένε. Δεν την είχα ξανακούσει. Σίγουρα δεν είναι από τους σημαντικούς του Οίκου τους· αλλά μοιάζει να αγωνιά ν'αποδείξει ότι είναι σημαντική, η δαιμονισμένη οχιά.

Το Φιλί της Έχιδνας συνεχίζει να συγκρούεται με τον πέλεκυ του Ευάνδρου, ενώ γύρω μας μακελειό επικρατεί. Μακελειό που δεν λέει να τελειώσει. Όπως ούτε η μονομαχία μας λέει να τελειώσει. Είναι δύσκολο να σκοτώσουμε ο ένας τον άλλο. Μοιάζουμε πολύ. Είναι σαν να αντιμετωπίζω αντίπαλο από πέτρα, ακούραστο, ακατάβλητο, και,

φυσικά, εξωφρενικά δυνατό. Πάω στοίχημα ότι κι ο Εύανδρος έχει την ίδια εντύπωση.

Χτυπιόμαστε και χτυπιόμαστε και χτυπιόμαστε, όπως και τις προηγούμενες δύο φορές που συναντηθήκαμε, αλλά κανείς δεν μπορεί να υπερίσχυσει.

Το ίδιο δεν συμβαίνει και με τους μαχητές που συγκρούονται ολόγυρά μας μέσα στη μεγάλη αίθουσα του άντρου. Παρά την οργή που καίει σαν πυρκαγιά εντός μου, παρατηρώ ότι τα Τέκνα αναμφίβολα χάνουν τη μάχη. Υποχωρούν. Μου φαίνεται αδιανόητο προς στιγμή. Αλλά μετά παρατηρώ κάτι ακόμα: οι εχθροί μοιάζει ξαφνικά να έχουν πολλαπλασιαστεί. Έρχονται από παντού. Μαχητές της Ορδής των Όφεων, κι άλλοι μαχητές της Ορδής των Όφεων, κι άλλοι μαχητές της Ορδής των Όφεων. Κρατώντας αγχέμαχα όπλα για κοντινή μάχη, και αγχέμαχα όπλα πιο μακριά για να χτυπάνε από πίσω – αιχμηρά δόρατα – και τηλέμαχα όπλα – βαλλίστρες, ενεργοβόλα πιστόλια – για να βάλουν μέσα στις συμπλοκές.

Τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει; Όλη η γαμημένη Ορδή των Όφεων ήρθε στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας;

«Τα εκτρώματα τελείωσαν, Προδότη!» γρυλίζει ο Εύανδρος, και μου ακούγεται ξέπνοος – κουρασμένος από τη μάχη, όπως αισθάνομαι κουρασμένος κι εγώ. «Και θα τ'ακολουθήσεις στην κοιλιά του Αβυσσαίου! Πέσε κάτω! Πέσε ΚΑΤΩ! ΠΕΣΕ ΚΑΤΩ!» Το τσεκούρι του έρχεται σαν τρικυμία, το ένα χτύπημα κατόπιν του άλλου. Φυσιολογικός άνθρωπος θα ήταν αδύνατον να κινήσει ποτέ τέτοιο βαρύ όπλο με τέτοια ταχύτητα, ακόμα κι αν μπορούσε να είναι ντυμένος με δύο οργανικές στολές ενδυνάμωσης.

Το αποφεύγω, τινάζομαι πίσω, δεν βάζω το Φιλί της Έχιδνας στον δρόμο του, βέβαιος ότι θα σπάσει.

Βλέπω, με τις άκριες των ματιών μου, κάποιον να με σημαδεύει με πιστόλι από δίπλα. Πετάγομαι, και η ενεργειακή ριπή με χτυπά ξώφαλτα. Παραπατάω πάνω σε πτώματα. Ο πέλεκυς του Ευάνδρου κατέρχεται δολοφονικά, και δεν έχω άλλη επιλογή τώρα απ'το να τον σταματήσω με το Φιλί της Έχιδνας. Το βάζω στο διάβα του, αν και φοβάμαι ότι η λεπίδα του θα σπάσει–

–και σπάει. Κόβεται στα δύο. Το μισό ξίφος απομένει στο χέρι μου.

Ο Εύανδρος με κλοτσά στα πόδια – «Χώρος μόνο για ΕΝΑΝ Οφιοβασιλέα της Ιχθυοδότης!» κραυγάζει – και πέφτω κάτω. Το τσεκούρι του υψώνεται, γυαλίζοντας στα ενεργειακά φώτα της αίθουσας, έχοντας πλέον καθαρίσει από τα αίματα ύστερα από τόσες συγκρούσεις με το σπαθί μου και τόσες αποτυχημένες απόπειρες να με χτυπήσει.

Το Φιλί της Έχιδνας... έσπασε... Μου φαίνεται εξωπραγματικό... Βλέπω το άλλο μισό της λεπίδας του στο πάτωμα, παραδίπλα, να στραφταλίζει, σαν να ζητά τη βοήθειά μου.

Αλλά δεν είμαι καν σίγουρος ότι θα προλάβω να βοηθήσω τον εαυτό μου...

Το τσεκούρι του Ευάνδρου κατεβαίνει–

(«ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΗΗΗΗΗ!» – ο Νικόλαος)

–και συναντά ένα άλλο τσεκούρι, το οποίο κομματιάζεται από τη δύναμη του Φιλημένου αλλά σταματά το όπλο του. Του χαλά το χτύπημα εναντίον μου.

«Πέθανε, μίασμα! Πέθανε!» ουρλιάζει ξέφρενα ο Νικόλαος, έχοντας ήδη στο άλλο του χέρι ένα σπαθί το οποίο στρέφει τώρα, μανιασμένα, κατά του Ευάνδρου – και τον τραυματίζει στο στήθος, σπάζοντας κρίκους από την αλυσιδωτή πανοπλία του, τινάζοντας αίματα.

Ο Εύανδρος κραυγάζει θηριωδώς, αρπάζει το ξίφος του Νικόλαου με το ελεύθερο χέρι του, σπάει τη λεπίδα μες στη γροθιά του. «Ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυοδότης είναι ΑΘΑΝΑΤΟΣ, τέρας του Φαρμακερού Κύκλου!» γρυλίζει, και γυρίζοντας τον πέλεκυ του κοπανά τον Νικόλαο με τη λαβή του όπλου, κατακέφαλα, και το κεφάλι του Τέκνου θρυμματίζεται – κοκάλινα θραύσματα και αίματα και μυαλά πετάγονται.

Η οργή μου φουντώνει. Αρπάζω το άλλο μισό της λεπίδας του Φιλίου της Έχιδνας από κάτω (γιατί δεν μπορώ να το εγκαταλείψω, δεν μπορώ) και ορθώνομαι καθώς το κρύβω μέσα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου. «Είσαι νεκρός, γαμιόλη,» λέω στον Εύανδρο, με το μανίκι του σπασμένου Φιλίου ακόμα στο χέρι μου, καθώς βλέπω το ακέφαλο κουφάρι του Νικόλαου να καταρρέει σπαρταρώντας, νομίζοντας ακόμα ότι είναι ζωντανό.

«Θα με σκοτώσεις με μισό σπαθί, Προδότη;» γρυλίζει ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυοδότης και υψώνει το τσεκούρι του.

«Θα λιώσω το κεφάλι σου με τα χέρια μου,» του λέω – και η οργή μου είναι που μιλά, μόνο η οργή μου. Ο Γέρος του Ανέμου θα με κατέκρινε, το ξέρω· θα με κατέκρινε, πολύ αυστηρά.

«Οφιομαχητή!» ακούω μια γυναικεία φωνή πίσω μου. Κι άλλη μία: «Γεώργιε!» – την οποία αμέσως αναγνωρίζω: η Λουκία. «Γεώργιε!»

Γυρίζω – αλλά λίγο μόνο, ίσα για να κοιτάξω με τις άκριες των ματιών μου· πανέτοιμος για την επίθεση του Φιλημένου του Αρχέγονου Όφρεως – και βλέπω τη Λουκία και την Ερασμία να αντιμετωπίζουν, μαζί με άλλα Τέκνα, μαχητές της Ορδής στο βάθος της αίθουσας, κοντά σε μια έξοδο – που μάλλον είναι η τελευταία έξοδος διαφυγής που έχει απομείνει. Όλη η μεγάλη αίθουσα είναι γεμάτη από τους εχθρούς μας, παρατηρώ τώρα, προς στιγμή λιγάκι πιο νηφάλιος παρά την οργή μου. Είμαι περικυκλωμένος από τα γαμημένα μιάσματα!

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσά μέσα μου, φυσά τόσο μανιασμένα όσο μανιασμένα φλέγεται η οργή της Έχιδνας.

Πρέπει να φύγω αποδώ. Αν όχι για εμένα, για τους άλλους. Για την Ευτυχία, τη Λουκία, τη Διονυσία που δεν έπρεπε ποτέ να βρισκόταν σε τούτο το μέρος, τον Αρσένιο... Θα τους σκοτώσουν όλους αυτά τα μιάσμ– τα τέρατα του Αρχέγονου Όφρεως αν δεν τους βοηθήσω, είμαι σίγουρος.

«Είσαι τυχερός απόψε, γαμιόλη,» γρυλίζω στον Εύανδρο, και, κρύβοντας το σπασμένο Φιλί της Έχιδνας μες στην κάπα μου, αρπάζω δύο πτώματα από κάτω – ένα με κάθε χέρι – και του τα πετάω στο κεφάλι.

Το ένα το κόβει στα δύο, στον αέρα, με τον πέλεκύ του· το άλλο τον χτυπά αλλά δεν τον ρίχνει. «Δεν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις τώρα, Προδότη;» φωνάζει.

Αλλά ήδη απομακρύνομαι απ'αυτόν, τρέχοντας ανάμεσα στους μαχητές της Ορδής των Όφρεων, σπρώχνοντάς τους και σωριάζοντάς τους, αρπάζοντας ένα ξίφος από κάτω, σκοτώνοντας έναν κι άλλον έναν κι άλλον έναν – το ξίφος σπάει στο χέρι μου – αρπάζω ένα πεσμένο δόρυ, χτυπώντας ακόμα έναν εχθρό, κι ακόμα έναν, κι ακόμα έναν – αφήνω το δόρυ καρφωμένο μες στην κοιλιά μιας πολεμίστριας της Ορδής, τη σπρώχνω και τη ρίχνω πάνω σ'έναν ερπετοειδή. Έχω φτάσει κοντά στη Λουκία, την Ερασμία, τον Λεωνίδα.

«Φύγετε!» τους λέω. «Φύγετε, προτού είναι πολύ αργά!»

Ο στρατός του Πρίγκιπα Κοσμά κατευθύνθηκε νότια, ανεβαίνοντας στη δημοσιά και φτάνοντας στην Ηχώπολη. Εκεί, ο Βασιληάς Γεννάδιος ο Δεύτερος ζήτησε κάποιες εξηγήσεις από τον γιο του, και κουβέντιασαν για λίγο οι δυο τους προτού ο στρατός συνεχίσει ανατολικά, περνώντας μέσα από την πόλη, βγαίνοντας στο Ποταμολίμανο, και διασχίζοντας τη γέφυρα που δρασκέλιζε τον ποταμό Νόρκο πριν από τις εκβολές του. Εδώ, φυσικά, οι Γενναίοι της Ιωάννας των Αγρών δεν τολμούσαν να τους πειράξουν· δεν τολμούσαν καν να πλησιάσουν.

Το στράτευμα ακολούθησε τη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με τα κεντρικά της ηπειρονήσου, προελαύνοντας ανάμεσα στους Άνω και τους Κάτω Ανατολικούς Αγρούς· γιατί αυτός ο μεγάλος λιθόστρωτος δρόμος ήταν που αποτελούσε σύνορο των δύο περιοχών, και κανείς δεν ήταν σίγουρος αν ανήκε στους Άνω ή στους Κάτω Αγρούς. Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος έλεγε ότι δεν ανήκε σε κανέναν η δημοσιά παρά μονάχα στον Βασιλιά. Οι βασιλιάδες της Ηχώπολης ήταν που την είχαν φτιάξει σε χρόνους παλιούς, έτσι δεν ήταν;

Ο στρατός του Πρίγκιπα Κοσμά ταξίδευε με τροχοφόρα οχήματα, μηχανοκίνητα, έτσι δεν καθυστέρουσε. Και είχαν πάρει και το ελικόπτερο από το αρχηγείο και το είχαν βάλει να πετά από πάνω τους, για να κατοπτεύει για πιθανές ενέδρες – μια ιδέα του Φοίβου Ασλάβη, που είχε θορυβηθεί απ’όσα είχαν συμβεί στη βόρεια γέφυρα του ποταμού Νόρκου. Αν και εδώ πέρα δεν το θεωρούσε πιθανό να πέσουν σε ενέδρα – οι περιοχές ήταν ανοιχτές, δεν υπήρχε κανένα στενό πέρασμα για να χρησιμοποιήσουν οι Γενναίοι προς όφελός τους – ήταν καλό να είναι επιφυλακτικοί. Άλλωστε, δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο την Ιωάννα των Αγρών – δεν πήγαιναν καν να πολεμήσουν αυτήν τώρα. Είχαν να αντιμετωπίσουν και τον ξένο: και ο ξένος ήταν πολύ επικίνδυνος, νόμιζε ο Ασλάβης. Πολύ, πολύ επικίνδυνος. Τον είχε σκοτώσει, ξανά και ξανά, στα όνειρά του... Αλλά, στην πραγματικότητα, εγώ θα τον

σκοτώσω! σκεφτόταν ο Φοίβος. Δε θα τον αφήσω να καταστρέψει τους Αγρούς, όποιος κι αν είναι. Ό,τι κι αν είναι.

Οι Αγροφύλακες των Άνω Ανατολικών Αγρών είδαν το στράτευμα του Πρίγκιπα Κοσμά να έρχεται κι έτρεξαν, καβάλα στα δίκυκλά τους, να ειδοποιήσουν τον Αρχιφύλακα Ιωάννη Φεκίζιο και τον Πρίγκιπα των Αγρών. Έτρεξαν στο Ξυλοκέρατο, που είχε τώρα γίνει η καρδιά ετούτων των τόπων και όπου ήταν συγκεντρωμένο ολόκληρο φουσάτο. Όχι, βέβαια, μέσα στο χωριό – δεν τους χωρούσε όλους – αλλά γύρω του. Σκηνές ήταν στημένες και χωρικοί συναθροισμένοι, οπλισμένοι με τα δικά τους λιγοστά όπλα και με τα όπλα που είχαν πάρει από το Γενικό Οπλοστάσιο της Ηχώπολης, καθώς και με ό,τι είχαν αρπάξει από τους Γενναίους όσες φορές τούς είχαν, τελευταία, νικήσει.

Οι Αγροφύλακες ειδοποίησαν ότι το φουσάτο του Βασιληά ερχόταν. «Ζυγώνουνε,» είπε ο άντρας που τώρα στεκόταν μπροστά στη σκηνή του Πρίγκιπα Αργύριου. «Ήρθανε απ'τα νότια, και δε θ'αργήσουνε νά-ναι δω, Πρίγκιπά μ'.»

Ήταν απόγευμα, και ο Αργύριος, η Χρυσάνθη, ο Ιωάννης Φεκίζιος, και ο Οφιομαχητής ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά στη σκηνή μαζί με την Προεστή του Ξυλοκέρατου, Ελένη, και μερικούς άλλους προεστούς των Άνω Ανατολικών Αγρών.

«Αναμενόμενο ήταν,» είπε ο Γεώργιος. «Πείτε στους μαχητές μας ν'αρχίσουν να περνάνε απ'τη σκηνή μου για να δηλητηριάζουν τα όπλα τους.»

Ο Αρχιφύλακας κατένευσε, κι έδωσε διαταγή στους Αγροφύλακες· και σε λίγο χωρικοί και Αγροφύλακες περνούσαν μπροστά από τη σκηνή των δηλητηρίων (όπως όλοι την έλεγαν) και βουτούσαν τις λεπίδες τους σε βαρέλια γεμάτα φαρμάκια που έμεναν κολλημένα επάνω τους σαν ελαφρύ ημιδιαφανές στρώμα. «Προσέχετε τώρα μ'αυτά τα πράγματα,» τους έλεγε ο Οφιομαχητής ξανά και ξανά. «Να τάχετε στα θηκάρια και στις φαρέτρες μέχρι που να είστε σίγουροι ότι θα τα χρειαστείτε. Ακόμα και μια αμυχή μπορεί να στείλει το δηλητήριο μες στο αίμα – κι αυτά τα δηλητήρια σκοτώνουν ή παραλύουν ή προκαλούν αφόρητους πόνους.»

Αλλά ο Γεώργιος δεν είχε φτιάξει μόνο δηλητήρια μ'αυτά που είχε βρει στα έλη· είχε φτιάξει και φάρμακα: βοτάνια που μπορεί να

βοηθούσαν τους τραυματίες. Αυτά τα είχε ήδη δώσει στον Ιωάννη, τον γιατρό του Ξυλοκέρατου και ιερέα του Αστερίωνα, καθώς και σε άλλους θεραπευτές που είχαν μαζευτεί εδώ μαζί με τον στρατό από χωρικούς και Αγροφύλακες.

Ο Πρίγκιπας Αργύριος είχε τώρα ανεβεί σε μια ξύλινη εξέδρα και μιλούσε στο φουσάτο, ενώ οι μαχητές συνέχιζαν να πηγαίνουν στη σκηνή των δηλητηρίων και να φαρμακώνουν τα όπλα τους. Ο Πρίγκιπας των Αγρών έλεγε, μεγαλόφωνα, ότι θα προσπαθούσε να αποφύγει αυτή τη σύγκρουση. Θα προσπαθούσε να φέρει τους Αγροφύλακες του βασιλικού στρατεύματος με το μέρος τους και να σταματήσει τούτη την τρέλα προτού καν αρχίσει. «Οι κάτοικοι των Αγρών δεν πρέπει να χτυπιούνται αναμεταξύ τους! Δεν είναι ούτε λογικό για τους ανθρώπους ούτε αρεστό στους θεούς. Αν όμως δεν δεχτούν να μας ακούσουν, αν δεν δεχτούν να συμμαχήσουν μαζί μας, πρέπει να είμαστε έτοιμοι για οτιδήποτε!» Και τους ρώτησε: «Είστε έτοιμοι όλοι σας; Είστε έτοιμοι να υπερασπιστείτε τους Αγρούς, αν χρειαστεί, ακόμα κι από τους ίδιους τους παραστρατημένους αδελφούς σας;»

Και οι συγκεντρωμένοι χωρικοί και Αγροφύλακες φώναξαν: Πρίγκιπας των Αγρών! Πρίγκιπας των Αγρών! Πρίγκιπας των Αγρών! υψώνοντας τα όπλα τους στο τελευταίο φως των καλοκαιρινών ήλιων, πολλά από τα οποία ήταν ήδη δηλητηριασμένα από τα φαρμάκια του Οφιομαχητή.

Στον ουρανό, ένα γιγάντιο πουλί πετούσε πάνω από το Ξυλοκέρατο. Ο Αθανάσιος ο Τεχνουργός έκανε μερικές τελευταίες δοκιμές με το ορνιθόπτερο, γιατί δεν θα το πιλόταρε ο ίδιος μέσα στη μάχη. Ο Γεώργιος είχε επιμείνει· του είχε πει: «Είσαι πολύ γέρος για να πολεμήσεις. Χρειάζομαι πιο νέους ανθρώπους. Θα μείνεις στο σπίτι σου.» Και είχε ψάξει να βρει έναν άλλο για να πιλοτάρει το αεροσκάφος. Οι περισσότεροι δειλίαζαν, φυσικά· φοβόνταν να πετάξουν, νόμιζαν ότι θα έπεφταν και θα σκοτώνονταν. Μια Αγροφύλακας ήταν που τελικά προθυμοποιήθηκε, μοιάζοντας ενθουσιασμένη με την ιδέα της πτήσης. Μάρθα την έλεγαν. Ο Οφιομαχητής τής είπε: «Δεν είναι παιχνίδι. Θα προσέχεις, αλλιώς θα πέσεις. Καταλαβαίνεις;»

«Ναι, αμέ, πώς δεν καταλαβαίνω;» Και κοίταζε το ορνιθόπτερο με αδημονία. «Να το δοκιμάσω;»

«Αν το ρίξεις, θα σε σκοτώσω ο ίδιος,» της είπε ο Γεώργιος. Πράγμα που δεν την πτόησε.

Κάθισε στη θέση του πιλότου, κι αφού ο Οφιομαχητής τής έδωσε οδηγίες για το πώς να μεταχειρίζεται το ορνιθόπτερο, έκανε το φτερωτό κατασκεύασμα να πετάξει. Και δεν το οδηγούσε και τόσο άσχημα.

Τώρα, ο Αθανάσιος το προσγείωσε κοντά της, έξω από το Ξυλοκέρατο, εκεί όπου η Μάρθα περίμενε ντυμένη με δερμάτινο πανωφόρι και κράνος, παρά την καλοκαιρινή ζέστη. Τα γυαλιά της κρέμονταν από τον λαιμό της. Πλάι στα πόδια της ήταν ένας σάκος γεμάτος δηλητήρια.

«Άντε, ρε μπάρμπα, τι θα γίνει;» φώναξε στον Αθανάσιο. «Είναι πια έτοιμο, ή δε θες να τ'αποχωριστείς;»

Ο Αθανάσιος την αγριοκοίταξε βγαίνοντας από τη θέση του πιλότου. «Μη μου το χαλάσεις, γιατί θα δεις!» της είπε δείχνοντάς την με το δάχτυλό του. «Θα δεις!» Κι έφυγε, γυρίζοντάς της την πλάτη.

Η Μάρθα τού έκανε το πουλί του Λοκράθου.

Οι χωρικοί και οι Αγροφύλακες συνέχιζαν να φαρμακώνουν τα όπλα τους στη σκηνή των δηλητηρίων στην πλατεία του Ξυλοκέρατου.

Ο στρατός του Πρίγκιπα Κοσμά ερχόταν από τα νότια, διασχίζοντας τη δημοσιά. Προσπέρασε τον δρόμο που οδηγούσε στο Θερινό Παζάρι των Άνω Ανατολικών Αγρών. «Δεν είμαστε μακριά απ'αυτό το Ξυλοκέρατο τώρα,» είπε ο Κοσμάς, καθισμένος μες στο όχημά του, κοιτάζοντας τον χάρτη στη μικρή οθόνη της κονσόλας. «Λίγο παρακάτω είναι...» Ο αδελφός του διαλέγει κάτι άθλια μέρη... σκεφτόταν. Ο μικρός πρέπει νάχε τρελαθεί για να κάνει αυτά τα φυσημένα πράγματα που έκανε. Πρέπει σίγουρα νάχε τρελαθεί πια. Και κάποιος όφειλε να τον βάλει στη θέση του. Του Κοσμά δεν του άρεσε ν'αναλαμβάνει τέτοιες δουλειές – δεν ήταν για εκείνον τώρα να κάθεται ν'ασχολείται μ'αυτά – όμως σε ποιον άλλο μπορούσε να εμπιστευτεί την κατάσταση; Ο Ασλάβης είχε αποδειχτεί ότι μόνος του ήταν ανίκανος να ασκήσει έλεγχο. Τους είχε αφήσει, ο βλάκας, να πάρουν τα όπλα από το Γενικό Οπλοστάσιο της Ηχώπολης!

Ο στρατός του Πρίγκιπα Κοσμά έφτασε στον δρόμο που οδηγούσε βόρεια ξεκινώντας από τη δημοσιά. Στον δρόμο που στην αρχή του

ήταν μια ταμπέλα η οποία έγραφε ΠΡΟΣ ΞΥΛΟΚΕΡΑΤΟ, δείχνοντας όμως νότια, όχι βόρεια.

Το φουσάτο σταμάτησε μέσα σε σύννεφα σκόνης, καθώς οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση και ο Πρώτος είχε σχεδόν χαθεί πλέον.

«Τι γίνεται εδώ, Στρατηγέ;» φώναξε ο Πρίγκιπας Κοσμάς, από το παράθυρο του οχήματός του, προς το θωρακισμένο όχημα του Φοίβου Ασλάβη. «Ο χάρτης μου λέει ότι το Ξυλοκέρατο είναι βόρεια, αλλά τούτη δω η πινακίδα δείχνει απ'την άλλη μεριά!»

«Βόρεια είναι, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Πρωτοφύλακας. «Γύρισαν την ταμπέλα, οι ανόητοι, θαρρώντας πως θα μας γελάσουν.»

«Χαλάνε και δημόσια έργα, δηλαδή, τώρα, οι κακούργοι! Ο κόσμος δε θα ξέρει πού να πάει σε τούτα τα μέρη!» Και πρόσταξε τους Αγροφύλακες να στήσουν σωστά την πινακίδα – αμέσως!

Δύο Αγροφύλακες κατέβηκαν από ένα από τα οχήματα του στρατού και το έκαναν, στρέφοντας το βέλος προς τα βόρεια ξανά.

«Και βάλτε κάτι εκεί για να μη μπορούν να το ξαναλλάξουν οι βάνδαλοι!» πρόσταξε ο Πρίγκιπας Κοσμάς.

Και τον κοίταζαν σαν χαζοί.

«Δεν ακούτε τι σας λέγω;» φώναξε εκείνος.

Ο Αρχιφύλακας Ανδρέας Ερβόνιος, που καβαλούσε δίκυκλο, είπε: «Τι να βάλουν, Υψηλότετε;»

«Πού να ξέρω γω; Εσύ θάπρεπε να ξέρεις, Αρχιφύλακα!»

«Δεν υπάρχει τέτοιο πράμα, Πρίγκιπά μου. Δεν...»

«Γαμώ τη βατραχομάνα του Λοκράθου, γαμώ! Δε μπορείτε να κάνετε ούτε μια φορά τη δουλειά σας σωστά;»

«Συγγνώμη, Υψηλότετε, αλλά δεν υπάρχει κάτι που να μπορεί να το σιγουρέψει ότι δε θα ξαναλλάξουν την πινακίδα.»

«Ας προχωρήσουμε τώρα!» ακούστηκε η φωνή του Φοίβου Ασλάβη προτού ο Πρίγκιπας απαντήσει. «Ας προχωρήσουμε! Δεν έχει νόημα να καθυστερούμε άλλο.»

Και ο Κοσμάς σκέφτηκε ότι ο Στρατηγός είχε δίκιο, οπότε συμφώνησε. «Αφήστε το,» είπε, «αφήστε το!» και πρόσταξε να συνεχίσουν τον δρόμο τους.

Βγήκαν από τη λιθόστρωτη δημοσιά κι ανέβηκαν στον χωματόδρομο που περνούσε ανάμεσα από αγρούς. Αλλά δεν έμειναν επάνω

του· απλώθηκαν και τριγύρω, με διαταγή του Ασλάβη, για να μην είναι ευάλωτοι ως μία συνεχόμενη γραμμή. Τα οχήματά τους γκρέμιζαν χαμηλούς πέτρινους τοίχους, πατούσαν σπαρτά, τσάκιζαν χαμηλά δέντρα. Σκυλιά γάβγιζαν ξέφρενα, αναστατωμένα. Κατσίκια έτρεχαν να φύγουν, βελάζοντας τρομαγμένα.

Καθοδόν, ο στρατός συνάντησε κι άλλες πινακίδες. Έγραφαν κι αυτές ΠΡΟΣ ΞΥΛΟΚΕΡΑΤΟ κι έδειχναν προς τα ανατολικά ή προς τα δυτικά, αποδώ κι αποκεί. Ο Κοσμάς εξοργίστηκε. «Μας κάνουν πλάκα;» γρύλισε. «Τολμούν και μας κάνουνε πλάκα;» Και πρόσταξε να γκρεμίζουν κάθε πινακίδα που έγραφε ΠΡΟΣ ΞΥΛΟΚΕΡΑΤΟ και να μην παρεκκλίνουν από την πορεία τους. Ο χάρτης στην κονσόλα του θα τους οδηγούσε σωστά, ο Πρίγκιπας ήταν βέβαιος. Επιπλέον, κάποιοι από τους Αγροφύλακες ήξεραν τον δρόμο· είχαν ξανάρθει εδώ. Και το ελικόπτερο που πετούσε από πάνω τους έβλεπε μακριά.

Τώρα, καθώς ο Δεύτερος Ήλιος βούλιαζε στη δύση ρίχνοντας αιχμηρές σκιές παντού στους Αγρούς, ο στρατός του Πρίγκιπα Κοσμά έφτασε κοντά στο Ξυλοκέρατο κι αντίκρισε το φουσάτο που ήταν συγκεντρωμένο γύρω του. Σταμάτησε εκεί, σε απόσταση μισού χιλιομέτρου περίπου.

Ο Πρίγκιπας Αργύριος, αγναντεύοντάς τους, πήρε μια βαθιά ανάσα. Φοβόταν. Όχι για τον εαυτό του, μα για τους Αγρούς και τους κατοίκους τους. Αυτό που τώρα συνέβαινε, σκεφτόταν, δεν έπρεπε να συμβαίνει. Ήταν αδέρφια και θα χτυπιόνταν αναμεταξύ τους. Και ίσως να φταίω εγώ γι' αυτό... Αλλά, κυρίως, φταίει ο Κοσμάς!

Ο στρατός του Πρίγκιπα των Αγρών είχε βγάλει τα όπλα του – πολλά από τα οποία ήταν δηλητηριασμένα (γιατί, φυσικά, τα φαρμάκια του Οφιομαχητή δεν επαρκούσαν για να τα δηλητηριάσουν όλα) – και περιμένε. Αισθάνονταν αγχωμένοι και αποφασισμένοι συγχρόνως. Φοβόνταν να τα βάλουν με τον Βασιληά αλλά επίσης δεν ανέχονταν άλλο να τους κλέβει και η Ιωάννα των Αγρών και ο Γεννάδιος ο Δεύτερος. Έπρεπε να αντιδράσουν! Και ο Πρίγκιπας των Αγρών ήταν στο πλευρό τους. Κι ο Μαύρος Ξένος, επίσης. Δεν μπορούσαν να ηττηθούν! Δεν μπορούσαν να ηττηθούν.

Ο Πρίγκιπας Κοσμάς ύψωσε έναν ενεργειακό τηλεβόα μπροστά στα χείλη του και είπε: «Ακούστε με, Αγροφύλακες! Ακούστε με,

εσείς που είστε μέρος του στρατού του Πρίγκιπα Κοσμά! Είμαι ο Πρίγκιπας Αργύριος – ο Πρίγκιπας των Αγρών. Ακούστε με! Ποιους έρχεστε να πολεμήσετε – τους αδελφούς σας; Έρχεστε να χύσετε αίμα άλλων Αγροφυλάκων; Άλλων ανθρώπων των Αγρών; Έρχεστε να χτυπήσετε αυτούς που έχετε ορκιστεί να προστατεύετε; Δεν είναι αυτοί ο εχθρός σας – δεν είμαστε εμείς ο εχθρός σας. Οι Γεν–»

Η φωνή του Κοσμά, μεγεθυσμένη κι αυτή από ενεργειακό τηλεβόα, διέκοψε τα λόγια του: «Ο αδελφός μου, ο Πρίγκιπας Αργύριος, δεν είναι με τα καλά του και σας οδηγεί στην καταστροφή σας! Παραδώστε τα όπλα που παράνομα πήρατε από τον Βασιλιά και δεν θα συμβεί εκείνο που φοβάστε–»

«Οι άνθρωποι των Αγρών δεν έχουν τίποτα να φοβηθούν από εσένα, Κοσμά!» είπε η φωνή του Αργύριου. «Και ξέρουν ότι τα όπλα που έχουν λάβει δεν είναι παράνομα· είναι πλέον δικά τους, και τα έχουν για την έννομη υπεράσπιση των Αγρών από τους εχθρούς που θέλουν να τους καταληστέψουν.

»Ακούστε με, Αγροφύλακες που είστε μέρος του στρατού του Πρίγκιπα Κοσμά! Είστε παραπλανημένοι. Ο αδελφός μου σας κατευθύνει να επιτεθείτε στους ανθρώπους που έχετε ορκιστεί να προστατεύετε. Μην το κάνετε αυτό! Ο εχθρός μας είναι ένας: οι Γενναίοι και η Ιωάννα των Αγρών. Ο αδελφός μου είναι δειλός· αντί να σας στρέψει εναντίον των Γενναίων, σας στρέφει εναντίον των αδελφών σας!»

«Κανείς δεν ακούει τις ανοησίες σου, Αργύριε· σταμάτα, οπότε, να μιλάς, ρε! Οι άνθρωποι που είναι μες στον στρατό μου δεν είναι προδότες! Ξέρουν ότι υπηρετούν την έννομη τάξη των Αγρών, και έρχονται εδώ με διαταγή του Βασιλιά–»

«Δεν ενδιαφέρεσαι για τους Αγρούς, Κοσμά! Δε σε νοιάζει αν οι Γενναίοι καταληστεύουν τους χωρικούς, αρκεί να σου δίνουν μέρος από τις ληστείες τους. Ούτε σε νοιάζει αν οι φόροι του Βασιληά είναι παράλογοι. Βρίσκεσαι εδώ για τους λάθος λόγους. Βρίσκεσαι εδώ για να φέρεις διχασμό αντί για ένωση που θα αντιμετωπίσει τα δεινά που μαστίζουν από χρόνια τους Αγρούς—»

«Παραδώστε τα όπλα σας τώρα, κάτοικοι του Ξυλοκέρατου! Παραδώστε τα όπλα που έχετε λάβει παράνομα, αλλιώς θα υποστείτε βαριές συνέπειες, σας προειδοποιώ! Κι εσείς, Αγροφύλακες που είστε στο Ξυλοκέρατο, θυμηθείτε ποιον υπηρετείτε—»

«Τους Αγρούς υπηρετούν, Κοσμά, και τους Αγρούς προστατεύουν! Δε θα επιτεθούμε στους αδελφούς μας, εκτός αν αυτοί μάς επιτεθούν πρώτοι ακολουθώντας από ανοησία τις παράλογες διαταγές σου. Είμαστε εδώ για να ενώσουμε τους Αγρούς, όχι για να τους διχάσουμε.

»Ακούστε με, Αγροφύλακες που είστε μέρος του στρατού του Πρίγκιπα Κοσμά! Μη μας επιτεθείτε. Μην υπακούσετε τις διαταγές του. Είστε κι εσείς άνθρωποι των Αγρών. Μπορούμε όλοι μαζί να αντιμετωπίσουμε την πραγματική απειλή – τους Γενναίους και την Ιωάννα—»

«Παραδώστε τα παράνομα όπλα σας, Ξυλοκεραταίοι, και παραδώστε και τον αδελφό μου που έχει χάσει τα λογικά του – αλλιώς θα υποστείτε βαριές συνέπειες, σας προειδοποιώ!»

«Δε θα σε υπακούσουν, Κοσμά, γιατί είναι εδώ για να προφυλάξουν τους εαυτούς τους και τους Αγρούς. Είναι η τελευταία ελπίδα των Αγρών, και το ξέρουν—»

«Επίθεση!» πρόσταξε ο Πρίγκιπας Κοσμάς, ακόμα μιλώντας με τον ενεργειακό τηλεβόα. «Επίθεση! Χτυπήστε όποιον δεν παραδίνεται, και αιχμαλωτίστε τον Πρίγκιπα Αργύριο!»

Και ο στρατός του κινήθηκε: οι Αγροφύλακες και οι μισθοφόροι, που είχαν ήδη βγει από τα οχήματα και παραταχθεί αντίκρυ στο Ξυλοκέρατο, προχώρησαν προς το χωριό, πεζοί, καβάλα σε άλογα, καβάλα σε δίκυκλα, και ήρθαν και κάποια θωρακισμένα τροχοφόρα μαζί τους. Κινήθηκαν. Αλλά όχι όλοι.

Ένα μεγάλο μέρος του στρατού του Πρίγκιπα Κοσμά – ένα μέρος αποκλειστικά από Αγροφύλακες που ούτε ένας μισθοφόρος δεν ήταν ανάμεσά τους – έμεινε πίσω. Ασπάστηκαν τα λόγια του Πρίγκιπα Αργύριου, τα θεώρησαν σωστά. Κι αμέσως φωνές άρχισαν ν'ακούγονται από εκεί, και έντονες διαφωνίες.

Ο στρατός του Κοσμά είχε διχαστεί.

Ο στρατός του Ξυλοκέρατου δεν είχε διχαστεί. Ήταν ενωμένοι όπως πριν. Ήταν, αν μη τι άλλο, πιο ενωμένοι από πριν, έχοντας ακούσει τα λόγια του Πρίγκιπα των Αγρών.

Για τους Αγρούς! κραύγαζαν. Για τους Αγρούς, ρε! Για τους Αγρούς και τον Πρίγκιπα των Αγρών! κι άρχισαν να εξαπολύουν βλήματα εναντίον όσων είχαν υπακούσει τη διαταγή επίθεσης του Πρίγκιπα Κοσμά – βέλη, κυρίως, αλλά και καμιά σφαίρα αποδώ κι αποκεί όταν κατάφερνε να εκτοξευτεί από πυροβόλο όπλο.

Οι αντίπαλοί τους αμέσως απάντησαν με παρόμοιο τρόπο. Και το ελικόπτερο πετούσε από πάνω τους, ερχόμενο να εξαπολύσει ηχητικές ριπές από το κανόνι του.

Ο Οφιομαχητής, φυσικά, το περίμενε αυτό. Ήξερε ότι ο Ασλάβης θα έβαζε σε χρήση το ελικόπτερο μόλις τα πράγματα αγρίευαν. Ήταν, μάλιστα, προετοιμασμένος: είχε φέρει μερικούς ογκόλιθους από ένα μέρος όχι και τόσο μακριά από το Ξυλοκέρατο. Άρπαξε τώρα τον έναν και, σηκώνοντάς τον με τα δύο χέρια, τον εκτόξευσε καταπάνω στο αεροσκάφος. Η πέτρα πετάχτηκε σαν από καταπέλτη. Διέγραψε τροχιά στον ουρανό, και... αστόχησε. Πέρασε δίπλα από το ελικόπτερο, το οποίο ήρθε πάνω από τους χωρικούς και τους Αγροφύλακες που ήταν οχυρωμένοι γύρω από το Ξυλοκέρατο και εξαπέλυσε μια ηχητική ριπή εναντίον τους. Άνθρωποι σωριάστηκαν ουρλιάζοντας, κρατώντας τα

κεφάλια τους, ενώ άλλοι λιποθύμησαν αμέσως· αίματα κυλούσαν από τη μύτη και τ'αφτιά τους.

Ο Γεώργιος καταράστηκε, νιώθοντας την οργή του να βράζει. Άρπαξε ακόμα μια κοτρώνα και την εκτόξευσε, κραυγάζοντας άναρθρα. Κι αυτό το φυσικό βλήμα δεν αστόχησε· κοπάνησε πάνω στο πλάι του ελικοπτέρου με τρομερό κρότο, σπρώχνοντας το αεροσκάφος πέρα από το Ξυλοκέρατο για να τσακιστεί στα χωράφια παραδίπλα. Οι χωρικοί κι οι Αγροφύλακες, βλέποντάς το αυτό, ούρλιαζαν: Μαύρος Ξένος! Μαύρος Ξένος! ΜΑΥΡΟΣ ΞΕΝΟΣ! Και πολλοί δεν μπορούσαν καν να πιστέψουν τι είχαν μόλις δει. Μα τον Αστερίωνα, αυτός ο ξένος πρέπει να ήταν γόνος τ'Αστερίωνα του ίδιου, πρέπει να ήταν γίγαντας, ημίθεος!

Και η Μάρθα ύψωσε, τότε, το ορνιθόπτερό της. Γιατί αυτό ήταν το σινιάλο που περίμενε. Ο Οφιομαχητής τής είχε πει: «Αν δεις να πετά ελικόπτερο πάνω απ'τον στρατό, δεν θα απογειωθείς· θα μείνεις κάτω. Μόλις το ελικόπτερο πέσει, τότε θα απογειωθείς.»

«Μα,» είχε κάνει εκείνη, απορημένη, «πώς θα πέσει το ελικόπτερο;»

«Θα πέσει. Να είσαι έτοιμη.»

Και ήταν έτοιμη. Σήκωσε τώρα το μικρό αεροσκάφος της στον αέρα και το οδήγησε, φτεροκοπώντας, πάνω από τους μαχητές του Κοσμά που εφορμούσαν στους αγωνιστές του Ξυλοκέρατου. Άρχισε να τους ρίχνει τα φαρμάκια που ο Οφιομαχητής είχε φέρει από τα έλη. Φιαλίδια έπεφταν ανάμεσά τους, σπάζοντας κι ελευθερώνοντας επικίνδυνες ομίχλες. Σκόνες σκορπίζονταν από σακούλια, δηλητηριάζοντας ανθρώπους και ζώα. Αγροφύλακες και μισθοφόροι σωριάζονταν, άλλοι σπαρταρώντας άλλοι σαν να είχαν ξαφνικά μετατραπεί σε κομμάτια ξύλο ή σαν να είχαν γίνει σακιά. Πανικός επικράτησε, ενώ η Μάρθα σφύριζε δυνατά, και ξανασφύριζε και ξανασφύριζε, ενθουσιασμένη με την πτήση, σαν κόρη της Έχιδνας που είχε έρθει να εξαπολύσει την οργή της Φαρμακερής Κυράς επάνω στους Αγρούς.

Αλλά η ρίψη των δηλητηρίων δεν ήταν αρκετή για να σταματήσει τελείως την έφοδο του τμήματος του στρατού του Κοσμά που είχε επιτεθεί. Αρκετοί έφτασαν στις οχυρωμένες θέσεις των αγωνιστών του Ξυλοκέρατου, μες στο τελευταίο φως του Δεύτερου Ήλιου της Υπερυδάτιας, και μακελειό αρχίνησε. Ένα βαρύ θωρακισμένο όχημα

γκρέμισε ένα τείχος από πέτρες, ξύλα, και τσουβάλια, διαλύοντας τα πάντα με μεγάλους ατρακτοειδείς τροχούς γεμάτους καρφιά. Επάνω του ήταν ένα ηχοβόλο κανόνι και μια γιγαντοβαλλίστρα, τα οποία εξαπέλυαν αφειδωλά τις ριπές τους, σκοτώνοντας και ζαλίζοντας χωρικούς και Αγροφύλακες – άνθρωποι έπεφταν ματωμένοι. Κι από άλλα ανοίγματα του οχήματος οι επιβάτες του έριχναν βέλη από μικρότερες βαλλίστρες ή προσπαθούσαν να πυροβολήσουν με καραμπίνες και τουφέκια.

Ο Οφιομαχητής ήρθε προς το όχημα τρέχοντας καβάλα στο δίκυκλό του, σκυμμένος πάνω στη σέλα. Δύο βέλη σφύριξαν θανατηφόρο τραγούδι δίπλα απ'το κεφάλι του. Έφτασε κοντά στο τροχοφόρο και πήδησε από το δίκυκλο, κυλίστηκε στη γη. Άρπαξε το βαρύ όχημα από κάτω, με τα δύο χέρια, και, τρίζοντας τα δόντια, κραυγάζοντας σαν δεκαπέντε θηρία των Κάτω Ρινέων, σήκωσε τις ρόδες της μιας πλευράς του από τη γη και συνέχισε να το σπρώχνει. Αναποδογυρίζοντάς το.

Οι υπέρμαχοι του Ξυλοκέρατου, οι μαχητές του Πρίγκιπα των Αγρών, φώναζαν ξέφρενα βλέποντάς τον, και θαρρούσαν πως μ'αυτόνανε στο πλευρό τους τίποτα – τίποτα – δεν μπορούσε να τους νικήσει. Ήταν ξαδέλφι τ'Αστερίωνα. Σίγουρα!

Ο Στρατηγός Φοίβος Ασλάβης τον είδε επίσης να αναποδογυρίζει το βαρύ πολεμικό όχημα και τα μάτια του γούρλωσαν. Αυτός ο καταραμένος ξένος, σκέφτηκε, δεν έμοιαζε να έχει κανένα όριο! Τι διάολος ήταν; Πώς είχε καταλήξει εδώ; Ποιος τον είχε στείλει, τον μαυρόδερμο δαίμονα; Θα τους κατέστρεφε όλους! Θα έφερνε το τέλος των Αγρών! Ο Φοίβος ήταν ζαλισμένος, κι αισθανόταν τα «τραύματα» στο στήθος του να τον ξύνουν – τα σημάδια που είχε αφήσει ο ξένος από τα όνειρά του, όταν τον σκότωνε ξανά και ξανά μ'εκείνο το παράξενο, λαξευτό σπαθί.

Ο Φοίβος Ασλάβης μίλησε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, προστάζοντας να επιτεθούν μαζικά στον ξένο, να τον εξολοθρεύσουν. Και είπε στον οδηγό του οχήματός του να κατευθυνθεί καταπάνω στον Γεώργιο, να τον πατήσει κάτω από τους τροχούς του. Ο οδηγός φαινόταν να διαφωνεί. «Θα μας γυρίσει ανάποδα, Στρατηγέ!»

«Κάνε ό,τι σου λέω, ρε! Κάνε ό,τι σου λέω! Πάτησέ τον.»

Και ο οδηγός οδήγησε το θωρακισμένο όχημα προς τον Οφιομαχητή.

Οι άλλοι είχαν ήδη υπακούσει τις διαταγές του Πρωτοφύλακα και του ορμούσαν· έρχονταν με άλογα και με δίκυκλα για να τον ξεπαστρέψουν, και το Φιλί της Έχιδνας τούς έκοβε σαν στάχνα, ποτίζοντας την εύφορη γη των Αγρών με το αίμα τους. Το βελονοβόλο του εκτόξευε φαρμακερές βελόνες, καρφώνοντάς τους και στέλνοντας επικίνδυνα δηλητήρια μέσα τους, σταματώντας την καρδιά τους, παραλύοντάς τους, κοκαλώνοντάς τους, μουδιάζοντάς τους, γεμίζοντας τα σώματά τους με φριχτούς πόνους, τυφλώνοντάς τους. Σκορπίζονταν όταν το όχημα του Ασλάβη ήρθε, ολοταχώς, για να τον πατήσει. Ένας μεγάλος τροχός πλησίαζε τον Γεώργιο τινάζοντας χώματα, ψηλός σχεδόν όσο εκείνος...

...που αμέσως έριξε κάτω το σπαθί του και το βελονοβόλο του και τον άδραξε και με τα δυο χέρια. Σταματώντας το όχημα. Οι μηχανές μούγκριζαν, ούρλιαζαν, μα δεν μπορούσαν να το μετακινήσουν. Οι άλλοι του τροχοί έσκαβαν τη γη· ο τροχός που ο Οφιομαχητής είχε γραπώσει είχε κοκαλώσει.

Ο Ασλάβης άνοιξε την πόρτα του και τεντώθηκε, έχοντας μια οπλισμένη βαλλίστρα στο χέρι, προσπαθώντας να σημαδέψει τον καταραμένο ξένο από το πλάι.

Αλλά δεν πρόλαβε. Η ανιψιά του τον τόξεψε πρώτη.

Η Χρυσάνθη στεκόταν όρθια επάνω στο όχημα του Πρίγκιπα Αργύριου, με το τόξο της στα χέρια. Το τετράκυκλο του Πρίγκιπα είχε πτυσσόμενη οροφή η οποία ανοιγόκλεινε στην πίσω μεριά, και τώρα ήταν ανοιχτή, και εκεί, εκτός από τη Χρυσάνθη, στεκόταν κι ο ίδιος ο Αργύριος. Το όχημα το οδηγούσε μια Αγροφύλακας.

Το βέλος της Χρυσάνθης βρήκε τον Φοίβο Ασλάβη στο χέρι, και η βαλλίστρα του του έπεσε καθώς μια κραυγή έβγαине απ'τα χείλη του. Έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε έξω από το θωρακισμένο όχημα, καθώς ο Γεώργιος σήκωνε τους τροχούς του από τη γη και το γύριζε ανάποδα όπως και το προηγούμενο.

«Καλή βολή!» είπε ο Πρίγκιπας Αργύριος στη Χρυσάνθη. «Πολύ καλή βολή, καρδιά μου!»

Εκείνη χαμογέλασε και πέρασε κι άλλο βέλος στο τόξο της.

«Πήγαινε μας προς τα κει, οδηγέ!» πρόσταξε ο Αργύριος δείχνοντας. «Πήγαινε μας προς τα κει, προτού ο Γεώργιος σκοτώσει τον Στρατηγό!»

Η οδηγός γύρισε το τιμόνι, και το όχημα του Πρίγκιπα στράφηκε.

Ολόγυρά τους, εν τω μεταξύ, μακελειό βασίλευε και, αν κάποιος στεκόταν έξω από τη μάχη τώρα και αγνάντευε–

(όπως οι δύο ιερείς της Έχιδνας και οι τρεις ναοφύλακες μέσα στο τετράκυκλο όχημά τους)

(όπως οι αιρετικοί της Αίρεσης του Ονειρόφρεως, από ακόμα πιο μακριά, χρησιμοποιώντας κιάλια)

–θα έβλεπε ότι καταφανώς οι μαχητές του Πρίγκιπα Κοσμά δεν είχαν το πάνω χέρι. Παρά τον εξοπλισμό τους, παρά τα πολεμικά τους οχήματα, δεν είχαν το πάνω χέρι. Οι αγωνιστές του Ξυλοκέρατου νικούσαν. Και, εκτός των άλλων, οι φαρμακωμένες λεπίδες τους είχαν συμβάλει σ' αυτό, όπως και τα δηλητήρια που το ορνιθόπτερο είχε πετάξει ανάμεσα στους εχθρούς τους. Αλλά το μικρό αεροσκάφος δεν έριχνε πια άλλα φαρμάκια, γιατί δεν ήταν ξεκάθαρο σε ποιους θα έπεφταν. Επιπλέον, η Μάρθα είχε ξοδέψει σχεδόν όλα τα αποθέματα που της είχε δώσει ο Οφιομαχητής· όμως εξακολουθούσε να πετά, βγάζοντας δυνατά, μακρόσυρτα σφυρίγματα. Της άρεσε πολύ η πτήση. Και, περνώντας πάνω απ' τους μαχόμενους, φώναζε: «Για τους Αγρούς, ρε! Για τους Αγρούς και τον Πρίγκιπα των Αγρών!»

Ο Φοίβος Ασλάβης, μ' ένα βέλος καρφωμένο στον δεξή πήχη – και μην ξέροντας από ποια είχε έρθει αυτό το βέλος – τρομαγμένος και πανικόβλητος, ορθώθηκε, τρέμοντας, τρίζοντας τα δόντια, μουγκρίζοντας. Κι αντίκρισε τον ξένο να στέκεται απέναντί του, κρατώντας αυτό το δαιμονικό σπαθί που, ναι, είχε και στην πραγματικότητα τα παράξενα λαξεύματα όπως και στους εφιάλτες του...

Ο Οφιομαχητής, βλέποντας τον Ασλάβη να σηκώνεται, είχε πιάσει το Φιλί της Έχιδνας από κάτω, και η οργή του μαινόταν μέσα του σαν θύελλα ιοβόλων δράκων. Είχε έρθει η τελευταία ώρα του γαμημένου Στρατηγού! Βάδισε προς το μέρος του.

Ο Φοίβος τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη του, με το αριστερό χέρι. Ένα πυροβόλο που, όπως όλα τα πυροβόλα στην Υπερυδάτια, ήταν αμφίβολο αν θα πυροβολούσε. Το ύψωσε, τρέμοντας, σημαδεύοντας τον ξένο. «Με σκότωνες στον ύπνο μου, αλλά τώρα θα πεθάνεις εσύ – θα πεθάνεις εσύ – δαίμονα, τέρας, δαίμονα!» ούρλιαξε σαν παράφρονας.

Το όχημα του Πρίγκιπα των Αγρών σταμάτησε παραδίπλα, κι ο Αργύριος φώναξε: «Κατέβασε τ'όπλο, Στρατηγέ! Κατέβασέ το γιατί θα σου ρίξουμε!» Εκείνος και η Χρυσάνθη σημάδευαν τον Ασλάβη με τεντωμένα τόξα.

Ο Φοίβος τούς κοίταξε με γουρλωμένα μάτια προς στιγμή, οπισθοχωρώντας, τρεκλίζοντας· αλλά μετά έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον ξένο.

Ο Οφιομαχητής πλησίαζε, όμως τώρα το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του, μετριάζοντας – μετριάζοντας μόνο – τη φαρμακερή οργή που τον ωθούσε να τους λιανίσει όλους.

«Γεώργιε,» φώναξε ο Αργύριος, «μην τον σκοτώσεις!» Και: «Στρατηγέ, ρίξε κάτω το όπλο σου γιατί, μα την Έχιδνα, θα σε τοξέψω στο κεφάλι! Ρίξε κάτω τ'όπλο!»

«ΟΧΙ!» ούρλιαξε ξέφρενα ο Φοίβος Ασλάβης με τα εφιαλτικά όνειρα πολύ έντονα μες στο μυαλό του σαν φλεγόμενη παραφροσύνη. «Τώρα εσύ θα πεθάνεις δαίμονα! ΕΣΥ!» Και πάτησε τη σκανδάλη–

Το πιστόλι δεν πυροβόλησε, και ο Οφιομαχητής τινάχτηκε καταπάνω του–

«Όχι – μην τον σκοτώσεις!» φώναξε ο Αργύριος. «Μην–!»

Η λεπίδα χτύπησε τον Ασλάβη στο κεφάλι, αλλά με το πλατύ μέρος, και ελαφρά. Ο Στρατηγός έχασε τις αισθήσεις του, πέφτοντας στα πόδια του Γεώργιου.

Ο οποίος στράφηκε στον Πρίγκιπα των Αγρών, λέγοντας: «Επειδή το ζητήσατε εσείς, Υψηλότατε, και για κανέναν άλλο λόγο.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ούρλιαζε μέσα του, και η Ευθαλία σύριζε τυλιγμένη στον αριστερό του πήχη σαν ζωντανό περικόρπιο.

Ο Πρίγκιπας Κοσμάς δεν άργησε να συνειδητοποιήσει ότι η μάχη δεν πήγαινε όπως θα ήθελε. Ο ίδιος δεν είχε εμπλακεί· βρισκόταν πίσω, μέσα στο τετράκυκλο όχημά του, περιτριγυρισμένος από τους προσωπικούς του μισθοφόρους επάνω στα τέσσερα δίκυκλα, και έβλεπε ότι οι μαχητές του διαλύονταν από τις δυνάμεις του αδελφού του – που αποτελούνταν από μερικώς εξοπλισμένους χωρικούς και μερικούς Αγροφύλακες! Τι στις λάσπες του Λοκράθου συνέβαινε; Το ελικόπτερο είχε χτυπηθεί από μια πέτρα και είχε πέσει· μια πέτρα που ο Κοσμάς δεν είχε καταλάβει από πού ακριβώς είχε εκτοξευτεί – είχαν κάποιον

τόσο γρήγορο καταπέλτη; Και τα πολεμικά οχήματα ανατρέπονταν από αυτόν τον μαυρόδερμο ξένο – ο Κοσμάς τον είχε δει να το κάνει! Και ένα πράγμα σαν πουλί – αλλά δεν μπορεί παρά να ήταν κάποιου είδους παλαβό αεροσκάφος – φτεροκοπούσε πάνω από τους μαχητές του Κοσμά, στην αρχή, και εξαπέλυε παράξενες ομίχλες που τους έκαναν να πέφτουν. Τι ήταν; Φαρμάκια;

Ο στρατός του σκορπιζόταν – όσοι από αυτούς εξακολουθούσαν να είναι όρθιοι. Το τμήμα του στρατού του, τουλάχιστον, που τον είχε υπακούσει και είχε επιτεθεί. Οι υπόλοιποι ακόμα στέκονταν και κοίταζαν σαν βόδια! Προδότες, όλοι τους! σκεφτόταν ο Κοσμάς. Και εξαρχής είχε γυρίσει και τους είχε απειλήσει. Επιτεθείτε, τους είχε προστάξει μέσω του τηλεβόα του. Επιτεθείτε μαζί με τους συμπολεμιστές σας, αλλιώς θα υποστείτε συνέπειες. Η προδοσία πληρώνεται ακριβά, σας προειδοποιώ! Αλλά τον αγνοούσαν, οι καταραμένοι καβουρόφιλοι, γαμώ τις βατραχομένες τους! Δεν κουνιόνταν από τις θέσεις τους, αν και κάποιος αναβρασμός φαινόταν αναμεταξύ τους: άνθρωποι μιλούσαν, άνθρωποι τσακώνονταν.

Και ο Κοσμάς άκουσε τώρα τη φωνή του λωλού αδελφού του να έρχεται μεγεθυμένη ξανά μέσα από τον αέρα του καλοκαιρινού σούρουπου μαζί με το τελευταίο φως του Δεύτερου Ήλιου: «Παραδόσου, Κοσμά! Δεν πρόκειται να σε πειράξουμε. Έλα να συζητήσουμε στο Ξυλοκέρατο για τα προβλήματα των Αγρών.»

Ο μικρός αδελφός του είχε παλαβώσει τελείως, μα την Έχιδνα! Θαρρούσαν πως ήταν «ο προστάτης των Αγρών». Δεν ήξερε τι του γινότανε πια. Φυσημένος για τα καλά!

Ο Κοσμάς πρόσταξε την οδηγό του οχήματός του: «Πάμε πίσω. Τώρα.»

«Στην Ηχώπολη, Υψηλότετε;»

«Ναι. Τώρα. Αμέσως.»

Η οδηγός έστριψε το όχημα και έτρεξε προς τα νότια. Τα τέσσερα δίκυκλα, που δυο οπλισμένοι μισθοφόροι καβαλούσαν το καθένα, το ακολούθησαν. Και, καθώς έφευγαν, ο Κοσμάς πρόσταξε να ρίξουν στους προδότες που δεν είχαν υπακούσει τις διαταγές του: έτσι, και οι μισθοφόροι των δίκυκλων αλλά και οι τρεις μισθοφόροι που κάθονταν στην πίσω μεριά του τετράκυκλου οχήματος του Πρίγκιπα

εξαπέλυσαν βέλη από βαλλίστρες κατά των Αγροφυλάκων που δεν είχαν εφορμήσει, και κάποιοι απ'αυτούς τραυματίστηκαν, όμως τίποτα περισσότερο.

Η μάχη μπροστά από το Ξυλοκέρατο δεν άργησε να τελειώσει καθώς ο Δεύτερος Ήλιος βυθιζόταν στη δύση παίρνοντας μαζί και το τελευταίο φως του, και ο Πρίγκιπας των Αγρών πρόσταζε, με τον τηλεβόα του, τους μαχητές του να δείξουν έλεος σ'αυτούς που τους είχαν επιτεθεί. «Είναι αδέρφια σας! Μην τους χτυπάτε άλλο· δεν χρειάζεται. Τελείωσε! Η μάχη τελείωσε! Υπάκουγαν μόνο τις διαταγές του αδελφού μου γιατί θαρρούσαν πως δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Ήταν παραστρατημένοι. Δείξτε έλεος, σας ζητώ, αγωνιστές των Αγρών! Κι αφήστε να φύγουν όσους θέλουν να φύγουν. Στους άλλους φερθείτε όπως στ'αδέρφια σας. Όπως στ'αδέρφια σας!»

Ο Οφιομαχητής, ακούγοντας τον Αργύριο, όφειλε να παραδεχτεί ότι ο μικρός ήταν καλύτερος πολιτικός απ'ό,τι υπολόγιζε και, ίσως, ακριβώς ό,τι χρειάζονταν στους Αγρούς ετούτη την περίοδο. Το ερώτημα, σκέφτηκε, είναι τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνω εγώ εδώ, μα την Έχιδνα! Όλ' αυτά δεν τον βοηθούσαν να ξαναβρεί το χαμένο παρελθόν του.

Και κρατούσε μακριά την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

Καμιά σύγκρουση δεν γινόταν πλέον μπροστά από το Ξυλοκέρατο. Ένα μέρος των μαχητών του Πρίγκιπα Κοσμά είχαν τραπεί σε φυγή, άτακτα, αποδώ κι αποκεί, και οι υπέρμαχοι των Αγρών δεν τους είχαν καταδιώξει. Ένα άλλο μέρος είχαν μείνει πίσω, και οι υπερασπιστές του χωριού τούς φέρονταν όπως τους είχε ζητήσει ο Πρίγκιπας των Αγρών: σαν αδέρφια τους. Μιλούσαν μαζί τους.

Οι Αγροφύλακες που εξαρχής δεν είχαν υπακούσει τη διαταγή του Πρίγκιπα Κοσμά να επιτεθούν πλησίασαν τώρα, για να συναντήσουν κι αυτοί τους μαχητές του Ξυλοκέρατου, και ο Πρίγκιπας Αργύριος τούς καλωσόρισε προσωπικά, ζυγώνοντάς τους με το όχημά του και κατεβαίνοντας για να μιλήσει με τους αρχηγούς τους και να σφίξει τα χέρια τους.

Τον Στρατηγό Φοίβο Ασλάβη τον είχαν δέσει μέσα σε μια σκηνή και τον είχαν αφήσει εκεί, μέχρι να συνέλθει· αλλά υπό φρούρηση.

Η Μάρθα δεν πετούσε πλέον· είχε προσγειώσει το ορνιθόπτερο και είχε κατεβεί, βγάζοντας τα γυαλιά της, μ'ένα χαμόγελο που έμοιαζε ν'απειλεί να σκίσει την όψη της στα δύο και με τα λευκόδερμα μάγουλά της κοκκινισμένα. Ο Αθανάσιος ο Τεχνουργός αμέσως πλησίασε, για να δει ότι το «παιδί» του ήταν σε καλή κατάσταση.

Ο Ιωάννης, ο ιερέας του Αστερίωνα στο Ξυλοκέρατο, καθώς κι άλλοι θεραπευτές έρχονταν τώρα για να περιποιηθούν τους τραυματίες, και χρησιμοποιούσαν και τα βοτάνια που τους είχε δώσει ο Οφιομαχητής...

...ο οποίος πήγε κοντά στον Ιωάννη και του είπε, επίσης, τι να ρίξουν στους αγρούς νότια του Ξυλοκέρατου για να αποφευχθεί μόλυνση της γης. Γιατί τα δηλητήρια που είχαν πέσει εδώ ήταν επικίνδυνα για τα φυτά αλλά και για τα ζώα. «Μην τα ξεχάσεις αυτά,» τόνισε ο Γεώργιος· «είναι σημαντικά.»

«Θα τα θυμάμαι,» υποσχέθηκε ο ιερέας του Αστερίωνα. «Θα τα θυμάμαι.»

Ο Πρίγκιπας Αργύριος ρώτησε τους Αγροφύλακες που δεν είχαν υπακούσει την εντολή επίθεσης του Κοσμά πού είχε πάει ο αδελφός του. Είχαν δει;

Νότια, του απάντησαν. Νότια. Και μας έριξαν βέλη κιόλας, Πρίγκιπά μ', φεύγοντας οι μισθοφόροι του.

Ο Αργύριος αναστέναξε, κουρασμένα. Δεν του φαινόταν ότι θα γινόταν ποτέ ειρήνη ανάμεσα σ'εκείνον και τον αδελφό του. Αλλά τώρα δεν είχε χρόνο γι'αυτό. Τώρα άρχιζε η πραγματική υπεράσπιση των Αγρών. Είχε έρθει εδώ για να τ'αλλάξει όλα, και ήταν αποφασισμένος να το κάνει.

Οι ιερείς της Έχιδνας – ο Ευτύχιος και η Ασημίνα – που παρακολουθούσαν από μακριά, μέσα από το όχημά τους, μαζί με τους τρεις ναοφύλακες, έβλεπαν ότι τώρα η μάχη είχε τελειώσει, και έβλεπαν επίσης ποιος είχε νικήσει. Οι χωρικοί είχαν υψώσει ακόμα περισσότερες σημαίες με το έμβλημα που είχαν φτιάξει για τον Πρίγκιπα των Αγρών: το στάχυ και το σπαθί διασταυρωμένα, μ'έναν ήλιο στην πάνω διχάλα του Χ κι έναν ήλιο στην κάτω διχάλα. Το φεγγαρόφωτο έλουζε τα

λάβαρα καθώς κυμάτιζαν στον ελαφρύ καλοκαιρινό άνεμο που χάιδευε τους Άνω Ανατολικούς Αγρούς.

«Ο Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς ήρθε και τα πάντα αλλάζουν,» είπε ο Ευτύχιος.

«Τα πάντα αλλάζουν,» συμφώνησε η Ασημίνα. «Αλλά προς το καλύτερο ή προς το χειρότερο;»

«Η οργή της Έχιδνας, αδελφή μου, πάντα φέρνει το κακό μαζί με το καλό. Τα ιερά βιβλία το μαρτυρούν. Και είμαστε ευλογημένοι να το οράμε με τα ίδια μας τα μάτια.»

Μακριά από το Ξυλοκέρατο επίσης, αλλά από άλλη μεριά, παρακολουθούσαν οι αιρετικοί της Αίρεσης του Ονειρόφρεως, και ο Ισίδωρος ο Γκρίζος, ο Αρχιερέας του Ύπνου, ήταν ανάμεσά τους. «Ο Εκλεκτός της αδελφής του Κυρίου μας είναι ακόμα ζωντανός,» είπε, μιλώντας με φωνή ξερή σαν καλοκαιρινό χορτάρι. «Ο Στρατηγός απέτυχε. Που σημαίνει ότι σύντομα πρέπει να δράσουμε με... άλλο τρόπο.»

Οι γκριζοβαμμένες όψεις τους ήταν ουδέτερες μες στο σκοτάδι, καθώς στέκονταν κι αγνάντευαν το Ξυλοκέρατο και το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο γύρω του.

11

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου κλείνουν πόρτες πίσω μας και τις ασφαλίζουν. Αυτό μπορεί να καθυστερούσε τους μαχητές της Ορδής αν ήταν μόνοι τους, αλλά ξέρω πολύ καλά ότι δεν μπορεί να καθυστερήσει τον Φιλημένο του Αρχέγονου Όφεως παρά ελάχιστα. Το ξέρω επειδή ξέρω τον εαυτό μου. Ο Εύανδρος θα γκρεμίσει τις πόρτες και θα μας κυνηγήσουν. Αλλά τι άλλο να κάνουμε; Τι καλύτερο μπορούμε να κάνουμε;

«Γεώργιε!» Βλέπω το πρόσωπο της Διονυσίας· με κοιτάζει πανικόβλητα. «Είσαι χτυπημένος ξανά.»

«Δεν είναι τίποτα.» Για το Φιλί της Έχιδνας ανησυχώ περισσότερο, που έσπασε – έσπασε. Μου μοιάζει εξωφρενικό. «Ο Εύανδρος είναι εδώ.»

«Το άκουσα.»

Είμαστε μέσα σ'έναν από τους διαδρόμους του άντρου. Ο Βικέντιος φτεροκοπά πάνω απ'τα κεφάλια μας, αλλά πάντοτε κοντά μου· τον είχα χάσει για λίγο, πιο πριν, στη μάχη στη μεγάλη αίθουσα, όμως εκείνος, μάλλον, δεν είχε χάσει εμένα ούτε στιγμή. Ρωτάω τα Τέκνα γύρω μου: «Δεν υπάρχει καμιά άλλη έξοδος από τούτο το άντρο; Δεν υπάρχει καμιά έξοδος κινδύνου, μα την Έχιδνα;» Όταν με ξεναγούσαν δεν μου είχαν δείξει τίποτα τέτοιο, και τώρα φοβάμαι – φοβάμαι για όλους τους, όχι για εμένα. Αν είναι να βρω το τέλος μου εδώ, ας το βρω! Αν και θα πάρω μαζί μου αυτό το κάθαμα, τον Εύανδρο, στην κοιλιά του Αβυσσαίου! Το μόνο που με εξοργίζει είναι ότι ακόμα – ακόμα! – δεν έχω ανακαλύψει το χαμένο παρελθόν μου, και ίσως να πεθάνω χωρίς ποτέ να μάθω την αλήθεια, ενώ είμαι πλέον τόσο κοντά – τόσο κοντά! Γρονθοκοπώ έναν τοίχο πλάι μου, σπάζοντας έναν σωλήνα εκεί, σπάζοντας μερικές πέτρες.

Με κοιτάζουν με γουρλωμένα μάτια. «Ήρθαν κι άλλοι,» μου λέει ο Νηρέας. «Δεν είναι τώρα μες στο άντρο μόνο όσοι εισέβαλαν εξ αρχής – σίγουρα. Ήρθαν κι άλλοι από έξω.»

«Ολόκληρη η γαμημένη Ορδή είναι εδώ,» λέει κάποιος – «τα μιάσματα!» θυμίζοντάς μου τον Νικόλαο· αλλά ο Νικόλαος δεν είναι πια ζωντανός. Ο Εύανδρος τον σκότωσε – και θα πεθάνει γι' αυτό! Και για άλλα. Και για άλλα. Θα τον ΤΣΑΚΙΣΩ!

«Σας ρώτησα αν υπάρχει καμιά έξοδος κινδύνου!» γρυλίζω αρπάζοντας τον Νηρέα από τη μπροστινή μεριά του ματωμένου πουκαμίσου του (όχι δικό του αίμα, είμαι σίγουρος). «Υπάρχει καμιά γαμημένη έξοδος από εδώ, εκτός απ' αυτή την καταπακτή απ' την οποία μπήκαν οι εχθροί;»

«Υπάρχει, Οφιομαχητή. Υπάρχει.» Με κοιτάζει τρομαγμένος προς στιγμή – ένα παράξενο δέος στο πρόσωπό του, σαν ν' αντικρίζει ιερή καταιγίδα. Η όψη του με φέρνει στα συγκαλά μου· κάνει το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου πιο δυνατό μέσα μου.

Τον ελευθερώνω. «Πού είναι η Βασίλισσά σας;»

«Χτυπημένη,» μου λέει η Ερασμία.

«Τι;» γρυλίζω, στρεφόμενος να την κοιτάξω.

Κάνει ένα βήμα πίσω. «Χτυπημένη άσχημα. Την τραυμάτισε εκείνο το μίasma – μια πολεμίστρια της Ορδής – μια Ηρμάντια, απ' ό,τι λέει η ίδια, αλλά δεν ξέρει ποια.»

Ναι, τη θυμάμαι. Αυτή που είχε ορμήσει και σ' εμένα. Αυτή η δαιμονισμένη οχιά που πολεμούσε σαν να την είχε δαγκώσει η Έχιδνα. Έπρεπε να την είχα σκοτώσει, τη γαμημένη! Έπρεπε να την είχα σκοτώσει!

«Χτυπημένη άσχημα, είπες;»

«Ίσως – ίσως – δεν ξέρω – ίσως και να πεθάνει—»

«Όχι· θα ζήσει! Πού είναι τώρα; Και πού είναι η έξοδος κινδύνου; Από εκεί πρέπει να βγούμε· δε μπορούμε να κρατήσουμε το άντρο—» Ακούω πίσω μας μια πόρτα να γκρεμίζεται, και μια άγρια φωνή ν' αντηχεί μες στα υπόγεια:

«Οφιομαχητή! Πού είσαι, Προδότη; Βγες έξω! Έλα να τελειώσεις ό,τι αρχισες! Θα σε βρω, Οφιομαχητή! ΘΑ ΣΕ ΒΡΩ!»

Ο Εύανδρος.

Η οργή μου με ωθεί να γυρίσω και να το ΚΟΜΜΑΤΙΑΣΩ το γαμημένο μιάσμα, να το ΔΙΑΜΕΛΙΣΩ το κάθαμα του Αρχέγονου Όφεως. Αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά υπό έλεγχο τη μάνητα της Φαρμακερής Κυράς· οι φίλοι μου χρειάζονται τη βοήθειά μου. Ακόμα και η Διονυσία είναι εδώ. Η Διονυσία, που δεν έπρεπε ποτέ να ήταν εδώ.

«Πού είναι η έξοδος κινδύνου;»

«Στα υπόγεια,» μου λέει η Ερασμία.

«Σε υπόγεια είμαστε ήδη.»

«Ακόμα πιο βαθιά. Είναι μια τρύπα που βγάζει κάτω από την ηπειρόνησο, και υπάρχουν στολές κατάδυσης. Μπορούμε να βουτήξουμε εκεί—»

«Είσαι με τα καλά σου;» της λέω, στα όρια να την αρπάξω μονοχειράρι και να την κολλήσω στον τοίχο. «Δε μπορούμε να φύγουμε υποβρυχίως από εδώ, εκτός αν έχετε υποβρύχιο σκάφος. Είμαστε στη Ράχη του Ιχθύος· οι κοντινότερες ακτές, αυτές προς τα νότια, απέχουν σαράντα χιλιόμετρα – τουλάχιστον. Μπορείτε να κολυμπήσετε υποβρυχίως σαράντα χιλιόμ—;»

«Δε χρειάζεται, Οφιομαχητή, δε χρειάζεται. Υπάρχει άλλο άνοιγμα προς τα βορειοανατολικά. Θα βουτήξουμε από το άνοιγμα εδώ και θα βγούμε από εκεί, σε μια σπηλιά των βουνών. Έχω ξαναπάει. Δεν πρόκειται ποτέ να μας βρουν.»

«Εντάξει,» λέω. «Πάμε, τότε. Γρήγορα! Δεν έχουμε χρόνο. Και φέρτε και τη Φαρμακερή Βασίλισσα εδώ, κοντά μου. Φέρτε την! Θέλω να τη δω!»

Καθώς βαδίζουμε ξανά μες στους διαδρόμους του άντρου, κατευθυνόμενοι προς την έξοδο διαφυγής, η εντολή μου ταξιθεύει σαν άνεμος ανάμεσα στα Τέκνα, και ο Ελευθέριος με πλησιάζει. Στα χέρια του είναι η παλιά μου φίλη, η Πράσινη Κρίνη, η Ευτυχία. Η χρυσοπράσινη στολή της γεμάτη αίματα. Ένα μεγάλο τραύμα κάτω απ'το αριστερό της στήθος. Η καφετόδερμη όψη του Ελευθέριου φαντάζει άγρια, πιο άγρια απ'ό,τι συνήθως: μοιάζει έτοιμος να μας δολοφονήσει όλους. Να μας σκοτώσει επειδή αφήσαμε να συμβεί τέτοιο πράγμα στη Βασίλισσά του.

Η Ευτυχία με βλέπει, στρέφει τα μάτια της επάνω μου. «Γεώργιε...» αρθρώνει, και αίμα κυλά από το στόμα της – όχι καλό σημάδι. Καθόλου

καλό σημάδι, μα την Έχιδνα. Συνεχίζουμε, εν τω μεταξύ, να βαδίζουμε, δεν έχουμε σταματήσει καθόλου, και τώρα φτάνουμε μπροστά σε μια πόρτα την οποία ξεκλειδώνει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. Ο Αρσένιος είναι δίπλα του, κι ο Αγησίλαος επίσης, συρίζοντας αγριεμένα, μοιάζοντας να παραμιλά στη γλώσσα των ερπετοειδών.

Η πόρτα ανοίγει και κατεβαίνουμε μια πέτρινη σκάλα που πηγαίνει βαθιά κάτω από τη γη. Ελπίζω όλα τα Τέκνα να είναι μαζί μας, όλα τα Τέκνα να μας ακολουθούν, να μην έμειναν πίσω τίποτα ανόητοι για να πολεμήσουν την Ορδή.

Τον Κλεάνθη, τουλάχιστον, τον βλέπω εδώ, παραδίπλα, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο μου. Ωραία.

Φτάνουμε σ'ένα δωμάτιο σκαμμένο μέσα στη γη. Η σκάλα δεν τελειώνει αλλά εμείς σταματάμε. «Εδώ,» λέει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός δείχνοντας τις ντουλάπες και τα μπαούλα στον χώρο, «υπάρχουν αρκετές στολές κατάδυσης για όλους, καθώς κι αρκετοί αδιάβροχοι φακοί, κάποιες αδιάβροχες πυξίδες, δύο οργανικές στολές υποβρύχιας αναπνοής, και μερικές υποβρύχιας βαλλίστρες με ενεργειακή φόρτιση.»

Ναι, όπως μου είχε πει η Ευτυχία, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν αποτελούνται μόνο από φτωχούς, απλώς από ανθρώπους απεγνωσμένους, ή εξοργισμένους, ή και τα δύο· ανθρώπους με το φαρμάκι της Μεγάλης Κυράς στο μυαλό τους.

Τώρα, καθώς οι άλλοι αρχίζουν να εξοπλίζονται από το δωμάτιο, η Φαρμακερή Βασίλισσα λέει στον Ελευθέριο: «Δώσε με στον Οφιομαχητή... Δώσε με στον Οφιομαχητή»· και ο πόνος είναι έκδηλος στη φωνή της.

Ο Ελευθέριος μου ρίχνει ένα διστακτικό βλέμμα, αλλά δεν αργεί να υπακούσει τη Βασίλισσά του. Μου τη δίνει, και τη σηκώνω σαν να ήταν από πούπουλα παρότι είμαι χτυπημένος από τον Εύανδρο· δεν αισθάνομαι πόνο, και είμαι σίγουρος πως τα τραύματα δεν είναι σοβαρά ούτε ως ή άλλως. Για το Φιλί της Έχιδνας ανησυχώ περισσότερο, και τώρα και για την Ευτυχία. Το αίμα της αμέσως γεμίζει τα χέρια μου.

«Θα σε πάρω αποδώ,» της λέω. «Θα—»

«Σςς!» Αγγίζει τα χείλη μου με τα δάχτυλά της που έχουν μεταλλική γεύση – τη γεύση του αίματός της. «Άκουσέ με, Γεώργιε... Άκουσέ με...»

Αλλά τότε η Διονυσία έρχεται πλάι μου κι αρχίζει να μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι, και τα μάτια της Φαρμακερής Βασίλισσας στρέφονται σ' αυτήν προς στιγμή. Αποφασίζει, όμως, να την αγνοήσει· κοιτάζει εμένα ξανά, αποκλειστικά εμένα. «Πρέπει να οδηγήσεις τα Τέκνα,» μου λέει. «Πεθαίνω—»

«Μη λες μαλακίες—»

«Άκουσέ με, Γεώργιε!» Τα χέρια της σφίγγουν τα ρούχα μου. «Πρέπει να τους οδηγήσεις!»

Αισθάνομαι κάτι να με πνίγει, και η οργή μου μαίνεται μέσα μου σαν φουσάτο από ιοβόλους δράκους, ωθώντας με να γυρίσω πίσω και να κομματιάσω εκείνη την καταραμένη Ηρμάντια οχιά και τον Εύανδρο μαζί. Να τον σκοτώσω κοπανώντας τον με το γαμημένο κουφάρι της!

Αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου με φέρνει στα συγκαλά μου. Χρωστάω τόσα πολλά στον Γέρο του Ανέμου, και ίσως ποτέ να μην καταφέρω να ξαναπάω εκεί πάνω, στα Ρινέα Όρη, για να του το πω.

«Δε μπορώ να τους οδηγήσω, Ευτυχία. Δεν είμαι Τέκνο, το ξεχνάς; Δεν έχω το Ιερό Σημάδι—»

«Δεν έχει σημασία!» Τα μάτια της φλέγονται. «Είσαι ο Οφιομαχητής!... Πρέπει... πρέπει» – αναπνέει με δυσκολία – «πρέπει να τους οδηγήσεις. Σε εμπιστεύονται... Δεν υπάρχει άλλος. Υποσχέσου μου... ότι... θα τους οδηγήσεις. Γεώργιε, υποσχέσου μου, μα τη Μεγάλη Κυρά!»

Πώς μπορώ να της πω όχι; «Δε θα πεθάνεις, Ευτυχία. Θα φύγουμε αποδώ.» Και στρέφομαι να κοιτάξω τη Διονυσία που, νομίζω, έχει πάψει πλέον να χρησιμοποιεί τη μαγεία της. «Τι είδες;» τη ρωτάω. «Τι;»

Τα μάτια της είναι βουρκωμένα, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι τα δάκρυα αυτά είναι για την παλιά μου φίλη την Πράσινη Κρίνη. Ξεροκαταπίνει. Μου αποκρίνεται, σιγανά σαν να φοβάται μην την ακούσουν: «Έχει καταστραφεί ο πνεύμονας.»

Χρειαζόταν, όμως, η μαγεία της Διονυσίας για να μου το φανερώσει αυτό; Δε βλέπω το αίμα που κυλά από τα χείλη της Ευτυχίας; Δε βλέπω το αίμα που αναβλύζει από τη μύτη της; Αναπνέει αίμα... Και τώρα βήχει μέσα στα χέρια μου, και λέει: «Πρέπει... να τους... οδηγήσεις, Γεώργιε... Δεν έχουν άλλον... Υποσχέσου μου ότι—»

«Θα τους οδηγήσω,» τη διακόπτω, αν και καταριέμαι τον εαυτό μου σιωπηλά που το λέω αυτό, γιατί ξέρω ότι μετά δεν θα μπορώ να το

πάρω πίσω. Και όχι μόνο επειδή ο Ελευθέριος, ο Νηρέας, και η Ερασμία με κοιτάζουν – στέκονται παραδίπλα και τα μάτια τους είναι σαν πύρινες λόγχες επάνω μου. «Θα τους οδηγήσω μέχρι να βρουν καλύτερο για να τους οδηγήει,» προσθέτω.

Η Φαρμακερή Βασίλισσα βήχει ξανά και κρατιέται δυνατά επάνω μου, σφίγγοντας τα ρούχα μου μέσα στις γροθιές της, γεμίζοντάς τα αίμα. Προσπαθεί να αναπνεύσει και δεν μπορεί. «Πού είναι ο θεραπευτής σας;» φωνάζω στα Τέκνα, δαμάζοντας μετά βίας την οργή μου. «Πού είναι ο γαμημένος θεραπευτής σας; Τι στέκεστε και με βλέπετε; Πού είναι ο θεραπευτής σας;»

Ο Θρασύβουλος, ο άνθρωπος που ονομάζουν Φαρμακοτρίφτη, πλησιάζει βγαίνοντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους, ήδη ντυμένος με στολή κατάδυσης.

«Τι κάνεις εκεί;» του γρυλίζω. «Την αφήνεις να πεθάνει;»

«Δε μπορώ να βοηθήσω, Οφιομαχητή. Τους το είπα: φαίνεται νάναι χτυπημένος ο πνεύμονας, δε μπορώ να βοηθήσω· μόνο με χειρουργείο ίσως μπορούσε να γίνει κάτι, αλλά εδώ δεν έχουμε χρόνο για—»

«Βρες χρόνο!» του λέω. «Τώρα!»

«Μα, μα δεν—»

«Τώρα!» Και γονατίζω για ν'αποθέσω τη Φαρμακερή Βασίλισσα μπροστά μου, ανάμεσά τους. «Παραμερίστε! Παραμερίστε!» Και προς τη Διονυσία: «Κάνε το ξόρκι σου που απομακρύνει τον πόνο.» Εκείνη γνέφει καταφατικά, ενώ οι άλλοι απομακρύνονται μερικά βήματα. Εκτός από τον Θρασύβουλο, ο οποίος μοιάζει να τάχει χαμένα καθώς κι αυτός γονατίζει. Η Ευτυχία βήχει, πιο αδύναμα τώρα, αλλά εξακολουθώντας να βγάζει αίμα.

Η Διονυσία αρθρώνει τα λόγια για κάποιο ξόρκι, με τα χέρια της στους ώμους της Φαρμακερής Βασίλισσας. Ο Θρασύβουλος τραβά ένα στιλέτο και σκίζει τη στολή της Ευτυχίας, αποκαλύπτοντας το πράσινο δέρμα της που είναι σκεπασμένο με αίμα. «Δε μπορεί να γίνει αυτό,» λέει. «Πρέπει να την ανοίξω, να, να τη ράψω. Εδώ πέρα, πώς...; Και μετά πώς θα τη βγάλουμε από—;»

«Σταμάτα να μιλάς και κάνε κάτι!» τον διακόπτω.

Ο Θρασύβουλος ξεροκαταπίνει.

Η Διονυσία, έχοντας τελειώσει με τη μαγεία της, μου λέει προειδοποιητικά: «Τώρα απλά δεν αισθάνεται τον πόνο. Αυτό δεν σημαίνει τίποτ' άλλο, Γεώργιε.»

«Το ξέρω...»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα βήχει ξανά.

Τα χέρια του Θρασύβουλου τρέμουν κοντά στο τραύμα της κάτω απ'το αριστερό στήθος. Δεν ξέρει τι να κάνει, ο ανόητος! «Χρειάζομαι, χρειάζομαι κάτι για τη μόλυνση, κατ'αρχήν,» λέει. «Πρέπει να... Δεν έχω πάρει μαζί μου φάρμακα—»

«Μπορώ να χρησιμοποιήσω Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως,» προθυμοποιείται η Διονυσία, και ο Θρασύβουλος μοιάζει να γνωρίζει τι είναι αυτό.

Αλλά λέει: «Και τι θα γίνει όταν πρέπει να τη μεταφέρουμε; Θα ξυπνήσεις, δε θα ξυπνήσεις; Η μαγγανεία δε θα διαλυθεί;»

«Ναι, όμως – για τώρα – τι άλλη λύση υπάρχει;»

«Έχεις δίκιο... έχεις δίκιο...» Ιδρώτας κυλά στο πρόσωπό του.

Η Διονυσία λέει στη Φαρμακερή Βασίλισσα: «Μ'ακούς; Ακούς τι σου λέω τώρα;»

Εκείνη ακόμα βήχει, αλλά πιο σποραδικά από πριν. Δεν αποκρίνεται στη Διονυσία.

Ωστόσο, εκείνη συνεχίζει σαν να έλαβε θετική απάντηση: «Θα κάνω μια μαγγανεία επάνω σου. Θα το αισθανθείς. Θα νιώσεις μια επίδραση, και πρέπει να την αποδεχτείς. Αν την πολεμήσεις, η μαγγανεία μου δε θα πιάσει, και...» Τα λόγια της σβήνουν. Γλείφει τα χείλη της νευρικά. «Γεώργιε...»

Η Φαρμακερή Βασίλισσα δεν βήχει πλέον. Ούτε κινείται, γενικά. Ούτε τα μάτια της βλεφαρίζουν· είναι ορθάνοιχτα σαν τα δικά μου.

«Δεν είναι νεκρή,» λέω. «Δεν είναι νεκρή.» Η οργή μου μαίνεται μέσα μου.

Η Διονυσία κάνει ακόμα ένα ξόρκι, βιαστικά, υποτονθορύζοντας παράξενα λόγια, αγγίζοντας τον λαιμό της Βασίλισσας με το ένα χέρι. Τα μάτια της προς στιγμή κλείνουν. Μετά ανοίγουν. «Λυπάμαι,» μου λέει. «Είναι νεκρή, Γεώργιε.»

«Όχι... Κάνεις κάποιο λάθος!»

«Αυτό το ξόρκι δεν κάνει τέτοια λάθη. Είναι νεκρή. Λυπάμαι.»

Χτυπάω τη γροθιά μου στο πέτρινο πάτωμα του δωματίου, κι ακούγεται σαν σφύρα να το χτύπησε. Η οργή της Έχιδνας παλεύει με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου: δύο αντικρουόμενες θύελλες μέσα μου. Ο Βικέντιος έρχεται και γαντζώνεται στον ώμο μου, συρίζοντας. Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει αναστατωμένα, κοντά στα πόδια της Λουκίας που μας κοιτάζει αμίλητα.

Η Ερασμία, παρότι τα έχει δει όλα – παρακολουθούσε την έβλεπα – μου λέει: «Πρέπει να φύγουμε, Οφιομαχητή. Δε μπορούμε να καθυστερήσουμε άλλο.» Αλλά δεν έχει ακόμα φορέσει στολή κατάδυσης όπως άλλα Τέκνα. «Πάμε!»

Ο Ελευθέριος σκύβει για να πιάσει το πτώμα της Βασίλισσάς του από το πάτωμα· η όψη του είναι άγρια, δολοφονική, σαν να μας κατηγορεί όλους για τον θάνατό της. Η Ερασμία τον πιάνει απ'τον ώμο, σταματώντας τον. «Δε μπορείς να τη βοηθήσεις τώρα, και το ξέρεις. Πρέπει να την αφήσουμε πίσω. Θα σε επιβαρύνει κάτω απ'το νερό.»

Σηκώνω την Ευτυχία στα χέρια μου – σηκώνω το σώμα της, τουλάχιστον – και ορθώνομαι. «Θα την κουβαλήσω εγώ,» λέω. «Εμένα δεν θα με επιβαρύνει.»

Η Ερασμία νεύει προς τη μεριά μου. «Ναι. Ναι.»

«Πηγαίνετε να ντυθείτε,» τους λέω. «Τώρα. Γρήγορα. Κουνηθείτε!»

Και δεν καθυστερούν άλλο. Ντύνονται με στολές κατάδυσης. Τη μία στολή υποβρύχιας αναπνοής την έχει φορέσει ο Αρσένιος, βλέπω, ο οποίος ακόμα είναι μες στο δωμάτιο. Μάλλον ο Αλέξανδρος ο Γηραιός επέμενε να τη φορέσει ο Αρσένιος. Την άλλη οργανική στολή κανείς δεν την έχει αγγίξει, και τώρα εγώ επιμένω να τη φορέσει η Διονυσία. Εκείνη φέρνει αντίρρηση, αλλά εξακολουθώ να επιμένω και τελικά υπακούει. Βγάζει τα ρούχα της και φορά τη στολή κατάσαρκα, κάνοντας τον εαυτό της σαν ψάρι, χωρίς να χρειάζεται φιάλη αέρα μαζί της. Με οργανική στολή υποβρύχιας αναπνοής τα πνευμόνια σου γίνονται όπως τα βράγχια· αναπνέεις κανονικά κάτω απ'το νερό για ώρες ολόκληρες προτού χρειαστεί να βγεις στον αέρα. Δεν ξέρω πώς έχουν καταφέρει και τις έχουν φτιάξει· μόνο οι μάγοι τα ξέρουν αυτά, και όχι όλοι τους.

Η Ευθαλία είναι τυλιγμένη γύρω από τον πήχη του Αρσένιου, παρατηρώ, κι εκείνος έχει το χέρι του ανασηκωμένο, γιατί μας βλέπει μέσα

από τα μάτια της, φυσικά. Από τις λίγες φορές που είναι τόσο σιωπηλός...

Η Ερασμία, ντυμένη με στολή κατάδυσης τώρα, έρχεται φέρνοντας μία και σ'εμένα.

«Μόνο τη φιάλη θέλω,» της λέω, και δεν διαφωνεί· δένει τη φιάλη αέρα στην πλάτη μου, γιατί ακόμα κουβαλάω το σώμα της Ευτυχίας, και μου φορά και τη μάσκα.

Η Λουκία εξακολουθεί να είναι εδώ και της λέω: «Εγώ θα πάρω τον φίλο σου μαζί μου βουτώντας,» ρίχνοντας ένα βλέμμα στον Ακατάλυτο.

Εκείνη νεύει, αμίλητη ακόμα. Για τον θάνατο της Ευτυχίας, άραγε; Την είχε συμπαθήσει περισσότερο απ'όσο νόμιζα; Ή είναι απλά εξουθενωμένη;

Κατεβαίνουμε πάλι τις πέτρινες σκάλες, ενώ πολλά Τέκνα τις έχουν ήδη κατεβεί πριν από εμάς. Φτάνουμε στο τέλος τους, όπου είναι ένας χώρος μικρότερος από τον προηγούμενο και, μάλλον, μόνο εν μέρει σκαμμένος. Ένα φυσικό σπήλαιο στα βάθη της ηπειρονήσου. Πλημμυρισμένο στο μεγαλύτερό του μέρος. Τα Τέκνα βουτάνε, βυθίζονται, για να βγουν κάτω από την Ιχθυδάτια.

Η Ερασμία μου δίνει και μια πυξίδα, λέγοντάς μου: «Βορειοανατολικά θα πάμε, μέχρι έναν ανάποδο βράχο που θυμίζει αιχμηρό τρίγωνο. Εκεί, πίσω από τον βράχο, μπορείς να ανεβείς, κι έτσι βγαίνεις επάνω, σε μια άλλη σπηλιά.»

«Πόσο μακριά από εδώ;»

«Λιγότερο από ένα χιλιόμετρο.»

Στρέφομαι στη Διονυσία. «Να είσαι κοντά μου. Συνέχεια.»

Νεύει, με την όψη της κρυμμένη μες στη μάσκα της οργανικής στολής.

Στρέφομαι στον Αρσένιο, αλλά η Ερασμία με προλαβαίνει: «Εγώ θα τον οδηγήσω, Οφιομαχητή.»

«Δε χρειάζομαι άλλους 'οδηγούς' πέρα από την Ευθαλία!» λέει εκείνος, μοιάζοντας ξαφνικά τσαντισμένος πίσω από τη μάσκα της οργανικής στολής του.

«Χρειάζεσαι,» του λέω. «Μείνε κοντά της κι άσε τις μαλακίες. Θα πάρω την Ευθαλία μαζί μου. Αν η απόσταση είναι γύρω στο ένα

χιλιόμετρο, ακόμα κι ένα ερπετό θάχει δυσκολία να κρατήσει την αναπνοή του μέχρι να φτάσεις εσύ εκεί. Αλλά όχι μέχρι να φτάσω εγώ εκεί.»

Ο Αρσένιος καταλαβαίνει ότι έχω δίκιο, και τείνει την Ευθαλία αδιαμαρτύρητα προς τη μεριά μου. Ούτε εκείνη φέρνει αντίρρηση· έρχεται και τυλίγεται στον πήχη μου, καθώς ρίχνω το σώμα της Ευτυχίας στον ώμο μου. Ο Βικέντιος είναι γαντζωμένος στον άλλο μου ώμο – όχι και τόσο ασφαλές μέρος για κατάδυση. Τον πιάνω και τον κρύβω μέσα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου, προσπαθώντας να του μεταβιβάσω, με αισθήσεις, ότι θα είναι ασφαλής, να μην πανικοβληθεί.

Θα επιβιώσει μέχρι να αναδυθούμε, είμαι σίγουρος. Είναι ερπετό κι αυτός. Κυρίως ανησυχώ για τον Ακατάλυτο καθώς τώρα σκύβω και τον παίρνω στο χέρι μου. «Θα βγω όσο πιο γρήγορα μπορώ,» υπόσχομαι στη Λουκία.

Εκείνη νεύει πάλι. «Θα είμαι πίσω σου.»

Ο γάτος νιαουρίζει, κι ακούγεται φοβισμένος.

Στη Διονυσία λέω: «Μαζί μου. Να κρατιέσαι επάνω μου»· και βουτάω στο νερό.

Με ακολουθεί· αισθάνομαι την αναταραχή πίσω μου. Ανάβω τον φακό πάνω από τη μάσκα μου και τη βλέπω· της κάνω νόημα και με πλησιάζει, γαντζώνεται στα ρούχα μου. Χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου την παρασέρνω μαζί μου. Προς τα κάτω... προς τα κάτω... Ναι, εκεί είναι το άνοιγμα. Περνάμε από μέσα του και βγαίνουμε στη θάλασσα, όπου αρκετά από τα Τέκνα κολυμπάνε: σκοτεινές φιγούρες στον βυθό που κάθε άλλο παρά χωρίς ζωή είναι. Ολόκληρη ανάποδη γεωγραφία απλώνεται πάνω απ'τα κεφάλια μας, και αισθάνομαι τις ανθυδατικές ενέργειες πολύ έντονα – τις αρχαίες δυνάμεις που κρατάνε την Ιχθυδάτια πλωτή.

Κοιτάζω την πυξίδα μου, αν και δεν χρειάζεται· φτάνει μόνο ν'ακολουθήσω τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Πηγαίνουν βορειοανατολικά. Τα ακολουθώ, τραβώντας και τη Διονυσία μαζί μου χωρίς καμιά δυσκολία.

Ρίχνω μια ματιά πίσω μας, φωτίζοντας τον βυθό με τον φακό της μάσκας μου. Η Ερασμία κι ο Αρσένιος έρχονται, και η Λουκία επίσης. Ωραία. Στρέφω πάλι το βλέμμα μου μπροστά, και αυξάνω την ταχύτητά

μας. Την αυξάνω όσο περισσότερο μπορώ μέσω των υδατοτροπών δυνάμεών μου, για χάρη της Ευθαλίας, του Βικέντιου, και του Ακατάλυτου. Προσπερνώ τα Τέκνα μαζί με τη Διονυσία.

Περνάω δίπλα από μια αγέλη κρυπτόψαρων, και μέσα από ένα μικρό δάσος από φύκια. Κοιτάζω την πυξίδα ξανά, για να είμαι σίγουρος. Στο ένα μου χέρι η πυξίδα, στο άλλο ο Ακατάλυτος, και το σώμα της Ευτυχίας στον ώμο μου. Έχω το νου μου για τίποτα το επικίνδυνο τριγύρω· κυκλοφορούν αρκετά επικίνδυνα πλάσματα στην ανάποδη γεωγραφία των ηπειρονήσων της Υπερυδάτιας. Εκτός από τους Ανάποδους Σκαρφαλωτές, που είναι ίσως η χειρότερη μορφή ζωής εδώ – και δεν είναι ούτε μαλάκια ούτε, ασφαλώς, ψάρια ούτε ερπετά· είναι αμφίβια, όντα του Λοκράθου... αν και αμφιβάλλω ότι ακόμα κι αυτοί οι ανώμαλοι, ο Δαμιανός και οι φίλοι του, θα ήθελαν Ανάποδο Σκαρφαλωτή κοντά τους.

Ο φακός μου φωτίζει έναν βράχο που κρέμεται από πάνω μας μοιάζοντας να σχηματίζει αιχμηρό τρίγωνο. Αυτό πρέπει να είναι το μέρος που έλεγε η Ερασμία, και – αναμενόμενα, με την ταχύτητα που έχω αναπτύξει – φτάσαμε πρώτοι. Περνάω πίσω από τον μεγάλο βράχο και μας οδηγώ προς τα πάνω, φωτίζοντας. Ναι, υπάρχει όντως ένα άνοιγμα εδώ, στην κοιλιά της ηπειρονήσου. Ανεβαίνω... ανεβαίνω, παρσέρνοντας και τη Διονυσία μαζί μου, η οποία ακόμα κρατιέται γερά επάνω μου. Πάω στοίχημα πως ποτέ δεν το έχει ξανακάνει αυτό – να κολυμπήσει κάτω από ηπειρόνησο. Πάω στοίχημα πως, πιθανώς, δεν είχε διανοηθεί καν ότι ποτέ θα το έκανε αυτό. Τέτοιο στοίχημα θα έβαζα κι εναντίον του Δημήτριου Ζερδέκη, αν και μάλλον δεν θα χρειαζόταν· μάλλον, ο τζογαδόρος θα συμφωνούσε μαζί μου.

Το νερό διαλύεται από πάνω μας. Ο φακός μου φωτίζει το εσωτερικό μιας σπηλιάς.

Τα γοερά νιαουρίσματα του Ακατάλυτου γεμίζουν τον χώρο αμέσως. Αντηχήσεις και αντηχήσεις και αντηχήσεις. Σαν το μέρος ξαφνικά να στοίχειωσε.

«Φτάσαμε;» Η Διονυσία δεν ακούγεται ξέπνοη· με την οργανική στολή αναπνέεις μες στο νερό σαν να μην έχει αλλάξει τίποτα.

«Μάλλον,» αποκρίνομαι, έχοντας τραβήξει τον αναπνευστήρα από το στόμα μου, και μας οδηγώ προς τα εκεί όπου βλέπω ξηρά. Τα πόδια

μας σύντομα συναντούν τον πυθμένα. Βγαίνουμε. Αφήνω τον Ακατάλυτο κάτω· είναι πολύ αγριεμένος. Βγάζω τον Βικέντιο από την κάπα μου και τον κρατάω στο χέρι μου για λίγο καθώς τινάζει το νερό από τις δερμάτινες φτερούγες του και μετά απογειώνεται. Η Ευθαλία συρρίζει επάνω στον πήχη μου. Διαισθάνομαι ότι κάτι περιμένει. Τον Αρσένιο;

«Δε θ'αργήσει νάρθει,» μουρμουρίζω.

«Τι;» κάνει η Διονυσία, ενώ βγάζει τη μάσκα και την κουκούλα της οργανικής στολής.

«Τίποτα,» λέω. «Στην Ευθαλία μιλούσα.» Κι αφήνω το πτώμα της Ευτυχίας κάτω, γονατίζοντας πλάι του.

Ο Εύανδρος έχει να λογοδοτήσει για πολλά.

Δε νόμιζα ότι θα συναντούσα στην Υπερυδάτια κανέναν άνθρωπο που θα μισούσα περισσότερο από τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά, αλλά έγινε κι αυτό.

Δεν υπάρχει χώρος για δύο Φιλημένους της Έχιδνας επάνω στην Ιχθυδάτια, και η οργή μου δεν λείει να ησυχάσει.

«Δεν ξέρεις τι κάνεις, μικρέ,» είπε κουρασμένα ο Στρατηγός, καθισμένος στο έδαφος, με την πλάτη του ακουμπισμένη στον ξύλινο στύλο που στηρίζει τη μικρή σκηνή, και τα χέρια του δεμένα από πίσω. Είχαν προ πολλού βγάλει το βέλος από τον δεξή πήχη του και δέσει το τραύμα, από χτες βράδυ, ενώ ήταν ακόμα λιπόθυμος. «Ο ξένος σ'έχει παραπλανήσει... Είναι δαίμονας, θα μας καταστρέψει όλους. Γι'αυτό ήρθε εδώ. Γι'αυτό ήρθε.»

Ο Πρίγκιπας Αργύριος στεκόταν και τον κοίταζε. Του έμοιαζε ότι ο Ασλάβης μιλούσε σαν μεθυσμένος, ή παράφρονas. «Δεν είναι 'δαίμονας', Στρατηγέ. Βοηθά τους Αγρούς. Μας βοηθά για να—»

«Είναι δαίμονας!» επέμεινε ο Φοίβος Ασλάβης με εμπύρετα, κοκκινισμένα μάτια. «Ήρθε για να μας καταστρέψεις όλους! Δε βλέπεις πώς είναι; – τι δύναμη έχει!»

«Είναι εξωδιαστασιακός, είναι από τη Σεργήλη—»

«Και θαρρείς ότι όλοι που έρχοντ' από τη Σεργήλη έχουν τέτοια δύναμη;»

«Η δύναμή του, ό,τι κι αν είναι, δεν μας έχει κάνει κακό—»

«Το κακό έχει ήδη ξεκινήσει! Καταστρέφει τους Αγρούς. Ακόμα και στα όνειρά μου έρχεται και με σκοτώνει. Με σκοτώνει, και καταστρέφει τα πάντα. Τα καταστρέφει!»

«Είσαι ταραγμένος, Στρατηγέ. Προσπάθησε να ηρεμήσεις, σε παρακαλώ, και θα δεις ότι έχουμε το δίκιο με το μέρος μας. Οι άνθρωποι των Αγρών έχουν υποφέρει τόσο καιρό, με την Ιωάννα αλλά και με—»

«Ο ξένος θέλει την καταστροφή μας!» γρύλισε ο Ασλάβης. «Άνοιξε τα μάτια σου και δεs το, μικρέ! Σ'έχει παραπλανήσει. Σου λέγω – είναι δαίμονας. Ακόμα και στα όνειρά μου έρχεται και με σκοτώνει, επειδή με φοβάται—»

«Γίνεσαι αστείος, Στρατηγέ—»

«Έχει αφήσει τα σημάδια του επάνω στο δέρμα μου, μικρέ! Κάθε φορά που με σκοτώνει, αφήνει ένα σημάδι επάνω μου. Έρχεται στον ύπνο μου και με καρφώνει μ' αυτό το δαιμονικό λεπίδι του, και πεθαίνω· κι όταν ξυπνάω μ' έχει σημαδέψει. Σου λέγω – είναι δαίμονας!»

Ο Αργύριος σκέφτηκε ότι ο Στρατηγός πρέπει να είχε αρχίσει να χάνει τα λογικά. Ίσως το χτύπημα που, χτες βράδυ, του είχε ρίξει ο Γεώργιος στο κεφάλι να είχε ταρακουνήσει το μυαλό του. Ο κακότυχος της Σιλοάρνης δεν ήξερε τι έλεγε, μα την Έχιδνα! Δεν αξίζει να προσπαθούμε να τον πάρουμε με το μέρος μας. Είναι σαν λωλός πια, συλλογίστηκε ο Αργύριος. Ωστόσο, ρώτησε: «Ποια σημάδια; Δε βλέπω κανένα σημάδι επάνω σου, Στρατηγέ.»

«Λύσε μου τα χέρια και θα σ' τα δείξω.»

«Θαρρείς ότι ο Πρίγκιπας των Αγρών είναι τόσο κουτός; Νάρθει και να σε λύσει;»

Ο Ασλάβης γέλασε ξερά. Ο μικρός, σκέφτηκε, είναι φουσημένος· ο αδελφός του έχει δίκιο. Πρίγκιπας των Αγρών... Τώρα μιλά και για τον εαυτό του σαν νάναι άλλος! Έχει λωλαθεί, ο κακότυχος της Σιλοάρνης. Ο Ζέφυρος έχει φουσήξει τα μυαλά του για τα καλά! «Άμα ήθελα να δραπετεύσω θα προσπαθούσα κάτι καλύτερο... Υψηλότερα,» αποκρίθηκε ο Φοίβος. «Δε μπορώ, όμως, να σου δείξω τα σημάδια στο στήθος μου, με τα χέρια μου δεμένα πίσω απ' την πλάτη.»

«Ας δούμε αυτά τα σημάδια, λοιπόν, Στρατηγέ,» είπε ο Αργύριος, και τον ζύγωσε, αν και με κάποια επιφύλαξη, φοβούμενος ότι ίσως ο Ασλάβης κάπως να λυνόταν και να του χιμούσε – ή ίσως ακόμα και να έκανε να τον δαγκάσει. Είχε λωλαθεί, δεν είχε λωλαθεί;

Ο Στρατηγός, ωστόσο, δεν επιχείρησε τίποτα τέτοιο. Έμεινε ακίνητος καθώς ο Πρίγκιπας των Αγρών ξεκούμπωνε το πουκάμισό του, αποκαλύπτοντας το λευκόδερμο στήθος του...

...και τα σημάδια εκεί. Σαν από καψίματα, παρατήρησε ο Αργύριος, συνοφρυωμένος, παραξενεμένος. Σαν από πρόσφατα καψίματα.

«Τα βλέπεις;» του είπε ο Φοίβος Ασλάβης. «Κάθε φορά που ο ξένος – ο μαυρόδερμος δαίμονας – ερχόταν και με σκότωνε στον ύπνο μου ένα τέτοιο σημάδι παρουσιαζόταν εκεί όπου με είχε καρφώσει η λεπίδα του με τα δαιμονικά χαράγματα. Γι' αυτό σου λέγω, Πρίγκιπά μου: μην είσαι άμυναλος, μην τον αφήνεις να σε παραπλανά, μα την Έχιδνα! Είναι

δαίμονας. Κάποιοι τον έχουνε στείλει εδώ. Για να καταστρέψει τους Αγρούς. Μας διχάζει. Έχει κάνει αίμα να χυθεί, και θα κάνει ακόμα περισσότερο να χυθεί.»

«Δεν είναι δυνατόν,» είπε ο Αργύριος, οπισθοχωρώντας προβληματισμένος.

«Ακόμα δε με πιστεύεις; Δε βλέπεις τα σημάδια επάνω μου;»

«Καψίματα είναι–»

«Δεν είναι καψίματα. Ποιος λες να μ'έχει κάψει; Λες κανείς να μ'άρπαξε και να μούκανε μαρτύρια; Όχι, μικρέ, τούτα δεν είναι καψίματα· είναι τα σημάδια π'άφησε πάνω μου το δαιμονικό λεπίδι του μαυρό-δερμου δαίμονα – αυτού που ονομάζεις Γεώργιο από τη Σεργήλη – όταν ερχόταν στον ύπνο μου και με σκότωνε.»

Ο Πρίγκιπας Αργύριος στράφηκε ξαφνικά και βγήκε απ'τη σκηνή. Στους δύο φρουρούς απέξω – δύο Αγροφύλακες – είπε: «Να τον προσέχετε. Δεν είναι καλά στα μυαλά του. Να τον προσέχετε.»

«'Σφαλώς, Πρίγκιπά μ'.» Και τον κοίταζαν περίεργα καθώς απομακρνόταν. Τι είχε ειπωθεί εκεί, μες στη σκηνή, ανάμεσα στον Πρίγκιπα των Αγρών και στον Πρωτοφύλακα; αναρωτιόνταν. Γιατί, φυσικά, δεν κρυφάκουγαν· δε θα ήταν πρόπον, μα τον Αστερίωνα!

Ο Αργύριος βρήκε τον Οφιομαχητή στην κεντρική πλατεία του Ξυλοκέρατου, να μιλά με τον Αρχιφύλακα Ιωάννη Φεκίζιο και την Αρχιφύλακα Γιολάντα Ευμόνια η οποία είχε έρθει από τους Κάτω Ανατολικούς Αγρούς με το χάραμα, έχοντας μάθει για τη χτεσινή μάχη εδώ. Τώρα ο Πρώτος Ήλιος είχε βγει για τα καλά από την ανατολή, ντύνοντας με χρυσάφι και έντονα χρώματα τους Αγρούς, και ο Δεύτερος Ήλιος τον ακολουθούσε, ξεμυτίζοντας.

«Πρέπει να σου μιλήσω, Γεώργιε,» είπε ο Αργύριος στον Οφιομαχητή.

Εκείνος έστρεψε το αβλεφάριστο βλέμμα του στον Πρίγκιπα των Αγρών, καταλαβαίνοντας ότι ήταν ταραγμένος για κάποιο λόγο. «Εντάξει,» αποκρίθηκε, κι έκανε νόημα στους δύο Αρχιφύλακες να περιμένουν.

Ακολούθησε τον Πρίγκιπα ως τη σκηνή του που ακόμα ήταν στημένη ανάμεσα στις τέσσερις γηραιές ξυλοκερατιές στο κέντρο της πλατείας. «Χρυσάνθη;» είπε ο Αργύριος, σταματώντας απέξω. «Μ'ακούς;»

«Ναι, Πρίγκιπά μου,» ήρθε μια νυσταγμένη φωνή από μέσα. «Τι...;»

«Να μπω μαζί με τον Γεώργιο; Πρέπει να μιλήσουμε οι δυο μας.»

«Να φύγω;»

«Όχι· μέινε, δεν πειράζει. Να μπορούμε;»

«Μια στιγμή.» Και μετά από λίγο: «Μπείτε τώρα.»

Ο Αργύριος παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκαν. Η Χρυσάνθη ήταν όρθια μες στη σκηνή, ντυμένη με δερμάτινο παντελόνι και πράσινη μπλούζα με φαρδιά μανίκια ως τους αγκώνες. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της ήταν, φανερά, αχτένιστα ακόμα. Τους κοίταξε και τους δύο με έκδηλη περιέργεια στα μάτια. «Τι είναι;»

Αλλά ο Αργύριος δεν της απάντησε· στράφηκε στον Γεώργιο και είπε: «Ο Ασλάβης μου έλεγε μόλις τώρα κάτι τελείως λωλά πράγματα—»

«Σας είχα προειδοποιήσει, Υψηλότατε· δεν θα συμφωνούσε τόσο εύκολα να—»

«Δε μιλάω γι' αυτό, Γεώργιε. Δε μιλάω για το θέμα των Αγρών. Μιλάω για σένα.»

Ο Οφιομαχητής έμεινε σιωπηλός, περιμένοντας τη συνέχεια. Η Ευθαλία αναδεύτηκε νευρικά επάνω στον πήχη του.

Ο Αργύριος είπε: «Μου έλεγε ότι σ'έβλεπε στον ύπνο του, πολλές φορές, να έρχεσαι και να τον σκοτώνεις. Ότι είσαι δαίμονας.»

Ο Γεώργιος απομάκρυνε εύκολα την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. Ρουθούνισε, μισογελώντας. «Σοβαρολογείς;»

«Ναι. Και μου έδειξε και τα σημάδια που έχεις αφήσει επάνω του.»

«Ποια σημάδια;»

«Στο στήθος του. Έχει κάτι σημάδια σαν από καψίματα. Τα είδα. Λέει πως εμφανιζόταν ένα κάθε φορά που, στον ύπνο του, ερχόσουν και τον κάρφωνες με το... 'δαιμονικό' λεπίδι σου.»

Ο Γεώργιος παραξενεύτηκε, γιατί αυτή η ιστορία τού ακουγόταν τόσο εξωφρενική που αμφέβαλλε ότι ο Φοίβος Ασλάβης θα μπορούσε να την έχει φανταστεί απλά και μόνο για να παραπλανήσει τον νεαρό Πρίγκιπα. Ο Στρατηγός δεν είχε και πολλή φαντασία, νόμιζε ο Οφιομαχητής. Τι στους δαίμονες του Λοκράθου συνέβαινε εδώ, λοιπόν;

Δαίμονες του Λοκράθου; Όχι... όχι του Λοκράθου, σκέφτηκε. Δαίμονες του Ύπνου, ίσως. Ήταν δυνατόν; Στο μυαλό του ήρθαν αυτά που το Ιερατείο του Καρφιού τού είχε πει για την Αίρεση του Ονειρόφρεως. Αλλά

τι σχέση μπορεί να είχε η Αίρεση του Ονειρόφρεως με όσα γίνονταν τώρα στους Αγρούς;

Εκτός αν κυνηγάνε εμένα... Προσπάθησαν να με βάλουν να σκοτώσω τον Άρχοντα των Ερειπίων, και απέτυχαν. Ζητάνε τώρα εκδίκηση; Ο Οφιομαχητής αισθάνθηκε την οργή του να φουντώνει.

Ο Αργύριος παρατήρησε την αλλαγή στην έκφρασή του, και είπε: «Τι είναι;» Ο Γεώργιος τον είχε τρομάξει ξαφνικά. Και, επίσης, ο Πρίγκιπας σκέφτηκε ότι ποτέ δεν θυμόταν να τον έχει δει να βλεφαρίζει. Παράξενο... Δε μπορεί νάναι δαίμονας, ανόητε! μάλωσε τον εαυτό του. Αυτά που λέγει ο Ασλάβης είναι φουσημένα λόγια!

Ο Οφιομαχητής είπε: «Ίσως τα όνειρά του νάναι αληθινά. Αλλά δεν ήμουν εγώ που τον επισκέφτηκα.»

Ο Αργύριος συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς, μα την Έχιδνα;»

«Η Έχιδνα, μάλλον, δεν έχει καμιά σχέση μ'αυτό που συμβαίνει, Υψηλότατε. Αλλά ίσως να έχει σχέση ο αδελφός της.»

«Ποιος αδελφός της;»

«Ο Ύπνος.»

«Δεν καταλαβαίνω τι μου λες, Γεώργιε.»

Ο Οφιομαχητής στράφηκε, βγαίνοντας από τη σκηνή του Πρίγκιπα, αρχίζοντας να διασχίσει το Ξυλοκέρατο με γοργά βήματα. Ο Αργύριος τον ακολούθησε, και η Χρυσάνθη ακολούθησε τον Αργύριο αν και ξυπόλυτη ακόμα.

«Πού πας;» ρώτησε ο Πρίγκιπας. «Πού πας;»

«Στον Ασλάβη.»

«Μην τον σκοτώσεις!»

«Δε θα τον σκοτώσω.» Και καταπολεμούσε την οργή του με τις διδασχές του Γέρου του Ανέμου. Είχε μια πολύ κακή αίσθηση για όλα τούτα. Και θυμόταν έντονα ακόμα εκείνο το λαξευτό μάτι στον κρυφό Ναό του Ύπνου, μέσα στον διαβολικό λαβύρινθο κάτω από τα Χαλάσματα των Όφρων...

Διέσχισαν το Ξυλοκέρατο, ο Οφιομαχητής, ο Πρίγκιπας των Αγρών, και η Χρυσάνθη, το οποίο δεν ήταν και πολύ μεγάλο, και βγήκαν στον καταυλισμό έξω από αυτό. Πήγαν στη σκηνή όπου κρατούσαν τον Ασλάβη. Ο Γεώργιος πέρασε ανάμεσα από τους δύο Αγροφύλακες που

φρουρούσαν εκεί (οι οποίοι δεν τόλμησαν να τον σταματήσουν) και μπήκε παραμερίζοντας την κουρτίνα.

Τα μάτια του Φοίβου τον ατένισαν κοκκινισμένα. «Ήρθες...» είπε με φωνή ξερή και άγρια, αλλά αδύναμη, κουρασμένη. «Ήρθες να τελειώσεις τη δουλειά σου, δαίμονα. –Τελειώνέ τηνα λοιπόν!» φώναξε ξαφνικά, σαν αυτός να είχε τώρα δαιμονιστεί.

Το πουκάμισό του εξακολουθούσε να είναι ανοιχτό, καθώς ήταν καθισμένος στο έδαφος, και ο Γεώργιος είδε τα σημάδια επάνω στο δέρμα του. Πλησίασε, για να τα παρατηρήσει καλύτερα. Παραμέρισε το ύφασμα.

Ο Αργύριος και η Χρυσάνθη τον είχαν ακολουθήσει μες στη σκηνή, και ο πρώτος είπε, αχρείαστα: «Αυτά είναι, που σου έλεγα. Αυτά.»

«Τελείωνε λοιπόν!» φώναξε πάλι ο Ασλάβης. «Τελείωνε μαζί μου!»

Τα σημάδια, παρατήρησε ο Οφιομαχητής, έμοιαζαν όντως με εγκαύματα, και πρόσφατα. Και θα ήταν εξωφρενικό ο Στρατηγός να τα είχε κάνει μόνος του επάνω στον εαυτό του ώστε να υποστηρίξει μετά μια τόσο τρελή ιστορία.

Ο Γεώργιος τού είπε, κοιτάζοντάς τον καταπρόσωπο: «Δεν ήμουν εγώ στα όνειρά σου. Αλλά σίγουρα κάτι ήταν εκεί.»

«Δε μπορείς να με παραπλανήσεις εμένανε! Τα ξέρω όλα! Έχω καταλάβει το σχέδιό σου!»

Το δεξί χέρι του Οφιομαχητή άρπαξε τον λαιμό του Στρατηγού, και η οργή του τον ωθούσε να τον τσακίσει ανάμεσα στα δάχτυλά του σαν παλιό ξύλο, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατούσε τη μάνητα υπό έλεγχο. «Δεν ξέρεις τίποτα!» είπε ο Γεώργιος. «Δεν έχω ‘σχέδιο’, ανόητε! Το μόνο μου ‘σχέδιο’ είναι να μάθω για εκείνο το πλοίο που ρωτούσα όσο ήμουν στην Ηχώπολη – και εδώ με καθυστερείτε.» Ελευθέρωσε τον λαιμό του Στρατηγού. «Δεν ήμουν εγώ στον ύπνο σου, αλλά ίσως να γνωρίζω ποιος ήταν.»

Ο Ασλάβης έβηχε τώρα, σπασμωδικά.

«Τι θες να πεις, Γεώργιε;» ρώτησε ο Αργύριος. «Ποιος μπορεί να ήταν στον ύπνο του; Τι συμβαίνει, μα την Έχιδνα;»

Ο Οφιομαχητής στράφηκε να τον αντικρίσει. «Έχετε ακούσει για την Αίρεση του Ονειρόφρεως, Υψηλότατε;»

Ο Αργύριος συνοφρυώθηκε. «Μόνο κάποια... παραμύθια, νομίζω. Φήμες. Αν δε λαθεύω, δηλαδή. Είναι κάτι... ιερείς της Έχιδνας, αλλά όχι κανονικοί σαν αυτούς στο Καρφί. Ένα... παρακλάδι. Δολοφόνοι. Φαντάσματα.»

«Δεν είναι παραμύθι. Υπάρχουν, αλλά κρύβονται.»

«Και νομίζεις ότι τώρα αυτοί...;»

Ο Ασλάβης έκρωξε: «...Σου λέει κι άλλα ψέματα... κι άλλα ψέματα!...»

Ο Αργύριος συνοφρυώθηκε. «Εσύ πώς ξέρεις γι'αυτούς, Γεώργιε; Δεν είσαι από τα μέρη μας. Είσαι εξωδιαστασιακός.»

«Είμαι αρκετό καιρό στην Υπερυδάτια, και έχω μάθει πράγματα που ούτε εσείς, οι εσωδιαστασιακοί, δεν τα γνωρίζετε.»

«Σ'το είπα – είναι δαίμονας!» φώναξε ο Ασλάβης.

«Πρέπει να μιλήσω με κάποιους,» είπε ο Γεώργιος στον Αργύριο. «Δεν είναι μακριά.»

«Πού είναι; Πού θα πας;»

«Λίγο πιο πέρα από το Ξυλοκέρατο.»

«Και ποιους θα συναντήσεις; Ποιοι είναι αυτοί που λες;»

«Οι αφέντες του!» μούγκρισε ο Ασλάβης. «Εκείνοι που τονε στείλανε εδώ!»

Ο Γεώργιος απομάκρυνε τη φαρμακερή οργή του για να μην κλοτσήσει τον καταραμένο Στρατηγό κατακέφαλα και τον σκοτώσει. Είπε στον Πρίγκιπα: «Ιερωμένοι της Έχιδνας είναι, Υψηλότατε.»

«Ιερωμένοι της Έχιδνας; Μα... πώς...; Τι...;»

«Τους γνωρίζω· κι αν θέλουν οι ίδιοι να σας πουν περισσότερα, θα σας πουν. Και για εμένα και για την Αίρεση του Ονειρόφρεως.» Στράφηκε και βγήκε απ'τη σκηνή.

Ο Αργύριος και η Χρυσάνθη τον ακολούθησαν, και η φωνή του Φοίβου Ασλάβη ακολούθησε αυτούς: «Μην τον ακούς, μικρέ! Είναι δαίμονας, και προσπαθεί πάλι να σε παραπλανήσει!»

Επιστρέφοντας στο Ξυλοκέρατο, ο Γεώργιος καβάλησε το δίκυκλό του, και ο Αργύριος και η Χρυσάνθη ανέβηκαν στο τετράκυκλο όχημα του Πρίγκιπα. Ο Οφιομαχητής έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση και βγήκε απ'το χωριό, με τον Αργύριο να έρχεται πίσω του. Κατευθύνθηκε προς τα εκεί όπου είχε συναντήσει τους ιερείς της Έχιδνας την προηγούμενη φορά, και δεν άργησε πάλι να δει το όχημά τους

σταματημένο στους αγρούς. Ο Ευτύχιος και η Ασημίνα στέκονταν έξω από το πρασινοβαμμένο τετράκυκλο με τα ζωγραφιστά φίδια, καθώς και δυο άλλοι άντρες και μια γυναίκα που φαίνονταν για ναοφύλακες.

Ο Γεώργιος σταμάτησε το δίκυκλό του μπροστά τους, και ο Αργύριος τον μιμήθηκε, σταματώντας το δικό του όχημα.

«Καλημέρα, Ιερότατοι,» χαιρέτησε ο Οφιομαχητής. «Θα ήθελα να σας μιλήσω για κάτι που ίσως να είναι σημαντικό. Και ο Πρίγκιπας εξέφρασε την επιθυμία να έρθει μαζί μου.»

Ο Αργύριος και η Χρυσάνθη βγήκαν από το όχημά τους. «Ιερότατοι,» είπε ο πρώτος, κλίνοντας το κεφάλι.

«Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο Ευτύχιος εν είδει χαιρετισμού. «Είστε καλοδεχούμενος, φυσικά.» Και προς τον Γεώργιο: «Τι σας απασχολεί;»

«Τα όνειρα ενός ανθρώπου.»

Ο Ευτύχιος και η Ασημίνα αμέσως συνοφρυώθηκαν. Είχαν μάθει να φοβούνται τα όνειρα.

Ο Οφιομαχητής τούς είπε ακριβώς τι συνέβαινε με τον Φοίβο Ασλάβη.

«Αυτοί είναι,» επιβεβαίωσε την υποψία του ο Ευτύχιος. «Αυτοί.»

«Τι γνωρίζει ο Πρίγκιπας για την Αίρεση;» ρώτησε η Ασημίνα.

«Τίποτα, ουσιαστικά,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Αργύριος. «Τι συμβαίνει μ'αυτή την Αίρεση; Μιλάμε πάλι για την Αίρεση του Ονειρόφεως, έτσι, Ιερότατη;»

«Ναι,» του απάντησε η Ασημίνα· και εκείνη κι ο Ευτύχιος αλληλοκοιτάχτηκαν για μερικές στιγμές, σαν να μπορούσαν να επικοινωνήσουν με το βλέμμα και μόνο, προτού στραφούν κι οι δυο τους στον Πρίγκιπα αρχίζοντας να του εξηγούν, εν συντομία, τι ήταν η Αίρεση του Ονειρόφεως. Παρέλειψαν όλες τις λεπτομέρειες που είχαν πει στον Οφιομαχητή στον Ναό τους στο Καρφί· είπαν τα βασικά: ότι επρόκειτο για κάποιους ιερείς που είχαν αποσχιστεί από την επίσημη θρησκεία επειδή λάτρευαν τον Ύπνο και, δαγκωμένοι από ονειρικά φίδια, μπορούσαν να στέλνουν εφιάλτες· και ότι αρχηγός τους – αν ακόμα ζούσε – ήταν ο Ισίδωρος ο Γκρίζος, που πρέπει πια να ήταν πολύ γέρος. Έβαφαν τα πρόσωπά τους γκρίζα, όλοι τους· αυτή ήταν η μάσκα της ιεροσύνης του Ύπνου, «όπως αυτή» – η Ασημίνα έδειξε το πρασινοβαμμένο πρόσωπό της – «είναι η μάσκα της ιεροσύνης της Μεγάλης Κυράς, Υψηλότετε.»

«Και... και γιατί η Αίρεση του Ονειρόφρεως να θέλει να κάνει τον Στρατηγό να νομίζει ότι ο Γεώργιος είναι δαίμονας;» ρώτησε ο Αργύριος. «Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω— Δηλαδή, καταλαβαίνω τι είναι αυτή η Αίρεση, όμως δεν καταλαβαίνω γιατί θα έπρεπε να ασχολείται μαζί μας. Ειδικά με τον Γεώργιο.»

Ο Ευτύχιος πλησίασε τον Οφιομαχητή και του ψιθύρισε, έτσι ώστε να μην ακούνε ο Πρίγκιπας και η Χρυσάνθη: «Θα ήθελες να μάθει ποιος είσαι;»

«Νομίζω πως τώρα, αν δεν μάθει ποιος είμαι, αυτό θα τον κάνει καχύποπτο μαζί μου. Πράγμα που δεν θα ήταν καλό.»

Ο Ευτύχιος κατένευσε, συμφωνώντας. Και στράφηκε στον Πρίγκιπα των Αγρών: «Υψηλότατε, ο Γεώργιος δεν είναι εκείνο που νομίζετε.»

Ο Αργύριος συνοφρυώθηκε. Δε μπορεί να εννοεί ότι έχει δίκιο ο Ασλάβης, σκέφτηκε. Άρα, τι εννοεί;

«Δεν είμαι από τη Σεργήλη,» του είπε ο Γεώργιος. «Ή, τουλάχιστον, δεν είμαι σίγουρος αν είμαι από τη Σεργήλη. Δε θυμάμαι το παρελθόν μου. Θυμάμαι μόνο όσα έχω ζήσει στην Υπερυδάτια.» Και του μίλησε (εν συντομία κι αυτός) για το ποιος ήταν: ένας Φιλημένος της Έχιδνας, σύμφωνα με τα ιερά βιβλία της Θρησκείας της. Ο Οφιομαχητής, όπως τον είχαν ονομάσει και όπως οι περισσότεροι τον ήξεραν.

«Ο Ασλάβης έχει δίκιο, λοιπόν,» είπε ο Αργύριος. «Είσαι, όντως, δαίμονας. Αλλά δικός μας δαίμονας!» Και γέλασε.

Η Χρυσάνθη χαμογέλασε.

Οι ιερωμένοι αλληλοκοιτάχτηκαν, σοβαροί.

Οι ναοφύλακες παρακολουθούσαν με ουδέτερες όψεις.

Ο Οφιομαχητής κράτησε σε απόσταση την οργή του. Η Ευθαλία, τυλιγμένη στον πήχη του, σύριξε παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της.

«Η παρουσία μου, όμως, φαίνεται ότι σας έχει δημιουργήσει προβλήματα ξανά, Υψηλότατε,» είπε ο Γεώργιος.

«Προβλήματα; Χωρίς εσένα, οι Αγροί δεν θα μπορούσαν να εξεγερούν εναντίον των Γενναίων.»

«Αλλά η Αίρεση του Ονειρόφρεως μάλλον κυνηγά εμένα συγκεκριμένα. Δε θα ήταν εδώ αν δεν ήμουν εγώ εδώ.»

«Γιατί, όμως; Απλά και μόνο επειδή είσαι ο Οφιομαχητής;»

«Όχι. Όχι ‘απλά και μόνο’, Υψηλότατε.»

Το βλέμμα του Αργύριου εξακολουθούσε να είναι ερωτηματικό, έτσι ο Γεώργιος άρχισε να του μιλά για την επίσκεψή του στα Χαλάσματα των Όφρων.

Δεν είχε τελειώσει ακόμα όταν ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος κατέφτασε καβάλα στο δίκυκλό του. «Υψηλότατε!» φώναξε πλησιάζοντας. «Γεώργιε!» Είχε ανησυχήσει που είχαν εξαφανιστεί τόση ώρα από το Ξυλοκέρατο και είχε βαλθεί να ψάξει γι'αυτούς· είχε προστάξει και μερικούς από τους Αγροφύλακές του να ερευνήσουν επίσης.

Ο Πρίγκιπας και οι άλλοι στράφηκαν να τον κοιτάζουν, καθώς εκείνος σταματούσε το όχημά του κοντά τους. Ο Ιωάννης πρόσεξε, τότε, ποιοι ήταν οι άνθρωποι που στέκονταν αντίκρυ στον Πρίγκιπα των Αγρών και τον Μαύρο Ξένο – είχαν πρόσωπα βαμμένα πράσινα, με μαύρη μπογιά γύρω από τα μάτια· φορούσαν πράσινους χιτώνες – ιερείς της Έχιδνας! Και τον έναν τον ήξερε.

«Ιερότατε...» είπε στον Ευτύχιο. «Εσείς εδώ;»

Ο Ιωάννης Φεκίζιος ήταν από τους πληροφοριοδότες του Ναού· σεβόταν (και φοβόταν) πολύ την Έχιδνα για να μην είναι. Ο Ευτύχιος αποκρίθηκε: «Οι περιστάσεις με έφεραν, Αρχιφύλακα. Μείνε μαζί μας. Μιλάμε για μια εξαιρετικά επικίνδυνη περίπτωση.»

«Τι πα να πει αυτό, Ιερότατε;»

«Θα σου εξηγήσει περισσότερα ο Πρίγκιπας μας, και ο Γεώργιος.»

Ο Ιωάννης τούς κοίταξε παραξενεμένος.

Ο Γεώργιος ρώτησε τον Ευτύχιο: «Γνωρίζετε με τον Αρχιφύλακα, Ιερότατε;»

«Ασφαλώς.»

«Μια στιγμή,» παρενέβη ο Αργύριος. «Πες μου τι έγινε τελικά στα Χαλάσματα, Γεώργιε. Τι βρήκες εκεί;»

Και ο Οφιομαχητής τού διηγήθηκε την περιπέτειά του στον Ναό του Ύπνου κάτω από τον ερειπιώνα, και κατέληξε ότι η Αίρεση του Ονειρόφρεως πρέπει να ήταν που τον είχε ωθήσει να σκοτώσει τον Άρχοντα των Ερειπίων, αλλά απέτυχε. Το Ερπετό της Καταχνιάς – όπως ο Γεώργιος αποκαλούσε εκείνη τη γιγάντια ομιχλόσαυρα – μάλλον ήταν ελεγχόμενο από αυτούς· από τον ίδιο τον Ισίδωρο τον Γκρίζο, ίσως.

«Και τώρα θέλουν να σε εκδικηθούν;» είπε ο Αργύριος.

«Η μόνη εξήγηση που μπορώ να δώσω.»

«Μα δεν αντιλαμβάνονται ότι μ'αυτό που κάνουν χειροτερεύουν την κατάσταση στους Αγρούς;»

«Δε νομίζω πως τους ενδιαφέρει, Υψηλότητα.»

«Και τι θα γίνει με τον Στρατηγό τώρα;» ρώτησε ο Πρίγκιπας και, από τον Γεώργιο, το βλέμμα του πήγε στους δύο ιερωμένους της Έχιδνας.

Οι οποίοι αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά και, μετά, η Ασημίνα είπε: «Πρέπει κι αυτός να μάθει την αλήθεια, αλλιώς ίσως στο τέλος να αναγκαστείτε να τον σκοτώσετε.»

«Να τον σκοτώσουμε; Όχι, μα την Έχιδνα· δεν είχα ποτέ τέτοιο σκοπό.»

«Η Αίρεση του Ονειρόφρεως είναι ικανή να τον τρελάνει, αν συνεχίσει έτσι,» είπε η Ασημίνα. «Αυτό εννοώ, Πρίγκιπά μου.

»Πρέπει, λοιπόν, να του μιλήσουμε. Να του εξηγήσουμε τι συμβαίνει.»

«Εσείς οι δύο, εννοείτε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ασημίνα. «Εμείς οι δύο. Θα έρθουμε στο Ξυλοκέρατο μαζί σας.»

«Να με συμπαθάτε κιόλας που διακόπτω,» είπε ο Ιωάννης Φεκίζιος, «αλλά ως τώρα θαρρούσα ότι η Αίρεση του Ονειρόφρεως είν' ένας μύθος. Θέτε να πείτε ότι πραγματικά υπάρχει και κάτι έχει κάμνει με τον Πρωτοφύλακα;»

«Θα σου εξηγήσουμε μετά, Αρχιφύλακα,» υποσχέθηκε ο Αργύριος. «Θα καταλάβεις. Είναι... περίεργη υπόθεση, μα τους θεούς, αλλά θα καταλάβεις.» Και προς τους ιερωμένους: «Πάμε τώρα να μιλήσουμε στον Στρατηγό. Όσο πιο γρήγορα λυθεί τούτη η παρεξήγηση τόσο το καλύτερο.»

«Θα του μιλήσουμε,» είπε ο Ευτύχιος, «αλλά μη νομίζετε, Υψηλότητα, πως αυτό θα τον κάνει αμέσως να έρθει με το μέρος σας. Η Αίρεση εκμεταλλεύτηκε κάτι που ήδη υπήρχε μέσα στον Στρατηγό: την καχυποψία του και τον φόβο του για τον Γεώργιο. Δεν αλλοίωσε τελείως το μυαλό του. Δεν μπορεί να το κάνει αυτό.»

«Όχι αμέσως, τουλάχιστον,» πρόσθεσε η Ασημίνα. «Μόνο με σταδιακή, συνεχόμενη εισβολή στα όνειρα.»

Ο Αργύριος ρίγησε άθελά του. «Θα μπορούσε, δηλαδή, να συμβεί στον οποιονδήποτε;»

«Αναλόγως ποιος είναι ο οποιοσδήποτε,» απάντησε ο Ευτύχιος. «Όπως σας είπα, με τον Στρατηγό βρήκαν πρόσφορο έδαφος. Δε θα είχαν τη δυνατότητα να κάνουν το ίδιο και μ'εσάς, για παράδειγμα. Δε νομίζω. Όχι, τουλάχιστον, για το θέμα του Οφιομαχητή.»

«Δε θα μπορούσαν να μου στείλουν τέτοια όνειρα;»

«Θα μπορούσαν, αλλά δεν θα τα ερμηνεύατε όπως τα ερμήνευσε ο Στρατηγός.»

Ο Αργύριος ένευσε, καταλαβαίνοντας. «Ναι, όντως... Αλλά πώς ήξεραν για τις σκέψεις του Στρατηγού; Πώς ήξεραν ότι υποπτευόταν και φοβόταν τον Γεώργιο;»

Οι ιερωμένοι αλληλοκοιτάχτηκαν γι'ακόμα μια φορά, και η Ασημίνα είπε στον Πρίγκιπα: «Αυτό δεν είναι εύκολο να απαντηθεί από εμάς, Υψηλότετε. Έχει να κάνει με τις απαγορευμένες τέχνες τους. Τις τέχνες του Ύπνου. Μάλλον, δεν παίρνουν τις πληροφορίες τους από ανθρώπους αλλά από τα ίδια τα όνειρα.»

«Μπορούν να μας παρακολουθούν μέσα από τα όνειρά μας;» έκανε ο Αργύριος, νιώθοντας τις τρίχες του να ορθώνονται. «Όταν κοιμόμαστε;»

«Αν ό,τι ξέρουμε γι'αυτούς αληθεύει, ναι,» αποκρίθηκε ο Ευτύχιος, «μπορούν.»

«Τότε... τότε, κανείς δεν είναι ασφαλής!»

«Φυσικά,» συμφώνησε ο Ευτύχιος. «Κανείς δεν είναι ασφαλής από την Αίρεση του Ονειρόφεως, Υψηλότετε.»

Ο Ιωάννης Φεκίζιος έστριβε νευρικά τα μεγάλα μουστάκια του ακούγοντάς τους. «Και δε μπορούμε να τις κυνηγήσουμε, Ιερότατε; Πού κρύβονται; Δεν έχουνε λημέρι;»

«Δεν είναι εύκολο να κυνηγήσεις σκιές και εφιάλτες, Αρχιφύλακα,» είπε ο Ευτύχιος. «Πάμε τώρα να μιλήσουμε στον Στρατηγό. Γιατί, αν δεν μάθει την αλήθεια, θα μείνει για πάντα θύμα τους, κι από εκεί πορεύεται κανείς μόνο προς το χειρότερο.»

Οι δίδυμοι ήλιοι κόντευαν πλέον να μεσουρανήσουν.

12

Δεν χρειάζεται να περιμένουμε πολύ, εγώ και η Διονυσία, μέσα στη σπηλιά· οι άλλοι σύντομα βγαίνουν από τη λίμνη, έρχονται από την αποκάτω μεριά της Ιχθυδάτιας: Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, ο Κλεάνθης, η Λουκία, ο Αρσένιος, Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, ο Αγησίλαος – ή, μήπως, κι αυτός συμπεριλαμβάνεται στα Τέκνα; Ένας ερπετοειδής Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου; Μάλλον όχι. Όχι ακριβώς. Δεν νομίζω ότι έχει τον Διπλό Καταβροχθιστή επάνω του.

Είναι όλοι τους εδώ, βρεγμένοι και οργισμένοι, σαν δαίμονες της Έχιδνας μες στο σκοτάδι της σπηλιάς που διαλύεται μόνο από τους φακούς μας. Δαίμονες της Έχιδνας που έχουν έρθει από τη θάλασσα, όπως στα παραμύθια, εν μέρει άνθρωποι εν μέρει δράκοι, ιοβόλοι στο σώμα και στην ψυχή, φέρνοντας την Οργή της.

Τα μάτια τους είναι στραμμένα επάνω μου. Ακόμα κι όσοι δεν άκουσαν τη Βασίλισσά τους να μου ζητά εκείνο που μου ζήτησε μοιάζει να περιμένουν εγώ να τους καθοδηγήσω. Και τώρα η δική μου οργή φουντώνει μέσα μου. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κατευνάζει. Δεν είμαι «Φαρμακερός Βασιληάς», δεν είμαι Μέγας Διαφεντευτής των Τέκνων· και δεν πρόκειται να πάρω αυτή τη θέση. Όμως... ναι, θα τους οδηγήσω. Για την ώρα. Για την ώρα και μόνο, μέχρι να βρεθεί άλλος αρχηγός. Επειδή το υποσχέθηκα στην Ευτυχία.

Σκύβω και τη σηκώνω ξανά από κάτω, από εκεί όπου την είχα αποθέσει για λίγο, εκεί όπου είχα αποθέσει το άψυχο σώμα της. Θέλω να τη βλέπουν. Να θυμούνται. Δεν είμαι εγώ ο αρχηγός τους, εκείνη ήταν. Δεν είμαι εδώ για να πάρω τη θέση της–

Αλλά είναι ανοησία μου. Νομίζω πως αυτή η κίνησή μου έχει τα αντίθετα αποτελέσματα επάνω τους. Νομίζω πως τώρα με κοιτάζουν περισσότερο σαν να είμαι ο Φαρμακερός Βασιληάς τους.

Ωστόσο, δεν αφήνω κάτω την Ευτυχία· συνεχίζω να την κρατάω στα χέρια μου.

Ο Ακατάλυτος, ακόμα νιαουρίζοντας παραπονεμένα, πλησιάζει τη Λουκία, κι εκείνη, έχοντας βγάλει τη μάσκα κατάδυσης, σκύβει και τον παίρνει στην αγκαλιά της, μειδιώντας και τριβώντας τη ράχη του. Η ουρά του ορθώνεται. Μοιάζει ευχαριστημένος.

Ο Αρσένιος με πλησιάζει, με την Ερασμία κοντά του, και γελά ξερά. «Είναι παράξενο, Οφιομαχητή,» μου λέει, «να βλέπεις τον εαυτό σου – και όχι από καθρέφτη. Είναι σαν να προσπαθείς να μετακινήσεις μαριονέτα· σαν το μυαλό σου να βρίσκεται αλλού, κι αλλού το σώμα σου.»

Η Ευθαλία, ακόμα τυλιγμένη στον πήχη μου, τεντώνεται προς τη μεριά του. Αδημονεί να με εγκαταλείψει ξανά. Δε φέρνω αντίρρηση. Τείνω το χέρι μου, ενώ συνεχίζω να κρατάω το σώμα της Ευτυχίας με το άλλο χέρι. Η Ευθαλία γλιστρά από τον πήχη μου στον πήχη του Αρσένιου.

«Μας παρακολουθούσες;» τον ρωτάω. «Όσο ήμασταν μακριά σου, μας παρακολουθούσες;» Είμαι περίεργος να μάθω τι εμβέλεια έχει ο δεσμός του με την Ευθαλία.

«Ναι,» αποκρίνεται. «Έβλεπα μέσα από τα μάτια της.»

Δε χρειάζεται, λοιπόν, να είναι κοντά οι δυο τους. Όμως, άραγε, πόσο μακριά μπορούν να είναι; Αν βρίσκονταν σε διαφορετικές ηπειρονήσους, ο Αρσένιος θα εξακολουθούσε να κοιτάζει μέσα από τα μάτια της;

«Αλλά όχι μόνο,» συνεχίζει ο Αρσένιος. «Είδα κι ένα Τέκνο, μια γυναίκα, γυμνωμένη, τραυματισμένη, κρεμασμένη από έναν ψηλό πάσσαλο, με τα χέρια της δεμένα πάνω απ'το κεφάλι της. Ίσως νεκρή, ίσως όχι. Δεν πρόλαβα να διακρίνω, αλλά σκέφτομαι να την ξαναεπισκεφτώ.»

«Τι χρώμα είχε το δέρμα της;» τον ρωτά ο Ιερεμίας – το Τέκνο που, το μεσημέρι, μας έφερε τα νέα για την πολιορκία της Ωλμπέρκνης και τον Εύανδρο.

«Χρυσόδερμη ήταν – σαν εξωδιαστασιακή,» απαντά ο Αρσένιος. «Και μαυρομάλλα. Δεν είχε τίποτ' άλλο χαρακτηριστικό επάνω της, εκτός απ'το Ιερό Σημάδι.» Έχει αρχίσει να λέει κι αυτός τον Διπλό Καταβροχθιστή «Ιερό Σημάδι»;

«Η Αρτεμία!» συμπεραίνει ο Ιερεμίας. «Την έπιασαν, τελικά, τα μιάσματα!»

«Χρυσόδερμη είναι;» ρωτά ο Αρσένιος.

«Ναι. Μοιάζει με εξωδιαστασιακή, μα δεν είναι. Εδώ γεννήθηκε, στην Υπερυδάτια, στην Ιχθυδάτια.»

«Θα την ξαναεπισκεφτώ,» υπόσχεται ο Αρσένιος. «Ίσως νάναι ζωντανή ακόμα.» Μπορεί να το κάνει αυτό τώρα; Μπορεί να έχει οράματα κατά βούληση; Μπορεί να τα ελέγχει, όπως έλεγε ο Αλέξανδρος ο Γηραιός;

Ρίχνω μια ματιά στον αφορισμένο ιερέα της Έχιδνας, αλλά εκείνος δεν κοιτάζει εμένα. Κοιτάζει τον Αρσένιο, πολύ παρατηρητικά. Τι περνά απ'το μυαλό του;

«Τι θα κάνουμε τώρα, Οφιομαχητή;» με ρωτά η Ερασμία.

Αρχίσαμε, λοιπόν: ζητάνε να παίρνω εγώ αποφάσεις γι'αυτούς... Αλλά τι άλλο περίμενα; Απομακρύνω την οργή μου. «Ακόμα δεν μπορώ να το συνειδητοποιήσω ότι είναι νεκρή,» της λέω, «και μάλιστα από το χέρι εκείνης της καταραμένης οχιάς. Δεν ήταν τόσο καλή, μα την Έχιδνα, για να σκοτώσει τη Βασίλισσά σας! Την είδα να μάχεται, τη γαμημένη μου όρμησε κι εμένα πιο πριν, προτού την πετάξω πάνω στους μαχητές τους. Και είδα και τη Βασίλισσά σας να αντιμετωπίζει τον ίδιο τον Εύανδρο. Ήταν σαν χορεύτρια της Φαρμακερής Κυράς. Μπορεί και να τον είχε σκοτώσει άμα φαινόταν τυχερή. Δεν είναι δυνατόν η Ηρμάντια να τη σκότωσε!» Το λέω και το πιστεύω. Έχω παραξενευτεί.

«Αυτή την κάρφωσε,» με διαβεβαιώνει η Ερασμία, «μπροστά στα μάτια μου. Αλλά δεν ήταν μόνη της. Την είχαν κυκλώσει τη Βασίλισσά μας, καθώς ολοένα και περισσότεροι μαχητές τους – άνθρωποι και άποδες ερπετοειδείς – έρχονταν μες στην αίθουσα. Την είχαν περιτριγυρίσει και τη χτυπούσαν από παντού, τα μιάσματα. Προσπάθησα να πλησιάσω για να τη βοηθήσω – κι ο Λεωνίδας, κι ο Νηρέας, κι ο – Τέλος πάντων, δεν προλάβαμε. Την κάρφωσε η Ηρμάντια ενώ οι λεπίδες της ήταν μπλεγμένες με τα όπλα δύο μαχητών της Ορδής κι ένας ερπετοειδής τους ερχόταν από δίπλα της. Δε μπορούσε να τους αντιμετωπίσει όλους μαζί.»

«Θα μετανιώσουν για το θάνατό της,» λέω, όχι δυνατά, αλλά αισθάνομαι τη φωνή μου σαν χτύπημα από την ουρά της ίδιας της Έχιδνας επάνω σε τούτη την ηπειρόνησο. Και πολλά από τα Τέκνα αρχίζουν να φωνάζουν: Θάνατος στα μιάσματα! Θάνατος στα μιάσματα! Η Ερασμία,

όμως, είναι σιωπηλή. Δε χρειάζεται να πει τίποτα· τα μάτια της τα λένε όλα.

Μετά, συρίζει άγρια: «Οδήγησέ μας, Οφιομαχητή. Μαζί σου, μπορούμε να τους διαλύσουμε!»

«Θα σας οδηγήσω,» αποκρίνομαι, «επειδή της το υποσχέθηκα. Αλλά να το έχετε στο μυαλό σας ότι δεν είμαι εδώ για να την αντικαταστήσω.» Μιλώ δυνατά, για να μ'ακούσουν όλοι τους – όσοι έχουν απομείνει ύστερα από την εισβολή στο άντρο. «Δεν είμαι ο καινούργιος Βασιλιάς σας—»

«Όχι, Οφιομαχητή,» με διακόπτει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. «Τώρα είσαι ο Βασιλιάς μας!»

Η οργή μου θεριεύει μέσα μου· μετά βίας την κρατάω υπό έλεγχο. «Αν το ξαναπείς αυτό, ιερέα, θα σε σκοτώσω!» του λέω, και το εννοώ· και το καταλαβαίνουν, νομίζω, το καταλαβαίνουν. «Δεν είμαι ο Βασιλιάς σας, δεν είμαι ο Μέγας Διαφεντευτής σας. Σας οδηγώ προσωρινά – και μόνο! Επειδή πιστεύω πως τώρα θέλουμε το ίδιο πράγμα.

»Θέλουμε τον θάνατο ενός μιάσματος που προσβάλλει τη Μεγάλη Κυρά με την παρουσία του· προσβάλλει το Φιλί της. Θέλουμε όλοι νεκρό τον Εύανδρο!»

Θάνατος στο μιάσμα! φωνάζουν. ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΜΙΑΣΜΑ! Τα μάτια τους στραφταλίζουν σαν θανατηφόρες λεπίδες μες στα σκοτάδια της σπηλιάς.

Και ξαφνικά αισθάνομαι πώς είναι να έχεις έναν τέτοιο μικρό στρατό από φανατικούς δολοφόνους υπό τις διαταγές σου. Νομίζεις ότι, πραγματικά, μπορείς να κάνεις οτιδήποτε. Να ορίζεις ποιος ζει και ποιος πεθαίνει. Νομίζεις ότι είσαι κάτι παραπάνω από θνητός, κάτι παραπάνω από Φιλημένος της Έχιδνας. Το κεφάλι σου αρχίζει να φυσιέται από τους δαίμονες του Ζέφυρου. Άραγε, και η παλιά μου φίλη η Πράσινη Κρίνη αισθανόταν έτσι; Σίγουρα αισθανόταν έτσι. Σίγουρα.

Και θυμάμαι τώρα τι μου είχε πει η Ερασμία παλιότερα – ή, μάλλον, όχι και τόσο παλιά – όταν είχα πρωτοέρθει στο άντρο τους μαζί με τη Λουκία και τον Νικόλαο (που κι αυτός είναι νεκρός – ακόμα κάτι για το οποίο έχει να λογοδοτήσει ο Εύανδρος!). Είναι η ενσάρκωση της Έχιδνας πάνω στην Ιχθυδάτια: αυτό μού είχε πει η Ερασμία για τη Φαρμακερή Βασίλισσά τους. Είναι η ενσάρκωση της Έχιδνας πάνω στην Ιχθυδάτια.

Και είχα τότε την εντύπωση πως η Ευτυχία αληθινά το πίστευε. Ναι, είχα αρκετά έντονα αυτή την εντύπωση.

Την αποκαλούσαν Φαρμακερή Βασίλισσα. Πόσο διαφέρει αυτό από τον τίτλο Φαρμακερή Κυρά; Την προσφωνούσαν Μεγάλη Οφιοκυρά (που δεν έχω ξανακούσει καμιά γυναίκα πουθενά να την προσφωνούν έτσι· μόνο Οφιοκυρά, όχι Μεγάλη). Πόσο διαφέρει αυτό από την προσφώνηση Μεγάλη Κυρά; Ναι, νόμιζαν ότι ήταν η ενσάρκωση της Έχιδνας επάνω στην Ιχθυδάτια. Το πίστευαν. Και η ίδια το πίστευε, επίσης. Το καταλαβαίνω τώρα, με βεβαιότητα.

Η Έχιδνα πρέπει να είναι πολύ οργισμένη για τον θάνατό της.

Και εγώ είμαι η οργή της εδώ. Εγώ είμαι η οργή της.

Έρχομαι, Εύανδρε. Έρχομαι, κι αυτή θα είναι η τελευταία μας συνάντηση. Θα αφανίσω εσένα και τους Ηρμάντιους από το πρόσωπο της Ιχθυδάτιας!

Θάνατος στο μίασμα! αντηχούν ακόμα οι φωνές των Τέκνων. Θάνατος στο μίασμα! Και σιγά-σιγά σβήνουν.

Ο Βικέντιος, φτεροκοπώντας, έρχεται και κάθεται στον ώμο μου, συρρίζοντας κοντά στ'αφτί μου σαν να θέλει να μου ψιθυρίσει κάποιο μυστικό της Μεγάλης Κυράς. Αλλά δεν τον καταλαβαίνω.

«Οι Ηρμάντιοι,» φωνάζω, «θα γνωρίσουν την οργή της Έχιδνας! Και ο Οφιοβασιλέας τους θα γκρεμιστεί από τον θρόνο του! Θα χύσουμε το αίμα του στη γη της Ιχθυδάτιας!»

Οι φωνές τους γεμίζουν ξανά τη σπηλιά σαν θύελλα από συρίγματα ιοβόλων δράκων: Θάνατος στο μίασμα! ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΜΙΑΣΜΑΤΑ! ΘΑΝΑΤΟΣ! ΘΑΝΑΤΟΣ! ΘΑΝΑΤΟΣ Σ'ΟΛΑ ΤΑ ΜΙΑΣΜΑΤΑ! ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΗΡΜΑΝΤΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΨΕΥΤΟΒΑΣΙΛΗΑ ΤΟΥΣ! ΘΑΝΑΤΟΣ! ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΜΙΑΣΜΑΤΑ!

Ναι, θα γίνουμε η φαρμακερή καταιγίδα που θα καθαρίσει τούτη την ηπειρόνησο.

Η Διονυσία νομίζω πως με κοιτάζει τρομαγμένη· βλέπω την όψη της με τις άκριες των ματιών μου καθώς στέκεται πλάι μου. Αλλά ο αδελφός της δεν έχει την ίδια έκφραση· χαμογελά, και το χαμόγελό του είναι άγριο, ενώ η Ευθαλία, επάνω στους ώμους του τώρα, παιχνιδίζει τη γλώσσα της, συρρίζοντας. Και η Λουκία; Νομίζω πως κι αυτή έχει μια έκφραση οργής στο πρόσωπό της, σα να μην την εκπλήσσουν καθόλου

τα λόγια που βγαίνουν από το στόμα μου. Τα λόγια που, εν μέρει, εκπλήσσουν κι εμένα τον ίδιο.

Είναι και η Λουκία Τέκνο τώρα· το αισθάνομαι. Δεν έχει Ιερό Σημάδι επάνω της, δεν έχει περάσει από τις δοκιμασίες τους, αλλά, ναι, είναι μαζί μας μέχρι το τέλος. Είναι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου.

«Είμαστε η καταιγίδα της Φαρμακερής Κυράς που θα καθαρίσει την Ιχθυδάτια!» φωνάζω. «Είμαστε η Οργή της!» Και τα Τέκνα συνεχίζουν να φωνάζουν επίσης.

Τέλος, όμως, τα λόγια. Ήδη έχουμε καθυστερήσει πολύ εδώ πέρα, πράγμα ίσως επικίνδυνο. Είναι ώρα να κινηθούμε.

Ρωτάω την Ερασμία: «Από πού πάμε για να βγούμε από τούτο το μέρος; Έχει πολλές εξόδους ή μία;»

«Υπάρχουν αρκετά περάσματα εδώ μέσα,» μου αποκρίνεται. «δεν ξέρω πού οδηγούν όλα, αλλά ξέρω προς τα πού είναι η έξοδος – ή, τουλάχιστον, μία έξοδος.»

«Πού βγάζεις;»

«Μέσα στα βουνά, φυσικά. Στους νότιους πρόποδες τους.»

«Δεν υπάρχει τίποτα πιο συγκεκριμένο εκεί;»

«Ένας ημιορεινός τόπος της Ράχης είναι,» μου λέει. «Όχι, δεν υπάρχει τίποτα πιο συγκεκριμένο.»

«Έξω από το Ψυχροδάσος, ή έχει βλάβη;»

«Έχει βλάβη· είναι μέσα στο Ψυχροδάσος. Δεν είμαστε και τόσο μακριά από το άντρο. Σου είπα και πριν: γύρω στο ένα χιλιόμετρο απόσταση.»

Νεύω. «Ωραία. Οδηγήσέ μας έξω, Ερασμία.»

Και μας οδηγεί ενώ οι φακοί μας φωτίζουν τα σκοτάδια της βαθιάς, ιδρωμένης σπηλιάς. Περνάμε δίπλα κι ανάμεσα από μεγάλους σταλαγμίτες και σταλακτίτες και φτάνουμε στην έξοδο, όπου αμέσως σβήνουμε τα φώτα μας γιατί μπορούν να μας προδώσουν μες στη νύχτα. Λέω στους περισσότερους να μείνουν μέσα, ενώ δίνω το σώμα της Ευτυχίας στον Ελευθέριο. «Θα την κηδέψουμε, αργότερα,» του υπόσχομαι, κι εκείνος νεύει. Είμαι σίγουρος πως κανείς τους δεν είναι πρόθυμος να εγκαταλείψει το σώμα της Βασίλισσάς τους την οποία θεωρούσαν ενσάρκωση της Έχιδνας. Ούτε εγώ είμαι πρόθυμος να εγκαταλείψω το σώμα της παλιάς μου φίλης, της Πράσινης Κρίνης.

Τώρα, όμως, έχουμε άλλη δουλειά. Πρέπει να δούμε τι γίνεται εδώ – πόσοι μαχητές της Ορδής των Όφρων είναι κοντά μας. Και πρέπει και ν'απομακρυνθούμε· γιατί πόσο απίθανο είναι να έχουν μαζί τους κανένα μάγο που μπορεί να με ανιχνεύσει;

Ρωτάω τα Τέκνα: «Υπάρχει μάγος ανάμεσά σας;» Το μόνο που θυμάμαι να μου έχει πει η Ευτυχία σχετικά με το θέμα είναι, *Η Διονυσία είναι μάγισσα του τάγματος των Βιοσκοπών, δεν βρίσκεις εύκολα μάγους για να μπουν στον Κύκλο, όταν συζητούσαμε για τη φίλη μου από την Κεντρυδάτια που δεν θα έπρεπε ποτέ να είχε έρθει στο άντρο τους.*

«Υπάρχει,» μου απαντά η Ερασμία.

Ξαφνιάζομαι, ειλικρινά. «Ποιος;»

Η Ερασμία φωνάζει προς αυτούς που είναι μες στη σπηλιά (αν και όχι τόσο δυνατά ώστε η φωνή της ν'αντηχήσει στους πρόποδες της Ράχης και στο Ψυχροδάσος και να μας βάλει σε κίνδυνο): «Ανδρέ'λι; Ανδρέ'λι!»

Μάγος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων μαζί με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου; Και δεν μου το είχαν πει; Το κρατούσαν κρυφό; Πάω στοίχημα ότι κρύβουν κι άλλες εκπλήξεις αυτοί οι ιεροί δολοφόνοι της Έχιδνας.

Ένας άντρας ξεπροβάλλει ανάμεσα από τα υπόλοιπα Τέκνα στη σπηλιά, πλησιάζοντάς μας. Πρασινόδερμος, κοκκινογένης, κοκκινομάλης, μετρίου αναστήματος. Ντυμένος με στολή κατάδυσης, όπως όλοι τους τώρα. Δε βλέπω να έχει επάνω του τίποτα που θα μπορούσε να κρατά φυλακισμένο κάποιον δαίμονα όπως κάνουν συνήθως οι Δεσμοφύλακες· ίσως, όμως, κανένα κόσμημα νάναι κρυμμένο μες στη στολή του.

«Ο Ανδρέας'λι, Οφιομαχητή,» μου λέει η Ερασμία. «Παλαιοδασίτης, από τα μέρη της Ψυχρόπολης.»

Ο Ανδρέας μού κάνει την υπόκλιση του φιδιού.

Του λέω: «Άσε τις υποκλίσεις. Οι μάγοι της Ορδής ίσως μπορούν να μ'ανιχνεύσουν κι έτσι να μας βρουν. Μπορείς να το αποτρέψεις;»

«Μπορώ. Το ίδιο έκανα και για ολόκληρο το άντρο τόσο καιρό.» Η φωνή του είναι βαριά και βαθιά.

«Τι εννοείς;»

«Μαγγανεία Προκαλύψεως, Οφιομαχητή. Το άντρο κρύβει παλιές καλωδιώσεις περασμένες πίσω από τους τοίχους του, με αισθητήρες που έχουν τη δυνατότητα να ενισχύουν την επίδραση των μαγγανειών. Και υπάρχει κι ένα συγκεκριμένο δωμάτιο που, αν ακουμπάς εκεί κάποιους αισθητήρες με τα χέρια σου και κάνεις μαγγανεία, μπορείς να την εξαπλώσεις σ'ολόκληρο το άντρο και να την κρατήσεις ενεργή για πολλές μέρες. Η επίδραση τροφοδοτείται από ενεργειακές φιάλες συνδεδεμένες με το δίκτυο των καλωδίων. Ακόμα, όμως, και μ'αυτή την τροφοδοσία δεν μπορεί να διαρκέσει μόνιμα – κάποιο πρόβλημα των μηχανισμών, ίσως· είναι πολύ παλιοί – γι'αυτό κιόλας πρέπει, ύστερα από μερικές μέρες, να ξαναυφαίνεις τη μαγγανεία.»

Τα Τέκνα, όντως, έχουν πολλές εκπλήξεις.

«Αλλά θα κάνω τώρα ένα απλό Ξόρκι Προκαλύψεως επάνω σου, Οφιομαχητή, γιατί είναι πιο γρήγορο.» Αγγίζει τον ώμο μου με το χέρι του και υποτονθορύζει παράξενα λόγια.

Η Διονυσία τον κοιτάζει με στενεμένα μάτια σαν να τον υποπτεύεται, να φοβάται τι μπορεί να χρησιμοποιήσει επάνω μου. Εκείνη δεν ξέρει τέτοια κατασκοπευτικά και αντικατασκοπευτικά ξόρκια, είμαι σίγουρος.

Δεν αισθάνομαι τίποτα περισσότερο από ένα ρεύμα, ίσως, να με διατρέχει προς στιγμή ορθώνοντας τις τρίχες μου.

«Έγινε,» μου λέει ο Ανδρέας'λι. «Τώρα τα μιάσματα δεν θάναι καθόλου εύκολο να σ'εντοπίσουν, για κάνα δώρο.»

«Ωραία,» αποκρίνομαι. «Αλλά θα πρέπει ν'απομακρυνθούμε ούτως ή άλλως αποδώ.» Καθώς βγάζω τη φιάλη αέρα από την πλάτη μου, κοιτάζω το τοπίο γύρω μας. Θα χρειαστεί να ανεβώ σε κάποιο πιο ψηλό μέρος, για να μπορώ να κοιτάξω από εκεί τι γίνεται κοντά στο άντρο, πόσοι μαχητές της Ορδ-

Θόρυβος από ελικόπτερο.

Αμέσως, όλοι όσοι είμαστε έξω απ'τη σπηλιά σκύβουμε, καλυπτόμαστε μες στη βλάστηση του Ψυχροδάσους όσο καλύτερα μπορούμε.

Το ελικόπτερο δεν περνά από πάνω μας ακριβώς, και σύντομα φεύγει. Για εμάς έψαχνε, ή όχι;

«Τώρα,» λέω, «αρχίζω να καταλαβαίνω τι συνέβη.»

Η Ερασμία με κοιτάζει ερωτηματικά ενώ είμαστε γονατισμένοι πίσω από τη βλάστηση· τα μάτια της γυαλίζουν γατίσια μες στο σκοτάδι, σχεδόν σαν του Ακατάλυτου, που είναι κρυμμένος πλάι στα πόδια της Λουκίας.

«Ο Εύανδρος και μερικοί άλλοι,» εξηγώ, «ήρθαν στο άντρο σας ακολουθώντας τα ίχνη του Ιερεμία, ή ίσως τα ίχνη των ανιχνευτών που ακολούθησαν τον Ιερεμία και δεν επέστρεψαν ποτέ. Αλλά κι άλλοι από την Ορδή τούς παρακολουθούσαν, από τον αέρα, με ελικόπτερα· και μόλις αυτοί εισέβαλαν στο άντρο τα ελικόπτερα έριξαν περισσότερους μαχητές για να τους ενισχύσουν.»

«Είναι πιθανό,» συμφωνεί ο Νηρέας. «Πολύ πιθανό, Οφιομαχητή.» Μου φαίνεται εξαντλημένος· η υποβρύχια κολύμβηση πρέπει να τον κούρασε. Κάνα δεκαπενθήμερο έχει περάσει από τότε που τα βατράχια τον τραυμάτισαν άσχημα στα πλευρά, στον Κόλπο της Μεγάπολης· όχι αρκετές μέρες για να έχει θεραπευτεί πλήρως μια τέτοια πληγή.

«Θ'ανεβώ σε κάποιο ψηλό μέρος εδώ κοντά,» τους λέω, «για να κοιτάξω τι γίνεται προς τα νότια. Μετά θα φύγουμε.»

«Πού θα πάμε;» ρωτά ο Κλεάνθης.

«Κάπου μακριά αποδώ. Μες στη Ράχη, μάλλον. Θα δούμε.» Σηκώνομαι όρθιος.

«Έρχομαι μαζί σου,» μου λέει η Λουκία.

«Κι εγώ,» προσθέτει η Ερασμία. «Ξέρω αυτή την περιοχή.» Κι οι δυο τους έχουν σηκωθεί όρθιες επίσης.

«Εντάξει,» λέω. «Οι άλλοι κρυφτείτε. Μες στη σπηλιά.»

Απομακρυνόμαστε μες στη βλάστηση του Ψυχροδάσους, εγώ, η Ερασμία, η Λουκία, κι ο γάτος της· και ο Βικέντιος μάς ακολουθεί φτεροκοπώντας.

Η Ερασμία λέει: «Αποδώ,» νεύοντας με το χέρι· με το ζόρι διακρίνεις την κίνησή της μες στο πυκνό σκοτάδι. «Αποδώ είναι που το έδαφος ανεβαίνει, Οφιομαχητή.»

«Γεώργιο με λένε ακόμα,» της θυμίζω. Δεν άλλαξε το όνομά μου επειδή αποφάσισα να είμαι αρχηγός τους για κάποιο καιρό, μα την Έχιδνα!

Η Ερασμία δεν σχολιάζει τα λόγια μου· μας οδηγεί και, πράγματι, το έδαφος ανεβαίνει. Μετά από λίγο, σκαρφαλώνουμε σχεδόν: οι δυο

τους πιάνονται από μεγάλες πέτρες και κορμούς για διευκόλυνση· ο Ακατάλυτος, ο Βικέντιος, κι εγώ δεν έχουμε τέτοια ανάγκη.

«Εδώ είναι καλά,» λέω όταν μου φαίνεται πως είμαστε αρκετά ψηλά. Στρέφομαι προς τα νότια και βγάζω ένα ζευγάρι κιάλια από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της βρεγμένης κάπας μου. (Όλα μου τα ρούχα είναι μουλιασμένα, φυσικά· άλλος άνθρωπος θα έπρεπε ν'αλλάξει αμέσως αν δεν ήθελε να πεθάνει από πνευμονία. Η Λουκία και η Ερασμία το έχουν κάνει ήδη· έβγαλαν τις στολές κατάδυσης λίγο προτού απομακρυνθούμε από τους άλλους και ντύθηκαν με τα κανονικά τους ρούχα, που είχαν βάλει σε αδιάβροχους σάκους όταν βούτηξαν.)

«Αποκεί είναι το άντρο, έτσι;» ρωτάω την Ερασμία.

«Ναι.»

Υψώνω τα κιάλια μου και κοιτάζω. Η νύχτα είναι πυκνή μες στο Ψυχροδάσος, αλλά και πάλι καταφέρνω να διακρίνω κάποιες από τις μορφές των μαχητών της Ορδής. Έχουν φώτα μαζί τους. Ενεργειακά φώτα. Και είναι πολλοί. Σίγουρα περισσότεροι από πεντακόσιοι, συνολικά. Τέσσερα ελικόπτερα κάνουν κύκλους στον ουρανό από πάνω τους: μεγάλα ελικόπτερα με δύο έλικες, σαν αυτό που έβλεπα από σχετικά κοντά μας πιο πριν – τυχαία, μάλλον, όχι ψάχνοντας για εμάς· εκτός αν κάνω λάθος.

Η Λουκία κατοπτρεύει επίσης, με τα δικά της κιάλια, καθώς κατεβάζω τα κιάλια μου και λέω: «Είναι συγκεντρωμένοι εκεί, γύρω από το άντρο. Πολλοί. Δε μπορούμε να τους χτυπήσουμε. Πάνω από μισή χιλιάδα, υπολογίζω.»

«Και τέσσερα ελικόπτερα,» προσθέτει η Ερασμία, που δεν χρησιμοποιεί κιάλια, αλλά δεν χρειάζεται κιάλια για να τα διακρίνει στον ουρανό αν κοιτάξεις λίγο προσεχτικά.

Η Λουκία κατεβάζει τα κιάλια της, αμίλητη. Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει μια φορά. Ο Βικέντιος γαντζώνεται στον ώμο μου.

Ρίχνω ακόμα μια ματιά στους εχθρούς μας στα νότια και διακρίνω τώρα ότι κάποιοι έχουν απομακρυνθεί από τον κυρίως όγκο του στρατού τους. Ενεργειακά φώτα έρχονται προς τη μεριά μας. Ανιχνευτές. Πρέπει να το έχουν καταλάβει ότι πήγαμε βόρεια. Ίσως ο μάγος τους να με εντόπισε προτού ο Ανδρέας'λι με καλύψει με τη δική του μαγεία.

Δεν ξέρουν τώρα πού μπορεί να είμαι, αλλά είδαν προς τα πού κατευθυνθήκαμε αρχικά.

Το λέω στην Ερασμία και τη Λουκία, και η δεύτερη συμφωνεί μαζί μου. Έχει διακρίνει κι εκείνη τους ανιχνευτές.

«Πάμε στους άλλους,» λέω, και δεν φέρνουν αντίρρηση.

Κατεβαίνουμε από το ύψωμα και επιστρέφουμε στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου στη σπηλιά, ενώ αναρωτιέμαι αν ο μάγος της Ορδής θα μπορούσε να εντοπίσει, ίσως, και τον Ιερεμία. Αλλά μάλλον όχι· δεν το θεωρώ πιθανό να τον έχει δει ο ίδιος. Και το αποκλείω να τον τράβηξαν φωτογραφία ώστε να τον ανιχνεύει μέσω αυτής. Εμένα πρέπει να εντόπισε· τη δική μου φωτογραφία υποθέτω πως την έχουν, υποθέτω πως, κάπως, την έχουν βρει. Σίγουρα οι Ηρμάντιοι δεν είναι χωρίς μέσα και διασυνδέσεις.

Λέω στους άλλους τι συμβαίνει και προτείνω να πάμε βόρεια, εκτός αν κάποιος έχει κάτι καλύτερο να προτείνει. Και κοιτάζω ερωτηματικά την Ερασμία και τον Νηρέα.

«Εσύ μάς οδηγείς τώρα, Οφιομαχητή,» μου αποκρίνεται ο τελευταίος, θυμίζοντάς μου τον Νικόλαο.

«Όχι τέτοιες ανοησίες,» τους λέω. «Αν έχετε υπόψη σας κάτι καλύτερο, πείτε το.»

Αλλά, όπως φαίνεται, δεν έχουν υπόψη τους κάτι καλύτερο, έτσι αρχίζουμε να οδοιπορούμε προς τα βόρεια, διασχίζοντας τους πρόποδες της Ράχης του Ιχθύος και το Ψυχροδάσος.

Κάνω νόημα στον Ιερεμία νάρθει κοντά μου, καθώς προπορεύομαι μαζί με την Ερασμία, τον Νηρέα, τον Λεωνίδα, τη Λουκία, τη Διονυσία, τον Κλεάνθη.

Ο Ιερεμίας πλησιάζει. «Οφιομαχητή...»

«Τα ξέρεις καλά τα μονοπάτια των βουνών;»

«Αν εννοείς αποδώ ως το Πέρασμα της Ωλμπέρκνης, ναι, αρκετά καλά.»

«Ωραία,» λέω. «Μείνε κοντά μας.» Εγώ δεν έχω ποτέ ξανά ταξιδέψει σε τούτα τα μέρη. Την προηγούμενη φορά που βρέθηκα στη Ράχη του Ιχθύος μαζί με τη Διονυσία και τον Αρσένιο, όταν είχαμε ξεφύγει από τα βατράχια, ήμασταν μακριά από εδώ, στα ανατολικά της οροσειράς,

νότια της Μουλιασμένης Γης, κοντά στο ορεινό πέραςμα που αποτελεί δρόμο ανάμεσα στη Σκιάπολη και την Ιρνάφη.

Μετά από λίγο, ρωτάω τα Τέκνα: «Η Φαρμακερή Βασίλισσα είχε κανέναν για υπαρχηγό της;»

«Όχι,» μου λέει η Ερασμία.

«Ο Κύκλος δεν έχει υπαρχηγούς, Οφιομαχητή,» εξηγεί ο Νηρέας. «Στην κάθε περιοχή υπάρχει ένας Διαφεντευτής· και ο Μέγας Διαφεντευτής είναι ο αρχηγός ολόκληρου του δικτύου – ή, τουλάχιστον, ήταν μέχρι που έγινε αρχηγός μας η Φαρμακερή Βασίλισσα, που κανείς δεν την έλεγε Μεγάλη Διαφεντεύτρα.»

«Τώρα,» λέω, «έχετε υπαρχηγό. Εσένα.»

«Τι;»

«Είσαι υπαρχηγός μου, Νηρέα. Όταν δεν είμαι εγώ κοντά, εσύ οδηγείς τους άλλους.»

«Με τιμάς, Οφιομαχητή.»

«Σε βάζω σε μπελάδες,» του λέω. Και στρέφω το βλέμμα μου στην Ερασμία. «Κι εσένα.»

Με κοιτάζει ερωτηματικά μες στο σκοτάδι.

«Αποδώ και μπρος, είσαι η δεύτερη υπαρχηγός μου,» της λέω. «Άμα δεν είμαι κοντά, και ούτε ο Νηρέας είναι κοντά, εσύ τους οδηγείς.»

«Θα δώσω τη ζωή μου αν χρειαστεί,» αποκρίνεται.

«Φρόντισε να μη χρειαστεί. Και να συνεχίσετε να με λέτε Γεώργιο,» προσθέτω, κοιτάζοντας και αυτήν και τον Νηρέα. «Το όνομά μου δεν άλλαξε επειδή είμαι προσωρινά αρχηγός σας.»

«Να σε θεωρούμε Μέγα Διαφεντευτή, δηλαδή;» ρωτά ο Νηρέας.

«Όχι. Σας είπα: δεν παίρνω μόνιμα τη θέση της Βασίλισσάς σας.»

«Τότε είσαι ο Οφιομαχητής για εμάς. Τι άλλο μπορεί να είσαι; Η Μεγάλη Κυρά σ'έστειλε για να μας οδηγήσεις.»

Προτιμώ να μη διαπληκτιστώ μαζί τους σχετικά μ'αυτό· το βασικό τώρα είναι ν'απομακρυνθούμε αρκετά από τους ανιχνευτές της Ορδής ώστε να μας χάσουν. Και από αύριο θα δούμε τι θα γίνει. Από αύριο ξεκινάνε οι τελευταίες μέρες του Οφιοβασιλεία της Ιχθυδάτιας. Δεν αποπλέω από τούτη την ηπειρόνησο αν δεν έχω τελειώσει μαζί του.

Ο Στρατηγός και Πρωτοφύλακας Φοίβος Ασλάβης δεν μπορούσε να διαφωνήσει με τους ιερωμένους της Έχιδνας αλλά εξακολουθούσε να είναι διχασμένος σχετικά με την ανταρσία του Πρίγκιπα των Αγρών. Ο Αργύριος τού είπε ότι, αν ήθελε να φύγει, να επιστρέψει στην Ηχώπολη, ήταν ελεύθερος: δεν θα τον κρατούσε αιχμάλωτο. «Δεν ξεκίνησα ό,τι ξεκίνησα για να κάνω κακό σε κανέναν εκτός από την Ιωάννα και τους Γενναίους της. Δεν είμαι εχθρός σου, Στρατηγέ.» Ωστόσο, ο Ασλάβης αποφάσισε να μείνει μερικές μέρες τουλάχιστον στο Ξυλοκέρατο. Ήταν προβληματισμένος. Αλλά στη Χρυσάνθη, την ανιψιά του, δεν μιλούσε· το είχε θεωρήσει προδοσία που τον είχε τοξέψει. Το τραύμα, ευτυχώς, δεν ήταν σοβαρό – θα θεραπευόταν πλήρως, έλεγε ο Ιωάννης, ο γιατρός του Ξυλοκέρατου και ιερέας του Αστερίωνα – αλλά για την ώρα ο Στρατηγός δεν μπορούσε να σηκώσει, με το δεξί χέρι, όπλο βαρύτερο από πιστόλι.

Οι χωρικοί άρχισαν να οργανώνονται περισσότερο από πριν, καθώς τα λόγια για τη νίκη του Πρίγκιπα των Αγρών στο Ξυλοκέρατο εξαπλώνονταν σαν Ζέφυρου άνεμος, από τους Άνω Ανατολικούς Αγρούς ως τις Ακριανές Ακτές.

Το ελικόπτερο που ο Οφιομαχητής είχε καταρρίψει κοντά στο Ξυλοκέρατο το έφερε ο ίδιος στις παρυφές του χωριού για να το ελέγξει. Το τράβηξε πίσω του με το ένα χέρι (ενώ οι χωρικοί τον κοίταζαν χάσκοντας) και, αφήνοντάς το εκεί όπου το ήθελε, το έστησε όρθιο. Ο έλικας του είχε σπάσει από την πτώση και το αεροσκάφος είχε και κάποιες άλλες ζημιές που ήταν λιγότερο σημαντικές. Ο Οφιομαχητής νόμιζε ότι θα μπορούσε να το επισκευάσει με λίγη βοήθεια από ντόπιους σιδηρουργούς, παρότι δεν είχαν ιδέα από αεροσκάφη και ούτε κι εκείνος νόμιζε πως στο αινιγματικό παρελθόν του ήταν ειδικευμένος σ'αυτά. Ωστόσο, γνώριζε πώς να πιλοτάρει ελικόπτερο εν ανάγκη. Και πίστευε

πως τώρα αυτό εδώ θα τους χρειαζόταν αν ήταν να τα βάλουν με την Ιωάννα των Αγρών και τους Γενναίους της.

Ο Βασιλιάς της Ηχώπολης, εν τω μεταξύ, ο Γεννάδιος ο Δεύτερος, ήταν εξοργισμένος έχοντας μάθει τι συνέβη στο Ξυλοκέρατο, και εν μέρει κατηγορούσε και τον μεγάλο γιο του, τον Πρίγκιπα Κοσμά. Του έλεγε ότι είχε βιαστεί να επιτεθεί, ότι είχε υποτιμήσει τον εχθρό – «και πάντα είν’ ανοησία να υποτιμάς τους εχθρούς σου!»

«Μα συμφώνησες, πατέρα, όταν περάσαμε από εδώ για να κατευθυνθούμε προς το Ξυλοκέρατο,» του θύμισε ο Κοσμάς· αλλά ο Γεννάδιος έλεγε πως, όχι, ποτέ δεν είχε συμφωνήσει, έλεγε πως νόμιζε ότι ήταν καλύτερα προετοιμασμένοι.

«Και πού είναι τώρα ο Στρατηγός, Κοσμά παιδί μου; Έχασες και τον Στρατηγό! Σκοτώθηκε, για είν’ αιχμάλωτός τους;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» παραδέχτηκε ο Πρίγκιπας. Και δεν ήταν μόνοι τους όταν τα συζητούσαν αυτά· αρκετοί άνθρωποι της Αυλής βρίσκονταν επίσης στην Αίθουσα του Θρόνου, και ψιθύριζαν αναμεταξύ τους, σχολιάζαν την κατάσταση.

«Αυτός ο Αργύριος έχει παρεκτραπεί!» είπε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος. «Πρέπει ναρθεί στα λογικά του προτού μας κάνει καταστροφή.» Και κουνούσε το κεφάλι. «Ποτέ δεν το περίμενα από τέτοιο παιδί... ποτέ.»

Η Βασίλισσα Ευσταθία ήταν, επίσης, πολύ ανήσυχη γι’ αυτό που συνέβαινε ανάμεσα στους γιους της, και φοβόταν κυρίως για τη ζωή του Αργύριου. Ποιος ξέρει τι μπορεί να γινόταν με τους χωριάτες; Τη μια μέρα μπορεί να τον έβλεπαν ως αρχηγό τους αλλά την άλλη μέρα να τον σκότωναν· ήταν αγροίκοι! Και κυκλοφορούσαν κι εκείνοι οι ληστές, οι Γενναίοι της Ιωάννας, στους Αγρούς. Αν οι χωριάτες δεν σκότωναν τον γιο της, μπορεί αυτοί να τον σκότωναν νιώθοντας απειλημένοι από την παρουσία του. Τι κατάσταση, μα την Έχιδνα! Και τι να έκανε η Ευσταθία για να βοηθήσει τον Αργύριο; Τι...

Ο Βασιλιάς της Ηχώπολης δεν είχε τη δυνατότητα τώρα να στείλει κι άλλο στρατό εναντίον των «ανταρτών του Ξυλοκέρατου», όπως τους αποκαλούσε. Ο μισός στρατός του – Αγροφύλακες και μισθοφόροι – είχε διαλυθεί, κι ο άλλος μισός – Αγροφύλακες και μόνο – είχε πάει με το μέρος των ανταρτών. Και οι πληροφορίες που έρχονταν στο Μεγάλο Παλάτι μαρτυρούσαν πως ολοένα και περισσότεροι

Αγροφύλακες, παντού στους Αγρούς, συστρατεύονταν με τον Πρίγκιπα των Αγρών. Και ο Ανδρέας Ερβόνιος, ο Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών, είχε εξαφανιστεί μετά τη μάχη στο Ξυλοκέρατο· κανείς δεν ήξερε να πει στον Βασιλιά πού βρισκόταν. Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος υποποτευόταν πως οι αντάρτες ή τον είχαν αιχμαλωτίσει ή τον είχαν σκοτώσει.

Τίποτα από τα δύο, όμως, δεν αλήθευε. Όταν ο στρατός του Πρίγκιπα Κοσμά είχε ηττηθεί από τους Ξυλοκεραταίους και τον Οφιομαχητή, ο Ανδρέας Ερβόνιος είχε τραπεί σε φυγή μαζί με άλλους Αγροφύλακες. Είχε κατευθυνθεί, μες στη νύχτα, προς τα βορειοδυτικά, αλλά με σκοπό σύντομα να στρίψει νότια ώστε να πιάσει τη δημοσιά και να επιστρέψει έτσι στην Ηχώπολη. Δεν πρόλαβε, όμως. Οι Γενναίοι όρμησαν σ'αυτόν και τους δικούς του και τους κατέκοψαν απ'τον πρώτο ως τον τελευταίο. Τους κρέμασαν για να τους φάνε τα πουλιά, και, αργότερα, οι Αγροφύλακες των Άνω Ανατολικών Αγρών τούς βρήκαν εκεί και το ανέφεραν στον Αρχιφύλακα Ιωάννη Φεκίζιο, ο οποίος το ανέφερε στον Πρίγκιπα των Αγρών, ο οποίος είπε: «Ακόμα ένα δυστυχές γεγονός που δείχνει ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός μας σε τούτους τους τόπους.»

Η Ιωάννα και οι Γενναίοι της δεν είχαν θορυβηθεί από τη νίκη του στο Ξυλοκέρατο. Δεν τη θεωρούσαν και τόσο σημαντική, γιατί πίστευαν ότι κι εκείνοι μπορούσαν να είχαν νικήσει τον στρατό του Πρίγκιπα Κοσμά. Δεν τον είχαν για τίποτα το σπουδαίο. Οι Γενναίοι ήταν οι αφέντες των Αγρών!

Τους προβληματίζε η παρουσία του Μαύρου Ξένου μέσα στο φουσάτο του νεαρού Πρίγκιπα, αλλά δεν άφηναν αυτό το πρόβλημα να τους σταματήσει. «Αν δείξουμε ότι τον φοβόμαστε,» τους έλεγε η Ιωάννα, η Βασίλισσα των Αγρών, «είναι σα να μας έχει νικήσει, ρε! Δεν τονε φοβόμαστε. Εμείς κυριαρχούμε εδώ, όχι ο ξένος! Και σύντομα θα τον έχουνε κανονίσει αυτόνα, σύντομα θα τον έχουνε κανονίσει.» Και απαιτούσαν πάλι έκτακτο φόρο από τους χωρικούς που δεν είχαν πληρώσει, και τους ζητούσαν επίσης να έρθουν για να πολεμήσουν μαζί τους. Και όσους αρνούνταν το ένα ή το άλλο τούς χτυπούσαν ή κατέστρεφαν τις περιουσίες τους. Στους Αγροφύλακες, δε, επιτίθονταν

όποτε τους συναντούσαν, κι όταν τους έπιαναν πάντα τους σκότωναν και τους κρεμούσαν.

Αυτά γίνονταν απ'άκρη σ'άκρη των Αγρών, σαν μάστιγα· οι Γενναίοι ήταν απλωμένοι παντού, και απαιτούσαν την υποταγή όλων των περιοχών.

Οι χωρικοί, όμως, τους αντιστέκονταν. Χρησιμοποιώντας τα όπλα που τους είχε μοιράσει ο Πρίγκιπας των Αγρών και ξεθαρρεμένοι από την παρουσία του, αντιστέκονταν. Οι Γενναίοι συναντούσαν ομάδες οπλισμένων χωρικών που τους έριχναν με τόξα και με πυροβόλα ή ηχοβόλα όπλα, και άγριες συμπλοκές ξεσπούσαν αποδώ κι αποκεί σαν πυρκαγιές. Αλλά, ευτυχώς – σκέφτονταν όλοι οι χωρικοί – ευτυχώς, καμία πραγματική πυρκαγιά ακόμα. Γιατί ήταν κι αυτό κάτι που φοβόταν ότι μπορεί η Ιωάννα των Αγρών να έκανε· το είχε απειλήσει, άλλωστε, δεν το είχε απειλήσει;

Ο Πρίγκιπας Αργύριος δεν έμεινε άπραγος όσο συνέβαιναν τέτοια πράγματα στους Αγρούς. Έχοντας ως αρχηγείο του το Ξυλοκέρατο και συγκεντρώνοντας μαχητές γύρω του – Αγροφύλακες και απλούς χωρικούς – πήγαινε από το ένα μέρος στο άλλο, κυνηγώντας τους Γενναίους. Ο Γεώργιος άλλοτε ήταν μαζί του άλλοτε απομακρυνόταν από αυτόν και το φουσάτο του, μόνος, καβάλα στο δίκυκλό του, για να μετακινείται πιο γρήγορα και να πηγαίνει εκεί όπου οι ντόπιοι τον χρειάζονταν. Χτυπούσε ανελέητα τους Γενναίους όταν τους αντάμωνε· αλλά αυτοί συνήθως απέφευγαν να τον αντιμετωπίσουν: στρέφονταν κι έφευγαν μόλις παρουσιαζόταν.

Το ελικόπτερο που ο Οφιομαχητής είχε ζητήσει να επισκευάσουν στο Ξυλοκέρατο πετούσε ύστερα από μερικές ημέρες. Και ο ίδιος ο Γεώργιος το πιλόταρε, γιατί ήταν ο πιο έμπειρος πιλότος στο φουσάτο του Πρίγκιπα των Αγρών· οι άλλοι δεν είχαν ιδέα πώς να οδηγήσουν αεροσκάφος. Το χρησιμοποιούσε για να κατοπτεύει, καθώς και για να πηγαίνει εκεί όπου υπήρχε ανάγκη. Αλλά με μέτρο, γιατί το ελικόπτερο κατανάλωνε πολλή ενέργεια, και οι δυνάμεις του Πρίγκιπα των Αγρών δεν είχαν και τόσες ενεργειακές φιάλες στη διάθεσή τους, ούτε μπορούσαν να προμηθευτούν περισσότερες από την Ηχώπολη παρά μονάχα με κόλπο, στα κρυφά. (Πήγαιναν κάποιοι χωρικοί και τις

αγόραζαν, σε μικρές ποσότητες, δήθεν ότι ήταν για γεωργικά μηχανήματα ή για τη λειτουργία συστημάτων στα υποστατικά και τα χωριά.)

Το ορنيθόπτερο του Αθανάσιου, του Τεχνουργού, πετούσε επίσης, και η Μάρθα πάλι το πιλόταρε, αλλά κι ο ίδιος κάπου-κάπου. Το χρησιμοποιούσαν όμως για κατόπτευση τώρα, και μόνο.

Ο Πρίγκιπας των Αγρών και ο Οφιομαχητής ήθελαν να εντοπίσουν το λημέρι των Γενναίων, να βρουν το άντρο τους... αν και οι ντόπιοι τούς έλεγαν πως δεν είχαν σταθερό άντρο· μετακινούνταν από τον έναν τόπο στον άλλο, αλλά συνήθως έκαναν τον καταυλισμό τους στους πρόποδες των Κάτω Ρινέων, ή ακόμα και μέσα στα ίδια τα βουνά.

Ένα απόγευμα, καθώς ο Θερινός ο Δεύτερος ήταν στις τελευταίες του ημέρες, ο Οφιομαχητής πετούσε πάνω από τα Κάτω Ρινέα και κοντά στον ποταμό Νόρκο – πλησιάζοντας τις πηγές του, νόμιζε. Μαζί του ήταν η Μάρθα, η Αγροφύλακας που της άρεσε να πιλοτάρει το ορنيθόπτερο και ήθελε να ανεβαίνει και στο ελικόπτερο, αν και όχι ως πιλότος· δεν ήξερε ακόμα πώς να το οδηγεί. Αλλά σκόπευε να μάθει. Ήταν, άλλωστε, αρκετά κοντά στον Γεώργιο τώρα. Πριν από πέντε μέρες είχαν ερωτοτροπήσει οι δυο τους για πρώτη φορά, μέσα στο σπίτι που του είχαν παραχωρήσει οι Ξυλοκεραταίοι. Η Μάρθα του είχε πει Είσαι το πιο δυνατό άλογο που έχω καθαλήσει! γελώντας. Καμιά δεν την πίστευε, μετά, όταν έλεγε ότι είχε σκαρφαλώσει πάνω στον Μαύρο Ξένο· τη θεωρούσαν αλλοπαρμένη, θαρρούσαν ότι ήταν Ζέφυρου σφυρίγματα τα λόγια της. Οι ίδιες όμως δεν θα τολμούσαν ποτέ να ζυγώσουν τον ξένο. Τον έβλεπαν σαν θηρίο, αν και φιλικό θηρίο, ή σαν ημίθεο από παραμύθι.

Ο Οφιομαχητής πιλόταρε, τώρα, το ελικόπτερο πάνω από τα βουνά καθώς οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση αλλά το καλοκαιρινό φως τους ήταν ακόμα δυνατό – όταν, ξαφνικά, δέχτηκε επίθεση. Τον πυροβολούσαν από μια πλαγιά. Και τα πυροβόλα όπλα μπορεί να υπολειμματούσαν στην Υπερυδάτια και κανείς να μην τα προτιμούσε για μάχη από κοντά, όμως εξακολουθούσαν να είναι επικίνδυνα από μεγάλες αποστάσεις, και ήταν πιο αποτελεσματικά από τα τόξα εναντίον οχημάτων ή αεροσκαφών.

Μια σφαίρα χτύπησε το τζάμι του ελικοπτέρου, αριστερά του Γεώργιου, σπάζοντάς το. Δυνατός αέρας άρχισε να μπαίνει.

Η Μάρθα καθόταν απ'την άλλη μεριά του Οφιομαχητή. «Κατάρες της Έχιδνας!» αναφώνησε, ξαφνιασμένη.

«Πιάσε το κανόνι μας,» της είπε ο Γεώργιος, και τα χέρια της αμέσως πήγαν στον πίνακα ελέγχου του ηχητικού κανονιού το οποίο κρεμόταν κάτω από το ελικόπτερο. Ο Οφιομαχητής τής είχε δείξει πώς να το χρησιμοποιεί, αλλά της είχε τονίσει πως ήταν μόνο για περιπτώσεις ανάγκης, γιατί κατανάλωνε πολλή ενέργεια με κάθε ριπή.

Ο Γεώργιος έκανε ημικύκλιο στον απογευματινό ουρανό, στρέφοντας το αεροσκάφος του προς την πλαγιά όπου είχε διακρίνει κάποιες φιγούρες να τους σημαδεύουν με τουφέκια μακρινής εμβέλειας. Γενναίοι, κατά πάσα πιθανότητα, υπέθετε. Γιατί ποιοι άλλοι να ήταν;

Ακόμα μία κάννη άστραψε και κρότος αντήχησε, αλλά αυτή τη φορά το ελικόπτερο δεν χτυπήθηκε, ή, τουλάχιστον, όχι κάπου που ο Γεώργιος ή η Μάρθα να το προσέξουν. Και η Αγροφύλακας πάτησε τη σκανδάλη του κανονιού, εξαπολύοντας μια ηχητική ριπή καταπάνω στους Γενναίους. Δύο απ'αυτούς φάνηκε να πέφτουν. Το κανόνι δεν μπορούσε να τους χτυπήσει όλους· ήταν απλωμένοι, δεν ήταν συγκεντρωμένοι.

Και τους έριχναν ξανά με τα πυροβόλα τους. Δύο κάννες άστραψαν τώρα, και μια σφαίρα ακούστηκε να χτυπά πάνω στο ελικόπτερο μ'ένα δυνατό ΝΤΑΝΚ!

«Πάω στοίχημα ότι είμαστε κοντά στο άντρο τους για να μπαίνουν στον κόπο να μας επιτίθενται,» είπε ο Γεώργιος, και ξανάκανε κύκλο στον αέρα με το ελικόπτερο, για να το φέρει σε τέτοια θέση απ'όπου η Μάρθα θα μπορούσε να σημαδέψει και τους υπόλοιπους Γενναίους με το ηχητικό κανόνι.

Μια κάννη άστραψε, κι ο κρότος του πυροβόλου αντήχησε μες στα βουνά, ακολουθούμενος από έναν έντονο μεταλλικό ήχο πάνω από τον Γεώργιο και τη Μάρθα. Ο έλικας άρχισε να κάνει έναν θόρυβο που δεν άρεσε και τόσο στον Οφιομαχητή. «Τώρα!» είπε στην Αγροφύλακα, ζυγώνοντας τους εχθρούς από τη μεριά που ήθελε. «Ρίξ' τους!»

Αλλά αυτοί ήδη έτρεχαν να κρυφτούν στα βράχια, υποχωρούσαν. Η Μάρθα πάτησε τη σκανδάλη, όμως δεν είδε κανέναν να πέφτει. Καταράστηκε.

Ο Γεώργιος οδήγησε το ελικόπτερο γύρω από μια πλαγιά, ώστε να βρεθεί πίσω της· και πέρα από εκεί, ανάμεσα από τα βουνά, βίγλισε τις πηγές του Νόρκου, τον ποταμό να γεννιέται μέσα από τις πελώριες πέτρες, αλλά και κάτι ακόμα: έναν καταυλισμό. Μεγάλο καταυλισμό.

«Αυτό είναι,» είπε. «Το άντρο των Γενναίων. Το βρήκαμε.» Και γύρισε ξανά το πηδάλιο του αεροσκάφους, για να στραφεί και να φύγει, ενώ ο έλικας συνέχιζε να κάνει εκείνο τον ήχο που δεν του άρεσε καθόλου.

Καθώς εκτελούσε αυτή την εύκολη μανούβρα, του επιτέθηκαν με πυροβόλα πάλι· τουλάχιστον δύο έντονοι κρότοι αντήχησαν μες στα βουνά, νόμιζε, τουλάχιστον δύο: που σήμαινε ότι το λιγότερο πέντε τουφέκια τον σημάδευαν, εκτός αν οι Γενναίοι ήταν εξαιρετικά τυχεροί.

Το μπροστινό τζάμι του ελικοπτέρου χτυπήθηκε ξανά, και τώρα ένα μεγάλο μέρος του θρυμματίστηκε. Η Μάρθα κραύγασε, καθώς και εκείνη και ο Γεώργιος ύψωναν τα χέρια τους για να προστατέψουν το πρόσωπό τους από τα θραύσματα.

Η δεύτερη ριπή των πυροβόλων χτύπησε το αεροσκάφος κάπου αλλού, πιο πίσω· ο Οφιομαχητής ξεχώρισε τον ήχο της παρότι ταυτόχρονα τα τζάμια έσπαγαν.

«Πέσε κάτω!» είπε στη Μάρθα καθώς ο δυνατός αέρας τούς μαστίγωνε απειλώντας συγχρόνως να διαλύσει ό,τι απέμενε από το μπροστινό τζάμι του ελικοπτέρου. «Ίσως να- Γαμώτο...»

«Τι;»

«Χάνουμε ύψος, και δεν μπορώ να κάνω πολλά για να το αποτρέψω.»

Ακόμα δυο πυροβολισμοί μες στο απόγευμα· αλλά αντήχησαν από μακριά, πίσω τους. Είχαν απομακρυνθεί από την επικίνδυνη περιοχή, πηγαίνοντας νότια. Ο Γεώργιος δεν ήταν σίγουρος αν καμιά απ'αυτές τις σφαίρες τούς πέτυχε, όμως μάλλον όχι, υπέθετε.

Το βασικό πρόβλημα, ωστόσο, παρέμενε. Έχαναν ύψος.

Η Μάρθα δεν έπεσε κάτω όπως της είχε προτείνει ο Γεώργιος· έμεινε καθισμένη δίπλα του. Κι οι δυο τους φορούσαν σκούρα γυαλιά για την αντηλιά, και τα μάτια τους προστατεύονταν από τον άνεμο που έμπαινε απ'το σπασμένο τζάμι. «Θα το προσγειώσεις;»

«Θα προσγειωθεί είτε θέλω είτε όχι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Κάτι έχει χαλάσει. Βλέπεις αυτόν εδώ τον δείκτη;»

«Ναι, το ξέρω, δείχνει το ύψος. Και τώρα πέφτει.»

«Ενώ προσπαθώ να υψώσω το ελικόπτερο. Αν πάψω να προσπαθώ να το υψώσω θα βουτήξουμε σαν κοτρώνα από τον ουρανό.»

«Να φέρω τ'αλεξίπτωτα;» Το ελικόπτερο είχε δύο αλεξίπτωτα από πίσω, και ο Γεώργιος τής είχε δείξει πώς να τα χρησιμοποιεί.

«Όχι. Ελπίζω να το προσγειώσω ομαλά· δε θέλω να το χάσουμε. Ελπίζω, μάλιστα, να καταφέρω να το πάω ως το Ξυλοκέρατο προτού πέσουμε.» Είχε ήδη δώσει νοτιοανατολική κατεύθυνση στο αεροσκάφος.

Άφησαν τα βουνά πίσω τους, βρέθηκαν στους πρόποδες, πέρασαν τους πρόποδες: οι Αγροί απλώνονταν αποκεί και πέρα. Αλλά το Ξυλοκέρατο δεν ήταν και τόσο κοντά· ο Γεώργιος συνειδητοποίησε σύντομα ότι δεν πρόκειται να έφτανε εκεί προτού το ελικόπτερο πέσει. Συνεχώς έχαναν ύψος. Κάθε λεπτό έχαναν ύψος. Το προσγείωσε, επομένως, σ'ένα τυχαίο σημείο των Άνω Ανατολικών Αγρών, στη σκιά των Κάτω Ρινέων, όσο είχε ακόμα καιρό και οι μηχανισμοί λειτουργούσαν. Το Γαλήνεμα του Άγιου Ανέμου κρατούσε σταθερά σε απόσταση την οργή του. Η Ευθαλία ήταν σιωπηλή και τυλιγμένη σαν ζωντανό περικάρπιο γύρω από τον αριστερό του πήχη.

Το ελικόπτερο είχε κατεβεί σ'έναν ανοιχτό τόπο. Αγροί φαίνονταν προς κάθε κατεύθυνση καθώς και βοσκοτόπια· αγροικίες, ένα χωριό. Ο Γεώργιος και η Μάρθα βγήκαν από το σκάφος.

«Είμαστε κάμποσο δρόμο απ'το Ξυλοκέρατο,» είπε η Αγροφύλακας, «αλλά ξέρω πώς να πάμε. Θάμαστε κει όταν έχουνε πέσ' οι ήλιοι. Όμως μ'αυτό τι θα γίνει;» Έδειξε το ελικόπτερο με μια χειρονομία.

«Θα το πάρουμε μαζί μας, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, κι άρχισε να βαδίζει τραβώντας το αεροσκάφος πλάι του, μονοχεριάρι.

Η Μάρθα γέλασε, ακολουθώντας τον. «Μα τον Αστερίωνα!» αναφώνησε. «Ναι, 'νταξ'... Τι ρώτησα, η γυναίκα.»

«Δεν είναι και τόσο βαρύ,» είπε ο Γεώργιος. «Είναι μικρό σκάφος.»

Και βάδιζαν μέσα στους Αγρούς καθώς οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση και ο Πρώτος άρχιζε να χάνεται εκεί. Το τοπίο έδινε ξανά την εντύπωση του ειδυλλιακού στον Οφιομαχητή, όπως τότε που πρωτοείχε βγει από την Ηχώπολη και είχε πάει να επισκεφτεί το Θερινό Παζάρι των Δυτικών Αγρών. Γνώριζε τώρα ότι αυτό δεν ήταν παρά μια χαριτωμένη ψευδαίσθηση, μόνο για τους ξένους ετούτων των τόπων.

Οι περιοχές απ'όπου περνούσαν ήταν ανοιχτές, μα όχι και ακατοίκητες. Υπήρχαν υποστατικά, αγροικίες, και χωριά αποδώ κι αποκεί, και περιπολίες τριγύριζαν: ένοπλοι χωρικοί – οπλισμένοι με τα όπλα που τους είχε δώσει ο Πρίγκιπας των Αγρών – ή Αγροφύλακες. Κι ακόμα και κάποιοι άλλοι φαίνονταν να κάνουν μικρά ταξίδια για να πάνε στις δουλειές τους, παρότι αυτή ήταν μια πολύ ταραγμένη κι επικίνδυνη περίοδος: άνθρωποι καβάλα σε ζώα – γαϊδούρια, άλογα, βόδια – άνθρωποι που οδοιπορούσαν, άνθρωποι επάνω σε οχήματα που χρησίμευαν στους αγρούς – φορτηγά, ελκυστήρες. Και όλοι είχαν κάποτε δει τον Μαύρο Ξένο, ή, το λιγότερο, είχαν ακούσει γι'αυτόν. Τώρα, λοιπόν, τον αναγνώριζαν. Αν και είχε την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη, τον αναγνώριζαν· γιατί ποιος άλλος μπορεί να τραβούσε έτσι, μονοχεριάρι, αυτό το ελικόπτερο; Ναι, σίγουρα ο Μαύρος Ξένος ήταν! Και πλάι του βάδιζε μια Αγροφύλακας – την αναγνώριζαν εύκολα κι αυτήν, από τη στολή της, από το καπέλο της. Και ορισμένοι από τους άλλους Αγροφύλακες, μάλιστα, ήξεραν και ποια ήταν: η Μάρθα. Ήταν ντόπιοι των Άνω Ανατολικών Αγρών, όπως κι εκείνη.

Αρκετοί – χωρικοί ή Αγροφύλακες – ύψωναν τα χέρια τους ή τα όπλα τους προς τον Οφιομαχητή και τη Μάρθα και φώναζαν: Για τον Πρίγκιπα των Αγρών! ή: Ζήτω ο Πρίγκιπας των Αγρών! ή: Για τους Αγρούς! Για τους Αγρούς! Η Μάρθα τούς αντιχαιρετούσε, υψώνοντας κι εκείνη το χέρι της ή τραβώντας το σπαθί της κι αφήνοντας την ορθωμένη λεπίδα του να γυαλίζει στο απογευματινό φως των ήλιων. Και χαμογελούσε. Ο Οφιομαχητής, αντιθέτως, τους αγνοούσε όλους, και απομάκρυνε τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου για να μην πετάξει καμιά πέτρα από τοίχο χωραφιού στο κεφάλι κανενός. Συνέχιζε να τραβά πλάι του το πεσμένο ελικόπτερο, με το ένα χέρι, διαδικαστικά.

Εκτός από ανθρώπους, όμως, που τους χαιρετούσαν ή όχι, αντίκριζαν κι άλλα, πιο άσχημα θεάματα: ερειπωμένα οικοδομήματα που φαινόταν να έχουν καταστραφεί πρόσφατα, από τις επιθέσεις των Γενναίων· διαλυμένα οχήματα που, πάλι, δεν πρέπει να ήταν ο χρόνος που τα είχε καταστρέψει· και σε κάποια στιγμή είδαν κιόλας ένα μέρος όπου πολλά πουλιά και αγρίμια των Αγρών ήταν συγκεντρωμένα: ένα μέρος όπου τρεις Αγροφύλακες κρέμονταν επάνω σε παλούκια,

νεκροί. Η Μάρθα καταράστηκε κι έφτυσε στη γη. «Γιατί δεν τους έχουνε μαζέψ' από κειδά πέρα; Τι κάμνουνε, μα την Έχιδνα;»

Ο Οφιομαχητής δεν το σχολίασε. Είχε δει και χειρότερα στη ζωή του στην Υπερυδάτια.

Ο Πρώτος Ήλιος βούλιαξε στη δύση και ο Δεύτερος τον ακολουθούσε, οι σκιές πλήθαιναν, μάκραιναν, πύκνωναν.

«Δεν είμαστε μακριά πια,» είπε η Μάρθα. «Έχουμε κάμει το μισό δρόμο.»

Τώρα είχαν αρχίσει να βλέπουν ολοένα και λιγότερους ανθρώπους· οι τόποι απλώνονταν ερημικοί γύρω τους, ανοιχτοί κυρίως, όπως συνήθως στους Αγρούς, αλλά και με σύδεντρα ή λοφίσκους κάπου-κάπου, με μικρά ρυάκια ή μικρές λίμνες. Και η γη δεν ήταν παντού επίπεδη· κάθε άλλο: έκανε πολλά σκαμπανεβάσματα: κάποιοι αγροί ήταν πιο ψηλά, κάποιοι πιο χαμηλά, κάποιοι επάνω σε σκαλοπάτια που έμοιαζε να είναι φτιαγμένα για γίγαντες. Μπορούσε κανείς να χαθεί εδώ, είτε από την ομοιομορφία είτε από τα μπλεγμένα, κακοτράχαλα μονοπάτια· δεν ήταν καθόλου απίθανο. Και οι ξύλινες πινακίδες που οι ντόπιοι έστηναν αποδώ κι αποκεί δεν βοηθούσαν και πολύ· μάλιστα, συχνά μπορούσαν να σε μπερδέψουν περισσότερο, ή, ακόμα χειρότερα, είχαν κατά λάθος γυρίσει προς μια μεριά που δεν έπρεπε να είναι γυρισμένες.

Η Μάρθα, όμως, δεν είχε πρόβλημα· ήξερε καλά ετούτες τις περιοχές. Δεν φοβόταν ότι θα χαθεί, και ο Γεώργιος την εμπιστευόταν σ' αυτό.

Απόμακρα κρωξίματα πουλιών αντηχούσαν, καθώς και αλυχτήματα σκύλων. Η νύχτα πλησίαζε.

Μια πυκνή ομίχλη απλώθηκε από το πουθενά, χαμηλή αρχικά αλλά γρήγορα ψηλώνοντας. Τυλίγοντας, πρώτα, τις μπότες του Οφιομαχητή και της Μάρθας, ύστερα τα γόνατά τους, τους μηρούς τους, τη μέση τους, το στήθος τους...

«Δεν έχω ξαναδεί τέτοι' αντάρα δω πέρα,» είπε η Αγροφύλακας, συνοφρυωμένη.

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε σαν ένα παγερό φίδι να σκαρφάλωνε στην πλάτη του – και δεν ήταν η Ευθαλία. «Δεν είναι φυσιολογική αυτή η ομίχλη...» είπε, και στάθηκε, παύοντας να τραβά το χαλασμένο ελικόπτερο, βάζοντας το χέρι του στο μανίκι του σπαθιού του.

«Τι 'ναι, Γεώργιε;» ρώτησε η Μάρθα. «Τι γίνεται;»

Η ομίχλη σκέπασε τα κεφάλια τους. Είχε ήδη σκεπάσει τα πάντα γύρω τους. Μονάχα σκιές έβλεπαν τώρα. Και η καταχνιά άρχισε να κάνει παράξενα και εφιαλτικά σχήματα· πρόσωπα παρουσιάζονταν μέσα της, δαιμονικά, με φριχτές όψεις.

Η Μάρθα αναφώνησε, τρομαγμένη άθελά της σαν να ήταν κοριτσάκι. Το χέρι της έτρεμε καθώς έσφιγγε τη λαβή του θηκαρωμένου σπαθιού της, και φοβόταν ότι θα έμοιαζε χαζή άμα τραβούσε τη λεπίδα. Να πολεμήσει τι; Καταχνιά ήταν μονάχα. Έτσι;...

Ο Οφιομαχητής, όμως, τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας, και το όπλο σύριξε σαν οργισμένος δράκος καθώς έβγαινε απ'το θηκάρι. Ακόμα κι εκείνος αισθανόταν έναν παράλογο, σχεδόν υπερφυσικό τρόπο εντός του. Και καταλάβαινε τι ήταν αυτό. Καταλάβαινε. Το είχε ξανασυναντήσει. Αλλά δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι ήταν δυνατόν να εμφανιστεί εδώ, τόσο μακριά από τα Βρεγμένα Δάση...

Το Ερπετό της Καταχνιάς...

Μια ανθρώπινη σκιά, ξαφνικά, μέσα από την αντάρα· και μια άλλη σκιά πλάι της, σίγουρα όχι ανθρώπινη: τετράποδη, μεγαλύτερη από σκύλο, μεγαλύτερη από ψηλόσαυρο. Μια πελώρια σαύρα.

Και ζύγωναν σαν φαντάσματα.

«Ποιοι είστε;» φώναξε η Μάρθα, και τώρα ξεθηκάρωσε κι εκείνη το λεπίδι της. «Αγροφυλακή, ρε! Ποιοι είστε;»

Συνέχισαν να ζυγώνουν, δίνοντας την εντύπωση ότι βρίσκονταν μέσα σε όνειρο· και τώρα η όψη του άντρα έγινε φανερή: ένας ψηλόλιγνος, ξερακιανός γέρος, τυλιγμένος σε μακρύ μαύρο μανδύα, και με το πρόσωπό του βαμμένο γκρίζο. Η γενειάδα του ήταν μακριά ως τη μέση. Πλάι του βάδιζε μια μεγάλη σαύρα που ο Γεώργιος αναγνώρισε αμέσως. Ήταν, φυσικά, το Ερπετό της Καταχνιάς. Αλλά τι δουλειά είχε εδώ;

Και τον γέρο τον αναγνώρισε επίσης – από εκείνο το όραμα στον υπόγειο Ναό του Ύπνου. Ο Ισίδωρος ο Γκρίζος...

«Ναι,» είπε ο Ισίδωρος ο Γκρίζος σαν να διάβαζε το μυαλό του, «ξέρεις ποιος είμαι... Οφιομαχητή. Ο Κύριός μου, ο Ύπνος, σου στέλνει τους χαίρετισμούς του, θυμωμένος που ποτέ δεν τον επισκέπτεσαι.»

Ο Γεώργιος μετά βίας συγκρατούσε την οργή του. «Πάρε τις ομίχλες σου, γέρο, και φύγε αποδώ!» γρύλισε, δείχνοντας τον Ισίδωρο με το λεπίδι του.

«Νομίζεις ότι με το ξίφος της Κυράς σου μπορείς να σκοτώσεις τους εκλεκτούς του αδελφού της, Οφιομαχητή;» Ο Ισίδωρος γέλασε, και το γέλιο του ήταν βαθύ, τραχύ, κι έμοιαζε βγαλμένο από εφιάλτη. «Μπορείς να σκοτώσεις τα όνειρα, Οφιομαχητή; Μπορείς;» Και οι ομίχλες ολόγυρα σχημάτιζαν τώρα περισσότερα δαιμονικά πρόσωπα, ασκώντας πιο έντονα την τρομαχτική επίδρασή τους – αλλά το μόνο που κατάφερναν ήταν να εξοργίζουν πιο πολύ τον Γεώργιο, να κάνουν την οργή του μια δηλητηριώδη φωτιά μέσα του.

Τη Μάρθα, όμως, την είχαν τρομοκρατήσει· το σπαθί έτρεμε στο χέρι της. Κοίταζε αποδώ κι αποκεί, νιώθοντας το στόμα της ξερό και την αναπνοή της γρήγορη.

Ο Οφιομαχητής, με μια κραυγή, όρμησε στον Ισίδωρο τον Γκρίζο, σπαθίζοντας–

–και ο γέρος και το Ερπετό της Καταχνιάς δεν ήταν πια εκεί. Είχαν χαθεί σαν να τους κατάπιε η ομίχλη, ή σαν να μη βρίσκονταν ποτέ σ’αυτή τη θέση. Σαν να ήταν οφθαλμαπάτες.

Μονάχα εκείνο το εφιαλτικό γέλιο ακόμα αντηχούσε, καθώς και μια φωνή που ερχόταν σαν ηχώ: ...Μπορείς να σκοτώσεις τα όνειρα, Οφιομαχητή; Μπορείς;...

«Πάμ’ να φύγουμ’ αποδώ, γαμώ τα ποδάρια τ’Αστερίωνα, Γεώργιε, γαμώτο, πάμ’ να φύγουμ’ αποδώ ρε!» φώναξε η Μάρθα, πανικόβλητη, κοιτάζοντας ολόγυρα, τις ομίχλες που την τρομοκρατούσαν, την έκαναν να νομίζει ότι κάτι θα της χιμούσε αποκεί που είχε την πλάτη της γυρισμένη. Ιδρώτας την έλουζε.

Αλλά ο εχθρός δεν ερχόταν από πίσω της. Ερχόταν από πάνω της. Μια σκιά, που είχε σκαρφαλώσει στο ελικόπτερο, πήδησε τώρα και, ενώ βρισκόταν ακόμα στον αέρα, κλότσησε τη Μάρθα κατακέφαλα. Η Αγροφύλακας έπεσε, μην καταλαβαίνοντας τι την είχε χτυπήσει, βλέποντας τα πάντα να γεμίζουν χρώματα.

Η σκιερή φιγούρα προσγειώθηκε σαν γάτα, γελώντας με γυναικείο γέλιο που θύμιζε σύριγμα επικίνδυνης οχιάς.

Ο Οφιομαχητής στράφηκε, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι η εμφάνιση του γέρου δεν ήταν παρά αντιπερισπασμός (Είμαι ανόητος! Φυσικά και ο Ισίδωρος ο Γκρίζος δεν θα έβαζε τον εαυτό του σε τέτοιο κίνδυνο, σκέφτηκε φευγαλέα), κι αντίκρισε μια γυναίκα να στέκεται πλάι στην πεσμένη Μάρθα, με τα γόνατά της λυγισμένα, έτοιμη να τιναχτεί, βαστώντας ένα μεγάλο δρεπάνι πάνω απ'το κεφάλι της – ένα κυρτό λεπίδι το οποίο στηριζόταν σε μακρύ στέλεχος και νόμιζες ότι είχε βγει από εικονογράφηση παραμυθιού για να τρομάζει μικρά παιδιά, ή από κακόγουστη ταινία τρόμου σαν αυτές που έφτιαχναν στη διάσταση της Σεργήλης κάτι παλαβοί. Και τα ρούχα της γυναίκας δεν ήταν καλύτερα, έβλεπε ο Γεώργιος: ήταν ντυμένη μ'ένα μαύρο ένδυμα που ούτε στολή ούτε φόρεμα μπορούσες να το αποκαλέσεις, αλλά έμοιαζε με κάτι ανάμεσα στα δύο, κάτι βγαλμένο ίσως από καρναβάλι με μάσκες. Στο κεφάλι της φορούσε κουκούλα, και το πρόσωπό της ήταν βαμμένο γκρίζο. Η μάσκα της ιεροσύνης του Ύπνου.

Αιρετική του Ονειρόφεως· όμως δεν θύμιζε στον Οφιομαχητή καμιά ιέρεια που είχε δει στη διάσταση της Υπερυδάτιας.

Η γυναίκα, ακόμα γελώντας παράξενα, τινάχτηκε προς τον Γεώργιο αλλά χωρίς να τον πλησιάσει πολύ – όχι η ίδια, τουλάχιστον. Το δρεπάνι της διέγραψε τροχιά, συρίζοντας, ερχόμενο καταπάνω του αλλά από το πλάι και κατεβαίνοντας προς τα πόδια του, τρομερά γρήγορα. Ο Γεώργιος το είδε την τελευταία στιγμή, πήδησε από πάνω του, έκανε τούμπα στη γη, σηκώθηκε στο ένα γόνατο, με το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο και την οργή του να μαίνεται σαν θύελλα ιοβόλων δράκων εντός του.

Η αιρετική, γελώντας, τιναζόταν ξανά μέσα στις ομίχλες, πηδώντας και κάνοντας νούμερα που ο Γεώργιος μπορούσε να χαρακτηρίσει μόνο ακροβατικά: τη μια στηριζόταν στα πόδια, την άλλη στα χέρια, τραβώντας πάντα το δρεπάνι μαζί της, με το στέλεχος του σχεδόν αόρατο μες στην καταχνιά, με τη λεπίδα του να γυαλίζει σαν μισοφέγγαρο, μια από δεξιά της γυναίκας, μια από αριστερά, μια από πάνω της, μια από κάτω της. Προς στιγμή, οι κινήσεις της ήταν σαν να είχαν ασκήσει μια οριακά υπνωτική επιρροή στον Οφιομαχητή–

–και τότε άλλη μια λεπίδα ήρθε από δίπλα του. Άλλο ένα δρεπάνι. Προς το κεφάλι του, καθώς ήταν ακόμα γονατισμένος στο ένα γόνατο.

Ο Γεώργιος έπεσε στη γη, κυλώνοντας, και η λεπίδα σύριξε από πάνω του σαν οργισμένη οχιά. Σηκώθηκε ξανά στο ένα γόνατο, και είδε ότι κι αυτό το δρεπάνι γυναίκα το κρατούσε, παρόμοια ντυμένη με την προηγούμενη. Θα μπορούσες εύκολα να τις μπερδέψεις – ούτε τα μαλλιά τους δεν φαίνονταν· με φαντάσματα έμοιαζαν, με σκιές, με εφιάλτες – αλλά ετούτη εδώ ήταν πιο ψηλή και πιο λιγνή από την προηγούμενη, σχεδόν σαν σκιάχτρο. Και ο Οφιομαχητής άρχισε αμέσως να τις σκέφτεται ως η Ψηλή και η Κοντή.

Ήρθαν τώρα κι οι δύο καταπάνω του καθώς ορθωνόταν. Ήρθαν με τινάγματα κι απότομες, ακροβατικές κινήσεις, λες και χόρευαν, λες και όλα τούτα ήταν ένα παιχνίδι, μια παράσταση: θέατρο – αλλά επικίνδυνο, θανατηφόρο θέατρο. Οι κυρτές λεπίδες των δρεπανιών τους στραφτάλιζαν μες στην αντάρα – δυο αιχμηρά, κοφτερά μισοφέγγαρα.

Ο Γεώργιος έκανε στο πλάι, αποφεύγοντας το ένα, αλλά όχι τελείως: τον βρήκε στον αριστερό ώμο, σκίζοντας κάπα, πανωφόρι, σάρκα, τινάζοντας σκούρο-μπλε αίμα στο πρόσωπό του. Το άλλο δρεπάνι το απέκρουσε με το Φιλί της Έχιδνας, κι έσπρωξε απότομα για να ρίξει κάτω την καταραμένη οχιά, αλλά εκείνη δεν έπεσε, απλά τινάχτηκε όπισθεν, κάνοντας τούμπα στον αέρα, προς στιγμή στηριζόμενη στα χέρια επάνω στο έδαφος που κρυμμένο απ'την ομίχλη δεν φαινόταν, και μετά όρθια στα πόδια της ξανά. Γελούσε σαν τρελή.

Και το ίδιο κι η άλλη, που τώρα ερχόταν από πίσω του. Ο Γεώργιος έσκυψε και το δρεπάνι της πέρασε πάνω απ'το κεφάλι του. Έστρεψε γρήγορα το Φιλί της Έχιδνας για να χτυπήσει το στέλεχος και να το κόψει, αλλά η λεπίδα του σπαθιού το βρήκε μονάχα ξυστά προτού το μακρύ όπλο απομακρυνθεί ξανά.

Ο Οφιομαχητής τράβηξε, με το άλλο χέρι, μέσα από την κάπα του το βελονοβόλο του, κι άρχισε να σημαδεύει τις γυναίκες και να εκτοξεύει φαρμακωμένες βελόνες καταπάνω τους. Αλλά δεν μπορούσε να τις πετύχει, τις δαιμονισμένες κόρες του Ύπνου. Ήταν σαν οι κινήσεις τους και τα διαβολικά πρόσωπα που ακόμα εμφανιζόταν κι εξαφανίζονταν μες στην ομίχλη να ασκούσαν κάποιου είδους υπνωτική επίδραση επάνω του. Ή ίσως απλά να τον μπέρδευαν και να μη μπορούσε να

σημαδέψει καλά. Ολόγυρά του απλωνόταν ένα χάος από παλλόμενες σκιές.

Οι δηλητηριώδεις βελόνες τελείωσαν, και η μία από τις δύο αιρετικές – η Ψηλή – ήρθε από τ'αριστερά του Οφιομαχητή προσπαθώντας να κόψει τα πόδια του με το δρεπάνι της σαν να ήταν στάχνα. Νόμιζε, ίσως, ότι θα τον έβρισκε απροετοίμαστο; Ο Γεώργιος, αντιθέτως, το περίμενε αυτό: και το Φιλί της Έχιδνας κινήθηκε αστραπιαία. Η λεπίδα του συνάντησε την κυρτή λεπίδα του δρεπανιού, σταματώντας την. Και πιέζοντάς την προς τα κάτω.

Η λεπίδα του δρεπανιού έσπασε. Το στέλεχος αποτραβήχτηκε, και η αιρετική οπισθοχώρησε με ακροβατικές τούμπες.

Ο Γεώργιος έκρυψε το βελονοβόλο του, κυνηγώντας την, με την οργή μου μια πυρκαγιά μέσα του.

Η άλλη αιρετική ήρθε πηδώντας. Ήρθε σαν πουλί – πελώριο μαύρο πουλί – περνώντας πάνω απ'τον Οφιομαχητή αλλά κινώντας το δρεπάνι της προς τα κάτω όπως κινείται ένα εκκρεμές, πηγαίνοντας για το κεφάλι του. Εκείνος έσκυψε, αποφεύγοντας τη λεπίδα που δεν ήταν καθόλου απίθανο να τον είχε σκοτώσει: Φιλημένος της Έχιδνας ή μη, δεν μπορούσε να γλιτώσει από κομμένο λαιμό. Το ελεύθερο χέρι του, συγχρόνως, τινάχτηκε κι άρπαξε το στέλεχος του δρεπανιού· και προς στιγμή το κρατούσε όρθιο, κάθετα, και η αιρετική κρεμόταν σαν μαύρη σημαία επάνω του. Αλλά δεν είχε πάψει να κινείται, και ούτε η κίνηση του Οφιομαχητή την έκανε να αποπροσανατολιστεί και να πέσει· συνέχισε τα ακροβατικά της λες και περίμενε ότι ακριβώς αυτό θα συνέβαινε, λες και τα πάντα ήταν σκηνοθετημένα, ένα θέατρο. Στροβιλίστηκε πάνω στο ορθωμένο στέλεχος, γελώντας σαν κακό στοιχείο των ονείρων, και κλότσησε τον Γεώργιο κατακέφαλα, κάνοντάς τον να παραπετήσει. Μια κλοτσιά που άλλον άνθρωπο αναμφίβολα θα τον είχε σωριάσει φαρδύ-πλατύ στη γη, όσο δυνατός κι αν ήταν· και πιθανώς να τον είχε ρίξει κι αναίσθητο, με διάσειση όταν τελικά συνερχόταν.

Ο Οφιομαχητής, όμως, ήταν όρθιος, και εξακολουθούσε να κρατά το στέλεχος του δρεπανιού, με τη λεπίδα στραμμένη στη γη. Τώρα το κατέβασε απότομα, ελπίζοντας να σωριάσει την καταραμένη οχιά που κρεμόταν από εκεί. Αλλά η αιρετική δεν έπεσε· τινάχτηκε ξανά και κλονώντας δυο ακροβατικές τούμπες στον αέρα προσγειώθηκε στα πόδια

της. Όμως δεν γελούσε πλέον. Δύο ξιφίδια είχαν παρουσιαστεί ξαφνικά στα χέρια της.

Ο Γεώργιος πάτησε με το ένα πόδι πάνω στο στέλεχος του δρεπανιού, σπάζοντάς το. «Ελάτε να τα πούμε από πιο κοντά,» είπε.

Η άλλη αιρετική – η Ψηλή – παρουσιάστηκε ξαφνικά μέσα απ’τις ομίχλες, κατευθύνοντας το δρεπάνι της με τη σπασμένη λεπίδα (η μισή είχε απομείνει) προς το κεφάλι του Οφιομαχητή. Εκείνος την απέφυγε και χτύπησε το στέλεχος με το σπαθί του, κόβοντάς το. Η Ψηλή απομακρύνθηκε ξανά, με τούμπες...

...ενώ η Κοντή – με τούμπες, φυσικά – εφορμούσε. Τα ξιφίδια ήταν σαν δόντια οχιάς στα χέρια της. Έσκυψε κάτω απ’το Φιλί της Έχιδνας κι έκανε να καρφώσει τον Γεώργιο. Αλλά κι εκείνος δεν ήταν αργός: το ένα λεπίδι το απέφυγε, και το άλλο τον έγδαρε μονάχα στα πλευρά – ένα τραύμα που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μέτριο για έναν κανονικό άνθρωπο, μα γι’αυτόν ήταν αμελητέο. Το ξιφίδιο είχε, επίσης, φαρμάκι επάνω του – πράγμα που ο Οφιομαχητής δεν ήξερε αλλά υποπτευόταν – και πράγμα που για εκείνον ήταν το ίδιο αμελητέο: δεν υπήρχε δηλητήριο που να τον βλάπτει.

Έκανε να κλοτσήσει την αιρετική στην κοιλιά, όμως αστόχησε· η γυναίκα είχε ξαφνικά τιναχτεί παραδίπλα.

Ο Γεώργιος πέταξε την Ευθαλία καταπάνω της, με μια απότομη κίνηση του αριστερού του χεριού. Η ταχύγλωττη έχιδνα έσκισε τον αέρα σαν βέλος, συρίζοντας, με το στόμα της ανοιχτό, έτοιμη να δαγκώσει.

Η Κοντή έκανε τούμπα στη γη, αποφεύγοντάς την· και η Ευθαλία χάθηκε μες στην ομίχλη. Ο Γεώργιος, όμως, μπορούσε να διαισθανθεί προς τα πού βρισκόταν.

Η Ψηλή τού όρμησε από τα νώτα, βαστώντας ένα ξίφος λιγνό σαν εκείνη. Ο Οφιομαχητής ίσα που την άκουσε να έρχεται, ίσα που άκουσε το θρόισμα από τα φαρδιά μαύρα ρούχα της και το άγγιγμα των ποδιών της στη γη καθώς πατούσε προς στιγμή για να τιναχτεί. Γύρισε και την αντίκρισε να πετάγεται καταπάνω του μοιάζοντας να μην είχε ποτέ πατήσει στη γη, μοιάζοντας να πετούσε – ακόμα ένα μαύρο εφιαλτικό πουλί. Με μακρύ, ατσάλινο ράμφος.

Ο Γεώργιος έκανε λίγο στο πλάι, αλλά μόνο λίγο, για να μην καρφωθεί στο στήθος. Την άφησε να τον χτυπήσει. Το λεπίδι της μπήχτηκε στον δεξή του ώμο–

–και το Φιλί της Έχιδνας χώθηκε στην κοιλιά της, βγαίνοντας από την πλάτη της.

Τα μάτια της γούρλωσαν, το στόμα της άνοιξε χωρίς να βγάλει ήχο, αίμα έτρεξε από τα χείλη της.

Ο Γεώργιος τράβηξε το σπαθί του έξω από το σώμα της, και το σπαθί της έξω από το δικό του σώμα, και την άρπαζε με το ελεύθερό του χέρι υψώνοντάς την στον αέρα. Κραυγάζοντας στράφηκε στην Κοντή. Εκείνη πετάχτηκε μακριά, με ακροβατικές τούμπες, καθώς ο Οφιομαχητής εκτόξευε τη νεκρή ομόθηρησκή της καταπάνω της. Το πτώμα χάθηκε στις ομίχλες.

Ο Γεώργιος κυνήγησε την Κοντή, με το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο και ματωμένο. Αλλά δεν μπορούσε να την προφτάσει, και σύντομα εξαφανίστηκε κι αυτή μες στην καταχνιά.

«Πες στον γέρο ότι εγώ στέλνω τους χαιρετισμούς μου στον Ύπνο!» φώναξε. «Πες του ότι ο Οφιομαχητής στέλνει τους χαιρετισμούς του στον αδελφό της Έχιδνας!»

Καμιά απάντηση δεν έλαβε πέρα από ένα απόμακρο σύριγμα σαν από μεγάλο ερπετό. Ή, μήπως, ήταν η ιδέα του;

Τα δαιμονικά πρόσωπα βούλιαζαν μες στην αντάρα, η καταχνιά αραίωνε και χαμήλωνε, μέχρι που στο τέλος είχε εξαφανιστεί... σαν κακό όνειρο.

Η Κοντή δεν ήταν πουθενά. Και ούτε το πτώμα της Ψηλής ήταν εδώ! παρατήρησε παραξενεμένος ο Γεώργιος. Ποιος το είχε αρπάξει; Σίγουρα όχι η Κοντή... έτσι;

Η Μάρθα, όμως, δεν είχε εξαφανιστεί, αν και δεν ήταν πολύ κοντά του πλέον. Καθώς μαχόταν με τις δύο αιρετικές του Ονειρόφεως, είχε απομακρυνθεί κάμποσο απ'αυτήν. Τώρα, την είδε πεσμένη στα τέσσερα, να μουγκρίζει και να προσπαθεί να σηκωθεί. Το ελικόπτερο ήταν πίσω της, εκεί όπου ο Γεώργιος το είχε αφήσει.

Την πλησίασε με γρήγορα βήματα, ενώ είχε το νου του για καμιά άλλη επίθεση από τους αιρετικούς. Κανείς, όμως, δεν του επιτέθηκε.

«Είσαι καλά;» ρώτησε τη Μάρθα, βοηθώντας τη να ορθωθεί.

«Ζαλίζομαι... Τι... τι ήταν...;»

«Δεν τις είδες;»

«Ποιες;»

«Τις δύο αιρετικές.»

«Αιρετικές;» Βλεφάρισε. «Πού...; Η ομίχλη;...»

«Διαλύθηκε.» Και ελάχιστο ηλιακό φως απέμενε στους Αγρούς· ένα απειλητικό λυκόφως είχε απλωθεί, κατακόκκινο σαν αίμα. «Πάμε στο Ξυλοκέρατο προτού συμβεί και τίποτ' άλλο. Εξακολουθείς να θυμάσαι τον δρόμο;»

«Αμέ, πώς δεν τον θυμάμαι; Σου είπα, δεν είμαστε μακριά. Αλλά τι έγινε πιο πριν; Ποιος ήτανε κείνος ο γέρος;»

Ο Οφιομαχητής έσκυψε για να σηκώσει την Ευθαλία, που τον είχε πλησιάσει και τυλιχτεί γύρω απ'τη δεξιά του μπότα· την άφησε τώρα να τυλιχτεί ξανά γύρω απ'τον αριστερό του πήχη. «Ένας πολύ κακός γέρος,» αποκρίθηκε στη Μάρθα, πιάνοντας με το ένα χέρι το ελικόπτερο κι αρχίζοντας να το τραβά πλάι του, όπως πριν, παρά τα τραύματά του. Το Φιλί της Έχιδνας δεν το είχε θηκαρώσει. «Θες να σου πω ένα παραμύθι για έναν πολύ κακό γέρο;»

Η Μάρθα παραπατούσε λιγάκι καθώς βάδιζε, κι έπιασε ένα ξύλο από κάτω για να στηρίζεται. Ήταν το σπασμένο στέλεχος ενός δρεπανιού.

13

Σταματάμε τελικά σε μια σπηλιά που βρίσκεται σ'ένα ύψωμα με καλή θέα του ορεινού τοπίου τριγύρω. Εγώ και ο Ιερεμίας συμφωνούμε πως αυτό είναι καλό μέρος για να διανυκτερεύσουμε. Νομίζουμε ότι οι πολεμιστές της Ορδής μάς έχουν χάσει πλέον· κανείς δεν βλέπει τα φώτα τους πίσω μας, ούτε από ψηλά ούτε από χαμηλά.

Περνάμε τη νύχτα στο σπήλαιο, αφού σκοτώνουμε μια αγέλη λύκων που το είχε για φωλιά της. Και ήταν πραγματικά ευρύχωρη φωλιά. Ήταν τυχερή αγέλη – μέχρι στιγμής. Η σπηλιά μάς χωρά όλους, με άνεση. Υπολογίζω ότι θα χωρούσε αριθμητικά και τους μισούς ακόμα χωρίς πρόβλημα. Είμαστε καμιά σαρανταριά άτομα. Ναι, τα Τέκνα στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας δεν ήταν και τόσα πολλά, και καμιά δεκαριά φαίνεται να σκοτώθηκαν κατά την εισβολή του Ευάνδρου και της Ορδής – παίρνοντας, αν δε λαθεύω, τουλάχιστον τους πενταπλάσιους εχθρούς μαζί τους στην κοιλιά του Αβυσσαίου. Δεν κόμπαζε η παλιά μου φίλη η Πράσινη Κρίνη όταν μιλούσε για τις δολοφονικές τους ικανότητες. Και το ήξερα ούτως ή άλλως από πρώτο χέρι· είχα δει Τέκνα να μάχονται και στη Σαλντέρια. Είναι, πραγματικά, η Οργή της Έχιδνας επάνω στην Ιχθυδάτια. Και τώρα, προσωρινά, είναι η δική μου Οργή. Η Οργή που θα τσακίσει την Ορδή και τον αυτοαποκαλούμενο Οφιοβασιλέα της Ιχθυδατίας.

Απ'όλα τα Τέκνα που έχασαν τη ζωή τους στο άντρο μονάχα ένα έχουμε μαζί μας, τη Φαρμακερή Βασίλισσα, και ο Ελευθέριος τώρα τη γδύνει από τη στολή της και τα όπλα της και την τυλίγει μέσα σε μια μαύρη κάπα. Το πρωί θα την κηδέψουμε. Δεν έχω ρωτήσει τι ακριβώς έχουν στο μυαλό τους για κηδεία, αλλά δεν μπορεί να σκέφτονται να τη ρίξουν στη θάλασσα, όπως κάνουν συνήθως οι κάτοικοι της Υπερυδατίας· είμαστε μακριά από τις ακτές. Μάλλον θα την κάψουν. Αυτό είναι το πιο δημοφιλές έθιμο όταν κάποιος δεν είναι εφικτό να ριχτεί στα κύματα.

Η Διονυσία βλέπω πως έχει ήδη αρχίσει να κάνει ξόρκια, ελέγχοντας τα τραύματα των χτυπημένων Τέκνων, και ο Θρασύβουλος ο Φαρμακοτρίφτης τούς περιποιείται όπως μπορεί. Ευτυχώς, δεν παρατηρώ κανείς να είναι βαριά τραυματισμένοι. Τα Τέκνα, κατά κανόνα, μάχονται μέχρι θανάτου: ή πεθαίνουν ή στέκονται – δεν φαίνεται να υπάρχει καμιά ενδιάμεση κατάσταση στο μυαλό τους, και το σώμα ακολουθεί το μυαλό.

Τους λέω να κοιμηθούν, όλοι· εγώ θα φυλάω σκοπιά. Αρνούνται· αποκρίνονται ότι δεν θα με αφήσουν μόνο, θα φρουρούν και κάποιοι απ'αυτούς μαζί μου. Τους αγριοκοιτάζω και τους λέω όχι, εγώ θα φυλάω σκοπιά, μόνος μου· δεν χρειάζομαι ύπνο, και ένας σκοπός είναι αρκετός στην είσοδο τούτης της σπηλιάς. Στο τέλος υποχωρούν· με θεωρούν πολύ ιερό, οι ανόητοι, για να μην υποχωρήσουν: ή ίσως απλά να τρόμαξαν όταν με είδαν να οργίζομαι και να σπάω έναν βράχο με τη γροθιά μου. Ίσως. Αλλά μάλλον όχι. Είναι Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου· δεν τρομάζουν εύκολα. Μόνο κάτι σαν τον Εύανδρο μπορεί να τους τρομάξει – σχετικά.

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός, ωστόσο, δεν κοιμάται, όχι αμέσως τουλάχιστον. Για κάμποση ώρα κάθεται οκλαδόν στο βάθος του σπηλαίου και προσεύχεται στην Έχιδνα, υποτονθορύζοντας στην Ιερατική Γλώσσα της που διαφέρει τόσο από την Κοινή Υπερυδάτια ώστε να μοιάζει σχεδόν με την ακαταλαβίστικη λαλιά που χρησιμοποιούν τα τάγματα των μάγων σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν για να κάνουν ξόρκια και μαγανειές.

Ο Αγησίλαος, ο ερπετοειδής των Τέκνων – που η Ευτυχία φαινόταν να θεωρούσε σοφό, όπως και οι υπόλοιποι – δεν μένει ξύπνιος· ξαπλώνει και κοιμάται. Είναι όντως σοφός, λοιπόν.

Και η Λουκία επίσης· κουλουριάζεται μες στην κάπα της, παρέα με τον γάτο της.

Εγώ κάθομαι οκλαδόν κοντά στην είσοδο του σπηλαίου, με τον Βικέντιο γαντζωμένο στον ώμο μου, κοιμισμένο. Τα σκοτάδια με κρύβουν από οποιονδήποτε μπορεί να έρχεται από έξω· το ξέρω πως με κρύβουν. Τα μάτια μου δεν κλείνουν· απλά αφήνω το σώμα μου να αναπαυθεί – του χρειάζεται ύστερα από τη σύγκρουση με τον Εύανδρο.

Βγάζω το σπασμένο Φιλί της Έχιδνας μέσα από την κάπα μου και κοιτάζω τα δύο κομμάτια. Τα κρατάω κοντά-κοντά. Ναι, νομίζω ότι

γίνεται να επιδιορθωθεί. Δεν είμαι μεταλλουργός (είμαι σίγουρος πως δεν έχω τέτοιες ικανότητες από το αινιγματικό παρελθόν μου) αλλά αυτό το καταλαβαίνω: το σπαθί μπορεί να επιδιορθωθεί από κάποιον που ξέρει τι κάνει. Και δεν πρόκειται να το αφήσω έτσι. Το αισθάνομαι σαν αδελφό μου.

Το κρύβω ξανά σε μια εσωτερική τσέπη της κάπας μου. Κομμένο στα δύο όπως είναι, χωρά οριακά εκεί.

Κάποιος σηκώνεται μέσα στη σπηλιά – τον βλέπω στο φως της φωτιάς που έχουμε ανάψει στο κέντρο της, όπου κανείς δεν μπορεί να τη δει από έξω. Είναι ο Ανδρέας'λι, ο Παλαιοδασίτης, ο μάγος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων.

«Οφιομαχητή,» μου λέει χαμηλόφωνα, πλησιάζοντάς με.

«Τι;»

«Να στείλω το Σιγηλό Μουρμουρητό του Πρώτου Ήλιου να ερευνήσει γύρω απ'το ύψωμά μας, μήπως οι εχθροί ζυγώνουν;»

«Αναφέρεσαι στον δαίμονά σου;»

«Ναι.»

«Μπορείς να τον στείλεις τόσο μακριά από εσένα;» Νομίζω πως αυτό δεν ισχύει για πολλούς δαίμονες που κρατάνε φυλακισμένους οι Δεσμοφύλακες.

«Μπορώ. Και τίποτα δεν του ξεφεύγει. Τον είχα στείλει και πίσω μας πιο πριν που ταξιδεύαμε.»

«Και;»

«Τα μιάσματα μάς είχαν χάσει προς το τέλος. Δεν τα έβλεπε.»

«Στείλε τον,» του λέω, για καλό και για κακό, αν και δε νομίζω ότι οι πολεμιστές της Ορδής είναι κοντά μας. «Αλλά μετά πήγαινε να ξεκουραστείς.»

Ο Ανδρέας'λι νεύει και κάθεται πλάι μου, οκλαδόν κι αυτός. Τραβά μέσα από τα ρούχα του ένα περιδέριο, αργυρό, λαξευτό με λαξέυματα φιδιών, και στο κέντρο του... ένας Οφθαλμός του Όφεως!

«Μα την Έχιδνα,» λέω. «Πού το βρήκες τέτοιο πετράδι;» Είναι σπάνιο, πολύ σπάνιο, στην Υπερυδάτια. Η Αθανασία, η Αρχιέρεια της Ιχθυδίας, έχει ένα επάνω στο διάδημά της.

«Από εύνοια της Μεγάλης Κυράς, Οφιομαχητή,» μου αποκρίνεται ο Ανδρέας'λι, «λίγο προτού οδηγηθώ στον Μεγάλο Αγώνα.» Και δεν δίνει

άλλες εξηγήσεις. Κρατώντας το περιδέριο μέσα στα χέρια του κλείνει τα μάτια κι ακούω ένα... μουρμουρητό να περνά γύρω από τ'αφτιά μου, σαν όνειρο, και να φεύγει. Ο δαίμονας του Ανδρέα, που προφανώς είναι φυλακισμένος μέσα στον Οφθαλμό του Όφεως.

Δεν μιλάω. Περιμένω, ατενίζοντας τη νύχτα έξω απ'τη σπηλιά.

Ύστερα από κάποια ώρα, το ίδιο μουρμουρητό περνά γύρω από τ'αφτιά μου και νομίζω πως αισθάνομαι και μια παρουσία, και πως βλέπω και μια φευγαλέα σκιά – κάτι που θα έλεγα ότι ήταν παιχνίδι του μυαλού μου, ίσως, αν δεν ήξερα.

Ο Ανδρέας'λι ανοίγει τα βλέφαρά του. «Κανείς δεν είναι γύρω από το ύψωμά μας.»

«Ωραία.»

Σηκώνεται και επιστρέφει στα σκοτάδια του εσωτερικού της σπηλιάς.

Συνεχίζω να κάθομαι στη θέση μου, άγρυπνος φρουρός των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου χωρίς την παραμικρή ανάγκη για ύπνο. Δεν τα πηγαίνω καλά ούτε με τον ύπνο ούτε με τον Ύπνο. Γι'αυτό κιόλας με βάζει σε υποψίες η επίκληση του ονειρόφεως από τον Αλέξανδρο τον Γηραιό. Αλλά ευτυχώς μέχρι στιγμής δεν φαίνονται τίποτα άσχημα αποτελέσματα επάνω στον Αρσένιο.

Βγάζω τα κιάλια από την κάπα μου και κοιτάζω κάπου-κάπου το ορεινό τοπίο της Ράχης. Δε βλέπω κάτι το ύποπτο μες στη χειμωνιάτικη νύχτα.

Ο άνεμος σφυρίζει, παγερός. Αλλά ούτε κατά διάνοια τόσο κρύος όσο επάνω στα ψηλά Ρινέα Όρη της Κεντρυδάτιας. Φέρνει, όμως, στο μυαλό μου για λίγο το Μοναστήρι του Ανέμου, και τον Γέρο...

Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει εντός μου, σταθερά.

Μέσα στη νύχτα βρέχει σε κάποια στιγμή, και η βροχή είναι αρκετά δυνατή. Καλό αυτό, σκέφτομαι. Το νερό θα σβήσει ό,τι ίχνη δεν έσβησαν τα ίδια τα Τέκνα πίσω μας. Αν οι πολεμιστές της Ορδής μάς ψάχνουν ακόμα, τώρα η αναζήτηση θα είναι δυσκολότερη γι'αυτούς. Αδύνατη, ίσως.

Καθώς το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου αρχίζει να πέφτει στη Ράχη του Ιχθύος, παρατηρώ ότι πολλά από τα Τέκνα ξυπνάνε σαν ν'άκουσαν

ξυπνητήρι, παρά την κούρασή τους από τη χτεσινοβραδινή σύγκρουση.

Ανάμεσά τους είναι κι ο Αρσένιος, βλέπω, παραξενεμένος λιγάκι. Ούτε ο Αλέξανδρος ο Γηραιός δεν έχει ξυπνήσει ακόμα, ύστερα από τις νυχτερινές προσευχές του. Ούτε ο Αγησίλαος.

Ο Αρσένιος με πλησιάζει και κάθεται δίπλα μου, με την Ευθαλία στους ώμους του, κοιτάζοντάς με μέσα από τα μάτια της. «Την επισκέφτηκα,» μου λέει.

«Τι;»

«Την Αρτεμία, το Τέκνο που είδα να έχουν κρεμασμένο. Της μίλησα.»

«Της... μίλησες;»

«Ναι. Σ'ενδιαφέρει να μάθεις τι μου είπτε;» ρωτά η ξερή φωνή του.

Απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Δε μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατόν να της μίλησες ενώ κοιμόσουν, αλλά....»

«Δύσκολο να το καταλάβει αυτό ο άνθρωπος που δεν κοιμάται,» λέει, γελώντας ξερά και κοφτά. Και η Ευθαλία παιχνιδίζει τη γλώσσα της προς τη μεριά μου.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει και σφυρίζει... «Τι είπατε, λοιπόν, Αρσένιε;» Ο Βικέντιος έχει ξυπνήσει πάνω στον ώμο μου – τον αισθάνομαι να κινείται – μα δεν φτεροκοπά για να φύγει.

«Τη ρώτησα πώς τη βρήκαν. Μου απάντησε ότι δεν ξέρει ακριβώς· της όρμησαν ξαφνικά από παντού. Σκότωσε δύο απ'αυτούς, και θα τους ξέφευγε, μου είπε, θα χανόταν μες στον καταυλισμό τους και θα απομακρυνόταν· δεν μπορούσαν να τη σταματήσουν. Αλλά ο Εύανδρος παρουσιάστηκε μπροστά της, κι αυτόν δεν ήταν τόσο εύκολο να τον προσπεράσει. Το τσεκούρι του έσπασε το σπαθί της και την έριξε κάτω από την ορμή του χτυπήματος· οι άλλοι, αμέσως, συγκεντρώθηκαν γύρω της κι άρχισαν να την κλοτσάνε και να τη χτυπάνε με την πίσω μεριά δοράτων. Ο Εύανδρος τούς φώναξε να παραμερίσουν· την άρπαξε από κάτω και της έσκισε τα ρούχα σαν να ήταν από χαρτί, για να την κοιτάξει. Και, φυσικά, είδε το Ιερό Σημάδι επάνω της. Την κρέμασαν γυμνή και την ανέκριναν, αλλά όχι για πολύ. Ο Οφιοβασιλέας δεν είχε υπομονή· βιαζόταν ν'ακολουθήσει τον κατάσκοπο που είχε πάει μες στα βουνά – τον Ιερεμία. Και έλεγε πως αισθανόταν ότι θα

έβρισκε τον Οφιομαχητή, τον ‘Προδότη’, εκεί όπου θα έβρισκε και τον κατάσκοπο.»

«Είχε δίκιο.»

«Ναι,» γελά ξερά ο Αρσένιος (αν και αδυνατώ να καταλάβω πού είναι το αστείο), και συνεχίζει: «Η Αρτεμία μου είπε ότι δεν τους μίλησε καθόλου – ούτε για τον Ιερεμία, ούτε για το άντρο, ούτε για τίποτα. Με διαβεβαίωσε ότι είναι πρόθυμη να πεθάνει προτού τους μιλήσει. Να πεθάνει για τον Μεγάλο Αγώνα. Δε θα υποκύψει στα μιάσματα, ό,τι κι αν της κάνουν.»

«Είναι ακόμα ζωντανή;»

«Φυσικά. Πώς αλλιώς θα της μιλούσα; Σου φαίνεται νάχω καλές σχέσεις με τους δαίμονες του Αβυσσαίου;» Ακόμα ένα ξερό γέλιο. Και μετά: «Νόμιζε ότι κι εγώ δαίμονας ήμουν, αλλά της Έχιδνας.»

«Η Αρτεμία;»

«Ναι.»

«Σε ονειρευόταν, δηλαδή.»

«Για εκείνη δεν νομίζω ότι ήταν όνειρο.»

Μιλά σαν τρελός, αλλά αυτά που λέει ακούγονται αληθινά.

«Δεν τη ρώτησα τι ακριβώς της έκαναν,» μου λέει, «αλλά, απ’ό,τι κατάλαβα, την έχουν μαστιγώσει και την έχουν βιάσει επανειλημμένα. Πρέπει να τη χτυπούσαν ακόμα κι όταν ο Εύανδρος κι οι άλλοι έφυγαν για ν’ακολουθήσουν τα ίχνη των χαμένων ανιχνευτών τους και του Ιερεμία.»

«Μάλιστα,» λέω, κρατώντας σε απόσταση ασφαλείας την οργή μου.

«Να το μάθουν οι άλλοι;»

«Μετά την κηδεία της Βασίλισσάς τους.»

Ο Αρσένιος νεύει, σιωπηλά, και η Ευθαλία συρίζει υπόκωφα από τους ώμους του.

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν αργούν να έχουν όλα ξυπνήσει, και σηκώνομαι από τη θέση μου και τους ρωτώ πώς σκοπεύουν να κηδέψουν τη Βασίλισσά τους: ίσως να μην είναι ακόμα ασφαλές να ανάψουμε μεγάλη φωτιά· ίσως οι πολεμιστές της Ορδής να μη βρίσκονται και τόσο μακριά μας.

«Δε θ’ανάψουμε φωτιά,» μου λέει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. «Δεν καίμε τους νεκρούς μας με φλόγες.»

Αν όχι με φλόγες, τότε μόνο ένας άλλος τρόπος έρχεται στο μυαλό μου. «Οξέα φλογόσαυρου;» ρωτάω.

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός νεύει. «Έτσι κηδεύουν τα Τέκνα τους δικούς τους όταν δεν μπορούν να τους ρίξουν στη θάλασσα· ή ακόμα, πολλές φορές, κι όταν μπορούν να τους ρίξουν στη θάλασσα.»

Ο φλογόσαυρος είναι ένα είδος σαύρας λίγο μικρότερης από τον ψηλόσαυρο. Το φαρμάκι της είναι ίσως το μόνο που μπορεί να με βλάψει· γιατί δεν είναι δηλητήριο ακριβώς. Είναι οξύ. Το στόμα του φλογόσαυρου στάζει οξέα που τρυπάνε το δέρμα, το καίνε σαν το άγγιγμα κάποιων σαλαμάνδρων. Αλλά δεν είναι πλάσμα του Λοκράθου· είναι πλάσμα της Έχιδνας.

«Χρειάζεσαι μεγάλη ποσότητα για να κάψεις άνθρωπο με οξέα φλογόσαυρου εκτός αν τα ενισχύσεις με τη μέθοδο της Πύρινης Ανύψωσης.» Την οποία γνωρίζω, φυσικά, αν και σπάνια εκμεταλλεύομαι.

«Αυτήν χρησιμοποιούμε,» με διαβεβαιώνει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός.

«Και έχετε μαζί σας τα απαραίτητα υλικά;»

«Για να κάψουμε ένα σώμα, ναι, τα έχουμε.»

«Ας το κάνουμε, τότε.»

Ο Αλέξανδρος νεύει, και τα υπόλοιπα Τέκνα είναι σιωπηλά ολόγυρά μας. Σχηματίζουν κύκλο (κι εγώ ανάμεσά τους), και ο Ελευθέριος αποθέτει στο κέντρο του κύκλου το πρασινόδερμο σώμα της Ευτυχίας, γυμνό επάνω στο πέτρινο έδαφος του σπηλαίου... και είναι ακόμα όμορφη, ακόμα και στον θάνατο. Ούτε ο Αβυσσαίος δεν τολμά να κλέψει την ομορφιά της Πράσινης Κρίνης.

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός και ο Αγησίλαος αρχίζουν να ετοιμάζουν το μείγμα της καύσης. Τους παρακολουθώ. Δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω καμιά πρόταση για να βελτιώσω τη μέθοδό τους· φαίνεται να ξέρουν καλά τη δουλειά. Καλύτερα από εμένα, πιθανώς.

Ο Ανδρέας'λι με πλησιάζει και μου ψιθυρίζει: «Ίσως να προσπαθούν να σ'ανιχνεύσουν πάλι, Οφιομαχητή, με μαγεία.»

«Ίσως,» παραδέχομαι. «Θα κάνεις κάτι γι'αυτό;»

«Έχω ήδη κάνει κάτι γι'αυτό: Μαγγανεία Προκαλύψεως μέσα σ'ολόκληρο το σπήλαιο, προτού πέσω για ύπνο.» Νόμιζα πως τον είχα δει να περιφέρεται γύρω-γύρω πριν ξαπλώσει, αφότου είχαμε μιλήσει. Τότε σκέφτηκα πως ή ήθελε να ξεμουδιάσει ή να βρει μέρος για να κάνει την

ανάγκη του. Λάθος υποθέσεις. «Είναι ακόμα σε λειτουργία, αλλά σε λίγο θα την επαναλάβω για να μη χάσει τη δύναμή της.»

Νεύω, εγκρίνοντας.

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός και ο Αγησίλαος δεν αργούν να τελειώσουν την εργασία τους. Σύντομα έχουν έτοιμο το μείγμα της καύσης μέσα σ'ένα πλατύ, ψηλό δοχείο. Ατμοί βγαίνουν από το στόμιό του σαν να είναι κάτι που φλέγεται εκεί μέσα· αλλά, όπως πολύ καλά γνωρίζω, υγρό είναι μονάχα.

Ο ιερέας της Έχιδνας κρατά το δοχείο και στέκεται τώρα πάνω από το γυμνό σώμα της νεκρής Βασίλισσας. Δεν λέει ιεροτελεστικά λόγια – οι ιερείς της Υπερυδάτιας, όλων των θρησκειών της Υπερυδάτιας, δεν κάνουν κηδείες όπως οι ιερείς άλλων διαστάσεων του Γνωστού Σύμπαντος – δεν λέει τίποτα, είναι τελείως σιωπηλός. Το ίδιο και οι υπόλοιποι. Δεν περίμενα τίποτα περισσότερο από τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Δεν περίμενα επικήδειους κι άλλες τέτοιες διαδικασίες. Τα Τέκνα είναι η Οργή της Έχιδνας επάνω στην Ιχθυδάτια· είναι το φαρμάκι της Φαρμακερής Κυράς· είναι θάνατος και δηλητήριο εξαγνισμού· είναι η δύναμη που φουντώνει όταν ο καιρός σκοτεινιάζει, μια δύναμη χειρότερη από τον καιρό τον σκοτεινό. Δεν είναι ιεροί πολεμιστές του φωτός από παραμύθι τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου: είναι δηλητηριώδεις λεπίδες και ιοβόλο μίσος· είναι εκείνο που το ίδιο το σκοτάδι δημιουργεί άθελά του: το τέκνο που, εξοργισμένο από τη φύση του γονιού του, γυρίζει και τον δολοφονεί, γιατί αλλιώς δεν μπορεί να ζήσει.

Και δεν αναρωτιέμαι πλέον τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνουν μαζί τους. Ξέρω ακριβώς γιατί είμαι εδώ – όπως ξέρω και ότι δεν πρόκειται να μείνω. Ίσως όντως η Έχιδνα να μ'έστειλε, ή ίσως ο Αλέξανδρος ο Γηραιός να με κάλεσε με τις τελετές του...

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός, που τώρα γυρίζει το δοχείο με το μείγμα της καύσης και αφήνει το υγρό να πέσει αχνίζοντας πάνω στο σώμα της Βασίλισσάς τους, από τα πόδια προς το κεφάλι, σταδιακά. Συρίγματα από την καύση γεμίζουν τη σπηλιά σαν τις φωνές δεκάδων δράκων της Έχιδνας, και ατμοί σηκώνονται, ομίχλη σκεπάζει το σώμα της καθώς καίγεται, καθώς το μείγμα το καταβροχθίζει. Αλλά οι ατμοί δεν είναι τόσοι που να μπορούν να τραβήξουν την προσοχή κάποιου έξω από το σπήλαιο· είμαι σίγουρος γι'αυτό.

Το σώμα της Ευτυχίας μοιάζει να εξαφανίζεται, όχι να καταστρέφεται. Αλλά, όταν οι καπνοί τελικά διαλύονται, βλέπουμε τα κόκαλα που έχουν απομείνει, διαβρωμένα από τα οξέα. Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός και ο Αγησίλαος τα λιώνουν, διαδικαστικά, χρησιμοποιώντας ράβδους· τα κάνουν σκόνη. Δε χρειάζεται να έχεις τη δύναμη Φιλημένου για να το καταφέρεις αυτό αφού έχουν λουστεί με τέτοιο καυστικό μείγμα· είναι ήδη στα πρόθυρα της διάλυσης. Ο Αλέξανδρος μαζεύει τη σκόνη και την κλείνει σε μια τεφροδόχη που γύρω της τυλίγεται ένα λαξευτό φίδι. Μου λέει ότι θα τη ρίξει στη θάλασσα όταν βρεθούμε σε ακτή. Μέχρι τότε εγώ πρέπει να την κρατήσω.

Και τείνει την τεφροδόχη προς τη μεριά μου. «Είσαι ο Οφιοβασιλέας μας,» μου λέει, κλίνοντας το κεφάλι.

Απομακρύνω την οργή μου για να μην τον γρονθοκοπήσω και διαλύσω το κρανίο του όπως εκείνος πριν από λίγο έλιωνε τα κόκαλα της Ευτυχίας. «Σας είπα: δεν είμαι Βασιληάς σας,» αποκρίνομαι, αλλά παίρνω την τεφροδόχη. Η Ευτυχία ήταν φίλη μου, κι αισθάνομαι καλύτερα να κρατάω εγώ τα απομεινάρια της παρά αυτός. «Είμαι μόνο προσωρινά μαζί σας, μέχρι να έχουμε τελειώσει με τον Εύανδρο.»

«Η Μεγάλη Κυρά σε έφερε,» μου λέει ο Αλέξανδρος.

«Αυτή τη φορά, ίσως να έχεις δίκιο...»

Και μετά, αρχίζουμε να συζητάμε για το τι θα κάνουμε στο άμεσο μέλλον, πώς θα κινηθούμε. Ο Αρσένιος τούς λέει – με δική μου παρότρυνση – για την ονειρική κουβέντα του με την Αρτεμία, και βλέπω τα μάτια τους να αγριεύουν. Κάποιοι προτείνουν να πάμε στον καταυλισμό της Ορδής για να πάρουμε από εκεί την Τρίτη Οχιά της Κυρτόπολης. Το συζητάμε κι αυτό.

Ο Κλεάνθης ζητά συγγνώμη που μας διακόπτει αλλά ρωτά τι θα γίνει με τις δοκιμασίες που χρειάζεται να περάσει. (Η Διονυσία παρατηρώ ότι του ρίχνει ένα βλέμμα που μαρτυρά ότι δεν εγκρίνει καθόλου που θυμίζει στα Τέκνα κάτι τέτοιο.)

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός τού λέει: «Για την ώρα, οι δοκιμασίες σας πρέπει να περιμένουν. Αλλά να θεωρείτε πως είστε ήδη αδελφόφεις μας.»

Η Διονυσία στρέφει τη ματιά της σ'εμένα. Δεν μιλά, όμως καταλαβαίνω τι θα ήθελε να πει· τα χείλη της είναι σμιγμένα, η όψη της σφιγμένη.

Τη ρωτάω: «Σκοπεύεις ακόμα να περάσεις από τις δοκιμασίες μαζί με τον Κλεάνθη;»

«Δε σκόπευα ποτέ να περάσω από τις δοκιμασίες, Γεώργιε,» μου απαντά. «Το ξέρεις αυτό.»

Νεύω. «Το ξέρω.» Απλά ήθελα οι άλλοι να την ακούσουν να το εκφράζει φωναχτά.

«Δε μπορείς να κάνεις πίσω τώρα,» της λέει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός, αυστηρά. «Είσαι πλέον—»

«Δεν έχει καμιά σχέση μ'εσάς,» τον διακόπτω. «Τυχαία ήρθε. Για άλλο λόγο.»

«Είναι, όμως, εδώ!»

«Πριν, ήταν αναγκαίο να γίνει Τέκνο επειδή είχε βρεθεί στο άντρο σας. Τώρα, το άντρο σας δεν είναι κρυφό πια· η Ορδή των Όφεων εισέβαλε. Δε μπορείτε να επιστρέψετε εκεί. Και η Διονυσία δεν γνωρίζει κανένα μυστικό το οποίο να την υποχρεώνει να μπει στον Κύκλο σας.»

Δεν διαφωνούν... εκτός από τον Αλέξανδρο τον Γηραιό: «Εκείνο που ξεκίνησε δεν μπορεί να σταματήσει—»

«Μπορεί,» του λέει. «Και θα σταματήσει. Τώρα.» Μετά βίας συγκρατώ την οργή μου.

«Οφιομαχητή—»

«Είμαι ο αρχηγός σας, δεν είμαι;»

«Είσαι. Κανείς δεν το αμφισβητεί—»

«Αυτή είναι η απόφασή μου, λοιπόν. Η Διονυσία δεν χρειάζεται να περάσει από τις δοκιμασίες εκτός αν η ίδια θέλει – και δεν θέλει.

»Νομίζει κανείς ότι η Διονυσία ξέρει κάποιο μυστικό που θα την καθιστούσε επικίνδυνη για τον Κύκλο σας;»

Σιωπούν. Γιατί η αλήθεια είναι πως τώρα η Διονυσία δεν ξέρει κάποιο μυστικό τους που να την καθιστά επικίνδυνη.

«Τελείωσε, τότε,» λέω. «Δε χρειάζεται να περάσει από τις δοκιμασίες. Όταν φύγω, θα φύγει κι εκείνη μαζί μου.

»Τώρα, έχουμε άλλα, πιο σημαντικά και πιο επείγοντα προβλήματα να συζητήσουμε.»

Και η κουβέντα μας για το άμεσο μέλλον της Ιχθυδάτιας και το τέλος του Οφιοβασιλέα της συνεχίζεται μέσα στο σπήλαιο. Αλλά όχι για πολύ. Σύντομα έχουμε πάρει τις αποφάσεις μας. Ήρθε η ώρα η Έχιδνα να εξαπολύσει την Οργή της.

Εμάς.

-13

Το Ξυλοκέρατο αναστατώθηκε από την άφιξη του Μαύρου Ξένου μες στη νύχτα. Τραβούσε το ελικόπτερο δίπλα του, κι έμοιαζε τραυματισμένος. Η Μάρθα, η Αγροφύλακας, βάδιζε κοντά του, βαστώντας ένα ραβδί που φαινόταν να της χρειάζεται, αν και η ίδια δεν έδειχνε τραυματισμένη.

Ο Πρίγκιπας των Αγρών βγήκε απ'τη σκηνή του και συνάντησε τον Οφιομαχητή στην κεντρική πλατεία του Ξυλοκέρατου, ενώ εκείνος είχε ήδη αφήσει το ελικόπτερο στις παρυφές του χωριού λέγοντας σε δυο Αγροφύλακες εκεί να το φυλάνε – «έχει πάθει κάποια βλάβη· θα το κοιτάξω το πρωί.»

«Τι συνέβη, Γεώργιε;» ρώτησε ο Αργύριος πλησιάζοντάς τον μαζί με τη Χρυσάνθη. «Σου επιτέθηκαν;»

«Ναι, αλλά όχι αυτοί που ίσως να νομίζετε, Υψηλότητα.»

«Ποιοι;»

«Αιρετικοί του Ονειρόφρεως.»

«Τι; Πόσοι ήταν;»

«Δυο οχιές σαν εφιάλτες, και μια ομίχλη σαν παραίσθηση.»

Ο Ιωάννης, ο γιατρός του χωριού και ιερέας του Αστερίωνα, είχε επίσης μόλις πλησιάσει, ειδοποιημένος από τους άλλους που είχαν δει τον Μαύρο Ξένο να έρχεται. Και του είπε τώρα ότι έπρεπε να περιποιηθεί τα τραύματά του.

«Δεν είναι τίποτα το σοβαρό,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Θέλω πρώτα να μιλήσω στους ιερωμένους της Έχιδνας. Κοίταξε τη Μάρθα, όμως. Τη χτύπησαν στο κεφάλι, κι ακόμα ζαλίζεται.»

Στον Αργύριο είπε: «Θα μιλήσουμε σε λίγο, Υψηλότητα. Βρήκαμε το άντρο των Γενναίων, νομίζω.»

«Τι; Μα, τώρα δεν έλεγες ότι...;»

«Οι αιρετικοί μάς επιτέθηκαν μετά. Αφού μας είχαν καταρρίψει οι Γενναίοι.»

«Σας κατέρριψαν;»

«Θα σου πει η Μάρθα. Εγώ πάω τώρα να μιλήσω στους ιερωμένους. Έχω την αίσθηση ότι επείγει.»

«Έπρεπε να μας είχες καλέσει με τον πομπό σου! Πόσο μακριά ήσουν, μα την Έχιδνα;»

«Όχι και πολύ μακριά, όταν μου επιτέθηκαν οι αιρετικοί. Αλλά δεν προλάβαινα να σας καλέσω τότε· και ούτε εσείς θα προλαβαίνατε να έρθετε να με βοηθήσετε ακόμα κι αν προλάβαινα.»

Κι απομακρύνθηκε από τη σκηνή του Πρίγκιπα των Αγρών που ήταν στημένη ανάμεσα στις τέσσερις γέρικες ξυλοκερατιές. Βάδισε προς το οίκημα που οι Ξυλοκεραταίοι είχαν παραχωρήσει στους δύο ιερείς της Έχιδνας και τους τρεις ναοφύλακες. Επάνω στην πόρτα του είχαν ζωγραφίσει – οι Ξυλοκεραταίοι, όχι οι ιερωμένοι – ένα ιερό σύμβολο της Έχιδνας: τον Αειδόχο Όφι.

Ο Γεώργιος χτύπησε με τη γροθιά του, αλλά όχι και με όλη του τη δύναμη – δεν ήθελε να σπάσει το ξύλο.

Η ναοφύλακας άνοιξε αμέσως – μια γυναίκα ψηλή, εύσωμη, γαλανόδερμη, πρασινομάλλα και κοντοκουρεμένη. «Οφιομαχητή...»

«Οι ιερωμένοι κοιμούνται;»

«Ίσως. Πριν από λίγο ξάπλωσαν.»

«Ειδοποίησέ τους.»

Δεν έφερε αντίρρηση.

Οι άλλοι δύο ναοφύλακες ήταν επίσης εδώ, φυσικά, όπως είδε ο Οφιομαχητής μπαίνοντας στο μικρό γουστόζικο σαλονάκι του σπιτιού. Κάθονταν κι έπαιζαν Δάγκωμα της Έχιδνας. Τον χαιρέτησαν με νεύματα και συνέχισαν να παίζουν, απασχολημένοι με τα τραπουλόχαρτά τους. Η ναοφύλακας είχε πάει να ειδοποιήσει τους ιερωμένους, και σύντομα επέστρεψε μαζί τους. Δεν πρέπει να κοιμόνταν και πολύ βαθιά, υπέθεσε ο Γεώργιος, αν όντως κοιμόνταν.

«Οφιομαχητή...» είπε ο Ευτύχιος. «Χτυπήθηκες.»

«Συνάντησα την Αίρεση του Ονειρόφεως,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

Τα μάτια των δύο ιερωμένων διαστάλθηκαν. Η όψη της ναοφύλακα έμεινε ουδέτερη. Οι άλλοι ναοφύλακες σταμάτησαν το παιχνίδι τους· στράφηκαν να τον κοιτάξουν.

«Αυτοί σε χτύπησαν;» ρώτησε η Ασημίνα.

«Ναι»· και τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί. «Δεν ξέρω ποιες ήταν οι δυο γυναίκες με τα δρεπάνια, αλλά δε μου θύμιζαν άλλες ιέρειες που έχει τύχει να συναντήσω στην Υπερυδάτια. Δε μου θύμιζαν ιέρειες γενικά· μου θύμιζαν δολοφόνους. Και συνεχώς δρούσαν σαν όλα να ήταν... θέατρο, σκηνοθετημένα, μη-πραγματικά.»

Ο Ευτύχιος και η Ασημίνα αλληλοκοιτάχτηκαν, και στα βλέμματά τους ο Γεώργιος μπορούσε να διαβάσει μονάχα ανησυχία. Ύστερα, η ιέρεια τού είπε: «Γνωρίζουμε ότι οι αιρετικοί του Ονειρόφεως πολλές φορές βρίσκονται σε μια κατάσταση αυτούπνωσης, γι'αυτό πρέπει να σου έδιναν την εντύπωση ότι δρούσαν σαν όλα να ήταν θέατρο.»

«Ούτε κοιμισμένες φαίνονταν, πάντως. Ήταν πολύ επικίνδυνες. Αν όλοι τους είναι έτσι, είναι πραγματικά από τις πιο επικίνδυνες ομάδες που έχω συναντήσει στην Υπερυδάτια. Μόνο τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου φαντάζομαι ότι ίσως να είναι σαν αυτούς. Φαντάζομαι, γιατί δεν τα έχω γνωρίσει από κοντά· μονάχα φήμες είχα ακούσει όσο ήμουν στην Ιχθυδάτια. Αλλά είναι γνωστό πως τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι δολοφόνοι. Εσείς δεν μου είχατε πει ότι η Αίρεση του Ονειρόφεως είναι δολοφόνοι.»

«Μα, απ'ό,τι ξέρουμε, δεν είναι,» αποκρίθηκε ο Ευτύχιος.

«Έχουμε, βέβαια, να τους συναντήσουμε εδώ και πολλά χρόνια,» πρόσθεσε η Ασημίνα. «Από τότε που η μητέρα μου τους αφόρισε.»

«Η μητέρα σου; Νόμιζα ότι ο Πρωθιερέας...»

«Είμαι αδελφή του Βικέντιου,» εξήγησε η Ασημίνα.

Ο Γεώργιος κατάλαβε. «Ούτε αυτό μού το είχατε πει.»

«Δεν προέκυψε, απλώς...» Ανασήκωσε τους ώμους· και συνέχισε: «Από τότε που η μητέρα μας τους αφόρισε δεν είχαμε επαφές με τους αιρετικούς. Δεν ξέρουμε και πολλά για το πώς ακριβώς δρουν πλέον. Αλλά... δολοφόνοι;»

«Αυτό ήταν απροσδόκητο,» είπε ο Ευτύχιος.

Και η Ασημίνα κατένευσε. «Ναι. Απροσδόκητο.»

«Δε μπορεί, όμως, όλοι τους να είναι έτσι,» συμπλήρωσε ο Ευτύχιος. «Ίσως μόνο αυτές οι δύο. Και είπες ότι τη μία τη σκότωσες...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, «εκτός αν έζησε αφού το Φιλί της Έχιδνας την κάρφωσε πέρα για πέρα, απ'την κοιλιά ως την πλάτη. Το πτώμα της, μετά, εξαφανίστηκε, όπως σας είπα· δεν ξέρω ποιος το

πήρε αλλά το θεωρώ απίθανο να ήταν η άλλη δολοφόνος. Πρέπει να βρισκόταν και κάποιος τρίτος εκεί κοντά, όμως δεν τον είδα ούτε στιγμή. Είδα μόνο το Ερπετό της Καταχνιάς και τον Ισίδωρο τον Γκρίζο, αλλά κι αυτοί σάς είπα ότι εξαφανίστηκαν αμέσως μόλις έκανα να κινηθώ εναντίον τους, σαν να ήταν οφθαλμαπάτες. Έχω την αίσθηση ότι δεν ήταν πραγματικά εκεί, ότι είδα απλά την εικόνα τους.»

«Με τις δυνάμεις του ονειρόφρεως μπορούν να το κάνουν αυτό,» τον διαβεβαίωσε η Ασημίνα. «Μπορούν να σε ονειρεύονται ενώ είσαι ξύπνιος, και να τους βλέπεις. Αλλά, ναι, δεν είναι ‘πραγματικά’ εκεί.»

Ο Γεώργιος γέμισε μια κούπα με νερό από την πήλινη καράφα στο τραπέζι, και ήπие τη μισή. Μετά είπε: «Εκείνο που με παραξενεύει ξέρετε τι είναι; Το γεγονός ότι έκαναν τέτοια επίθεση εναντίον μου. Αυτό δεν ήταν κάποιο ύπουλο κόλπο, όπως τα όνειρα που έστελναν στον Στρατηγό. Τώρα έβαλαν τη ζωή τους σε κίνδυνο για να με σκοτώσουν. Γιατί; Απλά και μόνο επειδή απέτυχε το σχέδιό τους να με βάλουν να ξεπαστρέψω τον Άρχοντα των Ερειπίων στα Χαλάσματα των Όφρων; Το θεωρώ... παρατραβηγμένο.» Ήπие και το υπόλοιπο νερό. Μα την Έχιδνα, διψούσε! Γέμισε ξανά την κούπα από την πήλινη καράφα.

«Πού θες να καταλήξεις;» ρώτησε η Ασημίνα, συνοφρυωμένη.

«Ότι μοιάζει να έχουν και κάποιον άλλο, καλύτερο λόγο που θέλουν να με βγάλουν απ’τη μέση.»

«Τι λόγος θα μπορούσε να ήταν αυτός;» είπε ο Ευτύχιος.

«Εδώ πέρα; Στους Αγρούς; Μόνο έναν μπορώ να σκεφτώ: Δεν τους αρέσει που βοηθάω τον Πρίγκιπα.» Ήπие νερό.

«Μα... γιατί;»

«Δεν ξέρω. Εσείς ίσως να ξέρετε.»

«Δεν έχουμε ιδέα.»

«Καμία ιδέα,» επιβεβαίωσε η Ασημίνα, κουνώντας το κεφάλι.

«Θα μπορούσε ο Ισίδωρος ο Γκρίζος να είναι φίλος του Βασιλιά;» ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Φαίνεται να είναι κοντά στην ηλικία του Γεννάδιου του Δεύτερου.»

«Αποκλείεται!» έκανε η Ασημίνα, μοιάζοντας σοκαρισμένη και μόνο στη σκέψη.

Τα μάτια του Ευτύχιου στένεψαν. «Αν η Αίρεση έχει φτάσει να είναι τόσο... τόσο... Όχι, Οφιομαχητή, δεν μπορεί. Δεν μπορεί. Θα το είχαμε

μάθει. Κάπως. Κάτι θα είχαμε ακούσει. Ο Ναός έχει πολλούς πληροφοριοδότες, και στην Ηχώπολη και στους Αγρούς· πιστούς ανθρώπους της Μεγάλης Κυράς, οφιοφοβούμενους.»

«Αν όχι ο Γεννάδιος ο Δεύτερος,» είπε ο Γεώργιος, «τότε ίσως ο Πρίγκιπας Κοσμάς...»

«Κι αυτό... κι αυτό μοιάζει εξωφρενικό, Οφιομαχητή.»

«Ο Πρίγκιπας Αργύριος, πάντως, έχει πολύ κακή γνώμη για τις... δραστηριότητες του αδελφού του.»

«Ναι αλλά και πάλι.... Αν ο Πρίγκιπας Κοσμάς ήταν αιρετικός, κάποιος θα μας το είχε αναφέρει.»

«Κατά πάσα πιθανότητα,» επιβεβαίωσε η Ασημίνα.

«Η Ιωάννα των Αγρών;» είπε ο Γεώργιος.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Ευτύχιος.

«Η Ιωάννα των Αγρών είναι το τελευταίο πρόσωπο που μπορώ να σκεφτώ το οποίο θα ήθελε να με βγάλει από τη μέση. Ίσως οι αιρετικοί να είναι δικοί της σύμμαχοι.»

Η Ασημίνα κι ο Ευτύχιος αλληλοκοιτάχτηκαν – πράγμα που τελευταία έκαναν αρκετά συχνά, είχε παρατηρήσει ο Οφιομαχητής, σαν ο ένας να ήθελε να δει την αντίδραση του άλλου, να διακρίνει την έκφρασή του πίσω από τη μάσκα της ιεροσύνης, προτού μιλήσει. Ύστερα, ο ιερέας είπε στον Γεώργιο: «Δεν έχει φτάσει στ'αφτιά μας κάτι τέτοιο.»

«Έχετε πληροφοριοδότες κι ανάμεσα στους Γενναίους της Ιωάννας;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι,» παραδέχτηκε ο Ευτύχιος.

«Αν λοιπόν ο Ισίδωρος ο Γκρίζος έκανε επισκέψεις στην Ιωάννα των Αγρών, πώς θα το μαθαίνατε;»

Ήταν σιωπηλοί για μερικές στιγμές, προτού η Ασημίνα πει: «Μοιάζει, όμως... απίθανο κι αυτό.»

«Κάτι, πάντως, έχουν να κερδίσουν αν βγω από τη μέση,» είπε ο Γεώργιος. «Αλλιώς δεν νομίζω ότι θα έκαναν τέτοια επίθεση εναντίον μου. Εκτός αν είναι τελείως παράφρονες. Αλλά, για να έχουν επιβιώσει τόσο καιρό ως αίρεση σε τούτους τους τόπους, δεν μπορεί να είναι και τελείως φουσημένοι.»

»Θα ξαναμιλήσουμε, Ιερότατοι. Τώρα πρέπει να πάω στον Πρίγκιπα.»

«Η Μεγάλη Κυρά είναι μαζί σου, Οφιομαχητή,» είπε ο Ευτύχιος, και ο Γεώργιος έφυγε από το σπίτι που τους είχαν παραχωρήσει οι Ξυλοκεραταίοι.

Επέστρεψε στην κεντρική πλατεία του χωριού και μπροστά στη σκηνή του Πρίγκιπα των Αγρών, όπου, εκτός από εκείνον και τη Χρυσάνθη, στέκονταν τώρα ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος και ο Πρωτοφύλακας Φοίβος Ασλάβης. Συζητούσαν αναμεταξύ τους αλλά, βλέποντας τον Οφιομαχητή να έρχεται, σταμάτησαν.

«Ήταν όντως η Αίρεση του Ονειρόφρεως;» τον ρώτησε ο Ασλάβης.

«Βρήκες τ'άντρο των Γενναίων;» τον ρώτησε ο Φεκίζιος.

«Ναι,» απάντησε ο Γεώργιος, «και στα δύο.»

«Πού είναι τ'άντρο τους;» ζήτησε να μάθει ο Αρχιφύλακας, ανυπόμονα.

«Στα βουνά, αν ήταν ο καταυλισμός που είδα, κοντά στις πηγές του ποταμού Νόρκου.» Και τους διηγήθηκε την περιπέτειά του με το ελικόπτερο, καθώς και τη συνάντησή του, μετά, με τους αιρετικούς του Ονειρόφρεως. Τους είπε, επίσης, ό,τι είχε μόλις πει στους ιερωμένους: πως νόμιζε ότι οι αιρετικοί πρέπει να είχαν κάποιο πιο σοβαρό λόγο για να θέλουν να τον βγάλουν από τη μέση. Πρέπει να ήταν σύμμαχοι κάποιου εχθρού τους. Κι αν αυτός ο εχθρός δεν ήταν ο Βασιληάς ή ο Πρίγκιπας Κοσμάς, τότε ήταν η Ιωάννα των Αγρών. «Εκτός αν εσείς μπορείτε να κάνετε καμιά άλλη υπόθεση...»

Ήταν σκεπτικοί για μερικές στιγμές, μα τελικά κανείς δεν μπορούσε να κάνει άλλη υπόθεση, και ο Ασλάβης είπε: «Δεν είναι δυνατόν ο Βασιληάς ή ο Πρίγκιπας Κοσμάς νάχουν τέτοιους... δαίμονες για συμμάχους.»

Πριν από μερικές μέρες έλεγε εμένα «δαίμονα», σκέφτηκε ο Γεώργιος. «Το ίδιο πιστεύουν και οι ιερωμένοι της Έχιδνας.»

«Έχουν δίκιο. Δεν μπορεί ο Βασιληάς ή τα μέλη της οικογένειάς του να σχετίζονται μ'αυτούς.»

«Δεν είχες δει ποτέ τίποτα... παράξενο στο Μεγάλο Παλάτι της Ηχώπολης, Στρατηγέ; Τίποτα που να σε βάλει σε υποψίες για σκιώδεις συναναστροφές;»

Ο Ασλάβης συνοφρυώθηκε. Το σκέφτηκε. Προσπάθησε να θυμηθεί. Γιατί είχε αληθινά ανησυχήσει απ'όσα έλεγε ο Μαύρος Ξένος – αυτός ο

Οφιομαχητής, όπως τον αποκαλούσαν οι ιερείς της Έχιδνας. Αν η βασιλική οικογένεια ήταν μπλεγμένη με την Αίρεση του Ονειρόφρεως, τότε τα πράγματα ήταν πολύ άσχημα – για όλους. Και για την Ηχώπολη και για τους Αγρούς. Ο Φοίβος δεν ήθελε να το πιστέψει αυτό. Ωστόσο, προσπάθησε να θυμηθεί, αν μη τι άλλο απλά και μόνο για να πείσει τον εαυτό του ότι καλά έκανε και δεν ήθελε να το πιστέψει.

Και, ναι, κατέληξε, καλά έκανε. «Όχι,» αποκρίθηκε τελικά στον Οφιομαχητή, «δεν είχα δει ποτέ τίποτα που να μου γεννήσει υποψίες για οποιοσδήποτε... σκιώδεις συναναστροφές.»

«Αν δεν είναι αυτοί σύμμαχοι της Αίρεσης, τότε πρέπει να είναι η Ιωάννα των Αγρών,» είπε ο Γεώργιος.

«Τι σημασία έχει τώρα;» είπε ο Ιωάννης Φεκίζιος. «Αφού ξέρουμε πού είναι τ'άντρο των Γενναίων, μπορούμε να τις χτυπήσουμε εκεί άμα βιαστούμε, προτού φύγουνε πάλι.»

«Ίσως ήδη να έχουν αρχίσει να φεύγουν, Αρχιφύλακα.»

«Γιατί;»

«Γιατί με είδαν, φυσικά. Είδαν το ελικόπτερο. Και ποιος άλλος έχει ελικόπτερο σε τούτους τους τόπους; Μόνο εμείς. Έχεις προσέξει κανέναν άλλο να πετά πάνω απ'τους Αγρούς;»

«Δηλαδή, λέγεις να μην τους επιτεθούμε τώρα που μπορούμε;»

«Λέω ότι πιθανώς να μην τους βρούμε εκεί όταν φτάσουμε.»

Ο Πρίγκιπας Αργύριος ένευσε. «Πράγματι, έχεις δίκιο, Γεώργιε. Ωστόσο, πρέπει να κινηθούμε. Γι'αυτό δεν ψάχναμε τη θέση του άντρου τους;»

Ο Οφιομαχητής δεν διαφώνησε.

Και το φουσάτο του Πρίγκιπα των Αγρών ετοιμάστηκε μες στη νύχτα και εκστράτευσε με το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου. Η Μάρθα, η Αγροφύλακας, δεν πήγε μαζί τους· ο Ιωάννης, ο γιατρός του Ξυλοκέρατου και ιερέας του Αστερίωνα, της το είχε απαγορεύσει. Εκείνο το χτύπημα στο κεφάλι της είχε προκαλέσει διάσειση. Δεν ήταν τίποτα το σημαντικό, τη διαβεβαίωσε, αλλά έπρεπε να ξεκουραστεί μερικές ημέρες.

Η Μάρθα είπε στον Γεώργιο πόσο δυσχεραστημένη ήταν που δεν θα μπορούσε να τους ακολουθήσει, που δεν θα μπορούσε να πετάξει από πάνω τους με το ορνιθόπτερο. Εκείνος της αποκρίθηκε να μην το σκέφτεται αυτό, να ξεκουραστεί και της έδωσε κι ένα φάρμακο δικής του

παρασκευής. «Μια φορά την ημέρα μόνο, όμως,» τόνισε. «Όχι περισσότερο. Αν πεις περισσότερο, θα συναντήσεις τον Αβυσσαίο, με καταλαβαίνεις;»

Ο ίδιος, φυσικά, συνόδεψε το φουσάτο του Πρίγκιπα, αφήνοντας το ελικόπτερο στο Ξυλοκέρατο και λέγοντας κανείς να μην το πειράξει, θα το κοίταζε όταν επέστρεφε (γιατί κανείς δεν ήξερε από αεροσκάφη, κι αν προσπαθούσαν να μπλεχτούν ο Γεώργιος ήταν σίγουρος ότι ζημιές θα έκαναν μάλλον παρά καλό).

Ο Πρίγκιπας Αργύριος πήγε επίσης μαζί με το φουσάτο, καθώς και η Χρυσάνθη, ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος, και ο Στρατηγός Φοίβος Ασλάβης. Διέσχιζαν τους Άνω Ανατολικούς Αγρούς, τώρα, προς τα βορειοδυτικά, ακολουθώντας την αντίθετη πορεία απ' αυτήν που είχαν ακολουθήσει ο Οφιομαχητής και η Μάρθα κατευθυνόμενοι στο Ξυλοκέρατο ενώ ο πρώτος τραβούσε το ελικόπτερο. Αλλά το φουσάτο δεν ταξίδευε τόσο ευθύγραμμα όσο οι δυο τους, γιατί ο Αρχιφύλακας ήθελε να συγκεντρώσει κι άλλους μαχητές από διάφορα χωριά και οικισμούς – οπλισμένους χωρικούς πρόθυμους να πολεμήσουν. Ο Πρίγκιπας των Αγρών δεν έπαιρνε κανέναν με τη βία· Μόνο όσοι είναι πρόθυμοι να αγωνιστούν θα αγωνιστούν πλάι μου, είχε πει δημοσίως. Και οι περισσότεροι που μπορούσαν να αγωνιστούν ήταν όντως πρόθυμοι, καθώς και κάμποσοι που δεν μπορούσαν – όπως γέροι, μικρά παιδιά, άνθρωποι με αναπηρίες – αλλά αυτούς ο Πρίγκιπας είχε προστάξει τον Αρχιφύλακα να μην τους δέχεται. Δε θαβάλω σε κίνδυνο ανθρώπους που είναι πολύ μικροί, πολύ μεγάλοι, ή ανήμποροι, είχε δηλώσει. Όλοι οι άλλοι είναι ευπρόσδεκτοι. Η Έχιδνα και ο Αστερίωνας είναι στο πλευρό μας!

Το φουσάτο του Πρίγκιπα των Αγρών πλήθαινε καθώς κατευθυνόταν προς τα βορειοδυτικά, προς τα ψηλά βουνά, τα Κάτω Ρινέα. Φτάνοντας στους πρόποδες τους, ήταν αρκετά μεγάλο. Ο Στρατηγός Φοίβος Ασλάβης αναρωτιόταν, όμως, αν αυτό θα επαρκούσε για να κατατροπώσουν τους Γενναίους. Πόσοι ακριβώς ήταν οι Γενναίοι, αριθμητικά; Κανείς δεν ήταν απόλυτα σίγουρος· οι αναφορές που έφταναν στ'αφτιά του πάντοτε διέφεραν. Και ορισμένες φορές οι διαφορές ήταν τραγικές: κάποιοι τούς έκαναν, με τον νου τους, ολόκληρη ορδή, χιλιάδες και χιλιάδες· κάποιοι άλλοι θάρρουναν ότι δεν μπορεί να ήταν

πάνω από μερικές εκατοντάδες, αλλά απλώνονταν στους Αγρούς κι έτσι έμοιαζαν περισσότεροι. Ο Φοίβος δεν αισθανόταν βέβαιος για τίποτα, αν και υπέθετε ότι η αλήθεια μάλλον βρισκόταν κάπου ανάμεσα σ'αυτά τα δύο άκρα. Πάντως, οι Γενναίοι δεν θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τον στρατό του Πρίγκιπα Κοσμά εκείνη την ημέρα αν δεν είχαν το πλεονέκτημα της γέφυρας που ένωνε τους Βόρειους Αγρούς με τους Άνω Ανατολικούς Αγρούς. Αλλά ο στρατός του Πρίγκιπα Κοσμά είχε ηττηθεί ύστερα από σύγκρουση με το φουσατό του Πρίγκιπα των Αγρών. Τι σήμαινε αυτό, λοιπόν, για την τωρινή κατάσταση;

Ότι ο Οφιομαχητής ίσως να τους έδινε τη νίκη, συμπέρανε ο Φοίβος Ασλάβης. Ναι, πολλά μοιάζει να εξαρτιόνται απ'αυτόν, τον καταραμένο, σκέφτηκε. Ύστερα απ'όσα τού είχαν πει οι ιερείς της Έχιδνας, δεν έβλεπε τον Γεώργιο ως εχθρό του – δεν μπορούσε να τον δει – αλλά ακόμα δεν του άρεσε και τόσο η παρουσία του στους Αγρούς. Ήταν, όμως, γεγονός πλέον, και δεν άλλαζε. Και ο Ασλάβης ήταν περίεργος για το τι θα γινόταν τελικά. Γι'αυτό κιόλας εξακολουθούσε να βρίσκεται μαζί με τον Πρίγκιπα Αργύριο, αντί να επιστρέψει στην Ηχώπολη, παρότι ήξερε ότι ο Βασιληάς πιθανώς να έβλεπε αυτή του την κίνηση ως προδοσία. Πολύ σημαντικά πράγματα διαδραματίζονταν εδώ, στους Αγρούς, για να φύγει τώρα ο Φοίβος Ασλάβης.

Το φουσατό του Πρίγκιπα άρχισε να διασχίζει τα βουνά, και βρήκε τα μονοπάτια δύσβατα, αν και, φυσικά, μες στο καλοκαίρι δεν ήταν χιονισμένα. Αυτό, όμως, δεν ήταν το βασικό πρόβλημα. Το βασικό πρόβλημα ήταν οι Γενναίοι, που παρουσιάζονταν από τις πλαγιές, τις χαράδρες, και τις σπηλιές, τους χτυπούσαν ξαφνικά και γρήγορα – με τόξα, πυροβόλα, και ογκόλιθους που έστελναν να κατρακυλήσουν προς τη μεριά τους – και μετά εξαφανίζονταν μες στο ορεινό τοπίο που φαινόταν να ξέρουν καλύτερα από εκείνους. Ο Οφιομαχητής παραπάνω από μια φορά σταμάτησε πελώριες κοτρώνες που έρχονταν με ορμή καταπάνω στα οχήματα, τους ανθρώπους, και τα ζώα του στρατεύματος του Πρίγκιπα. Απλά έμπαινε στο διάβα τους και τις άρπαζε με τα χέρια του. Κάπου-κάπου, τις γρονθοκοπούσε κιόλας, σπάζοντάς τις. Οι μαχητές του Πρίγκιπα των Αγρών – χωρικοί και Αγροφύλακες – τον είχαν για ημίθεο, βλέποντάς τον, και φώναζαν: Μαύρος Ξένος! Μαύρος Ξένος! Μαύρος Ξένος!

Ο Γεώργιος, ωστόσο, σκεφτόταν ότι μάλλον δεν ήταν καλή ιδέα που είχαν έρθει εδώ. Οι Γενναίοι είχαν καλύτερη γνώση των περιοχών απ'ό,τι εκείνοι. Το φουσάτο του Πρίγκιπα δυσκολευόταν να προχωρήσει.

Εκτός από τις επιθέσεις που έκαναν, οι άνθρωποι της Ιωάννας έβαζαν και εμπόδια στον δρόμο τους. Έκλειναν τα περάσματα με πέτρες και ξύλα. Οι μαχητές του Πρίγκιπα έπρεπε να τα βγάζουν από τη μέση για να συνεχίσουν, ή να ψάχνουν να βρουν άλλο πέρασμα – πράγμα που σε ορισμένες περιπτώσεις δεν έμοιαζε καν εφικτό. Ο Οφιομαχητής, και πάλι, τους βοηθούσε πολύ με την υπεράνθρωπη δύναμή του· δεν φαινόταν να υπήρχε εμπόδιο που να μη μπορεί να σπάσει ή να παραμερίσει.

Και ο στρατός του Πρίγκιπα των Αγρών προέλαυνε μέσα στα Κάτω Ρινέα, ακολουθώντας τον ποταμό Νόρκο αντίστροφα, πλησιάζοντάς τις πηγές του.

Η απόσταση δεν ήταν, αντικειμενικά, και τόσο μεγάλη. Δεν έκαναν μέρες να φτάσουν εκεί. Έκαναν ώρες. Αλλά, με τις ξαφνικές επιθέσεις των Γενναίων και τα εμπόδια που παρουσιάζονταν στο διάβα τους, οι ώρες τούς φάνηκαν μέρες.

Και το ταξίδι τους αποδείχτηκε άσκοπο. Όπως ο Οφιομαχητής το περίμενε. Οι Γενναίοι δεν ήταν πλέον καταυλισμένοι εκεί όπου τους είχε δει πετώντας με το ελικόπτερο. Είχαν εγκαταλείψει την τοποθεσία. Δεν ήταν πρόθυμοι να σταθούν και να πολεμήσουν ευθέως το φουσάτο του Πρίγκιπα των Αγρών. Συνηθισμένοι αντάρτες, σκέφτηκε ο Γεώργιος, που ακολουθούν τακτικές ανταρτοπόλεμου. Κι αναρωτήθηκε φευγαλέα πώς, από το αινιγματικό παρελθόν του, γνώριζε για τέτοια πράγματα. Η όλη κατάσταση, μάλιστα, με τον Πρίγκιπα των Αγρών, αυτές οι συγκρούσεις ανάμεσα σε πρίγκιπες, είχε την εντύπωση ότι ανασάλευαν κάτι μέσα στη μνήμη του. Αλλά τι; Είχε καμιά σημασία; Οτιδήποτε σχετιζόμενο με το αινιγματικό παρελθόν του είχε σημασία.

«Οι δειλοί έφυγαν!» αναφώνησε ο Πρίγκιπας Αργύριος. «Δεν κοτάνε να τα βάλουν μαζί μας.» Τα απομεινάρια του καταυλισμού των Γενναίων ήταν φανερά στον ορεινό τόπο ανάμεσα στα ψηλά βουνά, κοντά στις πηγές του ποταμού που άφριζαν καθώς ο Νόρκος γεννιόταν μέσα από τις πελώριες πέτρες. Ο Πρίγκιπας των Αγρών στεκόταν

όρθιος μέσα στο όχημά του, έχοντας ανοιχτή την πτυσσόμενη οροφή στην πίσω μεριά του τετράκυκλου. Η Χρυσάνθη ήταν πλάι του, με το τόξο της στο χέρι. Κι οι δύο φορούσαν κράνη και αλυσιδωτούς θώρακες με αλεξίσφαιρη επένδυση.

«Δε μπορεί νάχουν πάει μακριά, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος καβάλα στο δίκυκλό του. «Να ψάξουμε γι'αυτούς;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Βρείτε τους.»

«Θα έρθω μαζί σας,» είπε ο Οφιομαχητής στον Αρχιφύλακα, κι εκείνος ένευσε, μη διαφωνώντας καθόλου με την παρουσία του Γεώργιου.

Οι δυο τους, παίρνοντας και καμιά ντουζίνα Αγροφύλακες, απομακρύνθηκαν από το υπόλοιπο φουσάτο, αρχίζοντας να ερευνούν. Ο Ιωάννης πρότεινε να ανεβούν σε κάνα ύψωμα για να βιγλίσουν αποκεί: σίγουρα η Ιωάννα των Αγρών δεν μπορούσε να κρύψει ολόκληρο το φουσάτο της: εύκολα θα το έβλεπαν.

«Μην είσαι και τόσο βέβαιος,» του είπε ο Γεώργιος. «Αυτές οι περιοχές είναι μπλεγμένες, και οι Γενναίοι τις ξέρουν καλά. Προτιμότερο ν'αφήσουμε το έδαφος να μας καθοδηγήσει.» Και έψαξε για ίχνη, γνωρίζοντας ότι ήταν πολύ πιο δύσκολο να κρύψεις τα ίχνη ενός ολόκληρου φουσατού παρά το φουσάτο το ίδιο. (Κι άλλες γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν του...)

Δεν άργησε να συμπεράνει ότι οι Γενναίοι είχαν κατευθυνθεί δυτικά· και κατευθύνθηκε κι εκείνος προς τα εκεί, μαζί με τον Ιωάννη Φεκίζιο και τους Αγροφύλακες, όλοι τους καβάλα σε δίκυκλα. Και από μια πλαγιά είδαν, τελικά, το φουσάτο της Ιωάννας των Αγρών να προελαύνει πηγαίνοντας δυτικά, έχοντας ίσως σκοπό να βγει από τα βουνά, να φτάσει στους Βόρειους Αγρούς.

Αλλά δεν είδαν μόνο αυτοί τους Γενναίους. Κι οι Γενναίοι είδαν αυτούς: και τους επιτέθηκαν. Μια μεγάλη ομάδα έφυγε από το υπόλοιπο στράτευμα και τους όρμησε, καβάλα σε άλογα, ρίχνοντάς τους με τόξα καθώς πλησίαζαν· ενώ μια άλλη ομάδα Γενναίων – ανιχνευτές, μάλλον, και όχι έφιπποι (ίσως για να μπορούν να σκαρφαλώνουν, υπέθεσε ο Γεώργιος) – ερχόταν από την αντίθετη μεριά. Προσπαθούσαν να τους περικυκλώσουν.

Οι Αγροφύλακες και ο Οφιομαχητής (με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει επίμονα εντός του) υποχώρησαν, μη θεωρώντας το

σκόπιμο να μείνουν για να πολεμήσουν. Ωστόσο, αναγκάστηκαν να εμπλακούν με τους εχθρούς για λίγο· γιατί οι Γενναίοι τούς καταδίωξαν επιδιώκοντας να τους αφανίσουν. Μάλλον δεν ήθελαν να τους αφήσουν να επιστρέψουν στο στράτευμα του Πρίγκιπα και να αναφέρουν τη θέση τους και την κατεύθυνσή τους. Σ' αυτό απέτυχαν παταγωδώς· ο Οφιομαχητής και οι Αγροφύλακες λιάνισαν όσους τούς ακολούθησαν, και γύρισαν στο φουσάτο των Αγρών έχοντας μόνο μερικούς τραυματίες ανάμεσά τους και ούτε έναν νεκρό. Ο Γεώργιος, ασφαλώς, ήταν που είχε γλιτώσει τα τομάρια τους, κι όλοι το καταλάβαιναν· αν δεν είχαν τον Μαύρο Ξένο μαζί τους θα ήταν φιλοξενούμενοι του Αβυσσαίου τώρα.

«Θα τους κυνηγήσουμε!» είπε ο Πρίγκιπας Αργύριος, μόλις άκουσε την αναφορά τους. «Αμέσως!»

«Δεν πρόκειται να τους προλάβουμε,» του είπε ο Γεώργιος. «Γνωρίζουν καλύτερα τους τόπους· και μόλις μας δουν να τους ακολουθούμε θ' αρχίσουν να βάζουν εμπόδια στο δρόμο μας. Ίσως ήδη νάχουν αρχίσει να το κάνουν αυτό, αφού κατάλαβαν ότι τους κατασκοπεύαμε.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να μην τους ακολουθήσουμε;» απόρησε ο Αργύριος.

«Αντιθέτως· να τους ακολουθήσουμε, αλλά να μην περιμένουμε ότι θα τους προφτάσουμε.»

«Μα αν ο σκοπός μας δεν είναι να τους προφτάσουμε...;»

«Κατευθύνονται προς τους Βόρειους Αγρούς, κατά πάσα πιθανότητα, Υψηλότετε· δεν μπορεί να πηγαίνουν αλλού. Δεν θέλετε να είμαστε κι εμείς εκεί; Θέλετε να επιστρέψουμε στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς;»

Ο Αργύριος καταλάβαινε τι εννοούσε ο Οφιομαχητής.

Και ο Φοίβος Ασλάβης επίσης, καθώς ήταν καθισμένος στη σέλα ενός αλόγου πλάι στο όχημα του Πρίγκιπα. «Ο Γεώργιος μιλά σωστά, Πρίγκιπά μου,» είπε. «Δεν ξέρουμε τι μπορεί νάχουν στο νου τους να κάνουν στους Βόρειους Αγρούς τώρα που αισθάνονται κυνηγημένοι. Επιπλέον, εδώ το τοπίο τούς ευνοούσε· στους Βόρειους Αγρούς δεν θα τους ευνοεί το ίδιο. Αν φτάσουμε κοντά τους, θ' ανακαλύψουμε ποιο φουσάτο είναι τελικά ισχυρότερο: το δικό μας ή της Ιωάννας.» Και προς

τον Οφιομαχητή: «Πόσους τους υπολόγισες; Είναι περισσότεροι από μας, για λιγότεροι;»

Ο Γεώργιος αποκρίθηκε: «Δε μου φάνηκαν για περισσότεροι, σίγουρα.»

«Ούτε εμένα,» συμφώνησε ο Ιωάννης Φεκίζιος. «Αν και ήταν πολλοί, Στρατηγέ.»

«Όσοι κι αν είναι,» είπε ο Αργύριος, «δεν μπορούμε ν'αφήσουμε τους Βόρειους Αγρούς στο έλεός τους. Έχετε δίκιο: πρέπει κι εμείς να κατευθυνθούμε δυτικά, χωρίς καθυστέρηση.»

Και το φουσάτο του Πρίγκιπα των Αγρών κινήθηκε ξανά.

14

Φεύγουμε από τη σπηλιά επάνω στο ύψωμα ενώ είναι πρωί ακόμα· οι ήλιοι δεν έχουν μεσουρανήσει. Μαζί μου (εκτός από τον Βικέντιο) είναι η Λουκία (και ο γάτος της, φυσικά), η Διονυσία (που δεν ήθελα να την αφήσω μαζί με τα Τέκνα, και ούτε η ίδια νομίζω πως το ήθελε, είτε ο αδελφός της είναι εκεί είτε όχι), ο Ανδρέας'λι (για λόγους ασφαλείας· ίσως οι μάγοι της Ορδής να εξακολουθούν να προσπαθούν να μ'εντοπίσουν, και τα ξόρκια του μπορούν να με καλύψουν), και ο Λεωνίδας – επειδή επέμενε: και αυτός και οι άλλοι. Μου έλεγαν, μάλιστα, ότι περισσότεροι έπρεπε να με συνοδέψουν. Και η Ερασμία ήθελε να έρθει· αλλά της θύμισα ότι τώρα είναι δεύτερη υπαρχηγός μου, και οφείλει να μείνει με τους αδελφότερους της. Τους είπα ότι δεν χρειαζόμουν πιο πολλούς· θα με επιβάρυναν, δεν θα με εξυπηρετούσαν.

Επίσης, ο Αγησίλαος μάς ακολούθησε. Αλλά όχι για να με συνοδέψει· μάλλον για να συνοδέψουμε εμείς εκείνον. Σκοπεύει να επισκεφτεί τη φυλή του μέσα στο Ψυχροδάσος. Είναι κι αυτό μέρος του σχεδίου που εκπονήσαμε στο εσωτερικό της σπηλιάς για να πολεμήσουμε την Ορδή. Ο Αγησίλαος είπε ότι η φυλή του πιθανώς να μπορεί να μας βοηθήσει, και πρόθυμα μάλιστα. Είναι δίποδοι, και φοβούνται πολύ τους άποδες των Ουραίων Δασότοπων· τους θεωρούν άγριους και διεστραμμένους, με αλλόκοτα πιστεύω και ακατανόητες πεποιθήσεις. Τους βλέπουν ως απειλή – αυτούς και την Αίρεση του Αρχέγονου Όφεως. Και είχαν, εδώ και καιρό, προδεί μέσω των κρυστάλλων τον ερχομό τους – έναν μεγάλο κίνδυνο για ολάκερη την Ιχθυδάτια αλλά και για εκείνους προσωπικά. Όπως επίσης είχαν προδεί – ο ίδιος ο Αγησίλαος είχε προδεί – ότι μια ανθρώπινη γυναίκα, η Ενσάρκωση της Μεγάλης Κυράς, θα τους βοηθούσε να αντισταθούν στην Απειλή. Η Φαρμακερή Βασίλισσα. Και ο Αγησίλαος μάς είπε: «Μόνο μια δύναμη σσαν τον Φιλημένο του Αρχέγονου Όφεωσςςς – σσαν τον νέο Οφιοβασιλέα – θα μπορούσσε να μαςςςς τη σσστερήσσει. Αλλά η Μεγάλη Κυρά

μάζης έδωσσε έναν ακόμα ισσχυρότερο Φιλημένο τηςς για να πολεμήσσουμε την Απειλή!» Και κανένα από τα Τέκνα δεν αμφισβητούσε τα λόγια του.

Αλλά εμένα με προβληματίζουν. Με προβληματίζει το ότι αποδέχονται πως εγώ και ο Εύανδρος προερχόμαστε από την ίδια πηγή, ουσιαστικά, αλλά είμαστε άλλο πράγμα. Πώς είναι δυνατόν, σε τελική ανάλυση, η Έχιδνα να είναι και μαζί μας και με την Αίρεση του Αρχέγονου Όφεως; Παίζει και με τους δυο μας; Μας βάζει να αλληλοσκοτωθούμε, όπως ορισμένοι στα λιμάνια βάζουν σκυλιά να αλληλοσκοτώνονται, στοιχηματίζοντας ποιο θα νικήσει; Όπως ορισμένοι βάζουν φίδια να μονομαχούν για να δουν ποιο θα επικρατήσει και, άρα, ποιος έχει την εύνοια της Φαρμακερής Κυράς; Ή, μήπως, κάποιος έχει παρεξηγήσει τι θέλει η Έχιδνα; Μήπως κάποιος έχει παρερμηνεύσει τη βούλησή της; Κι αν ναι, ποιος είναι αυτός; Εμείς, ή εκείνοι; Τα Τέκνα σίγουρα πιστεύουν ότι εκείνοι έχουν παρερμηνεύσει τη βούληση της Μεγάλης Κυράς. Αλλά είμαι βέβαιος πως και οι αιρετικοί του Αρχέγονου Όφεως το ίδιο πιστεύουν για εμάς – και δεν θεωρούν τους εαυτούς τους «αιρετικούς».

Και η επίσημη Θρησκεία της Έχιδνας; Αυτή που αντιπροσωπεύει η Αθανασία, στον Υψηλό Ναό στις Νότιες Ακτές, ανατολικά της Ιλφόνης; Ακόμα μια παράταξη που νομίζει ότι οι άλλοι είναι παρεκτροπή της ορθής Θρησκείας της Μεγάλης Κυράς.

Ποιος έχει δίκιο;

Έχει κανένας δίκιο, ή όλοι κάνουν λάθος; Και γιατί το δεύτερο μου μοιάζει πιθανότερο;

Αλλά δεν θα έπρεπε να παραξενεύομαι. Είμαι σίγουρος ότι έχω ξαναδεί παρόμοια πράγματα να συμβαίνουν με θρησκείες και σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος· ή, το λιγότερο, έχω ακούσει γι'αυτά. (Σκιώδεις γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου, όπως πάντα...)

Ωστόσο, εξακολουθεί να με προβληματίζει το γεγονός ότι εγώ κι ο Εύανδρος προερχόμαστε από την ίδια πηγή. Η δύναμη που δημιούργησε εμένα δημιούργησε και τον Εύανδρο. Τι ήταν εκείνο που τράβηξε την προσοχή της Έχιδνας επάνω μου; Και τι ήταν εκείνο που τράβηξε την προσοχή της επάνω στον Εύανδρο; Δε νομίζω αυτόν να τον βρήκε να πνίγεται σε κάποια θάλασσα. Διαφορετικές περιστάσεις... Με τι κριτήριο η Έχιδνα επιλέγει; Τι λόγος υφίσταται για την ύπαρξή μας σε

τούτη τη διάσταση; Είναι, μήπως... τυχαίο; Είναι σαν καταιγίδα που χτυπά κάποιον στην τύχη; Σαν φυσικό φαινόμενο;

Δεν είναι καιρός για τέτοιες σκέψεις τώρα. Πολύ πιο άμεσα προβλήματα επείγουν. Έχουμε έναν Οφιοβασιλέα να σκοτώσουμε, μια Ορδή των Όφρων να διαλύσουμε.

Φεύγουμε από τη σπηλιά επάνω στο ύψωμα, αφήνοντας τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου εκεί, και κατευθυνόμαστε νότια. Σύντομα, μπαίνουμε μέσα στη βλάστηση του Ψυχροδάσους και ταξιδεύουμε προς τα νοτιοανατολικά έτσι ώστε να προσπεράσουμε την περιοχή του άντρου των Τέκνων, γιατί υπάρχει περίπτωση οι μαχητές της Ορδής να βρίσκονται ακόμα εκεί. Κάποια από τα Τέκνα πρότειναν να πάμε να πάρουμε το ελικόπτερό τους που είναι προσγειωμένο σ'ένα ξέφωτο κοντά στο άντρο. Αλλά δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό. Το ασφαλέστερο να θεωρήσουμε είναι ότι η Ορδή έχει βρει το συγκεκριμένο ξέφωτο και το αεροσκάφος. Πρέπει να έχουν ερευνήσει όλη την περιοχή γύρω από το άντρο.

Περνάμε, λοιπόν, τώρα μακριά από εκεί, ενώ είμαστε σε εγρήγορση, έτοιμοι για πιθανή επίθεση, αν και δεν έχουμε δει κανένα σημάδι των εχθρών μας μέχρι στιγμής.

Ρωτάω τον Ανδρέα'λι αν μπορεί να εντοπίσει τον Εύανδρο με τη μαγεία του.

«Όχι,» αποκρίνεται, «δεν μπορώ.»

«Δεν τον είδες καλά όταν ήταν μες στο άντρο;»

«Δεν είναι εκεί το πρόβλημα, Οφιομαχητή. Δεν ξέρω το Ξόρκι Ανιχνεύσεως.»

«Αλλά γνωρίζεις πώς να το εμποδίζεις;»

Ανασηκώνει τους ώμους. «Άλλο το ένα, άλλο το άλλο.»

Μάγος είναι· ξέρει τι λέει, υποθέτω.

Ο δαίμονάς του, το Σιγηλό Μουρμουρητό του Πρώτου Ήλιου, είναι συνεχώς γύρω μας και μπροστά μας, ανιχνεύοντας. (Ο Ανδρέας'λι μου το έχει πει, γιατί είναι αόρατος· δεν τον βλέπουμε.) Μέχρι στιγμής, όμως, ούτε αυτός έχει εντοπίσει κανέναν εχθρό. Ή η Ορδή τα παράτησε τόσο γρήγορα ή πήραν τελείως λάθος κατεύθυνση.

Επιπλέον, ίσως να μη μπορούν να μείνουν και πολύ σε τούτες τις περιοχές· ίσως η πολιορκία της Ωλμπέρκνης να τους επείγει. Ή, μάλλον,

όχι «ίσως»· σίγουρα. Οι πολιορκίες είναι, γενικά, επείγουσες καταστάσεις· εκτός αν ο πολιορκητής δεν βιάζεται – αν σκοπεύει να αποκλείσει τους πολιορκούμενους και να τους αφήσει να ψοφήσουν της πείνας, για παράδειγμα. Αλλά δε νομίζω ότι αυτό έχουν στο μυαλό τους οι Ηρμάντιοι ή ο Οφιοβασιλέας. Το ξέρουν ότι ο χρόνος δεν τους ευνοεί.

Και έχουν περισσότερο δίκιο απ'ό,τι νομίζουν. Γιατί ερχόμαστε. Ερχόμαστε γι'αυτούς.

Αφήνουμε πίσω μας το άντρο των Τέκνων και συνεχίζουμε νότια μέσα στο Ψυχροδάσος. Η Λουκία δεν παραπονιέται για την οδοιπορία, παρατηρώ. Αξιοσημείωτο. Ο γάτος της είναι μια φευγαλέα σκιά κοντά της· ακόμα ένα στοιχείο του δάσους.

Ο Ανδρέας'λι και ο Αγησίλαος μάς οδηγούν· γνωρίζουν κι οι δύο καλά ετούτους τους τόπους, ο πρώτος ως Παλαιοδασίτης (αν και δεν νομίζω ότι όλοι οι σημερινοί Παλαιοδασίτες ξέρουν τόσο καλά το Ψυχροδάσος), ο δεύτερος επειδή η φυλή του κατοικεί εδώ: αυτή είναι η πατρίδα του.

Ταξιδεύουμε ολόκληρη την ημέρα μέσα στο Ψυχροδάσος και, μετά το μεσημέρι, η Λουκία αρχίζει τελικά να παραπονιέται. Η Διονυσία νομίζω πως ταλαιπωρείται περισσότερο από αυτήν – καθότι πιο ασυνήθιστη στην οδοιπορία – αλλά δεν μιλά· είναι ευχαριστημένη μάλλον που απομακρυνόμαστε από τα Τέκνα, και που είναι ελεύθερη από τις δοκιμασίες τους. Καθώς βαδίζαμε το πρωί, λίγο προτού φτάσουμε κοντά στην περιοχή του άντρου των Τέκνων, με πλησίασε και μου ψιθύρισε ότι θα μου το χρωστά αυτό για πάντα. Της είπα να μη λέει ανοησίες, και να προσέχει τον εαυτό της περισσότερο άλλη φορά.

Νυχτώνει τώρα, αλλά συνεχίζουμε να οδοιπορούμε μες στο παγερό δάσος. Η υγρασία είναι έντονη· διαπερνά ως το κόκαλο. Ελπίζω να μη βρέξει όπως τότε που διέσχιζα το Ψυχροδάσος μαζί με τη Λουκία και τον Νικόλαο. Και νομίζω πως έχουμε διανύσει μεγαλύτερη απόσταση απ'ό,τι κανονικά θα έπρεπε μέσα σε τέτοιο πυκνό και δύσβατο τόπο· ο Ανδρέας και ο Αγησίλαος μάς πηγαίνουν από πραγματικά καλά μονοπάτια. Η Λουκία είμαι σίγουρος πως δεν το καταλαβαίνει, αλλιώς ίσως να μην παραπονιόταν τόσο έντονα.

Τώρα λέει στους δύο οδηγούς μας: «Τι θα γίνει, ρε; Δε θα σταματήσουμε πουθενά; Έχει πέσ' η νύχτα κι έχουμε ξεποδαριαστεί όλη μέρα,

και δε σας βλέπω να μας οδηγείτε προς καμιά σπηλιά, γαμώ τις πατούσες του Λοκράθου ανάποδα.» Ο Ακατάλυτος βγάζει ένα υπόκωφο νιαούρισμα σαν να θέλει να της πει ότι τα παραλέει· η παλιοπειρατίνα, ωστόσο, δεν μοιάζει να του δίνει σημασία.

«Δεν είμασστε μακριά,» αποκρίνεται ο Αγησίλαος μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας του.

«Μακριά από πού; Από σπηλιά;»

«Από τη φυλή μου.»

«Τη φυλή σου;»

«Ναι. Λίγο ακόμα.»

«Πόσο λίγο; Και είσαι σίγουρος ότι δε θα μας φάνε όταν φτάσουμε εκεί;»

«Σσσίγουροςζζζ.»

«Πόσο λίγο;» επιμένει η Λουκία.

«Καμιά ώρα.»

«Ωρα; Θάχω λιποθυμήσει, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου, σε καμιά ώρα.»

«Μπορώ να σε κουβαλήσω άμα θες,» της λέω.

Με αγριοκοιτάζει, με τα μάτια της να γυαλίζουν μες στο σκοτάδι του παγερού δάσους. «Δεν είμαι ανάπηρη ακόμα!»

«Απλώς είπα...» κάνω, αθώα, μειδιώντας – και νομίζω πως βλέπει το μειδίαμά μου· ίσως και τα δόντια μου να γυαλίζουν μες στο σκοτάδι, όπως τα μάτια της.

Η Διονυσία τής λέει, μιλώντας πιο σοβαρά από εμένα: «Μπορώ να σε κάνω να μην αισθάνεσαι πόνο, αν τα πόδια σου σε ενοχλούν.»

«Με τη μαγεία σου, εννοείς;» ρωτά η Λουκία.

«Ναι.»

«Δε θέλω μαγείες επάνω μου.»

Η Διονυσία δεν επιμένει. Αναρωτιέμαι αν έχει κάνει αυτό το ξόρκι στον εαυτό της. Δεν την έχω ακούσει, πάντως, να μурμουρίζει τίποτα ακατανόητα λόγια ως τώρα.

Μετά από λίγο, ο Αγησίλαος μάς λέει ότι πρέπει να κρατήσουμε τη θέση της φυλής του κρυφά. Να μην πούμε σε κανέναν πού βρίσκεται το χωριό, γιατί οι ερπετοειδείς δεν εμπιστεύονται τους ανθρώπους, και έχουν καλούς λόγους που δεν τους εμπιστεύονται.

«Είσαι σοβαρός;» κάνει η Λουκία. «Τι ν'αποκαλύψουμε; Έχουμε χαθεί τελείως εδώ πέρα!»

«Ακόμα κι εγώ νομίζω πως έχω χαθεί,» παραδέχεται ο Λεωνίδας. Γνωρίζει τα μονοπάτια που οδηγούν στο άντρο της Βασίλισσας· δεν γνωρίζει όλο το Ψυχροδάσος, είμαι βέβαιος. Άλλωστε, αυτά δεν είναι τα μέρη του· κατάγεται από τη Σαλντέρια.

Ο μόνος που θα μπορούσε να προδώσει τη θέση της φυλής του Αγησίλαου πρέπει να είναι ο Ανδρέας'λι. Ούτε εγώ – παρότι έχω υπαίθριες ικανότητες από το αινιγματικό παρελθόν μου – δε νομίζω ότι θα μπορούσα να ξανάρθω προς τα εδώ. Όχι εύκολα, τουλάχιστον.

Αλλά τον Ανδρέα ο Αγησίλαος φαίνεται να τον εμπιστεύεται. Σ'εμάς μιλά – εμένα, τη Λουκία, τη Διονυσία, τον Λεωνίδα. Ο μάγος μάλλον γνωρίζει ήδη τη θέση της φυλής των ερπετοειδών.

«Η φυλή σου είναι ασφαλής,» διαβεβαιώνω τον Αγησίλαο.

Προς στιγμή μάς κοιτάζει σιωπηλά μέσα απ'την κουκούλα του. «Χςςς...» κάνει συλλογισμένα· και ίσως να σκέφτεται να μας προτείνει να διανυκτερεύσουμε στο δάσος, πέρα από τα όρια του χωριού του. Αλλά μετά μάλλον αποφασίζει πως αυτό θα ήταν αγενές, ειδικά αφού κι εγώ είμαι εδώ.

Συνεχίζει να μας οδηγεί μέσα στη βλάστηση του Ψυχροδάσους και τελικά κατεβαίνουμε σ'ένα μέρος χαμηλό και σκοτεινό, σαν γούβα. Ένα μέρος που το υπόλοιπο δάσος μοιάζει να αγκαλιάζει προστατευτικά. Εδώ βρίσκεται το χωριό των δίποδων ερπετοειδών. Έχουν τα σπίτια τους φτιαγμένα μες στη γη και στη βλάστηση· οι φωτιές τους μόλις που φαίνονται. Κανείς δεν είναι έξω· το μέρος μοιάζει έρημο. Είναι ο τελευταίος μήνας του χειμώνα, εξακολουθεί να έχει πολύ κρύο, και οι ερπετοειδείς δεν το συμπαθούν το κρύο, ακόμα κι όσοι είναι συνηθισμένοι σ'αυτό.

Ο Αγησίλαος βγάζει ένα μακρόσυρτο σύριγμα καθώς πλησιάζουμε... κι άλλο ένα... κι άλλο ένα... Δεν είναι συρίγματα ακριβώς, συνειδητοποιώ· είναι λόγια στη γλώσσα των ερπετοειδών, την οποία δεν γνωρίζω. Οι φρουροί του χωριού ξεπροβάλλουν και μιλάνε μαζί του. Μας υποδέχονται. Μου κάνουν υποκλίσεις – όχι την υπόκλιση του φιδιού, αλλά λυγίζουν το σώμα τους σχεδόν ως τη γη. Τι τους είπε ο Αγησίλαος για εμένα; Τα συνηθισμένα, υποθέτω.

Μας οδηγούν σε μια τρύπα κάτω από μεγάλους βράχους και βλάστηση· και μέσα, στο φως του μικρού πυραύνου που ανάβουν, βλέπω πως το μέρος μοιάζει με αποθήκη. Έχουν διάφορες σαβούρες εδώ, σαν να μαζεύουν έρμαια από τις ακτές της Ιχθυδάτιας. Μου φέρνει στο νου τα μεσοσκάλια των Κατωμήχανων της Ριλιάδας.

Δεν διαθέτουν καλύτερο ξενώνα για να διανυκτερεύσουμε· δεν έρχονται επισκέπτες στο χωριό τους παρά μονάχα πολύ σπάνια, και όχι τυχαία.

Οι ερπετοειδείς μάς αφήνουν εκεί και φεύγουν – όλοι οι ερπετοειδείς· και ο Αγησίλαος.

Η Λουκία βρίσκει ένα σκαμνί ανάμεσα στις σαβούρες· το τραβά έξω και κάθεται. Λύνει τις μπότες της. «Τι είν' εδώ, Καπετάνιε;» με ρωτά. «Το θησαυροφυλάκιό τους;»

«Για θησαυρός σου φαίνεται αυτός;»

«Εξαρτάται απ'την οικονομική σου κατάσταση.»

«Ο Ιεράρχης τους θάρθει σύντομα να σε συναντήσει, Οφιομαχητή;» μου λέει ο Ανδρέας'λι. «Σίγουρα. Για να σε καλωσορίσει.»

«Ιεράρχης;»

«Ο φύλαρχός τους, που είναι και σαμάνος πάντα. Τον λένε 'Ιεράρχη'.»

«Η φυλή τους πώς λέγεται;»

«Δεν ξέρω. Δεν μου έχουν πει ποτέ. Εγώ τούς αποκαλώ απλά 'τα Ερπετά του Ψύχους'.»

«Τους γνώριζες από παλιά, έτσι;»

«Από προτού μπω στον Κύκλο.»

Έξω από τον ξενώνα μας ο νυχτερινός άνεμος ουρλιάζει, κάνοντάς μας να είμαστε ευγνώμονες για το καταφύγιο. Ναι, ακόμα κι εγώ προτιμώ να κοιμάμαι κάπου πιο ζεστά παρά κάπου πιο κρύα, παρότι οι πιθανότητες να αρρωστήσω είναι ελάχιστες.

Ο φύλαρχος, πράγματι, δεν αργεί να έρθει για να με συναντήσει, και μαζί του είναι κι ο Αγησίλαος καθώς και μια άλλη ερπετοειδής. Ο Ιεράρχης φορά δέρματα ζώων, αλλά καλοραμμένα και διακοσμημένα με μικρούς λίθους. Στο χέρι του είναι ένα κοντό ραβδί με κρανίο στην κορφή· όμως δεν μου θυμίζει καθόλου το ραβδί του Κλέαρχου. Το κρανίο δεν είναι ανθρώπινο: είναι κρανίο λύκου. Δεν έχω καμιά αμφιβολία·

οι γνώσεις από το μυστηριώδες παρελθόν μου με διαβεβαιώνουν ότι αυτό είναι κρανίο μεγάλου κυνοειδούς.

Ο Ιεράρχης μοιάζει ηλικιωμένος για ερπετοειδής – αν και ακόμα δεν είμαι σίγουρος πώς ακριβώς μετράνε τα χρόνια τους – και με χαιρετά κλίνοντας το κεφάλι σεβάσμια προς τη μεριά μου. «Οφιομαχητήσζςς,» λέει. «Σζςςς χαιρετώσζςς καιςς-σςσσε καλωσςσσορίζσσω.» Μιλά πολύ βαριά τη λαλιά των ανθρώπων, πολύ βαριά. Ένα συνεχόμενο σςςςςςς ακούς περισσότερο παρά κατανοητά λόγια. Αλλά με ξαφνιάζει που τη μιλά καν· πολλοί άγριοι ερπετοειδείς δεν μιλάνε καθόλου τις γλώσσες των ανθρώπων.

«Σας ευχαριστώ για τη φιλοξενία, Ιεράρχη,» αποκρίνομαι. «Ελπίζω η παρουσία μας εδώ να μη σας επιβαρύνει. Με την αυγή θα φύγουμε.»

«Είσσσστεςζςςς ευπρόσσσδεκτοίςζςς ναςζςς μείντεςζςςς,» δηλώνει ο Ιεράρχης. «Τοςζςς εξξξξόνομάςζςς μουςζςς είναιςζςς Ευρυσσσθένηςζςς.»

Δεν το καταλαβαίνω και τόσο καλά αυτό, αλλά ο Αγησίλαος μου λέει, πιο καθαρά: «Ευρυσσθένηςζςς, Οφιομαχητή.»

«Χαίρω πολύ, Ιεράρχη Ευρυσθένη.»

«Είχαςζςς δειςζςς τονςζςς ερχομόςζςς-σςσσου μεσςσστουςζςςς κρυσσστάλλουςζςςς, Οφιομαχητήζςςς. Θαςζςς πολεμήσςσσείςζςςς τηνςζςςς Απειλήςζςςς σςστο πλευρόζςςςς μαςζςςς.»

Προσπαθώ να κατανοήσει τι λέει, μα την Έχιδνα – προσπαθώ – και απομακρύνω την παράλογη οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Θα κάνω ό,τι μπορώ,» του αποκρίνομαι. «Το έχω υποσχεθεί.» Δύο υποσχέσεις τώρα πλέον· ή, μάλλον, τρεις. Μία στην Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας, μία στη Φαρμακερή Βασίλισσα... και μία στον εαυτό μου.

Ύστερα, ο Αγησίλαος μου συστήνει την ερπετοειδή που ήρθε μαζί με τον φύλαρχο και είναι ντυμένη μ'ένα μακρύ φόρεμα από δέρματα και γούνες, ζωσμένη με μια φαρδιά μελανή ζώνη, και έχει μαλλιά μακριά και μαύρα. Ούτε αυτή πρέπει νάναι μικρή, αν και σίγουρα μικρότερη από τον Ιεράρχη. Τη λένε Καλλιστράτη, και είναι αυτό που οι άνθρωποι θα λέγαμε «σύζυγος» του Ευρυσθένη, εξηγεί ο Αγησίλαος. Η ίδια η Καλλιστράτη δεν μιλά τη γλώσσα μας, αλλά μου κάνει μια βαθιά υπόκλιση, με τα μαλλιά της να πέφτουν στο πάτωμα καθώς το σώμα της λυγίζει φιδίσια.

Μετά, μας αφήνουν να ξεκουραστούμε υποσχόμενοι να μας φέρουν σύντομα φαγητό. Και το φαγητό δεν αργεί καθόλου να έρθει. Το φέρνει η Καλλιστράτη μαζί με μερικές άλλες ερπετοειδείς που δεν νομίζω ότι καμιά τους μιλά την ανθρώπινη λαλιά· δεν μας λένε τίποτα, τουλάχιστον: κάνουν μόνο υποκλίσεις προς τη μεριά μου σαν να είμαι είδωλο. Κρατάω τη φαρμακερή οργή μου σε απόσταση.

Το δείπνο μας είναι χειμερινοί καρποί του Ψυχροδάσους, καθώς και αποξηραμένοι καρποί άλλων εποχών. Επίσης, βραστό κρέας και μανιτάρια. Και ένα ποτό που πρέπει να γίνεται από κάποιου είδους βατόμουρα. Ο Αγησίλαος δεν είναι εδώ για να μας πει για την προέλευση των φαγητών, αλλά μας λέει ο Ανδρέας, που φαίνεται να τα ξέρει το ίδιο καλά.

«Μας έφεραν πιο πολλά απ'ό,τι έπρεπε,» παρατηρώ. «Σίγουρα, μες στο χειμώνα, τα έχουν περισσότερη ανάγκη απ'ό,τι εμείς.»

«Δε μπορούσαν να κάνουν τίποτα λιγότερο για εσένα, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται ο Ανδρέας'λι, καθώς τρώμε.

«Εγώ δεν έχω παράπονο,» λέει η Λουκία, μασώντας μια κουταλιά σπασμένα καρύδια με μέλι και γλείφοντας τα χείλη της.

Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει, και εκείνη πιάνει και του δίνει ένα κομμάτι βραστό κρέας αγριόχοιρου.

Ο Βικέντιος είναι κοιμισμένος μέσα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου· δεν τρώει. Το κρύο του Ψυχροδάσους τον έχει ενοχλήσει· το αισθάνομαι.

Η Διονυσία κάνει ένα ξόρκι, κρατώντας τα χέρια της πάνω από τα φαγητά μας.

«Τι ήταν αυτό;» τη ρωτάω.

«Ξόρκι Αναλύσεως Συστάσεως Τροφής,» μου απαντά.

Συνοφρυώνομαι. «Νομίζεις ότι μπορεί να προσπαθούν να μας δηλητηριάσουν;»

«Μάλλον απίθανο, έτσι όπως σου κάνουν υποκλίσεις, Γεώργιε· αλλά ίσως τα φαγητά τους να μην είναι καλά για τον οργανισμό μας. Αυτό ψάχνω με το ξόρκι, ουσιαστικά.»

«Και τι βρήκες;»

«Φάτε ελεύθερα.» Πίνει μια γουλιά από το ποτό της – αυτό που ο Ανδρέας'λι σύντομα μάς λέει από ποιο είδος βατόμουρου του

Ψυχροδάσους φτιάχνεται και πώς διατηρείται, πάντα φρέσκο, χωρίς χρήση ενεργειακής τεχνολογίας.

Η νύχτα περνά ήσυχα. Οι σύντροφοί μου κοιμούνται γύρω μου, ανάμεσα στις σαβούρες του ξενώνα-αποθήκη των Ερπετών του Ψύχους. Εγώ, φυσικά, δεν κοιμάμαι, πάντα Εχθρός του Ύπνου. Καθισμένος οκλαδόν, αφήνω την Πάροδο του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει μέσα μου και τον άνεμο να σφυρίζει έξω από το κατάλυμά μας... να σφυρίζει ολοένα και δυνατότερα... να ουρλιάζει τελικά, μοιάζοντας ν'απειλεί να πάρει ολάκερο το Ψυχροδάσος. Δυνατό φως, ξαφνικά – αστραπή. Έντονος κρότος, οι ουρανοί τραντάζονται.

Η Λουκία και η Διονυσία ξυπνάνε, ανασηκώνονται, καθώς αρχίζει να βρέχει. Μετά ξαπλώνουν πάλι, συνεχίζοντας τον ύπνο τους.

Το πρωί η καταιγίδα έχει κοπάσει, και βγαίνουμε από τον ξενώνα για ν'αντικρίσουμε τους ερπετοειδείς να μας περιμένουν συγκεντρωμένοι, να μας παρατηρούν με περιέργεια. Διαισθάνομαι το δέος τους – το δέος τους για εμένα – μέσα από τον ψυχικό δεσμό μου με όλα τα ερπετά. Έχουν έναν Εκλεκτό της Μεγάλης Κυράς στο χωριό τους.

Απομακρύνω την οργή μου και κλίνω το κεφάλι μου προς τη μεριά τους, σε χαιρετισμό απλώς.

Πέφτουν αμέσως στο έδαφος, σαν ένας, σαν ένα πελώριο φίδι, και υποκλίνονται οι παράφρονες! Τα σώματά τους αγγίζουν ευλύγιστα τη γη, μοιάζοντας ξαφνικά με άποδες παρότι όλοι τους είναι δίποδοι.

Η οργή μου φουντώνει, και μόνο το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κρατά υπό έλεγχο. Ούτε να χαιρετήσεις δεν μπορείς πια!...

Ο Ευρυσθένης με πλησιάζει ρωτώντας αν θα ήθελα να μας προμηθεύσει με κάτι. Έχουν πολλά χρήσιμα πράγματα στο χωριό τους, τονίζει, και είναι όλα δικά μου αν τα ζητήσω.

«Δεν είναι δικά μου,» του λέω. «Είναι δικά σας. Και σ'ευχαριστώ πολύ, Ιεράρχη, αλλά δεν έχουμε ανάγκη από τίποτα συγκεκριμένο αυτή τη στιγμή– Ή, μάλλον, πες μου: κατεργάζεστε μέταλλα;» Οι φρουροί τους έχουν σπαθιά· τα είδα χτες και τα βλέπω και τώρα.

«Ναιςςς,» απαντά ο Ιεράρχης.

Στρέφομαι στον Αγησίλαο, που στέκεται παραδίπλα. «Θα μπορούσαν να φτιάξουν το σπαθί μου;» τον ρωτάω.

«Θα το φτιάξω ο ίδιοςςς, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται.

«Είσαι μεταλλουργός;»

«Είμαι και μεταλλουργός.»

Έχει πολλά ταλέντα, λοιπόν. Ελπίζω να είναι εξίσου καλός σε όλα. «Δεν πρέπει να γίνουν λάθη,» του λέω. «Το Φιλί της Έχιδνας δεν είναι τυχαίο όπλο.»

«Δε θα γίνουν λάθη, Οφιομαχητή,» υπόσχεται. «Τ'ορκίζομαι στο όνομα της Μεγάλης Κυράς.»

Βγάζω τα δύο κομμάτια του Φιλιού της Έχιδνας από την κάπα μου και του τα δίνω. Τα παίρνει στα χέρια του σαν να πρόκειται για κάτι το ιερό. Που είναι.

«Μπορείς να μου κάνεις και μια χάρη ακόμα;» τον ρωτάω.

«Οτιδήποτε μπορώ θα το κάνω, και το ξέρεις.»

«Ψάξε για τον Εύανδρο, με τους κρυστάλλους. Μάθε ό,τι είναι εφικτό να μαθευτεί γι'αυτόν. Θα μας χρειαστεί.»

Προς στιγμή τον βλέπω συλλογισμένο, και διαισθάνομαι τον δισταγμό του. «Τι είναι, Αγησίλαε;» ρωτάω.

«Θα προσσπαθήσω,» αποκρίνεται.

«Τι είναι;» επιμένω.

«Τον έχω ξαναδεί μέσσα σσστους κρυσστάλλους,» μου λέει. «Τον είδα λουσσαμένο με το αίμα των εχθρών του, και είδα και τους βαρβάρους να πέφτουν και να τον προσσκυνούν.» (Εννοεί τους άποδες των Ουραίων Δασότοπων, προφανώς.) «Αλλά δεν τον κοίταζα μόνο εγώ, Οφιομαχητή· γύρισσε κι εκείνος και με κοίταξε! Και με απείλησσε, και εκτόξευσε το τσσεκούρι του καταπάνω μου – οπότε και πετάχτηκα έξω απ'το όραμα του κρυστάλλου.»

«Πράγμα που τι μπορεί να σημαίνει; Ότι ο Εύανδρος, κάπως, κατάλαβε ότι τον παρακολουθούσες;»

«Δεν τον 'παρακολουθούσας' ακριβώς. Αυτά που έβλεπα ήταν από το μέλλον, νομίζω. Και ούτε πισστεύω ότι με κατάλαβε· ήταν η δύναμη της Έχιδνας μέσσα του που σστράφηκε και με χτύπησσε.»

«Ο ίδιος, δηλαδή, δεν σε είδε;»

«Το θεωρώ... απίθανο. Εκτός αν κοιτάζει τους κρυστάλλους κι αυτός. Αλλά το θεωρώ απίθανο,» επαναλαμβάνει.

Εκτός αν κοιτάζει τους κρυστάλλους... Κι εγώ μπορώ να κοιτάξω μέσα στους κρυστάλλους των ερπετοειδών, αν και την τελευταία φορά που

το επιχείρησα δεν έγινε τίποτα το ευχάριστο. Η Αθανασία, όμως, μου είχε πει ότι θα μπορούσε να με εκπαιδεύσει σ' αυτό... αν έμενα μαζί της στον Υψηλό Ναό της Ιχθυοδατίας. Αλήθεια, ή υπερβολές για να με κρατήσουν εκεί;

Ίσως να είναι αλήθεια. Κι αν ο Εύανδρος είναι όντως κρυσταλλοσκόπος, όπως η Αθανασία, όπως οι ερπετοειδείς....

«Αν νομίζεις ότι υπάρχει κίνδυνος για εσένα,» λέω στον Αγησίλαο, «μην προσπαθήσεις να τον παρατηρήσεις ξανά μέσα από τους κρυστάλλους.»

«Ο πραγματικός κίνδυνος ήταν μικρός, νομίζω,» μου λέει. «Απλώς... ξαφνιάστηκα.»

«Το τσεκούρι του, δηλαδή, δεν μπορούσε να σε είχε βλάψει;»

«Όχι.» Αλλά δεν μου φαίνεται αληθινά σίγουρος γι' αυτό.

«Τέλος πάντων,» του λέω. «Να προσέχεις. Μην το κάνεις αν φοβάσαι ότι μπορεί νάναι επικίνδυνο. Μια πρόταση ήταν, μόνο.»

Ο Αγησίλαος νεύει, και μου εύχεται καλό ταξίδι. Μου δίνει το νυχάτο χέρι του, και ανταλλάσσουμε μια σύντομη χειραψία. Ύστερα, χαιρετά και τον Ανδρέα'λι με παρόμοιο τρόπο. Τους υπόλοιπους – τη Λουκία, τη Διονυσία, τον Λεωνίδα – τους χαιρετά απλώς με μια κίνηση του κεφαλιού.

Και φεύγουμε από το χωριό των Ερπετών του Ψύχους, ενώ ο Βικέντιος είναι ακόμα κρυμμένος μες στην τσέπη της κάπας μου. Ο Ανδρέας'λι τώρα μας οδηγεί, μόνος του: και δεν νομίζω ότι έχει ανάγκη τον Αγησίλαο.

Οι Γενναίοι, υποχωρώντας από τις πηγές του ποταμού Νόρκου και τα Κάτω Ρινέα, κατέβηκαν στους Βόρειους Αγρούς, την πατρίδα της Ιωάννας, και προσπάθησαν να συγκεντρώσουν τους χωρικούς εκεί για να τους στρέψουν εναντίον του Πρίγκιπα των Αγρών και του Μαύρου Ξένου. Είχαν, όμως, παταγώδη αποτυχία. Κανείς δεν δεχόταν να πολεμήσει γι'αυτούς, και η Ιωάννα πρόσταξε να τους τιμωρήσουν· οι Γενναίοι έκαναν καταστροφές στους χωρικούς και τους απείλησαν πως θα έκαigan τα πάντα αφού ήταν δειλοί και δεν κοτούσαν να πολεμήσουν για τους τόπους τους, να διώξουν τους δυνάστες!

Αλλά, αντιθέτως, οι χωρικοί πολεμούσαν. Πολεμούσαν τους Γενναίους, με τα όπλα που ο Πρίγκιπας των Αγρών τούς είχε απλόχερα μοιράσει. Δεν έβλεπαν τον Πρίγκιπα ως δυνάστη, ούτε τον Μαύρο Ξένο. Ωστόσο, η αντίσταση που προέβαλλαν δεν επαρκούσε για να νικήσουν από μόνοι τους, όχι έτσι όπως όλοι οι Γενναίοι ήταν τώρα μαζεμένοι στους Βόρειους Αγρούς.

Το φουσατό του Πρίγκιπα των Αγρών, όμως, κατέβηκε από τα Κάτω Ρινέα ακριβώς μετά από το φουσατό των Γενναίων, οπότε οι χωρικοί δεν χρειάστηκε να ανακαλύψουν πόσο άνιση θα ήταν μια μαζική σύγκρουση με τους αντάρτες της Ιωάννας. Οι Γενναίοι δεν θέλησαν να αντιμετωπίσουν τον Πρίγκιπα ευθέως· απομακρύνθηκαν μέσα στους Βόρειους Αγρούς. Μονάχα κάποιες αψιμαχίες έγιναν με τους μαχητές του, οι οποίες πάντα τελείωναν γρήγορα, και όχι μόνο επειδή παρουσιαζόταν ο Οφιομαχητής επάνω στο δίκυκλό του σπαθίζοντας τους εχθρούς και σημαδεύοντάς τους με το βελονοβόλο του.

Οι Γενναίοι κατευθύνθηκαν, τελικά, βόρεια· κρύφτηκαν στις παρυφές των Βρεγμένων Δασών, καλυμμένοι πίσω από τις ομίχλες που απλώνονταν εκεί. Ορισμένοι ανάμεσά τους μουρμούριζαν φοβισμένα για φιδανθρώπους σε τούτα τα μέρη, αλλά η Ιωάννα τούς είπε να μη φοβούνται τους φιδανθρώπους – δεν πρόκειται φιδάνθρωποι να τους

επιτίθονταν. Να φοβούνται τον Μαύρο Ξένο και τον Πρίγκιπα των Αγρών. Αυτοί ήταν οι εχθροί τους. Αυτούς έπρεπε να ξεκάνουν αν ήταν να κυριαρχήσουν στους Αγρούς. Μετά, και οι Αγροί και η Ηχώπολη θα ήταν δικά τους! Ο κωλόγερος στον θρόνο της πόλης δεν κοτούσε να τους αντιμετωπίσει. Ούτε κοτούσε ούτε μπορούσε. Ο στρατός του είχε διαλυθεί.

Μα, το φουσάτο του Πρίγκιπα πώς θα τσακιστεί, Ιωάννα; τη ρωτούσαν. Και: Μας ήλεγες ότι κάποιιοι θα τακτοποιούσανε τον Μαύρο Ξένο, αλλά ο Μαύρος Ξένος είν' ακόμα πλάι στον Πρίγκιπα, πολεμά μαζί ντου.

«Θα τον τακτοποιήσουνε, μωρέ! Κι αν όχι, τότες θα πρέπει να τον τακτοποιήσουμε εμείς, του λόγου μας!» τους είπε η Ιωάννα. «Θα τους δώξουμ' όλους αποδώ, αλλιώς θα κάψουμε τους Αγρούς απ' άκρη σ' άκρη! Άμα ο Πρίγκιπας δεν κάμνει πίσω, θα του δείξουμε ότι δεν είμαστε κουβέντες μοναχά, μα οι κουβέντες μας γίνονται και φωτιά!»

Ο Πρίγκιπας Αργύριος, εν τω μεταξύ, είχε συναντήσει τον Νικόλαο Χαριλάνη, τον Αρχισυντεχνίτη των Βόρειων Αγρών, που μόνος του ήταν ολόκληρη η Συντεχνία Βόρειων Αγροτοποιμένων και δεν του άρεσε και πολύ αυτό. Κουβέντιαζαν οι δυο τους, συζητούσαν για την κατάσταση, και μαζί τους κι ο Πρωτοφύλακας Φοίβος Ασλάβης και ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος, και η Χρυσάνθη, που πολλοί είχαν αρχίσει να την αποκαλούν Πριγκίπισσα των Αγρών. Ο Χαριλάνης έλεγε πως, ναι, εμπιστευόταν τον Πρίγκιπα και, ναι, θαρούσε ότι ο στρατός του μπορούσε να νικήσει τους Γενναίους της Ιωάννας, «μα τι θα γίνει μ' εμάς, Υψηλότατε; Πώς θα τις σταματήσετε απ' το νάρχουνται και να μας σπάνε τα μηχανήματα, να βάζουνε φωτιές, να μας γκρεμίζουνε τις τοίχοι, και να μας χτυπούνε και τις ίδιοι, Πρίγκιπά μ'; Πώς θα τις σταματήσετε;»

«Όταν ήρθαμε, δεν έφυγαν, Αρχισυντεχνίτη;» αποκρίθηκε ο Αργύριος. Βρίσκονταν στην αγροικία του Νικόλαου Χαριλάνη, μέσα στο σαλόνι, και η γυναίκα του τους είχε φέρει μια πελώρια πιατέλα γεμάτη κουλουράκια, αποθέτοντάς την στο κέντρο του τραπεζιού. Ο Φεκίζιος τα έτρωγε το ένα μετά το άλλο, μασουλώντας συνεχώς κάτω απ' τα μεγάλα γατίσια μουστάκια του. Ο Ασλάβης τα αγνοούσε, μοιάζοντας τσιτωμένος σαν τεντωμένο καλώδιο. «Δεν τράπηκαν σε φυγή μπροστά μας;» συνέχισε ο Αργύριος.

«Ναι, βέβαια, Πρίγκιπά μου, φύγανε,» είπε ο Χαριλάνης, «μα όχι ευθύς αμέσως. Τρέχανε γύρω-γύρω στους Βόρειους Αγρούς και ζητούσανε ναρθούμε μαζί ντους και να σας πολεμήσουμε, κι όποιος αρνιόντανε τον κοπανούσανε άγρια. Το σπίτι μου εδωνά δεύτερη φορά είναι που τόχουνε χτυπήσει, Πρίγκιπά μ'. Τι θα μείνει στο τέλος άμα συνεχίσουν έτσι; Θα καταστραφούμε!»

Ο Οφιομαχητής δεν ήταν μαζί τους σ'αυτή την κουβέντα. Μέσα στο καλοκαιρινό απόγευμα, καθώς οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση, είχε πάει να βρει μια βοσκό που οι ντόπιοι έλεγαν ότι ήταν αδελφή της Ιωάννας των Αγρών – δίδυμή της και συνονόματη. Είχε πάει να βρει την Ιωάννα των Αμνών.

Ο Γέρο-Κράχτης τού είχε μιλήσει επίσης γι'αυτή τη γυναίκα, αλλά μέχρι στιγμής ο Γεώργιος δεν το είχε θεωρήσει σκόπιμο να την επισκεφτεί. Τώρα, όμως, γιατί όχι; σκέφτηκε. Ήθελε να δει τι είχε να πει η Ιωάννα των Αμνών για την Ιωάννα των Αγρών.

Δε δυσκολεύτηκε να εντοπίσει την αγροικία της. Ήταν ένα μοναχικό σπίτι με στάνη παραδίπλα. Μια γυναίκα καθόταν πάνω σ'έναν βράχο και έπαιζε σουραύλι· το τραγούδι της χόρευε μαζί με τον ανάλαφρο καλοκαιρινό αγέρα. Κι αυτή η γυναίκα, προς στιγμή, θύμισε στον Γεώργιο την Ιωάννα των Αγρών· ήταν λευκόδερμη, όπως εκείνη, με μακριά μαύρα μαλλιά που έπεφταν σαν μανδύας στην πλάτη της. Όταν όμως την παρατηρούσε λίγο περισσότερο, συνειδητοποιούσε αμέσως ότι δεν έμοιαζαν και τόσο οι δυο τους· οι εκφράσεις τους ήταν πολύ διαφορετικές.

Ο Γεώργιος σταμάτησε το δίκυκλό του σε κάποια απόσταση από την Ιωάννα των Αμνών, για να μην την τρομάξει. Κατέβηκε από τη σέλα και πλησίασε, έχοντας την κουκούλα της κάπας του ριγμένη στους ώμους, μην κρύβοντας την εξωδιαστασιακή όψη του.

Η Ιωάννα είχε ήδη κατεβάσει το σουραύλι από τα χείλη της και τον παρατηρούσε. «Εσύ είσαι, λοιπόν,» είπε. «Εσύ είς' ο Μαύρος Ξένος που λένε...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, «αλλά θα προτιμούσα αν με έλεγες Γεώργιο.»

«Μάλλον ξέρεις ποια είμ' εγώ, γι'αυτό είς' εδώ, ε;» Έκρυψε το σουραύλι μες στα ρούχα της.

«Είσαι η δίδυμη της Ιωάννας των Αγρών: η Ιωάννα των Αμνών.»

«Η αδελφή μου σε ψάχνει. Είχ' έρθει, πριν από μέρες, να μου ζητήσει να της το πω άμα τύχαινε και σ'έβλεπα. Δεν είναι συνετό να βρίσκεσ' εδώ.»

«Κι εγώ ψάχνω την αδελφή σου,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Αν θέλει ας έρθει να με συναντήσει.»

«Είσαι κι εσύ σαν αυτήν...»

Τα μάτια του στένεψαν, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του. «Τι εννοείς;»

«Χτυπάς και σκοτώνεις.»

«Εν ανάγκη.»

«Ανάγκη; Έτσι ήλεγε κι η Ιωάννα απ'την αρχή. Ο Βασιληάς μάς ήκλεβε το βιος μας, κι άρα ήτανε ανάγκη να ξεσηκωθούμε· και οι Αγροφύλακες ήταν α'θρώποι του Βασιληά, κι άρα ήτανε ανάγκη να τις χτυπήσουμε· κι ο Βασιληάς έστειλε μετά το στρατό του, κι άρα ήτανε ανάγκη να τον τσακίσουμε· και οι Γενναίοι, έπειτα, κυριαρχούσαν στους Αγρούς, κι άρα ήτανε ανάγκη να παίρνουνε φόρο απ'όλοι. Ο πόλεμος δεν είν' 'ανάγκη', ξένε.»

«Ίσως να έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο Οφιομαχητής, «αλλά η αδελφή σου σκότωσε έναν γέρο – τον Γέρο-Κράχτη των Δυτικών Αγρών, αν τον έχεις ακούσει – επειδή με είχε φιλοξενήσει. Δεν της είχε κάνει κανένα κακό.»

«Και γι'αυτό είσαι τώρα εδώ;»

«Εν μέρει.»

«Α'θρώποι σκοτώνονται επειδή είσ' εδώ.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, «όχι επειδή είμαι εγώ εδώ.» Αν και φοβόταν ότι ίσως ξανά η Ιωάννα των Αμνών να είχε δίκιο. Ήταν, αναμφίβολα, πολύ πιο συνετή από την αδελφή της. Διέθετε μια... φυσική σοφία που σε ξάφνιαζε. «Ήταν καταπιεσμένοι, και από τον Βασιληά και από την Ιωάννα. Ζητούσαν μια αλλαγή.»

«Κι η αδελφή μου, όταν ξεσηκώθηκε, το ίδιο ζητούσε. Αλλαγή. Τέρμα οι φόροι του γέρου της Ηχώπολης! ήλεγε. Ή ίσως να ήταν και τα όνειρά της... αλλά δεν ημπορείς να ρίξεις το φταίξιμο σε όνειρα, ξένε.»

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται ξαφνικά. «Όνειρα; Τι όνειρα;»

«Σ'ενδιαφέρουν τα όνειρα;»

«Μ'ενδιαφέρουν. Πολύ.»

Η Ιωάννα τον ατένισε ερευνητικά σαν να προσπαθούσε να αποκωδικοποιήσει τη μαυρόδερμη όψη του. «Είσαι παράξενος, ξένε. Λένε πως είσαι υπερφυσικά δυνατός. Είν' αλήθεια;»

Ο Γεώργιος έπιασε την πέτρα όπου καθόταν η Ιωάννα, και τη σήκωσε πάνω απ'το κεφάλι του – μαζί με την Ιωάννα.

«Εντάξει, σε πιστεύω,» είπε εκείνη.

Ο Οφιομαχητής την κατέβασε ξανά, με την ίδια ευκολία που την είχε ανεβάσει. «Κάτι έλεγες για όνειρα,» της θύμισε. «Τι όνειρα έβλεπε η αδελφή σου;»

«Ότι θα ξεσηκωνόντανε όλ' οι Αγροί κατά του Βασιληά, κι ότι θα τηνε λέγανε 'Ιωάννα των Αγρών'—»

«Προτού την πουν Ιωάννα των Αγρών στην πραγματικότητα;»

«Ναι, βέβαια, προτού. Αλλά εκείνη μάλλον θα τους έβαλε, επειδή's τότε ονειρευτεί. Έδινε μεγάλη σημασία στα όνειρά της, τότε, στις αρχές του ξεσηκωμού.»

«Τι άλλα όνειρα είδε;»

«Αυτά ήβλεπε... Α, ναι: και τη φωλιά του Χοίρου.»

«Τι πράγμα;»

«Του Βόρειου Χοίρου. Ήταν κάποτε ένας φοβερός αγριόχοιρος εδώ, στους Βόρειους Αγρούς. Έκανε τρομερές καταστροφές. Τονε λέγανε 'ο Βόρειος Χοίρος', και κανείς δεν μπορούσε να τονε σκοτώσει· ούτε καν οι Αγοφύλακες. Η αδελφή μου, όμως, τονε βρήκε και τονε σκότωσε, έχοντας ήδη ξεσηκωθεί κι έχοντας μαζί ντης κάμποσους απ'αυτούς που μετά θα γινόντανε οι Γενναίοι της.»

«Και είδε τη φωλιά του θηρίου στο όνειρό της;»

«Αμέ, την είδε. Όχι παραμύθι, ξένε. Το είπε σ'εμένα· δε θα μούλεγε παραμύθι. Αλλά γιατί σε γνοιάζουν τόσο τα όνειρά της;»

«Γιατί νομίζω πως ξέρω ποιος της τα στέλνει.»

Η Ιωάννα των Αμνών τον κοίταζε συνοφρυωμένη τώρα. «Τι θε να πεις, ξένε;»

«Είναι ένας γέρος, πολύ κακός και πολύ επικίνδυνος. Ο Ισίδωρος ο Γκριζος. Τον έχεις ακουστά;»

Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

«Την Αίρεση του Ονειρόφρεως την έχεις ακούσει;»

Κούνησε ξανά το κεφάλι της, αλλά τώρα όχι αρνητικά.

«Αυτός είναι ο αρχηγός τους. Και μάλλον είναι σύμμαχος της αδελφής σου.»

«Δεν ξεύρω άμα η Αίρεση είν' αλήθεια ή παραμύθι—»

«Δεν είναι παραμύθι.»

«—αλλά η αδελφή μου δε θάχε πάρε-δώσε μ'αιρετικούς της Φαρμακερής Κυράς.»

«Δεν είναι της Φαρμακερής Κυράς· είναι του αδελφού της, του Ύπνου. Και η αδελφή σου, μάλλον, έχει πάρε-δώσε μαζί τους.»

«Πού το ξεύρεις; Επειδής σου είπα για μερικά όνειρα;»

«Επειδή η Αίρεση του Ονειρόφρεως προσπάθησε να με σκοτώσει τις προάλλες, κι επειδή, επίσης, έστελναν εφιαλτικά όνειρα στον Πρωτοφύλακα Φοίβο Ασλάβη για να τον στρέψουν εναντίον μου – όνειρα μέσα στα οποία ερχόμουν και τον σκότωνα.»

Η Ιωάννα των Αμνών έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές· μονάχα το τραγούδι του καλοκαιρινού αγέρα ακουγόταν και το γάβγισμα κανενός σκύλου· ο Πρώτος Ήλιος είχε αρχίσει να λιώνει μες στη δύση, και ο Δεύτερος τον ακολουθούσε σταθερά. Τελικά, η Ιωάννα είπε: «Δεν ξεύρω τι είν' αυτά που λέγεις, ξένε. Είναι... παράξενα.»

«Η αδελφή σου σχετίζεται με επικίνδυνους ανθρώπους,» την προειδοποίησε ο Οφιομαχητής. «Αυτό να της πεις αν τύχει να την ξαναदेείς.»

«Και ότι σ'αντίκρισα;»

«Πες της το. Έτσι κι αλλιώς, ξέρει πού να με βρει άμα με θέλει. Την προσκαλώ, πες της. Την προσκαλώ.» Και, στρεφόμενος, βάδισε προς το δίκυκλό του. Το καβάλησε κι έβαλε μπρος τη μηχανή.

Η Ιωάννα των Αμνών καθόταν ακίνητη πάνω στον βράχο και τον ατένιζε να χάνεται στους Αγρούς.

Ο Βασιληάς της Ηχώπολης, Γεννάδιος ο Δεύτερος, πριν από καμιά ώρα είχε μάθει ότι ο Φοίβος Ασλάβης βρισκόταν μέσα στο φουσατό του μικρού γιου του, και όχι ως αιχμάλωτος. Οι πληροφοριοδότες του είχαν έρθει βιαστικά και του το είχαν πει, ελπίζοντας να λάβουν οχτάρια. Είχαν λάβει τον θυμό του Βασιληά τους και λιγότερα οχτάρια απ'ό,τι θα ήθελαν, κι έφυγαν δυσαρεστημένοι απ'το Μεγάλο Παλάτι.

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος ήταν πιο δυσανεσστημένος απ' αυτούς. Ο Ασλάβης τον είχε προδώσει! Τι θαρρούσε πως έκανε ο ανόητος μαζί με τον Αργύριο; Εκεί ήταν η θέση του, ή εδώ, στην Ηχώπολη; Είχε γίνει αντάρτης κι αυτός; Παράνομος; Ο Γεννάδιος θα φρόντιζε να τον πειθαρχήσει!... Αλλά πώς; Πότε; Ο στρατός του είχε διαλυθεί στο Ξυλοκέρατο, κι όλοι οι Αγροφύλακες τώρα, απ' άκρη σ' άκρη των Αγρών, υπηρετούσαν τον γιο του. Τον μικρό του γιο, τον Αργύριο! Τα μυαλά όλων τους τάχε φυσήξει ο Ζέφυρος! Τάχε φυσήξει ο Ζέφυρος!

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος αναρωτιόταν αν άξιζε να προσλάβει μισθοφόρους, έναν στρατό από μισθοφόρους, για να τον στρέψει εναντίον τους και να βάλει πάλι μια τάξη στους Αγρούς. Το κόστος, όμως, μιας τέτοιας επιχείρησης αποτελούσε πρόβλημα. Μεγάλο πρόβλημα. Έτσι, ο Βασιλιάς της Ηχώπολης αποφάσισε να περιμένει προτού δράσει. Ίσως, μάλιστα, οι Γενναίοι και οι Ανόητοι (όπως είχε αρχίσει ν' αποκαλεί, υποτιμητικά, όσους πολεμούσαν για τον μικρό του γιο) να αλληλοσκοτώνονταν τελικά, πράγμα που θα άφηνε τους Αγρούς σ' εκείνον που ήταν ο δικαιοματικός τους αφέντης. Στον Γεννάδιο τον Δεύτερο, φυσικά.

Η Βασίλισσα Ευσταθία έκανε άλλες σκέψεις. Φοβόταν για τη ζωή του Αργύριου. Μπορεί αυτοί οι χωριάτες να τον σκοτώναν, τον μικρό, εκεί που ήταν μπλεγμένος μαζί τους! Πώς να τον βοηθούσε; Μονάχα μία λύση υπήρχε, νόμιζε: να πήγαινε η ίδια να τον βρει και να τον συνετίσει, ώστε μετά να επιστρέψουν στην πόλη. Δεν ήταν η θέση του Αργύριου στους Αγρούς, μαζί μ' αυτούς τους αγροίκους!

Η Ευσταθία δίσταζε, όμως, να επιχειρήσει μια τέτοια εξόρμηση γιατί ποτέ της δεν κυκλοφορούσε πολύ στους Αγρούς – μόνο καμιά βόλτα έκανε, κάπου-κάπου – και δεν τους ήξερε καλά. Δεν μπορούσε, σίγουρα, να πάει μόνη της εκεί τώρα· χρειαζόταν κάποιον να την οδηγήσει. Βρήκε, οπότε, μερικούς ανθρώπους που θεωρούσε έμπιστους και που γνώριζαν τους Αγρούς και τα κανόνισε μαζί τους. Θα έφευγε απ' το Μεγάλο Παλάτι κρυφά – χωρίς να πει τίποτα στον Γεννάδιο, γιατί ήξερε πως ο σύζυγός της δεν θα ενέκρινε αυτή της την κίνηση – και θα πήγαινε να βρει τον γιο της, για να τον σώσει.

Να τον σώσει προτού είναι πολύ αργά. Είχε δει ακόμα και κακά όνειρα με τον Αργύριο: εφιάλτες όπου ο μικρός γιος της ήταν

κρεμασμένος σ'ένα τρομερό δέντρο, γεμάτος αίματα, και γύρω του αυτοί οι αγροίκοι με τις όψεις σαν ζώα...

Στους Βόρειους Αγρούς, εν τω μεταξύ, οι Γενναίοι άρχισαν να διαδίδουν ότι θα πυρπολούσαν εκτάσεις αν ο Πρίγκιπας και το φουσάτο του δεν αποχωρούσαν. Το διέδιδαν με λόγια και με μηνύματα που έστελναν καρφωμένα πάνω σε βέλη. Αποδώ κι αποκεί το εξαπλωναν, για νάναι βέβαιοι ότι θα φτάσει στ'αφτιά εκείνου που ήθελαν να φτάσει.

Και έφτασε· γρήγορα, μάλιστα. Ο Πρίγκιπας Αργύριος το έμαθε, και είπε: «Δεν λαμβάνουμε υπόψη μας τις απειλές ληστών. Είμαστε εδώ για να σώσουμε τους Αγρούς – και αυτό ακριβώς θα κάνουμε.»

Βρισκόταν μέσα στη μεγάλη σκηνή του, στον καταυλισμό του στρατού του στους Βόρειους Αγρούς. Μαζί του ήταν η Χρυσάνθη, ο Φοίβος Ασλάβης, ο Ιωάννης Φεκίζιος, και ο Οφιομαχητής.

Ο Πρωτοφύλακας είπε: «Κι αν πυρπολήσουν εκτάσεις, Υψηλότατε;»

«Δεν πρόκειται να κάνουν τίποτα. Απειλούν γιατί φοβούνται.»

«Δεν είναι έτσι, Πρίγκιπά μου. Και την άλλη φορά γι'αυτό ο πατέρας σας αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει με την Ιωάννα των Αγρών–»

«Δεν είμαι ο πατέρας μου, Πρωτοφύλακα.» (Κανείς πλέον δεν έλεγε τον Ασλάβη Στρατηγό· δεν ήταν πια Στρατηγός της Ηχώπολης, δεν υπήρχε αμφιβολία γι'αυτό.) «Ξεκίνησα για να δώσω τέλος–»

«Οι Γενναίοι είχαν αρχίσει να καίνε τους Αγρούς. Δεν το έλεγαν μόνο· πυρπολούσαν περιοχές. Ο πατέρας σας έκανε τη συμφωνία που έκανε με την Ιωάννα για να τους σταματήσει.»

«Γνωρίζω ποιες ήταν οι συνθήκες!» είπε άγρια ο Αργύριος. «Αλλά δεν πρόκειται να υποχωρήσουμε επειδή απλά μας απειλούν – όχι ύστερα από τόσο αγώνα.»

«Περιμένετε, δηλαδή, να δείτε καμένες εκτάσεις πρώτα;»

«Δε θα τους αφήσουμε να κάψουν τους Αγρούς, ακόμα κι αν τολμήσουν να το προσπαθήσουν!» δήλωσε ο Αργύριος. «Θα τους εμποδίσουμε. Και δε θα μείνουμε τώρα ακίνητοι σαν να μας έχουν τρομάξει. Γνωρίζουμε πού έχουν πάει να κρυφτούν, δε γνωρίζουμε; Στις παρυφές των Βρεγμένων Δασών, στα βόρεια. Εκεί θα κατευθυνθούμε κι εμείς, και θα τους αποτελειώσουμε προτού προλάβουν να κάνουν τίποτα!»

«Θα υποχωρήσουν πιο βαθιά μες στα δάση, Υψηλότατε.»

«Θα τους κυνηγήσουμε.»

«Στα δάση υπάρχουν πολλές κρυψώνες, και είναι γεμάτα αντάρες.»

«Θα τους κυνηγήσουμε, και θα τους αποτελειώσουμε.» Και κοίταξε τον Οφιομαχητή για να δει ποια ήταν η δική του γνώμη. Γιατί ο Γεώργιος ήταν τόσο σιωπηλός; αναρωτήθηκε.

Ο Οφιομαχητής είπε: «Ο Πρωτοφύλακας έχει δίκιο. Εκτός αν φοβούνται τις φήμες για τα Βρεγμένα Δάση, θα υποχωρήσουν στο εσωτερικό τους και θα κρυφτούν εκεί· υπάρχουν, όντως, πολλές κρυψώνες. Μάλιστα, ακόμα κι αν φοβούνται τις φήμες ίσως να το κάνουν αυτό, αν αισθάνονται αρκετά απεγνωσμένοι.»

«Θα τους κυνηγήσουμε,» επανέλαβε ο Αργύριος.

«Θα μας στήσουν ενέδρες· θα μας χτυπάνε και θα φεύγουν.»

«Δε μπορεί να ξέρουν τόσο καλά τα Βρεγμένα Δάση!»

«Ούτε εμείς τα ξέρουμε τόσο καλά. Και ίσως αυτοί να τα ξέρουν καλύτερα. Αλλά, ακόμα κι αν έχουν τις ίδιες γνώσεις μ'εμάς, πάλι τέτοια μέρη ευνοούν τους αμυνόμενους παρά τους επιτιθέμενους – και εμείς τώρα θα είμαστε οι επιτιθέμενοι.»

«Ακριβώς,» είπε ο Ασλάβης, νεύοντας, και νιώθοντας παράξενα που συμφωνούσε τόσο πολύ με τον Μαύρο Ξένο – τον Οφιομαχητή – τον Γεώργιο. Τον Γεώργιο, που τελικά δεν ήταν από τη Σεργήλη.

«Δε θα τους αφήσουμε να κρύβονται εκεί και να συνεχίζουν να μας απειλούν!» είπε ο Αργύριος. «Ρίχνουν το ηθικό των ανθρώπων μας. Τους τρομοκρατούν. Αλλά δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε από αυτούς.»

«Θυμηθείτε ποιο ήταν το σχέδιό μου εξαρχής,» του είπε ο Γεώργιος. «Κι όταν λέω 'εξαρχής', εννοώ από τότε που δούλευα για τον πατέρα σας, Υψηλότετε. Θυμάστε ποιο ήταν το σχέδιό μου;»

«Να αφήσουμε εκείνους να έρθουν σ'εμάς...»

«Ναι.»

«Αλλά δεν μπορούμε να το κάνουμε τώρα αυτό.»

«Γιατί όχι;»

«Η κατάσταση δεν είναι ίδια, Γεώργιε.»

«Ούτε, όμως, και τόσο διαφορετική είναι. Βγήκαμε ξανά για να τους κυνηγήσουμε έχοντας έναν στρατό μαζί μας. Τι σημασία έχει αν ο στρατός αποτελείται από Αγροφύλακες και οπλισμένους χωρικούς αντί για

Αγροφύλακες και μισθοφόρους; Η τακτική που οφείλουμε να ακολουθήσουμε είναι παρόμοια.»

«Θα συνεχίσουν να μας απειλούν και να χτυπάνε τους—»

«Αν θέλουν να τους πάρουμε σοβαρά θα πρέπει να κάνουν κάτι περισσότερο απ'το να μας απειλούν, αλλιώς κανείς δεν θα τους υπολογίζει πλέον. Οι χωρικοί θα βλέπουν τους Γενναίους ως δειλούς.»

«Θα τους περιμένουμε, δηλαδή, να πυρπολήσουν τους Αγρούς; Αυτό προτείνεις; Να τους περιμένουμε να πυρπολήσουν τους Αγρούς; Δε θα τους αφήσω να ρίξουν φωτιά—»

«Ναι – θα τους περιμένουμε,» τον διέκοψε ο Οφιομαχητής. «Θα τους περιμένουμε. Θα είμαστε έτοιμοι γι'αυτούς.»

«Και θα τους σταματήσουμε;»

«Εξυπακούεται.»

«Κι αν δεν τα καταφέρουμε; Αν γίνει καταστροφή;»

«Αν γίνει χειρότερη καταστροφή όταν τους κυνηγήσουμε μες στα Βρεγμένα Δάση;» έθεσε το ερώτημα ο Οφιομαχητής.

«Ο Γεώργιος θαρρώ πως καλά τα λέγει, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ιωάννης Φεκίζιος. «Ποιος δε φοβάται τα Βρεμένα Δάση; Και οι Αγροφύλακες και οι χωρικοί τα φοβούνται.»

«Συμφωνώ,» είπε ο Φοίβος Ασλάβης. «Παρότι το σχέδιο του Γεώργιου δεν είναι χωρίς ρίσκο, συμφωνώ. Γιατί, έτσι όπως έχουν έρθει τώρα τα πράγματα, Πρίγκιπά μου, δεν φαίνεται πως μπορούμε να κάνουμε τίποτα χωρίς ρίσκο.»

Ο Αργύριος τούς κοίταξε έναν-έναν καθώς όλοι στέκονταν γύρω απ'το τραπέζι που επάνω του ήταν απλωμένος ένας χάρτης των Βόρειων Αγρών. «Δε θέλω να καούν εκτάσεις,» είπε.

«Θα κάνουμε το παν για να το αποτρέψουμε,» υποσχέθηκε ο Φοίβος Ασλάβης.

Και ο Οφιομαχητής κατένευσε.

Και έβαλαν σε εφαρμογή το σχέδιό τους. Περιφέρονταν στους Βόρειους Αγρούς και παρατηρούσαν, ενώ είχαν ενημερώσει και όλους τους ντόπιους ώστε να είναι σε ετοιμότητα και να τους καλέσουν τηλεπικοινωνιακά μόλις έβλεπαν ύποπτες κινήσεις από τους Γενναίους. Και δεν άργησαν να δουν ύποπτες κινήσεις, και περισσότερα πράγματα από ύποπτες κινήσεις: Περνούσαν από τα χωράφια οι Γενναίοι και

πετούσαν ενεργειακές φιάλες, σπάζοντάς τες με βέλη και πετώντας δαυλούς επάνω στα χυμένα ενεργειακά υγρά που αμέσως άρπαζαν φωτιά κι έκαναν εκρήξεις απλώνοντας ακόμα πιο πολλή φωτιά.

Αλλά οι άνθρωποι του Πρίγκιπα των Αγρών δεν ήταν ποτέ μακριά: έτρεχαν φέρνοντας νερό, λούζοντας τις φλόγες και τη γη, σταματώντας τις πυρκαγιές προτού καλά-καλά αρχίσουν. Και ο Οφιομαχητής ήταν μαζί τους χρησιμοποιώντας την υπεράνθρωπη δύναμή του για να τους βοηθά.

Και κυνηγούσαν και τους Γενναίους, όποτε τους έβλεπαν, αλλά όχι μανιωδώς· το πρώτο τους μέλημα ήταν η προστασία των Αγρών. Το σχέδιο του Γεώργιου ήταν να προσελκύσουν τελικά την Ιωάννα προς τα νότια, έξω από τις παρυφές των δασών, να την αναγκάσουν να έρθει να τους αντιμετωπίσει ανοιχτά...

Και ενώ αυτά συνέβαιναν στους Βόρειους Αγρούς, στα νότια, στην Ηχώπολη, η Βασίλισσα Ευσταθία έφυγε κρυφά από το Μεγάλο Παλάτι ένα από τα καλοκαιρινά απογεύματα του Θερινού του Τρίτου. Κατευθύνθηκε βόρεια μαζί με τέσσερις έμπιστους ανθρώπους που είχαν υποσχεθεί να την οδηγήσουν στον γιο της. Γνώριζαν πού ήταν ο καταυλισμός του Πρίγκιπα, της είχαν πει, και η διαδρομή δεν ήταν δύσκολη.

Βγήκαν από την πόλη μέσα σ'ένα τετράκυκλο όχημα με ατρακτοειδείς τροχούς καλούς για την ύπαιθρο. Θωρακισμένο, επίσης, αλλά ελαφρά. Το οδηγούσε ο Ιάκωβος ο Περιπατημένος – ένας τύπος που τριγύριζε στους Αγρούς και μιλούσε με πολλούς·πραματευτής διαφόρων πραγμάτων, επαγγελματίας διαφόρων επαγγελμάτων· είχε τους ανέμους του Ζέφυρου στα πόδια του, λέγανε. Οι άλλοι τρεις ήταν ένας φοροσυνάχτης των Βόρειων Αγρών, ένας μισθοφόρος που παλιά ήταν χωρικός, και μια Αγροφύλακας που δεν είχε πάει με τους άλλους στον Πρίγκιπα των Αγρών, δηλώνοντας πιστή στον Βασιλιά.

Ο Ιάκωβος ο Περιπατημένος οδήγησε το όχημα επάνω στη δημοσιά που ένωνε την Ηχώπολη με τη Νιρλόβη περνώντας μέσα από τα Βρεγμένα Δάση. Είχε κατά νου να στρίψει, βέβαια, σ'έναν παράπλευρο δρόμο, για να βγει στο εσωτερικό των Βόρειων Αγρών και να φτάσει στα κεντρικά τους όπου ήταν ο καταυλισμός του Πρίγκιπα. Και έφτασε ως εκεί, ως τη στροφή. Αλλά δεν πήγε και πολύ πιο πέρα. Οι τροχοί του πάτησαν σε λοκράθια λέρα (όπως έλεγαν τη συγκεκριμένη κολλώδη

ουσία που φτιαχνόταν μόνο για λόγους δολιοφθοράς και ενέδρας) κι έχασαν την ταχύτητά τους. Το όχημα άρχισε να κινείται λίγο πιο γρήγορα απ'ό,τι βάδιζε άνθρωπος με ταχύ ρυθμό. Και ξαφνικά, από γύρω του, καβαλάρηδες όρμησαν, επάνω σ'άλογα και κάποιοι επάνω σε δίκυκλα. Γενναίοι. Χτυπώντας τα τζάμια του οχήματος με πέτρες από σφεντόνες και σπάζοντάς τα. Πλησιάζοντας για να τα αποτελειώσουν με τσεκουριές και ροπαλιές, ενώ μαστίγωναν το περίβλημα του οχήματος με μακριά μαστίγια σαν να ήταν ζώο που θαρρούσαν να υποτάξουν.

«Σταθείτε κει πούστε!» φώναξε ένας. «Σταθείτε κει πούστ' αλλιώς στον Αβυσσαίο θα πάτ' όλοι!»

«Τρέξε!» είπε η Ευσταθία στον Ιάκωβο. «Φύγε! Γιατί δεν τρέχεις, μα τον Ζέφυρο;»

«Δε μπορώ, Βασίλισσά μου – μας έχουν κάμνει ζημιά.»

Η Αγροφύλακας, που λεγόταν Λουκία, τράβηξε το πιστόλι της και σημαδεύοντας έξω πάτησε τη σκανδάλη ξανά και ξανά και ξανά και ξανά – και τελικά το όπλο πυροβόλησε – ΜΠΑΝΓΚ! – κι ένας Γενναίος έπεσε απ'το άλογό του κραυγάζοντας. Οπότε, δύο βέλη εκτοξεύτηκαν προς τη Λουκία, και αστόχησαν και τα δύο: το ένα χτύπησε στο πλάι του οχήματος, το άλλο μπήκε μέσα από το σπασμένο παράθυρο και καρφώθηκε στο κάθισμα, δίπλα απ'το κεφάλι της Λουκίας καθώς εκείνη ήταν σκυμμένη, τρυπώντας την άκρη του καπέλου της, του καπέλου των Αγροφυλάκων.

Κι άλλα βέλη άρχισαν να πέφτουν.

«Μη ρίχνετε!» φώναξε ο Ιάκωβος ο Περπατημένος, σκυμμένος κάτω απ'το τιμόνι. «Μη μας ρίχνετε!» Και σταμάτησε τους τροχούς. Ούτως ή άλλως ήταν αδύνατον να ξεφύγει από τους Γενναίους.

Οι οποίοι τώρα πλησίασαν προστάζοντάς τους να βγουν απ'το όχημα. Κι εκείνοι βγήκαν γιατί δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς· κανείς δεν ήταν εδώ για να τους βοηθήσει.

Οι Γενναίοι άρπαξαν τη Βασίλισσα Ευσταθία, που ήταν τρομοκρατημένη, κι έδεσαν τα χέρια της. «Θαρθείς μαζί μας, Μεγαλειοτάτη,» της είπε μία, που η Ευσταθία δεν αναγνώριζε αλλά ήταν η Δήμητρα, η πιστή φίλη της Ιωάννας των Αγρών. «Μη κάμνεις φασαρία άμα θες το καλό σου.»

Τους άλλους τέσσερις τους κακομεταχειρίστηκαν: τον φοροσυνάχτη τον ξεβράκωσαν και του έκοψαν τα παπάρια· του μισθοφόρου του έκοψαν τα χέρια (τους πέταξαν και τους δύο στο πλάι του δρόμου, να πεθάνουν απ' την αιμορραγία ή να επιζήσουν, καταπώς οι θεοί το ήθελαν)· τον Ιάκωβο τον Περπατημένο τον τύφλωσαν και του είπαν: «Περπάτα και λέγ' ότι η Ιωάννα των Αγρών έχει τη μάνα του Πρίγκιπα! Λέγε το, ειδάλλως θα σε ξαναβρούμε και θα σου πάρουμε τότες και τη γλώσσα!» Τη Λουκία την ξυλοφόρτωσαν και την έκλεψαν για να τη βιάσουν αργότερα, ομαδικά.

Δεν έχασαν άλλο χρόνο· έφυγαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, κατευθυνόμενοι βόρεια, προς τις ομίχλες των Βρεγμένων Δασών και τον καταυλισμό της Ιωάννας.

Και ήταν τυχεροί που οι εχθροί τους δεν τους πρόλαβαν εκεί, στη στροφή των δρόμων. Ο Πρίγκιπας των Αγρών είχε απλωμένους τους ανθρώπους του κυρίως στα βόρεια, όμως ούτε ετούτες οι νότιες περιοχές ήταν αφύλαχτες. Τους είδαν τους Γενναίους δυο Αγροφύλακες καβάλα σε δίκυκλα, από απόσταση. Τους είδαν να ορμούν στο τετράκυκλο όχημα και ειδοποίησαν αμέσως με τηλεπικοινωνιακό πομπό. Όταν όμως έφτασε εκεί ο Οφιομαχητής μαζί με μερικούς ακόμα Αγροφύλακες βρήκε μονάχα έναν τυφλό άντρα, στα όρια της παραφροσύνης, να λέει πως είχαν κλέψει τη μάνα του Πρίγκιπα, είχαν κλέψει τη μάνα του Πρίγκιπα...

Τη Βασίλισσα Ευσταθία οι Γενναίοι την πήγαν στην Ιωάννα των Αγρών, η οποία πρόσταξε να της λύσουν τα χέρια και να της δώσουν κρασί. Αλλά η Ευσταθία δεν μπορούσε να κρατήσει την κούπα που της πρόσφεραν: την έριξε στη γη· τα χέρια της έτρεμαν. Ο Δημοσθένης – ένας από τους πιο πιστούς της Ιωάννας – έκανε να χαστουκίσει τη Βασίλισσα–

Η Ιωάννα τον σταμάτησε πιάνοντας τον καρπό του. «Στάσου, ρε! Δεν είμαστε άγριοι. Πηγαίντε την στη σκηνή που έχουμ' ετοιμάσει γι' αυτήνα, για να συνέλθει. Τώρα δεν είναι στα καλά της. Και να τη φρουρείτε. Άμα ξεφύγει θα σας κόψω τα χέρια.»

«Δεν πρόκειται να πάει πουθενά,» υποσχέθηκε ο Ευθύμιος.

Και η Ιωάννα των Αγρών ήταν σίγουρη γι' αυτό. Αλλά τώρα όχι επειδή είχε δει όνειρο.

Τη Βασίλισσα Ευσταθία την είχε ονειρευτεί να φεύγει απ'το Μεγάλο Παλάτι και να ταξιδεύει μόνη προς τα βόρεια, μαζί μ'άλλους τέσσερις μονάχα – τέσσερις σκιές μες στο όνειρο της Ιωάννας. Ένα όνειρο που σίγουρα θα γινόταν πραγματικότητα, δεν είχε καμιά αμφιβολία. Γιατί, επίσης μες στο όνειρο, είχε ανταμώσει τον Γκριζο Γέρο. Τον είχε βρει ξάφνου πλάι της, κι αυτός τής είχε πει: *Η Βασίλισσα έρχεται, σύντομα. Κάνε ό,τι νομίζεις μαζί της.*

Η Ιωάννα τον είχε ρωτήσει: *Ο Μαύρος Ξένος γιατί είναι ακόμα ζωντανός;*

Η Βασίλισσα έρχεται, επανέλαβε ο Γέρος. Έρχεται στα χέρια σου, αν το θελήσεις. Και μετά δεν ήταν πια δίπλα της, και η Ιωάννα των Αγρών είχε ξυπνήσει.

Τώρα, καθώς τραβούσαν τη Βασίλισσα Ευσταθία στη σκηνή που είχαν ετοιμάσει γι'αυτήν μέσα στις ομίχλες των παρυφών των Βρεγμένων Δασών, από μια άλλη σκηνή παραδίπλα ακούγονταν τα ουρλιαχτά της Λουκίας, της Αγροφύλακα που είχαν αρπάξει μαζί της, και οι εύθυμες φωνές των Γενναίων που τη βασάνιζαν.

«Ο Πρίγκιπας είναι γελασμένος άμα θαρρεί πως μπορεί να τα βάλει μ'εμάς,» είπε η Ιωάννα στους ανθρώπους της, «είτε έχει κοντά του αυτό το μαυρόδερμο κτήνος είτε όχι. Εμείς έχουμε τη μάνα του, και θα τηνε δει κρεμασμένη, να τηνε τρώνε τα πουλιά, άμα δεν κάμνει όπως του λέμε!»

15

Ο Ανδρέας'λι μάς οδηγεί ανατολικά ολόκληρη εκείνη την ημέρα που φεύγουμε από τη φυλή του Αγησίλαου. Οδοιπορούμε μέσα στο Ψυχροδάσος, με τη Λουκία να καταριέται κάθε τόσο, αν και η Διονυσία είναι που ταλαιπωρείται περισσότερο. Ο Λεωνίδας δεν μοιάζει ασυνήθιστος σε τέτοιου είδους ταξίδι. Το μεσημέρι τούς φέρνω ένα θήραμα που κατορθώνω να πιάσω – ένα ελάφι. Το ψήνουμε πάνω από φωτιά και το τρώμε, κι ακόμα και η Λουκία παύει για λίγο να γκρινιάζει. Ο γάτος της, ο Ακατάλυτος, τρώει επίσης από τις σάρκες του ελαφιού, αλλά ο Βικέντιος δεν τρώει· είναι καθαρά φυτοφάγος, και τώρα κυρίως κοιμάται μες στην τσέπη της κάπας μου. Κάνει πολύ κρύο γι'αυτόν στο Ψυχροδάσος. Οι σαύρες που έχουν μαζευτεί κοντά στον μεσημεριανό καταυλισμό μας, παρατηρώντας με, είναι τελείως άλλη υπόθεση: συνηθισμένες σε τούτα τα κρύα μέρη. Ρωτάω τον Ανδρέα'λι πώς λέγονται και μου απαντά ότι ονομάζονται ψυχρόσαυρες (αναμενόμενα) και είναι τοπικές του Ψυχροδάσους. Οι φολίδες τους είναι πράσινες, αλλά έχουν και μια γαλανή απόχρωση.

Όταν βραδιάζει σταματάμε σε μια σπηλιά για να διανυκτερεύσουμε, και η Λουκία λέει στον Ανδρέα: «Καλά, πού στις λάσπες του Λοκράθου μάς πηγαίνεις; Δεν υποτίθεται πως θα φτάναμε στο κωλοχωριό ως τώρα;»

«Όχι, όχι από τώρα,» αποκρίνεται ο Παλαιοδασίτης, στωικά. «Έχουμε λίγο δρόμο ακόμα.»

Η Λουκία μουγκρίζει κάτι ακατανόητο.

Τρώμε πρόχειρα – ψητά κάστανα με μέλι – και μετά κοιμούνται ενώ εγώ μένω ξύπνιος, φυσικά, φρουρώντας τους.

Το επόμενο μεσημέρι φτάνουμε στο χωριό που μας είπε ο Ανδρέας'λι: το Λυκονέρι, στις όχθες του Σπάραχνου, στις εκβολές του Νερού της Ράχης, από τη δυτική μεριά του ποταμού. Ένα μέρος όλο Παλαιοδασίτες, στις παρυφές του Ψυχροδάσους, γύρω στα δεκαπέντε

χιλιόμετρα νότια της Ψυχρόπολης. Εδώ θα βρούμε βάρκα για να μας περάσει στην άλλη μεριά της μεγάλης λίμνης. Και, παρότι μεσημέρι, δεν χάνουμε καθόλου χρόνο· δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Ο Ανδρέας'λι μάς οδηγεί στον σύνδεσμο μας: ένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, ασφαλώς: ο Πρώτος Όφις του Λυκονεριού («και ο μοναδικός,» μου είπε η Ερασμία, όσο ήμασταν ακόμα στη σπηλιά στη Ράχη του Ιχθύος· «δεν υπάρχει άλλος εκεί· μόνο δύο ακόμα περιφερειακά μέλη, Ασημάδευτοι»), ο Ζαχαρίας, που δουλεύει ως βαρκάρης.

Δεν τον βρίσκουμε στο σπίτι του, και ο Ανδρέας μάς λέει ότι μάλλον θα είναι σε καμιά δουλειά εδώ γύρω, στις όχθες του Σπάραχνου· θάρθει ως το απόγευμα, όμως, σίγουρα. Καθόμαστε, λοιπόν, στη Στάση του Νερού, το μοναδικό πανδοχείο στο Λυκονέρι, απ'όπου περνά κάμποσος κόσμος, γιατί, λόγω της θέσης του στην αρχή του Νερού της Ράχης, το χωριό δέχεται αρκετούς ταξιδιώτες και εμπόρους. Η πανδοχέας – η Ελένη, η οποία πήρε το πανδοχείο από τον μπάρμπα της που πέθανε πρόσφατα δαγκωμένος από άγριο λύκο – φλερτάρει με τον Λεωνίδα, και δε μοιάζει καθόλου σεμνόντυφη. Είναι η μία από τους δύο Ασημάδευτους στο Λυκονέρι. Δική μας. Ο Λεωνίδας μού τη συστήνει, φυσικά, και τα μάτια της γουρλώνουν καθώς βλέπει τη μαυρόδερμη όψη μου κάτω απ'την κουκούλα. Είχε ακούσει για τον Οφιομαχητή. Και μοιάζει να λυπάται μαθαίνοντας για τον θάνατο της Φαρμακερής Βασίλισσας. Καθώς το μεσημέρι προχωρά, φιλοξενεί τον Λεωνίδα στο δωμάτιό της, και σίγουρα όχι για να παίξουν Κυματιστή.

Ρωτάω τον Ανδρέα, ενώ καθόμαστε ακόμα στην τραπεζαρία μαζί με τη Λουκία και τον γάτο της: «Από εδώ είσαι;» Η Διονυσία έχει κλείσει ένα δωμάτιο για να κοιμηθεί λίγο· είναι πολύ κουρασμένη από την οδοιπορία μες στο δάσος.

«Από το Λυκονέρι;» αποκρίνεται ο μάγος. «Όχι. Η φυλή μου είναι νομαδική. Κυκλοφορούν από τους πρόποδες της Ράχης ως τις όχθες του Σπάραχνου· αλλά, ναι, φτάνουν ως το Λυκονέρι, αρκετά συχνά. Έχω και δυο συγγενείς εδώ. Ένας απ'τους παππούδες μου παραήταν φιλικός με τις τοπικές κορασίδες.» Μειδιά και πίνει μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

Η Λουκία χασμουριέται. «Το μέρος είναι παρακμιακό και όλο κλεφταποδόχους και λαθρεμπόρους.»

«Έχεις ξανάρθει εδώ;» τη ρωτάω, γιατί ως τώρα δεν μου είχε δώσει αυτή την εντύπωση.

«Μια, δυο φορές· αλλά όχι μέσ' απ'το δάσος, όπως καταλαβαίνεις. Με βάρκα. Ήθελα να δώσω κάτι πράγματα που είχα βουτήξει. Όλοι αυτοί οι φιλικόι χωρικόι εδώ μη σε γελάνε: λεηχρίτες είναι κατά βάθος. Έτοιμοι να σε κλέψουν.»

«Τα παραλές,» της λέει ο Ανδρέας, «όμως δεν είναι και τελείως ψέματα.» Γελά καθώς ανάβει την πίπα του.

Η Λουκία αναποδογυρίζει τα μάτια, μορφάζοντας κουρασμένα.

«Γιατί δεν πας να ξεκουραστείς;» της προτείνω.

«Προθυμοποιείσαι νάρθεις μαζί;»

«Εν ανάγκη.»

«Είναι ανάγκη.»

Αφήνουμε τον Ανδρέα μόνο στην τραπεζαρία, μαζί με το Σιγηλό Μουρμουρητό του Πρώτου Ήλιου μέσα στο περιδέραιό του, και κλείνουμε ένα δωμάτιο. Ο Βικέντιος κι ο Ακατάλυτος μάς ακολουθούν. Ναι, τώρα η πτερόσαυρα έχει βγει από την τσέπη μου, νιώθοντας περισσότερη ζέστη σε τούτο το μέρος.

Η Λουκία, όπως το περίμενα, δεν έχει μόνο τον ύπνο υπόψη της· μετά, όμως, κοιμάται. Αλλά σύντομα την ξυπνάω γιατί δεν μπορούμε ν'αργήσουμε εδώ. Τώρα που είναι απόγευμα πρέπει σιγά-σιγά να πηγαίνουμε. Καθώς βγαίνουμε απ'το δωμάτιό μας, ξυπνάμε και τη Διονυσία που ακόμα κοιμάται στο δικό της δωμάτιο. Ο Λεωνίδας μάς περιμένει κάτω, μαζί με τον Ανδρέα'λι. Φεύγουμε από τη Στάση του Νερού και πάμε πάλι να βρούμε τον Πρώτο (και μοναδικό) Όφι του Λυκονερίου.

Αυτή τη φορά είναι στο σπίτι του πλάι στη λίμνη. Ο Ανδρέας τού εξηγεί πώς έχουν τα πράγματα, κι εκείνος – ένας λιγνός, ξερακιανός άντρας με δέρμα γαλανό – γυρίζει και μου κάνει την υπόκλιση του φιδίου. «Δε χρειάζονται υποκλίσεις,» του λέω, απομακρύνοντας την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Το μόνο που χρειάζεται είναι να μας πας στις νότιες όχθες.»

«Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο στο μυαλό μου τώρα, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται, και σύντομα στεκόμαστε μέσα στη βάρκα του που είναι αρκετά μεγάλη και μηχανοκίνητη, και πλεύουμε πάνω στα νερά του

Σπάραχνου ενώ οι ήλιοι γέρνουν προς τη δύση. Ύστερα από καμιά ώρα φτάνουμε σ'ένα χωριό εκεί όπου ο ποταμός Αλκόνος γεννιέται από το Σπάραχνο. Το λένε Αντικρινή, και θεωρείται πέρασμα κι αυτό, αν και δε μοιάζει νάχει τόσους περαστικούς όσους το Λυκονέρι. Ο Ζαχαρίας μάς αφήνει εδώ και μας εύχεται η Μεγάλη Κυρά να είναι στο πλευρό μας. Καθοδόν, ο Λεωνίδας κι ο Ανδρέας'λι τού είπαν για τον θάνατο της Φαρμακερής Βασίλισσας, κι εκείνος αποκρίθηκε: «Η οργή της Έχιδνας θα πέσει απάνω τους. Ο Οφιομαχητής είναι μαζί μας.»

Στην Αντικρινή δεν υπάρχει κανένα μέρος για να προμηθευτούμε μεταφορικό μέσο, δυστυχώς. Κανείς που να πουλά οχήματα. Αν υπήρχε θα αγοράζαμε· έχουμε αρκετά λεφτά. Τα Τέκνα, υποχωρώντας από το άντρο τους, πήραν μαζί τους όλες τους τις οικονομίες, και δεν ήταν λίγες. Όπως μου είχε πει η παλιά μου φίλη, η Πράσινη Κρίνη, ο Κύκλος δεν αποτελείται μόνο από φτωχούς.

Τώρα, πάντως, δεν έχουμε όχημα. Άρα πρέπει να βαδίσουμε ξανά. Πράγμα που, βέβαια, δεν αρέσει στη Λουκία. Μου προτείνει να ληστέψουμε κάνα τροχοφόρο, καθώς φεύγουμε απ'την Αντικρινή κατευθυνόμενοι νότια, προς τη δημοσιά.

«Θα δούμε,» της λέω.

«Όχι 'θα δούμε'· να το αρπάξουμε. Μ'εμένα μαζί μας θάναί αστεία υπόθεση, γαμώτο! Τι στις λάσπες του Λοκράθου σ'έχει πιάσει τούτες τις μέρες και κωλώνεις να ληστέψεις, Καπετάνιε μου;»

Την αγριοκοιτάζω. «Θα δούμε,» επαναλαμβάνω.

Αναστενάζει – μούγκρισμα περισσότερο. «Καλά... θα δούμε.»

Οι περιοχές όπου τώρα οδοιπορούμε είναι ανοιχτές και κανένας δρόμος δεν είναι τίποτα καλύτερο από άτσαλος χωματόδρομος. Η δημοσιά που περνά κοντά από τις Νότιες Ακτές απέχει καμιά δεκαριά χιλιόμετρα από την Αντικρινή. Αν φτάσουμε απόψε θα είναι βαθιά νύχτα· αλλά εκεί είναι πιθανότερο να συναντήσουμε μηχανοκίνητα οχήματα.

Όχι πως κι εδώ είναι τελείως απίθανο, δηλαδή. Καθώς οι ήλιοι δύουν, βλέπουμε προβολείς σε κάποια απόσταση από εμάς. Τίποτα, όμως, δεν έρχεται αρκετά κοντά μας ώστε ακόμα και η Λουκία να προτείνει να το κλέψουμε.

Μετά, ενώ έχει νυχτώσει, ενώ μόνο το φεγγάρι της Υπερυδάτιας κρέμεται στον ουρανό, ένα ψηλό φορτηγό κατευθύνεται προς τη μεριά μας. Τα φώτα του σκίζουν τη νύχτα.

«Αυτό!» λέει αμέσως η Λουκία. «Είναι ό,τι μας χρειάζεται. Σταμάτα το, Γεώργιε, και θα τους την πέσουμε απ'τα δεξιά και τ'αριστερά.» Τραβά το σπαθί της.

«Συμφωνείτε;» ρωτάω τους άλλους.

«Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο, Οφιομαχητή, έχουμε;» αποκρίνεται ο Λεωνίδας, τραβώντας κι αυτός το σπαθί του. Και ο Ανδρέας'λι νεύει καταφατικά. Η Διονυσία δεν προσφέρει την άποψή της, και η όψη της είναι κρυμμένη μες στο σκοτάδι της κουκούλας της. Ο Ακατάλυτος βγάζει ένα συριστικό νιαούρισμα· έτοιμος για κούρσεμα μαζί με την κυρά του; Ο Βικέντιος είναι γαντζωμένος στον ώμο μου, και δεν κινείται.

«Εντάξει,» λέω.

Το φορτηγό μάς πλησιάζει, κι αρχίζει να κορνάρει για να φύγουμε απ'το διάβα του. Κάποιος λογικός άνθρωπος θα το είχε κάνει ήδη, φυσικά. Οι σύντροφοί μου απλώνονται δεξιά κι αριστερά του χωματόδρομου. Εγώ μένω στη θέση μου, μες στη μέση.

«Τι κάνεις, ρε φίλε!» μου φωνάζει ο οδηγός απ'το παράθυρο, καθώς σταματά το ψηλό όχημα. «Στραβός είσαι; Κάνε στη μπάντα! Θες να σε σκοτώσω;»

«Κατέβα απ'το όχημα ήσυχα, μεγάλε,» του λέει η Λουκία, σημαδεύοντάς τον με το πιστόλι που κρατά στο άλλο της χέρι.

«Γαμιόληδες του Λοκράθου!» Ο οδηγός σκύβει για να μη δίνει στόχο και βάζει πάλι τους τροχούς του σε κίνηση, αδιαφορώντας για τη ζωή μου.

Αλλά το φορτηγό του δεν προχωρά. Τα χέρια μου το εμποδίζουν. Δεν είναι καν δύσκολο. Μπορώ να σταματήσω και πιο δυνατές μηχανές.

Η Λουκία, ο Λεωνίδας, κι ο Ανδρέας'λι τραβάνε τις πόρτες και βγάζουν από το ψηλό όχημα τον οδηγό και τη συνοδηγό, απειλώντας τους με όπλα ενώ εκείνοι είναι ακόμα ξαφνιασμένοι απ'αυτό που συμβαίνει. Τότε, δυο μισθοφόροι πετάγονται απ'την πίσω μεριά του φορτηγού και επιτίθενται στους συντρόφους μου με σπαθιά κι ενεργοβόλα· και, συγχρόνως, ο οδηγός και η συνοδηγός βρίσκουν την ευκαιρία ν'αντιδράσουν, βγάζοντας όπλα κι αυτοί.

Δεν μένω αμέτοχος. Χρησιμοποιώ το βελονοβόλο μου, και δεν χρειάζεται καν να πιάσω το σπαθί μου. Οι άνθρωποι του φορτηγού σύντομα είναι όλοι πεσμένοι στη γη, αλλά μόνο ένας νεκρός – ένας από τους μισθοφόρους. Τον κάρφωσε η Λουκία στην κοιλιά με το ξίφος της αφού απέφυγε μια ενεργειακή ριπή απ'το πιστόλι του κι αφού είχε ήδη φάει μια κλοτσιά στο υπογάστριο από τον οδηγό και ήταν τσαντισμένη. Θα την είχε χτυπήσει και στο κεφάλι ο καριόλης αν δεν είχε δεχτεί μια από τις βελόνες μου στο μάγουλο και μείνει κοκαλωμένος από Λευκό Άγαλμα.

Ακόμα και η Διονυσία συμμετείχε στη σύντομη συμπλοκή, τραβώντας το ενεργειακό πιστόλι της και ρίχνοντας στην πλάτη του άλλου μισθοφόρου καθώς εκείνος διασταύρωνε το σπαθί του με το σπαθί του Λεωνίδα.

Τους αφήνουμε εκεί και ανεβαίνουμε στο φορτηγό τους. Κάθομαι στο τιμόνι, και γυρίζω το όχημα από την άλλη μεριά: πράγμα όχι και τόσο εύκολο έτσι χάλια όπως είναι ο δρόμος. Η Λουκία κι ο Λεωνίδας κοιτάζουν να δουν τι μεταφέρει το φορτηγό, και η πρώτη μου λέει καθώς έχω αρχίσει να μας πηγαίνω νότια: «Οικοδομικά υλικά είναι όλα, Γεώργιε. Τίποτα το χρήσιμο. Τούβλα, κόλλες, μπογιές, πινέλα.»

«Για κάποιους θα ήταν χρήσιμα,» αποκρίνομαι ενώ έχω τα μάτια μου στον δρόμο. «Και δε μ'αρέσει αυτό που κάναμε. Καθόλου.» Κρατάω σε απόσταση την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Παραέχεις γίνει περίεργος, τελευταία, το ξέρεις;»

Με το φορτηγό δεν αργούμε να φτάσουμε στη δημοσιά, κι όταν είμαστε εκεί στρίβω ανατολικά και, μόλις βλέπω την πινακίδα που γράφει

ΠΡΟΣ ΥΨΗΛΟ ΝΑΟ ΕΧΙΔΝΑΣ

και

ΚΑΤΩΒΡΑΧΙ

στρίβω νότια, διασχίζοντας χωματόδρομο ξανά. Αλλά αυτό τον χωματόδρομο τον ξέρω καλά πλέον. Και προς το τέλος του, που δεν είναι μακριά όταν είσαι επάνω σε τροχούς, βρίσκουμε το Κατωβράχι. Τα φώτα των σπιτιών του διακρίνονται αμέσως μες στη νύχτα, αν και δεν είναι δυνατά. Το προσπερνάω και φτάνω στη μεγάλη αμμουδιά δίπλα στον Υψηλό Ναό της Έχιδνας, που το φως από τους Φαρμακερούς

Πύργους του, που είναι σαν φάροι, το βλέπαμε από τότε που στρίψαμε νότια.

Σταματάω το φορτηγό αντίκρυ στην είσοδο του Ναού, και οι ναοφύλακες εκεί πιάνουν τα όπλα τους, αναμφίβολα παραξενεμένοι. Δεν περίμεναν τέτοιο όχημα μες στη νύχτα.

Ανοίγω την πόρτα πλάι μου και κατεβαίνω, και οι υπόλοιποι έρχονται γύρω μου. Ναι, έχουμε δύο Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου ανάμεσά μας, αλλά αυτό οι ναοφύλακες δεν το ξέρουν, και ούτε είναι ανάγκη κανείς να το μάθει... αν και, βέβαια, η Αθανασία (και όχι μόνο εκείνη) ίσως να θυμάται την όψη του Λεωνίδα από τότε που ανεβήκαμε κυνηγημένοι στον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς.

Καθώς πλησιάζουμε την είσοδο του Ναού, δεν φοράω κουκούλα φυσικά· θέλω να δουν το πρόσωπό μου, θέλω να καταλάβουν ποιος είμαι.

Και καταλαβαίνουν. «Οφιομαχητή...» λέει ένας από τους τρεις ναοφύλακες που στέκονται κοντά στην είσοδο του Ναού, και όλοι τους μου κάνουν την υπόκλιση του φιδιού.

«Πρέπει να μιλήσω με την Αρχιέρεια,» τους λέω. «Το ξέρω πως είναι αργά, αλλά είναι επείγον.»

«Θα την ειδοποιήσουμε αμέσως,» αποκρίνεται ο ναοφύλακας· και, χωρίς ερωτήσεις, μας οδηγούν στον σηκό και μας ζητάνε να περιμένουμε. Το ψηλό άγαλμα της Έχιδνας στέκει αντίκρυ μας περιτριγυρισμένο τριγωνικά από πέντε άλλα, μικρότερα αγάλματα – τριών γυναικών και δύο φιδιών.

Δόκιμοι κινούνται μες στις σκιές· ένας ιερέας μάς πλησιάζει. Με καλωσορίζει, ρωτά αν θα μπορούσε να κάνει κάτι.

«Θα περιμένω την Αρχιέρεια,» αποκρίνομαι.

«Όπως επιθυμείς, Οφιομαχητή.» Γι'αυτούς τους ανθρώπους δεν έχω κανονικό όνομα: είμαι μια δύναμη, ένα σύμβολο.

Η Αθανασία δεν αργεί να έρθει να μας συναντήσει, και μαζί της είναι, όπως πάντα κουκουλωμένη, η Ανδρομέδα, καθώς και τρεις άλλες ιέρειες: η Ανθή, η Ιωάννα των Φιδιών, και η Βιολέτα. Την τελευταία την ξέρω μόνο φατσικά· την είχα δει κοντά στην Αρχιέρεια παλιότερα, που ερχόμουν στον Ναό ως κουρσάρος, και την είδα και πιο πρόσφατα και έμαθα το όνομά της· αλλά δεν έχω ποτέ μιλήσει μαζί της.

Η Αθανασία φορά στο κεφάλι της το χρυσό διάδημα με τον Οφθαλμό του Όφρεως στο μέτωπο, και, εκτός από αυτό, τα χέρια της είναι γεμάτα με δαχτυλίδια και βραχιόλια που φανερώνουν το αξίωμά της. «Γεώργιε...» λέει κοιτάζοντας με με κάποια ανησυχία. «Θα σε καλούσα μέσα, στον ενδόναο, αλλά μου είπαν ότι έφερες κι άλλους μαζί σου.»

«Είναι όλοι φίλοι, Πανιερότατη,» αποκρίνομαι. «Τη Λουκία ήδη τη γνωρίζετε.»

«Ναι. Αλλά πού ήσουν; Έτσι όπως εξαφανίστηκες...!» Διακρίνω θυμό στην όψη της ανάμεικτο με την ανησυχία, κάτω από τη μάσκα της ιεροσύνης. «Και μ'αυτό που είδα πρόσφατα...» Αναφέρεται αναμφίβολα σε κάποιο όραμα από τους κρυστάλλους της.

«Πρέπει να μιλήσουμε, Πανιερότατη. Επείγει. Οι φίλοι μου, όμως, θα ήθελα να οδηγηθούν στον ξενώνα γι'απόψε, και αύριο, με το ξημέρωμα, θα φύγουμε.»

«Δεν είναι πρόβλημα αυτό, φυσικά,» αποκρίνεται η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας, και δίνει διαταγές να τους οδηγήσουν στον ξενώνα του Διπλόφρεως Πύργου.

Δόκιμοι τούς πλησιάζουν, ζητώντας τους να τους ακολουθήσουν, και τους γνώρω να το κάνουν, να πάνε μαζί τους.

«Εσύ πού θα είσαι, Γεώργιε;» με ρωτά η Διονυσία.

«Με την Πανιερότατη. Μετά θα έρθω και θα σας συναντήσω.»

Φεύγουν από τον σηκό περιτριγυρισμένοι από δόκιμους. Μόνο ο Βικέντιος μένει, γαντζωμένος στον ώμο μου.

Η Αθανασία μου λέει: «Σε είδα να αντιμετωπίζεις τον Εύανδρο ξανά. Είδα... το Φιλί της Έχιδνας να σπάει από το τσεκούρι του.»

«Ναι,» αποκρίνομαι, συγκρατώντας τη θηριώδη οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, «κι εγώ το είδα να σπάει από το τσεκούρι του· αλλά—»

«Τον αντιμετωπίσες, δηλαδή; Τον αντιμετωπίσες;»

«Συναντηθήκαμε, και πάλι δεν κατάφερα να τον σκοτώσω. Αλλά αυτό σύντομα θα διορθωθεί. Πάμε στην Εστία να μιλήσουμε, Πανιερότατη. Έχω πολλά να σας πω.»

Με οδηγεί στον ενδόναο μαζί με την Ανδρομέδα και τις άλλες τρεις ιέρειες. Μπαίνουμε στη μεγάλη Εστία και πηγαίνουμε στη μεριά όπου συγκεντρώνονται οι ιέρειες – και μόνο οι ιέρειες – του Ναού για

φαγητό. Τώρα το δείπνο έχει τελειώσει. Καθόμαστε, και δόκιμες μάς φέρνουν ποτά και γλυκίσματα.

Εξηγώ στην Αθανασία τι συμβαίνει στην Ωλμπέρκνη, και της λέω επίσης πως ήμουν πρόσφατα στη Ράχη του Ιχθύος με κάποιους φίλους, όπου ο Εύανδρος – που τώρα θεωρεί τον εαυτό του Οφιοβασιλέα της Ιχθυοδάτιας – μας επιτέθηκε με την υποστήριξη της Ορδής των Όφεων. Μετά βίας καταφέραμε να γλιτώσουμε ζωντανοί, αλλά προετοιμαζόμαστε να τον χτυπήσουμε: και τούτη τη φορά για να τελειώνουμε μαζί του.

«Ποιοι φίλοι είναι αυτοί στους οποίους αναφέρεσαι;» με ρωτά η Αθανασία ατενίζοντάς με καχύποπτα.

«Σίγουρα έχετε κάποιες υποψίες, Πανιερότατη,» αποκρίνομαι πίνοντας μια γουλιά από το Αίμα της Έχιδνας στην κούπα μου. Τώρα έχουν συγκεντρωθεί κι άλλες ιέρειες γύρω μας, παρατηρώ, καθώς και κάποιοι ιερείς· κανείς δεν τους διώχνει – ίσως επειδή δεν είναι η ώρα του φαγητού.

«Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου,» λέει η Αθανασία με φαρμακερό ύφος.

«Σύμμαχοί μας,» τονίζω.

«Η επίσημη θρησκεία της Έχιδνας δεν έχει αιρετικούς για συμμάχους!»

«Στη συγκεκριμένη περίπτωση, θα πρέπει να διαλέξετε, Πανιερότατη, ποιους αιρετικούς προτιμάτε: τα Τέκνα ή τους φανατικούς του Αρχέγονου Όφεως; Γιατί, αν δεν διαλύσουμε την Ορδή τώρα, η Ορδή σύντομα θα έρθει εδώ, μαζί με τον Οφιοβασιλέα, κι αυτός ο Ναός και οι πύργοι του θα πέσουν, να είστε σίγουρη.»

«Η Μεγάλη Κυρά θα μας προφυλάξει!» λέει έντονα, αντιδραστικά, με τα μάτια της να με ατενίζουν αβλεφάριστα σαν τα δικά μου.

«Η Μεγάλη Κυρά έστειλε εμένα για να σας προφυλάξει,» της λέω, μιλώντας όπως σπάνια, πολύ σπάνια μιλάω – όπως ποτέ δεν θυμάμαι να έχω ξαναμιλήσει. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά με αόρατες αλυσίδες υπό έλεγχο τον ιοβόλο δράκο της οργής μου. «Αλλά δεν μπορώ να σας βοηθήσω αν είστε τόσο ξεροκέφαλοι ώστε να αρνείστε τη βοήθειά μου—»

«Δεν αρνούμαστε τη δική σου βοήθεια!»

«-ή των συμμάχων μου.»

«Έγιναν ‘σύμμαχοί σου’ τώρα αυτά τα τέρατα;»

«Δεν είναι πιο ‘τέρατα’ από άλλους, Πανιερότατη. Αν και δεν ασπάζομαι την ιδεολογία τους, όπως σας έχω ξαναπει, σ’ αυτό τον αγώνα τούς θεωρώ συμπολεμιστές.»

«Και τι ζητάς να κάνουμε; Να δηλώσουμε επισήμως ότι τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι φίλοι μας;»

«Το ξέρω πως αυτό δεν πρόκειται να συμβεί.»

Η Αθανασία νεύει, μοιάζοντας να χαλαρώνει. «Λοιπόν;»

«Η Ορδή πολιορκεί την Ωλμπέρκνη. Αυτή, άρα, είναι η ώρα να χτυπήσουμε την Ορδή.»

«Εννοείς...; Εννοείς, ο στρατός της Ιλφόνης να τους επιτεθεί;»

«Ακριβώς. Και, συγχρόνως, εγώ και οι φίλοι μου θα γλιστρήσουμε μέσα στην Ορδή σκοτώνοντας τους αρχηγούς της. Τον Εύανδρο θα τον αναλάβω προσωπικά. Θα μας βοηθήσει, επίσης, μια φυλή ερπετοειδών του Ψυχροδάσους κατά πάσα πιθανότητα, γιατί φοβούνται πολύ τους άποδες που έρχονται από τους Ουραίους Δασότοπους.»

Η Ανδρομέδα ανασαλεύει ξαφνικά πλάι στην Αθανασία, κοιτάζοντάς με έντονα μέσα απ’ την κουκούλα της. Κι ακούω μια φωνή ν’ αντηχεί στο μυαλό μου: Αυτός... Μίλησες μαζί του... Μοιάζει με τη νοητική μιλιά του Κλέαρχου: μια φωνή που δεν είναι φωνή αλλά κάτι που ο νους μου μπορεί να αποκωδικοποιήσει ως «φωνή». Μίλησες με τον Αγησίλαο!

Στρέφομαι να την κοιτάξω ευθέως. Ναι, της λέω με το μυαλό μου, μίλησα μαζί του. Και το ξέρω πως δεν υπάρχει συμπάθεια αναμεταξύ σας. Όμως τώρα σίγουρα θα καταλαβαίνεις τη σημαντικότητα της κατάστασης – Ανδρομέδα. Ζήτα, λοιπόν, από την κόρη σου να συμφωνήσει μαζί μου, αν δεν θες ο Αρχέγονος Όφρις να σας καταπιεί όλους.

Ένα σύριγμα βγαίνει από την κουκούλα της Αρωγού της Αρχιέρειας: ο πρώτος ήχος που νομίζω ότι έχω ακούσει ποτέ από τα ερπετοειδή χείλη της. Η φωνή της, όμως, δεν έρχεται στ’ αφτιά μου: Ό,τι κι αν σου είπε αυτός για εμάς, είναι ψέμα!

Δε μ’ ενδιαφέρουν οι προσωπικές σας διαφορές. Ζήτα από την κόρη σου να συμφωνήσει μαζί μου, αλλιώς θα καταστραφείτε και ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυοδάτιας θα κυριαρχήσει!

Η Αθανασία με κοιτάζει συνοφρυωμένη. Κοιτάζει και την Αρωγό της. Και με ξανακοιτάζει. Καταλαβαίνει ότι κάτι συμβαίνει ανάμεσά μας. «Γεώργιε;...»

«Πανιερότατη.» Το βλέμμα μου στρέφεται επάνω της.

«Η Ιουλία Αρσιλκάδια δεν νομίζω ότι είναι πρόθυμη να οδηγήσει τον στρατό της βόρεια, στην Ωλμπέρκνη.»

«Γι' αυτό ήρθα σ' εσάς: επειδή το ξέρω ότι μπορείτε να την πείσετε. Αν υπάρχει πιθανότητα να ακούσει κάποιον, αυτός είστε εσείς. Δε μπορώ να φανταστώ κανέναν άλλο – εκτός από εκείνο το κάθαρμα, τον Αρσένιο τον Μαχητή. Αλλά αν τον ξαναδώ μπροστά μου αυτόν θα είναι η τελευταία του ώρα.» Και το εννοώ, μα την Έχιδνα. Το εννοώ! Δεν κάνω άλλες... εξαιρέσεις για τους φονιάδες των Αγενών μου. Θα πληρώσουν, με αίμα. Επειδή, όμως, η κουβέντα μοιάζει νάχει παρεκτραπεί λίγο, ξαναλέω: «Πρέπει να την πείσετε να στείλει τον στρατό της στην Ωλμπέρκνη, ώστε να διαλύσουμε την πολιορκία εκεί – και να σκοτώσουμε τον Οφιοβασιλέα. Σας το είχα προτείνει και προτού φύγω από τον Ναό, και η Μάγδα Οσρίλλια είχε συμφωνήσει μαζί μου, αν θυμάστε. Πού είναι τώρα η Πρώτη Ιερομαχήτρια, Πανιερότατη;»

«Εδώ είμαι, Οφιομαχητή.» Ξεπροβάλλει ανάμεσα από τους ιερείς και τις ιέρειες που έχουν συγκεντρωθεί στην Εστία. «Και, ναι, εξακολουθώ να συμφωνώ μαζί σου. Είναι καλύτερα να χτυπήσουμε τώρα την Ορδή παρά να περιμένουμε η Ορδή να στραφεί αργότερα εναντίον μας.»

«Και η κατάσταση, τούτη τη στιγμή, είναι χειρότερη από τότε που σας έκανα την ίδια πρόταση, Πανιερότατη,» λέω στην Αθανασία. «Τότε ο Εύανδρος δεν ήταν ακόμα Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας. Αν δεν σβήσετε αυτή τη φωτιά στην Ωλμπέρκνη, θ' απλωθεί και θα σας κάψει όλους.»

«Ο Οφιομαχητής μιλά σωστά, Πανιερότατη,» λέει η Μάγδα.

Η Αθανασία τής ρίχνει ένα ενοχλημένο βλέμμα. Και μετά συνοφρυώνεται... μοιάζοντας ν' αφουγκράζεται κάτι, ίσως. Τη φωνή της Ανδρομέδας, υποθέτω. Τι της λέει η Αρωγός της; Της λέει αυτό που της ζήτησα, ή είναι τόσο ανόητη ώστε να μ' έχει αγνοήσει;

Η Αθανασία τη λοξοκοιτάζει με τις άκριες των ματιών της. Ύστερα, μου λέει: «Αν δεν ήσουν εσύ, Οφιομαχητή, σε καμία περίπτωση δεν θα συμμαχούσαμε με τους αιρετικούς φονιάδες – ούτε καν για να

πολεμήσουμε την Ορδή των Όφρων. Σε καμία περίπτωση δεν θα δεχόμουν να συνεργαστώ μ'αυτή την ανώμαλη σκύλα, τη Βασίλισσά τους.»

«Δε θα μπορούσατε ακόμα κι αν θέλατε,» της λέω, καταπολεμώντας την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

«Τι εννοείς;»

«Είναι νεκρή. Τη σκότωσαν τα μιάσματα της Ορδής.» Η κούπα σπάει μέσα στο χέρι μου σαν από μόνη της. Και τους βλέπω να με κοιτάζουν κάπως... περίεργα. Τρομαγμένοι, ίσως. Τόσο πολύ άλλαξε η όψη μου; «Αλλά θα μετανιώσουν γι'αυτό,» συνεχίζω, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ουρλιάζει μέσα μου.

«Τη σκότωσαν;» κάνει η Αθανασία, μη μοιάζοντας να λυπάται καθόλου. «Και ποιος είναι μεγάλος αρχηγός των Τέκνων τώρα;» Δεν ξέρει καν ότι λέγεται «Μέγας Διαφεντευτής». Φυσικά. Μόνο τα ίδια τα Τέκνα τα ξέρουν αυτά.

«Εγώ,» της απαντώ, και ξανά όλοι με κοιτάζουν με ξαφνιασμένο δέος. «Εγώ είμαι ο αρχηγός τους. Για την ώρα και μόνο. Μέχρι το πτώμα του Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας να πέσει στα πόδια μου.»

Ένα ξερό γέλιο αντηχεί από δίπλα – και νομίζω πως δεν μου είναι άγνωστο. Ούτε η ξερή φωνή που το ακολουθεί μου είναι άγνωστη: «Προσπαθείς να τους τρομάξεις, Οφιομαχητή;»

Γυρίζω και βλέπω τον Αρσένιο – τον Αρσένιο, μα την Έχιδνα! – να στέκεται εκεί σαν όραμα, κοντά στον τοίχο, πλάι στο τζάκι της Εστίας, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του. Χωρίς την Ευθαλία στους ώμους του. Αλλά τα μάτια του μας βλέπουν· δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία ότι μας βλέπουν.

Ακόμα ένα έντονο σύριγμα βγαίνει μέσα απ'την κουκούλα της Ανδρομέδας, ενώ η Αθανασία αναφωνεί: «Εσύ!... Εσύ, πάλι!»

Η Μάγδα Οσρίλλια λέει: «Ποιος είν' αυτός; Πώς μπήκε;»

Οι άλλοι – ιερείς, ιέρειες, δόκιμες – μοιάζουν το ίδιο ξαφνιασμένοι. Σίγουρα κανείς δεν είδε τον Αρσένιο να μπαίνει.

Κι εκείνος τώρα γελά ξερά ξανά, αλλά υπάρχει στο γέλιο του κάτι το πιο εύθυμο απ'ό,τι συνήθως. Κάτι το πολύ πιο εύθυμο. Νομίζω πως επιτέλους αντικρίζω τον πραγματικό του εαυτό, αυτόν που δεν τυλίγεται από σκοτάδι.

«Καλησπέρα, Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας,» λέει. «Είναι νύχτα εκεί, δεν είναι;» Και ανάβει τσιγάρο δημιουργώντας φλόγα ανάμεσα από τα γυμνά δάχτυλά του.

«Νύχτα είναι,» του απαντώ εγώ αντί για την Αθανασία.

Η οποία με ρωτά: «Τον ξέρεις αυτό τον άνθρωπο;»

«Τον ξέρω.»

«Με είχε ξαναεπισκεφτεί, πρόσφατα.»

«Κι αυτό το ξέρω. Μου το είπτε.»

«Ποιος είναι;» Τα μάτια της με ατενίζουν έντονα, χωρίς να βλεφαρίζουν. «Πώς έρχεται εδώ;»

«Δεν μπορεί να υποθέσει η Αρωγός σου;»

«Εσένα ρωτάω!» Με κοιτάζει ενοχλημένα τώρα. «Ποιος είναι, και πώς έρχεται εδώ;»

«Τον λένε Αρσένιο—»

«Το ίδιο είπε κι αυτός. Καθώς και ότι είναι αδελφός κάποιας Διονυσίας.»

«Αληθεύει.»

«Και πώς έρχεται εδώ; Κι από πού σε ξέρει;»

«Είναι φίλος μου, και σας ονειρεύεται, νομίζω.»

Το ξερό γέλιο του Αρσένιου αντηχεί καθώς καπνίζει. «Αρχίζεις να καταλαβαίνεις, Οφιομαχητή.» Η μυρωδιά του καπνού του έρχεται στα ρουθούνια μας – παραδόξως, ίσως – αλλά ο ίδιος ο καπνός μοιάζει να έχει κάτι το μη-πραγματικό, κάτι το ονειρικό.

«Πώς είναι τα πράγματα εκεί;» τον ρωτάω.

«Καλά, μέχρι στιγμής. Εσένα έψαχνα και βρέθηκα εδώ· δεν είχα σκοπό να ανησυχήσω ξανά την Αρχιέρεια. Προσπάθησαν να σώσουν την Αρτεμία.» (Ναι, μου το είχαν πει ότι θα το έκαναν αυτό. Παράτολμο, προφανώς. Αλλά πώς μπορούσα να διαφωνήσω;) «Όμως ήταν... αδύνατον. Είναι νεκρή, ίσως.»

«Ίσως;»

«Από τις πλαγιές των βουνών δεν μπορούσαν να τη δουν πουθενά μες στον καταυλισμό. Δεν ήταν κρεμασμένη όπως την είχα δει εγώ. Την ψάχνω κι αυτήν τώρα, μα δεν τη βρίσκω. Πράγμα που μάλλον σημαίνει ότι είναι νεκρή.»

«Σε ποια Αρτεμία αναφέρεται;» ρωτά η Αθανασία. «Και για ποιους μιλά; Για ποιον καταυλισμό μιλά, Γεώργιε; Της Ορδής των Όφρων;»

«Δε χρειάζεται να έχεις μαντικές δυνάμεις για να το καταλάβεις αυτό, Αρχιέρεια,» λέει ξερά ο Αρσένιος, στρέφοντας το βλέμμα του επάνω της.

Τα μάτια της στενεύουν, ατενίζοντάς τον με θυμό. «Δεν ξέρω ποιος είσαι—»

«Σου είπαμε: Αρσένιος.»

«—αλλ’ αυτό που κάνεις είναι στα όρια της βεβήλωσης. Εισβολή στον Υψηλό Ναό της Ιχθυδάτιας!»

Ο Αρσένιος γελά. «Ενώ σας ονειρεύομαι;» Και στρέφει το βλέμμα του τώρα στην Ανδρομέδα, και λέει σαν να την άκουσε να μιλά: «Ναι, ακριβώς· μπορείς να πεις ότι είμαι ονειρευτής. Αλλά, όχι, δεν έχω σχέση με τον Ύπνο. Μ’έχουν συμβουλέψει να τον αποφεύγω, και θεωρώ τη συμβουλή καλή.»

Η φωνή της Ανδρομέδας αντηχεί μες στο μυαλό μου: Πες στον φίλο σου να πάψει να μας κρυφακούει, Οφιομαχητή!

Ναι, μου το είχε πει ο Αρσένιος ότι άκουγε τα λόγια της Αρωγού της Αρχιέρειας, και ότι η Ανδρομέδα αποκαλούσε την Αθανασία «κόρη μου» και η Αθανασία την έλεγε «Μητέρα». Δεν είμαι, όμως, καθόλου σίγουρος πως αυτό σημαίνει ότι η Αθανασία γνωρίζει πως η Ανδρομέδα είναι και βιολογική μητέρα της.

Αποκρίνομαι τώρα στην Αρωγό, με το μυαλό μου: Δε νομίζω ότι το κάνει επίτηδες.

«Έχεις δίκιο,» λέει ο Αρσένιος. «Δεν το κάνω επίτηδες. Απορώ που κι όλοι οι άλλοι εδώ μέσα δεν σας ακούνε.»

«Τέλος πάντων,» του λέω. «Συνέχισε να ψάχνεις για την Αρτεμία. Ίσως να τη βρεις. Έχεις κάτι άλλο να μου αναφέρεις;»

«Όχι. Και ούτως ή άλλως πρέπει να πηγαίνω τώρα.» Ρίχνει μια ματιά πάνω απ’τον ώμο του, αλλά μόνο ο τοίχος είναι εκεί. Μάλλον στο όνειρό του βλέπει κάτι που εμείς δεν το βλέπουμε.

«Είσαι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, έτσι δεν είναι;» λέει η Αθανασία.

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας πάντα κάνει τις χειρότερες δυνατές υποθέσεις για όποιον άγνωστο συναντήσει;»

Σβήνει το τσιγάρο του κλείνοντάς το μες στη γροθιά του και κάνοντάς το να εξαφανιστεί. «Σας χαιρετώ,» λέει, και μπαίνει μες στον τοίχο κι εξαφανίζεται κι αυτός σαν το τσιγάρο.

Ιερείς, έρειες, και δόκιμες αναφωνούν μες στο δωμάτιο, μουρμουρίζουν έντονα, αναστατωμένοι.

«Μη θορυβήσετε,» τους λέω. «Είναι φίλος. Δεν κινδυνεύετε από αυτόν.» Κι ελπίζω, μα την Έχιδνα, να έχω δίκιο.

«Δαίμονας της Μεγάλης Κυράς;» με ρωτά η Ιωάννα των Φιδιών. «Είναι δαίμονας;»

«Είμαι εγώ δαίμονας, Ιωάννα;»

Μειδιά. «Για κάποιους.»

«Ακριβώς.» Ανάβω τσιγάρο, απ'αυτά που μας έχουν φέρει οι δόκιμες. Χρησιμοποιώντας αναπτήρα, δυστυχώς· δεν μπορώ να κάνω το κόλπο του Αρσένιου. Δεν είμαι τόσο πολύ δαίμονας.

«Είναι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, δεν είναι;» επιμένει η Αθανασία, μοιάζοντας θυμωμένη.

«Δεν έχει σημασία—»

«Γιατί δεν μου απαντάς;» Ακόμα πιο θυμωμένη. «Είναι μαζί τους, έτσι δεν είναι; Είναι Τέκνο!»

«Κι αν είναι;»

«Δεν τον θέλω εδώ μέσα – να μας κατασκοπεύει!»

«Δε νομίζω ότι μπορείτε να κάνετε κάτι για να το αποτρέψετε.»

«Θα τον εξορκίσω από τον Ναό!»

«Αμφιβάλλω ότι θα πιάσει.»

«Ποιος είναι κι έχει τέτοιες δυνάμεις; Δεν έχω γνωρίσει κανέναν άλλο με τέτοιες δυνάμεις. Έχω μόνο διαβάσει στα ιερά βιβλία ότι υπάρχουν κάποιοι οι οποίοι λατρεύουν τον Ύπνο και μπορούν να εμφανίζονται αλλού ενώ ονειρεύονται. Αλλά είναι ανοσιουργοί. Είναι χειρότεροι από αιρετικοί, και παράφρονες. Δαγκωμένοι από ονειρόφι, εκτός των άλλων.»

«Πανιερότατη...» Η φωνή ενός ιερέα. Τον κοιτάζω – ένας ψηλόλιγνος άντρας, μελαχρινός, μακροπρόσωπος, μακρυμάλλης. Δεν ξέρω πώς τον λένε.

«Τι είναι, Αρτέμει;» ρωτά η Αθανασία.

«Κι εγώ έχω δαγκωθεί από ονειρόφι, όπως γνωρίζετε, αλλά τέτοια πράγματα δεν μπορώ να τα κάνω.»

«Ο Αρσένιος είναι ιδιαίτερη περίπτωση,» τους λέω· «δεν είναι απλά δαγκωμένος από ονειρόφι. Έχει κι άλλες δυνάμεις. Ακόμα και ξύπνιος βλέπει όνειρα. Αλλά,» στρέφομαι στην Αθανασία συγκεκριμένα, «τους έχω συναντήσει αυτούς που λέτε, Πανιερότατη – τους ιερωμένους του Ύπνου, που βάζουν τα πρόσωπά τους γκρίζα: αυτή είναι η μάσκα της ιεροσύνης τους. Και, ναι, είναι πολύ επικίνδυνοι, και μπορούν να κάνουν παρόμοια πράγματα μ'αυτά που κάνει ο Αρσένιος. Αλλά ο Αρσένιος δεν είναι ιερέας του Ύπνου, και οι δυνάμεις του είναι αρκετά διαφορετικές, νομίζω, αν και δεν ξέρω λεπτομέρειες για τέτοια πράγματα.»

Η Αθανασία μοιάζει να αφουγκράζεται την Αρωγό της ξανά. «Τέλος πάντων,» μου λέει μετά. «Ζήτησέ του να μην έρχεται εδώ να μας κατασκοπεύει.»

«Θα του το πω, αλλά δεν ξέρω αν θα με ακούσει. Είναι περίεργος άνθρωπος, εκτός των άλλων. Επιπλέον, εγώ δεν θα φοβόμουν την κατασκοπία του περισσότερο από αυτήν κάποιου κρυσταλλοσκόπου.»

«Δεν είναι το ίδιο με το να κοιτάζεις μέσα στους κρυστάλλους!» μου λέει η Αθανασία.

«Εσείς τα ξέρετε καλύτερα, σίγουρα, Πανιερότατη... Εκείνο, όμως, που οφείλει να μας απασχολεί τώρα είναι, όχι ο Αρσένιος, αλλά η Φύλακας της Ιλφόνης. Πρέπει να την επισκεφτείτε και να της μιλήσετε, για να στείλει τον στρατό της στην Ωλμπέρκνη. Προτού είναι πολύ αργά.»

Η Αθανασία ανταλλάσσει ένα βλέμμα με τη Μάγδα Οσρίλλια και μοιάζει ξανά να αφουγκράζεται την Αρωγό της. Μου λέει τελικά: «Θα της μιλήσω. Αν και δεν μου αρέσει καθόλου αυτό που μας είπες πριν εμφανιστεί ο... φίλος σου.»

«Ποιο;»

«Ότι είσαι αρχηγός των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου.»

«Λόγω των περιστάσεων, και μόνο προσωρινά,» της λέω. «Θα προτιμούσατε να τους οδηγεί κάποιος άλλος;»

Οι απειλές δεν άργησαν να φτάσουν στ'αφτιά του Πρίγκιπα των Αγρών: Η Ιωάννα είχε αιχμάλωτη τη μητέρα του, και έλεγε πως θα τη σκότωνε αν εκείνος δεν διέλυε τον στρατό του και δεν συμφωνούσε να πάψει να κυνηγά τους Γενναίους.

«Θα την κρεμάσω αυτή τη σκύλα από τα θυζιά σαν σφαγμένο γουρούνι!» γρύλισε ο Πρίγκιπας Αργύριος χτυπώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι με τον χάρτη των Βόρειων Αγρών, κάνοντας πράγματα να αναπηδήσουν.

Ο Οφιομαχητής δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ τόσο εξαγριωμένο, ούτε καν όταν ο αδελφός του τον είχε διώξει από το στράτευμα. Ήταν σαν να είχε μολυνθεί κι αυτός από το ιερό δηλητήριο της Έχιδνας. «Δε θα την αφήσουμε να πειράξει τη Βασίλισσα,» είπε ο Γεώργιος. Εκείνος, ο Ιωάννης Φεκίζιος, ο Φοίβος Ασλάβης, και η Χρυσάνθη ήταν συγκεντρωμένοι μέσα στη σκηνή του Πρίγκιπα των Αγρών.

«Και τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Αργύριος, απεγνωσμένα. «Δε μπορώ να διαλύσω τον στρατό των Αγρών τώρα, ύστερα από τόσο κόπο, ύστερα από τόσες ζωές που έχουν χαθεί. Δε θα της επιτρέψω να νικήσει έτσι! Αλλά ούτε μπορώ και να της επιτρέψω να κάνει κακό στη μητέρα μου. –Οι δειλοί!» γρύλισε, εξαγριωμένος ξανά όπως πριν, χτυπώντας πάλι τη γροθιά του στο τραπέζι. «Πώς στους δαίμονες του Λοκράθου κατάφεραν να την πιάσουν; Πώς–;»

«Ο τυφλωμένος άνθρωπος που βρήκαμε – αυτός που λέει ότι τον λένε Ιάκωβος ο Περπατημένος – είπε ότι η Βασίλισσα ερχόταν να σας βρει, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Ερχόταν να σας βρει για να σας μιλήσει.»

«Και πώς η Ιωάννα το ήξερε αυτό; Κάποιος προδότης είναι μέσα στο Μεγάλο Παλάτι!» Τα μάτια του έμοιαζαν να φλέγονται από όλα τα φαρμάκια της Έχιδνας. «Και θα τον βρω και θα τον σκοτώσω με τα χέρια μου!»

«Χρειάζεται ψυχραιμία, Υψηλότετε,» είπε ο Φοίβος Ασλάβης, «αν εί-
ναι να σώσουμε τη—»

«Μη μου λες για ψυχραιμία, Πρωτοφύλακα· αυτά τα καθάρματα έ-
χουν τη μητέρα μου! Κι αν την πειράξουν – αν την πειράξουν, μα την
Έχιδνα—!»

«Υψηλότετε,» τον διέκοψε ο Οφιομαχητής. «Είπα: δεν θα τους αφή-
σουμε να πειράξουν τη Βασίλισσα.»

«Αυτό σημαίνει πως έχεις κάποιο σχέδιο, Γεώργιε;»

«Ναι.»

Προς στιγμή, σιγή έπεσε μες στη σκηνή του Πρίγκιπα. Ύστερα, ο Φοί-
βος Ασλάβης είπε: «Θα το μοιραστείς μαζί μας, ή όχι;»

«Όχι.»

«Τι; Γιατί;»

«Διότι φοβάμαι ότι δεν υπάρχει προδότης μέσα στο Μεγάλο Παλάτι
της Ηχώπολης.»

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου εννοείς;» έκανε ο Αργύριος. «Τι σχέση
έχει αυτό, τώρα; Και πώς – πώς—;»

«Φοβάμαι ότι έμαθαν για τον ερχομό της Βασίλισσας με... άλλο
τρόπο. Γιατί η μητέρα σας δεν μπορεί να έδρασε παρορμητικά· πρέπει
να το σκέφτηκε πρώτα. Πρέπει να υπήρχε στο μυαλό της. Να το σχεδί-
αζε—»

«Πού θες να καταλήξεις; Δεν καταλαβαίνω, μα την Έχιδνα!»

«Η Αίρεση του Ονειρόφρεως, Υψηλότετε. Νομίζω πως αυτοί είναι ανα-
κατεμένοι σε τούτη την υπόθεση.»

Ο Ασλάβης συνοφρυώθηκε. «Εννοείς ότι... ότι έκλεψαν τις σκέψεις
της, τα σχέδιά της, μέσα από τα όνειρά της;» Κι αισθάνθηκε ένα ρίγος
να τον διατρέχει, καθώς στο μυαλό του έρχονταν πάλι εκείνα τα εφιαλ-
τικά όνειρα όπου ο Οφιομαχητής τον σκότωνε ξανά και ξανά, αφήνο-
ντας πραγματικά σημάδια επάνω του. Τα όνειρα που οι ιερωμένοι της
Έχιδνας είχαν πει στον Φοίβο ότι του έστελναν οι αιρετικοί.

«Ακριβώς αυτό εννοώ,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Καλύτερα, λοιπόν,
να μην ξέρετε το σχέδιό μου. Γιατί από τα όνειρά σας μπορούν να το
κλέψουν. Αλλά από τα δικά μου όνειρα δεν μπορούν, αφού ποτέ δεν
κοιμάμαι.

»Θέλω, όμως, να μου δώσετε το ελεύθερο να προστάζω όπως νομίζω τους μαχητές του στρατού σας, Υψηλότητα.»

«Για να κάνεις τι;» ρώτησε αμέσως ο Ασλάβης, παρότι ο Γεώργιος δεν μιλούσε σ'εκείνον. Ακόμα ήταν καχύποπτος μαζί του, αν και, βέβαια, όχι όπως στην αρχή.

«Τίποτα που θα σας βλάψει, να είσαι σίγουρος,» του είπε ο Οφιομαχητής, λοξοκοιτάζοντάς τον με αβλεφάριστα μάτια ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του κρατώντας πέρα τη φαρμακερή οργή του.

Ο Αργύριος είπε: «Δράσε όπως νομίζεις. Ο στρατός μου είναι δικός σου. Πάρε μόνο τη μητέρα μου από τα χέρια αυτών των καθαρμάτων· γιατί... γιατί, μα την Έχιδνα, δεν ξέρω τι μπορεί να κάνω...»

Έτσι, το σύντομο συμβούλιό τους μες στη σκηνή του Πρίγκιπα των Αγρών διαλύθηκε, ενώ φήμες απλώνονταν παντού στους Βόρειους Αγρούς. Φήμες ότι η Ιωάννα των Αγρών είχε αιχμάλωτη τη μητέρα του Πρίγκιπα, τη Βασίλισσα Ευσταθία, και τώρα όλα θ'άρχιζαν να πηγαίνουν προς το χειρότερο. Οι ίδιοι οι Γενναίοι, φυσικά, ήταν οι πρώτοι που εξάπλωναν τέτοια λόγια, εκτοξεύοντας βέλη με ανορθόγραφα μηνύματα καρφωμένα επάνω—

(«Η ΜΑΝΝΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΕΙΝΕ ΔΗΚΗ ΜΑΣ ΚΕ ΘΑ ΚΡΕΜΑΣΤΕΙ ΑΜΑ Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΔΕ ΦΗΓΕΙ»·

«Η Ιωάννα τον Αγρον έχει την ψευτοΒασίλισσα τις Υχοπολης

»Να φυγεί ο Πρίγκιπας & ο στρατός του»·

«Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΝΑ ΦΥΓΕΙ, Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΘΑ ΚΡΕΜΜΑΣΤΗ»)

—ή φωνάζοντας εκεί όπου μπορούσαν να τους ακούσουν, διαλαλώντας την αιχμαλωσία της Βασίλισσας Ευσταθίας.

Οι φοβέρες τους έφτασαν και στον Βασιλιά της Ηχώπολης, αναπόφευκτα, μέσω των πληροφοριοδοτών του, και μεγάλη αναστάτωση επικράτησε στο Μεγάλο Παλάτι. Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος δεν ήξερε τι να κάνει· ο μικρός του γιος, σκεφτόταν, είχε βαλθεί να καταστρέψει και την Ηχώπολη και τους Αγρούς με τα καμώματά του!

Ο μεγάλος γιος του, ο Πρίγκιπας Κοσμάς, του πρότεινε να στείλουν μισθοφόρους για να διασώσουν τη μητέρα τους από τους Γενναίους. «Θα έλεγα, κανονικά, να πάω να βρω τον Αργύριο και να τον λογικέψω, να διαλύσει το φουσάτο του· μα είναι λωλός πια και δε θα μ'ακούσει,

πατέρα. Οπότε – πρέπει να δράσουμε. Οι πληροφορίες μας μαρτυρούν πως οι Γενναίοι είναι καταυλισμένοι κάπου βόρεια των Βόρειων Αγρών, στις παρυφές των Βρεγμένων Δασών. Μπορούμε, λοιπόν, να προσλάβουμε μια ομάδα μισθοφόρων – πολλές περνούν με τα πλοία απ’το λιμάνι μας – και να τη στείλουμε να σώσει τη μητέρα. Αυτοί θα ξέρουν τι να κάνουν.»

«Και πώς θα την βρουν, Κοσμάς;» είπε ο Γεννάδιος ο Δεύτερος.

«Θα προσλάβουμε κι έναν μάγο για τη δουλειά. Ο μάγος θα την ανιχνεύσει με τη μαγεία του· μπορεί να το κάνει.»

Οι δυο τους – Βασιληάς και Πρίγκιπας – βρίσκονταν στην Αίθουσα Σχεδιασμών του Μεγάλου Παλατιού. Μαζί τους ήταν μόνο η Πριγκίπισσα Ευθαλία, έχοντας ακόμα κι αυτή ανησυχήσει από την κατάσταση.

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος αισθανόταν να του λείπει η παρουσία του Φοίβου Ασλάβη· αλλά ο τρισκατάρατος καβουρόφιλος είχε τις λάσπες του Λοκράθου στο μυαλό του, σκεφτόταν ο Βασιληάς, και είχε γίνει προδότης και παράνομος!

«Αν δεν κάμουμε κάτι, πατέρα,» είπε ο Κοσμάς, «αυτός ο λωλός ο αδελφός μου θ’αφήσει να τη σκοτώσουν! Πρέπει να κάμουμε κάτι – τώρα.»

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος έστριβε τα μακριά, κατάλευκα γένια του ανάμεσα στα δάχτυλα του δεξιού του χεριού. Σιωπηλός. Συλλογισμένος.

«Ναι, μπαμπά,» είπε η Ευθαλία, «κάτι πρέπει να γίνει. Ο Κοσμάς έχει δίκιο. Να στείλουμε μισθοφόρους!»

«Γνωρίζω κόσμο στο λιμάνι, πατέρα,» πρόσθεσε ο Κοσμάς. «Μπορώ να το κανονίσω. Δεν πρέπει να καθυστερήσουμε άλλο.»

Ο Γεννάδιος ήταν ακόμα συλλογισμένος, αλλά είπε: «Θα το αναλάβετε, λοιπόν, οι δυο σας, παιδιά μου; Θα αναλάβετε να σώσετε τη μητέρα σας απ’αυτούς τους κακούργους;»

«Αυτό δεν λέμε;» αποκρίθηκε ο Κοσμάς.

«Μπράβο,» είπε ο Γεννάδιος, παύοντας να στρίβει τα γένια του, «να το αναλάβετε.»

Έτσι, ο Πρίγκιπας Κοσμάς άρχισε να μιλά σε ανθρώπους στο λιμάνι και να αναζητά μισθοφόρους για μια ειδική αποστολή, καθώς κι έναν μάγο που μπορούσε να βρίσκει χαμένα πρόσωπα. Η Πριγκίπισσα

Ευθαλία ήταν, αρχικά, μαζί του, αλλά ύστερα είδε ότι είχε έρθει ένας έμπορος που έφερνε καλλυντικά από τη διάσταση της Ρελκάμνια και πήγε να τον συναντήσει...

Μακριά από την Ηχώπολη, βόρεια των Βόρειων Αγρών, μέσα στις αντάρες των Βρεγμένων Δασών, οι αιρετικοί της Αίρεσης του Ονειρόφρεως δεν ήταν ευχαριστημένοι με το κατόρθωμά τους να παγιδέψουν τη Βασίλισσα Ευσταθία και να τη ρίξουν στα χέρια της Ιωάννας των Αγρών. Ήθελαν εκδίκηση από τον Οφιομαχητή για τον θάνατο μιας δικής τους. Οι δύο Οχιές της Ομίχλης είχαν αναλάβει να τον σκοτώσουν στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς – οι δύο καλύτερες φόνισσες της Αίρεσης – και μονάχα η μία είχε επιστρέψει ζωντανή. Η άλλη είχε σκοτωθεί από το χέρι του Φιλημένου της Έχιδνας. Την είχαν κηδέψει σύμφωνα με το τυπικό τους, και είχαν ορκιστεί ότι θα εκδικούνταν τον Οφιομαχητή. Οι δύο Οχιές της Ομίχλης ήταν πολύ αγαπητές στον Ισίδωρο τον Γκρίζο, τον Αρχιερέα του Ονειρόφρεως· και τώρα ήταν θλιμμένος και οργισμένος.

«Ο Εχθρός του Ύπνου θα γίνει φιλοξενούμενος του Αβυσσαίου!» είπε στους ανθρώπους του. «Αυτή θα είναι η ιερή αποστολή μας στους Αγρούς. Ο Εχθρός του Ύπνου θα πέσει στον ύπνο τον αιώνιο που δεν είναι ο ύπνος του Κυρίου μας. Και το Ιερατείο του Καρφιού θα τον ακολουθήσει στην καταστροφή, όταν δική μας Βασίλισσα θα κάθεται στον Θρόνο των Ασμάτων.»

Και παρακολουθούσαν τα όνειρα των ανθρώπων γύρω από τον Εχθρό του Ύπνου: τα όνειρα του Πρίγκιπα των Αγρών, και του Πρωτοφύλακα Φοίβου Ασλάβη, και του Αρχιφύλακα Ιωάννη Φεκίζιου. Προσπαθούσαν να πάρουν όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες για τον Φιλημένο της Έχιδνας και για τους σκοπούς του Πρίγκιπα. Κι αυτό που τώρα είχαν μάθει τους δυσαρεστούσε: Ο Οφιομαχητής είχε κάποιο σχέδιο που αρνιόταν ν'αποκαλύψει στους άλλους. Το είχαν δει στα όνειρα όλων τους τα οποία επαναλάμβαναν τις αναμνήσεις τους σαν διαστρεβλωτικοί καθρέφτες. Ο Οφιομαχητής είχε κάποιο σχέδιο για να σώσει τη Βασίλισσα Ευσταθία, μα δεν το έλεγε γιατί ήξερε ότι μέσα από τα όνειρα μπορούσε να διαρρεύσει. Ο Εχθρός του Ύπνου δρούσε ενεργά εναντίον τους, για να τους σαμποτάρει! Αλλά δεν θα έκανε πολλά ακόμα στους Αγρούς· ετούτες ήταν οι τελευταίες του μέρες. Οι

πιστοί της Αίρεσης του Ονειρόφρεως ήταν αποφασισμένοι να τον εξολοθρεύσουν.

Όμως, πώς μπορούσες να κατασκοπεύσεις κάποιον που δεν κοιμόταν και που ούτε έλεγε στους άλλους που κοιμόνταν τις σκέψεις του; Έπρεπε να παρατηρούν τις κινήσεις του στους Βόρειους Αγρούς. Να τις παρατηρούν επισταμένα... Όπως είχαν κάνει και στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς. Έτσι είχαν βρει την ευκαιρία να του επιτεθούν οι Οχιές της Ομίχλης... και η μία είχε χάσει τη ζωή της.

Τώρα, οι πιστοί του Ονειρόφρεως θα ήταν πιο προσεχτικοί...

Στο λιμάνι της Ηχώπολης, ο Πρίγκιπας Κοσμάς βρήκε τελικά μισθοφόρους, και μάγο, που ήταν πρόθυμοι να αναλάβουν τη διάσωση της Βασίλισσας Ευσταθίας, με το αζημίωτο, φυσικά, καλοπληρωμένοι. Αλλά είχε ήδη αργήσει πολύ. Ο Οφιομαχητής τον πρόλαβε.

Δεν άργησε να κινηθεί εναντίον των Γενναίων. Πήγε στις παρυφές των Βρεγμένων Δασών βόρεια των Βόρειων Αγρών, βρήκε τον καταυλισμό της Ιωάννας μέσα στις ομίχλες, και τον παρατήρησε. Κανένας από τους Γενναίους δεν τον είδε· οι υπαίθριες γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν του τον εξυπηρέτησαν καλά. Μόνο τα ερπετά της περιοχής αντιλήφθηκαν την παρουσία του, κι αυτά ήταν με το μέρος του, εκ πεποιθήσεως.

Ο Γεώργιος, όμως, δεν επιχείρησε εκείνη τη βραδιά να πάρει τη Βασίλισσα Ευσταθία από τα χέρια της Ιωάννας των Αγρών. Εκτός των άλλων, δεν μπορούσε να καταλάβει σε ποια ακριβώς σκηνή την είχαν· πρέπει, όμως, να ήταν σε κάποια από τις σκηνές στα κεντρικά του καταυλισμού, υπέθετε, αυτές που βρίσκονταν γύρω από τη σκηνή της Ιωάννας. Ο Γεώργιος δεν ήταν σίγουρος αν μπορούσε τώρα να εισβάλει μόνος του και να σώσει τη Βασίλισσα. Χρειαζόταν και κάποια βοήθεια. Γι' αυτό, άλλωστε, είχε ζητήσει από τον Πρίγκιπα να του επιτρέψει να προστάζει το φουσάτο.

Επέστρεψε στους Βόρειους Αγρούς και, την άλλη νύχτα, όταν κι οι δύο ήλιοι είχαν κρυφτεί, συγκέντρωσε ένα μεγάλο μέρος του στρατού του Πρίγκιπα και το πρόσταξε να τον ακολουθήσει για να επιτεθούν στον καταυλισμό των Γενναίων – αλλά όχι με σκοπό να τους διαλύσουν, τόνισε. «Μοναδικός σκοπός μας είναι η διάσωση της Βασίλισσας,» είπε στους αρχηγούς του φουσάτου, ανάμεσα στους οποίους

ήταν ο Αρχιφύλακας Ιωάννης Φεκίζιος και ο Αρχιφύλακας Μάρκος Νορόκης των Βόρειων Αγρών. Τους εξήγησε ακριβώς τι έπρεπε να κάνουν, και τους ζήτησε σε καμία περίπτωση να μην παρεκκλίνουν από το σχέδιο, γιατί οι Γενναίοι μπορεί και να τους οδηγήσουν σε πανωλεθρία.

Κανείς δεν διαφώνησε με τον Μαύρο Ξένο.

«Ωραία,» είπε ο Οφιομαχητής. «Ξεκινάμε.»

Έφυγαν από τα κεντρικά των Βόρειων Αγρών μες στη νύχτα, κατευθυνόμενοι βόρεια, προς τις παρυφές των Βρεγμένων Δασών και τον καταυλισμό των Γενναίων.

Οι αιρετικοί της Αίρεσης του Ονειρόφρεως τούς παρακολουθούσαν, αλλά κανείς τους δεν το είχε καταλάβει. Ούτε καν ο Οφιομαχητής. Ο οποίος, όταν έφτασαν σχετικά κοντά στον προορισμό τους, έφυγε από το φουσατό καλπάζοντας δυτικά καβάλα σ'ένα μαύρο άλογο, τυλιγμένος και κουκουλωμένος με μια μαύρη κάπα: κι εξαφανίστηκε απ'τα μάτια τους· έγινε ένα με τη βραδιά.

Στον καταυλισμό της Ιωάννας των Αγρών, οι Γενναίοι που φυλούσαν σκοπιά είδαν αμέσως το φουσατό του Πρίγκιπα να έρχεται κι άρχισαν να χτυπάνε κουδούνια και να φωνάζουν για να τους ξυπνήσουν όλους. Οχτρός ζυγώνει! αντηχούσαν οι φωνές τους. Οχτρός! Οχτρός!

Η Ιωάννα βγήκε απ'τη σκηνή της ζωσμένη τα όπλα της κι έχοντας το Στέμμα των Αγρών στο κεφάλι της, φτιαγμένο από δέρμα και κλωνάρια. Τολμούσε, λοιπόν, ο μικρός Πρίγκιπας να στέλνει τους μαχητές του εναντίον των Γενναίων; σκέφτηκε. Τολμούσε, ο ανόητος; Θαρρούσε ότι δε θάκαναν πράξη τις φοβέρες τους; Ότι δε θα την κρεμούσαν την κωλόγρια τη μάνα του;

«Βγάλτε τηνά έξω, ρε!» πρόσταξε η Ιωάννα τον Ευθύμιο και τον Δημοσθένη. «Βγάλτε τηνά έξω τη γριά, να τηνε δει ο Πρίγκιπας που κοτά νάρχετ' εναντίον μας! Γδυμνή βγάλτε τηνά έξω, γδυμνή!»

Οι δύο Γενναίοι – δύο από τους πιο πιστούς της Ιωάννας των Αγρών – κατένευσαν κι έτρεξαν στη σκηνή όπου κρατούσαν τη Βασίλισσα Ευσταθία.

Η Δήμητρα, που ήταν στο πλευρό της Ιωάννας από παλιά, καλή της φίλη, που είχε κυνηγήσει τον Βόρειο Χοίρο μαζί της, τώρα την πλησί-ασε με το τόξο της στο χέρι και τη φαρέτρα της στην πλάτη. «Κάτι δε

μ'αρέσει δω, Ιωάννα,» είπε. «Θαρρείς ότι ο Πρίγκιπας δε γνιιάζεται για τη μάνα του; Δε φοβάται ότι θα τη στείλουμε στον Αβυσσαίο;»

«Άμα φοβότανε θα σκεφτότανε προτού τους στρέψει εναντίον μας ετούτους.» Και, καθώς η Ιωάννα μιλούσε, οι πρώτες συγκρούσεις ανάμεσα στους Γενναίους και τους μαχητές του Πρίγκιπα – οπλισμένους χωρικούς και Αγροφύλακες – ξεσπούσαν στις παρυφές του καταυλισμού, μες στις νυχτερινές ομίχλες. Κραυγές, κρότοι, κλαγγή, σκιές.

«Ακριβώς αυτό λέγω,» είπε η Δήμητρα στην Ιωάννα. «Έπρεπε να τόχε σκεφτεί. Πώς και δεν το σκέφτηκε; Κάτι άλλο γίνετ' εδώ, Ιωάννα.»

Τότε, όμως, ο Ευθύμιος και ο Δημοσθένης είχαν βγάλει τη Βασίλισσα Ευσταθία από τη σκηνή της. Την είχαν βγάλει γυμνή και την τραβούσαν πάνω στο υγρό χώμα, ενώ εκείνη ούρλιαζε αλλά δεν μπορούσε να τους ξεφύγει. Γελούσαν και την έβριζαν, κι ο Δημοσθένης την κλότσησε στα οπίσθια. «Δεν έχει και τόσο κακά καπούλια για γέρικη φοράδα!» είπε.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ευθύμιος. «Καλοφτιαγμένη η γριά του Βασιληά, ε; Λες να μπορεί και να τη γαμήσει, στην ηλικία του;»

«Λέγουνε πως δεν είν' και τόσο γέρος όσο άλλοι θαρρούνε, μωρέ.»

«Τι κάμνετε κει, ρε!» τους φώναξε η Ιωάννα. «Ανεβάστε την πάνω στον ελκυστήρα του πολέμου, ψηλά, να τηνε δούνε οι κακότυχοι της Σιλοάρνης και να καταλάβουνε ότι δε χωρατεύουμε!»

Ο ελκυστήρας του πολέμου ήταν ένας γεωργικός ελκυστήρας τον οποίο οι Γενναίοι είχαν από παλιά τροποποιήσει, μετατρέποντάς τον σε πολεμικό άρμα. Ήταν βαριά θωρακισμένος· διέθετε πελώρια έμβολα που θύμιζαν τους χαυλιόδοντες αγριόχοιρου και μπορούσαν να φορτιστούν κι από ενέργεια· είχε μια τετραπλή γιγαντοβαλλίστρα στη μπροστινή μεριά· είχε ένα πολυβόλο στην πίσω μεριά, το οποίο ήταν περιστρεφόμενο ώστε να ρίχνει όπου ήθελε ο χειριστής· οι τροχοί του είχαν χοντρά καρφιά και μπορούσε να πατήσει εύκολα άλλα οχήματα ή τοίχους και να τα καταστρέψει τελείως. Κάποτε η Ιωάννα είχε βάλει κι έναν μάγο να τον ρυθμίσει όσο το δυνατόν καλύτερα: έναν του τάγματος των Τεχνομαθών ο οποίος ήταν από τα κεντρικά της Κεντρυδάτιας. Τον είχε πληρώσει με πολλά οχτάρια, από αυτά που μάζευε με τον Φόρο των Αγρών που τώρα ο Βασιληάς της Ηχώπολης είχε κηρύξει παράνομο.

Ο Ευθύμιος και ο Δημοσθένης ανέβασαν τη Βασίλισσα Ευσταθία, ολόγυμνη, πάνω στον ελκυστήρα του πολέμου, τραβώντας την βίαια, κρατώντας της τα χέρια πίσω από την πλάτη, ορθώνοντας τη ράχη της με το ζόρι για να μπορούν να τη βλέπουν καλά όλοι, και ο Ευθύμιος φώναξε: «ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ, ΡΕ! Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ, ΡΕ! Πού είν' ο Πρίγκιπας; Θέλει να τη δει φαγητό για τα πουλιά; Άμα τη θέλει ζωντανή, ρίξτε κάτω τα όπλα σας, ρε! ΡΙΞΤΕ ΚΑΤΩ ΤΑ ΟΠΛΑ ΣΑΣ, ΛΕΓΩ, ΑΛΛΙΩΣ Η ΓΡΙΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ!»

Αυτό ακριβώς ήταν που περίμενε ο Οφιομαχητής: να βγάλουν τη Βασίλισσα σε κοινή θέα.

Είχε, φυσικά, ήδη γλιστρήσει μέσα στον καταυλισμό τους σαν μαύρο φάντασμα της νύχτας. Είχε εισβάλει από τη βόρεια μεριά του, που ήταν πιο κοντά στα Βρεγμένα Δάση, και πιο αφύλαχτη τώρα· γιατί οι μαχητές του Πρίγκιπα των Αγρών εφορμούσαν από την άλλη μεριά, από τα νότια και τα ανατολικά.

Ο Οφιομαχητής είδε τη Βασίλισσα Ευσταθία επάνω στον ελκυστήρα του πολέμου, ανάμεσα στους δύο Γενναίους – τον Ευθύμιο και τον Δημοσθένη, κανέναν από τους οποίους δεν ήξερε ονομαστικά. Είδε, επίσης, σε κάποια απόσταση από εκεί, την Ιωάννα των Αγρών και τη Δήμητρα – που ούτε αυτήν γνώριζε ονομαστικά. Μπορούσε τώρα, αν ήθελε, να ορμήσει στην Ιωάννα και να τη σκοτώσει με το Φιλί της Έχιδνας· ήταν σίγουρος πως, έτσι όπως ήταν η κατάσταση με την επίθεση των μαχητών του Πρίγκιπα, κανείς δεν θα προλάβαινε να σταθεί στον δρόμο του. Αλλά, αν το έκανε αυτό, πολύ πιθανόν οι Γενναίοι να σκότωναν τη μητέρα του Αργύριου ως συνέπεια. Και ο Γεώργιος δεν ήθελε να το ρισκάρει.

Μπορούσε, επίσης, να ρίξει στην Ιωάννα με το βελονοβόλο του (το οποίο είχε ήδη χρησιμοποιήσει για να βγάλει από τη μέση τρεις Γενναίους που ίσως να αποτελούσαν πρόβλημα), αλλά ήξερε πως η επόμενη βελόνα είχε μέσα Παγερό Δήγμα, όχι θανατηφόρο δηλητήριο. Ανούσιο, επομένως. Καλύτερα να πήγαινε να κάνει εκείνο για το οποίο είχε έρθει – χωρίς καθυστέρηση.

Έτρεξε προς τον ελκυστήρα του πολέμου ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από τις σκηνές του καταυλισμού και ρίχνοντας στον Ευθύμιο με το βελονοβόλο του. Το Παγερό Δήγμα εισέβαλε στον οργανισμό του

Γενναίου αρχίζοντας να τον παγώνει άμεσα, κάνοντάς τον να παραπατήσει και να πέσει από το ψηλό όχημα...

...ενώ ο Δημοσθένης αναφωνούσε: «Τι στις λάσπες του Λοκράθου, ρε!»...

...και ο Οφιομαχητής έφτανε πάνω με δυο μεγάλα πηδήματα, και το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι του, υψωμένο.

Η λεπίδα κατέβηκε χωρίζοντας το κεφάλι του Γενναίου στα δύο, τινάζοντας αίματα, μυαλά, κοκάλινα θραύσματα. Η Βασίλισσα Ευσταθία ούρλιαξε καθώς το ξεγυμνωμένο λευκόδερμο σώμα της βαφόταν κόκκινο. Ο Γεώργιος την άρπαξε με το άλλο του χέρι προτού πέσει (το βελονοβόλο του το είχε ήδη κρύψει μες στην κατάμαυρη κάπα του – που δεν ήταν η συνηθισμένη του με τις πολλές εσωτερικές τσέπες, μα, για τούτη τη δουλειά, που ήθελε να είναι κρυμμένος μες στη νύχτα, τον εξυπηρετούσε καλύτερα).

«ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ!» κραύγασε η Ιωάννα των Αγρών. «ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ! Επάνω ντου, ρε! Επάνω ντου!» δείχνοντας τον Γεώργιο με το σπαθί της.

Γενναίοι στράφηκαν προς τη μεριά του, με όπλα στα χέρια.

Η Δήμητρα τέντωσε το τόξο της, έχοντας αμέσως περάσει ένα βέλος στη χορδή, και τον σημάδεψε. Αλλά αστόχησε – για λίγο – καθώς εκείνος πηδούσε απ'τον ελκυστήρα του πολέμου, ρίχνοντας τη Βασίλισσα στον ώμο του σαν να ήταν από ελαφρύ άχυρο, όχι από σάρκα, αίμα, και κόκαλα.

Η Γενναίοι τού όρμησαν από γύρω. Ένα τσεκούρι ήρθε καταπάνω του – και διαλύθηκε συναντώντας το Φιλί της Έχιδνας, που η λεπίδα του συνέχισε την πορεία της κόβοντας το κεφάλι του χειριστή του τσεκουριού λες κι ήταν ξερόκλαδο. Ύστερα, έσκισε την κοιλιά ενός άλλου, έσπασε τη λεπίδα μιας γυναίκας και ο Οφιομαχητής την κλότσησε στην κοιλιά πετώντας την πάνω σ'έναν σύντροφό της και σωριάζοντάς τους και τους δυο στη γη. Ένα ξίφος ήρθε από δίπλα για να χτυπήσει τον Γεώργιο στο κεφάλι, ενώ κραυγές ακούγονταν: Ο Μαύρος Ξένος! Είν' ο Μαύρος Ξένος, ρε! Ο Μαύρος Ξένος! Το λεπίδι άγγιξε ξυστά μόνο τον Οφιομαχητή, ρίχνοντας την κουκούλα του στους ώμους χωρίς να τον τραυματίσει, φανερώνοντας το κατάμαυρο πρόσωπό του και τα πράσινα μαλλιά του. Το Φιλί της Έχιδνας κάρφωσε τον σπαθοφόρο στο στήθος και ο Γεώργιος τον κλότσησε κι αυτόν, ρίχνοντάς τον

πάνω σε δυο άλλους – έναν άντρα και μια γυναίκα – που όλοι μαζί σωριάστηκαν σαν σακιά. Νιώθοντας τη φαρμακερή του οργή μια θύελλα από ιοβόλους δράκους μέσα του, σκότωσε δύο ακόμα καθώς περνούσε ανάμεσά τους: τα σώματά τους κόπηκαν στη μέση, το ένα κάθετα, το άλλο οριζόντια, τινάζοντας αίματα, κόκαλα, ζωτικά όργανα. Οι υπόλοιποι που είχαν απομείνει γύρω του – όχι πολλοί – πανικοβλήθηκαν: έτρεχαν να φύγουν, κραυγάζοντας περίτρομοι: Ο Μαύρος Ξένος, ρε! Ο Μαύρος ξένος μες στον καταυλισμό! Ο Μαύρος Ξένος!

Η Ιωάννα ούρλιαζε να μείνουν και να τον ξεκάνουν τον καριόλη, να τον ξεκάνουν! Μα δεν την άκουγαν, προτιμώντας να σώσουν τα τομάρια τους. Η ίδια τράβηξε ένα μεγάλο πιστόλι κι επιχείρησε να του ρίξει, όμως το καταραμένο πράμα δεν ήθελε να πυροβολήσει όσο κι αν του πατούσε τη σκανδάλη!

Δίπλα της, η Δήμητρα εξαπέλυσε ακόμα ένα βέλος εναντίον του Μαύρου Ξένου, βλέποντας πως τώρα δεν ήταν κανείς άλλος κοντά του για να χτυπηθεί από κάνα στραβοφύσημα του Ζέφυρου· αλλά, μες στα σκοτάδια της νύχτας, τον αστόχησε για λίγο ξανά καθώς εκείνος έφευγε ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού σαν φάντασμα, όπως είχε έρθει – όμως όχι και τόσο αθόρυβα: γκρέμισε μια ολόκληρη σκηνή πίσω του, κι άλλη μία, για να μη μπορούν να τον ακολουθήσουν.

Ο Οφιομαχητής νόμιζε πως η δουλειά του είχε πλέον τελειώσει: Η Βασίλισσα κρεμόταν από τον ώμο του, λουσμένη στο αίμα Γενναίων· άρα, μπορούσε να επιστρέψει εκεί όπου είχε αφήσει το μαύρο άλογό του μες στο δάσος και να ζυγώσει τους μαχητές του Πρίγκιπα από την άλλη μεριά για να βγάλει το συμφωνημένο σφύριγμα και να υποχωρήσουν. Είχε μαζί του μια ενεργειακή σφυρίχτρα που ακουγόταν πολύ μακριά και πολύ διαπεραστικά, τρυπώντας όλους τους άλλους ήχους. Δυο φορές μπορούσες να τη χρησιμοποιήσεις προτού τελειώσει η μπαταρία της και γίνει σαν μια κανονική σφυρίχτρα.

Φτάνοντας, όμως, εκεί όπου νόμιζε πως είχε αφήσει το άλογό του, δεν το έβλεπε πουθενά. Είχε κάνει λάθος στη διαδρομή; Ήταν σίγουρος πως όχι...

...και τώρα οι ομίχλες των Βρεγμένων Δασών άρχισαν να σαλεύουν ολόγυρά του λες κι είχαν ξαφνικά ζωντανέψει. Εφιαλτικά πρόσωπα

σχηματίζονταν μέσα τους, προσπαθώντας να παραλύσουν την ψυχή του.

Το Ερπετό της Καταχνιάς!

Σκιερές φιγούρες έρχονταν από τα βάθη της θολούρας. Φιγούρες που κρατούσαν μεγάλα δρεπάνια με μακριά στελέχη.

Πάλι τα ίδια; γρύλισε εντός του ο Γεώργιος, νιώθοντας την οργή του να μαίνεται σαν ακατάσβεστη πυρκαγιά από καυτά δηλητήρια. Τουλάχιστον, η Βασίλισσα ήταν σιωπηλή καθώς κρεμόταν από τον ώμο του· πρέπει να είχε λιποθυμήσει. Αυτό τον βόλεψε για την ώρα.

Οι αιρετικοί του Ονειρόφρεως όρμησαν καταπάνω του, διαγράφοντας επικίνδυνες τροχιές με τα μακριά δρεπάνια τους. Ήταν ντυμένοι με μαύρα ρούχα, όπως εκείνες οι δυο που είχε αντιμετωπίσει την προηγούμενη φορά, και είχαν τα πρόσωπά τους βαμμένα γκριζα· αλλά δεν κινούνταν και όπως εκείνες: οι κινήσεις τους δεν ήταν ούτε τόσο γρήγορες ούτε τόσο ακροβατικές. Ήταν, ωστόσο, αρκετά ευέλικτοι, και εδώ οι ομίχλες έμοιαζε να τους βοηθάνε περισσότερο, προσπαθώντας να προκαλέσουν σύγχυση στον Οφιομαχητή αφού δεν μπορούσαν να τον τρομοκρατήσουν. Το Ερπετό της Καταχνιάς πρέπει να βρισκόταν κάπου κοντά· ήταν σίγουρος, αν και δεν το έβλεπε.

Το Φιλί της Έχιδνας συγκρούστηκε μ'ένα δρεπάνι, κι ακόμα ένα, κι ακόμα ένα. Αλλά η λεπίδα του δεν μπορούσε να φτάσει τους χειριστές τους καθώς βρίσκονταν στην άλλη άκρη του μακρύ στελέχους των όπλων.

Μια φιγούρα πέρασε πάνω απ'τον Γεώργιο σαν γιγάντιο νυχτοπούλι, κάνοντας τούμπα στον αέρα, επιχειρώντας να κλέψει το κεφάλι του με το δρεπάνι της. Υψώνοντας το Φιλί της Έχιδνας ο Οφιομαχητής έσπασε το δρεπάνι, και η φιγούρα – αναμφίβολα η μία από τις δύο που του είχαν επιτεθεί τις προάλλες, αυτή που είχε επιβιώσει – χάθηκε ξανά στις ομίχλες που τα πρόσωπα μέσα τους έμοιαζε να γελάνε και να κάνουν εφιαλτικές γκριμάτσες.

Δρεπάνια έρχονταν καταπάνω του για να σκίσουν το σώμα του, και ο Γεώργιος δεν είχε τώρα να προστατέψει μόνο τον εαυτό του αλλά και τη Βασίλισσα που ήταν εκτεθειμένη στον ώμο του. Αισθανόταν την Ευθαλία τυλιγμένη γερά γύρω από τον πήχη του, την άκουγε να συρίζει

αγριεμένα· όμως δεν ήταν ώρα να την εξαπολύσει: απλώς θα την έχανε εδώ πέρα.

Έσπασε ακόμα ένα δρεπάνι, κατέστρεψε τη λεπίδα του, κι αφήνοντας τα πόδια της Βασίλισσας προς στιγμή, άρπαξε το στέλεχός του και το έσπρωξε, χτυπώντας τον χειριστή του στην κοιλιά και διπλώνοντάς τον καθώς διέλυε τα εσωτερικά του όργανα. Ο άντρας έπεσε, κρώζοντας άναρθρα, ξερνώντας αίμα.

Ένα δρεπάνι έσκισε την κάπα του Οφιομαχητή, τραυματίζοντάς τον στην ωμοπλάτη, και η Βασίλισσα τώρα ούρλιαξε – πρέπει να την είχε τραυματίσει κι αυτήν, ξυπνώντας την. Ο Γεώργιος την αισθάνθηκε να κινείται ξέφρενα πάνω στον ώμο του και, προτού προλάβει να τη συγκρατήσει ξανά με το ελεύθερο χέρι του, εκείνη έπεσε στη γη.

«Μείνετε κάτω, Μεγαλειοτάτη!» της είπε ο Οφιομαχητής γυρίζοντας για ν'αποκρούσει ένα δρεπάνι, να το εκτρέψει απ'την πορεία του. «Μείνετε κάτω – θα σας σκοτώσουν αλλιώς.» Κι έβαλε το μποτοφορεμένο πόδι του επάνω στον ώμο της, για να φροντίσει να την κρατήσει στο έδαφος· τα δρεπάνια τους θα τη θέριζαν αν σηκωνόταν.

Τρία έρχονταν τώρα προς τον Οφιομαχητή, ο οποίος έσπασε το ένα κι απομάκρυνε τ'άλλα δύο. Αλλά ακόμα ένα πλησίαζε το οποίο δεν είχε προσέξει, κι αυτό έσκισε ξανά την κάπα του και καρφώθηκε στ'αριστερά πλευρά του: η κυρτή λεπίδα μπήχτηκε μέσα του κι έκανε να τον τραβήξει για να τον ρίξει κάτω. Όμως εκείνος, κραυγάζοντας, έμεινε όρθιος και, κατεβάζοντας το ελεύθερο χέρι του πάνω στο στέλεχος του όπλου, το έσπασε. Αφήνοντας τη λεπίδα καρφωμένη μέσα του. Την τράβηξε από το σώμα του γεμάτη σκούρο-μπλε αίμα και, με μια θηριώδη φωνή, την πέταξε σ'έναν από τους αιρετικούς που ζύγωνε. Η λεπίδα, στροβιλιζόμενη, τον βρήκε στο στήθος κι ο άντρας έπεσε με μια πνιχτή κραυγή.

Η οργή του Γεώργιου τον παρέσυρε. Απομακρύνθηκε από την πεσμένη Βασίλισσα, χιμώντας παράτολμα εναντίον των αιρετικών, βγάζοντας και το βελονοβόλο του τώρα. Εκτοξεύοντας δηλητηριώδεις βελόνες όταν δεν μπορούσε να τους φτάσει· σπαθίζοντάς τους με το Φιλί της Έχιδνας όταν ήταν κοντά τους, ή για να σπάσει τα δρεπάνια τους. Το τραύμα στα πλευρά του δεν αισθανόταν να τον πονά· η οργή του και το δηλητήριο της Έχιδνας μέσα του το καθιστούσαν αμελητέο.

Μια αιρετική έπεσε αιμόφυρτη... κι ακόμα ένας... κι ακόμα ένας – Ένας γέρος απρόσμενα δίπλα του, με μάτια που γυάλιζαν παράξενα και χέρια με μακριά, εξωφρενικά μακριά νύχια –

Ο Γεώργιος τινάχτηκε, ξαφνιασμένος – πώς είχε ο Ισίδωρος ο Γκρίζος βρεθεί εδώ χωρίς να τον δει να ζυγώνει; – και παραλίγο ένα δρεπάνι να του σκίσει τον λαιμό, αλλά έγειρε πίσω την τελευταία στιγμή και το τραύμα που του προκάλεσε ήταν επιφανειακό μόνο, όχι επικίνδυνο.

«Έκανες το τελευταίο σου λάθος όταν ήρθες στους Αγρούς – Οφιομαχητή!» είπε ο Ισίδωρος ο Γκρίζος.

«Εσείς κάνετε το τελευταίο σας λάθος όταν τα βάλατε μαζί μου!» γρύλισε ο Γεώργιος, σπαθίζοντάς τον –

– και το φάντασμα εξαφανίστηκε, έγινε ομίχλες και εφιαλτικές όψεις, ενώ το ξερό γέλιο του αντηχούσε.

Δύο δρεπάνια κατέρχονταν.

Ο Οφιομαχητής έπεσε στη γη, κάνοντας τούμπα· σηκώθηκε στο ένα γόνατο, υψώνοντας το βελονοβόλο του και ρίχνοντας: κάποιος αιρετικός σωριάστηκε ουρλιάζοντας ξέφρενα – Ενδότερες Φλόγες. Ο Γεώργιος τινάχτηκε όρθιος, σπάζοντας ένα δρεπάνι που τον πλησίαζε, κι έριξε ξανά με το βελονοβόλο του, προσβάλλοντας το σώμα του χειριστή του δρεπανιού με Φιλί της Έχιδνας – σε μερικά δευτερόλεπτα θα ήταν νεκρός.

Άλλες δυο βελόνες απέμεναν μέσα στο βελονοβόλο, όπως ήξερε ο Γεώργιος: η επόμενη με Χίλια-Δύο Δόντια, η μεθεπόμενη με Αγκαλιά Μουδιάστρας. Αλλά οι αιρετικοί δεν έρχονταν τώρα εναντίον του. Δεν τους έβλεπε πουθενά μες στις ομίχλες. Έβλεπε μόνο πτώματα που είχαν απομείνει στη γη – μαύροι όγκοι. Και εφιαλτικά πρόσωπα να εξακολουθούν να σχηματίζονται μες στις αντάρες, προσπαθώντας να ποτίσουν την ψυχή του με τον υπερφυσικό τρόπο τους αλλά, αντιθέτως, δυνάμωνοντας την οργή του.

Ο Γεώργιος την κρατούσε σε απόσταση ασφαλείας με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, κι έψαξε για τη Βασίλισσα Ευσταθία, φοβούμενος ότι μπορεί να μην την έβρισκε, ή ότι μπορεί να την έβρισκε νεκρή. Αλλά δεν ήταν σκοτωμένη· ήταν διπλωμένη στη γη, τρομοκρατημένη, κοιτάζοντας ολόγυρα με γουρλωμένα μάτια· δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της.

«Μην ανησυχείτε,» της είπε ο Γεώργιος. «Ήρθα για να σας βοηθήσω. Ο γιος σας με έστειλε· ο γιος σας.» Κι αρπάζοντάς την με το ένα χέρι από τη μέση, την έριξε ξανά στον ώμο του. Ήταν τραυματισμένη στην πλάτη, παρατήρησε συγχρόνως, μα το τραύμα της δεν φαινόταν σοβαρό· το δρεπάνι πρέπει να την είχε πάρει ξυστά, στοχεύοντας εκείνον, όχι εκείνη.

Ο Οφιομαχητής προσπάθησε τώρα να βγει από την αφύσικη ομίχλη που διαμόρφωνε εφιαλτικά πρόσωπα και αλλόκοτα σχήματα γύρω του. Αυτό, όμως, δεν έμοιαζε και τόσο εύκολο. Νόμιζε πως μπερδεύονταν ολοένα και περισσότερο, και δεν έφευγε από το δάσος, όπως ήθελε, αλλά πήγαινε πιο βαθιά μέσα του· παντού έβλεπε ψηλούς κορμούς δέντρων. Πίσω του άκουγε τη Βασίλισσα να κλαίει γοερά, τρομοκρατημένη.

Θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας και την κατέβασε από τον ώμο του· την κράτησε μπροστά του, με τα δύο χέρια. Έτρεμε ολόκορμη. «Μη φοβάστε,» της είπε. «Ο γιος σας με έστειλε. Θα σας πάρω μακριά απ'οδω· θα σας πάω κοντά στον Αργύριο.» Εκείνη δεν αποκρίθηκε, συνεχίζοντας να κλαίει· αλλά ο Γεώργιος νόμιζε ότι τον είχε καταλάβει.

Το πρόβλημα ήταν να βγει από τούτες τις καταραμένες ομίχλες. Το Ερπετό της Καταχνιάς είχε πολύ μεγάλη δύναμη στα Βρεγμένα Δάση· ήταν πολύ εύκολο να τον παραπλανά συνεχώς. Και ο Γεώργιος βιαζόταν· ήθελε να πάει προς τους μαχητές του Πρίγκιπα για να τους σφυρίξει, ώστε να υποχωρήσουν· αλλιώς, ποιος ξέρει τι μπορεί να συνέβαινε;

Άραγε, θα άκουγαν από εδώ το σφύριγμά του;

Έπρεπε να το δοκιμάσει. Η ενεργειακή σφυρίχτρα, άλλωστε, ήταν ισχυρή, η μπαταρία της πρόσφερε ενέργεια για δύο σφυρίγματα, και ο Γεώργιος είχε και μία εφεδρική μαζί του.

Τράβηξε τη σφυρίχτρα από τον λαιμό του, από το εσωτερικό του γιλέκου του, όπου ήταν κρεμασμένη, και σφύριξε. Ο μακρόσυρτος ήχος αντήχησε διαπεραστικά και μακριά μέσα στο ομιχλώδες τοπίο.

Αλλά έφτασε στους μαχητές του Πρίγκιπα; Ή ο Γεώργιος βρισκόταν σε πολύ μεγάλη απόσταση από αυτούς, πέρα από την εμβέλεια της σφυρίχτρας; Δεν το νόμιζε· γιατί, πόσο πια να είχε απομακρυνθεί καθώς πολεμούσε τους αιρετικούς; Δεν ήταν καν επάνω σε άλογο.

Όμως έπρεπε να βγει απ'αυτές τις καταραμένες ομίχλες, ούτως ή άλλως, αλλιώς το Ερπετό της Καταχνιάς μπορεί να τον οδηγούσε σε καμιά παγίδα. Προσπάθησε να το διακρίνει μες στην αντάρα, και προσπάθησε συγχρόνως να διαισθανθεί την παρουσία του, γιατί, ό,τι άλλο κι αν ήταν, ήταν ερπετό. Ο Γεώργιος τέντωσε τη διαίσθησή του όσο περισσότερο μπορούσε...

...και, ναι, εκεί, στα άκρα των αισθήσεών του, ένιωσε μια παρουσία. Τη μοναδική παρουσία ερπετού εδώ γύρω, εκτός από αυτή της Ευθαλίας. Τα άλλα ερπετά, όπως και την προηγούμενη φορά, απομακρύνονταν από το Ερπετό της Καταχνιάς, το φοβόνταν.

Ο Οφιομαχητής αισθάνθηκε νοητικά κουρασμένος από την πίεση που είχε ασκήσει στο μυαλό του για να τεντώσει στο μέγιστο τη διαίσθησή του, αλλά δεν είχε τώρα χρόνο για χάσιμο. Ρίχνοντας τη Βασίλισσα στον ώμο του ξανά, τινάχτηκε προς το Ερπετό της Καταχνιάς – ένα μεγάλο άλμα μέσα στις ομίχλες–

–κι ακόμα ένα–

(ο Γεώργιος ξεθηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας, που στραφτάλισε στο φεγγαρόφωτο)

–κι ακόμα ένα: και μια σκιερή φιγούρα ήταν τώρα αντίκρυ του. Μια σαύρα ψηλότερη από ψηλόσαυρο. Μια σαύρα σαν μεγάλος Ρινέος λύκος. Έτρεξε καταπάνω της.

Το Ερπετό σύριξε αγριεμένα και στράφηκε για να φύγει.

«Μείνε να τα πούμε!» γρύλισε ο Οφιομαχητής, κι εκτόξευσε το Φιλί της Έχιδνας σαν ακόντιο.

Η λεπίδα δεν αστόχησε: καρφώθηκε στη ράχη της γιγάντιας σαύρας με το γκριζόμαυρο δέρμα, τη διαπέρασε, και βγήκε από την κοιλιά της. Το ερπετό παραπάτησε, έπεσε, ενώ αίματα κυλούσαν από το σώμα του... αλλά όχι μόνο αίματα. Ήταν δυνατόν; απόρησε ο Γεώργιος. Ήταν δυνατόν ομίχλες να έβγαιναν από το πεσμένο τέρας;

Το πλησίασε γρήγορα, για να πάρει πίσω το Φιλί της Έχιδνας, και είδε τις παράξενες ομίχλες να βγαίνουν τώρα ακόμα πιο γρήγορα από την ετοιμοθάνατη σαύρα, να στροβιλίζονται σαν δίνες, να διαμορφώνουν ένα... σχήμα από πάνω της – μια φιγούρα – ενώ η ίδια η σαύρα έμοιαζε να συρρικνώνεται, να χάνει το μέγεθός της (!), σαν να ήταν μπαλόκι που σταδιακά ξεφούσκωνε.

Η φιγούρα που σχηματιζόταν από πάνω της ήταν ανθρώπινη... περίπου. Είχε κεφάλι και δύο χέρια, αλλά από τη μέση και κάτω είχε δύο ουρές – σίγουρα δεν ήταν πόδια, ήταν ουρές. Και τινάχτηκε προς τον Οφιομαχητή – πρόσωπο γκριζο, χωρίς χαρακτηριστικά· μακριά, γαμψά νύχια στα χέρια – ο Ύπνος, ο αδελφός της Έχιδνας – συρίζοντας άγρια – μια επιθετική ομίχλη. Ο Γεώργιος παραπάτησε, νιώθοντας μια εχθρική δύναμη να πολιορκεί το μυαλό του, να προσπαθεί να το αδρανοποιήσει, να το ρίξει σε ύπνο, να το κοιμίσει και, ίσως, να το κυριεύσει μέσα από τα όνειρά του. Αλλά το δηλητήριο της Έχιδνας που έκαιγε εντός του, φορτίζοντας την οργή του, δεν τον άφηνε να κοιμηθεί. Δεν τον άφηνε ποτέ να κοιμηθεί.

Η πάλη του Οφιομαχητή με τον Ύπνο δεν κράτησε πολύ. Η φαρμακερή οργή του έσκισε τον ομιχλογέννητο δαίμονα όπως το λεπίδι του Φιλίου της Έχιδνας θα έσκιζε το σώμα ενός ανθρώπου. Και, ουρλιάζοντας (ή ίσως απλά να φάνηκε στον Γεώργιο ότι ούρλιαζε), ο Ύπνος υποχώρησε, η μορφή του διαλύθηκε...

...και οι ομίχλες ολόγυρα είχαν γαληνέψει. Δεν εμφανίζονταν πλέον εφιαλτικά πρόσωπα μέσα τους, ούτε παράξενα, αποπροσανατολιστικά σχήματα.

Το Ερπετό της Καταχνιάς, εκείνη η γιγάντια ομιχλόσαυρα, ήταν τώρα μια μικρή ομιχλόσαυρα πεσμένη στη γη, ακίνητη, μέσα σε μια λίμνη αίματος.

Το Φιλί της Έχιδνας ήταν δίπλα της. Ο Οφιομαχητής έσκυψε και το έπιασε από το μανίκι. Το θηκάρωσε στη ζώνη του.

Δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν αυτό που είχε αντιμετώπισει εδώ, απόψε, αλλά δεν νόμιζε ότι θα ξανασυναντούσε το Ερπετό της Καταχνιάς. Και, ίσως, ούτε τους αιρετικούς του Ονειρόφρεως. Εξάλλου, πόσοι ακόμα να απέμεναν; Πόσο μεγάλη να ήταν η αίρεσή τους; Δεν μπορεί να ήταν και πολύ μεγάλη, και ο Γεώργιος είχε ήδη σκοτώσει αρκετούς.

Με τη Βασίλισσα της Ηχώπολης ξανά στα χέρια του, κατάφερε ύστερα από λίγη ώρα να βγει από τα Βρεγμένα Δάση και τις ομίχλες τους. Στεκόταν τώρα στις παρυφές, όπου οι αντάρτες ήταν πολύ πιο αραιές, και κοίταζε προς τον καταυλισμό της Ιωάννας των Αγρών, και δεν έβλεπε καμιά μάχη να διεξάγεται εκεί.

Οι μαχητές του Πρίγκιπα είχαν ακούσει το σφύριγμα του και είχαν δράσει σύμφωνα με το σχέδιο.

16

Αυγή. Ο Πρώτος Ήλιος ξεπροβάλλει μέσα από την ατέρμονη θάλασσα της Υπερυδάτιας. Είμαστε πάνω σε μια μηχανοκίνητη βάρκα που έχουμε πάρει από τον Υψηλό Ναό, εγώ, η Λουκία, η Διονυσία, ο Λεωνίδας, και ο Ανδρέας'λι. Ο Ακατάλυτος κι ο Βικέντιος, φυσικά, είναι μαζί μας.

Στέκομαι στην άκρη του σκάφους, στην πλήρη, κι οι άλλοι στέκονται πίσω μου. Στα χέρια μου είναι η τεφροδόχη που μου έδωσε ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. Η τεφροδόχη με τις στάχτες της Φαρμακερής Βασίλισσας, της παλιάς μου φίλης, της Πράσινης Κρίνης, της Ευτυχίας... που δεν νομίζω ότι έπρεπε να είχε πεθάνει έτσι. Αν και εκείνη, ως αρχηγός των Τέκνων πλέον, ίσως να διαφωνούσε, υποπτεύομαι. Ίσως αυτός να ήταν ακριβώς ο τρόπος που ήθελε να πεθάνει: πολεμώντας μιάσματα. Αλλά, μάλλον, όχι τώρα.

Ανοίγω την τεφροδόχη, που είναι αργυρή και λαξευμένη σαν ένα φίδι να τυλίγεται γύρω της.

Αντίο, Ευτυχία. Αντίο.

Δεν λέω τελευταία λόγια και τέτοια πράγματα· ούτε κανείς το περιμένει από εμένα. Γυρίζω την τεφροδόχη ανάποδα και προσφέρω τις στάχτες της Φαρμακερής Βασίλισσας στον άνεμο και τον ατέρμονο ωκεανό.

Ο Θάνατός σου δεν θα μείνει ανεκδίκητος. Θα πέσουμε πάνω τους σαν θύελλα από ιοβόλους δράκους.

Και ο Εύανδρος είναι δικός μου.

Κλείνω την τεφροδόχη και στρέφομαι στους συντρόφους μου. «Πάμε πίσω,» τους λέω.

Ο Λεωνίδας κι ο Ανδρέας'λι νεύουν σιωπηλά. Η Λουκία βάζει τη μηχανή σε λειτουργία πάλι και γυρίζει το δοιάκι. Η βάρκα μας κατευθύνεται προς την Ιχθυδάτια. Προς τον Υψηλό Ναό της Έχιδνας.

«Θα φύγουμε σήμερα, Οφιομαχητή;» ρωτά ο Λεωνίδας, που δεν νομίζω ότι αισθάνεται βολικά φιλοξενούμενος στον Διπλόφι Πύργο. Ίσως να φοβάται προδοσία. Αλλά δεν πρόκειται να τους πειράξουν, όχι όσο είναι μαζί μου.

«Γεώργιο με λένε,» του θυμίζω, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου, και όχι μόνο επειδή ο Λεωνίδας ξέχασε το όνομά μου ξανά. Αυτό το κάθαρμα, ο Εύανδρος, γεμίζει το μυαλό μου σαν αρρώστια. Αλλά η αρρώστια σύντομα θα πεθάνει. Θα πεθάνει! «Και, ναι, μάλλον θα φύγουμε σήμερα.»

«Θα μπορούμε στην Ιλφόνη; Ίσως να μην είναι ασφαλές.»

«Γι' αυτό η Αρχιέρεια θα πάει εκεί πριν από εμάς – πριν από εμένα. Εσείς δεν χρειάζεται να έρθετε–»

«Εκεί όπου πηγαίνεις, πηγαίνουμε κι εμείς, Οφιομαχητή,» μου λέει αμέσως ο Λεωνίδας.

«Είμαστε στο πλευρό σου,» προσθέτει ο Ανδρέας'λι.

«Το ξέρεις αυτό,» λέει η Λουκία, αγριοκοιτάζοντάς με.

«Ελπίζω να μη χρειαστεί να μπορούμε στην Ιλφόνη,» τονίζω. «Αν η Αρχιέρεια και η Πρώτη Ιερομαχήτρια δεν μπορέσουν να πείσουν τη Φόνισσα να επιτεθεί στην Ορδή, τότε αμφιβάλλω ότι εγώ θα τα καταφέρω. Είναι πολύ προκατειλημμένη εναντίον μου – και όχι χωρίς καλό λόγο.» Πήραμε τον Κλεάνθη από τα χέρια της, χτυπήσαμε τους μαχητές της, σκότωσα δύο της, κατέρριψα δύο ελικοπτερά της...

«Το μίσμα...» μουγκρίζει ο Λεωνίδας.

Επιπλέον, δεν θα ήθελα να συναντήσω από κοντά την Ιουλία Αρσιλκάδια, γιατί μάλλον δεν θα είναι μόνη· μαζί της θα είναι κι αυτό το κάθαρμα, ο Αρσένιος ο Μαχητής. Κι ακόμα κι αν καταφέρω να συγκρατήσω την οργή μου και να μη σκοτώσω τη φόνισσα της παλιάς Φύλακα της Ιλφόνης, αμφιβάλλω ότι θα μπορέσω να κάνω το ίδιο για τον έναν από τους δολοφόνους των Αγενών μου. Κι αν γίνει αυτό, το σχέδιό μας θα χαλάσει· δε θάρθει στρατός της Ιλφόνης στο πέρασμα της Ωλμπέρκνης.

Επιστρέφουμε τώρα στον Υψηλό Ναό και ανεβαίνουμε στα δωμάτιά μας, στον ξενώνα του δεύτερου ορόφου του Διπλόφρεως Πύργου. Συγκεντρωνόμαστε, όμως, όλοι σε ένα δωμάτιο: το δικό μου. Τους έχω ήδη πει για τη χτεσινοβραδινή κουβέντα μου με την Αρχιέρεια, καθώς

και για την εμφάνιση του Αρσένιου, του αδελφού της Διονυσίας, και τι μας είπε για την κατάσταση στην Ωλμπέρκνη και για την Αρτεμία. Το μόνο που μένει, επί του παρόντος, είναι να περιμένουμε την Αθανασία να μας καλέσει.

Η Λουκία αρχίζει να παίζει Δάγκωμα της Έχιδνας με τη Διονυσία. Ο Λεωνίδας ακονίζει το σπαθί του. Ο Ανδρέας'λι ταΐζει τον Ακατάλυτο κομμάτια από το ψάρι που μας έχουν φέρει για πρωινό. Εγώ κοιτάζω τη θάλασσα από το παράθυρο, και αναρωτιέμαι πού να είναι ο Ευστάθιος Λιρκάδιος, η κυρά Ιωάννα, κι ο Μελέτιος'σαρ· και πού να πλέουν οι Τρομεροί Καπνοί κι εκείνη η μαυρόδερμη γυναίκα που με ήξερε. Μόλις τελειώσει ετούτη η υπόθεση με τον καταραμένο Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας, θα τους βρω και θα μάθω όλα όσα γνωρίζει αυτή η γυναίκα. Θα τους βρω, μα την Έχιδνα, ακόμα κι αν χρειαστεί να γυρίσω τις τρεις ηπειρονήσους ανάποδα και ν'αδειάσω ολόκληρο τον ωκεανό της Υπερυδάτιας!

Η Αθανασία δεν αργεί να με καλέσει στον σηκό του Ναού. Αναμφίβολα, οι δόκιμοι, ή οι ναοφύλακες, ή οι ιερείς, την ειδοποίησαν ότι επιστρέψαμε από τη μεσοπέλαγη δουλειά μας· μας κοίταζαν καθώς βγαίναμε από τη βάρκα και μπαίναμε στον Υψηλό Ναό, και καθώς τον διασχίζαμε προς τον ξενώνα του Διπλόφρεως Πύργου.

Η Αρχιέρεια έχει μαζί της την Αρωγό της, την Ιωάννα των Φιδιών, και την Ανθή. Μου λέει: «Είσαι έτοιμος να πάμε στην Ιλφόνη; Ή προτιμάς να μείνεις εδώ;»

«Θα έρθουμε ώς τα τείχη της πόλης,» αποκρίνομαι, «αλλά δεν θα τα περάσουμε εκτός αν πιστεύετε ότι υπάρχει λόγος, Πανιερότατη.»

Η Αθανασία νεύει. «Συμφωνώ, όπως σου είπα χτες. Καλύτερα να μη σε δει μπροστά της παρά μόνο αν χρειαστεί. Είναι πολύ θυμωμένη μαζί σου.»

Οι προετοιμασίες που πρέπει να γίνουν είναι ελάχιστες· σύντομα φεύγουμε από τον Υψηλό Ναό της Έχιδνας. Η Αρχιέρεια είναι μέσα σ'εκείνο το μακρύ, εξάτροχο όχημα που χρησιμοποιήσαμε κι όταν αποβιβαστήκαμε από τον Εκδικητή της Μεγάλης Κυράς, θωρακισμένο (αν και χωρίς φανερά όπλα), βαμμένο πράσινο, με μεγάλους δράκους της Έχιδνας ζωγραφισμένους επάνω του. Εκτός από την Αθανασία, εκεί επιβαίνουν τώρα η Μάγδα Οσρίλλια και μερικοί ναοφύλακες, η

Ανδρομέδα, η Ανθή, η Ιωάννα των Φιδιών, η Βιολέτα, κι ένας δόκιμος για να εξυπηρετεί. Εμείς δεν είμαστε μέσα σ' αυτό το όχημα, αλλά ούτε κι επάνω στο φορτηγό που κλέψαμε χτες – ακριβώς επειδή το κλέψαμε. Φοβάμαι μην το αναγνωρίσει κανείς και έχουμε ιστορίες· οι περιοχές νότια της Αντικρινής, όπου κάναμε τη ληστεία, δεν είναι μακριά από την Ιλφόνη, κι αφήσαμε ανθρώπους ζωντανούς, δεν τους σκοτώσαμε. Έχουμε πάρει, λοιπόν, ένα δίκυκλο κι ένα τετράκυκλο από το γκαράζ του Ναού. Επάνω στο δίκυκλο κάθομαι εγώ, με τη Λουκία πίσω μου, και τον γάτο της ανάμεσά μας. Ο Βικέντιος είναι γαντζωμένος στον ώμο μου, μοιάζοντας πολύ ευχαριστημένος που επιστράφηκε από το Ψυχροδάσος. Στο τετράκυκλο επιβαίνουν η Διονυσία, ο Ανδρέας'λι, και ο Λεωνίδας· και η πρώτη είναι στο τιμόνι: είπε ότι ήθελε κάτι να κάνει, και τους διαβεβαίωσα ότι ξέρει να οδηγεί, δεν πρόκειται να τους ρίξει σε πέτρες.

Κατευθυνόμαστε βόρεια, αφήνοντας την αμμουδιά πίσω μας, περνάμε από το Κατωβράχι και συνεχίζουμε, φτάνουμε στη δημοσιά, στρίβουμε δυτικά και την ακολουθούμε. Σύντομα, σε λιγότερο από μια ώρα αφού ξεκινήσαμε, είμαστε στην Ιλφόνη. Εμείς μένουμε έξω, πέρα από τα τείχη της, στα περίχωρα, στους αγρούς· το εξάτροχο της Αθανασίας περνά την Πύλη των Όφρων και μπαίνει στην πόλη.

Η Διονυσία, ο Ανδρέας'λι, και ο Λεωνίδας βγαίνουν από το όχημά τους. Εγώ κι η Λουκία κατεβαίνουμε από το δίκυκλο. Ο Βικέντιος φτερουγίζει από πάνω μας.

«Περιμένουμε τώρα,» τους λέω, πράγμα που δε μοιάζει ν'αρέσει σε κανέναν τους εκτός από τη Διονυσία, που φαίνεται να την αφήνει αδιάφορη το γεγονός. Οι άλλοι είναι όλοι τσιτωμένοι, ακόμα κι η Λουκία. Ίσως να φοβούνται προδοσία. Και δεν έχουν άδικο· είμαστε στις περιοχές της Φόνισσας ξανά. Έχουμε τις κουκούλες μας σηκωμένες, φυσικά, τα πρόσωπά μας κρυμμένα· αλλά αυτό ίσως να μην είναι αρκετό. Άλλωστε, η Ιουλία έχει και μάγους στη δούλεψή της οι οποίοι μπορεί ακόμα να κάνουν βόλτες εδώ γύρω ψάχνοντας για εμένα με τα ξόρκια τους.

Ο Ανδρέας'λι το καταλαβαίνει αυτό επίσης, έτσι κάνει τώρα ένα δικό του ξόρκι επάνω μου – για να με καλύψει, μου λέει.

Αναρωτιέμαι αν και τα καταραμένα βατράχια είναι κάπου κοντά, ο Δαμιανός και οι γυρίνοι του.

Ο καιρός δεν ήταν καλός από τότε που φύγαμε απ'τον Ναό. Στη βροχή ήταν, και τώρα είναι ακόμα περισσότερο στη βροχή. Οι δίδυμοι ήλιοι κρυμμένοι πίσω από σύννεφα, η μέρα σκιερή.

Η ώρα περνά, το μεσημέρι πλησιάζει. Αρχίζει να βρέχει. Μπαίνουμε όλοι στο τετράκυκλο όχημα, συνεχίζοντας να περιμένουμε.

«Ή έχουν τόσα πολλά να πουν,» λέει η Λουκία, «ή κάτι κακό έχει συμβεί.»

«Υποθέτω το πρώτο,» αποκρίνομαι.

«Γιατί όχι το δεύτερο;»

«Τι κακό να έχει συμβεί, Λουκία; Νομίζεις ότι η Φόνισσα θα τολμούσε να πειράξει την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας;»

Μάλλον όχι, γιατί δεν δίνει απάντηση.

Και το εξάτροχο όχημα της Αρχιέρειας βγαίνει σε λίγο από την Πύλη των Όφρων, μέσα στη βροχή. Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου κουδουνίζει.

Πατάω το πλήκτρο της αποδοχής, και η φωνή της Αθανασίας ακούγεται μαζί με παράσιτα: «Γεώργιε;»

«Μάλιστα, Πανιερότατη.»

«Ακολουθήστε μας.»

Βγαίνουμε από το τετράκυκλο, εγώ και η Λουκία, κι ανεβαίνουμε στο δίκυκλο. Τους ακολουθούμε, και η Διονυσία, ο Λεωνίδας, κι ο Ανδρέας'λι ακολουθούν εμάς.

Το εξάτροχο του Ναού σταματά γύρω στα δέκα χιλιόμετρα ανατολικά της Ιλφόνης, και η Αθανασία με καλεί να έρθω μέσα να μιλήσουμε. Λέω στη Λουκία να μπει στο τετράκυκλο και κατεβαίνω από το δίκυκλο. Είμαστε στην ύπαιθρο τώρα, νότια της δημοσίας, κοντά στις ακτές· το μέρος είναι ερημικό.

Μπαίνω στο όχημα της Αρχιέρειας, στην πίσω μεριά, στο χώρο με τους μαλακούς καναπέδες και το τραπεζάκι ανάμεσα. Εκεί με περιμένουν η Αθανασία, η Ανδρομέδα, η Ιωάννα των Φιδιών, η Ανθή, η Βιολέτα, και η Μάγδα Οσρίλλια, η οποία συνήθως κάθεται πιο μπροστά, μαζί με τους άλλους ναοφύλακες. Ο χώρος είναι συνωστισμένος καθώς

κι εγώ κάθομαι τώρα ανάμεσα στην Ιωάννα των Φιδιών και τη Μάγδα, αντίκρυ στην Αρχιέρεια, την Αρωγό της, και την Ανθή.

«Τι σας είπε;» ρωτάω.

«Διαφωνούσε, στην αρχή, και μάλιστα πολύ έντονα,» αποκρίνεται η Αθανασία. «Δεν ήθελε καν να το συζητήσει. Έμοιαζε έτοιμη να διαπληκτιστεί ακόμα και μαζί μου. Είπε, ουσιαστικά, ότι δεν πρέπει να ανακατεύομαι σε πολιτικά θέματα όπως συνήθως ο Ναός δεν ανακατεύεται σε πολιτικά θέματα. Αλλά της θύμισα ότι το συγκεκριμένο θέμα δεν είναι καθαρά πολιτικό· είναι και θρησκευτικό· και της είπα για τον Εύανδρο: ότι τώρα ένας Φιλημένος της Έχιδνας – ένας πολεμιστής με δύναμη παρόμοια του Οφιομαχητή, αλλά όχι το ίδιο φιλικός–»

Γελάω. «Φιλικός; Δε νομίζω να συμφώνησε, Πανιερότατη.»

Η Αθανασία μειδιά, και το χαμόγελό της φανερώνει προς στιγμή τη νεαρή ηλικία της, αν και πλέον δεν είναι τόσο μικρή όσο ήταν πριν από πέντε χρόνια, όταν την είχα πρωτοσυναντήσει ως κουρσάρος. «Για εμάς είσαι φιλικός,» μου λέει. «Τέλος πάντων· της είπα για τον Εύανδρο – τον οποίο της είχα αναφέρει και στην προηγούμενή μας συνάντηση, αν θυμάσαι, αλλά όχι τόσο αναλυτικά – και ότι τώρα θεωρεί τον εαυτό του Οφιοβασιλέα της Ιχθυδτίας, έχοντας σκοτώσει τον ίδιο τον Αρχιέρέα του Αρχέγονου Όφεως ο οποίος τον έλεγχε. Ο Εύανδρος είναι ανεξέλεγκτος, της τόνισα, και προστάζει ολόκληρη την Ορδή των Όφεων· άρα, ο κίνδυνος είναι τεράστιος για όλους μας. Αυτά την τράνταξαν· κι ακόμα και τον Αρσένιο τον Μαχητή τον ανησύχησαν, είμαι σίγουρη. Δεν ήταν πλέον τόσο βιαστικοί ν'απορρίψουν το σχέδιο που τους προτείναμε εγώ και η Μάγδα.

»Τους εξήγησα ότι, ενώ ο στρατός τους θα επιτίθεται στην Ορδή, εσύ θα χτυπάς την Ορδή εκ των έσω μαζί με δικούς σου ανθρώπους, δολοφονώντας τους αρχηγούς της. Δε με ρώτησαν ποιοι είναι αυτοί οι 'δικοί σου άνθρωποι' και δεν τους το διευκρίνισα, αλλά νομίζω ότι η Ιουλία κατάλαβε πως μιλούσα για τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Το όνομά τους ποτέ δεν ειπώθηκε, όμως – και καλύτερα.»

«Εν ολίγοις, συμφώνησε να κάνει όπως πρότεινα;»

«Ναι,» απαντά η Αθανασία, «αν και δεν της είπαμε ότι ήταν δικό σου το σχέδιο. Της είπαμε ότι το σκεφτήκαμε εγώ και η Μάγδα.»

«Συνετό.»

«Το ίδιο νομίζουμε κι εμείς, Γεώργιε. Γιατί μου είπε ότι δεν σε θέλει μέσα στον στρατό της· δεν δέχεται την παρουσία σου εκεί. Αλλά δεν έχει πρόβλημα με το να βοηθήσεις στην επίθεση χτυπώντας την Ορδή εκ των έσω. Της τόνισα ότι, αν κάποιος μπορεί να νικήσει τον Φιλημένο του Αρχέγονου Όφεως, αυτός είσαι εσύ· δεν υπάρχει άλλος τέτοιος άνθρωπος επάνω στην Ιχθυδάτια. Και νομίζω πως το πήρε πολύ σοβαρά. Έχει καταλάβει τη δύναμή σου.»

Θα έπρεπε να την είχε καταλάβει καλύτερα, σκέφτομαι, κρατώντας μακριά την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Και αυτή και ο Αρσένιος ο Μαχητής. Αλλά, μα την Έχιδνα, δεν έχω τελειώσει μαζί τους!

«Ωραία,» λέω. «Μπορούμε, επομένως, να κινηθούμε εναντίον της Ορδής των Όφεων. Της είπατε ότι υπάρχει λόγος για βιασύνη, έτσι, Πανιερότατη; Πρέπει να τους χτυπήσουμε τώρα, όσο ακόμα πολιορκούν την Ωλμπέρκη.»

«Φυσικά. Η Ιουλία μού απάντησε ότι θα ετοιμάσει σήμερα κιόλας τον στρατό της, και αύριο θα τον στείλει στο πέρασμα των βουνών.»

«Άρα, πρέπει κι εγώ να φύγω.»

«Ναι,» μου λέει η Αθανασία. «Και να προσέχεις, Γεώργιε. Τη φοβάμαι τη σύγκρουσή σου με τον Εύανδρο. Ο Εύανδρος είναι σαν εσένα, και θα έχει τώρα κι ολόκληρη την Ορδή των Όφεων γύρω του.»

«Τίποτα απ'αυτά δεν θα τον γλιτώσει.»

Ο καταυλισμός του Πρίγκιπα των Αγρών ήταν ανάστατος όταν ο Οφιομαχητής έφτασε εκεί με τη Βασίλισσα Ευσταθία στα χέρια, λιπόθυμη αλλά ζωντανή. Ο Αργύριος τον συνάντησε αμέσως, μαζί με τη Χρυσάνθη και τον Φοίβο Ασλάβη.

«Μα την Έχιδνα, Γεώργιε, πού ήσουν; Τι έγινε; Ο Φεκίζιος μου είπε ότι άκουσαν το σφύριγμά σου και υποχώρησαν, αλλά δεν σε συνάντησαν καθώς έφευγαν, και υπέθεσαν ότι πρέπει να προπορευόσουν, ότι θα σε συναντούσαν εδώ όταν έφταναν – όμως δεν ήσουν εδώ.»

«Βρήκα στο δρόμο μου κάποια προβλήματα, Υψηλότητε. Αλλά η μητέρα σας είναι καλά. Χρειάζεται μόνο ένας θεραπευτής να την κοιτάξει, αν και το τραύμα της φαίνεται επιφανειακό.»

Και, χωρίς να χάσει άλλο καιρό, ο Γεώργιος πήγε τη Βασίλισσα στις τρεις σκηνές των θεραπειών του στρατεύματος όπου ήδη βρίσκονταν αρκετοί τραυματίες. Ο Αργύριος ακολουθώντας τον (μαζί με τη Χρυσάνθη και τον Φοίβο Ασλάβη) φώναξε να περιποιηθούν αμέσως τη μητέρα του – ο Οφιομαχητής την είχε φέρει μόλις τώρα και ήταν χτυπημένη! (Ναι, τον αποκάλεσε Οφιομαχητή. Τον αποκαλούσε πλέον αρκετές φορές έτσι – και όχι μόνο εκείνος – από τότε που οι ιερείς της Έχιδνας τούς είχαν πει ποιος πραγματικά ήταν. Επίσης, η ονομασία αυτή είχε αρχίσει να εξαπλώνεται και μέσα στο στράτευμα. Υπήρχαν άνθρωποι τώρα που δεν έλεγαν ο Μαύρος Ξένος, όταν τον έβλεπαν, αλλά ο Οφιομαχητής.)

Οι θεραπευτές, ακούγοντας τα λόγια του Πρίγκιπα των Αγρών, έσπευσαν να περιθάλψουν τη λιπόθυμη Βασίλισσα καθώς ο Γεώργιος την άφηνε πάνω σ'ένα λυόμενο κρεβάτι. Ο Αργύριος ζήτησε να κοιτάξουν και τον ίδιο τον Γεώργιο· ήταν φανερά τραυματισμένος. Και ο Οφιομαχητής δεν έφερε αντίρρηση. Αν και τα περισσότερα τραύματά του τα θεωρούσε αμελητέα, εκείνο το τραύμα στα πλευρά – εκεί όπου είχε καρφωθεί η κυρτή λεπίδα ενός δρεπανιού – του έμοιαζε αρκετά

σοβαρό. Άλλον άνθρωπο θα τον είχε αναμφίβολα σωριάσει· ίσως τώρα να ήταν νεκρός.

Οι θεραπευτές τον περιποιήθηκαν, καθώς ο Γεώργιος έβγαλε τα ρούχα του από τη μέση κι επάνω, τα οποία ήταν σκισμένα από τις λεπίδες των αιρετικών.

Εν τω μεταξύ, ο Αργύριος τον ρώτησε τι είχε συμβεί. «Οι Γενναίοι τη φρουρούσαν καλύτερα απ'ό,τι υπολόγιζες;»

«Δεν ήταν οι Γενναίοι το πρόβλημα, Υψηλότατε.»

«Ποιο ήταν το πρόβλημα, τότε; Ποιοι σε τραυμάτισαν έτσι;»

«Η Αίρεση του Ονειρόφρεως. Μου είχαν στήσει ενέδρα καθώς έβγαζα τη μητέρα σας από τον καταυλισμό των Γενναίων, εκεί όπου είχα αφήσει το άλογό μου, το οποίο είχε τώρα γίνει άφαντο. Αλλά δεν νομίζω να μας ξαναενοχλήσουν στο μέλλον. Σκότωσα πολλούς από αυτούς. Σκότωσα και το Ερπετό της Καταχνιάς – τη γιγάντια ομιχλόσαυρα που σας έλεγα ότι μπορούσε να μεταχειρίζεται τις ομίχλες.»

Η Μάρθα τον πλησίασε, τότε, η Αγροφύλακας από τους Άνω Ανατολικούς Αγρούς που είχε μείνει στο Ξυλοκέρατο όταν επιτέθηκαν στον καταυλισμό των Γενναίων στις πηγές του ποταμού Νόρκου, επειδή είχε διάσειση. Τώρα, όμως, ήταν καλά πάλι, και είχε έρθει να τους βρει στους Βόρειους Αγρούς. Είχε έρθει πετώντας με το ορνιθόπτερο. Ήταν εδώ τις τελευταίες ημέρες, και ήταν και με τους Αγροφύλακες και τους οπλισμένους χωρικούς που είχαν απόψε ορμήσει στους Γενναίους στις παρυφές των Βρεγμένων Δασών για αντιπερισπασμό.

«Γεώργιε!» αναφώνησε χαμογελώντας. «Τόξερα πως δε μπορεί ν'αργούσες, μωρέ – κι ας λέγανε!» Τον αγκάλιασε, αγνοώντας τον θεραπευτή που περιποιείτο τα τραύματά του.

Ο Γεώργιος τη φίλησε. «Δε χτυπήθηκες, ε;»

«Όχι – κι έριξα χάμω δυο! Πού ήσουν, όμως; Ακούσαμε το σφύριγμα σ' μα δε σε είδαμε.»

«Είχα μπλέξει στις ομίχλες, για λίγο.»

«Στις ομίχλες;»

«Μου επιτέθηκαν πάλι οι αιρετικοί.»

«Μα την ουρά της Έχιδνας, μωρέ! Πάλι αυτές;»

«Δεν ήταν οι δυο γυναίκες τώρα – δηλαδή, η μία που απέμεινε. Ήταν περισσότεροι, αλλά όχι τόσο καλοί όσο εκείνες. Σκότωσα αρκετούς.

Μάλλον δε θα μας ξαναενοχλήσουν. Δε θα μου ξαναεπιτεθούν έτσι, τουλάχιστον. Μέσα στα όνειρά σας» – και στράφηκε να κοιτάξει τον Αργύριο και τη Χρυσάνθη και τον Φοίβο Ασλάβη – «δεν ξέρω τι μπορεί να κάνουν. Νάστε όλοι σε επιφυλακή για οτιδήποτε παράξενο στον ύπνο σας, και να πάτε να βρείτε τους ιερείς αν δείτε κάποιο τέτοιο όνειρο.» Οι δύο ιερωμένοι της Έχιδνας – ο Ευτύχιος και η Ασημίνα – εξακολουθούσαν να είναι κοντά τους, μαζί με το τετράκυκλο όχημά τους και τους τρεις ναοφύλακες.

Ο Φοίβος Ασλάβης αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει και μόνο στην αναφορά των εφιαλτικών ονείρων που μπορούσαν να στείλουν οι αιρετικοί του Ονειρόφρεως.

Αλλά εκείνη η νύχτα πέρασε ήσυχα στον καταυλισμό του Πρίγκιπα των Αγρών· κανείς δεν ονειρεύτηκε ύποπτα όνειρα, ούτε τίποτ' άλλο ανησυχητικό συνέβη. Οι μαχητές του Πρίγκιπα ξεκουράζονταν, όπως κι ο ίδιος, όπως και η μητέρα του που δεν είχε ξυπνήσει από τότε που ο Οφιομαχητής την έφερε.

Αντιθέτως, στον καταυλισμό της Ιωάννας των Αγρών, στις παρυφές των Βρεγμένων Δασών, μεγάλη αναμπουμπούλα επικρατούσε. Η Ιωάννα είχε καταλάβει πλέον ότι η επίθεση εναντίον τους δεν ήταν πραγματική· είχε γίνει για να τους μπερδέψει, ώστε ο Μαύρος Ξένος να ορμήσει ανάμεσά τους και να κλέψει τη Βασίλισσα. Και ο καταραμένος τάχε καταφέρει! Σκοτώνοντας, μάλιστα, κάμποσους Γενναίους, καθώς και τον Δημοσθένη που ήταν ένας από τους πιο έμπιστους ανθρώπους της Ιωάννας, ενώ ο Ευθύμιος ως το ξημέρωμα δεν είχε ακόμα συνέλθει τελείως από το φαρμάκι της βελόνας του Μαύρου Ξένου: αισθανόταν το σώμα του παγωμένο μέχρι το κόκαλο· ήταν κουκουλωμένος με γούνες, και έτρεμε.

Η Ιωάννα είχε συγκεντρώσει τους πιο έμπιστους της στη σκηνή της και μιλούσαν για το τι θα έκαναν στο σύντομο μέλλον, πώς θα πολεμούσαν τον μικρό Πρίγκιπα και τον Μαύρο Ξένο. Ο Γκρίζος Γέρος δεν φαινόταν να μπορεί, τελικά, να κάνει τίποτα για να βγάλει τον τελευταίο από τη μέση – και ούτε είχε παρουσιαστεί καθόλου τούτες τις ημέρες – οπότε θα έπρεπε εκείνοι να βρουν έναν τρόπο για να τον ξεκάνουν. Και να κρατήσουν τους Αγρούς. Να διαλύσουν τους απόκοτους που υποστήριζαν τον μικρό Πρίγκιπα.

«Τέρμα οι ανοησίες,» είπε η Ιωάννα. «Θα προχωρήσουμε μες στους Βόρειους Αγρούς, και φωτιά θα μας ακολουθεί. Και να δούμε τώρα άμα θα προλαβαίνουν να τη σβήσουν – με τον Μαύρο Ξένο μαζί ντους ή όχι!»

Ορισμένοι, όμως, διαφωνούσαν παρότι ήταν στο πλευρό της εδώ και καιρό, παρότι κάποιοι απ'αυτούς δεν ήταν ποτέ χωρικοί μα εξαρχής ληστές των Κάτω Ρινέων ή των Βρεγμένων Δασών ή του ποταμού Νόρκου. Διαφωνούσαν, και της είπαν ότι, αν πυρπολούσαν τους Αγρούς, τότε τι θα γινόταν; Θα τα κατέστρεφαν όλα, μα την Έχιδνα! Κι από πού θα έπαιρναν Φόρο των Αγρών μετά; Τι θα είχαν να προστατεύουν;

«Χρειάζονται θυσίες,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Χωρίς θυσίες δε γίνεται η νίκη ναρθεί. Οι χαζοί οι χωρικοί τον υποστηρίζουν τον μικρό Πρίγκιπα, θαρρούν πως θα τις ' σώσει'. Πρέπει να τονε κάμουμε να τρομάξει για να φύγει απεδώ, και να πάρει και τον Μαύρο Ξένο ντου μαζί ντου.»

Και ξεκίνησαν αυτή την τακτική από την επόμενη μέρα κιόλας. Ενώ οι δίδυμοι ήλιοι ήταν υψωμένοι στον καθαρό ουρανό του τελευταίου μήνα του καλοκαιριού, οι Γενναίοι άφησαν τον καταυλισμό τους στις παρυφές των Βρεγμένων Δασών και μπήκαν στους Βόρειους Αγρούς, χτυπώντας βάνανσα όποια περιπολία του Πρίγκιπα συναντούσαν και πυρπολώντας εκτάσεις με μανία. Οι ντόπιοι πανικοβλήθηκαν, άρχισαν να φεύγουν, περίτρομοι, επάνω σε μηχανοκίνητα οχήματα, επάνω σε κάρα, επάνω σε ζώα, ή τρέχοντας με τα πόδια, τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Οι Γενναίοι! φώναζαν. Οι Γενναίοι έχουνε λωλαθει! Κάινε τα πάντα! Τα πάντα! Καταστροφή! Καταστροφή! Καταστροφή!

Τα λόγια τους έφτασαν και στ'αφτιά της Ιωάννας των Αμνών που έστεκε και βοσκούσε ήρεμα τα ζώα της, κρατώντας τη μακριά της γκλίτσα κι έχοντας το σουραύλι της περασμένο στη ζώνη της, ενώ liaζόταν κάτω απ'το φως των ήλιων, ντυμένη απ'τη μέση κι επάνω μόνο μ'ένα ελαφρύ πέτσινο γιλέκο.

Αλλά δεν χρειαζόταν πραγματικά ν'ακούσει τα λόγια κανενός για να καταλάβει τι συνέβαινε. Από εδώ όπου βρισκόταν μπορούσε ν'αγναντέψει τους μαύρους καπνούς στον ορίζοντα και τις φλόγες να πηδάνε ψηλά σαν κατάρα κι οργή της Φαρμακερής Κυράς της ίδιας. Και τα ζώα της Ιωάννας, τα πρόβατα και τα κατσίκια της, ήταν ταραγμένα:

βέλαζαν κι έκαναν πέρα-δώθε, έχοντας φοβηθεί, νιώθοντας την πανωλεθρία που ερχόταν.

«Φύγ' Ιωάννα!» της φώναξε μια γνωστή της, αγρότισσα, που περνούσε από εκεί κοντά με το φορτηγό της, επάνω στο οποίο ήταν όλη της η οικογένεια και μαζί και τα πέντε σκυλιά τους και δυο πρόβατα. «Φύγ' Ιωάννα! Η αδελφή σου κατεβαίνει και καίγει τα πάντα! Όλα τα καίγουν οι Γενναίοι! Φύγ' Ιωάννα!»

Αλλά η Ιωάννα των Αμνών δεν κινήθηκε από τη θέση της, αγνοώντας τα ανήσυχα βελάσματα των ζώων της.

«Τρέξ' να γλιτώσεις, μωρέ Ιωάννα! Τρέξε, μη γκάθεσαι! Φωτιά έρχετ', οι Γενναίοι καίγουν τις Αγροί, τις καίγουνε, παλαβώσαν!» της φώναξε, μετά από λίγο, ένας άλλος βοσκός που, ακολουθώντας τη δική του συμβουλή, έτρεχε με τη γκλίτσα του στους ώμους και τα τρία σκυλιά του να τον ακολουθούν γαβγίζοντας ξέφρενα. Και πιο πίσω ερχόταν η γυναίκα του, αγκομαχώντας, κουβαλώντας ένα σωρό πράγματα στην πλάτη της – έναν παραφουσκωμένο σάκο. Πάντα τη γυναίκα του έβαζε να κουβαλά τα πράγματα ο Ευστάθιος, σκέφτηκε η Ιωάννα των Αμνών κοιτάζοντάς τον με δυσaráσκεια, ακόμα και τώρα ο λωλός, ακόμα και τώρα!

Όμως η Ιωάννα έμεινε στη θέση της, δεν μετακινήθηκε. Ο σκύλος της, ο Παλιομούτσουνος, άρχισε να γαβγίζει σαν να ήθελε να την προειδοποιήσει. Εκείνη τον χάιδεψε ανάμεσα στ'αφτιά, κι ο Παλιομούτσουνος έπαψε να φωνάζει· αλλά κοίταζε προς τη φωτιά και βαριανάσαινε μες στην πρωινή ζέστη του καλοκαιριού.

Μετά απ'αυτούς τους δύο πρώτους που είχαν περάσει λέγοντας στην Ιωάννα των Αμνών να φύγει, πέρασαν κι άλλοι λέγοντάς της το ίδιο ενώ απομακρύνονταν. Ένας χωρικός, μάλιστα, ο οποίος την κοίταζε με το μάτι του Νηρέα (αλλά η Ιωάννα ήταν αποφασισμένη να μην παντρευτεί κανέναν) της πρότεινε να την πάρει στο όχημά του, προτού έρχονταν οι φωτιές κι ήταν πολύ αργά. Όμως η Ιωάννα αρνήθηκε. Το μόνο που έκανε ήταν, τελικά, να μαζέψει τα ζώα της από εκεί όπου τα έβσκε και να τα επιστρέψει στο μοναχικό σπίτι της που δεν ήταν μακριά.

Στεκόταν τώρα στην αυλή του και βίγλιζε ξανά τους καπνούς και τις τρομερές φλόγες, που φαίνονταν ολοένα και πιο κοντά... ολοένα και

πιο κοντά. Και όχι μονάχα αυτή η κινούμενη καταστροφή, αλλά και φιγούρες που ή προηγούνταν της καταστροφής ή έρχονταν πλάι της, αποδώ ή αποκεί: καβαλάρηδες, δικυκλιστές, μηχανοκίνητα οχήματα, και πεζοί επίσης. Ολόκληρο φουσατό. Το φουσατό της αδελφής της. Οι Γενναίοι των Αγρών. Οι καταστροφείς των Αγρών, σκέφτηκε η Ιωάννα. Οι άρπαγες, πριν, και, τώρα, οι καταστροφείς... Αισθανόταν έναν μεγάλο, έναν πελώριο θυμό μέσα της γι' αυτό που συνέβαινε.

Αλλά δεν έφυγε, δεν εγκατέλειψε το σπίτι της. Περίμενε. Και οι Γενναίοι έρχονταν... πλησίαζαν. Και μαζί τους, η φωτιά.

Σύντομα, μια μεγάλη ομάδα ήταν έξω από το σπίτι της Ιωάννας των Αμνών, κι ανάμεσά τους η δίδυμη αδελφή της. Η Ιωάννα των Αγρών κατέβηκε απ' το δίκυκλό της και τη ζύγωσε. «Τι κάθεσ' εκεί;» της είπε. «Πήγαινε! Φύγε!» χειρονομώντας, δείχνοντας πέρα, μακριά.

«Τι κάμνεις τώρα, Ιωάννα;» αποκρίθηκε εκείνη. «Καίγεις τους Αγρούς, αδελφή μου; Το πατρικό μας είναι λίγο πιο νότια· οι γονείς μας γέροι εκεί. Θα το κάψεις κι αυτό;»

«Αν είναι να κατηγορήσεις κάποιον, κατηγορ' σε τον Πρίγκιπα, όχι εμένα! Εκείνος μάς προκαλεί.»

«Και θα μας κάψεις επειδή 'σας προκαλεί'; Θα κάψεις και το σπίτι μου; Και το πατρικό μας;»

«Ούτε στο ένα θα βάλω φωτιά ούτε στ' άλλο,» είπε η Ιωάννα των Αγρών, «αλλά οι φλόγες ίσως ναρθούν· οι φλόγες έχουνε δικό ντους μυαλό, Ιωάννα. Φύγε προτού ζυγώσουνε. Σε προειδοποίησα· μην πεις ότ' η αδελφή σου δε σε προειδοποίησε.»

«Σε γνοιάζει που είμ' αδελφή σου τώρα;»

«Σου είχα πει ναρθείς μαζί μας, και σ' το ξαναλέγω· εσύ, όμως, τότες δεν ήθελες.»

«Ούτε τώρα θέλω. Δεν είναι καλό αυτό που κάμετε. Δες τι γίνεται, Ιωάννα! Δες!» Η Ιωάννα των Αμνών έδειξε τις φλεγόμενες εκτάσεις και τους καπνούς με τη μακριά γκλίτσα της. «Καίτε τους Αγρούς! Τους καίτε, μα τον Αστερίωνα!»

«Σου είπα, μα δεν ακούς! Να κατηγορήσεις τον Πρίγκιπα. Αυτός φταίει για όλα. Άμα δεν ήταν εδώ, τίποτ' από τούτα δε θα γινότανε.»

«Είν' εύκολο άλλους να κατηγορείς αλλά όχι τον εαυτό σου, Ιωάννα...»

«Δεν καταλαβαίνεις, Ιωάννα, για δε θες να καταλάβεις;» είπε θυμωμένα η Ιωάννα των Αγρών. «Εγώ σου λέγω και πάλι: φύγε προτού είν' αργά. Δεν έχω άλλο να σου πω.» Και, στρεφόμενη, μ'ένα τίναγμα των μακριών μαύρων μαλλιών της που, όπως και της αδελφής της, έπεφταν σαν μανδύας στην πλάτη της, έκανε ν'απομακρυνθεί.

Αλλά η Ιωάννα των Αμνών τη σταμάτησε λέγοντας: «Ο Μαύρος Ξένος ήταν εδώ, και μου είπε να σου πω ότι σχετίζεσαι μ'επικίνδυνους ανθρώπους.»

Η Ιωάννα των Αγρών στάθηκε και γύρισε ξανά να την αντικρίσει.

«Μου είπε ότι μιλάς με τον Ισίδωρο τον Γκρίζο και την Αίρεση του Ονειρόφρεως. Μου είπε ότι είναι σύμμαχοί σου. Μου είπε ότι αυτοί σου στέλνανε τα όνειρά σου.»

Τα μάτια της Ιωάννας των Αγρών στένεψαν. «Να πεις στον Ξένο, άμα τον ξαναδείς, ότι θα τον κυνηγήσουμε σαν τον Βόρειο Χοίρο, και η μοίρα του θάναί ίδια μ'αυτουνού!»

«Είν' αλήθεια, όμως, κείνο που λέγει – ότι έχεις για συμμάχους την Αίρεση του Ονειρόφρεως;»

«Ακούς πολλά σφυρίγματα του Ζέφυρου, αδελφή μου. Καλύτερα να φύγεις απεδώ προτού οι φλόγες ζυγώσουν!» Και τώρα απομακρύνθηκε από την Ιωάννα των Αμνών χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει πίσω. Μαζί με τους Γενναίους της, έφυγε από το σπίτι της δίδυμής της.

Αλλά η Ιωάννα των Αμνών έμεινε εκεί για κάποια ώρα, ατενίζοντας τους καπνούς και τις φλόγες και τους αγρούς που καταστρέφονταν σαν ένας γιγάντιος δαίμονας να τους έτρωγε. Ύστερα, είδε ότι η αδελφή της είχε δίκιο σε ένα πράγμα: Η καταστροφή μπορεί να ερχόταν και προς τα δω· οι ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου μπορεί να την έφερναν. Η Ιωάννα των Αγρών δεν είχε πυρπολήσει την περιοχή κοντά στο σπίτι της δίδυμής της, μα η φωτιά δεν ήταν μακριά. Και η Ιωάννα των Αμνών δεν σκόπευε να πεθάνει εδώ. Αλλά ούτε σκόπευε ν'αφήσει τα ζώα της στις φλόγες· τα μάζεψε στα γρήγορα και κατευθύνθηκε νότια...

Στον καταυλισμό του Πρίγκιπα των Αγρών, είχαν ήδη μάθει για την τακτική που ακολουθούσε τώρα η Ιωάννα. Οι βόρειες περιπολίες που είχαν υποχωρήσει κυνηγημένες προς τα εδώ, προς τα κεντρικά, τους

είχαν ενημερώσει: Οι Γενναίοι έρχονταν, μαζικά, καίγοντας τα πάντα! Τα πάντα!

Και δεν ήταν μόνο οι κυνηγημένες περιπολίες που κατέβαιναν, μα κι όλοι οι ντόπιοι, που φοβόνταν μην καούν μαζί με τις περιουσίες τους. Έπαιρναν τις οικογένειές τους, τα ζώα τους, τα οχήματά τους, και κατευθύνονταν νότια άρον-άρον. Ζητώντας βοήθεια από τον Πρίγκιπα, ζητώντας να τους σώσει από τους Γενναίους κι από τη φωτιά.

Η Βασίλισσα Ευσταθία είχε μόλις ξυπνήσει και ο Αργύριος μιλούσε μαζί της μες στη σκηνή του, ενώ και η Χρυσάνθη ήταν εκεί, και ο Οφιομαχητής, και ο Φοίβος Ασλάβης. Η Ευσταθία έλεγε στον γιο της ότι έπρεπε να φύγει αποδώ, έπρεπε να επιστρέψει στην Ηχώπολη, κι εκείνος τής εξηγούσε γιατί δεν μπορούσε να το κάνει αυτό. Τώρα, όμως, τούτες οι κουβέντες έπαψαν και βγήκαν όλοι τους απ'τη σκηνή καθώς ο Αρχιφύλακας των Βόρειων Αγρών, ο Μάρκος Νορόκης, ήρθε και τους είπε τι συνέβαινε. Πήγαν στις παρυφές του καταυλισμού, ατενίζοντας βόρεια, τον ορίζοντα. Βλέποντας τους καπνούς που γέμιζαν τον ουρανό.

Η Βασίλισσα Ευσταθία αναφώνησε άναρθρα. Ο Φοίβος Ασλάβης καταράστηκε πίσω απ'τα δόντια του. Ο Οφιομαχητής κράτησε την φαρμακερή οργή του από τα χαλινάρια του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου. Η Χρυσάνθη μουρμούρισε: «Φωτιά...» λες και δεν ήταν καταφάνες.

Ο Αργύριος πρόσταξε: «Σταματήστε τις φλόγες! Κάντε κάτι! Σταματήστε τις φλόγες! Και σταματήστε και τους Γενναίους! Σταματήστε τους απ'το να καίνε τους Αγρούς! Τώρα! Τώρα!» Μιλούσε συγχρόνως στον Οφιομαχητή και στον Πρωτοφύλακα και στον Αρχιφύλακα των Βόρειων Αγρών και σ'άλλους που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί γύρω. «ΤΩΡΑ! Πηγαίνουμε βόρεια, προτού εξαπλώσουν κι άλλο τούτη την καταστροφή οι άθλιοι! Πάμε να τους σταματήσουμε, μα την Έχιδνα και τον Αστερίωνα – πάμε να δώσουμε τέλος στους Γενναίους και στην Ιωάννα των Αγρών, πριν καταστρέψουν τα πάντα!»

Ολόκληρος ο καταυλισμός μπήκε σε ξαφνική κίνηση. Αγροφύλακες και οπλισμένοι χωρικοί ντύνονταν με τις πανοπλίες τους κι άρπαζαν τα όπλα τους, ανέβαιναν σε οχήματα και σε ζώα.

Ο Αργύριος μπήκε στο τετράκυκλο όχημά του μαζί με τη Χρυσάνθη, αφού κι εκείνοι είχαν πάρει τα όπλα τους. Η Βασίλισσα Ευσταθία τούς ακολούθησε, λέγοντάς τους να μην πάνε μαζί με τον στρατό, να μείνουν μακριά απ'τις μάχες, ενώ η ίδια στεκόταν έξω απ'το όχημα.

Ο Αργύριος αναστέναξε κοιτάζοντάς την. Δεν πρόκειται ποτέ να με καταλάβει, μα τον Αστερίωνα; σκέφτηκε. Δε βλέπει τι γίνεται εδώ, στους Αγρούς; Ή δεν την ενδιαφέρει; «Δε μπορώ να μην πάω μαζί τους, μητέρα,» της είπε. «Είμαι ο Πρίγκιπας τους· αυτό είναι το καθήκον μου.»

«Μα ίσως να σκοτωθείς εκεί πέρα, Αργύριε! Δεν είναι η θέση σου εδώ, παιδί μου, μαζί με... με...»

«Άκουσέ με, μητέρα: Πρέπει να πάω μαζί τους. Θέλω να πάω μαζί τους. Αλλά εσύ πρέπει να φύγεις αποδώ. Για σένα ο κίνδυνος είναι πολύ μεγάλος. Πρέπει να επιστρέψεις στην Ηχώπολη. Τώρα. Χωρίς καθυστέρηση.»

«Είχα έρθει για να σε πάρω κι εσένα στην πόλη, Αργύριε...» έκανε αδύναμα η Βασίλισσα Ευσταθία, παρατηρώντας ότι δεν μπορούσε να του αλλάξει μυαλά αλλά και, συγχρόνως, νιώθοντας μια ξαφνική περηφάνια για τον μικρό γιο της. Ναι, παρότι της φαίνονταν παράτολμα όλα τούτα που έκανε ο Αργύριος, αισθανόταν περήφανη γι'αυτόν· γιατί είχε, αναμφίβολα, το σθένος ξαδέλφου τ'Αστερίωνα για νάναι εδώ, και γιατί όλοι γύρω του έμοιαζε να τον βλέπουν σαν βασιληά, όχι σαν πρίγκιπα. Θαρρούσαν πως ο Αργύριος έκανε κάτι σημαντικό. Ναι, ακόμα κι ο Πρωτοφύλακας, ο Ασλάβης, έδειχνε να το πιστεύει αυτό: δεν είχε επιστρέψει στην Ηχώπολη, παρότι ο Αργύριος δεν τον κρατούσε αιχμάλωτο· είχε μείνει μαζί με τον γιο της. Και ίσως να είχαν δίκιο: ίσως όντως ο Αργύριος να έκανε κάτι το πολύ σημαντικό, σκεφτόταν τώρα η Ευσταθία. Αλλά, και πάλι, δεν μπορούσε παρά ν'ανησυχεί γι'αυτόν.

Όσο τούτες οι σκέψεις περνούσαν σαν θύελλα απ'το μυαλό της, ο Πρίγκιπας Αργύριος κάλεσε, μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος του οχήματός του, τον Αρχιφύλακα Μάρκο Νορόκη, κι εκείνος έσπευσε να έρθει καβάλα στο δίκυκλό του.

«Υψηλότητα...»

«Άκουσέ με, Αρχιφύλακα,» του είπε ο Αργύριος, μιλώντας του τώρα από το παράθυρο πλάι στη θέση του οδηγού του οχήματος. «Θέλω να συνοδέψεις, εσύ και μερικοί Αγροφύλακες, τη μητέρα μου στην

Ηχώπολη. Θέλω να βεβαιωθείς ότι θα φτάσει στο Μεγάλο Παλάτι ασφαλής. Με καταλαβαίνεις; Αν της συμβεί κάτι θα σε θεωρήσω προσωπικά υπεύθυνο.»

«Δεν πρόκειται να της συμβεί τίποτα όσο θάναι μαζί μας, Υψηλότητα· δίν' όρκο στον Αστερίωνα τον ίδιο!»

Ο Αργύριος ένευσε, και είπε στην Ευσταθία: «Θα σε ξαναδώ όταν οι Αγροί δεν θα κινδυνεύουν πια, μητέρα.»

Εκείνη δεν αποκρίθηκε, δεν μίλησε. Δεν ήξερε τι να πει. Δεν μπορούσε ούτε να διαφωνήσει με τον γιο της ούτε να μη διαφωνήσει. Ο μικρός Αργύριος είχε μεγαλώσει πολύ μέσα σε τούτες τις λίγες μέρες.

Η Βασίλισσα Ευσταθία ακολούθησε τον Αρχιφύλακα Μάρκο Νορόκη, ενώ το φουσάτο του Πρίγκιπα των Αγρών άφηνε τον καταυλισμό, προετοιμασμένο για πόλεμο, μα όχι μόνο για πόλεμο. Είχαν κατά νου και την κατάσβεση της πυρκαγιάς που ερχόταν σαν μαινόμενος δαίμονας προς τα νότια.

Η Μάρθα, η Αγροφύλακας, πετούσε με το ορνιθόπτερο (το ελικόπτερο ήταν ακόμα στο Ξυλοκέρατο· κανείς δεν το είχε επισκευάσει) κι έβαλε το αεροσκάφος της να φτεροκοπήσει τώρα πάνω απ'τον Οφιομαχητή που ήταν καβάλα στο δίκυκλό του με το μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας να προεξέχει από τον ώμο του, γυαλίζοντας στους πρωινούς ήλιους, και την Ευθαλία να είναι τυλιγμένη γύρω απ'τον δεξή του πήχη σαν ζωντανό περικάρπιο. Τα τραύματα που είχε δεχτεί χτες βράδυ δεν έμοιαζε να τον ενοχλούν στο ελάχιστο πλέον· ήταν λες κι είχε θεραπευτεί δια νυκτός.

«Γεώργιε!» του φώναξε η Μάρθα, από ψηλά. «Τι θες να κάμνω γω αποδώ, Γεώργιε;»

«Πήγαινε να κατοπτεύσεις,» της απάντησε ο Οφιομαχητής, «αλλά πρόσεχε τα όπλα τους. Άμα σε δουν θα προσπαθήσουν να σε ρίξουν απ'τον ουρανό. Μην τους πλησιάσεις. Άσε τους Γενναίους σ'εμάς. Να βλέπεις, κυρίως, πού εξαπλώνεται περισσότερο η φωτιά και να ειδοποιείς τις ομάδες κατάσβεσης, να τους ενημερώνεις. Με καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω.»

«Και το νου σου στους καπνούς! Μπορεί να σε τυλίζουν και να μη βλέπεις τίποτα και να πέσεις. Μη μπλεχτείς μέσα στους καπνούς!»

«Δε θα μπλεχτώ στους καπνούς,» υποσχέθηκε η Μάρθα, που έμοιαζε ενθουσιασμένη με την όλη κατάσταση. «Τίποτ' άλλο;»

«Όχι· πήγαινε!»

Το ορνιθόπτερο έφυγε, φτεροκοπώντας σαν γιγάντιο πουλί των Αγρών, τρομάζοντας τα υπόλοιπα πουλιά που είχαν ήδη τρομάξει απ'τη φωτιά και απομακρύνονταν σμηνηδόν.

Το φουσάτο του Πρίγκιπα των Αγρών κατευθύνθηκε βόρεια, και ο Οφιομαχητής ήταν ανάμεσα σ'εκείνους που προπορεύονταν επάνω σε δίκυκλα ή άλογα. Αυτοί ήταν που συνάντησαν, πριν από τους υπόλοιπους, τις φλόγες, τους καπνούς, και τους Γενναίους. Τους πρώτους δύο κινδύνους μπορούσαν να τους αποφύγουν· ο τρίτος κίνδυνος τούς κυνηγούσε εν όψει. Οι μαχητές της Ιωάννας των Αγρών τούς έριχναν με τόξα, βαλλίστρες, πυροβόλα· ή τους εφορμούσαν μαζικά, χτυπώντας τους με δόρατα, σπαθιά, τσεκούρια. Ο ελκυστήρας του πολέμου ήταν μαζί τους και καταδίωκε τους μαχητές του Πρίγκιπα σαν γιγάντιος μεταλλικός αγριόχοιρος με πελώριους χαυλιόδοντες – τα δύο έμβολά του, που γυάλιζαν σαν σπαθιά του ολέθρου στο φως των καλοκαιρινών ήλιων και στις ανταύγειες της πυρκαγιάς. Η τετραπλή γιγαντοβαλλίστρα στη μπροστινή μεριά του οχήματος εξαπέλυε το ένα βέλος μετά το άλλο· το περιστρεφόμενο πολυβόλο στην πίσω μεριά του έβαλλε αποδώ κι αποκεί. Και τα πολυβόλα ήταν πιο επικίνδυνα από άλλα πυροβόλα στην Υπερυδάτια, γιατί, έχοντας πολλές κάννες, αν η μια κάννη δεν έριχνε θα έριχνε κάποια άλλη· η ευστοχία ήταν δευτερεύουσας σημαντικότητας στις περισσότερες περιπτώσεις.

Η Ιωάννα των Αγρών στεκόταν πάνω στον ελκυστήρα του πολέμου, ανάμεσα στους πολεμιστές της, πλάι στην παλιά της φίλη τη Δήμητρα. Κρατούσαν κι οι δυο τους τόξα και τόξευαν όποιον εχθρό αντίκριζαν. Οι μαχητές του Πρίγκιπα – αυτοί που, προπορευόμενοι, είχαν συναντήσει πρώτοι το φουσάτο των Γενναίων – προσπαθούσαν να αποφεύγουν τον ελκυστήρα του πολέμου, βρίσκοντάς το αδύνατον να τον αντιμετωπίσουν.

Ο Οφιομαχητής, όμως, τον είδε κι αισθάνθηκε την οργή του να μαίνεται και να θεριεύει εντός του. Στο μυαλό του ήρθαν εκείνα τα μεταλλικά τέρατα που είχε συναντήσει στον ερειπίωνα βαθιά μέσα στα

Σελκόνια Δάση της Μικρυδάτιας: τα μεταλλικά τέρατα που, τόσο άδοξα, είχαν σκοτώσει τον Νάθλεδιν, τον Μοργκιανό φίλο του...

Το Φιλί της Έχιδνας ήταν ήδη στο χέρι του, και ματωμένο. Είχε συναντήσει μερικούς Γενναίους που είχαν μετανιώσει πικρά τη συνάντησή τους μαζί του. Ο Γεώργιος θηκάρωσε τώρα το σπαθί στην πλάτη του. Δεν μπορούσε ν'αντιμετωπίσει αυτό το μεταλλικό κτήνος με λεπίδα, ακόμα και ιερογραμμένη από ιερείς της Έχιδνας. Μόνο με την ίδια τη δύναμή του μπορούσε να το αντιμετωπίσει. Αλλά του έμοιαζε πολύ βαρύ – ναι, μέχρι και για εκείνον – πολύ βαρύ, ίσως, για να πάει δίπλα του γρήγορα και να το ανατρέψει. Αυτοί οι τέσσερις μεταλλικοί τροχοί με τα καρφιά ήταν γιγάντιοι, και η θωράκισή του φαινόταν να ζυγίζει τόνους.

Όμως αποκλείεται να μη μπορούσε να καταστραφεί! Ο Γεώργιος άρχισε να κάνει κύκλους, ψάχνοντας για μεγάλες, πελώριες πέτρες – ογκόλιθους – ενώ συγχρόνως χτυπούσε με βελονοβόλο ή Φιλί της Έχιδνας όποιους Γενναίους τύχαινε να απαντήσει.

Τώρα, και το κυρίως τμήμα του φουσατού του Πρίγκιπα άρχισε να συγκρούεται με το φουσατό της Ιωάννας των Αγρών, και οι συμπλοκές ανάμεσα στις φλόγες πολλαπλασιάστηκαν παντού.

Χρησιμοποιώντας έναν ενεργειακό τηλεβόα, η Ιωάννα φώναζε από τον ελκυστήρα του πολέμου: «Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΝΑ ΦΥΓΕΙ ΑΠ'ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ, ΝΑ ΔΙΑΛΥΣΕΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΤΟΥ, ΑΜΑ ΔΕ ΘΕΛΕΙ ΟΛΑ ΝΑ ΚΑΟΥΝΕ! ΘΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΜΟΝΟ ΑΜΑ Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΕΧΕΙ ΦΥΓΕΙ ΑΠΕΔΩ! ΝΑ ΦΥΓΕΙ Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΑΜΑ ΔΕ ΘΕΛΕΙ ΟΛΑ ΝΑ ΚΑΟΥΝΕ!»

Ο Αργύριος, μέσα στο όχημά του, την άκουσε και πάτησε τον διακόπτη που ενεργοποιούσε το μικρόφωνο επάνω στην κονσόλα του τιμονιού. Τα λόγια του αντήχησαν δυνατά από τα μπροστινά, διακριτικά τοποθετημένα, μακρόστενα ηχεία του οχήματος: «ΔΕΝ ΗΡΘΑΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ. ΗΡΘΑΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΩΞΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΦΕΤΕΡΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ ΚΑΙ ΝΑ ΦΕΡΟΥΜΕ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ! ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ ΣΟΥ ΘΑ ΣΒΗΣΟΥΝ ΟΠΩΣ ΚΙ ΕΣΥ. ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ, ΙΩΑΝΝΑ, ΠΡΟΤΟΥ ΟΔΗΓΗΘΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥΣ ΣΟΥ!»

«Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΟΥ ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΛΑΘΟΣ Μ'ΕΣΕΝΑΝΕ, ΠΡΙΓΚΙΠΑ, ΝΑ ΚΟΤΗΣΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΗΣΕΙ – ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΠΙΟ ΜΥΑΛΩΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΣΕΝΑΝΕ – ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΕ! ΕΣΥ ΔΕ ΘΑΧΕΙΣ ΤΗΝ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΕΙΣ, ΜΙΚΡΕ ΠΡΙΓΚΙΠΑ!» Και η Ιωάννα πρόσταξε τον οδηγό του ελκυστήρα του πολέμου να καταδιώξει το όχημα του Πρίγκιπα των Αγρών, το τετράκυκλο απ'το οποίο είχε καταλάβει ότι ερχόταν η μεγεθυσμένη φωνή του.

Αγροφύλακες και οπλισμένοι χωρικοί τής επιτέθηκαν καθώς ζύγωνε ολοταχώς τον Αργύριο, μα τα όπλα τους δεν μπορούσαν να βλάψουν τον ελκυστήρα του πολέμου, και τα οχήματά τους, που ήταν μικρότερα απ'αυτόν, έπρεπε να τα βγάζουν απ'το διάβα του για να μην τα ισοπεδώσει. Ένα φορτηγό που δεν απομακρύνθηκε εγκαίρως πατήθηκε από τους γιγάντιους καρφιδωτούς τροχούς· ορισμένοι από τους επιβάτες του ίσα που πρόλαβαν να πηδήσουν έξω και να φύγουν τρέχοντας.

Αλλά ο ελκυστήρας του πολέμου δεν ήταν γρήγορο όχημα, σε αντίθεση με το τετράκυκλο του Πρίγκιπα Αργύριου, ο οποίος φώναζε από τα ηχεία του στους μαχητές του ν'απομακρυνθούν. «ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑ ΕΡΘΟΥΝ! ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΖΥΓΩΝΕΤΕ! ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑ ΕΡΘΟΥΝ – ΚΑΙ ΝΑ ΔΟΥΝ ΑΜΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΦΤΑΣΟΥΝ!» Και η αλήθεια ήταν ότι δεν μπορούσαν να τον προφτάσουν. Ο ελκυστήρας του πολέμου καταδίωκε το τετράκυκλο του Πρίγκιπα των Αγρών μα δεν το προλάβαινε. Ούτε η βαλλίστρα ή το πολυβόλο του ελκυστήρα μπορούσαν να το πετύχουν καθώς ο Αργύριος οδηγούσε ζικ-ζακ επάνω στους ανοιχτούς αγρούς, με συμπλοκές να μαίνονται παντού γύρω του.

Ο Γεώργιος, εν τω μεταξύ, είχε καλέσει τηλεπικοινωνιακά τη Μάρθα και της είχε ζητήσει να του βρει ένα μέρος με μεγάλες πέτρες. Πελώριες πέτρες.

«Πελώριες πέτρες;» ακούστηκε η παραξενεμένη φωνή της μέσα απ'τον πομπό του. «Τι να τις κάμεις;»

«Βρες μου ένα τέτοιο μέρος! Δεν έχουμε χρόνο!»

Και η Μάρθα, πετώντας πάνω από τη μάχη και τις φωτιές, αποφεύγοντας τους πυκνούς καπνούς όπως την είχε συμβουλέψει ο Γεώργιος, βρήκε τελικά ένα σημείο με ογκόλιθους και κάλεσε τον Οφιομαχητή για να τον ενημερώσει. «Είναι, όμως, περιτριγυρισμένο από φωτιές, Γεώργιε.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε εκείνος από τον πομπό της. «Οδηγήσέ με εκεί από τον πιο ασφαλή δρόμο.»

«Ακολουθήσέ με,» του είπε, και πέταξε ενώ εκείνος ερχόταν από κάτω καβάλα στο δίκυκλό του. Τον έβλεπε και φοβόταν ότι δεν θα μπορούσε να περάσει εκείνες τις φωτιές. Κανονικά δεν έπρεπε να το επιχειρήσει. Τον προειδοποίησε ξανά, αλλά εκείνος αποκρίθηκε: «Θα βρω έναν τρόπο.»

Και σύντομα έφτασαν στο μέρος με τους ογκόλιθους, από την πλευρά όπου η Μάρθα έκρινε ότι υπήρχαν λιγότερες φλόγες, αλλά κι αυτές θαρρούσε πως ήταν αρκετές για να κάψουν οποιονδήποτε. «Πίσω αποδώ είναι, Γεώργιε,» του είπε μέσω του πομπού της, «αλλά δε μπορείς να περάσεις. Βλέπεις; Μοναχά λωλοί θα το κοτούσαν!»

«Θα περάσω,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, με τους τροχούς του σταματημένους, κι έκρυψε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μες στην κάπα του. Ξετύλιξε την Ευθαλία από το χέρι του και την έβαλε κι αυτή στην κάπα του, σε μια άλλη από τις πολλές τσέπες. Ύστερα, σήκωσε την κουκούλα του, μάζεψε την κάπα γύρω του, και την κούμπωσε. Έσκυψε πάνω απ'το τιμόνι του δίκυκλου... και έθεσε την ταχύτητα στο μέγιστο. Η μηχανή του οχήματος ούρλιαξε, οι τροχοί του τίναξαν χώματα και ξερόχορτα.

Το δίκυκλο έφυγε σαν βολίδα–

–περνώντας μέσα από τις φωτιές και τους καπνούς–

(Η Μάρθα, κοιτάζοντας από ψηλά, κράτησε την αναπνοή της. Όχι! σκέφτηκε. «Όχι!» κραύγασε. «Μην το κάμνεις αυτό, ρεεεεε!»)

–και βγαίνοντας απ'την άλλη μεριά τους, στο μέρος με τους ογκόλιθους, που ήταν περιτριγυρισμένο από ψηλές φλόγες. Η κάπα του Γεώργιου είχε αρπάξει φωτιά, αλλά εκείνος αμέσως έπεσε απ'το δίκυκλο και κυλίστηκε στο χώμα, σβήνοντάς την, χωρίς να πάθει κανένα κακό.

Σηκώθηκε πάλι όρθιος, κουνώντας το χέρι του στη Μάρθα, και μετά πλησίασε τις πελώριες πέτρες που σχημάτιζαν μια σπηλιά ανάμεσά τους. Μες στη σπηλιά φαίνονταν κάτι παλιά πράγματα: μάλλον κάποιος χωρικός τη χρησιμοποιούσε ως κρυψώνα, υπέθεσε ο Γεώργιος· και σκέφτηκε: Θα πρέπει να μας την παραχωρήσει, δυστυχώς. Άρπαξε τη μια από τις πέτρες και την έσπρωξε, βγάζοντάς την από τη θέση της.

Η Μάρθα, από το ορνιθόπτερό της, τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, καθώς μετά απ'αυτό τον πρώτο ογκόλιθο έσπρωχνε κι έναν ακόμα, κι έναν ακόμα.

Ο Γεώργιος την κάλεσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. Της είπε: «Θέλω να μου φέρεις σχοινιά – χοντρά σχοινιά – ή αλυσίδες καλύτερα, αν μπορείς.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Μάρθα, κι έφυγε φτεροκοπώντας γρήγορα.

Ο Οφιομαχητής συνέχισε να σπρώχνει τους ογκόλιθους. Τέσσερις τέτοιες γιγάντιες πέτρες ήταν συνολικά, και τελικά όλες βρέθηκαν τοποθετημένες η μια πλάι στην άλλη, με λίγο κενό ανάμεσά τους. Ο Γεώργιος σκόπευε να τις περάσει μέσα από τις φλόγες, αλλά δυστυχώς δεν μπορούσε να το κάνει αυτό χωρίς το όχημά του· θα καιγόταν ζωντανός. Επομένως, έπρεπε να τις τραβά, όχι να τις σπρώχνει.

Περίμενε τώρα, βλέποντας τις φλόγες να πλησιάζουν απειλητικά από γύρω... αν και, μάλλον, ποτέ δεν θα έφταναν εδώ, κοντά στους ογκόλιθους, γιατί δεν υπήρχε τίποτα να κάψουν: όλο πέτρα ήταν το μέρος. Όμως οι καπνοί έκαναν ακόμα και τον Οφιομαχητή να βήχει κάπου-κάπου· ήταν αποπνιχτικοί, και καυτοί πάνω στα μάγουλά του όταν γλιστρούσαν μες στην κουκούλα της κάπας του. Έβγαλε ένα μαντήλι κι ένα μικρό δοχείο από μια εσωτερική τσέπη της. Πότισε το μαντήλι με νερό από το δοχείο και το έδεσε μπροστά στο πρόσωπό του.

Πού είσαι, Μάρθα; Πρόλαβε δεν πρόλαβε να κάνει τούτη τη σκέψη – κρατώντας σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου – και είδε το ορνιθόπτερο να φτεροκοπά πάνω απ' τις φλόγες και πάνω από εκείνον και τους ογκόλιθους. Κάτω απ' το μικρό αεροσκάφος κρέμονταν χοντρά σχοινιά και αλυσίδες. «Τάφερα!» φώναξε η Μάρθα. «Τάφερα, Γεώργιε!»

«Άσ' τα να πέσουν!»

Τα άφησε, λύνοντάς τα από το ορνιθόπτερο, και ένας σωρός από σχοινιά και αλυσίδες μαζεύτηκε μπροστά στον Οφιομαχητή, ο οποίος, μη χάνοντας καθόλου χρόνο, άρχισε να δένει τους τέσσερις ογκόλιθους.

«Μα τον Αστερίωνα,» του φώναξε η Μάρθα απ' τον αέρα, «πώς θαρρείς να τις τραβήξεις; Μπορείς να τις τραβήξεις;»

«Μπορώ,» απάντησε εκείνος, και σηκώνοντας το δίκυκλό του από κάτω το καβάλησε. Η αλυσίδα και το σχοινί που έδεναν τους δύο ογκόλιθους ήταν στο ένα του χέρι· η αλυσίδα και το σχοινί που έδεναν τους άλλους δύο ογκόλιθους ήταν στο άλλο του χέρι.

Ο Γεώργιος ενεργοποίησε τη μηχανή του δίκυκλου.

Η Μάρθα κοίταζε από ψηλά, και σκέφτηκε: Μα δε γίνεται τέτοιο πράμα... Μα την ουρά της Έχιδνας και τα μπράτσα τ'Αστερίωνα – δε γίνεται τέτοιο πράμα...

Το δίκυκλο γρούλιζε κάτω απ'τον Γεώργιο, όμως εκείνος δεν είχε βάλει ακόμα τους τροχούς σε κίνηση. Ασκώντας όλη την υπερφυσική του δύναμη (που ούτε κι ο ίδιος δεν μπορούσε να υπολογίσει τα όριά της· δεν ήξερε αν είχε καν όρια, ή αν τα όρια ήταν μονάχα στο μυαλό του), τράβηξε τους ογκόλιθους από τα δεσμά τους. Κραυγάζοντας. Νιώθοντας μια μεγάλη αντίσταση – η οποία διαλύθηκε από τη μάνητα της οργής του. Οι γιγάντιες πέτρες τινάχτηκαν μπροστά, όλες μαζί, σαν να είχαν φύγει από καταπέλτη – και ο Γεώργιος, συγχρόνως, έβαλε τους τροχούς του δίκυκλου σε κίνηση, όχι έλκοντας τους ογκόλιθους πίσω του (το μικρό όχημα δεν είχε αρκετή δύναμη για να τους τραβήξει) αλλά ακολουθώντας τους.

Η Μάρθα αναφώνησε άναρθρα βλέποντάς τον να περνά μέσα από τις φλόγες ξανά και, τώρα, με πιο εξωφρενικό τρόπο από πριν.

Ο Οφιομαχητής έπεσε από το δίκυκλό του και κυλίστηκε στο έδαφος για να σβήσει τη φωτιά που είχε αρπάξει η κάπα του. Ύστερα σηκώθηκε όρθιος κι έβγαλε την Ευθαλία από την εσωτερική τσέπη όπου την είχε κρύψει. Διαισθανόταν πως η ταχύγλωττη έχιδνα ήταν μια χαρά και, μάλιστα, διασκέδαζε. «Παράξενα γούστα έχεις, αγάπη μου,» της είπε, αφήνοντάς την να τυλιχτεί γύρω απ'τον πήχη του.

Ανέβηκε στο δίκυκλό του, έπιασε τους ογκόλιθους από τα δεσμά τους, και τους τράβηξε όπως πριν, εκτοξεύοντάς τους μπροστά κι ακολουθώντας τους. Έτσι, χρησιμοποιώντας αυτή τη μέθοδο, μπήκε πάλι ανάμεσα στις συγκρούσεις των Γενναίων με τους μαχητές του Πρίγκιπα, και όλοι όσοι τύχαινε να τον αντικρίσουν στέκονταν προς στιγμή κι ατένιζαν με δέος. Τι έκαμνε ο Μαύρος Ξένος εκεί; αναρωτιόταν. Τι, μα την Έχιδνα και τον Αστερίωνα, έκαμνε;

Ο Οφιομαχητής οδηγούσε τους ογκόλιθους καταπάνω σε Γενναίους όποτε μπορούσε, μα κανέναν δεν πλάκωσε, γιατί οι γιγάντιες πέτρες ήταν δεμένες σαν άγρια λίθινα σκυλιά και οι μαχητές της Ιωάννας έτρεχαν γρήγορα να φύγουν απ'το διάβα τους, αναφωνώντας,

κραυγάζοντας. Διαβόλοι! έλεγαν. Διαβόλοι της πέτρας! Τραβά μαζί ντου διαόλους της πέτρας – ο Μαύρος Ξένος! Ο Μαύρος Ξένος!

Η Μάρθα, βλέποντάς τους απ'το ορνιθόπτερό της, γελούσε. Το θέμα ήταν εξωφρενικό. Εξωφρενικό! Δε θα τηνε πιστεύανε ποτέ άμα τόλεγε στα εγγόνια της όταν γερούσε.

Ο Οφιομαχητής αισθανόταν τα χέρια του να έχουν κουραστεί πια, και το τραύμα στα πλευρά του – αυτό που είχε γίνει απ'το δρεπάνι των αιρετικών – να τον πονά, όταν αντίκρισε τον ελκυστήρα του πολέμου που ήταν κι ο στόχος του. Λίγο ακόμα, σκέφτηκε επίμονα. Και οδήγησε τους ογκόλιθους του προς το όχημα της Ιωάννας των Αγρών. Τους τίναξε με μανία – και τώρα ελευθέρωσε τα δεσμά τους από τα χέρια του τα οποία είχαν αιμορραγήσει σκούρο-μπλε αίμα τραβώντας τους.

Οι γιγάντιες πέτρες κατρακύλησαν και χτύπησαν τη μπροστινή μεριά του βαρύ οχήματος που δεν προλάβαινε να γυρίσει και να τις αποφύγει. Ένας τρομερός κρότος αντήχησε, και ο ελκυστήρας του πολέμου, εξαναγκαστικά, σταμάτησε. Η μία απ'τις εμπρόσθιες ρόδες του είχε βγει εν μέρει από τη θέση της· και μέταλλα είχαν τσακιστεί στη θωράκισή του. Όλοι όσοι ήταν επάνω του είχαν τρανταχτεί άσχημα και σωριαστεί.

Τώρα, η Ιωάννα των Αγρών και η Δήμητρα ορθώθηκαν, κι η πρώτη φώναξε: «Ο Μαύρος Ξένος! Ρίξτε του! Ρίξτε του!»

Αλλά δεν προλάβαιναν να κάνουν τίποτα καθώς το δίκυκλο του Γεώργιου ερχόταν ολοταχώς. Έφτασε κοντά τους, πλάι στον σωρό των ογκόλιθων, και ο Οφιομαχητής πήδησε απ'τη σέλα, αρπάχτηκε στις πελώριες πέτρες, τις σκαρφάλωσε, και πετάχτηκε μες στον ελκυστήρα του πολέμου που ήταν ανοιχτός από πάνω. Το Φιλί της Έχιδνας ήταν ξαφνικά στο χέρι του και σπάθισε τον Γενναίο που έκανε να σταθεί στον δρόμο του: έσπασε τη λεπίδα του και το κεφάλι του μαζί, τινάζοντας παντού αίματα και θραύσματα κοκάλων. Ένας άλλος κάρφωσε τον Οφιομαχητή στα πλευρά μ'ένα ξιφίδιο, αλλά εκείνος, αγνοώντας το τραύμα σαν να ήταν τσίμπημα κουνουπιού, έστρεψε το Φιλί της Έχιδνας και τον αποκεφάλισε. Ύστερα το έστρεψε ξανά και κομμάτιασε το σπαθί μιας άλλης Γενναίας, η οποία ουρλιάζοντας πετάχτηκε πίσω και πήδησε απ'τον ελκυστήρα... και ούρλιαξε ακόμα πιο δυνατά καθώς έσπασε το πόδι της.

Η Ιωάννα και η Δήμητρα είχαν βιαστικά υποχωρήσει στην πισινή μεριά του ψηλού οχήματος, και τώρα ύψωναν τα τόξα τους και περνούσαν βέλη στις χορδές, σηματοδύοντας τον Γεώργιο. Εκείνος έσκυψε πίσω από τον Γενναίο που τότε του ορμούσε μ'έναν κεφαλοθραύστη στο χέρι. Το βέλος της Δήμητρας αστόχησε, το βέλος της Ιωάννας χτύπησε τον Γενναίο στην ωμοπλάτη. Ο κεφαλοθραύστης του, όμως, ήδη κατέβαινε και βρήκε τον Οφιομαχητή στον ώμο. Άλλον άνθρωπο θα τον είχε σωριάσει διπλωμένο, να μουγκρίζει από τον πόνο· αλλά ο Γεώργιος ούτε που κουνήθηκε. Γρονθοκόπησε δυνατά τον άντρα στο σαγόνι, σκοτώνοντάς τον, και τον άρπαξε μονοχεριάρι σηκώνοντάς τον στον αέρα – και εκτοξεύοντάς τον καταπάνω στην Ιωάννα και τη Δήμητρα. Κι οι δυο τους έπεσαν χτυπημένες από το στροβιλιζόμενο ανθρώπινο βλήμα, κι ο Οφιομαχητής έτρεξε κοντά τους–

Ένας Γενναίος, που ήταν κρυμμένος πίσω απ'το οπίσθιο πολυβόλο του ελκυστήρα του πολέμου, πήδησε ξαφνικά προς τον Γεώργιο, βαστώντας ένα αιχμηρό κοντόσπαθο σε κάθε χέρι, κραυγάζοντας σαν παράφρονas: «Πέθανε μαύρο τέρας, μαύρο τέρας!»

Ο Οφιομαχητής τον γρονθοκόπησε στη μύτη και τον έστειλε πέρα απ'το ψηλό όχημα, κάπου μέσα στους καρπούς, σαν τσακισμένο πουλί.

Η Δήμητρα έκανε να σηκωθεί, τραβώντας ξιφίδιο συγχρόνως. Ο Γεώργιος γύρισε και την κλότσησε στο διάφραγμα, κι εκείνη διπλώθηκε παρότι φορούσε πέτσινο θώρακα ενισχυμένο με μέταλλα. Αρχίζοντας να ξερνά αίμα, σύρθηκε πάνω στον ελκυστήρα, βογκώντας· και σε λίγο ήταν νεκρή. Εν τω μεταξύ, ο Γεώργιος είχε αρπάξει την Ιωάννα των Αγρών από τα μαλλιά και την είχε κολλήσει μπρούμυτα στο πάτωμα του οχήματος. «Πρόσταξέ τους να παραδοθούν στον Πρίγκιπα των Αγρών!» της είπε, συγκρατώντας τη φαρμακερή οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Πρόσταξέ τους να παραδοθούν στον Πρίγκιπα των Αγρών, κι εκείνος δεν θα τους εκτελέσει.»

Αλλά η Ιωάννα τον έβριζε – Πούστη! Καριόλη! Κωλοξένε! Απόβρασμα των θαλασσών! Καβουρόφιλε! Γαμώ τη βατραχομάνα σου! Πούστη! Καριόλη! Κωλοξένε! – δεν φαινόταν πρόθυμη να κάνει συμφωνία. Αν μη τι άλλο, όφειλε να παραδεχτεί ο Οφιομαχητής, το έλεγε η καρδιά της, δεν

ήταν δειλή. Όμως τώρα αυτό σήμαινε πως περισσότεροι άνθρωποι θα σκοτώνονταν σήμερα...

Οφιοβασιλέας:

Ο Προδότης μάς ξέφυγε! Ξέφυγε από την Ιερή Οργή μου. Δεν μπορούσαμε να τον βρούμε, ούτε αυτόν ούτε τους φρονιάδες του Φαρμακερού Κύκλου. Ακόμα κι ο Στέργιος Ηρμάντιος δεν κατάφερε να ανιχνεύσει τον Οφιομαχητή με τη μαγεία του· κάτι πρέπει να τον έκρυβε, είπε: κάποιος άλλος μάγος, μάλλον. Στην αρχή τον βρήκε αλλά μετά τον έχασε. Ερευνήσαμε τα δάση γύρω από το άντρο τους, μα δεν τους εντοπίσαμε, τους καταραμένους. Βούτηξαν κάτω από την ηπειρόνησο, όπως φαίνεται, μέσω εκείνου του θαλάμου στα βάθη της φωλιάς τους, και ύστερα... ύστερα μπορεί να πήγαν οπουδήποτε. Αν και ο Στέργιος μου είπε (και συμφωνώ) ότι μάλλον βγήκαν κάπου κοντά, από κάποιο άλλο άνοιγμα μέσα σε σπηλιά· δεν μπορεί να κολύπησαν ως τις ακτές της Ιχθυδάτιας, εκτός αν είχαν κανένα υποβρύχιο κρυμμένο εκεί κάτω. Πράγμα όχι αδύνατο, μα απίθανο, νομίζουμε και εγώ και ο Στέργιος και η Αρσενία.

Η οργή μου ήταν σαν θηρίο μέσα μου όταν μου πρότειναν να εγκαταλείψουμε την αναζήτηση για τον Προδότη και τα τέρατα του Φαρμακερού Κύκλου. Το τσεκούρι μου σκότωσε δύο από τους μαχητές μας, προτού προλάβω να θέσω το χέρι μου υπό έλεγχο, και είδα τρόπο στα μάτια όλων τους. Αλλά είχαν δίκιο: δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτ' άλλο πλέον για να τους βρούμε. Μας είχαν ξεφύγει, τα καταραμένα αιρετικά τέρατα, και έπρεπε να επιστρέψουμε στην πολιορκία. Δεν ήταν συνετό να καθυστερήσουμε άλλο εκεί.

Θα ξανασυναντηθούμε με τον Προδότη, σύντομα· είμαι σίγουρος. Η Υπέρτατη Βασίλισσα θα με καθοδηγήσει. Τέτοιο είναι το πεπρωμένο μου. Είμαι εδώ, και όλα έχουν αλλάξει. Η Ιχθυδάτια δεν μας χωρά και τους δύο, εμένα κι αυτόν – κι αυτός θα πεθάνει. Εγώ, ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυδάτιας, θα κυριαρχήσω! Τέτοιο είναι το πεπρωμένο μου.

Μπαίνω στη σκηνή όπου έχουμε βάλει την άθλια προδοτική οχιά που σύρθηκε ανάμεσα στους μαχητές του Ένδοξου Αγώνα, ενώ απέξω ακούγονται οι κρότοι από το σφυροκόπημα των τειχών της Ωλμπέρκνης. Είναι καθισμένη στο έδαφος η γυναίκα που παρίστανε τη μισθοφόρο για να καταταγεί στην Ορδή των Όφεων – το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, όπως φανερώνει το σύμβολο του Διπλού Καταβροχθιστή επάνω της, από το στήθος ως την κοιλιά. Το σώμα της, όμως, δεν είναι τώρα σηματομεμένο μόνο μ'αυτό: είναι γεμάτο μελανιές, κοψίματα, και τραύματα από μαστιγώματα. Χρυσόδερμη σαν εξωδιαστασιακή... και εξωδιαστασιακή έλεγε πως ήταν. Αλλά μάλλον είναι Υπερυδάτια, για νάχει μπλέξει με τους αιρετικούς φονιάδες.

Με βλέπει μες στις πυκνές σκιές της σκηνής και τα μάτια της στενεύουν· σέρνεται όπισθεν, με τους καρπούς της δεμένους πίσω απ'την πλάτη της, γυμνή.

Τη φτάνω με μια δρασκειλιά, την αρπάζω με το ένα χέρι απ'τον λαιμό, και τη σηκώνω στον αέρα. «Πού είναι ο Οφιομαχητής;» τη ρωτώ. «Πού είναι τα άλλα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου; Έφυγαν από το άντρο τους, τράπηκαν σε φυγή μπροστά στην οργή μας. Πού έχουν πάει για να λουφάξουν; Πού θα πήγαιναν αν εγκατέλειπαν το άντρο βουτώντας κάτω από την ηπειρόνησο; Πες μου!»

Το δεξί της πόδι, που κρέμεται πάνω από το έδαφος, με κλοτσά στα παπάρια. Ένας ξαφνικός πόνος με διαπερνά, αλλά πραγματικά νομίζει ότι κάτι τέτοιο μπορεί να με ρίξει; Σφίγγω δυνατότερα τον λαιμό της· τα μάτια της αναποδογυρίζουν, αφροί βγαίνουν απ'τα χείλη και τη μύτη της, το σώμα της τρέμει σαν οι άνεμοι του Ζέφυρου να το τραντάζουν.

Την πετάω κάτω και διπλώνεται, βήχοντας.

Αρπάζω τα κοντά, μαύρα μαλλιά της, τραβάω το κεφάλι της πίσω. «Πού είναι ο Οφιομαχητής; Πού πήγαν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου υποχωρώντας από το άντρο τους;»

Δε φαίνεται να μπορεί να μιλήσει. Ελπίζω να μην την έσφιξα τόσο δυνατά ώστε να σπάσω τον λάρυγγά της.

Επαναλαμβάνω την ερώτησή μου.

Και τελικά καταφέρνει να μου πει: «...Έρχονται να σε σκοτώσουν...»

«Ο Οφιοβασιλέας είναι αθάνατος,» της λέω. «Σ'αντίθεση μ'εσένα.» Τραβάω δυνατότερα το κεφάλι της και η ράχη της σπάει.

Βγαίνω απ'τη σκηνή και προστάζω τους φρουρούς να μαζέψουν το πτώμα.

Η Αρσενία, η Ειρήνη, και ο Στέργιος με περιμένουν απέξω, πέντε βήματα απόσταση.

«Τι σου είπε;» με ρωτά η δεύτερη.

«Τίποτα.»

«Και τη σκότωσες; Μπορεί να έδινε χρήσιμες πληροφορίες!»

«Δεν είχε τίποτ' άλλο να δώσει. Τα μάτια της γνώριζαν μόνο θάνατο· τώρα τον βρήκε.»

«Δεν ήταν σωστό αυτό,» επιμένει η Ειρήνη του Πολέμου.

Και η Αρσενία τής λέει: «Αμφισβητείς την κρίση του Οφιοβασιλέα, ξαδέλφη;»

Η Ειρήνη γυρίζει και την ατενίζει άγρια. Τα βλέμματά τους συναντιούνται, οργισμένα.

Η Αρσενία τούς προκαλεί έκδηλα τώρα που επιστρέψαμε απ'το άντρο των Τέκνων. Νομίζει πως σκότωσε τη Φαρμακερή Βασίλισσα, την αρχηγό του Κύκλου· δεν μπορεί να ήταν άλλη, λέει, και την κάρφωσε με το σπαθί της, την είδε να πέφτει. Το έχει μάθει ολόκληρη η Ορδή πλέον. Ορισμένοι τη λένε Βασιλοκτόνο· άλλοι τη λένε Βασίλισσα, επειδή είναι στο πλευρό μου. Νομίζω ότι της αρέσουν και τα δύο. Πολύ.

«Η αιχμάλωτη,» παρεμβαίνει ο Στέργιος, «ίσως να μην έπρεπε να πεθάνει τόσο γρήγορα. Αλλά τώρα έγινε. Κι έχουμε μια πολιορκία να τελειώσουμε. Έτσι δεν είναι;»

Η ένταση ανάμεσα στην Ειρήνη και την Αρσενία διαλύεται, αλλά μερικώς μόνο. Τα βλέμματά τους στρέφονται στον Στέργιο, σαν σπαθιά που παύουν να είναι διασταυρωμένα.

«Η Ωλμπέρκνη,» λέω, «σύντομα θα είναι δική μας. Οι μαχητές της δεν μπορούν να σταθούν μπροστά στην Οργή των Όφεων.» Και ρωτάω την Ειρήνη: «Οι οργανικές στολές άλματος είναι έτοιμες;»

«Φυσικά και είναι. Θα κάνεις εκείνο που έλεγες προτού πας στο άντρο των Τέκνων;»

«Υπάρχει κανένας λόγος ν'αλλάξουμε σχέδιο; Νομίζετε ότι αλλιώς θα πάρατε πιο γρήγορα την πόλη;»

«Όπως πιστεύει ο Οφιοβασιλέας, έτσι θα γίνει,» αποκρίνεται η Ειρήνη Ηρμάντια, με τα μάτια της να με κοιτάζουν με επιφύλαξη μέσα από τους μαύρους ελλειψοειδείς κύκλους που είναι ζωγραφισμένοι γύρω τους.

«Θα επιτεθούμε απόψε;» ρωτά η Αρσενία. Είναι απόγευμα τώρα: το απόγευμα της ημέρας που επιστρέψαμε από το άντρο των Τέκνων, έχοντας χάσει τον Προδότη.

«Όχι,» αποκρίνομαι.

«Γιατί;» Μοιάζει σχεδόν ανυπόμονη.

«Χρειαζόμαστε ξεκούραση. Οι αιρετικοί φονιάδες μάς κούρασαν· ήταν σαν να χτυπάς πυρόγλωσσες οχιές μες στη φωλιά τους.» Και προς την Ειρήνη: «Συνεχίστε να σφυροκοπάτε τα τείχη. Όσο περισσότερη ζημιά έχετε προκαλέσει ως αύριο βράδυ, τόσο το καλύτερο. Γιατί τότε η Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας θα πέσει επάνω τους.»

Η Ειρήνη του Πολέμου γνέφει καταφατικά, κι απομακρύνεται από εμένα και την Αρσενία. Ο Στέργιος την ακολουθεί.

Δεν είναι ψέματα ότι χρειαζόμαστε ξεκούραση ύστερα από τη μάχη μας με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και τον Προδότη. Ναι, ακόμα κι εγώ χρειάζομαι ξεκούραση μετά από τη σύγκρουσή μου μαζί του. Η δύναμή του πλησιάζει τη δική μου, παρότι δεν είναι ίσος μου, δεν είναι όμοιός μου. Δεν υπάρχουν άλλοι σαν εμένα επάνω στην Ιχθυδάτια – δεν υπάρχουν άλλοι σαν εμένα πουθενά στην Υπερυδάτια! Δε θέλω, όμως, να είμαι έστω και λίγο κουρασμένος όταν θα πηδήσω επάνω στις επάλξεις των τειχών της Ωλμπέρκνης μαζί με τους μαχητές μου (ανάμεσα στους οποίους θα είναι κι η Αρσενία, αφού επέμενε). Πρέπει να είμαι όσο το δυνατόν πιο ξεκούραστος. Και η Ιερή Οργή θα τους τσακίσει!

Οι Ηρμάντιοι συνεχίζουν απόψε να σφυροκοπούν την πόλη, όπως τους ζήτησα, αποδεικνύοντας γι'ακόμα μια φορά ότι, ναι, είναι καλοί υπήκοοι για εμένα. Αποδεικνύοντας, επίσης, γι'ακόμα μια φορά ότι ο Πατέρας μου, παραπλανημένος καθώς ήταν, είχε άδικο: δεν έπρεπε ποτέ εμείς να υπηρετούμε τους Ηρμάντιους, αυτοί έπρεπε ανέκαθεν να υπηρετούν εμάς. Εμένα. Τον Οφιοβασιλέα της Ιχθυδατίας.

Μέσα στο τελευταίο φως του Δεύτερου Ήλιου, μιλάω ξανά στους πιστούς μαχητές που θα με ακολουθήσουν στα τείχη ντυμένοι με

οργανικές στολές άλματος. Δεκαοκτώ στο σύνολο τους: δεκαπέντε άντρες, τρεις γυναίκες. Πριν ήταν δεκαεννιά, αλλά τη μία γυναίκα την έδιωξα για να πάρει τη θέση της η Αρσενία. Και φάνηκε θυμωμένη· το θεώρησε προσβολή. Την κοίταξα και της είπα να μην το θεωρεί προσβολή: η Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας είναι μέσα της απλά και μόνο επειδή ήθελε να με ακολουθήσει. Την εκτιμώ όσο και τους υπόλοιπους, τη διαβεβαίωσα· κι αυτό νομίζω ότι την ευχαρίστησε. «Αν υπήρχε ακόμα μια στολή, εσύ θα μας ακολουθούσες και κανείς άλλος,» της είπα.

Αλλά, δυστυχώς, οι οργανικές στολές άλματος που έχουμε διαθέσιμες στην Ορδή είναι μόνο είκοσι, και δεν μπορούν να φτιαχτούν βιαστικά περισσότερες, όπως μας λένε οι μάγοι. Επομένως, θα πρέπει να αρκεστούμε σ'αυτές. Και νομίζω πως είναι, όντως, αρκετές.

Μιλώ στους μαχητές που θέλησαν να με ακολουθήσουν· τους λέω ότι θα επιτεθούμε αύριο, και να είναι έτοιμοι. Αν κάποιος έχει αλλάξει γνώμη και σκέφτεται να φύγει, να μη φοβηθεί να το πει όσο είναι ακόμα νωρίς και μπορούμε να βρούμε αντικαταστάτη: θέλω μόνο τους πιο γενναίους και τους πιο ικανούς μαζί μου. Αυτούς με την Οργή της Έχιδνας στην ψυχή τους!

Κανείς δεν λέει πως σκέφτεται να φύγει. Με κοιτάζουν με μάτια γεμάτα πίστη. Ναι, τέτοιοι μαχητές θα μπορούσαν να τα βάλουν και με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου μόνοι τους, είμαι σίγουρος. Και το απέδειξαν, άλλωστε. Τους είχα πάρει μαζί μου όταν επιτεθήκαμε στο άντρο των αιρετικών φονιάδων. Κανείς τους δεν σκοτώθηκε και μονάχα ελαφρά τραύματα δέχτηκαν, ενώ δεκάδες άλλοι έχασαν τις ζωές τους εκεί μέσα – ναι, ήταν σαν να εισβάλλεις σε φωλιά γεμάτη πυρόγλωσσες οχιές. Για μια στιγμή νόμιζα ότι το κάθε καταραμένο Τέκνο μπορούσε να ξεκάνει δέκα μαχητές της Ορδής από μόνο του, άνετα. Μια υπερβολή της σκέψης μου, αναμφίβολα. Το τσεκούρι μου έκοψε όλους όσους βρήκε στον δρόμο του! Εκτός από τον Προδότη...

«Ωραία,» λέω στους δεκαοκτώ γενναίους που θα με ακολουθήσουν αύριο στα τείχη της Ωλμπέρκνης. «Τώρα – επιτεθείτε μου.» Και τραβάω το σπαθί από τη ζώνη μου.

Με κοιτάζουν σαν να μη με κατάλαβαν καλά.

«Επιτεθείτε μου!» τους φωνάζω. «Για να με σκοτώσετε. Επιτεθείτε μου σαν οι ζωές σας να εξαρτιόνταν απ'τον θάνατό μου!» Τους ορμάω,

σπαθίζοντας. Σκορπίζονται, αναστατωμένοι. «Επιτεθείτε μου!» κραυγάζω.

Και τώρα μου επιτίθενται (ενώ η Αρσενία μάς παρακολουθεί και συγκεντρώνονται κι άλλοι για να μας παρακολουθήσουν επίσης). Με χτυπάνε κανονικά, σαν να ήθελαν να με σκοτώσουν. Ναι, έτσι... Και είναι καλοί, πολύ καλοί. Είναι ακριβώς οι άνθρωποι που χρειάζομαι. Παθιασμένοι και ικανοί. Δύο, μάλιστα, καταφέρνουν να με τραυματίσουν – αμελητέα τραύματα για εμένα – προτού τους σωριάσω όλους στη γη, τον έναν μετά τον άλλο, ή δύο-δύο, ή τρεις-τρεις. Και φωνάζω σ'αυτούς που πέφτουν να μη σηκώνονται: *Είσαι νεκρός! Μείνε εκεί! ή: Έχετε πεθάνει! Ξαπλώστε!*

Όταν όλοι είναι κάτω, τους λέω: «Σηκωθείτε. Αναγεννημένοι.»

Και σηκώνονται.

«Αν είχα έστω και μια μικρή αμφιβολία ότι αύριο μπορείτε να μ'ακολουθήσετε, τώρα καμιά αμφιβολία δεν υπάρχει στο μυαλό μου.» Και σπάω τη λεπίδα του σπαθιού μου, στα τέσσερα, μέσα στα χέρια μου, για να κατευνάσω την οργή μου, την οποία συγκρατούσα μετά βίας πιο πριν καθώς προσπαθούσε να με παραπλανήσει και να με βάλει να τους σκοτώσω αντί απλά να τους ρίξω στη γη. «Είστε, αληθινά, Γόνοι του Όφρεως!» τους λέω. Και ύστερα τους διώχνω, αφού υποκλίνονται μπροστά μου κι ορκίζονται να πολεμήσουν στο πλευρό μου ως τον θάνατο.

Ο Ευάγγελος Ηρμάντιος – που είναι ανάμεσα σ'αυτούς που είχαν έρθει για να με παρακολουθήσουν να μάχομαι με τους επίλεκτούς μου – μου λέει: «Εξακολουθείς να βάζεις τον εαυτό σου σε αχρείαστο κίνδυνο... Μεγαλειότητα.»

«Μην ξεχνάς τη θέση σου,» του αποκρίνομαι. Και φεύγω από εκεί μαζί με την Αρσενία. Πηγαίνουμε στη σκηνή μου, για να ξεκουραστούμε.

Ο Κατάσκοπος κι ο Καταστροφέας μάς περιμένουν, συρίζοντας χαρούμενα που με βλέπουν. Αγγίζω το φολιδωτό δέρμα τους και τους νιώθω καθώς με νιώθουν.

Μετά, η Αρσενία αρχίζει να με γδύνει, λύνοντας τα λουριά της ελαφριάς πανοπλίας μου, ξεκουμπώνοντας τα ρούχα μου. Το πάθος της είναι έκδηλο στα μάτια της μέσα από τους ζωγραφιστούς μαύρους κύκλους. Βγάζω κι εγώ τα δικά της ρούχα, σκίζοντας μερικά κατά λάθος

– πράγμα που δεν φαίνεται να την πειράζει καθόλου. Ξαπλώνουμε στο παχύ χαλί της σκηνής, και η Αρσενία, σκύβοντας από πάνω μου, γλείφει τα πρόσφατα τραύματά μου – αυτά που δέχτηκα από τους μαχητές που θα με ακολουθήσουν αύριο. Ρουφά το αίμα μου. Και το στόμα της δεν τελειώνει εκεί την εξερεύνησή του. Σύντομα η γλώσσα της παίζει με το ορθωμένο όργανό μου. Τα χέρια μου σφίγγουν ένα βαρύ κομμάτι ξύλο πάνω απ'το κεφάλι μου, για να μην αρπάξω την Αρσενία και τη σκοτώσω όπως τόσες άλλες γυναίκες πριν από αυτήν. Με παίρνει μέσα της, με πίνει. Μουγκρίζω, και το ξύλο θρυμματίζεται μες στα χέρια μου.

Η Αρσενία σηκώνεται πάλι από πάνω μου, με καβαλά, με ξαναπαίρνει μέσα της, αλλά τώρα όχι από το στόμα. Λικνίζεται σαν λευκή φλόγα, αναφωνώντας.

«Είσαι τρελή,» της λέω. «Αυτό το ξύλο έχει σπάσει.» Και ξέρει τι εννοώ· αλλά με αγνοεί. Συνεχίζει να λικνίζεται από πάνω μου σαν να της αρέσει ο κίνδυνος στον οποίο βρίσκεται. Η οργή μου φουντώνει εντός μου – μια μαινόμενη πυρκαγιά. Θα τη σκοτώσω την παλαβή οχιά, δεν το καταλαβαίνει; Τα χέρια μου αρπάζουν το χαλί, το σκίζουν, και πηγαίνουν μετά προς το σώμα της. Πιάνω τους γοφούς της. Τιθασεύω την Ιερή Οργή της Έχιδνας. Σηκώνω την Αρσενία στον αέρα καθώς σηκώνομαι κι ο ίδιος από κάτω. Γελά, γελά, γελά – και μ'αγκαλιάζει φέρνοντας το πρόσωπό μου επάνω στα στήθη της. «Δε φοβάμαι,» μου ψιθυρίζει, έντονα. «Δε σε φοβάμαι, Εύανδρε. Δε φοβάμαι!»

Το πάθος μου γι'αυτήν υπερβαίνει την οργή μου. Είναι κάτι που πρώτη φορά αισθάνομαι, κάτι πιο δυνατό από την Ιερή Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας. Ενώ ακόμα κρατάω την Αρσενία στον αέρα, από τους γοφούς, την κατεβάζω λίγο και καρφώνω ξανά το όργανό μου μέσα της. Κραυγάζει και τεντώνεται, δίνοντάς μου τον λαιμό της. Τον φιλάω ξανά και ξανά, ενώ ασκώ έλεγχο στα χέρια μου για να μην της σπάσω τα κόκαλα. Γι'ακόμα μια φορά τελειώνω μέσα της, και την αφήνω στο χαλί ξαπλώνοντάς πλάι της. Το λευκόδερμο, γυμνασμένο σώμα της γυαλίζει από τον ιδρώτα, τα στήθη της πάλλονται από τη γρήγορη αναπνοή της. Τα χείλη της αιμορραγούν, αλλά δεν τη δάγκωσα εγώ· είμαι σίγουρος πως δεν τη δάγκωσα εγώ.

«Θα με κάνεις Βασίλισσά σου, Εύανδρε;» με ρωτά.

«Δεν είσαι ήδη;» της λέω, και τη φιλάω, ρουφώντας το αίμα από το στόμα της.

Χαμογελά και μ'αγκαλιάζει.

Ύστερα από λίγο, ενώ είμαστε ξαπλωμένοι πλάι-πλάι, κάτι παράξενο συμβαίνει: Η Αρσενία βαριανασαίνει σαν να πονά και αγγίζει, και με τα δύο χέρια, το στήθος και το στομάχι της. Τρίζει τα δόντια.

«Τι είναι;» ρωτάω.

«Δεν ξέρω... Κάτι... κάτι με *καίει*.» Διπλώνεται, μουγκρίζοντας.

Σηκώνομαι στο ένα γόνατο. Ο Καταστροφέας κι ο Κατάσκοπος, νιώθοντας την ανησυχία μου, ζυγώνουν συρίζοντας.

Η Αρσενία μού μοιάζει δηλητηριασμένη. Σαν να επηρεάστηκε από κάποιου είδους φαρμάκι. Αλλά πώς; Είναι δυνατόν να το έκαναν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου; «Χτυπήθηκες;» τη ρωτάω. «Χτυπήθηκες απ'τίς λεπίδες τους όταν πολεμούσαμε τους αιρετικούς στο άντρο τους;» Είμαι σίγουρος ότι πολλές απ'αυτές τις λεπίδες ήταν δηλητηριασμένες· είδα τα αποτελέσματα που είχαν επάνω στους πολεμιστές μας.

«...Όχι,» αποκρίνεται, βογκώντας.

«Κάτι πρέπει να σε δηλητηρίασε, Αρσενία. Τι μπορεί να ήταν;»

«Δεν ξέρω...»

Αναρωτιέμαι αν, μήπως, ήμουν εγώ. Το τελευταίο πράγμα που πήγε μέσα της ήταν το σπέρμα μου. Αλλά αυτό δεν έχει συμβεί πρώτη φορά, και ποτέ άλλοτε δεν την είχε δηλητηριάσει. Όχι, αποκλείεται να ήταν αυτό. Τι, τότε; Τι μπορεί να την επηρέασε έτσι, μα την Υπέρτατη Βασίλισσα; Τι;

Μετά βίας συγκρατώ την οργή μου, καθώς θυμάμαι ότι ο Πατέρας μου (παραπλανημένος κατά τα άλλα ώστε στο τέλος να καταλήξει προδότης) πάντα μου έλεγε εγώ να είμαι αφέντης της, όχι εκείνη αφέντρα μου.

Τι μπορεί να δηλητηρίασε την Αρσενία; «Έφαγες τίποτα ασυνήθιστο προτού έρθουμε στη σκηνή;» τη ρωτάω.

«Όχι, μα την Έχιδνα,» βαριανασαίνει. «Τι να φάω;»

«Ήπιες;»

«Όχι!» κάνει ενοχλημένα. Βήχει, μοιάζει να παλεύει ενάντια στη δηλητηριώδη επίδραση που δεν φαίνεται και τόσο ισχυρή τελικά. Ό,τι κι αν είναι, νομίζω πως θα της περάσει, δε μπορεί να τη σκοτώσει.

«Σε κέντησε κάτι; Σε τσίμπησε;»

«Όχι, Εύανδρε, γαμώτο! Τίποτα, τίποτα δεν έγινε...» Σηκώνεται στα γόνατα, αν και ακόμα διπλωμένη, ακόμα κρατώντας το στήθος και το στομάχι της.

Τι έγινε που ίσως να την επηρέασε; Η αιτία μοιάζει να ήταν εδώ μέσα, στη σκηνή μου... Αλλά δεν ήμουν εγώ, δεν μπορεί να ήμουν εγώ. Ό,τι κάναμε τώρα, το έχουμε ξανακάνει και παλιότερα. Τι άλλο να ήταν; Τι-;

Ρουφούσε το αίμα μου! Η σκέψη σκίζει το μυαλό μου σαν λεπίδα. Δεν είχε ξαναρουφήξει το αίμα μου. Αυτό έγινε για πρώτη φορά.

«Το αίμα μου...» μουρμουρίζω, παραμιλώντας, καθώς είμαι γονατισμένος μπροστά της.

«...Τι;» κάνει η Αρσενία, μορφάζοντας, κοιτάζοντάς με με κοκκινισμένα μάτια ανάμεσα από τους μαύρους ζωγραφιστούς ελλειψοειδείς κύκλους των Ηρμάντιων, τη μόδα που αποκαλούν Μάτια των Όφεων.

«Το αίμα μου πρέπει να ήταν,» της λέω.

«Τι... τι εννοείς;»

«Ήπιες το αίμα μου.»

«Και λοιπόν;»

«Αυτό πρέπει να σε δηλητηρίασε.»

«Δεν είναι δυνατόν... Επιπλέον, ήπια μόνο... μόνο μερικές σταγόνες, ουσιαστικά. Δεν...»

«Ίσως γι' αυτό να είσαι ακόμα ζωντανή. Μου φαίνεται πως είναι κάτι που θα σου περάσει, ό,τι κι αν αισθάνεσαι. Τι νομίζεις εσύ;»

Η Αρσενία νεύει. «Ναι, κι εγώ το ίδιο νομίζω. Αλλά, Εύανδρε, δεν... δεν μπορεί να ήταν το αίμα σου.»

«Αν όχι αυτό, τότε τι; Τι άλλο καινούργιο ήπιες; Τι σε κέντησε; Τι σε δάγκωσε;»

Δεν έχει απάντηση να δώσει.

Σηκώνομαι από το χαλί και φοράω το παντελόνι μου. Πιάνω ένα κύπελλο κι ένα ξιφίδιο από το τραπέζι· και με το ξιφίδιο σκίζω τον πήχη μου, αφήνοντας αίμα να τρέξει μες στο κύπελλο.

«Τι κάνεις εκεί;» Η Αρσενία σηκώνεται όρθια, αν και μετά δυσκολίας, μορφάζοντας, τρίζοντας τα δόντια. Ωστόσο, φαίνεται καλύτερα τώρα· η επίδραση έχει αρχίσει να περνά.

Πηγαίνω στην είσοδο της σκηνής και προστάζω τους αλλόμορφους αδελφούς μου που φρουρούν απέξω: «Φέρτε μου ένα σκυλί. Υγιές, δυνατό,» μιλώντας στη γλώσσα τους.

«Αμέσως, Οφιοβασιλέα!»

«Τι τους λες;» ρωτά η Αρσενία πίσω μου. «Τι τους λες;»

Στρέφομαι και την κοιτάζω. «Θα δεις.»

«Δε θέλω φάρμακα, δεν, δεν—»

«Δεν τους ζήτησα να σου φέρουν φάρμακα. Δεν τα χρειάζεσαι. Η επίδραση θα περάσει. Έχω δει τα αποτελέσματα πολλών δηλητηρίων στους Ουραίους Δασότοπους, κι όταν ύστερα από το ξεκίνημα των συμπτωμάτων αρχίζεις να φαίνεσαι καλύτερα, δεν μπορεί μετά να χειροτερέψεις.»

Οι αλλόμορφοι αδελφοί μου φέρνουν χωρίς καθυστέρηση έναν μεγάλο σκύλο στην είσοδο της σκηνής. Τους ευχαριστώ και τον αρπάζω απ'το πέτσινο κολάρο του, τραβώντας τον μέσα. Σκούζει φοβισμένα, νιώθοντας τη δύναμή μου. Η Αρσενία έχει τώρα ρίξει μια ρόμπα επάνω της· μοιάζει πολύ καλύτερα από πριν από μερικά λεπτά.

«Πιες,» λέω στον σκύλο, βάζοντας το κύπελλο με το αίμα μου μπροστά στη μουσούδα του. «Πιες, σκυλί. Πιες.»

Και το ζώο πίνει, ενώ συνεχίζω να το κρατάω απ'το κολάρο. Πίνει όλο μου το αίμα... και μετά αρχίζει να τραντάζεται και να κλαψουρίζει. Το δικό του αίμα τώρα χύνεται: από το στόμα, από τα ρουθούνια. Σε λίγο είναι νεκρό, ενώ εξακολουθώ να το κρατάω απ'το κολάρο για να μη φύγει.

Η Αρσενία το κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια.

«Τι σου έλεγα;» της λέω. «Το αίμα μου ήταν που σε δηλητηρίασε.»

«Και παλιά... παλιά δεν το είχες προσέξει;»

«Δεν το είχε ποτέ πει κανείς. Και όποιο ζώο με είχε δαγκώσει το είχα σκοτώσει.»

Τραβάω το πτώμα του σκύλου στην είσοδο της σκηνής και το πετάω έξω. Προστάζω τους αλλόμορφους αδελφούς μου να το κάψουν.

Τίποτα πιο παράξενο δεν συμβαίνει εκείνη τη νύχτα. Η Αρσενία συνέρχεται· η επίδραση του δηλητηρίου μου δεν μένει για πολύ στον οργανισμό της. Ήταν τυχερή· ήπια λίγο. Της λέω να μην το ξανακάνει

αυτό, όταν, πρωί πλέον, έχει ξυπνήσει και ντυνόμαστε. Μου υπόσχεται πως θα το έχει υπόψη της.

Βγαίνουμε από τη σκηνή μου και βαδίζουμε μες στον καταυλισμό, επιβλέποντας. Οι πολεμικές μηχανές μας συνεχίζουν να σφυροκοπούν τα τείχη της Ωλμπέρκνης.

Λέω στην Αρσενία: «Μην πεις σε κανέναν για το αίμα μου. Δε θέλω να το ξέρουν.»

«Δε θα πω τίποτα,» αποκρίνεται. Ύστερα χαμογελά. «Αυτός ίσως να είναι ένας καλός τρόπος για να ξεφορτωθείς πιο... σιωπηλά τους εχθρούς σου, αν ποτέ χρειαστεί, Εύανδρε.»

«Ίσως,» αποκρίνομαι, νιώθοντας την οργή μου να μαίνεται μέσα μου.

Μετά, μιλάμε με τον Ευάγγελο το Ξίφος των Όφεων, την Ειρήνη του Πολέμου, τον Στέργιο, και άλλους Ηρμάντιους για την επίθεση που θα γίνει το βράδυ, πώς ακριβώς θα οργανωθεί.

Καθώς όμως οι δίδυμοι ήλιοι σκαρφαλώνουν ψηλά στον ουρανό, οι ανιχνευτές μας μας φέρνουν ανησυχητικά νέα. Είδαν ένα μεγάλο στράτευμα να έρχεται από τα βόρεια. Ένα μεγάλο στράτευμα που από πάνω του κυματίζουν οι σημαίες της Μελκάρνια. Η Κόρη έρχεται να μας πολεμήσει. Και φαίνεται πως θα είναι εδώ ως το απόγευμα.

«Είναι περισσότεροι από την Ορδή;» ρωτά ο Ευάγγελος.

«Όχι, Άρχοντά μου,» απαντά ο ανιχνευτής που μας μιλά μες στην ευρύχωρη σκηνή.

«Πόσοι περίπου; Δε μπορείς να υπολογίσεις;»

«Μπορώ, Άρχοντά μου. Πρέπει νάναι λίγο λιγότερη απ'τη μισή Ορδή.»

«Αρκετοί, επομένως,» λέει ο Δαμιανός, ο αδελφός της Αρσενίας. «Αρκετοί.»

Και έχει δίκιο, γιατί η Ορδή των Όφεων είναι πραγματικά πελώρια. Οι Ηρμάντιοι, για να τη συγκροτήσουν, συγκέντρωσαν μισθοφόρους, ξέμπαρκους κουρσάρους, ανθρώπους από φυλές των Ουραίων Δασότοπων, ακόμα κι ανθρώπους πέρα από τις ακτές της Ιχθυδάτιας – χωρίς να υπολογίζει κανείς τους αλλόμορφους αδελφούς μου. Τα ετοίμασαν όλα για τον Οφιοβασιλέα τους, χωρίς τότε να το αντιλαμβάνονται. Η Ορδή είναι η προέκταση της Οργής μου. Το ξέρω. Το αισθάνομαι.

«Προφανώς,» λέει η Ειρήνη του Πολέμου, «σκέφτονται να μας περικυκλώσουν. Αυτοί να μας χτυπήσουν από τα βόρεια ενώ οι υπέρμαχοι της Ωλμπέρκνης θα μας χτυπάνε από τα νότια.»

«Μα, την έχουμε κυκλωμένη την Ωλμπέρκνη!» τους θυμίζω. «Πώς θα μας επιτεθεί από τα νότια;»

«Θα επιτεθεί στο τμήμα της Ορδής που βρίσκεται βόρειά της. Αυτό είναι που οι εχθροί μας θα κλείσουν ανάμεσά τους, προκειμένου να το διαλύσουν και να μας αναγκάσουν να αποτραβηχτούμε.»

Ο Ευάγγελος νεύει. «Ναι, το ίδιο νομίζω κι εγώ, Ειρήνη.» Τα δύο αδέρφια σπάνια, πολύ σπάνια διαφωνούν. Βασικά, δεν τους έχω δει ποτέ να διαφωνούν. Και κάποιες φήμες που κυκλοφορούν μες στην Ορδή λένε πως, εκτός των άλλων, κοιμούνται και μαζί. Το είχα ακούσει από πριν, αλλά δεν ξέρω αν θα έπρεπε να το πιστέψω. Ούτε και μ'ενδιαφέρει. Μου αρκεί να είναι πιστοί σ'εμένα και στον Ένδοξο Αγώνα.

Ο Ευάγγελος γυρίζει τώρα και μου λέει: «Η επίθεση στα τείχη, που σχεδιάζαμε, δεν μπορεί να γίνει απόψε. Η κατάσταση θα είναι πολύ... απρόβλεπτη αν προσπαθούμε να εισβάλουμε στην Ωλμπέρκνη ενώ ο στρατός της Μελκάρνια μάς χτυπά από τα βόρεια.»

Αισθάνομαι την οργή μου να θεριεύει μέσα μου. Αλλά εγώ είμαι ο αφέντης της. Εγώ. Χτυπάω τη γροθιά μου πάνω στο τραπέζι – συγκρατημένα, όχι πολύ δυνατά – και το ξύλο τρίζει, στα πρόθυρα να σπάσει. Ο Ευάγγελος μιλά σωστά: το ότι είναι καλός στη στρατηγική είναι αναμφισβήτητο.

«Θα τσακίσουμε πρώτα τον στρατό της Μελκάρνια,» λέω, «και μετά θα πάρουμε την Ωλμπέρκνη.»

Το Ξίφος των Όφεων νεύει, παρατηρώντας με με επιφύλαξη. «Ακριβώς,» συμφωνεί.

Κι αρχίζουμε αμέσως να προετοιμαζόμαστε για την επικείμενη επίθεση, ενώ δεν παύουμε ούτε στιγμή να σφυροκοπάμε τα δυνατά τείχη της Ωλμπέρκνης.

Το φουσάτο της Κόρης της Μελκάρνια δεν αργεί να φανεί στον ορίζοντα, μέσα σε μεγάλο σύννεφο σκόνης, καθώς έρχεται το απόγευμα. Δεν έχουμε διαλύσει την περικύκλωση της πόλης, αλλά έχουμε ετοιμάσει δύο τμήματα της Ορδής, ένα στα ανατολικά κι ένα στα δυτικά, ώστε να εφορμήσουν προς τα βόρεια μόλις χρειαστεί. Την Ωλμπέρκνη

εξακολουθούμε να τη χτυπάμε – τη χτυπάμε τώρα πιο έντονα από πριν – για να κρατάμε υπό έλεγχο τους μαχητές της.

Οι Μελκάρνιοι δεν χάνουν χρόνο. Δεν παρατάσσονται αντίκρυ μας περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να επιτεθούν. Όπως είχαν ήδη, πολύ σωστά υποθέσει ο Ευάγγελος και η Ειρήνη, μας ορμούν κατευθείαν, ξέροντας πως αναμφίβολα έχουμε προετοιμαστεί γι'αυτούς. Ορμούν καταπάνω στο τμήμα της Ορδής που βρίσκεται βόρεια της Ωλμπέρκνης. Και, συγχρόνως, η βόρεια πύλη της πόλης ανοίγει με μεγάλο πάταγο – τη βλέπω από εκεί όπου βρίσκομαι καθισμένος στη σέλα του δίκυκλού μου, ντυμένος με την πανοπλία μου, φορώντας το κράνος μου, κρατώντας ασπίδα και τσεκούρι – και ο στρατός του Βαΐου Οστινάλη εξέρχεται: έφιπποι, δικυκλιστές, βαριά πολεμικά οχήματα· και πεζοί τούς ακολουθούν. Επιτίθενται ορμητικά στο βόρειο τμήμα της Ορδής. Ήταν έτοιμοι. Είχε προφανώς προηγηθεί τηλεπικοινωνιακή συνεννόηση ανάμεσα στον Οστινάλη και τους αρχηγούς του φουσάτου της Μελκάρνια. Αναρωτιέμαι αν κι η ίδια η Κόρη είναι μαζί μ'αυτό το στράτευμα, αν θα έχουμε την ευκαιρία να κόψουμε το κεφάλι της. Αλλά μάλλον όχι. Δε θα έβαζε τον εαυτό της σε κίνδυνο. Είναι δειλή, απ'ό,τι έχω καταλάβει.

Τώρα – αρχίζει. Θα τους τσακίσουμε όπως ο Μεγαλόφρι των Δασών τσακίζει το θήραμά του ανάμεσα στα σαγόνια του! Η Οργή μας θα πέσει επάνω τους!

Βάζω το δίκυκλό μου σε κίνηση και τρέχω προς τους εχθρούς μας μαζί με τη Δυτική Σιαγόνα του Όφεως (όπως έχουμε ονομάσει το ανατολικό τμήμα της Ορδής που περιμένει να επιτεθεί στους ερχόμενους Μελκάρνιους). Γύρω μου είναι κι άλλα δίκυκλα, καθώς και μεγαλύτερα πολεμικά οχήματα και καβαλάρηδες, ενώ πεζοί μάς ακολουθούν, άνθρωποι μαχητές και αλλόμορφοι αδελφοί μου. Η Αρσενία είναι επίσης εδώ, μέσα σ'ένα από τα πολεμικά οχήματα, όπως κι άλλοι Ηρμάντιοι.

Η Ανατολική Σιαγόνα του Όφεως επιτίθεται την ίδια στιγμή μ'εμάς, και εκεί ξέρω πως, εκτός πάλι από κι άλλους Ηρμάντιους, είναι η Ειρήνη του Πολέμου. Ο Ευάγγελος το Ξίφος των Όφεων δεν συμμετέχει στην επίθεση· δεν είναι ούτε στο βόρειο τμήμα της Ορδής, ούτε στη Δυτική ούτε στην Ανατολική Σιαγόνα· είναι έξω από τη μάχη, επιβλέποντας από τη δυτική μεριά της πολιορκίας, αν και είπε ότι ίσως ν'ανεβεί σε

ελικόπτερο αν χρειαστεί. Θα εμπλακεί, εξήγησε, μόνο αν αποδειχτεί απαραίτητο.

Δεν θα αποδειχτεί απαραίτητο, όμως. Είμαι εδώ, και κανείς άλλος δεν χρειάζεται για να οδηγήσει την Οργή των Όφεων στη νίκη!

Οι Μελκάρνιοι επιτίθενται στο βόρειο τμήμα της Ορδής από τα βόρεια· οι Ωλμπέρκνιοι τού επιτίθενται από τα νότια, βγαίνοντας από την πύλη της πόλης τους. Το κλείνουν ανάμεσά τους, χτυπώντας το βάναυσα. Αλλά τότε ερχόμαστε εμείς, από ανατολή και δύση – και τους κλείνουμε όλους ανάμεσά μας.

Το τσεκούρι μου χτυπά την ασπίδα ενός εχθρικού δικυκλιστή, διαλύοντάς την, και μαζί και το χέρι του, και μαζί και το στήθος του, τινάζοντάς τον πάνω στο μπροστινό τζάμι ενός από τα τετράκυκλα πολεμικά οχήματά τους, ραγίζοντάς το. Εφορμώ σε μερικούς ιππείς της Μελκάρνια, και τα καρφιά στους τροχούς του δίκυκλού μου θερίζουν τα πόδια των αλόγων τους σαν στάχυα, ενώ ο πέλεκυς μου σκίζει τις ασπίδες των καβαλάρηδων σαν χαρτιά, κόβει τα σώματά τους σαν κλαδιά, και η δική μου ασπίδα σταματά εύκολα τα χτυπήματά τους, καθώς και η πανοπλία μου.

Είμαι εδώ.

Και φέρνω την Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας.

Κραυγάζω άναρθρα καθώς το αίμα τους τινάζεται σε πίδακες γύρω μου, λούζοντάς με. Άνθρωποι και ζώα πεθαίνουν, τσακίζονται· λιανίζω τους πάντες. Τίποτα στην Ιχθυδάτια – τίποτα στην Υπερυδάτια – δεν μπορεί να σταθεί στο πέρασμά μου!

Είμαι εδώ.

Εξαπολύουν βέλη από βαλλίστρες εναντίον μου, τέσσερις δικυκλιστές που σταματούν αντίκρυ μου και με σημαδεύουν. Γέρνω το δικό μου δίκυκλο στο πλάι, υψώνω την ασπίδα μου. Δύο βέλη αστοχούν, δύο χτυπάνε επάνω της, το ένα καρφώνεται εκεί. Και μετά τους έχω φτάσει, και οι Γόνοι του Όφεως – αυτοί που θα με συντροφεύσουν στην επίθεση πάνω στα τείχη, σύντομα – μ'ακολουθούν, καβάλα σε δίκυκλα και σε άλογα κι αυτοί. Οι εχθροί μας κάνουν να τραπούν σε φυγή, αλλά είναι πολύ αργά για τα άχρηστα τομάρια τους. Το χτύπημα του διπλού πέλεκυς μου διαλύει την πισινή ρόδα ενός δίκυκλου, τινάζοντας το όχημα και τον αναβάτη του προς τυχαία κατεύθυνση,

καταστρέφοντάς τους και τους δύο. Οι Γόνοι του Όφεως κάνουν τους άλλους τρεις κομμάτια. Οφιοβασιλέας! κραυγάζουν. ΟΦΙΟΒΑΣΙΛΕΑΣ! ουρλιάζουν. Οφιοβασιλέας της Ιχθυοδότηας! Οφιοβασιλέας της Ιχθυοδότηας!

Υψώνω το αιματοβαμμένο τσεκούρι μου στο απογευματινό φως των ήλιων και τους χαιρετώ.

«Η ΟΡΓΗ ΤΗΣ ΕΧΙΔΝΑΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣ!» φωνάζω, και στρέφω το δίκυκλό μου πάλι προς τους εχθρούς μας. Με ακολουθούν, και τώρα έρχονται ακόμα περισσότεροι πολεμιστές της Ορδής γύρω μου – ανάμεσά τους και πολλοί αλλόμορφοι αδελφοί μου – καθώς συγκρουόμαστε με μια ολόκληρη μάζα από πεζούς μαχητές της Μελκάρνια.

Ο πέλεκύς μου τους κόβει τον έναν μετά τον άλλο, τα καρφιά στους τροχούς μου διαλύουν τα πόδια τους· ουρλιάζουν και τινάζουν το αίμα και τα κομμένα μέλη τους παντού. Οι ασπίδες και οι πανοπλίες τους δεν μπορούν να τους προστατέψουν από εμένα.

Είμαι εδώ.

Είμαι η Οργή της Έχιδνας. Η Οργή της Κυράς του Πολέμου.

Πλησιάζω ένα θωρακισμένο όχημα από δίπλα· κρεμάω τον πέλεκυ στην πλάτη μου, την ασπίδα επάνω στο δίκυκλό μου· πηδάω από τη σέλα και πέφτω κοντά στο μεγάλο τροχοφόρο. Το αρπάζω αμέσως από το πλάι, και με τα δύο χέρια, σταματώντας τους τροχούς του. Ακούω τις μηχανές του να μουγκρίζουν, τα μέταλλά του να τρίζουν. Οι αλλόμορφοι αδελφοί μου συγκεντρώνονται πίσω μου, τοξεύοντας με δηλητηριασμένα βέλη τους μαχητές που προσπαθούν να με τοξέψουν από τα ανοίγματα του οχήματος.

Το ανασηκώνω, τρίζοντας τα δόντια. Το γυρίζω ανάποδα, με μια κραυγή. Οι τροχοί του είναι τώρα στον αέρα, και η Οργή των Όφεων πέφτει επάνω του. Αίματα παντού. Δεν του δίνω άλλη σημασία· δεν χρειάζεται. Σηκώνω το δίκυκλό μου από κάτω και το καθαλάω. Πηγαίνω προς άλλο όχημα των εχθρών. Και βλέπω το όχημα της Αρσενίας να με ακολουθεί, καθώς κι ακόμα ένα συμμαχικό όχημα. Τετράκυκλα και τα δύο, όχι πολύ μεγάλα αλλά καλά θωρακισμένα, με γιγαντοβαλλίστρα στην οροφή και έμβολα μπροστά.

Εφορμάμε σ'ένα πελώριο άρμα της Μελκάρνια το οποίο έχει δύο τροχούς στην εμπρόσθια μεριά και ερπύστριες στην πισινή. Ένα πυροβόλο κανόνι είναι επάνω του – περισσότερο άχρηστο παρά χρήσιμο – καθώς και δύο γιγαντοβαλλίστρες, οι οποίες στρέφονται αμέσως να μας χτυπήσουν. Το ένα βέλος περνά ανάμεσα από εμένα και το ένα απ'τα οχήματα που με ακολουθούν. Το άλλο χτυπά το όχημα της Αρσενίας και καρφώνεται στη θωράκισή του, αλλά χωρίς να προκαλέσει καμιά σοβαρή ζημιά, νομίζω.

Τα δύο οχήματα της Ορδής εξαπολύουν τώρα τα δικά τους βέλη εναντίον του εχθρικού άρματος, χτυπώντας το εύκολα – είναι πολύ μεγάλος στόχος – αλλά ούτε αυτά φαίνεται να προκαλούν καμιά σοβαρή ζημιά.

Το ζυγώνω και πηδάω ξανά από το δίκυκλο· αρπάζομαι επάνω του και σκαρφαλώνω στην οροφή του. Δεν επιχειρώ να το αναποδογυρίσω όπως το προηγούμενο, γιατί μου μοιάζει πολύ βαρύ – ναι, ακόμα και για εμένα. Πράγμα που δεν θα το γλιτώσει από την Οργή μου. Είμαι εδώ, και φέρνω το τέλος τους. Σπάζω την καταπακτή στην οροφή του οχήματος με δυο γρήγορες κλοτσιές και πηδάω μέσα. Οι μαχητές της Μελκάρνια που είναι στο εσωτερικό του άρματος δεν μπορούν να με αντιμετωπίσουν: τσακίζω τα κόκαλά τους, διαλύω τα σώματά τους, βάφω κόκκινα τα τοιχώματα, τα καθίσματα, τις κονσόλες. Και παίρνω το τιμόνι. Θρυμματίζω το τζάμι και γνέφω στους συμμάχους μου ότι είμαι εγώ που οδηγώ. Υψώνω τον αιματοβαμμένο διπλό πέλεκύ μου στο φως των απογευματινών ήλιων ξανά. Και κραυγάζουν καθώς τον βλέπουν. «ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΟΡΓΗ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ!» τους φωνάζω. «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΦΕΡΟΥΜΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΠΙΣΤΩΝ!»

Κατευθύνω το μεγάλο άρμα καταπάνω σ'ένα άλλο εχθρικό όχημα, μικρότερο, και το συνθλίβω κάτω από τροχούς και ερπύστριες. Οι μαχητές της Ορδής με ακολουθούν – αλλόμορφοι αδελφοί μου και πεζοί άνθρωποι, δικυκλιστές, βαβαλάρηδες, οχήματα. Είμαστε μια ενσαρκωμένα Οργή. Οι μαχητές της Μελκάρνια σκορπίζονται μπροστά μας, τρέπονται σε φυγή, και οι αλλόμορφοι αδελφοί μου τους τοξεύουν με φαρμακερά βέλη, οι άλλοι μαχητές της Ορδής εξαπολύουν βέλη από βαλλίστρες εναντίον τους, ή τους πυροβολούν, ή τους ρίχνουν ηχητικές ριπές. Στρώνουν τη γη με τα άχρηστα κουφάρια τους.

Διαλύω ακόμα ένα όχημα κάτω απ'τους τροχούς και τις ερπύστριες του οχήματός μου, και μετά το οδηγώ πάνω σ'ένα εχθρικό άρμα παρόμοιου μεγέθους. Ο πάταγος από τη σύγκρουση είναι εκκωφαντικός, το τράνταγμα σαν σεισμός. Και τα δύο οχήματα σταματούν συγχρόνως, καθώς τα μέταλλα του ενός μπηγόνται μες στα μέταλλα του άλλου.

Βγαίνω από το σπασμένο εμπρόσθιο παράθυρο που έχει βρεθεί μπροστά σε μια πλαϊνή πόρτα του εχθρικού οχήματος. Τη σπάω κι αυτήν, με τρία χτυπήματα του τσεκουριού μου, και εισβάλλω, βλέποντας πως οι επιβάτες του Μελκάρνιου άρματος τώρα μόλις έχουν αρχίσει να σηκώνονται, να συνέρχονται: όσοι δεν έχουν σπάσει τα κεφάλια τους από τη σύγκρουση. Αυτοί που έσπασαν τα κεφάλια τους ήταν οι πιο τυχεροί: τα κεφάλια των υπόλοιπων θρυμματίζονται από τον πέλεκυ μου, τα σώματά τους κόβονται, το αίμα τους τινάζεται. Κάποιοι προσπαθούν να στρέψουν όπλα εναντίον μου· τα κάνω θρύψαλα προτού κάνω τους ίδιους κομμάτια.

Βγαίνω από το όχημα αφήνοντας πίσω μου μόνο δώρα για τον Αβυσσαίο, δώρα από την Κυρά του Πολέμου, την Υπέρτατη Βασίλισσα. Δώρα από εμένα, τον Οφιοβασιλέα της Ιχθυοδότης. Είμαι εδώ.

«Φέρτε μου το δίκυκλό μου,» προστάζω τους αλλόμορφους αδελφούς μου που μαζεύονται γύρω μου, κι αμέσως δύο σέρνονται γρήγορα πάνω στις ουρές τους για να πάνε να το βρουν.

Μετά από αυτά, η σύγκρουση με τους Μελκάρνιους δεν κρατά πολύ. Υποχωρούν προς τα βόρεια: τους καταδιώκουμε για λίγο, προκαλώντας κι άλλες καταστροφές στο στράτευμά τους, αλλά τελικά τους αφήνουμε να φύγουν. Το είχα ήδη αποφασίσει με τον Ευάγγελο: όταν τρέπονταν σε φυγή δεν θα τους κυνηγούσαμε. Γίνομαι αφέντης της οργής μου η οποία προσπαθεί να με παραπλανήσει σαν άσβεστη φλόγα μες στην ψυχή μου.

Οι υπερασπιστές της Ωλμπέρκνης, εν τω μεταξύ, έχουν επίσης υποχωρήσει, μπαίνοντας πάλι στην πόλη τους και κλείνοντας την πύλη. Ο Ευάγγελος – που τελικά δεν το θεώρησε απαραίτητο να συμμετάσχει ο ίδιος στη συμπλοκή (αναμενόμενα, μα την Έχιδνα, αφού είμαι εδώ!) – μου λέει σύντομα ότι αυτοί πρέπει να δέχτηκαν, αναλογικά, λιγότερες απώλειες από τις δυνάμεις της Κόρης. Λογικό, άλλωστε. Κυρίως στους Μελκάρνιους επιτεθήκαμε. Οι Σιαγόνες του Όφεως έκλεισαν

επάνω τους με περισσότερη δύναμη, στέλνοντάς τους το ιερό δηλητήριο της Οργής Της.

Ωστόσο, είχαμε κι εμείς αρκετές ζημιές και απώλειες, αν και όχι τίποτα το σοβαρό. «Η συμβολή σου ήταν καταλυτική, Εύανδρε, όπως πάντα,» μου λέει ο Ευάγγελος, λες και χρειάζομαι τον έπαινο του ή να μου πει αυτός ποιος είμαι. Αρκεί που βρίσκομαι εδώ· τα άλλα περιττεύουν.

Έχουμε τώρα απλώσει τις δυνάμεις μας γύρω από την Ωλμπέρκνη, όπως πριν. Είναι νύχτα, οι ήλιοι έχουν μόλις δύσει. Εγώ, ο Ευάγγελος, η Ειρήνη του Πολέμου, και η Αρσενία είμαστε πάνω σ'ένα ανοιχτό εξάτροχο όχημα που περνά από τους καταυλισμούς μας που είναι στημένοι ανατολικά, δυτικά, βόρεια, και νότια της πόλης. Επιβλέπουμε, και ο Ευάγγελος ρωτά τους αρχηγούς της Ορδής πώς είναι η κατάσταση σε κάθε μεριά: πόσοι είναι οι τραυματίες, πόσοι μαχητές σκοτώθηκαν, τι ζημιές υπάρχουν στα οχήματα, πόσα από αυτά μπορούν να επισκευαστούν, τι γίνεται με τους εξοπλισμούς. Είναι διαδικαστικός με τέτοια θέματα. Καλός για στρατηγός μου, δίχως αμφιβολία. Αν όμως ο εγωισμός του τον παραπλανήσει κι αρχίσει ξανά να νομίζει πως είναι πάνω από τον Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας, η Οργή της Έχιδνας θα πέσει στο κεφάλι του – και τότε θα είναι η τελευταία φορά.

Όταν τελικά σταματάμε στον δυτικό καταυλισμό της Ορδής των Όφρων και κατεβαίνουμε από το ανοιχτό εξάτροχο όχημα (που είναι καλό μόνο για δουλειές επίβλεψης και μεταφοράς, δεν κάνει για μάχη), ο Φοίβος ο Φοβερός, ο ένας από τους Τέσσερις της Κυρτόπολης που βρίσκεται τώρα μαζί μας, μας πλησιάζει. Με κοιτάζει με επιφύλαξη, όπως συνήθως. Μια φορά απευθύνθηκε στον Ευάγγελο, όχι σ'εμένα, ενώ ήμουν κι εγώ εκεί, κι αμέσως τον διέκοψα, τον ρώτησα αν ήταν τυφλός και δεν έβλεπε τον Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας. Ζήτησε συγγνώμη, αν και με κάποιο δισταγμό, γιατί είδε πως ο Ευάγγελος δεν μιλούσε, ούτε κανείς από τους άλλους Ηρμάντιους.

Τώρα, ο Φοίβος ο Φοβερός δεν κάνει το ίδιο λάθος. «Μεγαλειότατε, η σημερινή ήταν μεγάλη νίκη.» Μοιάζει πολύ ευχαριστημένος, αληθινά ευχαριστημένος. «Το στράτευμα που τρέψαμε σε φυγή ήταν σίγουρα σχεδόν όλες οι δυνάμεις που η Κόρη μπορεί να επιστρατεύσει. Και πρέπει να ξεπαστρέψαμε, ίσως, τους μισούς.»

«Ναι,» του λέω, «εμείς τους ξεπαστρέψαμε, εμείς και η Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας. Η συμβολή της Κυρτόπολης ήταν ελάχιστη, αμελητέα.»

«Οι μαχητές μας είναι, αναμφίβολα, ένα μικρό μέρος της Ορδής, Βασιλιά μου· δεν ήθελα να σας προσβάλω.»

«Αν το είχες κάνει θα είχες γνωρίσει την Οργή Της, μισθοφόρε.»

«Το μόνο που θέλω είναι να προτείνω κάτι,» εξηγεί ο Φοίβος δίχως να διακρίνεται φόβος στο βλέμμα του. Καλό αυτό· δεν χρειάζομαι δειλούς στο πλευρό μου, ανθρώπους που τρομάζουν από απειλές και μόνο: τέτοιοι είναι γενικά άχρηστοι.

«Τι να προτείνεις;» τον ρωτάω.

«Εκείνο που συζητούσαμε και τις προάλλες. Να ξεκινήσουμε να χτυπάμε τη Μελκάρνια από την Κυρτόπολη, με τους κουρσάρους μας. Η πόλη της Κυράς θα είναι αποδυναμωμένη μετά από τέτοιο πλήγμα. Και οι κουρσάροι μας θα την αποδυναμώσουν ακόμα περισσότερο... ώστε μετά να έρθει η Ορδή από τα νότια και να την αποτελειώσει.»

«Δε βλέπεις ότι πολιορκούμε αυτή την πόλη ακόμα;» Δείχνω την Ωλμπέρκνη, για έμφαση. Οι πολεμικές μηχανές μας εξακολουθούν να τη σφυροκοπούν· δε θέλουμε να ξεχνά ο Βάϊος Οστινάλτης την παρουσία μας.

«Εννοώ, αφού τελειώσει η πολιορκία, Μεγαλειότατε,» αποκρίνεται ο Φοίβος ο Φοβερός, και ρίχνει κι ένα βλέμμα στον Ευάγγελο, δοκιμάζοντας την οργή μου. «Όταν η Ωλμπέρκνη είναι δική σας, η Μελκάρνια θα είναι ο επόμενος φυσικός στόχος.»

Καιρό η Κυρτόπολη και η Μελκάρνια έχουν έχθρα θανάσιμη· καιρό η Μελκάρνια στέλνει μαχητές της να πολιορκούν την Κυρτόπολη κάθε τόσο αλλά χωρίς μέχρι στιγμής να μπορεί να την προσθέσει στην Επικράτειά της. Όλα αυτά μού τα έχουν πει οι Ηρμάντιοι· έτσι τα γνωρίζω. Εγώ ως τώρα δεν ήξερα τίποτα για τα πολιτικά παιχνίδια τους.

«Ναι,» λέω, «η Μελκάρνια θα είναι ο επόμενος φυσικός στόχος... ή η Ιλφόνη, στα νότια, και ο Υψηλός Ναός της Έχιδνας που βρίσκεται σε λάθος χέρια ενώ θα έπρεπε να είναι Υψηλός Ναός της Έχιδνας του Αρχέγονου Όφεως.»

«Η Μελκάρνια νομίζω, Μεγαλειότατε, πως είναι μια απειλή που πρέπει να εξαλειφτεί πρώτη. Δε θα ήταν φρόνιμο να κινηθείτε προς τα

νότια αφήνοντάς την πίσω σας, να ετοιμάζει κι άλλους μαχητές για να σας επιτεθεί. Η Κόρη είναι ύπουλη και εκδικητική.»

Ο Ευάγγελος λέει: «Θα έχουμε υπόψη μας την πρότασή σου, Φοίβε. Αλλά, για τώρα, η πολιορκία της Ωλμπέρκνης προέχει. Όταν η πόλη έχει παρθεί θα το ξανασυζητήσουμε, αν κι ο Βασιληάς μας συμφωνεί.» Έχει αρχίσει να μαθαίνει ποια είναι η θέση του, λοιπόν...

«Σωστά,» λέω. «Θα το συζητήσουμε πάλι αφότου η Ωλμπέρκνη είναι δική μας.»

«Να ξεκινήσουμε, όμως, να χτυπάμε τη Μελκάρνια με κουρσάρους, ή όχι;» ρωτά ο Φοίβος ο Φοβερός.

Ρίχνω ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Ευάγγελο, περιμένοντας τη γνώμη του. Κι εκείνος λέει: «Δε νομίζω πως αυτό θα έβλαπτε κανέναν. Αναμφίβολα θα μας εξυπηρετούσε με κάθε τρόπο, είτε επιτεθούμε στη Μελκάρνια μετά την Ωλμπέρκνη είτε όχι.»

Μιλά σωστά και πάλι. Δεν μπορώ να διαφωνήσω. Στρέφομαι στον Φοίβο. «Αυτό που είπε.»

«Να στείλουμε τους κουρσάρους μας, δηλαδή;»

«Ναι.»

«Αυτό όμως δεν μπορούμε να το κάνουμε χωρίς καμιά επιβεβαίωση ότι μετά θα κινηθείτε εναντίον της Μελκάρνια· γιατί κι εμείς πιθανώς να έχουμε απώλειες και ζημιές, όχι μόνο η Κόρη.»

«Δεν σου υποσχόμαστε τίποτα,» του αποκρίνομαι. «Θα κάνουμε ό,τι νομίζουμε. Κάνε κι εσύ ό,τι νομίζεις. Στείλε τους κουρσάρους σου, ή όχι.»

«Η απόφαση δεν είναι μόνο δική μου. Πρέπει να το συζητήσω και με τους άλλους στην Κυρτόπολη, αν αυτή είναι η απάντησή σας.» Και ρίχνει ξανά μια ματιά στον Ευάγγελο, αλλά εκείνος δεν του μιλά· απλώς τον κοιτάζει σταθερά με το γκρίζο, αστάλινο βλέμμα του μέσα από τα Μάτια των Όφρων.

«Θα φύγεις, δηλαδή;» ρωτάω.

«Δε γίνεται αλλιώς, Μεγαλειότατε,» απαντά ο Φοίβος. «Θα αναχωρήσω αύριο, με το ξημέρωμα, μαζί με μια ομάδα μαχητών μου. Τους υπόλοιπους θα τους αφήσω με την Ορδή.»

Δεν διαφωνούμε με τον Φοίβο τον Φοβερό, ούτε εγώ ούτε οι Ηρμάντιοι. Και την επομένη, με το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου, αποχωρεί

για την πόλη του, κατευθυνόμενος δυτικά, ενώ συνεχίζουμε την πολιορκία της Ωλμπέρκνης.

Σήμερα είμαι έτοιμος, φυσικά, να επιτεθώ στα τείχη όταν νυχτώσει, αλλά ο Ευάγγελος μου προτείνει να περιμένω ξανά, να γίνει η επίθεση αύριο βράδυ.

Αισθάνομαι την οργή μου να φουντώνει. Ο καταραμένος ξεχνά πάλι τη θέση του! Είμαι στα πρόθυρα να τον χτυπήσω – να τον σκοτώσω – καθώς στεκόμαστε έξω από τη σκηνή μου, αλλά μου εξηγεί πως οι μαχητές μας είναι κουρασμένοι από τη χτεσινή σύγκρουση με τις δυνάμεις της Μελκάρνια. Μπορεί η νίκη να ήταν αναμφισβήτητα μεγάλη, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι η μάχη δεν πίεσε τα νεύρα των πολεμιστών της Ορδής, δεν κούρασε τα σώματά τους. «Δεν έχουν όλοι τη δική σας δύναμη, Βασιλιά μου,» τονίζει. «Είναι απλοί άνθρωποι, αν και πιστοί στον Ένδοξο Αγώνα – αρκετοί από αυτούς όσο πληρώνονται καλά, τουλάχιστον, ή όσο το πλιάτσικο είναι καλό,» προσθέτει.

Γίνομαι αφέντης της οργής μου· τη δαμάζω. Σκέφτομαι τα λόγια του Ξίφους των Όφρων. Ίσως και πάλι να μιλά σωστά. Ναι, πρέπει να μιλά σωστά. Τι άλλο λόγο μπορεί να έχει για να θέλει να καθυστερήσει την επίθεσή μου στα τείχη; Δεν είναι δυνατόν να σχεδιάζει προδοσία. Αν έχει τέτοια ανοησία στο νου του, θα τον τσακίσω σαν σκουλήκι.

Συμφωνώ ότι είναι όντως καλύτερα να περιμένουμε.

«Ακριβώς. Μια μικρή αναμονή δεν μας βλάπτει, Μεγαλειότατε,» με διαβεβαιώνει ο Ευάγγελος. «Τώρα δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Η Κόρη της Μελκάρνια αποκλείεται να έχει τη δυνατότητα να στείλει περισσότερους μαχητές εναντίον μας, και ο μόνος άλλος εχθρός στην ευρύτερη περιοχή είναι η Φύλακας της Ιλφόνης. Όμως δεν έχουμε καμιά αναφορά ότι έχει βγάλει τον στρατό της από την πόλη της, απλά ότι προετοιμάζεται για να αμυνθεί σε περίπτωση που της επιτεθούμε.»

Αργότερα, ρωτάω την Αρσενία αν νομίζει πως ο Ευάγγελος μπορεί να έχει προδοσία κατά νου.

Με κοιτάζει συνοφρυωμένη. «Γιατί το λες αυτό; Είπε κάτι; Έκανε κάτι;»

«Μου πρότεινε να περιμένουμε και σήμερα, να μην επιτεθούμε στα τείχη απόψε.» Οι ήλιοι είναι στο κέντρο του ουρανού, ζεσταίνοντας τη χειμωνιάτικη ημέρα, ενώ στεκόμαστε οι δυο μας έξω απ' τη σκηνή μου

βιγλίζοντας τα τείχη της Ωλμπέρκνης που, όπως πάντα, σφυροκοποούνται από τις πολεμικές μηχανές μας και βλέπω ότι έχουν πια υποστεί πολλές ζημιές. Ο Κατάσκοπος είναι τυλιγμένος γύρω μου, σαν ο δενδρόφης να νομίζει πως είμαι δέντρο και θέλει να κρυφτεί επάνω μου, να γίνει αόρατος, ένα μ'εμένα. Το κεφάλι του ακουμπά πλάι στον λαιμό μου· η γλώσσα του κάπου-κάπου με χαϊδεύει.

Εξηγώ στην Αρσενία το σκεπτικό του Ευάγγελου, την αιτιολογία που έδωσε για την αναμονή.

«Και πιστεύεις ότι κάνει λάθος;» με ρωτά.

«Το αντίθετο: συμφωνώ μαζί του. Αλλά θέλω και τη γνώμη της Βασίλισσάς μου» – βλέπω τα μάτια της να γυαλίζουν, γκρίζα σαν του Ευάγγελου, μέσα από τους μαύρους κύκλους. «Τι νομίζεις; Μπορεί νάχει προδοσία στο μυαλό του; Έχει προσέξει τίποτα το ύποπτο;»

Μοιάζει να το σκέφτεται προς στιγμή. Ύστερα κουνά το κεφάλι αρνητικά. «Όχι,» μου απαντά. «Δεν έχω παρατηρήσει κάτι.»

«Περιμένουμε, λοιπόν,» λέω μετά από μερικές στιγμές σιωπής, «και βλέπουμε. Αύριο βράδυ, το τέλος της πολιορκίας της Ωλμπέρκνης ξεκινά.»

Το αποψινό βράδυ, ενώ έχω αφήσει την Αρσενία κοιμισμένη μες στη σκηνή μου, βαδίζω έξω παρέα με τον Καταστροφέα που, παρότι νύχτα, είναι πρόθυμος να με συντροφεύσει, ψηλός σαν σκύλος πλάι μου. Οι αλλόμορφοι αδελφοί μου πρότειναν επίσης να με συνοδέψουν, αλλά αρνήθηκα· ήθελα να περπατήσω μόνος. Η οργή μου μαίνεται μέσα μου. Οι φρουροί του καταυλισμού με χαιρετάνε όταν με βλέπουν· κλίνουν τα κεφάλια. Νεύω προς τη μεριά τους, ή τους αγνοώ. Το σφυροκόπημα της Ωλμπέρκνης συνεχίζεται, αν και πιο νωχελικά τώρα, μες στη νύχτα· θέλουμε οι μαχητές μας να μπορούν να κοιμηθούν. Ένας παγερός αέρας κατέρχεται από τα βουνά, αλλά δεν φοράω τίποτα περισσότερο, από τη μέση και πάνω, από την ιερή πανοπλία που είναι ζωγραφισμένη στο δέρμα μου. Ο Πατέρας μου την έφτιαξε, προτού με προδώσει. Πολύ προτού με προδώσει. Όταν ήμασταν ακόμα στους Ουραίους Δασότοπους. Κι εξακολουθώ να αισθάνομαι την ισχύ της. Με προστατεύει· το ξέρω, το νιώθω.

Ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού βλέπω ξαφνικά έναν άντρα να στέκεται. Έναν άντρα λευκόδερμο – και καστανόξανθο, νομίζω.

Έναν άντρα που... δεν φαίνεται να ταιριάζει εδώ, για κάποιο λόγο – δεν μπορώ να προσδιορίσω γιατί ακριβώς.

«Εσύ!» λέω δείχνοντάς τον. «Ποιος είσαι;»

Με κοιτάζει με επιφύλαξη, αμίλητος προς στιγμή. Ύστερα ρωτά: «Τι έκανες στην Αρτεμία; Πού είναι;»

«Ποια;» Η οργή μου θεριεύει. «Σε ρώτησα ποιος είσαι!» Πιάνω το τσεκούρι που κρέμεται από την πλάτη μου. Ο Καταστροφέας συρίζει πλάι μου, και ξέρω ότι μπορεί να σκοτώσει άνθρωπο αυτός ο ψηλός σαυρος όταν έχει την οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας μέσα του· μπορεί να τον κάνει κομμάτια: είναι πολύ δυνατός. Γι'αυτό είναι σύντροφός μου.

«Το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου,» λέει ο άγνωστος. «Η γυναίκα που είχες αιχμαλωτίσει. Πού είναι; Είναι ζωντανή;»

«Ποιος είσαι;» γρυλίζω, πλησιάζοντάς τον τώρα, με το τσεκούρι μου έτοιμο να σηκωθεί και να τον λιανίσει.

Εκείνος γλιστρά πίσω από μια σκηνή.

«Μείνε εδώ!» του φωνάζω, και τον ακολουθώ–

–αλλά δεν είναι πουθενά, σαν οι σκιές της νύχτας να τον κατάπιαν, τον λοκράθιο δαίμονα!

«Είναι νεκρή;»

Γυρίζω και τον αντικρίζω ξανά. Πώς στα ύπουλα όνειρα του Ύπνου κατάφερε να βρεθεί πίσω μου; Κανείς δε θα μπορούσε να το κάνει αυτό! Τον είδα να στρίβει από την άλλη. Πώς με ξεγέλασε έτσι; Πώς δεν τον πρόσεξα να έρχεται πάλι προς τα εδώ; Πώς δεν τον άκουσα;

«Είναι νεκρή;» επαναλαμβάνει. «Τη σκότωσες;»

«Εσύ,» του λέω, «είσαι νεκρός!» Και εκτοξεύω τον πέλεκύ μου, στροβιλιζόμενο, καταπάνω του, ενώ ο Καταστροφέας συρίζει αγριεμένα ξανά.

Αλλά ο άγνωστος δεν είναι πια εκεί! Οι λεπίδες του όπλου μου περνάνε από το σημείο όπου πριν από μια στιγμή στεκόταν και χτυπάνε τον πάσσαλο υποστήριξης μιας σκηνής, η οποία καταρρέει και ξαφνιασμένες φωνές ακούγονται από το εσωτερικό της.

Πού πήγε, ο καταραμένος, πάλι; Πώς εξαφανίστηκε έτσι; Σαν – σαν όνειρο! Ποιος τον έστειλε εδώ; Ο Ύπνος;

Και τι είπε, ο δαίμονας; Ρωτούσε για το Τέκνο που είχαμε πιάσει. Ρωτούσε γι'αυτή την πατημένη οχιά. Κατάσκοπος.

«Κατάσκοπος!» κραυγάζω. «Κατάσκοπος μες στον καταυλισμό! ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ! Κατάσκοπος του Οφιομαχητή!» Κι αμέσως τινάζομαι για να πιάσω το πεσμένο τσεκούρι μου, και προσπαθώ να τον εντοπίσω μες στα σκοτάδια, ενώ συνεχίζω να φωνάζω, να ξεσηκώνω τους πάντες. Χρησιμοποιώ και την Κοινή Υπερυδία και τη γλώσσα των αλλόμορφων αδελφών μου. Αναστάτωση επικρατεί καθώς όλοι ξυπνάνε.

Η Ειρήνη του Πολέμου με πλησιάζει με σπαθί και πιστόλι στα χέρια, ντυμένη βιαστικά. «Πού είναι;» ρωτά. «Πού τον είδες; Τι έγινε;»

«Ήταν εκεί!» Δείχνω. «Αλλά εξαφανιζόταν σαν δαίμονας του Ύπνου. Και τώρα δεν μπορώ να τον βρω πουθενά. Με ρωτούσε για το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου – αυτήν που πιάσαμε, αυτήν που σκότωσα.»

«Σε ρωτούσε;» κάνει, παραξευεμένη. «Ποιος νόμιζε πως ήσουν; Ένας κατάσκοπος δεν θα ρωτούσε, Εύανδρε.»

Την αρπάζω με το ελεύθερο χέρι μου απ'τη μπροστινή μεριά της μάλλινης τουνίκας της κι ακούω την ξαφνιασμένη ανάσα της να έρχεται καρφωτά στ'αφτιά μου. «Αμφισβητείς τα λόγια μου;» γρυλίζω, νιώθοντας την οργή μου σαν φωτιά μέσα μου.

«Δεν...» κάνει, σαστισμένη. «Δεν—»

«Τι συμβαίνει εκεί;» Ο Ευάγγελος. Με το σπαθί του στο χέρι. Θα κάνει πάλι το λάθος να τα βάλει μαζί μου; Θα πεθάνει αυτή τη φορά, ο προδότης! «Τι συμβαίνει, Μεγαλειότατε; Πού είναι ο κατάσκοπος; Σίγουρα δεν είναι η Ειρήνη, Βασιληά μου.»

Την ελευθερώνω, κι εκείνη λέει, συγκροτημένη τώρα: «Δεν αμφισβητώ τα λόγια σου. Αλλά είναι... παράξενο. Ένας κατάσκοπος λογικά δεν θα σε ρωτούσε εκτός αν νόμιζε πως ήσουν σύμμαχός του – πράγμα που δεν θεωρώ πιθανό. Δε μπορεί να έκανε τέτοιο σφάλμα.»

«Πού ήταν αυτός ο κατάσκοπος;» ρωτά ο Ευάγγελος· κι όταν του λέω ό,τι είπα και στην αδελφή του, συνεχίζει: «Πώς ήταν; Τον είδες καλά; Πώς ήταν στην εμφάνιση;»

«Λευκόδερμος. Καστανόξανθα μαλλιά, νομίζω.»

«Δεν είχε καν κρυμμένο το πρόσωπό του, δηλαδή; Δε φορούσε ούτε κουκούλα στο κεφάλι του;»

«Όχι.»

«Και σου μίλησε; Έτσι; Ανοιχτά; Είναι όντως παράξενο.»

«Το παράξενο είναι ότι χανόταν σαν δαίμονας του Ύπνου!» τους λέω και πάλι. «Τη μια στιγμή ήταν εδώ, την άλλη εκεί – την άλλη είχε εξαφανιστεί.»

Οι μαχητές της Ορδής τον αναζητούν μες στον δυτικό καταυλισμό. Πιάνουν μερικούς άντρες με λευκό δέρμα και καστανόξανθα μαλλιά – μερικούς δικούς μας – και μου τους φέρνουν μήπως αναγνωρίσω τον κατάσκοπο, ενώ τώρα στέκομαι μπροστά στη σκηνή μου περιτριγυρισμένος από τους αλλόμορφους αδελφούς μου και με την Αρσενία και τον Καταστροφέα στο πλευρό μου. Κανείς απ'αυτούς που μου φέρνουν δεν είναι ο άντρας που είδα. Κανείς.

«Κουβαλούσε όπλο;» με ρωτά ο Στέργιος Ηρμάντιος. «Φορούσε πανοπλία; Δερμάτινη, έστω;»

«Ούτε το ένα ούτε και το άλλο, νομίζω,» αποκρίνομαι. «Μπορείς να τον ανιχνεύσεις με τη μαγεία σου;»

«Μόνο αν τον είχα δει, Μεγαλειότατε. Δε μπορώ να ψάξω για έναν άντρα με λευκό δέρμα και καστανόξανθα μαλλιά. Είναι πολύ γενικό, πολύ αόριστο.»

Άχρηστοι, όλοι τους! Η οργή μου μαίνεται μέσα μου σαν θύελλα από ιοβόλους δράκους, ωθώντας με να τους ξυλοκοπήσω, να τους σκοτώσω. Αλλά γίνομαι αφέντης της κι απλά γκρεμίζω τη σκηνή μου τραβώντας το ύφασμα με μια κραυγή, σκίζοντάς το. Απομακρύνονται από γύρω μου, θορυβημένοι. «ΒΡΕΙΤΕ ΤΟΝ!» προστάζω. «Βρείτε τον!» Και τρέχουν για να ψάξουν ξανά, σκορπίζονται. Μόνο οι αλλόμορφοι αδελφοί της φρουράς μου, η Αρσενία, και ο Καταστροφέας μένουν κοντά μου. Ο Κατάσκοπος – ο δικός μου Κατάσκοπος – σέρνεται έξω από τη γκρεμισμένη σκηνή, συρίζοντας προς τη μεριά μου, ενοχλημένος που τάραξα τον ύπνου του, αλλά καταλαβαίνοντας την οργή μου, καταλαβαίνοντας απόλυτα. Όπως και οι αλλόμορφοι αδελφοί μου· τους νιώθω και με νιώθουν.

Ένας από τους σαμάνους τους, ένας από τους ιερείς του Αρχέγονου Όφεως, ο οποίος τώρα, με τον θάνατο του Πατέρα μου, έγινε Αρχιερέας του Αρχέγονου Όφεως, με πλησιάζει με το μακρύ ραβδί του στο χέρι. Το εξόνομά του είναι Αρχίδαμος, και πάντα το βρίσκω πιο βολικό να σκέφτομαι τους αλλόμορφους αδελφούς μου με τα εξονόματά τους, παρότι φυσικά καταλαβαίνω τα πραγματικά τους ονόματα,

γνωρίζω καλά τη γλώσσα τους. Ίσως να φταίει που δεν είμαι κι εγώ ερπετοειδής.

«Μεγαλειότατε,» λέει ο Αρχίδαμος, «Οφιοβασιλέα...»

«Τι είναι, Αρχίδαμε; Έχεις κάτι να μου πεις.» Δεν τον ρωτάω· το αντιλαμβάνομαι πως έχει κάτι να μου πει. Τον ξέρω από παλιά, είναι φίλος μου.

Η Αρσενία μάς ακούει να μιλάμε στη γλώσσα των ερπετοειδών και, μην κατανοώντας τίποτα, μοιάζει ενοχλημένη, και τσιτωμένη, σαν να φοβάται ότι συζητάμε γι' αυτήν. Η έκφρασή της είναι σχεδόν αστεία. Κάποτε πρέπει να μάθω τη γλώσσα των αλλόμορφων αδελφών μου στη Βασίλισσά μου. Ίσως να καταφέρει να τη μιλήσει. Ελπίζω, τουλάχιστον, να καταφέρει να την καταλαβαίνει όταν την ακούει.

Ο Αρχίδαμος μού ζητά να του πω ακριβώς τι έγινε μ' αυτό τον κατάσκοπο. Ακριβώς. Αν τέτοια είναι κι η δική μου επιθυμία.

Δε θα μου το ζητούσε άσκοπα, είμαι σίγουρος· κάτι έχει στο μυαλό του. Έτσι, ενώ οι άλλοι αλλόμορφοι αδελφοί μου σηκώνουν ξανά τη σκηνή που γκρέμισα, περιγράφω στον Αρχιερέα τι είδα.

Συρίζει αγριεμένα. «Λες ότι ήταν δαίμονας του Ύπνου, μα δεν το εννοείς, Βασιλιά μου. Θα έπρεπε, όμως! Γιατί ίσως τέτοιος να ήταν. Ή ιερέας του.»

«Ιερέας;»

«Ή δαγκωμένος από ονειρόφι. Δε σου είχε μιλήσει ο Κλέαρχος ποτέ γι' αυτούς;»

Ναι, τώρα που το λέει το θυμάμαι. Νεύω. «Μου είχε μιλήσει. Είχε πει κάποια πράγματα...»

Ο Αρχίδαμος μού τα υπενθυμίζει, εξηγώντας μου τι μπορεί να γίνει με τους δαγκωμένους από φίδια των ονείρων. «Υπάρχουν τέτοιοι κι ανάμεσα στους αδελφούς μας. Αλλά αυτός ήταν άνθρωπος, μάλλον σύμμαχος των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου, και με... αξιοσημείωτες δυνάμεις. Δε μπορούν όλοι οι δαγκωμένοι από ονειρόφι να κάνουν ό,τι έκανε· συνήθως, απλά βλέπουν παράξενα όνειρα, μην έχοντας κανέναν έλεγχο επάνω τους – ή ελάχιστα. Αυτός που συνάντησες, Μεγαλειότατε, πιθανώς να ήταν ένας ιερέας του Ύπνου.»

«Θα γνωρίσει την οργή μου την επόμενη φορά που θα τον αντικρίσω!»

«Δεν βρισκόταν καν εδώ. Δεν είναι εφικτό να τον αγγίξεις.»

«Τι μπορεί να γίνει, τότε;» φωνάζω, οργισμένος.

«Θα προσπαθήσουμε να τον κρατήσουμε μακριά, με τελετουργίες. Επικλήσεις στη δύναμη της Υπέρτατης Βασίλισσας, η οποία είναι δέκα φορές ισχυρότερη από τον ύπουλο αδελφό της.»

Την άλλη μέρα, σφυροκοπάμε τα τείχη της Ωλμπέρκνης όπως συνήθως, δεν αφήνουμε τους υπερασπιστές της να υποψιαστούν ότι κάτι διαφορετικό θα συμβεί. Αλλά ετοιμαζόμαστε για τη νυχτερινή επίθεση. Όχι εγώ, η Αρσενία, και οι Γόνοι του Όφεως – εμείς είμαστε ήδη έτοιμοι. Η υπόλοιπη Ορδή προετοιμάζεται. Οι Ηρμάντιοι ενημερώνουν τους διοικητές τι θα πρέπει να κάνουν, και οι διοικητές ενημερώνουν τους μαχητές τους ότι δεν θα κοιμηθούν απόψε. Όχι από νωρίς, τουλάχιστον. Και ότι μπορεί να υπάρξει λεηλασία (πράγμα που αναμφίβολα ενθουσιάζει αρκετούς από αυτούς).

Ήρθε η ώρα η Οργή μας να πέσει στο κεφάλι του Βαΐου Οστινάλτη που τόλμησε να με αγνοήσει όταν του ανακοίνωσα, μέσω τηλεβόα, ποιος είμαι και του ζήτησα να παραδοθεί.

Η μέρα περνά. Οι ήλιοι κάνουν τον κύκλο τους στον ουρανό. Η νύχτα έρχεται. Το φεγγάρι είναι ψηλά.

Ντυνόμαστε με τις είκοσι οργανικές στολές άλματος, και φοράμε τις πανοπλίες μας από πάνω. Αισθάνομαι τη γη να μην κρατά και τόσο γερά τα πόδια μου όσο συνήθως. Χωρίς να βάλω καν δύναμη, αναπηδώντας ελαφρά, φτάνω στα δυο μέτρα ύψος. Και οι υπόλοιποι που θα με ακολουθήσουν δοκιμάζουν επίσης τις στολές τους γύρω μου. Οι στολές μειώνουν την επίδραση των ελκτικών δυνάμεων της Υπερυδάτιας επάνω σ'αυτούς που τις φοράνε· κάτι τέτοιες ακαταλαβίστικες εξηγήσεις δίνουν οι μάγοι. Δε μ'ενδιαφέρουν οι λεπτομέρειες· μόνο τι μπορούν να μου προσφέρουν οι στολές ως όπλα με ενδιαφέρει.

«Ξεκινάμε!» λέω· και η Ειρήνη του Πολέμου, που είναι αντίκρυ μου, καβάλα σ'ένα μαύρο άλογο, γνέφει καταφατικά και δίνει διαταγές.

Οι μαχητές της Ορδής ξαφνικά αρχίζουν να χτυπάνε, με ό,τι μακρινά όπλα έχουν, το βορειοδυτικό τμήμα των τειχών της Ωλμπέρκνης. Μια καταιγίδα θανάτου μέσα απ'το σκοτάδι της νύχτας. Η δική μας καταιγίδα. Η καταιγίδα της Κυράς του Πολέμου. Φέρνουμε την Οργή της!

Είμαι εδώ.

«Ακολουθήστε με!» φωνάζω, και κατευθύνομαι προς εκείνο το βορειοδυτικό τμήμα των τειχών που οι υπερασπιστές του έχουν βρεθεί μέσα στην ξαφνική θύελλα των ριπών της Ορδής – βέλη, μεγάλα και μικρά, και μερικά βλήματα από κανόνια και τουφέκια, αλλά όχι πέτρες από καταπέλτες, όχι τίποτα που θα μπορούσε κατά λάθος να χτυπήσει εμάς.

Οι Γόνοι του Όφεως και η Αρσενία έρχονται πίσω μου. Κάνουμε πελώρια πηδήματα προς το τείχος. Τόσο ψηλά πηδήματα που βλέπουμε την πόλη μετά από αυτό. Και το ύψος του δεν είναι μικρό: είναι δεκαπέντε μέτρα.

Ορισμένοι από τους ξαφνιασμένους υπερασπιστές του επιχειρούν να μας ρίξουν με τα όπλα τους, αλλά δεν έχουν και πολλή τύχη. Ένα βέλος μόνο καρφώνεται στην ασπίδα μου. Και ούτε νομίζω πως κανείς από τους συντρόφους μου πέφτει ή τραυματίζεται· έχουν κι αυτοί τις δικές τους ασπίδες υψωμένες. Ήταν μέσα στο σχέδιό μας.

Στο άλλο μου χέρι κρατάω τον διπλό μου πέλεκυ, που όποιος δεν έχει την οργή της Έχιδνας μέσα του δεν μπορεί να κρατήσει όρθιο ούτε με τα δύο χέρια.

Καθώς φτάνουμε κοντά στο τείχος της Ωλμπέρκνης, ο καταιγισμός της Ορδής ελαττώνεται, παύει. Ήταν για να μας καλύψει, φυσικά, για να μας βοηθήσει να πλησιάσουμε· δεν θέλουν να μας χτυπήσουν. Και τώρα δεν χρειαζόμαστε άλλο τη βοήθειά τους.

Το τελευταίο μου άλμα με οδηγεί στις επάλξεις και, κραυγάζοντας, κατέρχομαι προς τους υπερασπιστές της πόλης. Δύο βέλη και μια ενεργειακή ριπή χτυπάνε την ασπίδα μου χωρίς να με ενοχλήσουν, καθώς πέφτω. Το τσεκούρι μου κόβει έναν άντρα στη μέση, και κλοτσάω το ένα του κομμάτι καταπάνω στους συντρόφους του στα δεξιά, ενώ στρέφω τον πέλεκύ μου στ'αριστερά, θερίζοντας δύο άπιστους, τινάζοντας το αίμα τους.

Και οι Γόνοι του Όφεως και η Αρσενία τώρα βρίσκονται γύρω μου, τα όπλα τους χτυπάνε τους εχθρούς. Τους σκοτώνουμε όλους· ούτε ένας δεν προλαβαίνει να φύγει. Κανείς μας δεν έχει καν τραυματιστεί.

«Είμαστε η Οργή Της!» φωνάζω, και κραυγάζουν άναρθρα οι σύντροφοί μου, υψώνοντας τα αιματοβαμμένα όπλα τους.

Συνεχίζουμε προς τα βόρεια, πάντα επάνω στις επάλξεις, με σκοπό να φτάσουμε στη βόρεια πύλη της Ωλμπέρκνης. Σκοτώνοντας όποιον άπιστο τολμά να σταθεί στο διάβα μας. Πίσω μας αφήνουμε μόνο τσακισμένα κουφάρια, αίματα, και σπασμένα όπλα. Είμαστε καλύτεροι από τον Οφιομαχητή και τα εκτρώματά του σ' αυτή τη δουλειά, σκέφτομαι καθώς θυμάμαι τι είχε γίνει στη Σαλντέρια. Είμαστε πολύ καλύτεροι από τον Προδότη και τους αιρετικούς φονιάδες του! Εμείς είμαστε η πραγματική Οργή της Κυράς του Πολέμου.

Και είμαστε εδώ.

Οι μαχητές της Ορδής, εν τω μεταξύ, έρχονται από τα δυτικά, επάνω σε οχήματα και σε άμαξες που τις τραβάνε τρία και τέσσερα άλογα, για να φτάσουν γρήγορα κοντά στα τείχη και να ρίξουν στο έδαφος μεταλλικές σκάλες που, με εσωτερικούς μηχανισμούς και ενεργειακή φόρτιση, ξεδιπλώνονται από μόνες τους, φτάνοντας ψηλά, φτάνοντας στην κορυφή των τειχών, στις επάλξεις. Και οι μαχητές της Ορδής σκαρφαλώνουν εκεί χωρίς κανένα πρόβλημα, αφού δεν έχει μείνει ψυχή για να τους εμποδίσει, αφού έχουμε σκοτώσει τους πάντες και οι άπιστοι δεν έχουν προλάβει να αναπληρώσουν τις απώλειες.

Τα βλέπω αυτά ρίχνοντας, μερικές φορές, καμιά ματιά πάνω απ' τον ώμο μου. Η προσοχή μου είναι κυρίως μπροστά – προς τη βόρεια πύλη. Αυτή είναι ο στόχος μας. Και οι άπιστοι πέφτουν ο ένας κατόπιν του άλλου καθώς με συναντούν – ο ένας κατόπιν του άλλου, ή δύο-δύο, ή τρεις-τρεις. Είμαι η Οργή της Κυράς του Πολέμου. Ακούω τους συντρόφους μου – τους Γόνους του Όφεως και την Αρσενία – να γελάνε κάπου-κάπου γύρω μου, σαν μεθυσμένοι από το αίμα των εχθρών μας που τινάζεται παντού. Με κολλάνε το μεθύσι τους και γελάω κι εγώ. Δεν υπάρχει δύναμη πάνω στην Υπερυδάτια που μπορεί να μας σταματήσει!

Κατακόβουμε τους πάντες.

Αλλά, προτού φτάσουμε στη βόρεια πύλη, ενώ απέχουμε ακόμα αρκετά απ' αυτήν, ακούμε έλικες από πάνω μας. Γυρίζω και βλέπω δύο ελικόπτερα να έρχονται απ' το εσωτερικό της πόλης, κι αμέσως εξαπολύουν ηχητικές ριπές και βέλη εναντίον μας, και μας ρίχνουν και μ' έναν πολυβόλο το οποίο καταφέρνει να εκτοξεύσει μερικές σφαίρες. Οι σύντροφοί μου υψώνουν τις ασπίδες τους, αλλά κάποιοι πέφτουν. Ο

βλαπτικός ήχος τραντάζει ακόμα κι εμένα, μα δεν είναι ικανός να με ρίξει. Καθώς ένα βέλος τους έχει καρφωθεί στην ασπίδα μου, τινάζομαι από τις επάλξεις των τειχών βάζοντας δύναμη. Πηδάω στον ουρανό, καταπάνω στο ένα από τα ελικόπτερα, κραυγάζοντας – με την ασπίδα μου μπροστά μου και τον πελώριο πέλεκύ μου υψωμένο. Ο πιλότος πανικοβάλλεται, νομίζω· κάνει να με αποφύγει. Γελάω. Πολύ αργά για τους άπιστους!

Κατέρχομαι πάνω στο θλιβερό αεροσκάφος τους σαν βλήμα από τον καταπέλτη της ίδιας της Κυράς του Πολέμου, ενσάρκωση της Ορδής της. Ο πέλεκύς μου θρυμματίζει το μπροστινό τζάμι, λιανίζοντας συγχρόνως τον πιλότο και τον βοηθό του, κόβοντας το κεφάλι του πρώτου, τινάζοντας παντού τα αίματα και των δυο τους.

Πηδάω από το ελικόπτερο καθώς πέφτει μες στην πόλη. Πηδάω καταπάνω στο άλλο ελικόπτερο. Προς την πλαϊνή του μεριά. Από την ανοιχτή πόρτα, τοξότες μού ρίχνουν βέλη. Τα περισσότερα καρφώνονται στην ασπίδα μου· ένα χτυπάει στις λεπίδες του πέλεκί μου σαν έντομο πάνω σε άθραυστο γίγαντα· ένα καρφώνεται στον ώμο μου, ένα στον μηρό μου. Γελάω. «ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣ!» κραυγάζω καθώς πέφτω επάνω τους λιανίζοντάς τους με το τσεκούρι μου, σπρώχνοντάς τους με την ασπίδα μου τόσο δυνατά που πετάγονται έξω απ'το αεροσκάφος, από τη δεύτερη πόρτα του που είναι αντίκρου αυτής κι επίσης ανοιχτή. Χτυπάνε αναμεταξύ τους κι εκτοξεύονται στον αέρα, ουρλιάζοντας.

Στρέφομαι στον πιλότο, τη βοηθό του, και μερικούς ακόμα που έχουν απομείνει. Λιανίζω τους τελευταίους διαγράφοντας μια πορφυρή τροχιά με τον πέλεκί μου. «Θάνατος στους άπιστους!»

Η βοηθός μού ρίχνει μ'ένα ενεργοβόλο. Η ριπή της με τραντάζει, μα δεν με σταματά. Το όπλο μου κλέβει το χέρι της και το πιστόλι της μαζί. Ουρλιάζει ξέφρενα. Ο πιλότος πετάγεται όρθιος, τρομοκρατημένος, προσπαθώντας να τραβήξει ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη του – τι μάταιη ανοησία! Τους σκοτώνω και τους δύο και, μετά, σπάω τον πίνακα με τα όργανα πλοήγησης του αεροσκάφους, θρυμματίζω το μπροστινό τζάμι, και πηδάω έξω.

Πέφτω στις επάλξεις ξανά. Πέφτω πάνω στα κεφάλια των άπιστων που έχουν τολμήσει να εφορμήσουν στους συντρόφους μου

θεωρώντας πως τώρα είναι καλή ευκαιρία, θεωρώντας – οι άφρονες! – πως μπορούν να τους ξεπαστρέψουν.

Πέφτω πάνω στα κεφάλια τους, εγώ, η ίδια η Οργή της Κυράς του Πολέμου, της Υπέρτατης Βασίλισσας. Τους κλοτσάω καθώς κατέρχομαι, και μετά τους χτυπάω με τον πέλεκύ μου και με την ασπίδα μου. Τους κομματιάζω. Τρέπονται σε φυγή. Η οργή μου με ωθεί να τους καταδιώξω, αλλά γίνομαι αφέντης της. Θα έρθει η ώρα τους, σύντομα. Είμαι εδώ· τι άλλο χρειάζεται;

Πλησιάζω τους συντρόφους μου για να δω σε τι κατάσταση βρίσκονται. Η Αρσενία δεν έχει χτυπηθεί· ήταν καλυμμένη πίσω απ'την ασπίδα της. Είναι, όμως, ζαλισμένη από την ηχητική ριπή και δεν ακούει καλά. Οι περισσότεροι από τους άλλους το ίδιο, αλλά δύο είναι νεκροί και πέντε τραυματισμένοι. Οι τελευταίοι δείχνουν πρόθυμοι να με ακολουθήσουν ξανά, όπως και η Αρσενία, παρά το ηχητικό χτύπημα. Αλλά τώρα κι άλλοι μαχητές της Ορδής έχουν φτάσει εδώ, από αυτούς που ανέβηκαν στα τείχη μετά από εμάς, και φωνάζουν το όνομά μου – Οφιοβασιλέας! Οφιοβασιλέας! Οφιοβασιλέας! – το ακούω πίσω από το βούισμα στ'αφτιά μου. Κι επίσης: Νίκη των Όφεων! Νίκη των Όφεων! **NIKH TON OΦEΩN!**

Κάνω νόημα στους Γόνους του Όφεως και στην Αρσενία να μείνουν πίσω (γιατί είμαι σίγουρος πως δεν θα με ακούσουν αν τους μιλήσω) και γνέφω στους υπόλοιπους να μ'ακολουθήσουν. Και με ακολουθούν καθώς κατευθύνομαι προς τη βόρεια πύλη της Ωλμπέρκνης. Ανάμεσά τους είναι κι ο Δαμιανός Ηρμάντιος, παρατηρώ, ο αδελφός της Αρσενίας.

Τσακίζουμε την αντίσταση των άπιστων και ζυγώνουμε την πύλη. Τρεις ανόητοι με οργανικές στολές ενδυνάμωσης παρουσιάζονται μπροστά μας, μαζί με άλλους μαχητές, ελπίζοντας να μας σταματήσουν. Το καταλαβαίνω ότι φοράνε τέτοιες στολές επειδή επιδεικνύουν δύναμη πολύ μεγαλύτερη από των φυσιολογικών ανθρώπων, μα δεν μπορεί να έχουν την Ιερή Οργή μέσα τους. Το αποδεικνύω αυτό – τώρα. Αποκρούω το σπαθί του ενός με τον πέλεκύ μου και τον κλοτσάω εκτοξεύοντάς τον έξω από τα τείχη, στα σαγόνια του Αβυσσαίου. Σταματώ το σπαθί του άλλου επάνω στην ασπίδα μου: το λεπίδι του τη δαγκώνει από την κορφή ως τη μέση, παραλίγο δαγκώνοντας και το

χέρι μου μαζί. Ο πέλεκυς μου κατεβαίνει στο κεφάλι του άπιστου, χωρίζοντάς το στα δύο – και το στήθος του επίσης, με το ίδιο χτύπημα. Τραβάω το όπλο μου πίσω και τον κλοτσάω καταπάνω στους ηλίθιους που τον ακολουθούν, σωριάζοντας τουλάχιστον τέσσερις από δαύτους σαν σακιά. Ο τελευταίος ενδυναμωμένος άπιστος έρχεται από δίπλα μου μ'έναν μεγάλο κεφαλοθραύστη, και με χτυπά στον ώμο, εκεί όπου με είχε καρφώσει το ένα βέλος των ελικοπτέρων (τα έχω φυσικά βγάλει και τα δύο από μέσα μου ήδη, σαν να ξεκάρφωνα βελόνες). Το αίμα μου τινάζεται καθώς η πανοπλία μου τσακίζεται. Η οργή μου φουρντώνει. Θα τον κάνω παράδειγμα αυτό τον άπιστο! Τον κοπανάω με την ασπίδα μου συναντώντας τη δική του ασπίδα και σωριάζοντάς τον κάτω. Ορίστε ποια είναι η μεγαλύτερη δύναμη! Σίγουρα όχι αυτή των τεχνητών στολών. Η δύναμη της Έχιδνας είναι η μεγαλύτερη δύναμη στην Ιχθυδάτια! Ο άντρας κάνει να συρθεί πίσω, και βλέπω τρόμο στα μάτια του. Κάνω να τον πατήσω, αλλά προλαβαίνει να βάλει την ασπίδα του μπροστά του. Και νομίζει ότι αυτό θα τον σώσει; Πατάω την ασπίδα, με δύναμη, λιώνοντάς τον από κάτω της. Ακούω τις κραυγές του· το σώμα του τραντάζεται μα δεν μπορεί να ξεφύγει. Γελάω. Τα κόκαλά του συνθλίβονται, το αίμα του απλώνεται στις πέτρες των επάλξεων.

«ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣ!» φωνάζω. Και μετά, φτάνουμε στη βόρεια πύλη, διαλύουμε ό,τι αντίσταση έχει απομείνει, και την καταλαμβάνουμε. Οι μαχητές της Ορδής τη σηκώνουν χρησιμοποιώντας τους εσωτερικούς μηχανισμούς της, και περισσότεροι μαχητές της Ορδής εφορμούν τώρα από εκεί, ζητωκραυγάζοντας, εισβάλλοντας στην πόλη.

Νίκη των Όφεων! αντηχούν οι φωνές τους. ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ!

Η οργή μου με οδηγεί να συνεχίσω την επίθεση επάνω στις επάλξεις, προς τα βόρεια, αλλά γίνομαι αφέντης της. Θα ακολουθήσω το σχέδιο που εκπονήσαμε με τον Ευάγγελο. Αυτό είναι το πιο συνετό τώρα.

Η Ορδή των Όφεων – η Οργή των Όφεων – είναι μέσα στην πόλη του άπιστου Βάϊου Οστινάλη, μέσα στους δρόμους της, ανάμεσα στις πολυκατοικίες. Καθώς στέκομαι πάνω από τη βόρεια πύλη, βλέπω θωρακισμένα οχήματα, ιππείς, δικυκλιστές, πεζούς να εισβάλουν. Δίπλα

μου, ένας μαχητής της Ορδής – ένας απ’αυτούς που με ακολουθούσαν – υψώνει τη σημαία του Αρχέγονου Όφεως.

Είμαι εδώ.

Δαμιανός:

Συναντάμε τη Φύλακα της Ιλφόνης στις αποβάθρες της Μέσα Αγοράς, μες στη νύχτα, μεσάνυχτα σχεδόν. Μαζί της είναι ο Αρσένιος ο Μαχητής και μερικοί άλλοι, δικοί του κουρσάροι και δικοί της μισθοφόροι. Ελπίζω να μην πρόκειται για παγίδα. Αλλά είμαστε, φυσικά, προετοιμασμένοι γι’αυτό το ενδεχόμενο· οι καλοί πιστοί της Θρησκείας είναι πάντα προετοιμασμένοι για όλα. Πώς αλλιώς θα επιβιώναμε και θα ανελισσόμασταν όπως έχουμε ανελιχθεί, σε μια τόσο επικίνδυνη ηπειρόνησο; Ο Λοκράθος είναι Μεγάλος.

Φοράμε οργανικές στολές άλματος κάτω από τα ρούχα μας, εγώ και οι άλλοι πιστοί, έχοντας έρθει να συναντήσουμε τη Φύλακα, την Ιουλία Αρσιλκάδια. Η Ιεράρχης της Ιλφόνης δεν είναι μαζί μας. Εξαρχής δεν της άρεσε το σχέδιό μου· είπε ότι το θεωρούσε παράτολμο, παρακινδυνευμένο. «Η τωρινή Φύλακας δεν έχει δείξει περισσότερη φιλικότητα προς τη Θρησκεία απ’ό,τι η αδελφή της,» μου είπε η Λωξάνδρα. «Δεν την εμπιστεύομαι, Δαμιανέ. Αν και δεν έχει ποτέ κινηθεί εναντίον μας, δεν την εμπιστεύομαι.» Και ούτε την έχει ποτέ συναντήσει.

Εγώ, όμως, την προσέγγισα πρόσφατα και της μίλησα. Για τον Οφιοδαίμονα. Τον κοινό μας εχθρό. Της έχει προκαλέσει προβλήματα, της είπα, το ξέρω, πολλά προβλήματα. Σίγουρα θέλει να τον βγάλει από τη μέση· κι εμείς θέλουμε να τον αιχμαλωτίσουμε.

«Να τον αιχμαλωτίσετε;» Με κοίταξε με περιέργεια η Ιουλία Αρσιλκάδια, και τα μάτια της θύμιζαν λεπίδες ικανές για φονικό. «Δεν μπορεί να αιχμαλωτιστεί τέτοιο... τέρας.»

«Μπορεί. Αυτό αφήστε το σ’εμάς, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκα.

«Μα, τι να τον κάνετε ως αιχμάλωτο; Γιατί να μην τον σκοτώσουμε και να ξεμπερδεύουμε μαζί του;» Μιλούσαμε σε μια αίθουσα του Οχυρού του Ποταμού όπου δεν βρισκόταν κανείς άλλος εκτός από εμένα, τον καλό πιστό Ανδρέα, τη Φύλακα της Ιλφόνης, και τρεις μαχητές της που κοίταζαν εμένα και τον Ανδρέα σαν ακτογέρακες, έτοιμοι να μας

χτυπήσουν με την παραμικρή υποψία ότι μπορεί να θέλαμε το κακό της Αρχόντισσάς τους.

«Αυτή είναι, μετά συγχωρήσεως, δουλειά δική μας και του Κυρίου μας,» απάντησα στην Ιουλία Αρσιλκάδια. «Δέχεστε να συνεργαστούμε, Αρχόντισσά μου; Οι πιστοί του Μεγάλου Λοκράθου σάς βλέπουν με περίσσια συμπάθεια, να είστε βέβαιη.»

Η Ιουλία με ατένιζε με καχυποψία για μερικές στιγμές, και τελικά ρώτησε: «Να σε καλέσω εγώ, για να ξαναμιλήσουμε;»

«Ασφαλώς,» της είπα, και της έδωσα τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού μου.

Η Λωξάνδρα, η Ιεράρχης μας στην Ιλφόνη, μου είπε μετά ότι αυτό δεν ήταν καθόλου καλή ιδέα. Μπορεί να έβαζα έτσι όλους τους πιστούς σε κίνδυνο! Μπορεί να ανίχνευαν το σήμα μου και—

«Μην ανησυχείτε, Σεβασμιότατη,» τη διέκοψα. «Μην ανησυχείτε. Δε θα βρίσκομαι στον Ναό, για καλό και για κακό. Και δεν είμαι από εδώ, εξάλλου· κάποια στιγμή θα φύγω. Αλλά, ούτως ή άλλως, ο Λεωνίδας'μορ θα φροντίσει κανείς να μη μπορεί να εντοπίσει το σήμα μου.»

Η Λωξάνδρα, όμως, εξακολουθεί να μη θεωρεί καλή την ιδέα να έρθουμε σε επαφή με τη Φύλακα. Και ίσως να έχει εν μέρει δίκιο. Αλλά τι άλλος δρόμος μού έχει απομείνει πλέον, αφού χάσαμε τον Οφιοδαίμονα και τους συντρόφους του στο Ψυχροδάσος; Πρέπει να του στήσω παγίδα στην Ιλφόνη για όταν επιστρέψει εδώ· γιατί έχω την αίσθηση ότι θα επιστρέψει. Και τότε δεν θα ήταν χρήσιμο να έχουμε για σύμμαχό μας την ισχυρότερη γυναίκα στην πόλη;

Ωστόσο, είμαστε τώρα έτοιμοι να πηδήσουμε μακριά, εν ανάγκη, χρησιμοποιώντας τις οργανικές στολές μας, αν πρόκειται για προδοσία.

Αντικρίζοντας την Ιουλία Αρσιλκάδια μέσα απ'την κουκούλα μου, τη χαιρετώ: «Καλησπέρα, Αρχόντισσά μου. Σκεφτήκατε την πρότασή μας;»

«Ναι,» αποκρίνεται η Φύλακας της Ιλφόνης, με μάτια που καρφώνουν σαν λεπίδες, «και τη βρήκα πολύ ενδιαφέρουσα. Μπορούμε, πράγματι, να συνεργαστούμε, Δαμιανέ. Προς όφελος και των δυο μας.»

«Τι έχετε κατά νου;» ρωτάω καθώς πλησιάζουμε ο ένας τον άλλο και οι άνθρωποί μας μας ακολουθούν.

«Ο στρατός μου θα επιτεθεί σύντομα στην Ορδή των Όφρων, που επί του παρόντος πολιορκεί την Ωλμπέρκνη,» μου εξηγεί η Ιουλία Αρσιλκάδια, «και ο Οφιομαχητής θα είναι εκεί, μαζί με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Θα μας βοηθήσει να δώσουμε στην Ορδή θανάσιμο χτύπημα. Αλλά, σκέφτομαι, Δαμιανέ, δεν θα ήταν πολύ καλύτερα αν κόβαμε τα κεφάλια δύο φιδιών με την ίδια σπαθιά;»

Υπομειδιώ. «Αναμφίβολα, Αρχόντισσά μου.»

Και μετά αρχίζουμε να κάνουμε σχέδια, εκεί, πλάι στην έρημη αποβάθρα στην άκρη της Μέσα Αγοράς της Ιλφόνης, μες στη βαθιά νύχτα...

Οι Γενναίοι διαλύθηκαν αφού ο ελκυστήρας του πολέμου σταμάτησε να κινείται και η Ιωάννα αιχμαλωτίστηκε. Κάποιοι σκοτώθηκαν, κάποιοι αιχμαλωτίστηκαν, κάποιοι διέφυγαν προς διάφορες κατευθύνσεις, μην έχοντας σκοπό να επιστρέψουν. Αλλά η καταστροφή που είχαν ξεκινήσει εξακολουθούσε να βάζει τους Βόρειους Αγρούς σε άμεσο κίνδυνο: οι πυρκαγιές μαίνονταν, και οι μαχητές του Πρίγκιπα των Αγρών δεν το έβρισκαν εύκολο να τις σβήσουν. Ο Οφιομαχητής τούς βοηθούσε όσο μπορούμε, ειδικά εκεί όπου πιθανώς να χρειαζόταν η υπερφυσική του δύναμη· έτρεχε απ'τη μια άκρη στην άλλη καβάλα στο δίκυκλό του. Η Μάρθα πετούσε, με το ορνιθόπτερο του Αθανάσιου του Τεχνουργού, πάνω και πλάι από τις θηριώδεις φωτιές προσπαθώντας να δώσει σωστή καθοδήγηση στις ομάδες κατάσβεσης. Σε κάποια στιγμή κινδύνεψε από τους πυκνούς καπνούς και αναγκάστηκε να προσγειωθεί, βήχοντας, ζαλισμένη, αλλά ασφαλής κατά τα άλλα.

Η φωτιά κατέστρεφε εκτάσεις, κατέστρεφε αγροικίες και οικισμούς, έκαιγε ζώα κι ανθρώπους όταν δεν προλάβαιναν να απομακρυνθούν αρκετά γρήγορα ή όταν δεν υπολόγιζαν καλά την οργή της.

Ο Πρίγκιπας Αργύριος αισθανόταν απεγνωσμένος καθώς τριγύριζε κοντά στις ομάδες κατάσβεσης επάνω στο τετράκυκλο όχημά του, μαζί με τη Χρυσάνθη, μην ξέροντας τι ακριβώς να κάνει για να προσφέρει αξιοσημείωτη βοήθεια. Δεν άκουγε αυτούς που του έλεγαν να φύγει, να απομακρυνθεί. Είπα ότι θα πολεμήσω για να σώσω τους Αγρούς, και θα πολεμήσω για να σώσω τους Αγρούς, αποκρινόταν. Θα μείνω πλάι σ'αυτούς που αγωνίζονται για την κατάσβεση.

Ο Οφιομαχητής συνάντησε μια γνώριμη φιγούρα μέσα στους Βόρειους Αγρούς, σε ασφαλή απόσταση από τη φωτιά. Την είδε να στέκεται και να τον ατενίζει βαστώντας τη γκλίτσα της, με τον σκύλο της πλάι της. Η Ιωάννα των Αμνών, μοιάζοντας τόσο πολύ και, συγχρόνως, τόσο λίγο με τη δίδυμη αδελφή της.

Ο Γεώργιος σταμάτησε το δίκυκλό του κοντά της.

«Τηνε ξέκαμες;» τον ρώτησε η Ιωάννα χωρίς θυμό, χωρίς πάθος.

«Αιχμάλωτη του Πρίγκιπα είναι. Αλλά, αν είχε σκοτωθεί, εκείνη θα έφταιγε γι' αυτό.»

«Δε σε κατηγορώ για τίποτα, ξένε,» αποκρίθηκε ήπια η Ιωάννα των Αμνών. «Εύχομαι μοναχά τα πράγματα να ήταν αλλιώς.»

«Χαίρομαι που είσαι καλά, τουλάχιστον,» της είπε ο Γεώργιος. «Μην πλησιάζεις τις φωτιές. Απομακρύνσου.»

«Θα βοηθήσω, όσο μπορώ. Λέγε μου τι να κάμνω.»

Και ο Γεώργιος τής είπε. Της έδειξε πού να πάει για να προσφέρει βοήθεια. Η Ιωάννα κατένευσε και κατευθύνθηκε προς τα εκεί, ενώ εκείνος οδήγησε το δίκυκλό του προς άλλη κατεύθυνση – προς μια μεριά όπου έβλεπε πυκνούς καπνούς και άγριες φλόγες και ανθρώπους να τρέχουν να φύγουν μαζί με ζώα.

Βράδιασε μέχρι να σβήσουν όλες τις πυρκαγιές, και είχαν ξεκινήσει από το πρωί τον πόλεμο εναντίον τους. Ός τότε, σχεδόν οι μισοί Βόρειοι Αγροί κάηκαν, και ο Πρίγκιπας Αργύριος καθόταν κουρασμένος στον καταυλισμό του φουσάτου του, που ήταν στα όρια της καμένης περιοχής. Οι άνθρωποί του είχαν καταφέρει μετά βίας να σταματήσουν τη φωτιά προτού πηδήσει πάνω στις σκηνές και τις πυρπολήσει. Είχαν, μάλιστα, αναγκαστεί να διαλύσουν ένα ακριανό τμήμα του καταυλισμού για να μην καεί.

Δημοσιογράφοι τώρα μαζεύτηκαν στον καταυλισμό, από το Ακουστό Κανάλι (τον μεγαλύτερο από τους δύο τηλεοπτικούς σταθμούς της Ηχώπολης) και από την Εφημερίδα των Αγρών, ζητώντας να μιλήσουν με τον Πρίγκιπα Αργύριο, τον Πρίγκιπα των Αγρών, και με τον Μαύρο Ξένο επίσης, και με τον Πρωτοφύλακα Φοίβο Ασλάβη. Οι δύο τελευταίοι δεν δέχτηκαν να παρουσιαστούν. Ο Φοίβος επειδή δεν ήξερε τι να τους πει, κι αισθανόταν εν μέρει σαν προδότης που είχε εγκαταλείψει τον Βασιλιά της Ηχώπολης για να βοηθήσει τον γιο του· αλλά, όσο περισσότερο έμενε με τον Πρίγκιπα των Αγρών, τόσο περισσότερο έβλεπε ότι ο αγώνας του εδώ ήταν σωστός και δίκαιος, και τελικά είχε φέρει όντως νίκη εναντίον των Γενναίων της Ιωάννας, αν και με κάποιο σοβαρό κόστος για τους Βόρειους Αγρούς...

Ο Οφιομαχητής δεν πήγε να μιλήσει στους δημοσιογράφους γιατί δεν νόμιζε πως ήταν η θέση του να μιλά σε δημοσιογράφους, και φοβόταν ότι η οργή του πιθανώς να τον καταλάμβανε και να τους ξυλοκοπούσε. Έμεινε με την Ευθαλία και τη Μάρθα, μέσα στη σκηνή του, πίνοντας Αίμα της Έχιδνας. Οι θεραπευτές είχαν πρόσφατα δέσει τα τελευταία τραύματα του, που δεν τον ενοχλούσαν παρά ελάχιστα ούτως ή άλλως.

Ο Πρίγκιπας Αργύριος, όμως, δεν μπορούσε να αρνηθεί να συναντήσει τους δημοσιογράφους. Παρότι αισθανόταν κουρασμένος, σωματικά και ψυχικά, από τη μάχη με τους Γενναίους και με τις φλόγες, δεν μπορούσε να αρνηθεί να τους συναντήσει. Τους μίλησε, απαντώντας στις ερωτήσεις τους που έρχονταν η μία κατόπιν της άλλης σαν καλοσημαδεμένα βέλη.

—Οι Γενναίοι έχουν πράγματι διαλυθεί, Υψηλότητα;

—Ναι. Δε νομίζω ότι μπορούν να ξαναοργανωθούν τώρα.

—Η Ιωάννα των Αγρών είναι νεκρή;

—Όχι, αλλά την έχουμε αιχμάλωτη.

—Και ποια θα είναι η μοίρα της; Θα τη φέρετε στην Ηχώπολη; Θα την εκτελέσετε;

—Θα γίνει φανερό αυτό από αύριο· δεν μπορώ να πω τίποτ' άλλο τώρα.

—Ποια είναι η εκτίμησή σας για τις ζημιές που προκλήθηκαν στους Βόρειους Αγρούς; Θα μπορέσουν οι τόποι να επανέλθουν στην προηγούμενή τους κατάσταση;

—Θα κάνουμε το παν για να γίνει αυτό πραγματικότητα.

—Λένε ότι σκοπεύετε να πάρετε τον Θρόνο των Ασμάτων, Υψηλότητα. Αληθεύει;

—Ζέφυρου σφυρίγματα.

—Γιατί ο Βασιλιάς και ο Πρίγκιπας Κοσμάς δεν σας υποστήριξαν στον αγώνα σας αλλά, μάλιστα, ο Πρίγκιπας στράφηκε με στρατό εναντίον σας; Τον στρατό που κατατροπώσατε στο Ξυλοκέρατο. Γιατί θαρρείτε ότι συνέβη αυτό;

—Ο αδελφός μου και ο πατέρας μου απλά δεν γνώριζαν καλά ποια είναι η κατάσταση στους Αγρούς.

—Ίσως, αλλά πώς σχολιάζετε το ότι στράφηκαν με στρατό εναντίον σας, Υψηλότητα;

- Δε νομίζω ότι έχω κάτι άλλο να σας απαντήσω.
- Θα επιστρέψετε στην Ηχώπολη, ύστερα απ’αυτά τα επεισόδια με τον αδελφό σας, Υψηλότητα;
- Ούτε αυτό μπορώ να το απαντήσω. Δεν κρατάω κακία στον Πρίγκιπα Κοσμά, δεν είμαι εχθρός του.
- Εκείνος, όμως, λένε πως είναι εχθρός σας.
- Σας είπα να μη δίνετε βάση σε σφυρίγματα του Ζέφυρου και κακές φήμες.
- Τον έχουν ακούσει να σας αποκαλεί «παράνομο», Υψηλότητα.
- Δεν έχω κάτι άλλο να σας πω. Εγώ δεν τον έχω ακούσει να λέει τίποτα τέτοιο.
- Αν ο Βασιλιάς κι ο Πρίγκιπας Κοσμάς στραφούν ξανά εναντίον σας, τι σκοπεύετε να κάνετε;
- Δε θα μπω στη διαδικασία ν’απαντώ σε υποθετικές ερωτήσεις.
- Αυτό, όμως, είναι σημαντικό, Υψηλότητα, γιατί μπορεί να σημαίνει εμφύλιο πόλεμο στους Αγρούς.
- Σας απάντησα ό,τι είχα να σας απαντήσω.
- Οι άνθρωποι λένε πως θέλουν εσάς για Βασιλιά της Ηχώπολης, πως δεν δέχονται πλέον τον Γεννάδιο τον Δεύτερο. Ακόμα και οι Αγροφύλακες.
- Ποιοι «άνθρωποι» το λένε αυτό, κύριε; Σας είπα να μη δίνετε σημασία σε φήμες.
- Κι αν ο κόσμος των Αγρών σάς θέλει για Βασιλιά της Ηχώπολης;
- Δεν απαντώ σε υποθετικές ερωτήσεις, σας ξαναλέω!
- Είναι αλήθεια ότι ο Μαύρος Ξένος έσωσε τη μητέρα σας, τη Βασίλισσα Ευσταθία, από τα χέρια της Ιωάννας των Αγρών, μέσα από τον καταυλισμό των Γενναίων;
- Είναι αλήθεια ότι θα δώσετε κάποια διοικητική θέση στον Μαύρο Ξένο;
- Είναι αλήθεια ότι ο Μαύρος Ξένος δεν είναι άνθρωπος αλλά δαίμονας; Έφτασαν μεσάνυχτα περίπου μέχρι να ξεφορτωθεί ο Αργύριος τούς δημοσιογράφους, κι αυτό χάρη στη Χρυσάνθη που παρενέβη μιλώντας αποφασιστικά, διώχνοντάς τους ουσιαστικά, ενώ ο Ιωάννης Φεκίζιος την υποστήριζε.

Όταν οι δημοσιογράφοι είχαν απομακρυνθεί, ο Αρχιφύλακας των Βόρειων Αγρών, Μάρκος Νορόκης, πλησίασε τον Πρίγκιπα και του ανέφερε ότι είχε οδηγήσει τη μητέρα του με ασφάλεια στην Ηχώπολη και στο Μεγάλο Παλάτι. «Όπως προστάξατε, Υψηλότητε.»

«Σ'ευχαριστώ, Αρχιφύλακα. Μπορείς να ξεκουραστείς τώρα.»

Και δεν χρειαζόταν μόνο εκείνος ξεκούραση, όλοι τους τη χρειαζόνταν: όλο το φουστάτο του Πρίγκιπα των Αγρών, όλοι όσοι είχαν βοηθήσει για την κατάσβεση των πυρκαγιών. Ακόμα κι ο Οφιομαχητής, ο οποίος, βέβαια, έμεινε ξύπνιος μες στη σκηνή του, καθισμένος οκλαδόν, ενώ η Μάρθα κοιμόταν παραδίπλα έχοντας ένα ελαφρύ έγκλημα στον ώμο της σκεπασμένο με μια αλοιφή που είχε φτιάξει ο ίδιος ο Γεώργιος με τα βοτάνια του.

Την άλλη μέρα, η Ιωάννα των Αμνών ήρθε στον καταυλισμό ζητώντας να μιλήσει στον Πρίγκιπα των Αγρών για τη δίδυμή της. Οι Αγροφύλακες αρχικά δεν ήθελαν να την αφήσουν να περάσει, αλλά εκείνη επέμεινε και προκλήθηκε επεισόδιο: και ο Γεώργιος, που έτυχε να βαδίζει εκεί κοντά παρότι ο Δεύτερος Ήλιος δεν είχε ανατείλει ακόμα, πλησίασε και είπε στους Αγροφύλακες ότι θα αναλάμβανε προσωπικά την Ιωάννα. Οι Αγροφύλακες δεν έφεραν αντίρρηση στον Μαύρο Ξένο – αυτόν που αρκετοί ονόμαζαν επίσης Οφιομαχητή μες στο φουστάτο, αν και δεν ήξεραν γιατί· απλά το είχαν ακούσει από άλλους που το είχαν ακούσει από άλλους. Κάποιοι υποψιασμένοι πιθανολογούσαν ότι η ονομασία πρέπει ναχε σχέση με τη θρησκεία της Έχιδνας, μα δεν μπορούσαν να πουν τι σχέση ακριβώς.

Ο Γεώργιος βάδιζε τώρα μες στον καταυλισμό του Πρίγκιπα των Αγρών μαζί με την Ιωάννα των Αμνών και τον σκύλο της τον Παλιομούτσουνο, ο οποίος είχε αρχίσει να αγριοκοιτάζει έντονα τους Αγροφύλακες προτού ο Οφιομαχητής ζυγώσει για να επιλύσει το θέμα.

Έτσι, η Ιωάννα των Αμνών συνάντησε τον Πρίγκιπα Αργύριο μες στη σκηνή του, αφού αυτός φυσικά ειδοποιήθηκε για την άφιξή της και της ζήτησε να περάσει. Ο Οφιομαχητής ήταν επίσης εκεί, καθώς μιλούσαν οι δυο τους· το ίδιο και η Χρυσάνθη. Τον Παλιομούτσουνο, όμως, οι φρουροί της σκηνής είχαν επιμείνει να τον κρατήσουν έξω· δεν τους άρεσε η μουτσούνα του, φοβόνταν ότι μπορεί να λύσσαζε ξαφνικά και νάριχνε καμιά δαγκωματιά στον Πρίγκιπα!

Ο Αργύριος καλωσόρισε την Ιωάννα των Αμνών και της δήλωσε εξαρχής πως δεν είχε τίποτα εναντίον της. «Δεν σε συνδέω με κανέναν τρόπο με την αδελφή σου, να το ξέρεις. Έχω ακούσει για σένα· γνωρίζω πως δεν είχες ποτέ καμιά σχέση με τους Γενναίους και αγαπούσες την ειρήνη στους Αγρούς.»

«Ακόμ' αγαπώ την ειρήνη στους Αγρούς, Υψηλότητα,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Μα δεν είμ' εδώ για μένα. Είμ' εδώ για την Ιωάννα. Την έχετ' αιχμάλωτη, και σας παρακαλώ να τη λευτερώσετε για να μπορέσει να επανορθώσει για τα κακά που έκαμε στους Αγρούς. Δεν ξεκίνησε έχοντας στο μυαλό να κάμει κακό, το ξεύρω καλά αυτό. Στο δρόμο όμως... ξεστράτισε, Πρίγκιπά μ'. Κι ίσως να μην έφταιγε κείνη μοναχά. Ο Ξένος μού είπε, τις προάλλες, για την Αίρεση του Ονειρόφρεως: ότι αυτοί έστελναν όνειρα στην Ιωάννα, όνειρα που σαγηνεύανε το νου της και την αλλάζανε.

»Σας παρακαλώ να τη λευτερώσετε, για να επανορθώσει για τα κακά που, ξεστρατισμένη, έκαμε στους Αγρούς,» επανέλαβε η Ιωάννα των Αμνών.

Ο Αργύριος την κοίταζε αμίλητα για μερικές στιγμές, προβληματισμένος σχετικά με το τι να της απαντήσει, ενώ συγχρόνως παρατηρούσε την καταφανή ομοιότητά της με τη δίδυμη αδελφή της. Ήταν τόσο ίδιες αλλά και τόσο διαφορετικές· δε θα μπορούσες ποτέ να τις μπερδέψεις.

«Θα το σκεφτώ,» αποκρίθηκε στην Ιωάννα των Αμνών. «Με συγχωρείς, αλλά δεν μπορώ να σου υποσχεθώ τίποτ' άλλο, Ιωάννα. Θα το σκεφτώ.»

«Σας ευχαριστώ, Πρίγκιπά μ',» αποκρίθηκε εκείνη, κι έκανε ακόμα μια υπόκλιση προτού βγει από τη σκηνή του.

Ο Οφιομαχητής τώρα δεν την ακολούθησε, και ο Αργύριος, στρεφόμενος σ' αυτόν, ρώτησε: «Τι νομίζεις, Γεώργιε;»

«Η απόφαση είναι δική σας, Υψηλότητα, όχι δική μου. Εγώ δεν θα μείνω για πολύ ακόμα στους Αγρούς. Ήδη έμεινα εδώ περισσότερο απ' ό,τι αρχικά υπολόγιζα. Πολύ περισσότερο, ίσως.»

«Μη μας εγκαταλείπεις από τώρα,» ζήτησε ο Πρίγκιπας των Αγρών. «Μπορεί να χρειαστούμε πάλι τη βοήθειά σου, η οποία είναι πολύτιμη. Υπάρχουν οχτάρια, αν θες να πληρωθείς.»

«Δεν είναι τα οχτάρια που μ'απασχολούν, όπως γνωρίζετε,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Αλλά, μην ανησυχείτε, δε θα φύγω αμέσως. Όμως σύντομα θα φύγω.» Και μέσα του σφύριζε το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου για να κρατά πέρα τη φαρμακερή οργή του. Ακόμα – ακόμα! – δεν είχε καταφέρει να μάθει τίποτα ουσιαστικά για το παρελθόν του! Τίποτα! Το μόνο που είχε κερδίσει από τούτη την υπόθεση στους Αγρούς ήταν πως αισθανόταν σαν η κατάσταση να του θύμιζε κάτι... Η όλη αναστάτωση στην περιοχή... Οι συγκρούσεις ανάμεσα στους πρίγκιπες... Κάτι τού έφερναν στο μυαλό, ίσως, αλλά δεν μπορούσε να πει τι. Και δεν το απέκλειε να έκανε και λάθος...

Μετά από λίγο, ο Οφιομαχητής βγήκε απ'τη σκηνή αφήνοντας τον Πρίγκιπα προβληματισμένο σχετικά με τη μοίρα της Ιωάννας των Αγρών, να σκέφτεται και να συζητά με τη Χρυσάνθη. Ο Αργύριος καταλάβαινε πως, αν ελευθέρωνε την Ιωάννα και τη συγχωρούσε για τις πράξεις της, κάποιοι ίσως να τον έλεγαν σπλαχνικό και καλό άρχοντα. Κάποιοι άλλοι, όμως, ίσως να έλεγαν ότι ήταν ανόητος που είχε αφήσει έτσι μια γυναίκα που είχε κάνει τόσα εγκλήματα στους Αγρούς, ασχέτως αν η Ιωάννα των Αμνών θεωρούσε την αδελφή της «ξεστρατισμένη», ασχέτως αν όλ' αυτά για τα μυστηριώδη όνειρα και την Αίρεση του Ονειρόφρεως αλήθευαν ή μη.

Επιπλέον, αν ο Αργύριος ελευθέρωνε την Ιωάννα των Αγρών, υπήρχε μια πιθανότητα, οσοδήποτε μικρή – αν και ίσως να μην ήταν και τόσο μικρή – να οργανώσει η καταραμένη ξανά τους Γενναίους που είχαν καταφέρει να διαφύγουν, ώστε να ξεκινήσει πάλι τα ίδια, ή παρόμοια, ή χειρότερα.

Τι να έκανε ο Αργύριος; Ποια ήταν η σωστή επιλογή, από πολιτικής άποψης; Και από λογικής άποψης.

«Δεν ξέρω, Χρυσάνθη...» είπε, κουνώντας το κεφάλι. «Δεν ξέρω...»

«Δε νομίζω πάντως πως πρέπει να την αφήσεις να φύγει, Πρίγκιπά μου. Κάναμε ολόκληρο πόλεμο για να τη νικήσουμε. Δε νομίζω πως πρέπει να την αφήσεις να φύγει, ό,τι κι αν λέει η αδελφή της.»

Ο Αργύριος κάλεσε σύντομα και τον Φοίβο Ασλάβη στη σκηνή του, για να τον ρωτήσει τι θα του πρότεινε εκείνος να κάνει.

«Μα, φυσικά και δεν πρέπει να την ελευθερώσετε, Υψηλότητε!» είπε ο Πρωτοφύλακας, ξαφνιασμένος που άκουγε τον μικρό να σκέφτεται

κάτι τέτοιο. Δεν είχε καθόλου μυαλό στο κεφάλι του; αναρωτιόταν. Είχε τελικά ο Πρίγκιπας Κοσμάς δίκιο γι'αυτόν; Ήτανε λωλός; «Αν την ελευθερώσετε, θα συγκεντρώσει ξανά τους Γενναίους. Δεν σκοτώθηκαν όλοι τους, Πρίγκιπά μου, ούτε αιχμαλωτίστηκαν.»

«Το αντιλαμβάνομαι αυτό, Πρωτοφύλακα. Το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ.»

«Δε θάπρεπε καν να το βάζει ο νους σας να την αφήσετε να φύγει!»

«Κανονικά, ναι, δε θα το διανοούμουν. Αλλά τα λόγια της Ιωάννας των Αμνών....»

«Η Ιωάννα των Αμνών είναι δίδυμη αδελφή της, μα την Έχιδνα! Δεν είναι άξια εμπιστοσύνης–»

«Δε νομίζω ότι έχει κακό στο μυαλό της. Ανέκαθεν ήταν ειρηνική· είναι γνωστό σ'όλους τους–»

«Είναι, όμως, αδελφή της,» επανέλαβε έντονα ο Φοίβος Ασλάβης. «Και ίσως ακόμα κι αυτοί οι αιρετικοί να την έχουν επηρεάσει με όνειρα – ποιος ξέρει; Όπως και νάχει, δε μπορείτε ν'αφήσετε αυτήν να σας υποδείξει τι να κάνετε.»

«Και τι θα πρότεινες εσύ να κάνω, Πρωτοφύλακα;»

«Να την εκτελέσετε, φυσικά. Δημοσίως. Με τους τηλεοπτικούς οφθαλμούς του Ακουστού να καταγράφουν. Να δουν όλοι πώς τελειώνουν οι κακούργοι στους Αγρούς, για να μην έχουμε άλλους ξεσηκωμούς και ληστρικές συμπεριφορές.»

Ο Αργύριος αναστέναξε. Δεν του άρεσε να είναι δήμιος, να αποφασίζει για την εκτέλεση αιχμαλώτων. Δεν του άρεσε καθόλου. Ακόμα κι αν η αιχμάλωτη ήταν η Ιωάννα των Αγρών, που η ίδια σίγουρα δεν θα δίσταζε να τον εκτελέσει. Που είχε αιχμαλωτίσει τη μητέρα του και τον εκβίαζε, και ίσως να τη σκότωνε–

Ο Ασλάβης έχει δίκιο, σκέφτηκε ξαφνικά ο Αργύριος. Είναι κακούργος η Ιωάννα των Αγρών. Κακούργος! Φόνισσα! Εγκληματίας! Δε θα την αφήσω να ζήσει.

Ήταν καθιστός μέχρι στιγμής, μες στη σκηνή του, ακούγοντας τον Πρωτοφύλακα να μιλά ταραγμένος, βλέποντάς τον να κάνει πέρα-δώθε. Τώρα ορθώθηκε, απότομα. «Ξέρεις κάτι, κύριε Ασλάβη;» είπε. «Σκεφτόμουν ίσως να τη στείλω αιχμάλωτη στον πατέρα μου, στην Ηχώπολη, ώστε εκείνος ν'αποφασίσει τι θα κάνει μαζί της–»

«Ο Βασιληάς δεν θα δίσταζε να τη σκοτώσει, Πρίγκιπά μου· μην έχετε αμφ-»

«Ναι, μάλλον αυτό θα έκανε. Και αυτό θα κάνω τώρα κι εγώ. Δε θα τη στείλω πουθενά. Εγώ κέρδισα τούτο τον πόλεμο – τον Πόλεμο των Αγρών» – δίνοντάς του ξαφνικά την ονομασία που θα είχε αποδώ και στο εξής, και έτσι θα καταγραφόταν στα ιστορικά βιβλία της Ηχώπολης – «εγώ θ' αποφασίσω και τι θα γίνει με τους αιχμαλώτους του πολέμου. Με την αρχηγό των εχθρών μας – τη χειρότερη κακούργο των Αγρών.»

«Θα την εκτελέσετε;»

Σκέφτηκε τη μητέρα του ξανά. «Ναι. Εγώ ο ίδιος, και κανείς άλλος.» Αφού έπαιρνε μια τέτοια απόφαση, έπρεπε και να την κάνει πράξη μόνος του, νόμιζε. Δε θα πρόσταζε άλλον να την κάνει πράξη γι' αυτόν.

Ο Φοίβος Ασλάβης κατένευσε, εγκρίνοντας. «Πολύ σωστά, Υψηλότητε,» είπε, και η γνώμη του για τον μικρό – που είχε ήδη αλλάξει πολύ από το Ξυλοκέρατο και μετά – έγινε ακόμα καλύτερη. Τελικά, δεν ήταν λωλός ο Πρίγκιπας· ήξερε ακριβώς τι έκανε. Και ίσως – ίσως – να είχαν δίκιο κάποιοι που ψιθύριζαν προδοτικά λόγια μες στο φουσάτο: ίσως ο Αργύριος να ήταν ικανότερος για Βασιληάς της Ηχώπολης από τον πατέρα του, ή από τον Πρίγκιπα Κοσμά.

«Φρόντισε, Πρωτοφύλακα, να γίνουν όλες οι απαραίτητες προετοιμασίες για την εκτέλεση. Και να καλέσετε εδώ και δημοσιογράφους.»

«Ασφαλώς, Υψηλότητε. Πείτε μου, όμως, πώς ακριβώς σκοπεύετε να την εκτελέσετε· για να ξέρω.»

Ο Αργύριος τού είπε.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Ασλάβης. «Θα τα κανονίσω όλα.» Κι έφυγε από τη σκηνή.

Ώς το απόγευμα, οι πάντες είχαν μάθει ότι αύριο το πρωί, με την ανατολή του Δεύτερου Ήλιου, ο Πρίγκιπας των Αγρών θα εκτελούσε την Ιωάννα των Αγρών: θα το έκανε με το ίδιο του το χέρι. Μια σχετική αναστάτωση επικρατούσε, και οι φήμες ταξίδευαν σαν άνεμοι του Ζέφυρου. Έφτασαν ακόμα και στο Μεγάλο Παλάτι της Ηχώπολης· πληροφοριοδότες του Βασιληά έτρεξαν να του αναφέρουν τι θα έκανε ο γιός του.

Ο Γεννάδιος ο Δεύτερος δεν είπε ότι η απόφαση του Αργύριου ήταν κακή. Δεν είπε τίποτα, εκτός από: «Ο μικρός μου γιος τα κατάφερε

καλύτερα... Καλύτερα από όλους μας.» Παρότι είχε αρχικά οργιστεί μαζί του, δεν μπορούσε πλέον παρά να αισθάνεται μια κάποια περηφάνια γι'αυτόν. Ο Αργύριος, πράγματι, τα είχε καταφέρει καλύτερα από εκείνον, και καλύτερα κι απ'τον Κοσμά. Είχε σώσει τη μητέρα του και είχε φροντίσει να επιστραφεί ασφαλής στο παλάτι· είχε διαλύσει τους Γενναίους· είχε αιχμαλωτίσει την Ιωάννα των Αγρών και τώρα θα την εκτελούσε με το ίδιο του το χέρι, σαν ήρωας.

Σ'αντίθεση με τον Βασιληά Γεννάδιο τον Δεύτερο, ο Πρίγκιπας Κοσμάς δεν είχε και τόσο καλή γνώμη για τον αδελφό του. Φώναζε ότι ο μικρός έκανε ό,τι του φυσούσε ο Ζέφυρος ξανά. Έλεγε πως είχε καταστρέψει τους Αγρούς μες στη μανία του να αποδείξει ότι ήταν σπουδαίος. Οι μισοί Βόρειοι Αγροί είχαν καεί από τους Γενναίους· ποτέ δεν πρόκειται να συνέρχονταν! Τόσες εκτάσεις είχαν πάει χαμένες! Και οι Γενναίοι δεν ήταν σίγουρο ότι είχαν νικηθεί· σύντομα θα οργανώνονταν και θ'άρχιζαν τα ίδια ξανά. Ο Αργύριος θα κατέστρεφε όλους τους Αργούς με τα καμώματά του· ήταν λωλός!

Ο Πρίγκιπας Κοσμάς τον μισούσε τον μικρό αδελφό του. Αισθανόταν, εκτός των άλλων, ότι ο καταραμένος προσπαθούσε να του κλέψει τον θρόνο. Και οι κόλακες του Κοσμά τον διαβεβαίωναν γι'αυτό, καθώς κι οι ερωμένες του.

Η Πριγκίπισσα Ευθαλία αναρωτιόταν αν έπρεπε ν'αγοράσει ένα ζευγάρι μπουτάκια από τη Ρελκάμνια που της είχε φέρει ένας έμπορος, ή ένα ζευγάρι μπουτάκια από τη Σεργήλη που της είχε φέρει μια άλλη εμπόρισσα. Ή, μήπως, να τα αγόραζε και τα δύο; Ήταν δύσκολο ν'αποφασίσει! Και ήπια ονειρόκρασο ελπίζοντας πως ίσως μες στα όνειρα που προκαλούσε το συγκεκριμένο ναρκωτικό να έβρισκε μια απάντηση στο δίλημμά της...

Η Βασίλισσα Ευσταθία μπορούσε να αισθάνεται μόνο περηφάνια για τον μικρό γιο της... αν και εξακολουθούσε να φοβάται για τη ζωή του εκεί, ανάμεσα σ'αυτούς τους χωριάτες όπου βρισκόταν. Και δεν ενέκρινε και τόσο την απόφασή του να εκτελέσει ο ίδιος την Ιωάννα των Αγρών. Η δουλειά ενός πρίγκιπα σίγουρα δεν ήταν να κάνει τον δήμιο, μα τον Αστερίωνα!

Οι δημοσιογράφοι του Ακουστού Καναλιού και της Εφημερίδας των Αγρών έσπευσαν στους Βόρειους Αγρούς και στον καταυλισμό του

Πρίγκιπα. Έφτασαν εκεί αποβραδής, για να είναι έτοιμοι. Αυτά ήταν ιστορικά γεγονότα που συνέβαιναν τώρα. Δεν ήθελαν να τα χάσουν. Ήταν τρομερά ιστορικά γεγονότα!

Την ίδια νύχτα, ο Πρίγκιπας των Αγρών πλησίασε τον Οφιομαχητή που καθόταν έξω απ'τη σκηνή του, οκλαδόν, ακονίζοντας το Φιλί της Έχιδνας αργά μ'ένα ακόνι. Η Ευθαλία ήταν απλωμένη στους ώμους του, και η Μάρθα ήταν καθισμένη παραδίπλα – μισοξαπλωμένη, ουσιαστικά, επάνω σε μια ελαφριά, καλοκαιρινή κουβέρτα, με μια κούπα κρασί στο χέρι. Δε φορούσε τη στολή των Αγροφυλάκων τώρα και δεν έμοιαζε με Αγροφύλακα αλλά περισσότερο με κάποια τυχαία μισθοφόρο ίσως: κι αυτό επειδή είχε το σπαθί της πλάι της, μέσα στο θηκάρι.

«Γεώργιε...» είπε ο Αργύριος.

Ο Οφιομαχητής κάρφωσε το Φιλί της Έχιδνας στη γη και σηκώθηκε όρθιος. «Υψηλότετε.»

«Τι νομίζεις για την απόφασή μου; Πες μου ειλικρινά τι νομίζεις για την απόφασή μου.»

«Ό,τι κι αν έχω να πω εγώ δεν θα έπρεπε να σας επηρεάσει. Αλλά ειλικρινά πιστεύω ότι η απόφασή σας είναι συνετή. Οποιαδήποτε άλλη απόφαση θα ήταν, ίσως, παράλογη, δεδομένης της κατάστασης.»

Ο Αργύριος αναστέναξε.

«Δε συμφωνείτε;» ρώτησε ο Οφιομαχητής, κρατώντας πέρα τη μυστηριώδη οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Απλά σκεφτόμουν την Ιωάννα... Την Ιωάννα των Αμνών.»

«Δε μπορείτε να πάρετε τέτοια απόφαση δίνοντας βάση μόνο στα λόγια μιας γυναίκας. Ακόμα και μιας καλής γυναίκας.»

«Το λες αληθινά;»

«Δεν έχω λόγο να σας πω ψέματα. Σε λίγο καιρό θα φύγω από τούτα τα μέρη.»

«Η Ιωάννα πού είναι, τώρα; Την είδες καθόλου;» Δε χρειαζόταν διευκρίνιση πλέον σε ποια Ιωάννα αναφερόταν.

Ο Οφιομαχητής κατένευσε. «Την είδα, αλλά από μακριά μόνο· δεν της μίλησα. Μπορείτε κι εσείς να τη δείτε. Είναι προς τα εκεί» – έδειξε – «πέρα από τα όρια του καταυλισμού. Κάθεται και περιμένει, μαζί με τον σκύλο της.»

«Σίγουρα θα έμαθε για την απόφασή μου...»

«Σίγουρα.»

Αλλά ο Πρίγκιπας Αργύριος δεν πήγε να της μιλήσει, παρότι αυτό πέ-
ρασε για μια στιγμή απ'το μυαλό του. Δεν πήγε να της μιλήσει γιατί,
κυρίως, δεν ήξερε τι να της πει. Σύντομα θα είμαι ο δήμιος της αδελφής
της...

Αργότερα, μες στην καλοκαιρινή νύχτα, μια αναπάντεχα δυνατή
βροχή έπιασε στους Βόρειους Αγρούς, ξαφνιάζοντάς τους όλους. Βγή-
καν από τις σκηνές τους βλέποντας το νερό να πέφτει καταρρακτω-
δώς, μουλιάζοντας τη διψασμένη γη, δημιουργώντας βούρκους. Τους
έμοιαζε σχεδόν παραφυσική μια τέτοια βροχή μες στο καλοκαίρι, αν
και δεν ήταν ανήκουστο – είχε ξανασυμβεί. Οι ντόπιοι άρχισαν να λένε
πως ο Ζέφυρος κι ο Νηρέας είχαν συνωμοτήσει απόψε για να ξεπλύ-
νουν το αίμα από τους αγρούς και για να γαληνέψουν την πλάση που
είχε πυρποληθεί. Η βροχή σήμαινε ειρήνη, έλεγαν. Και σήμαινε, επίσης,
ότι οι θεοί αγαπούσαν τον Πρίγκιπα Αργύριο.

Ο Πρώτος Ήλιος ξεπρόβαλε πίσω από τα Κάτω Ρινέα, πάντοτε τυπι-
κός στην ώρα του, και στα όρια του καταυλισμού του φουστάτου του
Πρίγκιπα των Αγρών κόσμος είχε ήδη αρχίσει να συγκεντρώνεται για
την εκτέλεση της Ιωάννας των Αγρών.

Η Ιωάννα των Αμνών ήταν ήδη εκεί, μα όχι πολύ κοντά. Παρακολου-
θούσε από απόσταση, αμίλητη, με τον Παλιομούτσουνο πλάι της.

Όταν κι ο Δεύτερος Ήλιος είχε υψωθεί στον ουρανό και η ζέστη του
καλοκαιριού ήταν δυνατή όπως και τις προηγούμενες ημέρες, σαν η νυ-
χτερινή καταιγίδα να μην είχε συμβεί ποτέ, έβγαλαν την αρχηγό των
Γενναίων από τη σκηνή όπου την κρατούσαν και την οδήγησαν στο τε-
λευταίο μέρος που θα πήγαινε. Την έδεσαν σ'έναν χοντρό πάσσαλο
που ήταν καρφωμένος στη γη, ντυμένη με τα ρούχα που φορούσε ό-
ταν την είχαν αιχμαλωτίσει (αν και έχοντας, φυσικά, αφαιρέσει την πα-
νοπλία της και πάρει τα όπλα της). Εκείνη τούς καταριόταν και τους
έβριζε καθώς την τραβούσαν από τις αλυσίδες.

Οι τηλεοπτικοί οφθαλμοί του Ακουστού είχαν αρχίσει να καταγρά-
φουν.

Ο Πρίγκιπας των Αγρών βγήκε τελευταίος απ'τη σκηνή του, ύστερα
από την Πριγκίπισσα Χρυσάνθη (ναι, όλοι την αποκαλούσαν Πριγκί-
πισσα πλέον) η οποία ήταν ήδη στον τόπο όπου θα γινόταν η εκτέλεση,

μαζί με τον Πρωτοφύλακα Φοίβο Ασλάβη. Ο Οφιομαχητής ήταν επίσης εκεί, ανάμεσα στο πλήθος των οπλισμένων χωρικών και των Αγροφυλάκων, με τη Μάρθα πλάι του και την Ευθαλία τυλιγμένη στον πήχη του.

Ο Αργύριος πλησίασε με τόξο στο χέρι και φαρέτρα γεμάτη βέλη στην πλάτη, σαν να ερχόταν για να κυνηγήσει. Όλες οι φωνές τώρα είχαν πάψει: ησυχία είχε απλωθεί ολόγυρα. Μια ησυχία που ο Πρίγκιπας των Αγρών δεν έσπασε βγάζοντας λόγους. Τι να έλεγε, άλλωστε; σκεφτόταν. Δεν υπήρχε κανείς που να μην ξέρει ποια ήταν η γυναίκα που βρισκόταν δεμένη στον πάσσαλο. Δεν υπήρχε κανείς που να μην ξέρει τι κακό είχε κάνει η Ιωάννα στους Αγρούς.

Ο Αργύριος στάθηκε αντίκρυ της, τράβηξε ένα βέλος από τη φαρέτρα του, το πέρασε στη χορδή του τόξου. Την τέντωσε. Σημαδεύοντας την Ιωάννα των Αγρών...

...η οποία τον καταριόταν από τη στιγμή που τον είδε να έρχεται – του έστελνε όλα τα φαρμάκια της Έχιδνας, του ευχόταν ο Αβυσσαίος να τον καταπιεί, του υποσχόταν ότι οι Γενναίοι θα ξεσηκώνονταν και πάλι, του προφήτεψε ότι ως το τέλος του χρόνου θα ήταν νεκρός!

Ο Αργύριος δεν της αποκρίθηκε, και προσπάθησε να σημαδέψει καλά, να την τελειώσει με ένα και μόνο βέλος στην καρδιά. Δεν ήθελε τούτη η υπόθεση να τραβήξει. Αλλά τα πράγματα δεν πήγαν όπως τα σχεδίαζε. Αν και το πρώτο του βλήμα χτύπησε την Ιωάννα αρκετά κοντά στην καρδιά, εκείνη συνέχισε να φωνάζει και να καταριέται, και χρειάστηκαν άλλα δυο βέλη για να την αποτελειώσουν: ένα που, παρότι ο Αργύριος σημάδευε για το κεφάλι, καρφώθηκε στην κοιλιά της, κι ένα που μπήχτηκε στο αριστερό της μάτι. Τότε, η Ιωάννα των Αγρών έπαψε να μιλά και να κινείται. Και ο Πρίγκιπας πρόσταξε να την κάψουν – μεγάλη ατίμωση στους Αγρούς, όπου ο κόσμος είχε συνηθίσει να θάβει τους νεκρούς του στη γη (που στην Υπερυδάτια ήταν σπάνιο).

«Όχι!» αντήχησε ξαφνικά μια φωνή. «Όχι, Πρίγκιπα των Αγρών! Δος τη σ'εμένανε, σε ικετεύω!»

Ξαφνιασμένοι, γύρισαν για να δουν την Ιωάννα των Αμνών να πλησιάζει με τον σκύλο της στο πλευρό της, ο οποίος γρύλιζε άγρια κι έδειχνε τα δόντια του σ'όποιον Αγροφύλακα έκανε να ζυγώσει την κυρά του (κι έτσι εκείνοι φοβόνταν να έρθουν πιο κοντά από τρία μέτρα).

Η Ιωάννα στάθηκε αντίκρυ στον Αργύριο και γονάτισε ενώ στηριζόταν στη γκλίτσα της. «Πρίγκιπά μ',» είπε, «σε ικετεύω, δος τη σ'εμένανε να τη δώσω στην αγκαλιά των Αγρών. Ό,τι κι αν έκαμε, αυτό τέλειωσε. Οι Αγροί όλους τούς συγχωρούν· ζητώ απ'τον Πρίγκιπά τους να κάμει το ίδιο. Στ'όνομά τ'Αστερίωνα του Ευσπλαχνικού, σας ικετεύω, Πρίγκιπά μ'.»

Ο Αργύριος την ατένιζε για μερικές στιγμές αμίλητος, ενώ ξανά ησυχία είχε απλωθεί ολόγυρα. Είμαι ο δήμιος της αδελφής της, συλλογίστηκε. Πώς να με βλέπει; Τι να αισθάνεται για μένα; Μίσος; Λένε πως η Ιωάννα των Αμνών δεν μπορεί να νιώσει μίσος, μα ίσως τώρα αυτό να νιώθει. Και ποιος να την κατηγορήσει;

Ο Αργύριος πέρασε το τόξο στον ώμο του. «Σήκω, Ιωάννα,» είπε. «Η αδελφή σου είναι δική σου.» Και πρόσταξε τους Αγροφύλακες να μην κάψουν την Ιωάννα των Αγρών: να την παραδώσουν στην Ιωάννα των Αμνών, ώστε εκείνη να κάνει ό,τι νόμιζε σωστό με το πτώμα της.

18

Αφού η Φύλακας της Ιλφόνης θα ετοιμάσει τον στρατό της σήμερα και αύριο θα τον στείλει στο πέραςμα της Ωλμπέρκνης, δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Πρέπει να φτάσουμε στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου όσο το δυνατόν ταχύτερα, αν είναι να βάλουμε το σχέδιό μας σε δράση. Και το λέω στην Αθανασία, ζητώντας ακόμα μια φορά τη βοήθειά της για να μην καθυστερήσουμε.

«Αυτή δεν είναι και τόσο σπουδαία χάρη,» μου αποκρίνεται. «Μπορείτε να κρατήσετε τα οχήματα, όχι μόνο για την ώρα, αλλά μόνιμα. Εκείνο που προέχει είναι η καταστροφή των εχθρών μας.»

«Θα τα επιστρέψουμε στον Ναό,» της υπόσχομαι, «με την πρώτη ευκαιρία.»

«Η δύναμη της Κυράς του Πολέμου να είναι μαζί σου, Γεώργιε.» Σπάνια αποκαλούν την Έχιδνα «Κυρά του Πολέμου» οι ιερωμένοι της. Μόνο σε καταστάσεις σαν αυτή. Σε καταστάσεις ιερού πολέμου.

Χαιρετώ την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας και τις άλλες μέσα στο εξάτροχο όχημα του Υψηλού Ναού – τη Μάγδα Οσρίλλια, την Ανδρομέδα, την Ιωάννα των Φιδιών, την Ανθή, και τη Βιολέτα – και βγαίνω. Ακόμα βρέχει. Οι σύντροφοί μου με περιμένουν στο τετράκυκλο που μας έχει παραχωρήσει η Αθανασία· το δίκυκλο, που επίσης η Αθανασία μάς έχει παραχωρήσει, είναι παραδίπλα, με τη σέλα του άδεια.

Πλησιάζω το τετράκυκλο, ενώ το εξάτροχο της Αρχιέρειας βάζει τις ρόδες του σε κίνηση κι αρχίζει ν'απομακρύνεται. Ανοίγω μια πόρτα του οχήματος και μπαίνω στην πίσω μεριά, όπου είναι ήδη καθισμένοι η Λουκία κι ο Ανδρέας'λι. Μπροστά, στο τιμόνι, είναι η Διονυσία, και πλάι της ο Λεωνίδας. Ο Βικέντιος είναι γαντζωμένος πάνω στο κάθισμα της Διονυσίας· είχε προτιμήσει να μείνει μες στο όχημα παρά να μ'ακολουθήσει έξω, στη βροχή. Ο Ακατάλυτος γυροφέρνει στα πόδια μας.

«Τι έγινε;» ρωτά η Λουκία. «Τι σου είπε;»

Τους λέω τι μου είπε, και προσθέτω ότι τώρα πρέπει να κατευθυνθούμε ολοταχώς στο Πέρασμα της Ωλμπέρκνης, αλλά όχι από το Ψυχροδάσος γιατί έτσι θα καθυστερήσουμε πολύ. Πρέπει να περάσουμε από την Ιλφόνη και από τις νότιες παρυφές του Ψυχροδάσους, ώστε να φτάσουμε στους πρόποδες της Ράχης κοντά στο πέρασμα και εκεί ν'αφήσουμε τα οχήματά μας και να οδοιπορήσουμε (διότι, φυσικά, όπως όλοι ξέρουμε – δεν χρειάζεται να το διευκρινίσω αυτό – τα οχήματα δεν μπορούν να ταξιδέψουν μες στα βουνά – ειδικά το τετράκυκλο· το δίκυκλο ίσως και να κατάφερνε να περάσει από κάποια σημεία).

Οι σύντροφοί μου συμφωνούν, όμως ο Λεωνίδας λέει: «Ελπίζω μόνο να μη γίνει κανας έλεγχος στις πύλες της Ιλφόνης, Γεώργιε.» (Θυμήθηκε τ'όνομά μου: αξιοσημείωτο.) «Καλύτερα να είσαι μες στο τετράκυκλο.»

«Ναι,» αποκρίνομαι, «καλύτερα να είμαι μέσα στο τετράκυκλο, για παν ενδεχόμενο. Αν και δεν ελέγχουν κάθε ταξιδιώτη που περνά από τις πύλες—»

«Αν όμως για κάποιο λόγο—»

«Ναι, εντάξει, δεν διαφωνούμε.»

«Μα,» λέει η Διονυσία, «αφού η Φύλακας της Ιλφόνης αποφάσισε να συμμαχήσει μαζί μας, είναι δυνατόν να σκοπεύει να σου επιτεθεί, Γεώργιε;»

«Μάλλον όχι. Αλλά δεν βλέπτε να είμαστε προσεχτικοί. Οι φρουροί της πιθανώς να έχουν ακόμα διαταγές να συλλαμβάνουν όποιον μαυρόδερμο, πρασινομάλλη άντρα δουν. Κι αν προσπαθήσουν να μας πιάσουν, θα χρονοτριβήσουμε μέχρι να ξεμπλέξουμε: κι αυτό δεν το θέλουμε.»

Ο Λεωνίδας λέει: «Θα οδηγήσω εγώ το δίκυκλο,» και βγαίνει απ'το τετράκυκλο για να καβαλήσει το άλλο μας όχημα. Ο Ανδρέας'λι πηγαίνει τώρα στη μπροστινή θέση πλάι στη Διονυσία· εγώ κι η Λουκία μένουμε πίσω.

Ξεκινάμε τους τροχούς μας και κυλάμε προς Ιλφόνη ξανά. Δεν είμαστε μακριά· δέκα χιλιόμετρα απόσταση από αυτήν σταματήσαμε για να μιλήσω με την Αθανασία. Φτάνουμε στην ανατολική της πύλη, την Πύλη των Όφεων (που ονομάζεται έτσι επειδή βρίσκεται από τη μεριά του Υψηλού Ναού, ο οποίος απέχει γύρω στα εικοσιπέντε χιλιόμετρα

από την Ιλφόνη όπως πετά ο ακτογέρακας), και την περνάμε χωρίς κανείς να μας ενοχλήσει. Μέρα-μεσημέρι είναι, άλλωστε, οι δίδυμοι ήλιοι ψηλά στον ουρανό, αν και κρυμμένοι πίσω από σύννεφα καθώς βρέχει. Στους δρόμους της Ιλφόνης έχει κάμποση κίνηση λόγω της βροχής – ποτάμια κυλάνε, δημιουργώντας διάφορα προβλήματα ανάμεσα στις πολυκατοικίες – αλλά δεν δυσκολευόμαστε να φτάσουμε στη Γέφυρα των Λιμανιών, να περάσουμε πάνω από τον ποταμό Αλκόνο, να διασχίσουμε τις δυτικές συνοικίες της πόλης, και να βρεθούμε στη Δυτική Πύλη, όπου πάλι κανείς δεν μας σταματά. Αφήνουμε την Ιλφόνη πίσω μας κυλώντας επάνω στη δημοσιά. Προς τα βόρεια φαίνονται τα βουνά της Ράχης του Ιχθύος και, πριν από αυτά, το Ψυχροδάσος, θολωμένα όλα από το παραπέτασμα της βροχής.

«Πού πηγαίνω τώρα;» ρωτά η Διονυσία, που δεν έχει ιδέα από Ιχθυδάτια. Μέσα στην Ιλφόνη ο Λεωνίδας την καθοδηγούσε· εκείνος προπορευόταν, με το δίκυκλό του, και η Διονυσία τον ακολουθούσε οδηγώντας το όχημά μας. Αλλά τώρα ο Λεωνίδας είναι δίπλα μας.

«Συνέχισε ευθεία,» της απαντώ, «κι εκεί όπου τελειώνει το Ψυχροδάσος θα στρίψουμε βόρεια.»

«Θα μου πεις, έτσι;»

«Εννοείται.»

Ακολουθούμε τη δημοσιά, κι ελπίζω να μην τύχει πάλι να συναντήσουμε δυνάμεις της Ορδής των Όφρων, όπως την προηγούμενη φορά, όταν φεύγαμε από Σαλντέρια. Στην ίδια περιοχή βρισκόμαστε και τώρα, ουσιαστικά: προσεγγίζουμε το Πέρασμα της Ωλμπέρκνης. Αλλά φτάνουμε εκεί όπου το Ψυχροδάσος τελειώνει χωρίς να έχουμε βρει στο διάβα μας κανένα εμπόδιο, και λέω στη Διονυσία να στρίψει βόρεια.

«Δεν υπάρχει δρόμος,» αποκρίνεται. «Δεν υπάρχει καν μονοπάτι.»

«Δεν πειράζει. Στρίψε.»

Στρίβει και βγαίνουμε από τη δημοσιά μαζί με τον Λεωνίδα, ο οποίος εξακολουθεί να έρχεται πλάι μας καβάλα στο δίκυκλό του. Περνάμε δίπλα από τις δυτικές παρυφές του Ψυχροδάσους ενώ η βροχή δεν έχει πάψει καθόλου να μας μαστιγώνει. Οι περιοχές είναι άτσαλες, γεμάτες πέτρες και χαμηλή χειμερινή βλάστηση, άγρια και σκληρή· αλλά μπορείς να τις διασχίσεις με όχημα, εκτός αν οι τροχοί του είναι φτιαγμένοι

μόνο για πόλεις: τα δικά μας, όμως, δεν είναι τέτοια οχήματα. Αν και τρανταζόμαστε κάθε τόσο μέσα στο τετράκυκλο, ταξιδεύουμε σταθερά. Οι πελώριοι όγκοι της Ράχης φαίνονται ολοένα και πιο κοντά μας. Φτάνουμε στους πρόποδες τους και συνεχίζουμε ως εκεί που μπορούμε. Μετά, σταματάμε, υποχρεωτικά· τα μέρη είναι πολύ απόκρημνα για το τετράκυκλο όχημα.

«Αποδώ και πέρα περπατάμε,» λέω.

«Δεν περιμένουμε, τουλάχιστον, ώσπου να κοπάσει η μπόρα;» προτείνει η Λουκία.

«Δεν έχουμε χρόνο,» διαφωνώ.

Αν και το ξέρω πως δεν της αρέσουν καθόλου οι οδοιπορίες, δεν φέρνει αντίρρηση. Βγαίνουμε απ'το όχημα ενώ κι ο Λεωνίδας κατεβαίνει από το δίκυκλο (παρότι μ'αυτό θα μπορούσε να συνεχίσει να μας ακολουθεί – αλλά για πόσο;). Ο Βικέντιος κρύβεται μες στην κάπα μου. Ο Ακατάλυτος είναι κοντά στα πόδια της Λουκίας, μοιάζοντας με... βρεγμένο γάτο, φυσικά. Το γκριζό βλέμμα του είναι φονικό· μας βρίζει με το μυαλό του, αναμφίβολα.

Οδοιπορούμε μέσα στα βουνά, τώρα, ενώ βρέχει και οι ήλιοι έχουν ξεκινήσει το ταξίδι τους προς τη δύση. Εγώ και ο Ανδρέας'λι χρησιμοποιούμε τις υπαίθριες γνώσεις μας για να διευκολύνουμε όσο το δυνατόν περισσότερο την πορεία μας. Αλλά αυτό δεν είναι και τόσο εύκολο εδώ, στη Ράχη του Ιχθύος. Εκτός των άλλων, κάποια από τα χιόνια στις κορυφές έχουν αρχίσει να λιώνουν, τώρα που βρισκόμαστε περίπου στα μέσα του τελευταίου μήνα του χειμώνα, και χείμαρροι πέφτουν ορμητικά σε ορισμένα μέρη. Επικίνδυνοι χείμαρροι. Μπορεί να σε παrasύρουν και να σε σκοτώσουν αν δεν είσαι προσεχτικός.

Ταξιδεύουμε ώσπου να νυχτώσει, και τότε βρίσκουμε μια σπηλιά και κρυβόμαστε. Καταφέρνουμε να ανάψουμε φωτιά για να ζεσταθούμε, με βρεγμένα ξύλα που εγώ κι ο Ανδρέας μαζέψαμε καθοδόν. Η Λουκία παραπονιέται πάλι ότι τα πόδια της την πεθαίνουν, αν και, όπως και την άλλη φορά, η Διονυσία είναι που μοιάζει πιο ταλαιπωρημένη.

Η βροχή έχει αρχίσει να κοπάζει.

Διανυκτερεύουμε ενώ φυλάω σκοπιά κι οι άλλοι κοιμούνται.

Μια σκιερή φιγούρα ξεπροβάλλει μέσα απ'το ορεινό τοπίο κι έρχεται προς το μέρος μου. Άνθρωπος; Εδώ; Δεν πλησιάζει ύπουλα, αλλά

πιάνω το βελονοβόλο μέσα από την κάπα μου, καθώς και το μανίκι του σπαθιού μου, έτοιμος να το ξεθηκαρώσω.

Ένα πρόσωπο μες στο φεγγαρόφωτο – το ελαφρύ γυάλισμα καστανόξανθων μαλλιών. Ο Αρσένιος! Και ντυμένος όπως ποτέ δεν θα ήταν ντυμένος ένας ταξιδιώτης εδώ πέρα, τέτοια εποχή, με τέτοιο καιρό. Φορά μονάχα ένα λευκό πουκάμισο, μαύρο παντελόνι, και μπότες. Και, παραδόξως, δεν φαίνεται βρεγμένος.

Έρχεται κοντά μου, στο στόμιο της σπηλιάς. Κάθεται.

«Οφιομαχητή. Σε βρήκα,» λέει εν είδει χαιρετισμού.

Δεν είναι πραγματικά εδώ, φυσικά, όπως δεν ήταν πραγματικά και στον Υψηλό Ναό της Έχιδνας. Με ονειρεύεται, αλλά εγώ τον βλέπω κανονικά. Παράξενα πράγματα. Κρατάω σε απόσταση τη φαρμακερή οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

«Δεν κρυώνεις έτσι ντυμένος;» τον ρωτώ, αστειευόμενος.

«Γαργάλησέ με, Οφιομαχητή, για να γελάσω,» αποκρίνεται, θυμίζοντάς μου τον πραγματικό Αρσένιο αλλά μιλώντας με αισθητά πιο εύθυμη διάθεση από εκείνον.

«Πώς είναι τα πράγματα στην Ωλμπέρκνη;»

«Συνάντησα τον Εύανδρο–»

«Τι εννοείς ‘τον συνάντησες’;»

«Τον ονειρεύτηκα, φυσικά, αλλά για εκείνον δεν νομίζω πως ήταν όνειρο. Χτες, αφού μίλησα μαζί σας, συνέχισα να ψάχνω για την Αρτεμία... και βρήκα αυτόν. Τον ρώτησα αν την είχε σκοτώσει, κι άρχισε να με κυνηγά με το τσεκούρι του. Δεν ήταν και πολύ κοινωνικός. Στο τέλος έφυγα, και μάλλον θα νομίζουν τώρα ότι κάποιος κατάσκοπος ήταν μες στον καταυλισμό τους. Ο Νηρέας και η Ερασμία είπαν πως αυτό δεν είναι καλό, γιατί ίσως να τους κάνει πιο προσεχτικούς, πράγμα που θα μας δυσκολέψει μετά, αν είναι να δράσουμε όπως σκεφτόμαστε.

»Αλλά, τέλος πάντων, το θέμα δεν είναι και τόσο σημαντικό. Το σημαντικό είναι εκείνο που έγινε απόψε.»

«Τι έγινε απόψε;»

«Ο Εύανδρος εισέβαλε στην Ωλμπέρκνη–»

«Τόσο γρήγορα;»

«Τον είδαμε να πηδά πάνω στις επάλξεις μαζί με καμιά εικοσαριά μαχητές της Ορδής. Φορούσαν οργανικές στολές άλματος· δεν

εξηγούνται αλλιώς τέτοια πηδήματα. Ο Εύανδρος σε μιμείται, Οφιομαχητή· έκανε το κόλπο που έκανες κι εσύ στη Σαλντέρια. Χρησιμοποιώντας ως μονοπάτι τις επάλξεις της πόλης, έφτασε στη Βόρεια Πύλη της Ωλμπέρκνης και την άνοιξε. Η Ορδή έχει τώρα μπει στους δρόμους της, συγκρούσεις γίνονται.»

«Δεν έχει, όμως, η πόλη πέσει ακόμα, έτσι;»

«Όχι. Όχι ακόμα. Αλλά πόσο θ'αντέξει, νομίζεις; Κι εσύ πού είσαι, τώρα; Το μέρος είναι ορεινό, βλέπω. Βρίσκεσαι στη Ράχη του Ιχθύος;»

«Ναι. Ερχόμαστε. Η Αρχιέρεια τα κανόνισε με τη Φύλακα της Ιλφόνης· θα σταλεί στρατός στην Ωλμπέρκνη. Αύριο θα φύγει από την Ιλφόνη – σήμερα, δηλαδή, μέσα στην ημέρα.»

«Αν υποθέσουμε ότι ο χρόνος σου κι ο χρόνος μου ταυτίζονται...» λέει συλλογισμένα.

«Τι εννοείς;»

«Δεν είμαι πάντα σίγουρος ότι τα όνειρα που βλέπω ταυτίζονται χρονικά με την πραγματικότητα όπου βρίσκεται το σώμα μου, Οφιομαχητή. Αν τώρα σ'έχω επισκεφτεί στο μέλλον, ίσως ήδη να είναι πολύ αργά για την Ωλμπέρκνη... αλλά δεν το νομίζω. Δεν το νομίζω...» Συλλογισμένος ακόμα.

«Η Ωλμπέρκνη δεν μπορεί να έχει πέσει,» λέω. «Κάτι θα είχε μαθευτεί στην Ιλφόνη, αν είχε συμβεί αυτό.» Κρατάω την οργή μου από τα χαλινάρια του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου.

«Εκτός αν έπεσε απόψε... Αλλά, όπως σου είπα, δεν το νομίζω. Και πρέπει να πηγαίνω τώρα, Οφιομαχητή.» Σηκώνεται. «Ελπίζω αύριο να τα πούμε από κοντά, αν και μ'αρέσει περισσότερο στα όνειρα.»

Ναι, το έχω καταλάβει, σκέφτομαι. «Θα έρθουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε.»

Ο Αρσένιος κάνει μερικά βήματα μες στη νύχτα, και το σκοτάδι τον καταπίνει. Η βροχή έχει πλέον σταματήσει.

Όταν ξημερώνει, όταν το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου πέφτει στη Ράχη του Ιχθύος, λέω στους συντρόφους μου τι μου είπε ο αδελφός της Διονυσίας.

Ο Λεωνίδας φαίνεται ανήσυχος. «Αν η Ωλμπέρκνη πέσει.... Αν πέσει προτού φτάσουμε εκεί, προτού φτάσει ο στρατός της Ιλφόνης εκεί....»

«Ούτε το ένα θα συμβεί ούτε το άλλο,» τον διαβεβαιώνω χωρίς να είμαι απόλυτα βέβαιος κι ο ίδιος. «Ακόμα κι ο Εύανδρος δεν μπορεί να πάρει μια μεγάλη πόλη σαν την Ωλμπέρκνη μέσα σε μια μέρα.»

«Εκτός αν ο Άρχοντάς της παραδοθεί,» λέει η Λουκία.

«Δεν τον ξέρω καθόλου τον Βάιο Οστινάλη, αλλά δε νομίζω να το κάνει αυτό. Όχι αμέσως, τουλάχιστον.»

Η Λουκία ανασηκώνει τους ώμους. «Ίσως και να το κάνει, αν απειλείται η ζωή του.»

«Τέλος πάντων,» λέω, «ας ξεκινήσουμε. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Πρέπει να βιαστούμε. Πρέπει, οπωσδήποτε, ως το βράδυ να είμαστε έξω από την Ωλμπέρκνη.»

Βγαίνουμε από τη σπηλιά μας κι αρχίζουμε να οδοιπορούμε, ενώ η Λουκία μουρμουρίζει κάτι για έλλειψη πρωινού. Χρησιμοποιώντας τον χάρτη και την πυξίδα μας, εγώ κι ο Ανδρέας'λι οδηγούμε τους υπόλοιπους, και ο ρυθμός που θέτουμε είναι ταχύς, γιατί δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι με κανονικό ρυθμό βαδίσματος θα φτάσουμε στον προορισμό μας μέχρι νάχει νυχτώσει. Τα ταξίδια μέσα στα βουνά δεν είναι εύκολα, ειδικά όταν δεν ακολουθείς κανένα ξεκάθαρο μονοπάτι. Το κάθε χιλιόμετρο μοιάζει άθλος στους φυσιολογικούς ανθρώπους – δηλαδή, όχι σ'εμένα. Αλλά δεν είμαι μόνος μου. Μόνος μου θα μπορούσα να ταξιδέψω πιο γρήγορα εδώ... και ίσως να το κάνω αν το δίχτυ σφίξει, που λένε στην Υπερυδάτια.

Η Λουκία, φυσικά, παραπονιέται με κάθε ευκαιρία. Αρχίζει να παίζει με την οργή μου σε κάτι στιγμές. Τη γουστάρω την καταραμένη, δίχως αμφιβολία, αλλά θα έπρεπε να ξέρει ότι χρωστά χάρη στον Γέρο του Ανέμου...

Ο αέρας λυσσομανά και το κρύο είναι διαπεραστικό. Σ'ορισμένα σημεία βλέπουμε χιόνια στις πλαγιές τα οποία εξακολουθούν να αντιστέκονται στο φως των δίδυμων ήλιων· δεν είναι ακόμα άνοιξη. Μια αγέλη λύκων μάς ζυγώνει, έχοντας υπόψη της το μεσημεριανό γεύμα. Πιάνω το σπαθί μου (νιώθοντας το Φιλί της Έχιδνας να μου λείπει), ενώ οι σύντροφοί μου βγάζουν ηχοβόλα. Εκτός από τον Ανδρέα'λι, ο οποίος αρθρώνει ακαταλαβίστικα λόγια κάνοντας κάποιο ξόρκι, διαγράφοντας συγχρόνως παράξενα σχήματα με τα δάχτυλά του, καθώς πετάγεται

ανάμεσα σ'εμάς και τους λύκους και η Λουκία τού φωνάζει: «Τι κάνεις, ρε! Φύγ' αποκέι! Θα σε χτυπήσουμε!»

Οι λύκοι, που έρχονται τρέχοντας καταπάνω μας, σταματούν ξαφνικά την πορεία τους αλυχτώντας φοβισμένα, σαν να είδαν τον χειρότερό τους εφιάλτη. Μετά αρχίζουν να τρέχουν ξανά, αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Εξαφανίζονται μες στο ορεινό τοπίο.

«Τι τους έκανες;» ρωτάω τον μάγο.

«Ξόρκι Εκφοβισμού Κτηνών,» αποκρίνεται ο Ανδρέας'λι. «Ευτυχώς η αγέλη δεν ήταν μεγαλύτερη. Αν ήταν, δε θα μπορούσα να την επηρεάσω ολόκληρη.»

Ξόρκι Εκφοβισμού Κτηνών; Νομίζω πως το ξέρω (θεωρητικά, φυσικά) από το αινιγματικό παρελθόν μου. Αλλά εδώ, στην Υπερυδάτια, πρέπει να είναι σπάνιο, ακόμα και για τους μάγους του τάγματος των Δεσμοφυλάκων ίσως.

«Πιάνει και σ'ανθρώπους;» ρωτά η Λουκία.

«Εκφοβισμού Κτηνών,» τονίζει ο Ανδρέας. «Μόνο ο ζωώδης νους επηρεάζεται.»

«Σ'ορισμένους ανθρώπους ίσως, τότε, να έπιανε,» αστειεύεται η Λουκία. Αφού έχει όρεξη γι'αστεία δεν ταλαιπωρείται τόσο από τούτη την οδοιπορία όσο θέλει να μας κάνει να πιστεύουμε...

Όταν αργούμε να σταματήσουμε για μεσημέρι, ακούμε πάλι τη γκρίνια της. «Δε βρίσκουμε καμιά σπηλιά να χωθούμε, μπας και γλιτώσουμε τα πόδια μας από καταστροφή;»

Εγώ και ο Ανδρέας δεν της μιλάμε, γιατί, φυσικά, επίτηδες δεν έχουμε σταματήσει ακόμα. Υπάρχουν σπηλιές μπόλικες στα βουνά, δεν είναι ότι δεν βρίσκουμε. Πρέπει όμως να καλύψουμε όσο το δυνατόν περισσότερη απόσταση αν είναι να φτάσουμε ως το βράδυ κοντά στην Ωλμπέρκνη.

«Θες εσύ να ψάξεις για καταφύγιο;» λέω στη Λουκία όταν ξαναδιαμαρτύρεται. Αλλά δεν μου αποκρίνεται.

Κάνουμε στάση ύστερα από καμιά ώρα – μέσα σε σπηλιά, ασφαλώς – και καθόμαστε να ξεκουραστούμε. Η Διονυσία μοιάζει στα όρια της λιποθυμίας. Βγάζει τις μπότες της και τρίβει τα πόδια της· βλέπω αίμα πάνω στις κάλτσες της, κι αισθάνομαι άσχημα που την ταλαιπωρώ.

Αλλά τι άλλη επιλογή υπάρχει; Θα τη ρωτήσω, το απόγευμα, αν θέλει να την κουβαλήσω· δε θάναι βάρος για εμένα.

Κοιτάζω τώρα τον χάρτη μας. Δεν είμαι βέβαιος ότι θα έχουμε φτάσει στον προορισμό μας μέχρι το βράδυ. Ρωτάω και τον Ανδρέα τι νομίζει, και μου λέει πως ούτε εκείνος είναι βέβαιος. «Τούτα τα μέρη δεν τα ξέρω τόσο καλά, δυστυχώς. Ξέρω καλύτερα τις περιοχές απ'την άλλη μεριά του Ψυχροδάσους, και μέσα στο ίδιο το δάσος.»

Ο Βικέντιος είναι κρυμμένος από το πρωί σε μια εσωτερική τσέπη της κάπας μου και δεν λέει να ξεμυτίσει ούτε τώρα για να φάει. Οι υπόλοιποι τρώμε, και ξεκουραζόμαστε μερικές ώρες. Κοιμούνται· εγώ, φυσικά, όχι. Και τους ξυπνάω πιο νωρίς απ'ό,τι κανονικά, γιατί βιαζόμαστε. Φεύγουμε κι απ'αυτή τη σπηλιά και ταξιδεύουμε βόρεια ενώ οι ήλιοι κυνηγιούνται προς τη δύση.

Από ένα ύψωμα τυχαίνει να έχουμε καλή θέα του Περάσματος της Ωλμπέρκνης, και βλέπουμε πολλά οχήματα να κυλάνε εκεί, κατευθυνόμενα βόρεια όπως κι εμείς. Ολόκληρος στρατός. Δεν μπορεί να είναι άλλοι από τους μαχητές της Ιλφόνης, αλλά χρησιμοποιούμε και τα κιάλια μας για να το επιβεβαιώσουμε, και βλέπουμε το έμβλημα της Φύλακα: το δαιμονικό πρόσωπο με το στέμμα. Δεν έχασε χρόνο, λοιπόν, η Ιουλία Αρσιλκάδια. Το υποσχέθηκε στην Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας και το έκανε: ετοίμασε τον στρατό της και τον έστειλε. Η Ωλμπέρκνη δεν είναι και τόσο μακριά από την Ιλφόνη όταν ακολουθείς τη δημοσιά και, ύστερα, το πέραςμα των βουνών. Όταν όμως οδοιπορείς μέσα στα άτσαλα εδάφη της Ράχης, επάνω στους κρημνούς και στις πλαγιές....

«Φτάνουμε πια;» ρωτά η Λουκία, καθώς οι ήλιοι έχουν δύσει κι εμείς ακόμα βαδίζουμε. (Η Διονυσία αρνήθηκε να την κουβαλήσω όταν της το πρότεινα. Ελπίζω να ξέρει τι κάνει και να μην είναι μόνο εγωισμός. Την άκουσα μετά να μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι. Εκείνο που διώχνει τον πόνο, άραγε;) «Δε βλέπω πουθενά καμιά πόλη. Σίγουρα ακολουθούμε τον σωστό δρόμο;»

«Δεν υπάρχει δρόμος εδώ για ν'ακολουθήσεις,» της λέει ο Ανδρέας'λι, στωικά.

«Και πού στις λάσπες του Λοκράθου είμαστε τώρα;» μουγκρίζει η Λουκία. «Μη μου πείτε, μη μου πείτε, ότι έχουμε χαθεί...»

«Δεν έχουμε χαθεί,» της αποκρίνομαι. «Όμως, παρότι ταξιδεύαμε με πιο γρήγορο ρυθμό από τον συνηθισμένο, δεν έχουμε φτάσει ακόμα στην Ωλμπέρκη...» Κι αυτό με προβληματίζει. Τολμώ να καθυστερήσω κι άλλο; Ειδικά τώρα που ο στρατός της Ιλφόνης έρχεται; Που, μάλλον, είναι ήδη εκεί και περιμένει το σήμα μας; Γιατί είχα πει στην Αθανασία και τη Μάγδα Οσρίλλια να πουν στη Φόνισσα να περιμένει ο στρατός της το σήμα μας προτού επιτεθεί, ώστε να συγχρονίσουμε την επίθεσή μας με τη δική τους.

«Και τι θα γίνει τώρα;» ρωτά η Λουκία. «Πρέπει να ξεκουραστούμε, Γεώργιε. Αν συνεχίσουμε, εγώ τουλάχιστον θα πέσω κάτω, σ'το λέω.»

«Ναι,» συμφωνώ, «εσείς πρέπει να ξεκουραστείτε. Εγώ θα συνεχίσω—»

«Δε μπορείς να πας μόνος σου!»

«Γιατί,» κάνω απότομα, συγκρατώντας μετά βίας την οργή μου, «νομίζεις ότι χρειάζομαι τη βοήθειά σας;» Κανείς δεν μου απαντά· ίσως να τους τρόμαξα. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει εντός μου. Το σχέδιο δεν πρέπει να χαλάσει. Αν χαλάσει, αυτό το μίasma, ο Εύανδρος, θα συνεχίσει την καταραμένη ύπαρξή του! Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει εντός μου. «Εγώ θα συνεχίσω,» τους λέω. «Εσείς ξεκουραστείτε. Ο Ανδρέας θα βρει εύκολα μια καλή σπηλιά εδώ πέρα.»

Ο μάγος γνέφει καταφατικά. «Ναι,» αποκρίνεται. «Αλλά δε μου πολυαρέσει αυτό, Οφιομαχητή.»

«Εσύ θάρθεις μαζί μου,» λέω στη Διονυσία, μη θέλοντας να την αφήσω εδώ.

Με κοιτάζει σαστισμένη. «Δεν μπορώ, Γεώργιε. Ειλικρινά σου λ—»

«Δε θα περπατάς, φυσικά.» Την πιάνω και τη σηκώνω στην αγκαλιά μου σαν να ήταν φτιαγμένη από ξυλαράκια και άχυρο.

«Όχι,» μου λέει. «Δε θέλω να σε κουράσω κι άλλο.»

«Δε θα κουραστώ. Επιπλέον, δεν είμαστε και πολύ μακριά, υποθέτω. Γύρω στα πέντε χιλιόμετρα, ίσως.»

«Πέντε χιλιόμετρα εδώ πέρα είναι μακριά,» τονίζει ο Λεωνίδας, συλλογισμένα.

«Όχι για μένα. Θα τα ξαναπούμε σύντομα.»

«Να προσέχεις, Γεώργιε,» μου λέει η Λουκία, κοιτάζοντας με με ανησυχία.

«Μη λες βλακείες,» της λέω, ήπια, μειδώντας.

Και, αφήνοντάς τους πίσω μου, οδοιπορώ ξανά, με τη Διονυσία στην αγκαλιά μου, βαδίζοντας πιο γρήγορα από πριν.

«Γιατί με ήθελες μαζί σου;» με ρωτά.

«Η μαγεία σου μπορεί να χρειαστεί.»

«Ο Οφιομαχητής δεν είναι καλός ψεύτης...»

Γελάω. «Δε λέω ψέματα. Μόνο εν μέρει.»

«Ο άλλος λόγος;»

«Δεν ήθελα να σ'αφήσω μόνη. Αν και η αλήθεια είναι πως τώρα κα-
νένα μέρος δεν μοιάζει απόλυτα ασφαλές.»

Η απόσταση πρέπει να ήταν τόση όση υπολόγισα – γύρω στα πέντε χιλιόμετρα – γιατί δεν αργώ να δω τα φώτα της Ωλμπέρκνης μες στη νύχτα. Στέκομαι σε μια πλαγιά και την αγναντεύω. Και δεν είναι μόνο τα φώτα της που φαίνονται, αλλά και κάποιες φωτιές που καίνε στους δρόμους της, καθώς και τα φώτα του καταυλισμού της Ορδής που την περικυκλώνει, και τα φώτα του στρατεύματος της Ιλφόνης που έχει σταματήσει νότια της Ωλμπέρκνης και της Ορδής των Όφρων. Οι Ηρμάντιοι κι ο Εύανδρος σίγουρα θα έχουν δει το φουσάτο της Φόνισσας ό-
πως το βλέπω κι εγώ, παρότι βρίσκομαι πιο ψηλά από αυτούς. Πιθα-
νώς, μάλιστα, να είχαν ενημερωθεί από πριν ότι πλησίαζε, από τους παρατηρητές τους μέσα στο πέρασμα.

«Φτάσαμε,» λέει η Διονυσία. «Εδώ είναι, έτσι;»

«Είναι καταφανές, ε;» Στους δρόμους της Ωλμπέρκνης, ανάμεσα στις πολυκατοικίες, νομίζω πως διακρίνω κάποιες οδομαχίες· δεν έχουν πάψει οι εχθροπραξίες, λοιπόν, παρότι νύχτα. Αλλά το οχυρό στο κέντρο της πόλης, που είναι πάνω σε ύψωμα, δεν μοιάζει να βρίσκεται υπό πολιορκία. Οι μαχητές της Ορδής δεν έχουν φτάσει ακόμα εκεί.

Βγάζω τα κιάλια από το εσωτερικό της κάπας μου και, ενώ συνεχίζω να κρατάω τη Διονυσία στην αγκαλιά μου, τα υψώνω στα μάτια μου και κοιτάζω. Βλέπω σημαίες με τον Οφιογενή στα τείχη της πόλης: σε όλη τη δυτική μεριά, απ'τη Βόρεια Πύλη ως τη Νότια Πύλη, καθώς κι επάνω σ'αυτές τις δύο πύλες. Ο Αρσένιος μού είπε ότι ο Εύανδρος κυ-
ρίευσε την πρώτη, αλλά προφανώς τώρα έχει κυριευτεί κι η δεύτερη, και δυνάμεις της Ορδής έχουν εισβάλλει και από εκεί. Δύσκολα τα πράγματα για την Ωλμπέρκνη...

Κατεβάζω τα κιάλια μου και βγάζω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου. Καλώ τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, τα οποία σίγουρα είναι κάπου εδώ κοντά.

«Γεώργιε;» ακούω τη φωνή της Ερασμίας.

«Ναι, εγώ είμαι.»

«Πού είσαι; Ο στρατός της Ιλφόνης έφτασε—»

«Το βλέπω.»

«—και φοβόμασταν ότι δεν θα είχες έρθει ακόμα και δεν θα μπορούσε να γίνει τίποτα σωστά.»

«Εδώ είμαι, όμως. Συνέχισε να εκπέμπεις, για να σας βρω από το σήμα σου. Ανατολικά της πόλης είστε, έτσι;»

«Ναι. Αλλά νάχεις το νου σου καθώς θα έρχεσαι. Ανιχνευτές της Ορδής τριγυρίζουν: και είναι πολύ προσεχτικοί.»

«Το φοβόμουν αυτό.»

Αρχίζω ν'ακολουθώ το σήμα της. Βαδίζω παρατηρώντας την έντασή του στον πομπό μου. Όταν η ένταση αυξάνεται, έστω και λίγο, σημαίνει ότι πηγαίνω προς τη σωστή κατεύθυνση.

Τη Διονυσία, φυσικά, εξακολουθώ να την κρατάω στην αγκαλιά μου, στην αρχή· αλλά, ύστερα από λίγο, η ίδια επιμένει να την αφήσω, και μόλις πατά κάτω μουρμουρίζει τα λόγια για κάποιο ξόρκι.

«Τι κάνεις εκεί;» τη ρωτάω.

«Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας,» εξηγεί όταν, μετά από μερικές στιγμές, έχει τελειώσει.

«Γιατί;»

«Είπε ότι έχουν κατασκόπους εδώ γύρω – την άκουσα. Ίσως εσύ να μην τους δεις, ίσως να μην τους ακούσεις· αλλά δεν μπορούν να κρυφτούν από εμένα τώρα: όχι όσο έχουν μέσα τους ζωτική ενέργεια.»

«Καλή ιδέα,» συμφωνώ, και συνεχίζουμε να βαδίζουμε ενώ παρατηρώ την ένταση του σήματος στον πομπό μου.

Δεν έχουμε πάει πολύ μακριά, και το σήμα είναι αρκετά δυνατό, όταν η Διονυσία λέει: «Δύο αποκεί,» δείχνοντας με τρόπο. «Άνθρωποι, οπωσδήποτε: μεγάλες μορφές ζωής.»

Τραβάω το βελονοβόλο μου καθώς κρυβόμαστε στα σκοτάδια. Μας είδαν; Τίποτα δεν αποκλείεται. Τους βλέπω τώρα κι εγώ. Είναι όντως δύο. Κουκουλωμένοι, με τόξα στα χέρια. Πρέπει κάτι να πρόσεξαν,

γιατί μοιάζει να ψάχνουν. Ρίχνω με το βελονοβόλο στον έναν, και βγάζει μια πνιχτή κραυγή προτού το Φιλί της Έχιδνας σταματήσει την καρδιά του. Ο άλλος στρέφεται κι εκτοξεύει το βέλος που έχει στη χορδή του τόξου του· το εκτοξεύει αρκετά σωστά, ο καταραμένος: για λίγο μάς αστοχεί. Του ρίχνω με το βελονοβόλο, και εγώ δεν αστοχώ. Το Λευκό Άγαλμα τον κοκαλώνει τελείως· ούτε να φωνάξει δεν μπορεί. Ορμάω καταπάνω του και του σκίζω τον λαιμό με το ξιφίδιό μου. Τραβάω και τα δύο πτώματα μέσα σε κάτι θάμνους.

«Πάμε,» λέω στη Διονυσία. «Είμαστε κοντά.»

Μ'ακολουθεί, και την ακούω πάλι να μουρμουρίζει ακαταλαβίστικα λόγια. Ξανακάνει το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας;

Το σήμα γίνεται ολοένα και πιο δυνατό στον πομπό μου, και ξαφνικά ακούω ένα σύριγμα από τα δεξιά – ένα μακρόσυρτο σύριγμα σαν φιδιού, που όμως αποκλείεται να προέρχεται από ερπετό. Κατευθύνομαι προς τα εκεί και τρεις σκοτεινές φιγούρες ξεπροβάλλουν για να με απαντήσουν. Η Ερασμία, ο Νηρέας, ο Ελευθέριος.

«Έλα μαζί μας,» μου λέει η πρώτη.

Κλείνω τον πομπό μου, και εγώ κι η Διονυσία τούς ακολουθούμε. Φτάνουμε σ'ένα μέρος στις πλαγιές απ'όπου έχουμε πολύ καλή θέα της πόλης και των στρατών γύρω της. Είναι συγκεντρωμένα και τα υπόλοιπα Τέκνα εδώ. Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός με χαιρετά, και άλλοι επίσης.

«Οφιομαχητή,» λέει ο Αρσένιος, με την Ευθαλία απλωμένη στους ώμους του, κοιτάζοντάς με μέσα από τα μάτια της.

«Πού είν' οι άλλοι;» ρωτά ο Νηρέας. «Ο Λεωνίδας, ο Ανδρέας'λι, η Λουκία.»

«Τους άφησα πίσω για νάρθω πιο γρήγορα. Δε μπορούσαν να βαδίσουν άλλο σήμερα. Τη Διονυσία την κουβαλούσα.»

«Καλά έκανες,» λέει η Ερασμία. «Βλέπεις πώς είναι η κατάσταση.» Και ρωτά: «Να δώσουμε στους Ιλφόνιους το σήμα για επίθεση; Δεν έχουν κάνει τίποτα ακόμα, και ούτε η Ορδή τούς έχει χτυπήσει – μάλλον επειδή είναι απασχολημένη με την Ωλμπέρκνη· δεν μπορεί να μην τους έχει προσέξει.»

«Αποκλείεται να μην τους έχουν προσέξει,» συμφωνεί ο Ελευθέριος. «Και θα τους επιτεθούν αργά ή γρήγορα· είναι σίγουρο. Ίσως περιμένουν να ξημερώσει.»

«Πού είναι ο Αγησίλαος κι οι ερπετοειδείς του;» ρωτάω. «Δεν έχουν έρθει ακόμα;»

«Όχι,» αποκρίνεται ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. «Τον αφήσατε στη φυλή του, έτσι;»

«Φυσικά. Και υποσχέθηκε, μάλιστα, να επιδιορθώσει ο ίδιος το Φιλί της Έχιδνας· του το έδωσα προτού φύγουμε. Ελπίζω να μην είναι αυτό που τον έχει καθυστερήσει.»

«Να δώσουμε το σήμα στους Ιλφόνιους να επιτεθούν;» ρωτά η Ερασμία.

«Ναι,» απαντώ. «Καλύτερα να μη χάνουμε καθόλου χρόνο, γιατί δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει.»

«Μα, Γεώργιε,» μου λέει η Διονυσία, «το ξέρω ότι είσαι – ότι έχεις μέσα σου υπερφυσικές δυνάμεις – αλλά δεν έχεις κουραστεί; Οδοιπορούμε απ'το πρωί, εντατικά.»

«Η ξεκούρασή μου θα πρέπει να περιμένει για μετά.»

«Και σκέφτεσαι ν'αντιμετωπίσεις τον Εύανδρο έτσι;»

«Αν τον συναντήσω απόψε, κι αυτός θα είναι κουρασμένος από τις πρωινές μάχες.» Κρατάω την οργή μου από τα χαλινάρια του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου. «Δώστε το σήμα στους Ιλφόνιους, Ερασμία.»

Εκείνη γνέφει καταφατικά με το κουκουλωμένο κεφάλι της και λέει στους άλλους: «Το σήμα! Κι ετοιμαστείτε. Θα κατεβούμε, τώρα που ο Οφιομαχητής είναι μαζί μας.»

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου κινούνται σαν σκιές, και σύντομα μια βολίδα εκτοξεύεται στον νυχτερινό ουρανό, αόρατη αρχικά, σχεδόν αδύνατον να την προσέξεις – ένα μαύρο βέλος που, όταν φτάνει ψηλά, εκρήγνυται σχηματίζοντας έναν πελώριο κύκλο με δυο αντικριστά σημάδια στην περιφέρειά του. Θυμίζει δύο φίδια που το ένα καταβροχθίζει την ουρά του άλλου. Ο Διπλός Καταβροχθιστής.

Το σήμα που περιμένουν οι Ιλφόνιοι – ότι είμαστε εδώ και θα τους βοηθήσουμε.

Βλέπω το στράτευμά τους ν'αρχίζει να κινείται. Μια σκοτεινή μάζα με φώτα αποδώ κι αποκεί: οχήματα, ιππείς, πεζοί. Εμφανίζονται στον νότιο καταυλισμό της Ορδής, ενώ τοξότες εκτοξεύουν βέλη από πίσω τους, καλύπτοντάς τους, και ελικόπτερα πετάνε από πάνω τους.

Η Ορδή των Όφρων αντιδρά αμέσως, φυσικά. Τους περίμεναν. Σαν γιγάντιο ερπετό γυρίζουν και τους χτυπάνε, εξαπολύοντας βλήματα εναντίον τους. Συναντώντας τους, όταν πλησιάζουν, και ξεκινώντας αιματηρή σύγκρουση.

Εμείς δεν είμαστε πια επάνω σ'εκείνο το ύψωμα· έχουμε φύγει, κατεβαίνοντας την πλαγιά, για να κάνουμε τη συμφωνημένη δουλειά, και όσες περισσότερες καταστροφές μπορούμε. Πίσω μας αφήνουμε ελάχιστους: τη Διονυσία, τον Αρσένιο, τον Κλεάνθη, τον Αλέξανδρο τον Γηραιό, τον Θρασύβουλο τον Φαρμακοτρίφτη...

Ο Βικέντιος είναι κρυμμένος μες στην κάπα μου· το βελονοβόλο μου είναι στο ένα μου χέρι, το σπαθί μου στο άλλο (και μου λείπει το Φιλί της Έχιδνας· πού είναι ο Αγησίλαος;).

Η κάθοδός μας δεν είναι τελείως ανεμπόδιστη. Συναντάμε τους παρατηρητές των Ηρμάντιων, τους ανιχνευτές τους οι οποίοι περιπολούν την περιοχή γύρω από τους καταυλισμούς που κυκλώνουν την Ωλμπέρκνη. Αλλά δεν δυσκολευόμαστε καθόλου. Κανείς από εμάς δεν σκοτώνεται, και τους σκοτώνουμε όλους· ούτε ένας δεν μας ξεφεύγει για να ειδοποιήσει τους αφέντες τους. Είμαστε η Οργή της Έχιδνας. Είμαστε η Φαρμακερή Οργή της. Η Δηλητηριασμένη Λεπίδα της μες στη νύχτα. Δίνουμε τέλος στα μιάσματα!

Οι καταυλισμοί της Ορδής των Όφρων βρίσκονται σε αναστάτωση, ασφαλώς· δεν έχουμε κανένα πρόβλημα να εισβάλουμε στον ανατολικό, που είναι από τη μεριά που ερχόμαστε. Γλιστράμε μέσα του σαν θανάσιμες σκιές, σκοτώνοντας έξι φρουρούς στο πέρασμά μας – γρήγορα, σιωπηλά. Και μετά, χωριζόμαστε αναζητώντας τους διοικητές του στρατεύματος, αυτούς που φαίνεται να δίνουν διαταγές. Δεν υπάρχει χρόνος για σκέψεις· μόνο για θάνατο.

Οι περισσότεροι μαχητές του ανατολικού καταυλισμού κατευθύνονται τώρα προς τα νότια (όπως υποθέτω και οι περισσότεροι μαχητές του δυτικού καταυλισμού) για να χτυπήσουν τους Ιλφόνιους. Ο καταυλισμός είναι σχεδόν αφύλαχτος. Πυρπολούμε σκηνές στο πέρασμά μας, εκτός των άλλων· δημιουργούμε όσο περισσότερο χάος μπορούμε. Απόψε οι Ηρμάντιοι θα ανακαλύψουν ποιοι επάνω σ'ετούτη την ηπειρόνησο είναι η πραγματική Οργή της Κυράς του Πολέμου!

Ορμάμε ανάμεσα στους μαχητές τους καθώς αυτοί συγκρούονται με τους Ιλφόνιους, ορμάμε από τα νώτα τους, διαχωρισμένοι, σκορπισμένοι, φαρμακερές σκιές με θανατηφόρες λεπίδες. Σκοτώνουμε τους αρχηγούς τους. Καρφώνω έναν καβαλάρη (διοικητή, φυσικά) στα πλευρά, τον αρπάζω και τον εκτοξεύω σαν βλήμα από καταπέλτη καταπάνω στους ιππείς του· άνθρωποι και άλογα σωριάζονται. Κι εξαφανίζομαι ξανά μες στη μάχη. Βλέπω μια διοικήτρια επάνω σ'ένα ανοιχτό τετράκυκλο η οποία κρατά βαλλίστρα και σημαδεύει. Της ρίχνω με το βελονοβόλο μου, και Χίλια-Δύο Δόντια τη δαγκώνουν: πέφτει κάτω ουρλιάζοντας. Πηδάω πάνω στο όχημά της και τους σκοτώνω όλους με το σπαθί μου. Τους αρπάζω και τους εκτοξεύω εναντίον άλλων. Ύστερα εξαφανίζομαι πάλι μες στο πολεμικό χάος. Αίματα, πτώματα, πεσμένα όπλα, συντρίμια· ουρλιαχτά, κραυγές, βρισιές, κατάρες, κλαγγή, κρότοι, το βούισμα ηχητικών ριπών, οι έλικες ελικοπτέρων, ξέφρενα χρεμετίσματα αλόγων.

Αντικρίζω άποδες ερπετοειδείς των Ουραίων Δασότοπων, νιώθω τη μάνητά τους. Εντοπίζω εύκολα τον αρχηγό τους: αυτός εκεί είναι, με το μεγάλο σπαθί και το κράνος με τα κέρατα. Έχει κυρτή, επικίνδυνη λεπίδα δεμένη στο πέρας της ουράς του· κρατά ασπίδα γεμάτη καρφιά, με τον Οφιογενή ζωγραφισμένο επάνω.

Οι ερπετοειδείς δεν αποτελούν εξαίρεση: ήρθαμε εδώ για να ξεπαστρέψουμε όλους τους διοικητές, ανθρώπων και ερπετοειδών.

Του ορμάω από το πλάι, σκοτώνοντας καθοδόν έναν από τους μαχητές του, σκίζοντάς του τον λαιμό. Ο αρχηγός των ερπετοειδών στρέφεται σ'εμένα, συρίζοντας άγρια. Σπαθίζει εναντίον μου. Αποκρούω το σπαθί του. Κάνει να με καρφώσει με την ουραία λεπίδα του· τινάζομαι πίσω και γδέρνει τον μηρό μου. Η οργή μου φουντώνει σαν θύελλα μέσα μου· σπαθίζω κραυγάζοντας, κάνει να με σταματήσει με την ασπίδα του, αλλά το ξίφος μου την κόβει στα δύο και μπήγεται στο πρόσωπό του. Η λεπίδα σπάει – δεν είναι τόσο ισχυρή όσο αυτή του Φιλιού της Έχιδνας – αλλά ο εχθρός καταρρέει αιμόφυρτος. Παίρνω το δικό του σπαθί. Σκοτώνω άλλους δύο ερπετοειδείς, καθώς επιχειρούν να με κυκλώσουν, κι εξαφανίζομαι μες στο νυχτερινό αιματοκύλισμα.

Βλέπω ένα από τα Τέκνα (δεν ξέρω ποιο ακριβώς· είναι πολύ σκοτεινά και όλα συμβαίνουν πολύ γρήγορα) να επιτίθεται σε μια διοικήτρια και να τη σκοτώνει προτού χαθεί κι αυτό μες στη μάχη όπως εγώ.

Οι μαχητές της Ορδής αρχίζουν να καταλαβαίνουν ότι κάτι δεν πάει καλά, ότι παρείσακτοι είναι ανάμεσά τους, δολοφόνοι. Το βλέπω από τις κινήσεις τους: ψάχνουν να βρουν τον κίνδυνο και να τον εξολοθρεύσουν. Αλλά αυτό είναι δύσκολο τώρα που, συγχρόνως, βρίσκονται σε μάχη μ'ολόκληρο το στράτευμα των Ιλφόνιων.

Λόφοι από πτώματα σχηματίζονται. Σμπαραλιασμένα οχήματα αποδώ κι αποκεί. Ένα ελικόπτερο πέφτει – ένα της Ιλφόνης: κάποια πολεμική μηχανή της Ορδής το χτύπησε – τσακίζοντας από κάτω του ανθρώπους (και ίσως κι ερπετοειδείς – δεν μπορώ να δω καθαρά).

Έχοντας κρύψει το βελονοβόλο μου, αρπάζω μια πεσμένη ασπίδα – την ασπίδα ενός νεκρού Ιλφόνιου μισθοφόρου. Θα μου χρειαστεί μέσα σε τέτοιο χαλασμό.

Αντικρίζω ένα μεγάλο, εξάτροχο, θωρακισμένο όχημα με δυο γιγαντοβαλλίστρες επάνω κι ένα πλατύ έμβολο μπροστά. Στην οροφή του στέκονται τοξότες, κι ανάμεσά τους, πλάι σε μια καταπακτή, η Ειρήνη Ηρμάντια.

Τρέχω καταπάνω τους, από το πλάι, προτού με δουν. Αλλά με βλέπουν. Δυο τοξότες μου ρίχνουν βέλη· καρφώνονται στην ασπίδα μου. Πηδάω, με μια κραυγή, βάζοντας όλη την υπερφυσική μου δύναμη, και, καθώς φτάνω στην οροφή του οχήματος, χτυπάω με την ασπίδα μου δύο τοξότες καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τους σαν σκιάχτρα – νεκρά σκιάχτρα. Είμαι ανάμεσά τους τώρα: σπαθίζω προς τα δεξιά, σκίζοντας το στήθος ενός άντρας μαζί με την πανοπλία του· σπαθίζω προς τ'αριστερά, διαλύοντας το κεφάλι μιας γυναίκας μαζί με το κράνος της.

«Οφιομαχητή!» αναφωνεί η Ειρήνη του Πολέμου. «Εσύ ξανά!» Και υψώνει το όπλο της που είναι ένας συνδυασμός διπλής χειροβαλλίστρας και πιστολιού, σημαδεύοντάς με.

Πετάω την ασπίδα καταπάνω της, και το φονικό εργαλείο φεύγει απ'το γαντοφορεμένο χέρι της. Αναφωνεί, σαστισμένη· πηδά μέσα στην ανοιχτή καταπακτή και την κλείνει, ενώ γύρω μου οι τοξότες τραβάνε σπαθιά, οι κακότευχοι της Σιλοάρνης. Τους σκοτώνω με το λεπίδι

μου, ή τους πετάω από το όχημα που κινείται, όπου μάλλον πάλι θα σκοτωθούν.

Κλοτσάω τη μεταλλική καταπακτή, επανειλημμένα, σπάζοντας τους μεντεσέδες και το μάνταλό της με την τρίτη κλοτσία–

–κι αμέσως τινάζομαι πίσω–

–ενώ μια ενεργειακή ριπή κι ένα βέλος περνάνε από μπροστά του.

Το περίμενα κάτι τέτοιο.

Τραβάω μια σκοτοβομβίδα από το εσωτερικό της κάπας μου (ένα από τα όπλα που τα Τέκνα πήραν από το άντρο τους προτού φύγουν), την ενεργοποιώ, και τη ρίχνω μέσα. Τα πάντα σκεπάζονται από αδιαπέραστο σκοτάδι, σκοτάδι που φως δεν το διώχνει μέχρι να περάσει η ώρα του. Ακόμα μια ενεργειακή ριπή κι ένα βέλος εκτοξεύονται, στην τύχη.

Πηδάω μέσα. Τους χτυπάω χωρίς να τους βλέπω κι ακούω ουρλιαχτά. Μετά, βγαίνω απ’το παραφυσικό σκοτάδι και σκοτώνω κι άλλους μαχητές των Ηρμάντιων· το αίμα τους έχει γεμίσει τα τοιχώματα του οχήματος.

Αντικρίζω την Ειρήνη του Πολέμου, που προσπαθεί να με καρφώσει με το ξίφος της. Αποφεύγω την αιχμή του η οποία με γδέρνει στα πλευρά μόνο χωρίς να τρυπήσει τον αλυσιδωτό θώρακα που φόρεσα προτού κατεβώ από την πλαγιά μαζί με τα Τέκνα (ακόμα ένας από τους εξοπλισμούς που είχαν πάρει φεύγοντας από το άντρο, παρότι έπρεπε να κολυμπήσουν υποβρυχίως – για λίγο, βέβαια). Σπαθίζω την Ειρήνη στον ώμο, σκίζοντας τη δική της πανοπλία σαν χαρτί, τινάζοντας αίματα ολόγυρα, ρίχνοντάς την ανάσκελα πάνω στον πίνακα ελέγχου του οχήματος. Ο οδηγός του κάνει να ορθωθεί και να με χτυπήσει· τον αποκεφαλίζω με μια σπαθιά.

Η Ειρήνη ανασηκώνεται κι επιχειρεί να με καρφώσει ξανά (τον άλλο ώμο της χτύπησα, όχι αυτόν που κρατά το σπαθί), συναντώ το ξίφος της με το δικό μου και, γυρίζοντάς το, το σπάω. Με το ελεύθερό μου χέρι τη σπρώχνω πάλι επάνω στον πίνακα ελέγχου, βάζοντας την αιχμή του σπαθιού μου στον λαιμό της.

«Πού είναι ο Εύανδρος;» ρωτάω.

«Όταν σε βρει θα σε σκοτώσει,» μου λέει, «όπως σκότωσε τον Θείο.» Δε μοιάζει να νομίζει ότι μπορεί να γλιτώσει τη ζωή της – και έχει δίκιο: δεν σκοπεύω να την αφήσω να ζήσει.

«Ποιον Θείο;»

«Τον Κλέαρχο. Για εμένα, ήταν σαν Θεός.»

«Πήγαινε να τον βρεις στην κοιλιά του Αβυσσαίου.» Την καρφώνω στον λαιμό· την καρφώνω πάνω στον πίνακα ελέγχου του οχήματος, καταστρέφοντας μηχανισμούς και συστήματα.

Τραβάω το σπαθί μου πίσω και φεύγω από το θωρακισμένα άρμα των Ηρμάντιων.

Αναζητώ τον Εύανδρο μέσα στις συγκρούσεις, ενώ συγχρόνως σκοτώνω όποιον διοικητή της Ορδής τυχαίνει να δω. Το ίδιο κάνουν και τα Τέκνα (χωρίς αυτοί να αναζητούν τον Εύανδρο, φυσικά· τους είπα να τον αφήσουν για εμένα ακόμα κι αν τον αντικρίσουν, να μην τον πλησιάσουν)· βλέπω τις φευγαλέες σκιές τους κάπου-κάπου: φονεύουν κι απομακρύνονται.

Τον Εύανδρο δεν τον εντοπίζω πουθενά. Πού είναι, ο καταραμένος; Φοβάται τώρα νάρθει να μ'αντιμετωπίσει; Μάλλον απίθανο. Μάλλον δεν ξέρει καν ότι είμαι εδώ.

Το βλέμμα μου, όμως, πέφτει πάνω σ'ένα άλλο μίasma – ένα κάθαρμα των θαλασσών – ένα πολεμοκάπηλο σκυλί. Ο Αρσένιος ο Μαχητής είναι εκεί, επάνω σ'αυτό το τετράκυκλο θωρακισμένο όχημα με τη γιγαντοβαλλίστρα στην πίσω μεριά. Ήρθε, λοιπόν, μαζί με το στράτευμα της Ιλφόνης. Δεν είναι δειλός, αλλά είναι ανόητος, γιατί γνωρίζει ότι είμαι εδώ. Νομίζει πραγματικά ότι έχω ξεχάσει;

Η οργή μου μαίνεται μέσα μου – μια θύελλα από ιοβόλους δράκους.

Είμαστε σύμμαχοι με τη Φόνισσα της Ιλφόνης κι αυτό το κάθαρμα – για την ώρα. Υποτίθεται. Αλλά, μες στη μάχη, ποιος θα μάθει ότι εγώ τον σκότωσα; Και, σε τελική ανάλυση, τι με νοιάζει; Αυτή είναι μια καλή ευκαιρία για φονικό – και είναι καιρός το μίasma να πάει στην κοιλιά του Αβυσσαίου. Περασμένος καιρός. Έχω καθυστερήσει πολύ.

Τραβάω το βελονοβόλο μου και πλησιάζω το όχημά του όσο πιο διακριτικά μπορώ, από το ένα σκοτάδι στο άλλο. Δεν είναι μόνος του, φυσικά· έχει μαχητές γύρω του. Ρίχνω, με το βελονοβόλο, σ'αυτόν που χειρίζεται τη γιγαντοβαλλίστρα και η Αγκαλιά Μουδιάστρας τον

τυλίγει. «Εχθρός!» φωνάζει ο άντρας που στέκεται δίπλα του για να οπλίζει τη βαλλίστρα· με δείχνει ενώ τραβά ενεργειακό πιστόλι.

Η επόμενη βελόνα μου τον χτυπά στο χέρι με το οποίο με έδειξε, στέλνοντας Ενδότερες Φλόγες στο αίμα του, κάνοντάς τον να ουρλιάζει και να χτυπιέται και να ουρλιάζει, πέφτοντας από το όχημα.

Τώρα με βλέπουν όλοι καθώς τους πλησιάζω. «Προδοσία!» φωνάζει ο Αρσένιος ο Μαχητής, και κρύβεται μες στο όχημα. Βάζουν τους τέσσερις μεταλλικούς τροχούς τους σε κίνηση, για να απομακρυνθούν. Αλλά δεν τους αφήνω· κρύβοντας το βελονοβόλο μου, ρίχνοντας κάτω το σπαθί μου, τρέχω καταπάνω τους, τινάζομαι μπροστά τους· αποφεύγω τα έμβολα του οχήματος και το αρπάζω με τα δύο χέρια, το σταματώ, το ανασηκώνω – κραυγάζουν από μέσα, καταριούνται – το αναποδογυρίζω: οι τροχοί του τώρα περιστρέφονται ξέφρενα στον αέρα. Ένας ηλίθιος ανοίγει μια πόρτα και σέρνεται για να βγει· η κλοτσιά μου του σπάει τον λαιμό. Αρπάζω το πτώμα του και το πετάω μακριά. Ένας άλλος βγαίνει από την άλλη μεριά, και ο Αρσένιος ο Μαχητής τον ακολουθεί. Πηδάω πάνω στο όχημα και πέρα από αυτό: τους κυνηγάω καθώς ορθώνονται και τρέχουν. Ο Μαχητής παραπατά· δεν είναι και μικρός στην ηλικία – μεγαλύτερος από πενήντα χρονών, σίγουρα, το μίasma.

«Δεν έπρεπε νάχες έρθει εδώ, φονιά!» του φωνάζω ορμώντας του. «Αυτό είναι για τους Αγεναίς, κάθαρμα! Για τους Αγεναίς!»

«Πήγαινε να τους απαντήσεις!» Τραβά ένα πιστόλι και μου ρίχνει, αλλά η ηχητική ριπή του αστοχεί καθώς κάνω στο πλάι και το χέρι του τρέμει.

Του γραπώνω τον καρπό και τον γυρίζω· ουρλιάζει ξέφρενα ενώ τα κόκαλά του σπάνε. «Αυτό είναι για τους Αγεναίς!» γρυλίζω ξανά.

Τραβά ένα ξιφίδιο με το άλλο του χέρι και κάνει να μου το μπήξει στα σωθικά· αλλά, ξανά, του αρπάζω τον καρπό και τον σπάω. «Κι αυτό για τους Αγεναίς είναι, μίasma!»

Ουρλιάζει, μισότρελος από τον πόνο, με μάτια θολωμένα.

«Κι αυτό για τους Αγεναίς είναι!» Τον κλοτσάω στο ένα γόνατο και το γόνατο διαλύεται.

Ο Βικέντιος έχει βγει τώρα μέσα από την κάπα μου (δεν κατάλαβα τότε ακριβώς) και ξαφνικά ορμά προς τα δεξιά, φτεροκοπώντας,

συρίζοντας. Γυρίζω και βλέπω τον μισθοφόρο που είχε τρέξει μαζί με τον Αρσένιο να με σημαδεύει με μια βαλλίστρα. Το σημάδι του χαλά καθώς η πτερόσαυρα πέφτει πάνω στο πρόσωπό του γρατσουνίζοντάς τον, χτυπώντας τον με τις φτερούγες και την ουρά της.

«Κι αυτό για τους Αγενηείς!» γρυλίζω και κλοτσάω τον Αρσένιο και στο άλλο γόνατο, καταστρέφοντάς το. Τον κρατάω με το ένα χέρι, και κρέμεται σαν πανί, σαν σπασμένη κούκλα, βογκώντας από τους πόνους. Τον εκτοξεύω πάνω στον πολεμιστή που πήγε να μου ρίξει με τη βαλλίστρα, και σωριάζονται κι οι δυο. Πιάνω το ξιφίδιο του πειρατή από κάτω, τον αρπάζω απ'τα μαλλιά, και τον καρφώνω στο μάτι, δίνοντας τέλος στη γαμημένη ζωή του. Αφήνω το όπλο μπηγμένο στο κρανίο του.

Αλλά τώρα μ'έχουν δει κι άλλοι από τους Ιλφόνιους μισθοφόρους· με δείχνουν, υψώνουν τηλέμαχα όπλα σημαδεύοντάς με. Τρέχω και βέλη μ'ακολουθούν, ηχητικές ριπές, ενεργειακές ριπές. Χτυπάω έναν βλάκα που κάνει να σταθεί στο πέρασμά μου και του παίρνω το σπαθί και την ασπίδα. Σκοτώνω ακόμα έναν που επιχειρεί παρόμοια ανοησία, και μετά εξαφανίζομαι μες στη μάχη.

Τη μάχη, που πλησιάζει στο τέλος της, παρατηρώ. Η Ορδή των Όφρων υποχωρεί· οι Ιλφόνιοι έχουν νικήσει. Για την ώρα, τουλάχιστον. Ο στρατός των Ηρμάντιων, του Οφιοβασιλέα – ό,τι έχει απομείνει απ'αυτό το φουσάτο που βρισκόταν έξω από την πόλη – μπαίνει στην Ωλμπέρκνη από τη Νότια Πύλη, η οποία κλείνει με μεγάλο πάταγο.

Μας ρίχνουν τώρα από τα τείχη – ή, μάλλον, ρίχνουν στον στρατό της Ιλφόνης – με τόξα, βαλλίστρες, γιγαντοβαλλίστρες, κανόνια – ό,τι έχουν στη διάθεσή τους. Και παρατηρώ ότι πλέον δεν είναι μόνο τα τείχη δυτικά της Νότιας Πύλης υπό την κυριαρχία της Ορδής αλλά κι αυτά ανατολικά της – ως ένα σημείο, δηλαδή· παραπέρα δεν ξέρω τι γίνεται.

Οι Ιλφόνιοι αναγκάζονται να μείνουν πίσω, να απομακρυνθούν, για να μην υποστούν πανωλεθρία. Δεν είναι έτοιμοι να εφορμήσουν στα τείχη.

Συναντώ τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου μες στα σκοτάδια, στις πλαγιές στ'ανατολικά.

«Τι έκανες;» μου λέει η Ερασμία. «Τι τους έκανες, μα την Έχιδνα; Ποιον σκότωσες;» Καταλαβαίνω πως, φυσικά, μιλά για τους Ιλφόνιους, όχι για την Ορδή· πρέπει να παρατήρησε κάτι.

«Αυτό το μίasma,» αποκρίνομαι, «τον Αρσένιο τον Μαχητή. Είχα ορκιστεί πως θα πέθαινε απ'το χέρι μου, και τελείωσα πια μαζί του. Οι άλλοι φονιάδες των κουρσάρων μου θ'ακολουθήσουν.

»Αλλά πού είναι ο Εύανδρος;» ρωτάω. «Τον είδε κανείς σας; Πού-;»

«ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗ!» αντηχεί, τότε, μια τρομερή φωνή μες στη νύχτα. Μια φωνή από τη Νότια Πύλη της Ωλμπέρκνης. Κοιτάζω και, δίπλα απ'τη σημαία που κυματίζει στις επάλξεις της, τη σημαία του Οφιογενή, βλέπω μια σωματώδη φιγούρα να στέκεται, και στο χέρι της είναι ένας πελώριος πέλεκυς που κανονικός άνθρωπος δεν θα μπορούσε ποτέ να βαστήξει με το ένα χέρι, οσοδήποτε δυνατός. Προς στιγμή, το μυαλό μου μου παίζει παιχνίδι και νομίζω ότι είναι ο Ευγένιος ο Μεγαλοφονιάς, που κι εκείνος τσεκούρι συνήθως χειρίζεται. Αλλά ούτε ο Μεγαλοφονιάς δεν θα μπορούσε να κρατήσει τέτοιο όπλο μονοχεριάρι, παρά μόνο ίσως φορώντας οργανική στολή ενδυνάμωσης.

Όχι, αυτός δεν είναι ο Πρίγκιπας των Πειρατών. Αυτός είναι ο Οφιο-βασιλέας της Ιχθυδάτιας. Ο Εύανδρος. Ένας Φιλημένος της Έχιδνας, σαν εμένα.

«ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗ! ΒΓΕΣ ΑΠ'ΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ, ΔΕΙΛΕ! ΕΛΑ ΝΑ Μ'ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΙΣ – ΤΩΡΑ! ΕΔΩ! ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΛΗ! ΕΛΑ, ΠΡΟΔΟΤΗ! ΕΛΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΟΦΙΟΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΙΧΘΥΔΑΤΙΑΣ!» Και το τσεκούρι του χτυπά ένα τμήμα των επάλξεων: το μέταλλο αστράφτει στο φεγγαρόφωτο, σπίθες τινάζονται, πέτρες πέφτουν. «ΕΛΑ, ΠΡΟΔΟΤΗ!»

Για λίγο, ενώ η οργή μου μαίνεται εντός μου, αισθάνομαι δελεασμένος. Ναι, πολύ δελεασμένος. Αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου είναι ισχυρές μες στο μυαλό μου, και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσομανά. Και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου μού λένε όχι, να μην εμφανιστώ τώρα, προσπαθεί να με τραβήξει σε μέρος όπου θα μπορούν να με τοξέψουν απ'τις επάλξεις, δεν πρόκειται να παίξει δικαιο παιχνίδι αυτό το μίasma, το τέρας· μείνε εδώ, Οφιομαχητή, μείνε μαζί μας, θα τον τελειώσουμε σύντομα, η Οργή της Μεγάλης Κυράς θα πέσει επάνω του.

«Για τόσο ανόητο μ'έχετε;» τους λέω, αγριοκοιτάζοντάς τους, έτοιμος να τους δείρω μα την Έχιδνα! Και χαμογελάνε, ενώ τα μάτια τους γυαλίζουν όπως μόνο τα φανατικά μάτια των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου μπορούν να γυαλίσουν· και καταλαβαίνω ότι τώρα είμαι ο θεός τους. Μετά από τη Μεγάλη Κυρά, είμαι εγώ.

-18

Οι Αγροί δεν αποκαλούσαν πια τον Αργύριο Πρίγκιπα των Αγρών· τον αποκαλούσαν Βασιληά των Αγρών, και ζητούσαν πραγματικά να σταθεί ως βασιληάς τους. Δεν ήθελαν πλέον να διοικούνται από τον πατέρα του στην Ηχώπολη. Γιατί να εξουσιάζονται από τον Γεννάδιο τον Δεύτερο, έλεγαν, όταν ο γιος του ήταν καλύτερος από αυτόν και το είχε αποδείξει; Ποιος είχε νικήσει την Ιωάννα και τους Γενναίους της, μωρέ; Ο γέρος, για ο νέος; Ο νέος ήταν που τους είχε νικήσει! Ο νέος ήταν που είχε λυτερώσει τους Αγρούς από τον ζυγό τους. Ο νέος, άρα, έπρεπε νάναι ο Βασιληάς. Και οι ιερωμένοι του Αστερίωνα άρχισαν να λένε ότι αυτό ήθελε κι ο Πατέρας της Γης – τον Αργύριο για Βασιληά. Και οι ιερωμένοι του Νηρέα, που σπάνια, πολύ σπάνια μπλέκονταν σε πολιτικά θέματα, μίλησαν επίσης, παρακινημένοι ίσως από τους ιερωμένους του Αστερίωνα: ο Βροχοποιός, μαρτυρούσαν, ζητούσε νέο Βασιληά· ζητούσε τον νέο για Βασιληά, τον νέο. Αλλά οι ιερωμένοι της Έχιδνας, της Φαρμακερής Κυράς, έμεναν σιωπηλοί· για την ώρα, τουλάχιστον. Και ο Οφιομαχητής, σαν αυτούς, απλά παρατηρούσε, χωρίς να αναμειγνύεται σε τίποτα. Για την ώρα.

Ο Αργύριος ήταν προβληματισμένος από όλ' αυτά. Δεν είχε έρθει στους Αγρούς για να κλέψει τον Θρόνο των Ασμάτων από τον πατέρα του. Είχε έρθει για να βοηθήσει, είχε έρθει για να κάνει την κατάσταση καλύτερη: για να διώξει, μια για πάντα, τους Γενναίους· για να μειώσει τους παράλογους φόρους. Ώστε να γίνουν οι Αγροί εκείνο που πραγματικά θα μπορούσαν να είναι – ένας κήπος του Αστερίωνα, που λέγανε, όχι ένας βούρκος του Λοκράθου, όπως κινδύνευαν να καταλήξουν. Και τώρα ο Αργύριος νόμιζε πως τα είχε εν μέρει καταφέρει, νόμιζε ότι πλησίαζαν να φτάσουν σ' αυτό τον ιδεατό κήπο του Αστερίωνα.

Αλλά δεν είχε ποτέ στο μυαλό του να καταλήξει σφετεριστής. Και μόνο η ιδέα τον μούδιαζε ως την καρδιά. Τι να κάνω; ρωτούσε τη Χρυσάνθη, μα εκείνη δεν μπορούσε να του δώσει απάντηση. Αν και

ενθουσιασμένη μ'όλα όσα συνέβαιναν, ήταν μικρή και προβληματισμένη όπως εκείνος. Τι να κάνω; ρωτούσε ο Αργύριος τον Φοίβο Ασλάβη, που ακόμα ήταν μαζί του εδώ, στους Αγρούς, μα κι αυτός έμοιαζε προβληματισμένος, και το μόνο που του απάντησε ήταν: «Μη φέρετε κι άλλο πόλεμο στους Αγρούς, Πρίγκιπά μου· δεν αντέχουν άλλο πόλεμο.» Τι να κάνω; ρωτούσε ο Αργύριος τον Γεώργιο, τον Οφιομαχητή, κι εκείνος τού είπε: «Η απόφαση είναι δική σας, Υψηλότατε, όχι δική μου. Δε θέλω να παρέμβω.»

Η Συντεχνία Αγροτοποιμένων Δυτικών Αγρών πήγε στους Βόρειους Αγρούς, όπου συνάντησε τη Συντεχνία Βόρειων Αγροτοποιμένων – δηλαδή, τον Νικόλαο Χαριλάνη που μόνος του ήταν ολόκληρη η συντεχνία (και όλο γκρίνιαζε γι'αυτό) – και μίλησαν αναμεταξύ τους, φτάνοντας στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να ωθήσουν τον Πρίγκιπα των Αγρών να γίνει Βασιλιάς των Αγρών. Όλοι τον ήθελαν, μα την Έχιδνα και τον Αστερίωνα· ποιος θα τους σταματούσε;

Είχαν, συγχρόνως, μέσω των Αγροφυλάκων (που, στο μεγαλύτερο μέρος τους, δεν υπηρετούσαν πια τον Γεννάδιο τον Δεύτερο), στείλει μηνύματα στις συντεχνίες των Άνω Ανατολικών Αγρών και των Κάτω Ανατολικών Αγρών, ώστε να τους υποστηρίξουν. Και δεν άργησαν να έρθουν κι αυτοί στους Βόρειους Αγρούς, σχηματίζοντας το Μεγάλο Συμβούλιο των Αγρών, όπως το ονόμασαν, και ζητώντας από τον Αργύριο να γίνει Βασιλιάς τους. Οι Αρχιφύλακες των Αγροφυλάκων ήταν επίσης εκεί, και συμφωνούσαν: ο Ιωάννης Φεκίζιος των Άνω Ανατολικών Αγρών, η Γιολάντα Ευμόνια των Κάτω Ανατολικών Αγρών, ο Μάρκος Νορόκης των Βόρειων Αγρών, και η Νικολία Χιρκόμνη, η νέα Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών μετά τον θάνατο του Ανδρέα Ερβόνιου.

Τα νέα έφτασαν, φυσικά, πολύ γρήγορα στην Ηχώπολη, και όχι μόνο εξαιτίας των δημοσιογράφων. Οι πληροφοριοδότες του Γεννάδιου του Δεύτερου έρχονταν και του έλεγαν τι συνέβαινε: Σχεδιάζουν προδοσία, Βασιλιά μ'. Σχεδιάζουν σφετερισμό! Θέλουν να σε ρίξουν απ'το θρόνο για ναβάλουν πάνω το γιο σου τον μικρό.

Και οι κατάσκοποι του Πρίγκιπα Κοσμά έρχονταν στον Κοσμά με παρόμοια λόγια: Ο αδελφός σου λογαριάζει να σου κλέψει το θρόνο, Πρίγκιπά μου· λογαριάζει να πετάξει αποκεί τον πατέρα σας και να σου κλέψει το θρόνο που δικαιοματικά σου ανήκει. Και το μίσος του Κοσμά για

τον Αργύριο ολοένα και μεγάλωνε. Τώρα, μάλιστα, τον έβλεπε και στον ύπνο του, τον καταραμένο! Τον ονειρευόταν να κάθεται στον Θρόνο των Ασμάτων ενώ ο Γεννάδιος ο Δεύτερος ήταν ξαπλωμένος παραδίπλα, αιμόφυρτος, νεκρός· και ο Αργύριος πρόσταζε να συλλάβουν τον Κοσμά, και Αγροφύλακες έρχονταν φέρνοντας αλυσίδες...

(Κάπου κοντά στην Ηχώπολη, εκείνες τις νύχτες, οι πιστοί της Αίρεσης του Ονειρόφρεως – όσοι είχαν απομείνει ύστερα από την οργή του Οφιομαχητή – έστηναν αυτό που ονόμαζαν «θέατρο του Ύπνου». Ένας κοιμόταν ντυμένος και φτιαγμένος σαν τον Πρίγκιπα των Αγρών, ενώ ο Ισίδωρος ο Γκρίζος, ο Αρχιερέας του Ύπνου, κοιμόταν ντυμένος και φτιαγμένος σαν τον Γεννάδιο τον Δεύτερο – σαν νεκρός.)

Αλλά δεν έβλεπε μονάχα ο Πρίγκιπας Κοσμάς παράξενα όνειρα. Έβλεπε κι ο πατέρας του, ο Γεννάδιος: ότι ο γιος του ερχόταν στο Μεγάλο Παλάτι σαν κατακτητής, και πλάι του στεκόταν απ'τη μια ο Μαύρος Ξένος κι απ'την άλλη ο προδότης, ο Φοίβος Ασλάβης. Πλησίαζαν τον Θρόνο των Ασμάτων, όπου ήταν καθισμένος ο Γεννάδιος, και στα χέρια τους είχαν αιματοβαμμένες λεπίδες· και, προτού προλάβει να σηκωθεί για να υπερασπιστεί τον εαυτό του, τον κάρφωναν, ξανά και ξανά και ξανά...

(Κάπου κοντά στην Ηχώπολη, εκείνες τις νύχτες, οι πιστοί της Αίρεσης του Ονειρόφρεως έστηναν πάλι το θέατρο του Ύπνου, φυσικά. Τρεις κοιμόνταν ενώ οι άλλοι έπαιζαν αυλούς, κι ο ένας από τους τρεις κοιμώμενους ήταν ντυμένος και φτιαγμένος σαν τον Πρίγκιπα των Αγρών, ο δεύτερος σαν τον Φοίβο Ασλάβη, κι ο τρίτος σαν τον Οφιομαχητή.)

(Ο Ισίδωρος ο Γκρίζος δεν είχε τίποτα συγκεκριμένο πλέον στο μυαλό του· τα δικά του όνειρα για εκδίκηση κατά του Ιερατείου του Καρφιού είχαν θρυμματιστεί από τα χτυπήματα του Οφιομαχητή εναντίον των ακόλουθών του, εναντίον του Εκπροσώπου του Κυρίου των Ονείρων, κι εναντίον της Ιωάννας των Αγρών. Ο Ισίδωρος ο Γκρίζος ήθελε τώρα μονάχα εκδίκηση. Ήθελε να προκαλέσει χάος· ήθελε να τους πνίξει όλους στο αίμα τους. Και ήταν βέβαιος πως κι ο Ύπνος το ίδιο επιθυμούσε.)

Ο Πρίγκιπας Κοσμάς ταραζόταν απ'αυτά τα όνειρα, και το μίσος του δυνάμωνε, και σκεφτόταν πώς να ξεπαστρέψει τον αδελφό του. Αλλά

οι παράξενοι εφιάλτες δεν είχαν το ίδιο αποτέλεσμα στον Γεννάδιο τον Δεύτερο. Ίσως να έφταιγε η ηλικία του, αν και δεν ήταν τόσο μεγάλος όσο κάποιοι τον περνούσαν, ούτε τα είχε τόσο χαμένα όσο νόμιζαν. Ο Γεννάδιος σκεφτόταν ότι ο καιρός του είχε περάσει πια· τα πάντα τού το έδειχναν: οι Αγροί το βροντοφώναζαν, τα ίδια του τα όνειρα το μαρτυρούσαν. Η βασιλεία σου τέλεψε, Γεννάδιε. Τέλεψε. Αλλά αυτό το τέλος δεν ήταν ανάγκη να είναι κακό τέλος, συλλογιζόταν· η Ηχώπολη μπορούσε τώρα να έχει έναν καινούργιο Βασιληά, και οι Αγροί επίσης. Άλλωστε, ώρες-ώρες αισθανόταν πλέον πολύ κουρασμένος για να κάνει τον Βασιληά, ώρες-ώρες θύμωνε με όλους – τους αυλικούς του, τους Αγροφύλακες, τους αντιπροσώπους των Αγρών – όλους! Τον είχανε ζαλίσει πια, οι κακότυχοι της Σιλοάρνης· τον είχανε ζαλίσει. Καιρός να ζαλίσουνε λίγο και τον μικρό, αφού θέλει τον θρόνο του γέρου του, σκεφτόταν ο Γεννάδιος, και σιγογελούσε. Ναι... γιατί όχι; Γιατί όχι;...

Το Μεγάλο Συμβούλιο των Αγρών, εν τω μεταξύ, προσπαθούσε να πείσει τον Αργύριο να διεκδικήσει τον Θρόνο των Ασμάτων, τον Θρόνο της Ηχώπολης· αλλιώς, του έλεγαν, ό,τι είχε παλέψει για να επιτύχει πολύ πιθανόν να το έπαιρναν οι άνεμοι του Ζέφυρου. Ναι, οι Γενναίοι είχαν, μάλλον, διαλυθεί για πάντα, και η Ιωάννα των Αγρών σίγουρα δεν θα επέστρεφε από την κοιλιά του Αβυσσαίου, μα ο Γεννάδιος ο Δεύτερος μπορεί να φορολογούσε όπως νόμιζε τους Αγρούς, και μπορεί οι φόροι να ήταν πάλι παράλογοι, όπως τόσο καιρό. Αυτή η κατάσταση ήταν, άλλωστε, που είχε δημιουργήσει την Ιωάννα των Αγρών και τους Γενναίους, και ίσως τώρα να δημιουργούσε άλλους, παρόμοιους, ή ακόμα χειρότερους. Μόνο ο Πρίγκιπας των Αγρών μπορούσε να το αποτρέψει, γιατί είχε σωστό μυαλό, του έλεγαν, είχε σωστό μυαλό. Αλλά, για να τα καταφέρει, έπρεπε να είναι Βασιληάς των Αγρών.

Ο Αργύριος, όμως, ήταν διστακτικός να πάρει αυτό τον τίτλο. Τι περιμένετε από εμένα; τους ρωτούσε. Να μπω στην Ηχώπολη με στρατό και να φυλακίσω τον πατέρα μου και τον αδελφό μου; Να γίνω σφετεριστής; Θέλετε έναν σφετεριστή για Βασιληά σας; Και του αποκρίνονταν πως δεν θα τον έβλεπαν ως σφετεριστή αλλά ως σωτήρα. Αν δεν υπήρχε άλλη λύση, ναι, αυτό έπρεπε να γίνει, έλεγε το Μεγάλο Συμβούλιο των Αγρών: έπρεπε να εισβάλουν στην Ηχώπολη και να ρίξουν τον Γεννάδιο

τον Δεύτερο απ'τον Θρόνο. Όλοι οι Αγροί, απ'άκρη σ'άκρη, θα σας υποστηρίξουν, Πρίγκιπά μου. Θα ξεσηκωθεί τέτοιο φουσάτο που όμοιό του δεν είχε ξεσηκωθεί ποτέ. Σας αγαπούνε παντού· το ξέρετε αυτό.

«Μην κάνετε τίποτα,» τους είπε ο Αργύριος. «Μην κάνετε τίποτα. Δεν έχω αποφασίσει ακόμα.» Τον τρόμαζαν αυτές οι ιδέες που είχαν στα κεφάλια τους. Και τον τρόμαζε ακόμα περισσότερο που εκείνος έμοιαζε να φτάνει για τις ιδέες τους. Εκείνος τις είχε προκαλέσει, αν και όχι ηθελημένα.

Δε μπορούσε να στραφεί κατά του πατέρα του. Όχι επειδή φοβόταν – αισθανόταν αρκετά βέβαιος ότι θα κατακτούσαν την Ηχώπολη αν το έβάζαν σκοπό – αλλά επειδή δεν το θεωρούσε σωστό. Δεν ήταν καλό ο γιος να εναντιώνεται έτσι στον γονιό του. Οι θεοί δεν το ήθελαν, ήταν σίγουρος ο Πρίγκιπας Αργύριος, ότι κι αν έλεγαν οι ιερωμένοι του Αστερίωνα και του Νηρέα. Οι ιερείς της Έχιδνας, άλλωστε, δεν είχαν μιλήσει. Ούτε οι ιερείς του Ζέφυρου. Κι αυτό κάτι σήμαινε, κάτι σήμαινε...

Οι δημοσιογράφοι προσπαθούσαν να πλησιάσουν τον Πρίγκιπα των Αγρών για να του πάρουν συνέντευξη, για να τον ρωτήσουν τι είχε κατά νου για τον εαυτό του και τον Θρόνο των Ασμάτων, μα εκείνος δεν τους άφηνε να έρθουν κοντά του· οι Αγροφύλακες πάντα τους κρατούσαν μακριά. Έτσι, οι δημοσιογράφοι έβρισκαν ως εναλλακτική λύση το να ρωτάνε τα μέλη του Μεγάλου Συμβουλίου καθώς και άλλους ανθρώπων των Αγρών, κι αυτά που μάθαιναν ήταν πολλά και διάφορα. Ορισμένα, μάλιστα, αρκετά αντικρουόμενα. Τα νέα που βγήκαν στην Εφημερίδα των Αγρών και στο Ακουστό Κανάλι πιο πολύ σύγχυση μπορούσαν να προκαλέσουν παρά ενημέρωση. Τα νέα που βγήκαν σε άλλα, μικρότερα μέσα μαζικής πληροφόρησης ήταν ακόμα χειρότερα. Προμήνυαν από δολοφονία του Βασιλιά Γεννάδιου μέχρι δολοφονία του Πρίγκιπα Κοσμά, πολιορκία της Ηχώπολης, συμμαχία με κουρσάρους των ωκεανών, συμμαχία με τη Νιρλόβη στα βόρεια, πρόσληψη περισσότερων εξωδιαστασιακών μισθοφόρων σαν τον Μαύρο Ξένο, δολοπλοκίες με ιερατεία (λες και υπήρχε κανένα ιερατείο πέρα από αυτό, το μικρό, της Έχιδνας στο Καρφί· οι άλλες θρησκείες δεν είχαν καμιά σοβαρή οργάνωση στους Αγρούς ή στην Ηχώπολη· οι πιο οργανωμένοι ήταν οι πιστοί του Λοκράθου, αλλά κανείς δεν μιλούσε γι'αυτούς, γιατί, ως συνήθως, η συμπεριφορά τους ήταν σκιερή).

Ο Θερινός ο Τρίτος, ο τελευταίος μήνας του καλοκαιριού, έφτανε στο τέλος του, το φθινοπωρινό μεσομήνιο πλησίαζε, και παντού στους Αγρούς ανέμιζε η σημαία με το έμβλημα που οι χωρικοί είχαν φτιάξει για τον Πρίγκιπα – τον Βασιλιά – των Αγρών: ένα σπαθί κι ένα στάχυ διασταυρωμένα, μ'έναν ήλιο μέσα στην επάνω διχάλα του Χ κι έναν ήλιο μέσα στην κάτω διχάλα.

Ο Αργύριος ακόμα δεν είχε αποφασίσει τι να κάνει, αλλά δεν επέστρεφε και στην Ηχώπολη· δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τους Αγρούς. Να ονόμαζε τον εαυτό του Βασιλιά εδώ; αναρωτιόταν. Ήταν ανάγκη να πάει στην πόλη και να διώξει τον πατέρα του από τον θρόνο για να γίνει Βασιλιάς; Δεν μπορούσε να είναι Βασιλιάς των Αγρών και να βρίσκεται στους Αγρούς; Δεν ήταν αυτό το πιο λογικό;

Προτού όμως συζητήσει τίποτα με το Μεγάλο Συμβούλιο που εξακολουθούσε να είναι συγκεντρωμένο στον καταυλισμό του στους Βόρειους Αγρούς, τρεις άντρες και μια γυναίκα επιχείρησαν να τον δολοφονήσουν μες στο δειλινό ενώ έκανε βόλτα μαζί με τη Χρυσάνθη. Σκότωσαν πρώτα τους τέσσερις Αγροφύλακες που τον φρουρούσαν βαδίζοντας γύρω του σε διακριτική απόσταση· τους ξεπάστρεψαν γρήγορα και πεπειραμένα, και μετά πλησίασαν εκείνον και τη Χρυσάνθη με αιματοβαμμένες λεπίδες στα χέρια και μαύρες μάσκες στα πρόσωπα. Ο θάνατος των Αγροφυλάκων, όμως, είχε ειδοποιήσει τον Πρίγκιπα των Αγρών και την Πριγκίπισσά του – είχαν δει τις ξαφνικές κινήσεις, είχαν ακούσει δυο πνιχτές κραυγές – κι έπιασαν αμέσως τα σπαθιά τους ξεθηκαρώνοντάς τα.

«Βοήθεια!» φώναξε η Χρυσάνθη. «Βοήθεια!» Βρίσκονταν κοντά σ'ένα από τα άκρα του καταυλισμού όπου δεν ήταν και πολλοί ετοιμοπόλεμοι μαχητές τώρα, ένα μέρος όπου συγκέντρωναν κυρίως προμήθειες και εξοπλισμούς τα οποία χρησιμοποιούσαν για την ανόρθωση των αγρών στα βόρεια, που είχαν καεί από τις φωτιές των Γενναίων.

Ο Αργύριος και η Χρυσάνθη ήταν, όμως, τυχεροί – ή ίσως η Μεγάλη Κυρά να τους ευνοούσε, όπως είπαν μετά άλλοι – γιατί ο Οφιομαχητής έτυχε να βρίσκεται εκεί κοντά εκείνη την ώρα. Είχε έρθει για να τοποθετήσει τέσσερα μεγάλα κιβώτια, τα οποία κουβαλούσε άνετα στην αγκαλιά του, το ένα πάνω στ'άλλο, σαν πύργο.

Η φωνή της Χρυσάνθης έφτασε στ'αφτιά του, κι αμέσως έριξε κάτω τα κιβώτια και, τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας, έτρεξε, ενώ η Ευθαλία, απλωμένη στους ώμους του, σύριζε αγριεμένα.

Ο Πρίγκιπας των Αγρών ύψωσε το ξίφος του αποκρούοντας μια φοινική λεπίδα, αλλά η μασκοφόρος που ερχόταν απ'τα νώτα του τον σπάθισε στην αριστερή ωμοπλάτη και αίμα τινάχτηκε: και θα τον είχε σκοτώσει αν είχε καταφέρει να τον τρυπήσει πιο βαθιά, αν ο Αργύριος στεκόταν ακίνητος. Αλλά δεν στεκόταν ακίνητος: ήξερε ότι, όταν βρίσκεσαι σε μάχη σώμα με σώμα, πάντα ωφελεί να κινείσαι: πιο δύσκολα σκοτώνεις κάποιον που κινείται παρά κάποιον που δεν κινείται.

Η Χρυσάνθη στράφηκε για να σπαθίσει τη δολοφόνο στον ώμο, κραυγάζοντας, αλλά ένας απ'τους μασκοφόρους συντρόφους της σταμάτησε το λεπίδι της Πριγκίπισσας με το δικό του κι ένας άλλος την κλότσησε στα πλευρά, διπλώνοντάς την και κλέβοντάς της τη φωνή. Το σπαθί του υψώθηκε, τότε, για να την αποτελειώσει–

–κι ο άντρας έμεινε ξαφνικά κοκαλωμένος σαν άγαλμα.

Μια από τις βελόνες του βελονοβόλου του Οφιομαχητή είχε καρφωθεί στο πλάι του λαιμού του. Και τώρα ο Γεώργιος έστρεψε το όπλο προς έναν άλλο φονιά, ξαναπατώντας τη σκανδάλη, αλλά αστόχησε καθώς ο μασκοφόρος κινήθηκε γρήγορα. Είχαν δει τον εχθρό που ερχόταν.

Η Χρυσάνθη, βογκώντας από τον πόνο στα πλευρά της, κάρφωσε τον ακινητοποιημένο φονιά στην κοιλιά, διαπερνώντας τον πέρα για πέρα με το σπαθί της. Ο Αργύριος απέκρουσε ακόμα μια λεπίδα.

Και ο Γεώργιος, κρύβοντας το βελονοβόλο του, όρμησε στους μασκοφόρους. Το Φιλί της Έχιδνας έσπασε στα δύο ένα σπαθί που στάθηκε στον δρόμο του και διέλυσε το κεφάλι του άντρα πίσω απ'τη λεπίδα.

Δύο εχθροί είχαν τώρα απομείνει – ένας άντρας και μια γυναίκα, και η δεύτερη τράβηξε ενεργειακό πιστόλι, ενώ ο πρώτος πάτησε έναν διακόπτη πάνω στο μανίκι του ξίφους του κάνοντας τη λεπίδα να γεμίσει ενέργεια που έτριζε και χοροπηδούσε.

«Αν ήμουν στη θέση σας θα έφευγα,» τους είπε ο Οφιομαχητής, συγκρατώντας μετά βίας τη μανιασμένη οργή του.

Η γυναίκα τράβηξε τη σκανδάλη, σημαδεύοντάς τον. Ο Γεώργιος έκανε στο πλάι, και η ριπή τον πήρε ξώφαλτσα: άλλον άνθρωπο θα τον

είχε τουλάχιστον μουδιάσει, αλλά εκείνος ούτε που την αισθάνθηκε. Μ'ένα γρύλισμα όρμησε καταπάνω τους–

«Μην τους σκοτώσεις!» φώναξε ο Αργύριος. «Θέλω να μάθω ποιος τους έστειλε!»

Ο μικρός μιλά σωστά, σκέφτηκε ο Γεώργιος, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει εντός του. Έπιασε την Ευθαλία με το αριστερό του χέρι και την εκτόξευσε προς τη μασκοφόρο, η οποία κραύγασε ξαφνιασμένη καθώς το φίδι πεταγόταν σαν βέλος και κάρφωνε τα δόντια του στον αριστερό της ώμο.

Ο άλλος φονιάς έκανε να χτυπήσει τον Οφιομαχητή με το ενεργειακό του ξίφος. Το Φιλί της Έχιδνας το απέκρουσε, παραμερίζοντάς το, και ο Γεώργιος τον γρονθοκόπησε κατακέφαλα, αλλά όχι πολύ δυνατά, για να μην τον σκοτώσει. Ο άντρας κατέρρευσε σαν μαριονέτα που είχαν κοπεί τα νήματά της.

Η μασκοφόρος τώρα παραπατούσε, επηρεασμένη από το φαρμάκι της ταχύγλωττης έχιδνας: οι αισθήσεις της θόλωναν – ούτε έβλεπε καλά, ούτε άκουγε καλά, ούτε ένιωθε καλά. Έμπλεξε τα πόδια της κι έπεσε.

Η άμεση απειλή κατά του Πρίγκιπα των Αγρών είχε περάσει.

Ο καταυλισμός αναστατώθηκε μες στο δειλινό. Μεγάλος σαματάς ξεκίνησε. Κάποιοι είχαν προσπαθήσει να ξεκάμουν τον Πρίγκιπα! Φονιάδες είχαν μπει μέσα! Πώς εισβάλανε; φώναζαν οι Αρχιφύλακες των Αγρών. Πώς μπήκανε, ωρέ; Χαζοί είστε; Τυφλοί; Κουφοί; Πώς τις αφήσατε να μούνε;

Ένας θεραπευτής περιποιήθηκε το τραύμα του Αργύριου μέσα στη σκηνή του, και του είπε ότι ευτυχώς δεν ήταν σοβαρό, αλλά ο Υψηλότατος όφειλε να είναι προσεχτικός τις επόμενες ημέρες· θα αισθανόταν σίγουρα πιασμένος καθώς η πληγή θα θεραπευόταν. Δεν έπρεπε να σηκώνει βάρη, ούτε να εμπλακεί σε μάχη.

Οι δύο από τους τέσσερις φονιάδες ήταν ζωντανοί (αν και η γυναίκα δεν ήταν σε κατάσταση να μιλήσει κανονικά, με το δηλητήριο της Ευθαλίας ακόμα μες στο αίμα της) και τους ανέκριναν. Δεν έμοιαζαν για ντόπιοι· έμοιαζαν για εξωδιαστασιακοί. Ο άντρας ήταν πορφυρόδερμος· εκείνη είχε δέρμα κατάλευκο σαν το χιόνι που πέφτει τον χειμώνα στα Ρινέα Όρη. Ο Οφιομαχητής τραυμάτισε τον άντρα με τη λεπίδα

ενός ξιφιδίου που ήταν καλυμμένη μ'ένα δηλητήριο που σε έκανε να πέφτεις σε μια κατάσταση ύπνωσης κατά την οποία απαντούσες σε ό,τι σε ρωτούσαν. Το δηλητήριο δεν σε επηρέαζε αμέσως, έπρεπε να περάσει κανένα δεκάλεπτο· αλλά χρόνο είχαν. Μόλις φάνηκε ότι ο φονιάς ήταν υπό την επιρροή του, του έκαναν την ερώτηση που τους ενδιέφερε. Ο ίδιος ο Πρίγκιπας Αργύριος τον ρώτησε:

«Ποιος σας έστειλε για να με σκοτώσετε;» Γιατί δεν υπήρχε αμφιβολία ότι εκείνος ήταν ο στόχος τους. Ποιος άλλος να ήταν; Η Χρυσάνθη; Μάλλον απίθανο.

Και ο πορφυρόδερμος άντρας απάντησε: «Ο Πρίγκιπας Κοσμάς της Ηχώπολης.»

Όπως σύντομα μαρτύρησαν οι εξωδιαστασιακοί φρονιάδες, ο αδελφός του Αργύριου τούς είχε βρει στο Χρονολίμανο της πόλης, καθοδηγούμενος σ'αυτούς από συνδέσμους και πληροφοριοδότες του. Τους είχε πληρώσει καλά και τους είχε ζητήσει να ξεκάνουν τον Πρίγκιπα των Αγρών. Οι τέσσερις τους ήταν από τη Σεργήλη, δολοφόνοι στο επάγγελμα, και είχαν έρθει στην Υπερυδάτια επειδή στη διάστασή τους τους είχαν κυνηγήσει. Είχαν σκοτώσει κάποιον που οι δικοί του ζητούσαν εκδίκηση.

«Φτάσαμε, λοιπόν, εδώ...» μουρμούρισε ο Αργύριος αργότερα, σαν να παραμιλούσε, αν και δεν ήταν μόνος μες στη σκηνή του: η Χρυσάνθη ήταν επίσης εκεί, και ο Οφιομαχητής, και ο Φοίβος Ασλάβης. «Φτάσαμε εδώ!» φώναξε, θυμωμένος, χτυπώντας τη γροθιά στον μηρό του. «Ο Κοσμάς!... Ο Κοσμάς...»

Η Χρυσάνθη είπε: «Αν τον αφήσουμε έτσι, μπορεί να στείλει κι άλλους, ο διάολος του Λοκράθου!»

«Αναρωτιέμαι αν κι ο πατέρας μου ήταν μπλεγμένος σ'αυτό,» είπε ο Αργύριος, με μεγάλη θλίψη να φαίνεται στα μάτια του, νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό του. Νιώθοντας δάκρυα ν'απειλούν να έρθουν. Αλλά ο Πρίγκιπας των Αγρών δεν μπορούσε ν'αφήσει τον εαυτό του να κλάψει, ούτε καν μπροστά σε τόσο λίγους ανθρώπους.

«Το αμφιβάλλω, Υψηλότατε,» του είπε ο Φοίβος Ασλάβης. «Ο πατέρας σας δεν θα συμφωνούσε να σταλθούν δολοφόνοι εναντίον σας. Αυτό... αυτό δεν περίμενα πως ούτε ο Κοσμάς θα το έκανε – το λέγω

ελικρινά, Πρίγκιπά μου. Ο αδελφός σας... ο αδελφός σας έχει παρειακτραπεί.»

Ο Αργύριος ξεροκατάπιε. «Δε θέλω να μαθευτεί παραέξω,» ζήτησε. «Μόνο εμείς να το ξέρουμε. Εντάξει; Δε θέλω να κυκλοφορήσει, να φτάσει στ'αφτιά των χωρικών, ή, ακόμα χειρότερα, των δημοσιογράφων.»

«Το καταλαβαίνουμε, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Φοίβος Ασλάβης.

«Από εμάς,» είπε ο Γεώργιος, «κανείς δεν θα το μάθει. Αν μας ρωτήσουν ποιοι ήταν οι δολοφόνοι, ήταν κάποιιοι από τη Σεργήλη που η Αίρεση του Ονειρόφρεως είχε προσλάβει για να μας εκδικηθεί.»

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Φοίβος. «Πολύ σωστά.»

«Ούτε στους ιερείς της Έχιδνας να μην πεις τίποτα, Γεώργιε,» ζήτησε ο Αργύριος.

Και ο Οφιομαχητής κατένευσε. «Δεν βρίσκομαι υπό την εξουσία τους, Υψηλότετε.»

Την επομένη, ο Πρίγκιπας των Αγρών δήλωσε στο Μεγάλο Συμβούλιο ότι θα γινόταν Βασιληάς τους, και πρόσταξε να συγκεντρώσουν όσους ήταν πρόθυμοι να πολεμήσουν γι'αυτόν, ώστε να προελάσουν εναντίον της Ηχώπολης.

Η απάντησή του ευχαρίστησε το Μεγάλο Συμβούλιο, και μαντατοφόροι – Αγροφύλακες καβάλα σε γρήγορα δίκυκλα – έτρεξαν απ'τη μια άκρη των Αγρών ως την άλλη ρωτώντας ποιοι θα πολεμούσαν για τον Πρίγκιπα των Αγρών, ποιοι θα τον υποστήριζαν για να καθίσει στον Θρόνο των Ασμάτων και να γίνει Βασιληάς των Αγρών.

Η ανταπόκριση ήταν γιγάντια. Οι Αγροί ξεσηκώθηκαν όπως δεν είχαν ξεσηκωθεί ποτέ, ούτε παλιότερα ούτε πριν από λίγο καιρό που πολεμούσαν τους Γενναίους. Οι πάντες ήθελαν τα πράγματα ν'αλλάξουν, ήθελαν ο Πρίγκιπας των Αγρών να γίνει Βασιληάς τους. Φαντάζονταν ότι θα ζούσαν στον κήπο του Αστερίωνα τότε.

Αλλά το πελώριο φουσάτο που ετοιμαζόταν να προελάσει προς την Ηχώπολη δεν προέλασε τελικά. Όχι επιθετικά, τουλάχιστον. Γιατί εκείνες τις ημέρες, μέσα στο φθινοπωρινό μεσομήνιο, ο Βασιληάς Γεννάδιος ο Δεύτερος δήλωσε ότι παραιτείτο από τον Θρόνο των Ασμάτων και καλούσε τον γιο του, τον Πρίγκιπα Αργύριο, να έρθει για να καθίσει εκεί και να γίνει ο νέος Βασιληάς της Ηχώπολης.

Αυτή η δήλωση τούς ξάφνιασε όλους· τους έπιασε απροετοίμαστους. Εκτός από κάποιους προληπτικούς. Είχαν παρατηρήσει ότι το μεσομήνιο προβλεπόταν να κρατήσει έξι ημέρες – το μέγιστο που μπορούσε να κρατήσει ένα μεσομήνιο – και έβλεπαν επίσης ότι οι ήλιοι δεν βρίσκονταν απλώς κοντά αναμεταξύ τους, όπως στα περισσότερα μεσομήνια, μα έμοιαζαν να γίνονται σχεδόν σαν ένας. Σχημάτιζαν το Οχτάρι των Ουρανών, κι αυτό, έλεγαν πολλοί, σε συνδυασμό με τον μέγιστο αριθμό των έξι ημερών, ήταν σημάδι. Σημάδι ότι καλές μέρες έρχονταν στους Αγρούς. Μέρες που θα έφερναν οχτάρια σε όλους. Μέρες που ο Πρίγκιπας των Αγρών θα ήταν Βασιληάς τους.

Ο Αργύριος, μαζί με τη Χρυσάνθη, τον Οφιομαχητή, τον Πρωτοφύλακα Φοίβο Ασλάβη, όλους τους Αρχιφύλακες των Αγρών, πολλούς Αγροφύλακες, και ακόμα περισσότερους οπλισμένους χωρικούς (αν και όχι όλους όσους είχαν συγκεντρωθεί – δεν πήγαινε για πόλεμο τώρα), κατευθύνθηκε προς την Ηχώπολη για να συναντήσει τον πατέρα του και να καθίσει στον Θρόνο των Ασμάτων. Ήθελε πολύ να μιλήσει στον Γεννάδιο, να μάθει τι τον είχε ωθήσει να πάρει αυτή την απόφαση. Μέχρι στιγμής, ο Αργύριος νόμιζε ότι ο γονιός του ήταν εναντίον του, εναντίον των όσων έκανε στους Αγρούς, ότι δεν τον έβλεπε πια με καμιά συμπάθεια. (Ωστόσο συμφωνούσε με τον Ασλάβη, που έλεγε ότι ο Γεννάδιος ο Δεύτερος δεν θα έστελνε ποτέ φρονιάδες για να τον σκοτώσουν. Δεν μπορούσε να μη συμφωνήσει· δεν ήθελε να πιστέψει ότι ο πατέρας του θα τον δολοφονούσε με τέτοιο τρόπο.)

Καθώς έφτασαν στην Ηχώπολη, όμως, κι ενώ είχαν μόλις πλησιάσει την Τραγουδιστή Πύλη στο τέλος της μεγάλης, λιθόστρωτης δημοσιάς, οι φρουροί εκεί τους ανακοίνωσαν δυσάρεστα νέα. Τραγικά νέα.

«Μεγαλειότατε,» είπε ένας από αυτούς στον Αργύριο, σαν ήδη να είχε γίνει Βασιληάς τους, «ο πατέρας σας είναι νεκρός–»

«Τι πράγμα;» έκανε ο Πρίγκιπας των Αγρών, καθισμένος στη σέλα του λευκού του αλόγου, με τη Χρυσάνθη πλάι του, σε άλλο άλογο, και τον Φοίβο Ασλάβη να τον ακολουθεί μαζί με τον Γεώργιο, έφιπποι επίσης. «Πώς–; Ποιος τον σκότωσε; Ποιος το έκανε αυτό;»

«Ο... Λέγουνε πως ήτανε ο αδελφός σας, Μεγαλειότατε, ο Πρίγκιπας Κοσμάς. Αυτός λέγουνε πως τονε σκότωσε.»

Ο Πρίγκιπας Αργύριος μπήκε στην Ηχώπολη πολύ ταραγμένος, σχεδόν σε έξαλλη κατάσταση. Μαζί με τη συνοδεία του, αφήνοντας το μεγαλύτερο μέρος του φουσάτου του έξω από την Τραγουδιστή Πύλη, κατευθύνθηκε χωρίς καθυστέρηση στο Μεγάλο Παλάτι. Οι Αγροφύλακες που τον ακολουθούσαν είχαν τραβήξει τα όπλα τους, και ο Πρωτοφύλακας βαστούσε ένα ενεργειακό πιστόλι, και ο Οφιομαχητής είχε στο χέρι του το Φιλί της Έχιδνας.

Βρήκαν το παλάτι, αναμενόμενα, σε μεγάλη αναστάτωση, αλλά όχι υπό τον έλεγχο του Πρίγκιπα Κοσμά όπως αρκετοί φοβόνταν. Δεν χρειάστηκε να πολεμήσουν κανέναν για να μπουν. Αντιθέτως, οι φρουροί τους καλοδέχτηκαν μοιάζοντας να ζητάνε βοήθεια από αυτούς. Βοήθεια από τον Πρίγκιπα των Αγρών, τον νέο Βασιλιά της Ηχώπολης. Όλοι τους τον αποκαλούσαν Μεγαλειότατο τώρα, κανείς Υψηλότατο.

Ο Αργύριος βρήκε τη μητέρα του να κλαίει πάνω από το πτώμα του πατέρα του, στην Αίθουσα του Θρόνου, και την αγκάλιασε σφιχτά ενώ εκείνη ήταν ακόμα σαστισμένη από την ξαφνική εμφάνισή του. «Είσαι ζωντανή...» είπε ο Αργύριος. «Είσαι ζωντανή, δόξα στον Αστερίωνα και την Έχιδνα και τον Ζέφυρο!» Είχε φοβηθεί ότι ο Κοσμάς μπορεί να έκανε κακό και στη μητέρα τους· ο καταραμένος καβουρόφιλος έμοιαζε να χε λωλαθεί τελείως!

«Αργύριε... Αργύριε...» μουρμούρισε η Βασίλισσα Ευσταθία κλαίγοντας. «Αργύριε, παιδί μου, παιδί μου...»

Ο Αργύριος την κράτησε από τους ώμους, καθώς την άφηνε από την αγκαλιά του, γιατί του έμοιαζε έτοιμη να σωριαστεί. «Πού είναι, μητέρα;» ρώτησε. «Πού είναι;»

«...Ποιος;»

«Ο δολοφόνος. Ο Κοσμάς.»

Αλλά η Ευσταθία δεν ήξερε να του απαντήσει. Ειλικρινά, δεν ήξερε. Είχε αντικρίσει τον Κοσμά με τα ίδια της τα ματιά να σκοτώνει τον Γεννάδιο, να τον καρφώνει με το σπαθί του, κι αυτή ήταν η τελευταία φορά που τον είχε δει· ο αδελφός του Αργύριου είχε, μετά, εξαφανιστεί, είχε γίνει άφαντος. «Δεν ήξερε τι έκανε!» έλεγε τώρα η Ευσταθία. «Δεν ήξερε τι έκανε, δεν ξέρει τι κάνει... Δεν ξέρω τι του συμβαίνει...»

Ο Πρίγκιπας των Αγρών πρόσταξε να τον βρουν: να ψάξουν όλο το Μεγάλο Παλάτι, όλη την Ηχώπολη, αλλά να τον βρουν! «Φέρτε και μάγους – όποιον μάγο μπορεί να τον εντοπίσει. Βρείτε τον!»

Και τι να έκαναν όταν τον έβρισκαν; ρώτησαν οι Αρχιφύλακες των Αγρών και οι φρουροί της πόλης. Τι να έκαναν; Να τον σκοτώναν; Να τον συλλάμβαναν;

«Να τον συλλάβετε,» τους είπε ο Αργύριος. «Τον θέλω ζωντανό. Θέλω να μ'αντικρίσει και να μου απαντήσει γιατί έκανε ό,τι έκανε. Τώρα – βρείτε τον!»

Αλλά δεν τον βρήκαν. Έψαξαν μέσα στην Ηχώπολη – σε κάθε δρόμο, σε κάθε σοκάκι, σε κάθε πανδοχείο, σε κάθε καταγώγιο – αλλά δεν τον βρήκαν. Ούτε κανέννας μάγος μπορούσε να τον εντοπίσει. Έψαξαν και στα περίχωρα της πόλης, σ'όλη την περιοχή γύρω της, μα ο Πρίγκιπας Κοσμάς εξακολουθούσε να είναι άφαντος. Το μόνο που διαπίστωσαν ήταν ότι κάποιοι από τους κοντινούς του ανθρώπους είχαν εξαφανιστεί μαζί του. Τους άλλους τούς έπιασαν και τους ανέκριναν, κι αυτοί είπαν πως δεν ήξεραν πού μπορεί να είχε πάει ο Πρίγκιπας και εκλιπαρούσαν για τη ζωή τους, ισχυριζόμενοι πως δεν είχαν καμία – καμία – σχέση με το φονικό του Βασιλιά και ούτε ποτέ θα συμφωνούσαν με τέτοια πράξη· αντιθέτως, θα προσπαθούσαν να την αποτρέψουν άμα ήξεραν ότι σχεδιαζόταν, Μεγαλειότατε, θα προσπαθούσαν να την αποτρέψουν, διαβεβαίωναν τον Αργύριο· ήταν όλοι νομοταγείς, ορκίζονταν, η Έχιδνα να τους δάγκωνε άμα δεν ήταν!

Ύστερα από μια ολόκληρη μέρα αναζήτησης για τον πατροκτόνο αδελφό του, ο Πρίγκιπας των Αγρών, που άπαντες τώρα έβλεπαν σαν Βασιλιά της Ηχώπολης, αποφάσισε να τα παρατήσει. Και η γενική υποψία ήταν ότι ο Κοσμάς είχε φύγει με κάποιο πλοίο και είχε ταξιδέψει μακριά από τη νοτιοδυτική άκρη της Κεντρυδάτιας, ίσως και σ'άλλη ηπειρόνησο – στην Ιχθυδάτια ή στη Μικρυδάτια. Μερικοί, μάλιστα, υπέθεταν ότι μπορεί νάχε πάει σ'άλλη διάσταση, στη Σεργήλη, μπαίνοντας στη διαστασιακή δίοδο που παρουσιαζόταν στον ωκεανό βόρεια της Μικρυδάτιας πάντα. Καμία ουσιαστική ένδειξη, όμως, δεν είχαν για το πού μπορεί να είχε κατευθυνθεί ο Κοσμάς, έτσι δεν ήταν δυνατόν κανείς να τον καταδιώξει.

Την επομένη έγινε η κηδεία του Βασιληά Γεννάδιου του Δεύτερου. Δεν τον έθαψαν μέσα στη γη όπως έκαναν στους Αγρούς. Αυτό συνέβαινε μόνο στους Αγρούς, όχι και στην Ηχώπολη. Στην Ηχώπολη, ελάχιστα το έκαναν και, κυρίως, επειδή ήταν άνθρωποι των Αγρών που είχαν έρθει στην πόλη: οπότε έβγαιναν από τα τείχη της και έθαβαν εκεί τους νεκρούς τους. Οι υπόλοιποι – οι περισσότεροι – τους έδιναν στη θάλασσα, όπως ήταν το έθιμο σχεδόν παντού στην Υπερυδάτια. Και οι βασιλείς της Ηχώπολης πάντοτε έτσι κηδεύονταν.

Αυτό, λοιπόν, έγινε και τώρα. Ο Πρίγκιπας Αργύριος και η Βασίλισσα Ευσταθία κήδεψαν τον Γεννάδιο επάνω σ'ένα μεγάλο πλοίο, το Σκάφος των Ασμάτων, ενώ η Πριγκίπισσα Ευθαλία στεκόταν πλάι τους βαστώντας ένα μαντήλι και μοιάζοντας πολύ θλιμμένη. Διάφοροι άλλοι ήταν επίσης παρόντες, αυλικοί και μη, ανάμεσα στους οποίους και ο Οφιομαχητής (που δεν νόμιζε ότι είχε καμιά πραγματική θέση εκεί αλλά ο Αργύριος επέμενε να τον έχει κοντά του – ίσως να φοβόταν για περισσότερες κακουργίες από τον αδελφό του, σκεφτόταν ο Γεώργιος κρατώντας μακριά τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου). Εκτός από αυτούς, μια μεγάλη κομπανία μουσικών βρισκόταν στο Σκάφος των Ασμάτων παίζοντας ένα θρηνητικό τραγούδι που θεωρείτο κατάλληλο για τέτοιες περιστάσεις. Ο Αργύριος και η Ευσταθία έβγαλαν σύντομους λόγους για τον νεκρό και, έπειτα, ο ίδιος ο Πρίγκιπας των Αγρών παρέδωσε το σώμα του πατέρα του στη θάλασσα τυλιγμένο με χρυσοκέντητο ύφασμα.

Έτσι τελείωσε η βασιλεία του Γεννάδιου του Δεύτερου στην Ηχώπολη, και ξεκίνησε η βασιλεία του Αργύριου του Τρίτου (ναι, υπήρχαν δύο άλλοι βασιλικοί πρόγονοι πριν από αυτόν στην Ιστορία της Ηχώπολης, κανένας τους με τόσο καλή φήμη όσο ο σημερινός βασιληάς, αν ήθελες να πιστέψεις τα βιβλία).

Μέσα στις επόμενες ημέρες έγινε η στέψη του από τη Βασίλισσα Ευσταθία που, φυσικά, μετά παραιτήθηκε από βασίλισσα όπως επέβαλλε ο Νόμος. Ήταν πλέον μόνο «Βασίλισσα των Τιμών», που έλεγαν στην Ηχώπολη. Καινούργια Βασίλισσα της Ηχώπολης θα ονομαζόταν η σύζυγος που θα επέλεγε ο Αργύριος, και κανείς δεν είχε αμφιβολία ότι αυτή θα ήταν η Χρυσάνθη, η ανιψιά του Φοίβου Ασλάβη, Πρωτοφύλακα των Αγρών και, ξανά, Στρατηγού της Ηχώπολης.

Ήταν πια οι πρώτες ημέρες του φθινοπώρου, και μεγάλη γιορτή έγινε στην Ηχώπολη και στους Αγρούς, για να πανηγυρίσουν τη στέψη του Βασιληά. Όλοι τώρα – ειδικά οι χωρικοί των Αγρών – πίστευαν ότι ξεκινούσε ζωή στον κήπο του Αστερίωνα και τα πάντα θα ήταν σαν παραμύθι. Οι πιο συνετοί, βέβαια, τους προειδοποιούσαν να μην περιμένουν και τόσα πολλά, αλλά τότε κανείς δεν τους άκουγε. Ήταν πολύ ενθουσιασμένοι, και έλεγαν: Ε, μα τα γένια τ'Αστερίωνα, μωρέ, τι κουβέντες είναι τούτες τέτοιες μέρες, μωρέ; Όσο κι άσχημα νάν' τα πράγματα δεν μπορεί νάν' τόσ' άσχημα όσο ήντανε με την Ιωάννα των Αγρών να μας αρπάξει τα μισά και τον Γεννάδιο να μας αρπάξει τ'αλλόμισα! Και: Ζήτω ο Βασιληάς Αργύριος! Ζήτω ο Βασιληάς των Αγρών! Ο Βασιληάς των Αγρών!

Ακόμα και κάποιοι από τους ιερωμένους του Ιερατείου του Καρφίου – ανάμεσά τους και ο Πρωθιερέας Βικέντιος, ο Ιερέας Ευτύχιος, και η Ιέρεια Ασημίνα – είχαν έρθει στην Ηχώπολη και στο Μεγάλο Παλάτι και παρευρίσκονταν στη γιορτή που διεξαγόταν εκεί. Σπάνιο γι'αυτούς, πολύ σπάνιο, καθώς κατά κανόνα δεν συμμετείχαν σε πολιτικά δρώμενα. Αλλά τώρα καταλάβαιναν ότι ήταν μια πολύ ιδιαίτερη περίπτωση. Εκτός των άλλων, ο Οφιομαχητής – ένας Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς – βρισκόταν ακόμα κοντά στον Βασιληά των Αγρών, αν και έλεγε πως σκόπευε πια να φύγει. Είχε το χαμένο παρελθόν του ν'αναζητήσει.

Η Μάρθα, η Αγοφύλακας, προθυμοποιήθηκε νάρθει μαζί του – του το είπε όταν ήταν οι δυο τους και κανείς άλλος δεν ήταν εκεί – αλλά εκείνος τής αποκρίθηκε να μην είναι ανόητη, να μείνει στους Αγρούς: οι άνθρωποι που ταξίδευαν μαζί του είχαν την τάση να μη μένουν ζωντανοί για πολύ. (Ακόμα θυμόταν έντονα τον άδικο θάνατο του Νάθλε-διρ, κι επιπλέον πραγματικά δεν πίστευε ότι η Μάρθα όφειλε να τον ακολουθήσει στην αναζήτησή του.) Στο τέλος, την έπεισε να μείνει πίσω, όμως εκείνη τού ζήτησε να της υποσχεθεί ότι θα την επισκεπτόταν άμα ποτέ ξαναπερνούσε απ'τους Αγρούς: «αλλά μη θυμώσεις άμα με βρεις παντρεμένη με κανένανε.» Ο Γεώργιος μειδίασε και της είπε ότι θα το θεωρούσε περίεργο αν δεν την έβρισκε παντρεμένη.

Τώρα, σουρούπωνε και το μεγάλο τραπέζι μέσα στη Αίθουσα των Δεξιώσεων του Μεγάλου Παλατιού ήταν ξανά πλούσια στρωμένο με

φαγητά και ποτά από τους Αγρούς, και ο Βασιληάς Αργύριος, η μέλλουσα Βασίλισσα Χρυσάνθη, η Βασίλισσα των Τιμών Ευσταθία, η Πριγκίπισσα Ευθαλία, ο Στρατηγός Φοίβος Ασλάβης, πολλοί αυλικοί, αρκετοί Αγροφύλακες, οι ιερείς της Έχιδνας, και ο Οφιομαχητής κάθονταν εκεί για να δειπνήσουν, αν και οι περισσότεροι είχαν ήδη φάει και πει του σκασμού το μεσημέρι. Πράγμα που δεν ίσχυε για τον Γεώργιο. Ούτε για τον Αργύριο. Παρότι όλοι θεωρούσαν τη στέψη του λόγο για εορτή, ο καινούργιος Βασιληάς αισθανόταν θλιμμένος: δεν μπορούσε να φύγει απ'το μυαλό του πώς είχε πεθάνει ο πατέρας του και τι είχε κάνει ο αδελφός του. Δεν έφαγε πολύ το μεσημέρι, ούτε ήπια πολύ· και τώρα σκόπευε να φάει και να πει ακόμα λιγότερο. Η Χρυσάνθη, αντιθέτως, ήταν αρκετά μεθυσμένη καθώς καθόταν πλάι του και κουβέντιαζε γελώντας και κάνοντας ανόητα αστεία. Η Πριγκίπισσα Ευθαλία, επίσης, φαινόταν να βρίσκεται σε άλλο κόσμο. Η Βασίλισσα των Τιμών ήταν πιο σοβαρή· είχε φάει και πει λίγο κι αυτή.

Η στιγμή, έτσι χαλαρωμένοι και συναθροισμένοι όπως ήταν όλοι τους, ήταν τέλεια για φονική εκδίκηση, αλλά κανείς δεν το είχε προσέξει. Ούτε καν ο Οφιομαχητής.

Μέχρι που ήπια μια γουλιά από το κρασί των Αγρών που τους είχαν φέρει. Μια γουλιά ήταν αρκετή.

Αυτό δεν ήταν κρασί. Ή, τουλάχιστον, όχι μόνο κρασί.

Νεκρικό Νανούρισμα, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Αυτό είναι Νεκρικό Νανούρισμα! Ήπια ακόμα μια γουλιά, για να βεβαιωθεί (δεν φοβόταν ότι εκείνον μπορεί να τον επηρέαζε, φυσικά· ως Φιλημένος της Φαρμακερής Κυράς, είχε ανοσία στα φαρμάκια). Ναι, ήταν σίγουρα Νεκρικό Νανούρισμα: ένα δηλητήριο το οποίο δεν είχε κανένα άμεσο αποτέλεσμα, δεν αισθανόσουν τίποτα το περίεργο αρχικά· όμως, αν το έπινες λίγο προτού κοιμηθείς, δεν ξυπνούσες ποτέ... κι όλοι εδώ μέσα έμοιαζε ότι σύντομα θα κοιμόνταν.

Ο Γεώργιος πετάχτηκε όρθιος. «Μην πίνετε!» φώναξε. «Μην πίνετε!» Η φωνή του έσκισε τη μελωδία των μουσικών οργάνων που έπαιζαν οι οργανοπαίχτες στη γωνία της Αίθουσας των Δεξιώσεων. «Το κρασί έχει δηλητήριο! ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ!» Και έχυσε το περιεχόμενο της κούπας του επάνω στο τραπέζι. «Μην πίνετε!»

Φωνές άρχισαν αμέσως ν'αντηχούν, αναστάτωση επικράτησε· κάποιιοι ρωτούσαν: Πώς το ξέρεις; Ποιος σ'το είπε; Πώς το κατάλαβες; Είσαι σίγουρος; Ορισμένοι σηκώνονταν απ'τις θέσεις τους, ορισμένοι έχυναν το κρασί τους τρομαγμένοι. Έντονες κινήσεις παντού μες στην αίθουσα–

Το βλέμμα του Οφιομαχητή πήρε έναν υπηρέτη που έκανε να φύγει βιαστικά, τρέχοντας σχεδόν. Έναν άντρα που ήταν αντίκρυ του. Το τραπέζι τον χώριζε από τον Γεώργιο. Αλλά όχι για πολύ. Νιώθοντας την οργή του να τον γεμίζει, ο Οφιομαχητής άρπαξε το μεγάλο έπιπλο και, με μια τρομερή κραυγή, το γύρισε ανάποδα σαν να ήταν πεσμένο φύλλο από δέντρο, σκορπίζοντας παντού φαγητά, ποτά, ποτήρια, κούπες, πιάτα, κουτάλια και μαχαιροπίρουνα, ρίχνοντας ανθρώπους ανάσκελα ή μπρούμυτα, ανατρέποντας καρέκλες.

«Γεώργιε!» αναφώνησε ο Αργύριος. «Τι κάνεις; Τι–;»

Αλλά ο Οφιομαχητής ήδη περνούσε ανάμεσα από τους σαστισμένους ανθρώπους, τρέχοντας. Τρέχοντας προς τον άντρα που έτρεχε προς μια πλευρική πόρτα της αίθουσας. «Εσύ εκεί!» φώναξε. «Εσύ εκεί – δεν έχεις να πας πουθενά!» Κι εκτόξευσε την Ευθαλία, τραβώντας την από τον πήχη του αριστερού του χεριού όπου ήταν κουλουριασμένη. Η ταχύγλωττη έχιδνα έπεσε πάνω στον άγνωστο σαν την οργή της Έχιδνας, δαγκώνοντάς τον στον λαιμό: κι εκείνος, με τις αισθήσεις του να θολώνουν απ'το φαρμάκι της, σωριάστηκε καθώς έφτανε στην πόρτα που προσπαθούσε να φτάσει.

Ο Οφιομαχητή τον πλησίασε και τον άρπαξε από κάτω με το ένα χέρι· τον σήκωσε από το πάτωμα, κρατώντας τον στο αέρα. «Ποιος;» γρύλισε. «Ποιος είσαι; Ποιος σ'έστειλε;»

«...Οφιομαχητή,» έκανε εκείνος, μη βλέποντας και μην ακούγοντας καλά – τα πάντα γίνονταν σκιές γύρω του, οι ήχοι έρχονταν στ'αφτιά του λες κι είχε βυθιστεί σε λοκράθιο τέλμα. «Ο Ύπνος... Ο Ύπνος θα σε βρει, είτε ονειρεύεσαι είτε μη...»

Τα μάτια του Γεώργιου στένεψαν. Η Αίρεση του Ονειρόφρεως; σκέφτηκε. Και μετά: Ποιος άλλος; Ο Πρίγκιπας Κοσμάς μάλλον δεν ήταν τόσο έξυπνος ώστε να στήσει τέτοιο μαζικό φονικό· χρειαζόνταν ακόμα χειρότερα καθάρματα για να το κάνουν αυτό.

«Πού είναι ο γέρος;» σύριξε ο Οφιομαχητής, τραντάζοντας τον άντρα που μονοχεριάρι κρατούσε στον αέρα.

Η πόρτα πλάι του, η οποία ήταν ήδη μισάνοιχτη, άνοιξε τότε και μια πλατιά κάννη παρουσιάστηκε – η κάννη ενός ηχοβόλου πιστολιού – και πίσω της η γυναίκα που το κρατούσε. Φορούσε κουκούλα στο κεφάλι, και το πρόσωπό της ήταν βαμμένο γκριζο – η μάσκα της ιεροσύνης του Ύπνου. Ο Γεώργιος την αναγνώρισε – την είχε ξαναδεί – ήταν η μία από τις δύο φόνισσες που του είχαν επιτεθεί όταν έσερνε το πεσμένο ελικόπτερο προς το Ξυλοκέρατο, στους Άνω Ανατολικούς Αγρούς. Την Ψηλή την είχε σκοτώσει. Αυτή ήταν η Κοντή.

«Ο Αρχιερέας του Ύπνου κι ο Ομιχλοπρόσωπος σε χαιρετούν, Οφιομαχητή,» του είπε, και τράβηξε τη σκανδάλη.

Η ηχητική ριπή τράνταξε τον Γεώργιο και μαζί του τον άντρα που εκείνος κρατούσε τον αέρα. Ο δεύτερος λιποθύμησε καθώς ο Οφιομαχητής τον άφηνε, αλλά ο ίδιος ο Οφιομαχητής δεν λιποθύμησε· δεν έπεσε καν: έκανε μόνο ένα βήμα πίσω. Η οργή του ήταν ασπίδα ενάντια στην ηχητική ριπή.

Η τελευταία Οχιά της Ομίχλης τινάχτηκε καταπάνω του, έχοντας τώρα τραβήξει ένα λιγνό ξίφος, στη στιγμή, και στρέφοντας την αιχμή προς το στήθος του για να τον καρφώσει. Ο Γεώργιος έκανε στο πλάι και η λεπίδα έσκισε τα ρούχα και το δέρμα του, τίναξε σκούρο-μπλε αίμα, αλλά δεν μπήχτηκε μέσα του. Το δεξί του χέρι τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας από το θηκάρι στη ζώνη του και, κάνοντας ακόμα ένα βήμα πίσω, το ύψωσε αντικρίζοντας την αιρετική του Ονειρόφεως.

Αλλά δεν ήταν μόνη της εδώ. Από την πόρτα βγήκε και μια άλλη φιγούρα – μια γέρικη φιγούρα, με γκριζοβαμμένο πρόσωπο και γενειάδα μακριά ως τη μέση. Ο Ισίδωρος ο Γκριζος. Ο Γεώργιος αμέσως τον αναγνώρισε, αν και τις άλλες φορές τον είχε δει ή μέσα σε όραμα ή σαν οπτασία – ποτέ δεν ήταν ο Αιρεσιάρχης πραγματικά μπροστά του, νόμιζε ο Οφιομαχητής. Τώρα όμως ήταν. Και τίναξε ξαφνικά το χέρι του που κρυβόταν σ'ένα μακρύ, φαρδύ μανίκι, και σκόνη πετάχτηκε – γκριζοπράσινη σκόνη – τυλίγοντας τον Γεώργιο, προσπαθώντας ν'ασκήσει μια έντονη υπνωτική επίδραση επάνω του, που, σε δύναμη, του θύμιζε την επίθεση του Ύπνου όταν είχε σκοτώσει το Ερπετό της Καταχνιάς.

Τι δηλητήριο ήταν αυτό; Δεν το είχε υπόψη του, ή τώρα, υπό την επιρροή του και την επιρροή της ηχητικής ριπής, δεν μπορούσε να σκεφτεί αρκετά καθαρά για να το αναγνωρίσει.

Και η Κοντή ερχόταν ξανά για να τον καρφώσει, μη μοιάζοντας να φοβάται ότι η παράξενη σκόνη που είχε απλωθεί στον αέρα σαν ομίχλη θα επηρέαζε κι εκείνη. Ο Οφιομαχητής απέκρουσε το ξίφος της με το Φιλί της Έχιδνας, το απομάκρυνε επιδέξια – και η γυναίκα κραύγασε, και παραπάτησε, κι έμοιαζε αποπροσανατολισμένη. Αλλά ο Γεώργιος δεν την είχε χτυπήσει και, προς στιγμή, απόρησε τι στις λάσπες του Λοκράθου είχε συμβεί. Την είχε χτυπήσει κάποιος άλλος μες στην αίθουσα; Μετά, όμως, πρόσεξε την Ευθαλία στο πάτωμα, να συρίζει αργιμένα, όχι και πολύ μακριά από τα πόδια της αιρετικής. Την είχε δαγκώσει.

Η οργή του αποτίναξε την επενέργεια της υπνωτικής σκόνης του Ισίδωρου του Γκρίζου, κι ο Οφιομαχητής σπάθισε την Κοντή στο στήθος, σωριάζοντάς την, προτού στραφεί στον Αιρεσιάρχη.

Εκείνος αμέσως πέταξε κι άλλη πρασινόγκριζη σκόνη καταπάνω του, από το άλλο του μακρύ, φαρδύ μανίκι. Και ο Γεώργιος αισθάνθηκε πολιορκημένος από ένα τρομερό βάρος που προσπαθούσε να ρίξει το μυαλό του σε αδράνεια, να το τραβήξει στα βασίλεια του Ύπνου, του ύπουλου αδελφού της Έχιδνας.

Έκανε ένα βήμα μπροστά... παραπατώντας...

Ο Ισίδωρος ο Γκρίζος τράβηξε ένα μακρύ, κυρτό ξιφίδιο μέσα από τον μαύρο χιτώνα του. «Προσφορά,» άρθρωσε, σχεδόν τελετουργικά, «στον Άρχοντα των Ονείρων και των Εφιαλτών!»

Η οργή του Οφιομαχητή έσκισε την επίδραση του Ύπνου σαν φλεγόμενη λεπίδα. Τα μάτια του, που δεν είχαν βλεφαρίσει ούτε στιγμή, στραφτάλισαν σαν δαίμονας να είχε μπει μέσα του. Δαίμονας της Φαρμακερής Κυράς.

«Έκανες το τελευταίο σου κόλπο, γέρο,» είπε, και το Φιλί της Έχιδνας κινήθηκε.

Αίμα τινάχτηκε. Το κεφάλι του Ισίδωρου του Γκρίζου κύλησε στο πάτωμα της Αίθουσας των Δεξιώσεων. Το σώμα του, ακόμα βαστώντας το κυρτό ξιφίδιο, το ακολούθησε.

Ο πανικός μες στο μεγάλο δωμάτιο είχε φουντώσει: οι πάντες ήταν σε έξαλλη κατάσταση. Μερικοί φρουροί έρχονταν προς τον Γεώργιο, αλλά αν σκόπευαν να τον βοηθήσουν ο καιρός είχε πλέον περάσει· δε θα είχαν προλάβει να κάνουν τίποτα αν εκείνος δεν είχε υπερασπιστεί τον εαυτό του.

«Μην πλησιάζετε,» τους είπε, κουνώντας το χέρι του μπροστά του για να διώξει – μάταια – την πρασινόγκριζη ομίχλη. «Αυτό το πράγμα είν' επικίνδυνο. Μείνετε μακριά!» Και βγήκε κι ο ίδιος από το δηλητηριώδες σύννεφο γιατί, παρότι είχε αποτινάξει το μεγαλύτερο μέρος της επίδρασής του, ακόμα το αισθανόταν να πολιορκεί το μυαλό του.

«Ποιοι ήταν αυτοί;» ρώτησε ο Αργύριος. «Πώς μπήκαν;»

«Οι αιρετικοί του Ονειρόφεως,» του είπε ο Γεώργιος πλησιάζοντάς τον.

«Μα, είχες πει ότι... ότι τους είχες νικήσει, ότι δε θα μας ξαναενοχλούσαν!»

«Έκανα λάθος. Αλλά τώρα δεν νομίζω να μας ξαναενοχλήσουν. Αυτός – έδειξε το πτώμα με το σπαθί του – «ήταν ο Ισίδωρος ο Γκρίζος, ο Αιρεσιάρχης τους.»

«Ο Ισίδωρος ο Γκρίζος;» έκανε ο Βικέντιος, ο Πρωθιερέας της Έχιδνας, που δεν ήταν μακριά και είχε ακούσει τα λόγια του. «Μα τη Μεγάλη Κυρά! Θέλω ν'αντικρίσω την όψη του, κι ας είναι νεκρός. Ύστερα από τόσα χρόνια....»

Ο Γεώργιος τον έπιασε απ'τον ώμο προτού πάει προς το πτώμα. «Περιμένετε, Πρωθιερότατε. Αυτή η ομίχλη δεν έχει διαλυθεί ακόμα. Θα σας υπνωτίσει. Παραλίγο να υπνωτίσει εμένα.»

Η Ευσταθία, η Βασίλισσα των Τιμών, ρώτησε: «Τι δηλητήριο ήταν στα ποτά, Γεώργιε; Είπες ότι ήταν δηλητηριασμένα!»

«Το λένε Νεκρικό Νανούρισμα–» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Για όνομα της Μεγάλης Κυράς!» αναφώνησε η Ιέρεια Ασημίνα που, προφανώς, το ήξερε.

«Δεν δρα άμεσα,» συνέχισε ο Γεώργιος, για όσους δεν το ήξεραν. «Αλλά αν κοιμηθείς αφότου το έχεις πει, δεν ξυπνάς ποτέ.»

«Αφότου το έχεις πει;» είπε ο Αργύριος. «Μέσα σε πόση ώρα, δηλαδή;»

«Δυο, τρεις ώρες, το πολύ.»

«Θα μας σκότωνε όλους, επομένως...»

«Ναι, κατά πάσα πιθανότητα. Εκτός από εμένα.»

«Και τώρα... τώρα, τι πρέπει να κάνουμε; Να μείνουμε ξύπνιοι;»

«Ακριβώς. Μην κοιμηθείτε καθόλου μέχρι να πέσει το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου, Μεγαλειότατε, και θα είστε ασφαλείς. Εν τω μεταξύ, καλό θα ήταν να πίνετε όσο περισσότερο νερό μπορείτε, για να αποβάλει ο οργανισμός σας το δηλητήριο.»

Ο Αργύριος ένευσε, ξέροντας ότι ο Οφιομαχητής γνώριζε πολλά για τέτοια πράγματα. Στο Ξυλοκέρατο αυτές οι γνώσεις του ήταν που τους είχαν βοηθήσει να νικήσουν τον στρατό του Κοσμά – αυτές και η ίδια η παρουσία του.

Κανείς δεν έκλεισε μάτι ως το ξημέρωμα. Κανείς από όσους βρίσκονταν στην Αίθουσα των Δεξιώσεων για να δειπνήσουν, καθώς επίσης και οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους ανθρώπους που ήταν στο Μεγάλο Παλάτι. Είχαν όλοι τους τρομοκρατηθεί από αυτό που είχε συμβεί.

Οι φρουροί της βασιλικής οικίας και οι Αγροφύλακες έψαξαν μήπως κρύβονταν κι άλλοι αιρετικοί του Ονειρόφρεως μέσα στο παλάτι – μήπως κυκλοφορούσαν άγνωστοι, ύποπτοι, στις αίθουσες και τους διαδρόμους του, ή στον κήπο – αλλά δεν βρήκαν κανέναν. Αν είχαν εισβάλει περισσότεροι από τον Ισίδωρο τον Γκρίζο και τους άλλους δύο αιρετικούς, είχαν γίνει άφαντοι. Ούτε μαθεύτηκε πώς ακριβώς είχαν καταφέρει να γλιστρήσουν μες στο παλάτι. Κανείς δεν ήξερε τίποτα, κανείς δεν είχε προσέξει το παραμικρό, λες και οι καταραμένοι ήταν φαντάσματα – όπως συνήθως μ'αυτούς. Και ο αιρετικός που είχε δεχτεί την ηχητική ριπή μαζί με τον Οφιομαχητή βρέθηκε νεκρός, παραδόξως ίσως, γιατί δεν είχε χτυπηθεί θανάσιμα· ήταν σαν απλά η καρδιά του να είχε πάψει να λειτουργεί – από το σοκ, πιθανώς. Δεν μπορούσαν να υποθέσουν τίποτ' άλλο.

Ο Βασιλιάς Αργύριος διπλασίασε τις φρουρές, για καλό και για κακό, αν και όλοι το θεωρούσαν εξαιρετικά απίθανο να ξαναγίνουν ύπουλες επιθέσεις τόσο σύντομα.

«Ήταν απρόσεχτοι, πάντως,» παρατήρησε ο Γεώργιος, «σε σχέση με τις άλλες φορές. Πρέπει να αισθάνονταν απεγνωσμένοι.»

«Απεγνωσμένοι;» είπε ο Αργύριος, καθώς οι δυο τους, η Χρυσάνθη, ο Πρωθιερέας Βικέντιος, η Ιέρεια Ασημίνα, και ο Ιερέας Ευτύχιος στέκονταν σ'έναν εξώστη του Μεγάλου Παλατιού νιώθοντας τον ψυχρό αέρα των πρώτων ημερών του φθινοπώρου να χτυπά τα πρόσωπά τους.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Ήθελαν να μας εκδικηθούν, και φοβόνταν ότι δεν θα έβρισκαν καλύτερη ευκαιρία. Δε νομίζω ότι αλλιώς ο Ισίδωρος ο Γκρίζος θα έβαζε τον εαυτό του σε τέτοιο κίνδυνο.»

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Βικέντιος· «ήταν ανέκαθεν πολύ προσεχτικός. Σαν σκιά που πάντα βρίσκεται κάπου γύρω σου αλλά ποτέ δεν ξέρεις πού ακριβώς.»

«Ελπίζω να μην έχετε άλλα προβλήματα με τους αιρετικούς του Ονειρόφωως, Πρωθιερότατε. Πρέπει να έχουν μείνει ελάχιστοι πλέον.»

«Κι εγώ το ίδιο ελπίζω, Οφιομαχητή,» αποκρίθηκε ο Βικέντιος, αλλά μοιάζοντας προβληματισμένος.

«Αύριο φεύγω,» δήλωσε ο Γεώργιος, ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής.

«Τι;» έκανε ο Αργύριος. «Όχι από τώρα, Γεώργιε! Μείνε μαζί μας λίγο ακόμα. Ός τις αρχές του χειμώνα.»

Αλλά εκείνος, κρατώντας σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Έχω ήδη καθυστερήσει πολύ εδώ, Μεγαλειότατε. Χαίρομαι που σας βοήθησα· σας θεωρώ φίλους μου όλους πλέον στους Αγρούς – εξαιρώντας ό,τι έχει απομείνει από την Αίρεση του Ονειρόφωως και τους Γενναίους – αλλά πρέπει να πηγαίνω. Δε νομίζω ότι έχω ν'ανακαλύψω κάτι περισσότερο για το παρελθόν μου σε τούτα τα μέρη – και μέχρι στιγμής δεν έχω μάθει τίποτα.»

Αν και σκεφτόταν ότι αυτό μπορεί να ήταν εν μέρει ψέμα. Μπορεί, στους Αγρούς και στην Ηχώπολη, να είχε ανακαλύψει κάτι για το παρελθόν του. Μια φευγαλέα ανάμνηση, ίσως, υποθετικά και μόνο αληθινή. Αυτές οι συγκρούσεις ανάμεσα στους πρίγκιπες... αυτή η ταραγμένη πολιτική κατάσταση... Νόμιζε ότι κάποτε, προτού συναντήσει την Έχιδνα μέσα στους ατέρμονους βυθούς της Υπερυδάτιας, είχε ζητήσει κάτι παρόμοιο. Ή, μήπως, το μυαλό του του έπαιζε παιχνίδια;...

Ο Γεώργιος έφυγε από την Ηχώπολη προτού ο Πρίγκιπας Δαμιανός, ο δεύτερος γιος του Γεννάδιου του Δεύτερου και Καπετάνιος του Τραγουδιού των Κυμάτων, επιστρέψει από τα θαλασσινά ταξίδια του. Όταν εισέπλευσε τελικά στο Λιγνό Λιμάνι, ο Δαμιανός μόνο ιστορίες είχε ν' ακούσει για τον Οφιομαχητή, κι αναρωτιόταν πόσες ήταν πραγματικές, πόσες ψεύτικες, και πόσες παρατραβηγμένες. Αυτή ήταν μία από τις λίγες φορές που λυπόταν που ήταν μακριά από την πατρίδα του, και σκεφτόταν πως ίσως θα μπορούσε να είχε αλλάξει κάπως τα πράγματα αν βρισκόταν εδώ, πως ίσως θα μπορούσε, τουλάχιστον, να είχε σώσει τον πατέρα τους, ή να είχε βάλει μυαλό στον Κοσμά προτού επιχειρήσει τέτοια ανοησία.

Ο Πρίγκιπας Δαμιανός δεν προσπάθησε να αμφισβητήσει τη στέψη του Αργύριου, παρότι, σύμφωνα με τον Νόμο, εκείνος ήταν πριν από τον μικρό αδελφό του στη διαδοχή. Δεν τον ενδιέφερε να διοικήσει στην ξηρά· προτιμούσε να διοικεί στη θάλασσα. Δεν υπάρχει ισχυρότερος βασιληάς, σκεφτόταν, απ'τον καπετάνιο όταν στέκεται πάνω στην κουβέρτα.

Η Πριγκίπισσα Ευθαλία επίσης βρισκόταν πριν από τον Αργύριο στη σειρά για τη διαδοχή του Θρόνου των Ασμάτων, αλλά ούτε εκείνη είχε εκφράσει μέχρι στιγμής καμιά δυσαρέσκεια για την ενθρόνιση του μικρότερου αδελφού της. Η βασιλεία ήταν μεγάλος μπελάς, νόμιζε. Ας την αναλάμβανε ο Αργύριος· τον ήθελαν, εξάλλου, κι εκείνη είχε σημαντικότερα πράγματα να κάνει. Δεν προλάβαινε ν' ασχολείται και με πολιτικά θέματα!

19

Στεκόμαστε πάνω στην πλαγιά, μες στη νύχτα, και παρατηρούμε τι γίνεται κάτω, στην Ωλμπέρκνη και γύρω της. Ο Αρσένιος είναι κοντά μας (κοιτάζοντας από τα μάτια της Ευθαλίας που είναι απλωμένη στους ώμους του), και η Διονυσία επίσης, και ο Αλέξανδρος ο Γηραιός, και ο Κλεάνθης (ο σύζυγος της παλιάς Φύλακα, της Ευαγγελίας Αρσιλκάδιας) – όλοι όσοι είχαν μείνει πίσω πιο πριν που επιτεθήκαμε στην Ορδή των Όφρων για να ξεκάνουμε τους διοικητές της.

Τα τείχη της Ωλμπέρκνης φαίνεται να βρίσκονται ως επί το πλείστον υπό τον έλεγχο του Οφιοβασιλέα τώρα· οι σημαίες του Οφιογενή ανεμίζουν παντού στις επάλξεις, εκτός από την ανατολική και τη βορειοανατολική μεριά: εκεί διακρίνονται ακόμα σημαίες του Βάιου Οστινάλτη στο φεγγαρόφωτο.

Οι καταυλισμοί της Ορδής που ήταν νότια, ανατολικά, και δυτικά της Ωλμπέρκνης έχουν πλέον διαλυθεί· τους μάζεψαν και υποχώρησαν στο εσωτερικό της πόλης. Μόνο αυτός στα βόρεια εξακολουθεί να είναι εκεί που ήταν – αυτός που δεν ενεπλάκη στην προηγούμενη σύγκρουση.

Ο στρατός της Ιλφόνης βρίσκεται νότια της Ωλμπέρκνης, αλλά ούτε επιχειρεί να εφορμήσει στα τείχη της ούτε τα χτυπά με πολιορκητικές μηχανές, και με τα κιάλια μου βλέπω τους διοικητές του να μιλάνε αναμεταξύ τους, να μιλάνε έντονα, καταφανώς αναστατωμένοι. Έχω μια πολύ έντονη υποψία ποιος είναι ο λόγος της αναστάτωσής τους: θα πήγαινα στοίχημα, ακόμα και με τον Δημήτριο Ζερδέκη, ότι έχει σχέση με το πτώμα ενός καθάρματος που άκουγε στο όνομα Αρσένιος ο Μαχητής και είχε κάνει το λάθος να συμμαχήσει μ'ένα άλλο κάθαρμα πριν από μερικά χρόνια, τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά, για να ξεκάνουν τους Αγενείς μου. Η οργή της Έχιδνας τον βρήκε, επιτέλους, τον γαμημένο.

Στρέφω τα κιάλια μου στο εσωτερικό της Ωλμπέρκνης, πίσω από τα τείχη της. Βλέπω κάποιες συγκρούσεις στους δρόμους ανάμεσα σε ψηλότερα και χαμηλότερα οικοδομήματα – οι μαχητές της Ορδής χτυπιούνται με τους μαχητές του Οστινάλτη. Στο Οχυρό, όμως, επάνω στο ύψωμα στο κέντρο της πόλης, η Ορδή δεν έχει φτάσει ακόμα· το μέρος δεν βρίσκεται υπό πολιορκία. Αλλά μάλλον δεν θ'αργήσει να βρεθεί, εκτός αν κινηθούμε γρήγορα.

Κατεβάζω τα κιάλια μου. «Πολύ φοβάμαι ότι οι Ιλφόνιοι ίσως να σκέφτονται να μη συνεχίσουν τη μάχη,» λέω.

«Μοιάζουν αναστατωμένοι, σίγουρα,» συμφωνεί ο Νηρέας, που έχει τα δικά του κιάλια υψωμένα και τους κοιτάζει. «Και υποθέτω πως εσύ φταις γι'αυτό, Οφιομαχητή.»

«Υποθέτω πως υποθέτεις σωστά. Αλλά δεν μπορούμε να τους αφήσουμε να λακίσουν. Όχι τώρα.»

«Έχεις καμιά ιδέα πώς να τους αποτρέψουμε να φύγουν, άμα αυτό έχουν στο μυαλό τους;» Κατεβάζει τώρα κι εκείνος τα κιάλια του και με κοιτάζει – ο άνθρωπος που όρισα πρώτο υπαρχηγό των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου.

«Ναι.»

Με ατενίζουν ερωτηματικά όλοι όσοι στέκονται γύρω μου.

«Θα πάω και θα τους μιλήσω.»

«Δε νομίζω,» λέει ο Νηρέας, «ότι θα θέλουν νάναι και πολύ ομιλητικοί μαζί σου, αφού σκότωσες τον αρχηγό τους.»

«Τα μιάσματα...» μουρμουρίζει κάποιος.

«Θα σου επιτεθούν,» με προειδοποιεί η Ερασμία. «Το να τους πλησιάσεις θα ήταν το ίδιο ανόητο με το να δεχτείς την πρόκληση αυτού του τέρατος της Ορδής.» Εννοεί τον φίλο μας τον Εύανδρο, δεν έχω καμιά αμφιβολία.

«Αν μου επιτεθούν θα το μετανιώσουν. Αν είναι έξυπνοι θα μπορέσουμε να κάνουμε μια συμφωνία μαζί τους για να συνεχίσουμε την επίθεση.» Και τους λέω το σχέδιό μου.

Μου μοιάζουν διστακτικοί.

«Είναι ριψοκίνδυνο, Γεώργιε,» παρατηρεί η Διονυσία.

«Και τι δεν είναι ριψοκίνδυνο, αυτές τις μέρες;» της απαντώ.

Ο Αρσένιος γελά ξερά, και η Ευθαλία παιχνιδίζει τη γλώσσα της.

Ο Νηρέας μού λέει: «Είσαι ο αρχηγός μας, Οφιομαχητή· η Έχιδνα σε έστειλε, και πιστεύουμε σ'εσένα. Αν είναι να το κάνουμε αυτό, ας το κάνουμε. Για το ότι δεν θα παρουσιαστεί καλύτερη ευκαιρία να κατατροπώσουμε την Ορδή και τον Οφιοβασιλέα, μάλλον έχεις δίκιο.» Και συμφωνούν κι άλλα Τέκνα μ'αυτό, νεύοντας, μιλώντας.

«Θάνατος στα μιάσματα!» λέει κάποιος, και πολλοί τον μιμούνται: Θάνατος στα μιάσματα! Θάνατος στα μιάσματα! Θάνατος στα μιάσματα! Διασταυρώνουν τις λεπίδες τους ο ένας με τον άλλο, σαν να νομίζουν ότι αυτό θα τους δώσει κάποιου είδους επιπλέον μυστηριακή δύναμη.

Ύστερα, κατεβαίνουμε ξανά από τις ορεινές πλαγιές ανατολικά της Ωλμπέρκνης, εγώ, η Ερασμία, ο Ελευθέριος, η Ασημίνα (ένα Τέκνο), και ο Ιάκωβος (ακόμα ένα Τέκνο – ο ταυτογενής του Νηρέα). Είμαστε προσεχτικοί, φυσικά, αλλά αυτή τη φορά ούτε συναντάμε κανέναν παρατηρητή του εχθρού στον δρόμο μας ούτε διακρίνουμε κάποιον μες στη νύχτα. Η Ορδή έχει άλλα προβλήματα, και δεν είναι τόσο σχολαστική όσο πριν.

Ο Βικέντιος είναι γαντζωμένος στον ώμο μου, τσιτωμένος· νιώθω την αναστάτσή του. Αλλά δεν επιχειρεί τώρα να κρυφτεί μες στην κάπα μου· ίσως να νομίζει ότι σύντομα μπορεί να ξαναχρειαστώ τη βοήθειά του. Και ίσως νάχει δίκιο.

Πλησιάζουμε το στράτευμα της Ιλφόνης, αθέατοι, ένα με τη μαύρη νύχτα. Γλιστράμε στο εσωτερικό του σαν φαντάσματα.

Οι διοικητές του διαφωνούν αναμεταξύ τους, συγκεντρωμένοι πίσω από τρία θωρακισμένα οχήματα. Μια μισθοφόρος λέει: «Δεν είναι τα πράγματα ίδια τώρα. Χωρίς τον Μαχητή δεν ξέρουμε τι να κάνουμε, και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν είναι πια σύμμαχοί μας – μας πρόδωσαν. Άρα–»

«Κάνεις λάθος,» τη διακόπτω καθώς ξεπροβάλλουμε από τα σκοτάδια. «Τα Τέκνα εξακολουθούν να είναι σύμμαχοί σας. Η οργή της Έχιδνας είναι στο πλευρό σας.»

Στρέφονται, ξαφνιασμένοι, τραβώντας όπλα από θηκάρια: λεπίδες γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο, τα μέταλλα πιστολιών...

«Μην είστε ανόητοι,» τους λέω. «Άμα σας θέλαμε νεκρούς, θα ήσασταν νεκροί.»

Αυτός είναι, ακούω κάποιους από τους μισθοφόρους να ψιθυρίζουν. Αυτός είναι!

«Ναι, εγώ είμαι,» τους λέω, και κατεβάζω την κουκούλα της κάπας μου. Δεν έχω λόγο να κρύβω το κατάμαυρο πρόσωπό μου που με σημαδεύει αμέσως ως εξωδιαστασιακό.

«Ξέρουμε τι έκανες, Οφιομαχητή!» φωνάζει ένας από τους μισθοφόρους δείχνοντας με με το ξίφος του. «Σε είδαν! Σε είδαν να σκοτώνεις τον Αρσένιο τον Μαχητή. Ν'ανατρέψεις το όχημά του με τα χέρια σου και να τον σκοτώνεις!»

«Νομίζεις ότι θα φύγεις ζωντανός από εδώ;» λέει ένας άλλος, σημαδεύοντάς με με πυροβόλο πιστόλι. Πιστεύει πραγματικά ότι το όπλο του θα λειτουργήσει προτού το σπαθί μου χωρίσει το κεφάλι του στα δύο;

Αλλά δεν κρατάω σπαθί τώρα. Κρατάω μόνο την οργή μου από τα χαλινάρια του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου για να μην ορμήσω σ'αυτούς τους ανόητους κι αρχίσω να τους μοιράζω γρονθοκοπήματα και κλοτσιές.

Τα Τέκνα βγάζουν όπλα μέσα από τις κάπες τους – έτοιμα να πολεμήσουν ως τον θάνατο για εμένα, είμαι σίγουρος.

Δεν κάνω το ίδιο, αν και το χέρι μου αγγίζει το μανίκι του ξίφους στη μέση μου (και νιώθω να μου λείπει το Φιλί της Έχιδνας γι'ακόμα μια φορά). «Δεν αρνούμαι,» λέω στους διοικητές του Ιλφόνιου στρατεύματος, «ότι σκότωσα αυτό το κάθαρμα. Αλλά ο θάνατός του δεν έχει καμιά σχέση με τη συμμαχία μου μαζί σας. Το θέμα ανάμεσα σ'εμένα και τον Αρσένιο τον Μαχητή ήταν προσωπικό – από τότε που δολοφόνησε τους κουρσάρους μου, πριν από μερικά χρόνια. Μαζί σας δεν έχω προσωπικά θέματα. Ισχύει ό,τι συμφώνησε η Αρχόντισσά σας με την Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. Θα πολεμήσω – εγώ και οι δικοί μου – την Ορδή των Όφεων στο πλευρό σας. Τώρα είναι η καλύτερη ευκαιρία για να τους ξεκάνουμε. Είναι ήδη τραυματισμένοι, και έχουν και προβλήματα μέσα στην Ωλμπέρκνη· μπορεί να έχουν εισβάλλει μα ο Οστινάλτης δεν έχει ηττηθεί ακόμα. Τους χτυπά. Ώρα να τους χτυπήσουμε κι εμείς, και να δώσουμε τέλος σ'αυτούς και τον Οφιοβασιλέα τους!»

«Ωραία τα λες, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται ο άντρας που είπε ότι με είδαν να σκοτώνω τον Αρσένιο τον Μαχητή – ένας ψηλός, γεροδεμένος

τύπος, λευκόδερμος, μελαχρινός, ντυμένος με αλυσιδωτό θώρακα – «αλλά δεν βλέπεις τι γίνεται προς τα εκεί;» Δείχνει την πόλη. «Κρύφτηκαν πίσω απ'τα τείχη της. Τα τείχη της που είναι δικά τους, απ'ό,τι φαίνεται, όχι του Οστινάλτη. Για να τους επιτεθούμε πρέπει ή να γκρεμίσουμε τα τείχη, ή να γκρεμίσουμε την πύλη, ή να σκαρφαλώσουμε στις επάλξεις. Το τελευταίο μοιάζει αρκετά αυτοκτονική υπόθεση· τα άλλα δύο μοιάζουν αρκετά χρονοβόρα στην καλύτερη περίπτωση – ώσπου να γίνουν, πιθανώς ολόκληρη η Ωλμπέρκνη νάχει πέσει στα χέρια της Ορδής και να μην υπάρχει πλέον καμία αντίσταση στο εσωτερικό της.»

«Έχεις δίκιο, πώς-σε-λένε–»

«Γρηγόριος Φαρκέντιος,» με διακόπτει. «Και χαίρομαι που συμφωνούμε. Άρα–»

«Έχεις δίκιο αλλά κανείς λάθος,» τον διακόπτω τώρα κι εγώ.

«Τι λάθος;»

«Δεν υπολογίζεις εμένα και τους δικούς μου.»

«Λογαριάζεις να γκρεμίσεις τα τείχη με τα χέρια σου, Οφιομαχητή;» ρωτά μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Μπορείς να γκρεμίσεις τείχη;» λέει η μισθοφόρος που μιλούσε όταν αρχικά παρουσιάστηκε – μια γαλανόδερμη γυναίκα, μετρίου αναστήματος, γεροδεμένη κι αυτή, με ξανθά, κοντοκουρεμένα μαλλιά, στρογγυλά γαλανά μάτια, ντυμένη με πέτσινη πανοπλία επενδυμένη με μέταλλα. Μοιάζει να πιστεύει εν μέρει ότι θα απαντήσω πως, ναι, μπορώ να γκρεμίσω τείχη.

«Όχι,» απαντώ, «δεν μπορώ να γκρεμίσω τείχη.»

«Δεν είσαι τόσο δυνατός όσο ο μύθος σου,» λέει αυτός που στην αρχή με ρώτησε αν νόμιζα ότι θα φύγω ζωντανός αποδώ· και δύο άλλοι – ένας άντρας και μια γυναίκα, οι τελευταίοι από τους διοικητές του Ιλφόνιου στρατεύματος (πέντε είναι, συνολικά) – γελάνε κοφτά.

Τους αγριοκοιτάζω, δαμάζοντας τη φαρμακερή οργή μου. «Οι μύθοι πάντα είναι πιο δυνατοί από τους πραγματικούς ανθρώπους,» τους λέω.

«Τι θα κάνεις, λοιπόν, που δεν μπορούμε να το κάνουμε εμείς;» με ρωτά ο Γρηγόριος Φαρκέντιος.

«Θα κάνω κάτι που δεν τολμάτε να το κάνετε εσείς,» του λέω. «Θα πηδήσω πάνω στις επάλξεις και θ'ανοίξω τη Νότια Πύλη για να εισβάλετε.»

Η γαλανόδερμη γυναίκα ρουθουνίζει αποδοκιμαστικά. «Θα σε σκοτώσουνε...»

«Όχι· εγώ θα τους σκοτώσω.» Και τον Οφιοβασιλέα τους μαζί, άμα σταθεί στο διάβα μου! προσθέτω νοερά, νιώθοντας την οργή μου σαν φαρμακερή θύελλα μέσα μου.

«Ας πούμε ότι μπορείς να το κάνεις αυτό,» μου λέει ο Φαρκέντιος. «Αλλά πώς στις λάσπες του Λοκράθου υπολογίζεις ν'ανεβείς στις επάλξεις; Θα σκαρφαλώσεις; Νομίζεις ότι θα καταφέρεις να φτάσεις εκεί πάνω προτού σε γεμίσουν βέλη και σφαίρες; Προτού σε χτυπήσουν με δεκάδες ενεργειακές και ηχητικές ριπές; Ή, μήπως, αυτά είναι αμελητέα για τον Οφιομαχητή;»

«Δε θα σκαρφαλώσω. Θα πηδήσω στις επάλξεις, είπα. Θα πηδήσω από ένα από τα ελικόπτερά σας.»

«Η Ορδή ήδη κατέρριψε ένα,» λέει ο μαλάκας που αρχικά με ρώτησε αν νόμιζα ότι θα φύγω ζωντανός αποδώ – ένας ψηλόλιγνος άντρας, πολύ πιο ψηλός απ'ό,τι λιγνός, γενικά πολύ ψηλός, καστανομάλλης, μακρυμάλλης, μακροπρόσωπος, λευκόδερμος. Σαν πολεμικό σκιάχτρο.

«Σας έχουν μείνει, όμως, κι άλλα, δε σας έχουν μείνει;»

«Άμα δουν ελικόπτερο να πλησιάζει τις επάλξεις,» μου λέει ο Φαρκέντιος, «θα το καταρρίψουν κι αυτό. Δε θα προλάβεις να πηδήσεις, κι εμείς θα χάσουμε άδικο ένα αεροσκάφος.»

«Ναι,» αποκρίνομαι, «αν ένα ελικόπτερό σας πλησιάσει τις επάλξεις τους, μάλλον θα πέσει. Αλλά αν όλα σας τα ελικόπτερα πετάξουν προς τις επάλξεις, αρχίζοντας να τις χτυπάνε, αμφίβολο είναι ότι δεν θα καταφέρουμε εγώ και οι δικοί μου να πηδήσουμε στα τείχη της πόλης και να ξεκινήσουμε τη δουλειά μας. Και μετά, τα αεροσκάφη σας μπορούν να φύγουν.»

«Μας ζητάς να βάλουμε σε κίνδυνο τις εναέριες δυνάμεις μας,» παρατηρεί η γαλανόδερμη, ξανθομάλλα γυναίκα.

«Νόμιζα ότι ήσασταν μισθοφόροι, γαμώ τη βατραχομάνα του Λοκράθου,» μουγκρίζω. «Η δουλειά σας δεν είναι να μπαίνετε και σε κίνδυνο κάπου-κάπου;»

«Καλά τα λέει ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος,» ακούγεται ξαφνικά μια φωνή που κάτι μού θυμίζει. «Ακούστε τον. Δε μας οδήγησε ποτέ σε χαμένο αγώνα. Ποτέ.»

Στρέφομαι και τον κοιτάζω. Έχει έρθει ανάμεσα από δύο από τα θωρακισμένα οχήματα. Ένας άντρας ψηλός, λευκόδερμος, με φαρδείς ώμους, μακριά μαύρα μαλλιά, και γένι στο σαγόνι. Έχει μια φαρέτρα κι ένα μεγάλο τόξο κρεμασμένα στην πλάτη.

«Εσύ;» λέω. «Εδώ;»

«Γιατί όχι, αρχηγέ;» απαντά ο Καταραμένος Αργύριος, ο αρχηγός των Μακροθάντων, των καλύτερων τοξοτών που έχω συναντήσει στην Υπερυδάτια. «Νόμιζες ότι μόνο στη Μικρυδάτια δουλεύουμε;»

«Δεν ήμουν σίγουρος... Είναι κι ο Πέτρος ο Φλογερός εδώ;»

«Όχι, αυτοί είναι όντως στη Μικρυδάτια.»

«Εκεί, στα νότια, ακόμα;»

«Απ'ό,τι ξέρω.»

Η γαλανόδερμη μισθοφόρος τού λέει: «Γνωρίζεις τον Οφιομαχητή; Και δε μας είχες πει τίποτα;»

Ο Καταραμένος Αργύριος μειδιά – ένα χαμόγελο σαν θανατηφόρο βέλος. «Δε με ρωτήσατε, καρδιά μου. Επιπλέον, τότε που δούλευα μαζί του στη Μικρυδάτια δεν τον λέγαμε Οφιομαχητή. Όλοι τον έλεγαν 'Κάλνεντουρ ο Μαύρος' – και, μα την Έχιδνα, ολόκληρος ο στόλος κι ο στρατός του Πολιτοβασιλέα τον έτρεμαν! Κι ο Πολιτοβασιλέας επίσης, πάω στοίχημα.»

«Σταμάτα να με διασύρεις προτού τσαντιστώ, Καταραμένε,» του λέω μεταξύ αστείου και σοβαρού, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

Ρωτάω τους διοικητές του Ιλφόνιου στρατεύματος: «Τι θα γίνει, λοιπόν; Θα στεκόμαστε εδώ και θα μιλάμε, ή θα δώσουμε τέλος σ'αυτά τα μιάσματα της Ορδής των Όφρων;»

Αλληλοκοιτάζονται προς στιγμή, ενώ ο Αργύριος εξακολουθεί νάχει ένα χαμόγελο σαν θανατηφόρο βέλος στο πρόσωπό του. Ύστερα, ο Γρηγόριος Φαρκέντιος λέει: «Για να καταλάβουμε καλά το σχέδιό σου,

Οφιομαχητή: Θες να βάλουμε τις εναέριες δυνάμεις μας να επιτεθούν στην Ωλμπέρκνη ώστε εσύ και τα Τέκνα σου να πηδήσετε στις επάλξεις. Και όταν είστε εκεί θα ανοίξετε τη Νότια Πύλη για να εισβάλουμε στην πόλη.»

«Δεν έχεις παρανοήσει τίποτα,» του λέω.

«Μετά, τι θα κάνουμε;»

«Όταν είστε μέσα στην πόλη;»

«Ναι.»

«Περιμένεις εμένα να σου το πω αυτό;»

Ο Καταραμένος Αργύριος γελά.

«Εννοώ,» λέει ο Φαρκέντιος, λοξοκοιτάζοντάς τον άγρια, «αν θα συνεχίσετε, εσύ και τα Τέκνα, να σκοτώνετε διοικητές της Ορδής.»

«Θα συνεχίσουμε να βοηθάμε με ό,τι τρόπο μπορούμε,» τον διαβεβαιώνω.

«Μάλιστα. Μια βασική ερώτηση, τώρα.»

Τον περιμένω.

«Τι θα γίνει αν σκοτωθείτε εκεί πάνω στις επάλξεις; Τι θα γίνει αν δεν καταφέρετε ν'ανοίξετε τη Νότια Πύλη;»

«Δεν θα σκοτωθούμε, και η πύλη θ'ανοίξει. Όμως, αν συμβούν αυτά που λες, τότε αποκεί και πέρα το πρόβλημα είναι δικό σας, όχι δικό μας. Κι αν ο Οφιοβασιλέας είναι ακόμα ζωντανός, εγώ, άμα ήμουν στη θέση σας, θα έτρεχα προς την Ιλφόνη όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

»Αλλά, όπως είπα, δεν θα σκοτωθούμε, και η Νότια Πύλη θ'ανοίξει.»

Τα συμφωνούμε τελικά με τους αρχηγούς του Ιλφόνιου στρατεύματος, και μου λένε κι οι υπόλοιποι τα ονόματά τους, για να τα γνωρίζω. Δεν θα επιτεθούμε όμως αμέσως, αποφασίζουμε, γιατί όλοι χρειαζόμαστε ξεκούραση ύστερα από την προηγούμενη σύγκρουση με την Ορδή (ναι, ακόμα κι εγώ· οδοιπορούσα, επιπλέον, μέσα στα βουνά ολόκληρη την ημέρα προτού έρθω εδώ). Μου δίνουν τους κώδικες των τηλεπικοινωνιακών πομπών τους, μήπως υπάρξει λόγος να τους καλέσω· δεν τους δίνω τον κώδικα του δικού μου πομπού, δε θέλω να τον έχουν. Κανονίζουμε να βάλουμε σε εφαρμογή το σχέδιό μας μια ώρα μετά την αυγή.

Έτσι, εγώ και τα Τέκνα φεύγουμε από το φουσάτο της Ιλφόνης· επιστρέφουμε εκεί όπου τα υπόλοιπα Τέκνα, η Διονυσία, κι ο Αρσένιος μάς

περιμένουν, και τους πληροφορούμε τι αποφασίστηκε. Δεν τους εκπλήσσει που τα καταφέραμε, και η Ερασμία – που ήταν μαζί μου, αν και σιωπηλή, όταν μιλούσα με τους διοικητές του Ιλφόνιου στρατεύματος – με ρωτά ποιος ήταν εκείνος ο τύπος με το τόξο κι από πού τον ήξερα. Της λέω – σ’εκείνη και σ’όσους άλλους κάθονται γύρω μου για να με ακούσουν – για τον Καταραμένο Αργύριο και τους Μακροθάνατους, μια μισθοφορική ομάδα που ήταν μαζί μου όταν ήμουν μισθοφόρος στη Μικρυδάτια, λίγο πριν από τη διάλυση της Συμπολιτείας των Ποταμών.

Ύστερα, ξεκουραζόμαστε ενώ κάποιοι φυλάνε σκοπιά. Εγώ, βέβαια, δεν κοιμάμαι αλλά ούτε και φρουρώ ακριβώς. Είμαι σε εγρήγορση, έτοιμος να τιναχτώ επάνω σε περίπτωση κινδύνου, όμως κάθομαι οκλαδόν, με τα μάτια κλειστά και τον Βικέντιο κρυμμένο σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας μου.

Οι ώρες κυλάνε ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει... Πλησιάζει αυγή.

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός έρχεται κοντά μου. «Οφιομαχητή...»

Τα μάτια μου ανοίγουν. «Τι είναι;»

«Ο Αγησίλαος. Επέστρεψε. Με βοήθεια.»

Βγαίνοντας από το κοίλωμα των βράχων όπου ήμουν καθισμένος, ορθώνομαι. Δεν έχει πέσει το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου ακόμα. «Πού είναι;»

«Πλησιάζουν. Με ειδοποίησε τηλεπικοινωνιακά. Οι φρουροί τούς περιμένουν.»

Σε λίγο, βλέπουμε σκιερές φιγούρες να ξεπροβάλλουν μέσα από το ορεινό τοπίο. Πολλές σκιερές φιγούρες. Ολόκληρη η φυλή του πρέπει να ήρθε· ή, τουλάχιστον, όσοι από αυτήν θεωρούνται αξιόμαχοι. Τα Ερπετά του Ψύχους, όπως τους λέει ο Ανδρέας’λι.

Έρχονται προς τη μεριά μας, και τους συναντάμε, εγώ κι ο Αλέξανδρος, ενώ οι φρουροί δεν κουνιούνται από τις θέσεις τους και τα περισσότερα άλλα Τέκνα κοιμούνται – η ξεκούραση θα τους χρειαστεί. Ο Αγησίλαος βαδίζει μπροστά από τους υπόλοιπους δίποδους ερπετοειδείς, και πλάι του είναι ο Ευρυσθένης, ο Ιεράρχης τους – ο φύλαρχος-σαμάνος των Ερπετών του Ψύχους – βαστώντας το κοντό ραβδί του που στην κορυφή έχει ένα κρανίο λύκου.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτός κοντά στον Αγησίλαο.

«Γεώργιε,» με χαιρετά η Λουκία μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της. Και δίπλα της βρίσκονται, αναμενόμενα, ο Λεωνίδας κι ο Ανδρέας'λι.

«Τους συναντήσατε καθώς έρχονταν;» ρωτάω.

«Ναι, κι αποφασίσαμε να ταλαιπωρήσουμε τα πόδια μας λίγο ακόμα, αν και δεν είχαμε ξεκουραστεί αρκετά.»

«Με κάλεσε ο Αγησίλαος τηλεπικοινωνιακά,» εξηγεί ο Ανδρέας'λι. «Προσπαθούσε να πιάσει το σήμα του πομπού μου με τον δικό του πομπό καθώς πλησίαζαν την Ωλμπέρκνη, κι έτσι με ξύπνησε. Δε φυλούσα σκοπιά εκείνη την ώρα – κανείς μας δεν φυλούσε· είχα κάνει Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, ώστε να το καταλάβω αν κάτι μάς ζύγωνε. Και θα με ειδοποιούσε και το Σιγηλό Μουρμουρητό του Πρώτου Ήλιου, βέβαια, σε περίπτωση κινδύνου» – ο δαίμονάς του.

Ο Αγησίλαος λέει: «Σσσε χαιρετούμε, Οφιομαχητή. Ελπίζουμε να μην ήρθαμε αργά.»

«Ήρθατε πάνω στην ώρα,» αποκρίνομαι. «Θα σας χρειαστούμε. Αν και όχι τώρα, γι'αυτό που σχεδιάζουμε.»

«Τι σχεδιάζετε;» ρωτά η Λουκία αμέσως.

Αλλά δεν προλαβαίνω να της απαντήσω. Ο Αγησίλαος βγάζει ένα θηκαρωμένο ξίφος μέσα από την κάπα του, και στρέφει τη λαβή προς τη μεριά μου. Το Φιλί της Έχιδνας. «Είναι έτοιμο,» μου λέει.

Απλώνω το χέρι μου και πιάνω τη λαβή. Το τραβάω από το θηκάρι, και συρίζει σαν οργισμένη οχιά. Η λεπίδα του στραφταλίζει στο φως του φεγγαριού. Την κοιτάζω και οφείλω να παραδεχτώ τη δεξιοτεχνία του Αγησίλαου. «Σαν καινούργιο,» παρατηρώ. Και πραγματικά, δεν θα το καταλάβαινες ότι είχε σπάσει.

«Έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσσα,» αποκρίνεται ο ερπετοειδής.

«Και, όπως είπα, επάνω στην ώρα. Θα μου χρειαστεί.» Το θηκαρώνω ξανά και το κρεμάω στη ζώνη μου, πετώντας το άλλο σπαθί – άχρηστο βάρος πλέον.

«Τι σχεδιάζετε;» ρωτά πάλι η Λουκία. «Να επιτεθείτε;»

«Έχουμε ήδη επιτεθεί,» της λέω, και μετά τους εξηγώ το σχέδιό μου.

«Θα έρθω μαζί σου,» δηλώνει η Λουκία, όταν τελειώνω, «στο ελικόπτερο και στις επάλξεις.»

«Όχι,» διαφωνώ. «Μόνο Τέκνα θα έρθουν μαζί μου. Εσύ κι εσείς» – ρίχνω ένα βλέμμα στους ερπετοειδείς – «θα μείνετε εδώ, στην πλαγιά. Σύντομα θα σας χρειαστούμε.»

«Ήμουν πλάι σου στις επάλξεις της Σαλντέρια,» επιμένει η Λουκία, «θα είμαι πλάι σου και στις επάλξεις της Ωλμπέρκνης! Έχω και την οργανική στολή μου.»

«Η οποία είναι μισοκατεστραμμένη,» της θυμίζω.

«Θα έρθω.» Δε φαίνεται να μπορώ να της αλλάξω γνώμη. Μοιάζει αποφασισμένη, η ανώμαλη παλιοπειρατίνα.

Δε μου αξίζουν τόσο καλοί φίλοι· τους οδηγώ πολύ συχνά στην καταστροφή τους, ή σε γιγάντιους μπελάδες.

«Εντάξει,» της λέω, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου, «έλα, αφού το τομάρι σου δεν το υπολογίζεις.»

Και ύστερα περιμένουμε την αυγή. Η Λουκία κάθεται κοντά μου μέσα στο κοίλωμα των βράχων όπου καθόμουν και πριν.

Μόλις το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου πέφτει από πίσω μας, γλιστρώντας ανάμεσα από τις βουνοκορφές, τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου αρχίζουν να ξυπνάνε σαν επικίνδυνα ερπετά που αισθάνονται θερμότητα πάνω στο πετοσί τους. Η Ερασμία και ο Νηρέας βλέπουν ότι ο Αγησίλαος και η φυλή του είναι εδώ, και τους καλωσορίζουν. Ο Αγησίλαος τούς λέει ότι τους εξήγησα τι θα συμβεί· τον ακούω από εκεί όπου ακόμα κάθομαι με τη Λουκία. Αλλά τώρα σηκώνομαι, κι εκείνη σηκώνεται μαζί μου, ξυπνώντας. Την είχε πάρει ο ύπνος ακουμπισμένη επάνω μου.

Χωρίς πολλά λόγια, αρχίζουμε να ετοιμαζόμαστε γι'αυτό που θα ακολουθήσει. Η Λουκία γδύνεται κάτω από κάτι βράχους, ντύνεται με τη μισοκουρελιασμένη οργανική στολή ενδυνάμωσης, και βάζει ξανά και τα υπόλοιπα ρούχα της από πάνω. Μερικά από τα άλλα Τέκνα – ανάμεσα στα οποία και η Ερασμία κι ο Νηρέας – φοράνε επίσης οργανικές στολές· πήραν κάμποσους εξοπλισμούς προτού εγκαταλείψουν το άντρο τους, δεν τους άφησαν για την Ορδή. Και τώρα εξοπλίζονται όλοι όσο καλύτερα μπορούν. Είμαι σίγουρος πως το βλέπουν αυτό σαν την κορύφωση του Μεγάλου Αγώνα τους. Ποιος άλλος εχθρός στην Ιχθυδάτια, άλλωστε, μπορεί νάναι χειρότερος, ή ισχυρότερος, από αυτόν που αντιμετωπίζουμε τώρα;

Παρατηρώ ότι έχουν και τρεις οργανικές στολές θεραπείας μαζί τους· ο Θρασύβουλος ο Φαρμακοτρίφτης (που δεν θα μας ακολουθήσει στις επάλξεις) τις βγάζει για να τις έχει έτοιμες, και η Διονυσία τις αγγίζει μουνιμουνίζοντας κάποιο ξόρκι (για να δει αν είναι αρκετά καλές;). Αυτές οι στολές είναι για τραυματίες. Αν κάποιος τη φορέσει ενώ είναι χτυπημένος, η στολή βοηθά τις πληγές του να κλείσουν πιο γρήγορα, ενώ μερικές φορές μπορεί και να του σώσει τη ζωή όταν αλλιώς θα ήταν καταδικασμένος από αιμορραγία. (Ωστόσο, ο Θρασύβουλος δεν πρότεινε να φορέσουμε μία από αυτές στην Ευτυχία για να τη γλιτώσουμε από τον θάνατο – και όχι τυχαία, όπως ξέρω. Οι στολές θεραπείας δεν μπορούν να σε γλιτώσουν από πληγές που είναι άμεσα θανάσιμες. Απλώς επιταχύνουν τη θεραπεία· δεν κάνουν θαύματα.) Το μειονέκτημα είναι ότι δεν μπορείς να κινηθείς άνετα ντυμένος με οργανική στολή θεραπείας· είναι πολύ δύσκαμπτη, πολύ σκληρή. Κυρίως, τις φοράνε ενώ είναι ξαπλωμένοι και περιμένουν να γίνουν καλύτερα. Γενικά, δεν αισθάνεσαι βολικά με τέτοιο πράγμα να σε περιτυλίγει, απ'ό,τι έχω ακούσει. Εγώ ο ίδιος δεν έχω φορέσει ποτέ στολή θεραπείας – όχι στην Υπερυδάτια, τουλάχιστον. Ίσως μόνο στο αινιγματικό παρελθόν μου· αλλά, και πάλι, νομίζω πως ούτε και τότε.

Εξοπλισμένοι με ό,τι καλύτερο έχουμε στη διάθεσή μας, έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τους χειρότερους εχθρούς που έχουμε αντιμετωπίσει, κατεβαίνουμε ξανά την ορεινή πλαγιά, εγώ, η Λουκία, και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Πίσω μας αφήνουμε τη Διονυσία, τον Αρσένιο, τον Αλέξανδρο τον Γηραιό, τον Κλεάνθη, τον Θρασύβουλο τον Φαρμακοτρίφτη, και τον Αγησίλαο και τους δίποδους ερπετοειδείς της φυλής του. Είμαστε καμιά σαρανταριά άτομα· ένα από τα μεγάλα ελικόπτερα του στρατεύματος της Ιλφόνης θα το χρειαστούμε όλο για τον εαυτό μας. Ελπίζω ο πιλότος του να μη μας φοβάται. Αλλά έχουμε και τη Μαρίνα μαζί μας που πετούσε το ελικόπτερο των Τέκνων.

Οι Ιλφόνιοι έχουν αρχίσει να χτυπάνε με τις πολεμικές μηχανές τους τα νότια τείχη της Ωλμπέρκνης – τα τείχη όπου κυματίζουν οι σημαίες του Οφιογενή – όταν φτάνουμε κοντά τους. Οι φρουροί τους στέκονται αντίκρυ μας.

«Δε σας έχουν πει να μας περιμένετε;» τους ρωτάω, κατεβάζοντας την κουκούλα μου. Αμέσως μ'αναγνωρίζουν, φυσικά. Μας οδηγούν

μέσα στον καταυλισμό τους, προς τη μεριά όπου είναι προσγειωμένα τα ελικόπτερα. Πράγματι, θα χρειαστούμε ένα ολόκληρο από αυτά για να μας χωρέσει με άνεση, παρατηρώ.

Ο Γρηγόριος Φαρκέντιος είναι εκεί μαζί με τη Γιολάντα Ρισβάνη – τη γαλανόδερμη, ξανθομάλλα διοικήτρια – και τον Καταραμένο Αργύριο. Ο τελευταίος μού λέει ότι θα έρθει κι εκείνος, με τους μισθοφόρους του.

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό;» τον ρωτάω.

«Δε θα βρεις καλύτερους τοξότες για να σας καλύψουν, Μαύρε, και το ξέρεις.»

Έχει δίκιο ο Καταραμένος. Νεύω. «Σαν τον παλιό, αιματηρό καιρό, ε;» λέω αγέλαστα.

«Μόνο ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών λείπει για ν'ακούμε τη μουσική από τις βρισιές του.»

Τώρα χαμογελώ, και χαμογελά κι εκείνος με το χαμόγελό του που είναι σαν θανατηφόρο βέλος.

«Θα χρειαστούμε ένα ολόκληρο ελικόπτερο για να μας χωρέσει με άνεση, όπως βλέπεις,» λέω στον Γρηγόριο Φαρκέντιο. «Ένα από τα μεγάλα» το δείχνω με το βλέμμα μου. «Έχουμε και δική μας πιλότο μαζί.»

«Τότε μπορεί να το οδηγήσει αυτή,» αποκρίνεται.

Ρίχνω μια ματιά στη Μαρίνα.

«Κανένα πρόβλημα, Οφιομαχητή,» μου λέει. «Δε θα εμπιστευόμουν άλλον στο πηδάλιο.»

«Πάμε, τότε.»

Μπαίνουμε σ'ένα από τα μεγαλύτερα ελικόπτερα των Ιλφόνιων, και η Μαρίνα κάθεται στο πιλοτήριο, βάζοντας τις μηχανές σε λειτουργία. Οι δύο έλικες αρχίζουν να βουίζουν από πάνω μας.

Ο Καταραμένος και οι Μακροθάνατοί του μπαίνουν στο δεύτερο μεγαλύτερο ελικόπτερο. Και όλα τα υπόλοιπα επανδρώνονται επίσης με μαχητές του στρατεύματος. Η Γιολάντα Ρισβάνη παρατηρώ ότι ανεβαίνει μαζί τους σ'ένα από αυτά.

Απογειωνόμαστε, μαζικά, πετώντας προς τα νότια τείχη της Ωλμπέρκνης, και χτυπάμε τους μαχητές στις επάλξεις με ό,τι έχουμε: τοξότες βάλλουν από τις ανοιχτές πόρτες των ελικοπτέρων· γιγαντοβαλλίστρες εξαπολύουν μεγάλα μεταλλικά βέλη· ηχοβόλα κανόνια ρίχνουν

ηχητικές ριπές. Και δεχόμαστε, φυσικά, και τις βολές των εχθρών μας, που καταλαβαίνουν ότι κάτι σημαντικό συμβαίνει – κάποιο σχέδιο επίθεσης – και μας χτυπάνε με τα δικά τους όπλα. Το στράτευμα της Ιλφόνης, εν τω μεταξύ, εντείνει το σφυροκόπημα των νότιων τειχών, για να μας καλύψει. Οι κρότοι είναι εκκωφαντικοί.

Ένα βέλος γιγαντοβαλλίστρας έρχεται προς το ελικόπτερό μας, αλλά η Μαρίνα το αποφεύγει μ'έναν επιδέξιο ελιγμό, και φτάνουμε πάνω από τις επάλξεις, σε μικρή απόσταση από τη Νότια Πύλη, ανατολικά της.

«Τώρα!» φωνάζω στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, και πηδάω πρώτος από την ανοιχτή πόρτα, ντυμένος με την πανοπλία μου, κρατώντας την ασπίδα μου μπροστά μου, καθώς κατέρχομαι προς τα κεφάλια των μαχητών της Ορδής. Το Φιλί της Έχιδνας είναι στο άλλο μου χέρι, υψωμένο.

Δυο βέλη καρφώνονται στην ασπίδα μου, και μετά πέφτω πάνω στους εχθρούς μας, σωριάζοντας δύο, σπαθίζοντας μια γυναίκα στον λαιμό, σπαθίζοντας έναν άντρα στη δική του ασπίδα και κόβοντάς την στη μέση – μαζί με το χέρι του. Πέφτει από τα τείχη ουρλιάζοντας.

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και η Λουκία με μιμούνται πηδώντας απ'το ελικόπτερο. Αιματοκύλισμα ακολουθεί καθώς οι λεπίδες μας κατακόβουν τους μαχητές της Ορδής – άνθρωποι όλοι τους εδώ, δεν συναντάμε άποδες ερπετοειδείς των Ουραίων Δασότοπων. Κατευθυνόμαστε προς τη Νότια Πύλη, ενώ τα ελικόπτερα της Ιλφόνης απομακρύνονται, και δεν νομίζω ότι κανένα καταρρίφθηκε τελικά – ήταν προσεχτικοί οι πιλότοι και οι μαχητές τους, και σίγουρα συνέβαλε και η παρουσία των Μακροθάντων.

Προηγούμαι, τώρα, επάνω στις επάλξεις, όπως είχα κάνει και στη Σαλντέρια, σκοτώνοντας όποιον βρίσκω στον δρόμο μου. Η Λουκία, η Ερασμία, και ο Νηρέας είναι ένα βήμα πίσω μου, όλοι τους ντυμένοι με οργανικές στολές ενδυνάμωσης, υποβοηθώντας με. Και τα υπόλοιπα Τέκνα εξαπολύουν ριπές από τα τηλέμαχα όπλα τους, είτε εναντίον των εχθρών αντίκρου μου είτε εναντίον άλλων που προσπαθούν να έρθουν από κάτω, να ανεβούν στις επάλξεις.

Πασχίζουν να μας σταματήσουν απ'το να φτάσουμε στη Νότια Πύλη, αλλά είναι μάταιο. Είμαστε ήδη πολύ κοντά. Η απόσταση που πρέπει

να διανύσουμε δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσο μεγάλη όσο εκείνη στη Σαλντέρια. Σκοτώνουμε μαχητές της Ορδής, τινάζοντας το αίμα τους ολόγυρα, πατάμε τα πτώματά τους και περνάμε. Τα Τέκνα φωνάζουν: Θάνατος στα μιάσματα! Θάνατος στα μιάσματα! Θάνατος στα μιάσματα! Και γκρεμίζουν τις δυο σημαίες του Οφιογενή που συναντάμε στον δρόμο μας.

Φτάνουμε τώρα στη Νότια Πύλη, όπου η αντίσταση είναι μεγαλύτερη. Περισσότεροι μαχητές βρίσκονται εδώ, και στρέφουν ένα ηχητικό κανόνι καταπάνω μας, για να μας χτυπήσουν όλους μαζί – πράγμα ικανό να αδρανοποιήσει μαζικά τους συντρόφους μου και να τους κάνει εύκολους στόχους. Αλλά ο μαχητής της Ορδής που χειρίζεται το όπλο δεν προλάβει να πατήσει τη σκανδάλη: ένα βέλος καρφώνεται ξαφνικά στο αριστερό του μάτι.

Κοιτάζω ψηλά και βλέπω τον Καταραμένο να στέκεται στην ανοιχτή πόρτα του ελικοπτέρου που πετά από πάνω μας. Ο παράφρονas επέστρεψε για να μας βοηθήσει. Και δεν βάλλει μόνο αυτός τώρα· βάλλουν και οι Μακροθάνατοί του: ένας μικρός καταιγισμός από βέλη λούζει τους υπερασπιστές της Νότιας Πύλης.

Αλλά βλέπω, επίσης, τρία ελικόπτερα της Ορδής να έρχονται από τα βόρεια, περνώντας πάνω από την Ωλμπέρκνη. Και μια καινούργια φιγούρα ανεβαίνει στις επάλξεις της Νότιας Πύλης – μια γιγαντόσωμη φιγούρα – βαστώντας πελώρια ασπίδα στο ένα χέρι και πελώριο δίστομο πέλεκυ στο άλλο. Ο Εύανδρος. Σταματά τρία βέλη μ' αυτή την ασπίδα και εκτοξεύει το τσεκούρι σαν στροβιλιζόμενο άστρο, καταπάνω στο ελικόπτερο του Καταραμένου Αργύριου. Το χτυπά στο πλάι όπως θα το χτυπούσε κοτρώνα από καταπέλτη, τραντάζοντάς το στον αέρα, παραλίγο καταρρίπτοντάς το· βλέπω τοξότες να πέφτουν από την πόρτα αλλά, ευτυχώς, μέσα στο αεροσκάφος, όχι έξω, στο κενό.

«Φύγετε!» φωνάζω. «ΦΥΓΕΤΕ, Καταραμένε – ΦΥΓΕΤΕ!» κάνοντάς τους νόημα με το Φιλί της Έχιδνας, τινάζοντας αίματα από τη λεπίδα του.

«ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗ!» κραυγάζει ο Εύανδρος. «Είπες να δείξεις το πρόσωπό σου τελικά, Προδότη; –ΕΛΑ! Η Οργή της Υπέρτατης Βασίλισσας σε περιμένει!» Το τσεκούρι του πέφτει από τον ουρανό καθώς μιλά, στραφταλίζοντας πάλι σαν άστρο.

Το ελικόπτερο του Καταραμένου απομακρύνεται ενώ τα τρία ελικόπτερα της Ορδής το κυνηγάνε για λίγο, προτού φύγουν επειδή δέχονται βολές από το στράτευμα της Ιλφόνης.

Εμείς εφορμάμε στις επάλξεις της Νότιας Πύλης, σκοτώνοντας μιάσματα της Ορδής. Και ο Εύανδρος είναι ξαφνικά μπροστά μου, βαστώντας τώρα ένα σπαθί αντί για το τσεκούρι του. Ένα σπαθί που κανονικός άνθρωπος δεν θα μπορούσε να σηκώσει παρά μονάχα με τα δύο χέρια. Η λεπίδα του είναι τόσο πλατιά και βαριά που θυμίζει τη λεπίδα μπαλτά μυθικού γίγαντα του Αστερίωνα.

«Το ήξερα ότι θα ερχόσουν, Προδότη,» μου λέει ο Εύανδρος. «Είναι το ίδιο που έκανες και στη Σαλντέρια.»

«Το ίδιο που έκανες κι εσύ εδώ, πριν από εμένα,» του απαντώ. «Μάλλον, σου άρεσε.»

«Η κατάληξη για σένα δε θάναι τόσο ευχάριστη αυτή τη φορά, Προδότη!» φωνάζει, και σπαθίζει προς τη μεριά μου με το πελώριο ξίφος του.

Το Φιλί της Έχιδνας παραμερίζει τη βαριά λεπίδα και τον κλοτσάω· βάζει την ασπίδα του μπροστά στο πόδι μου και ούτε που κουνιέται: αντιθέτως, με σπρώχνει ένα βήμα πίσω.

«Σου έχω ξαναπεί: ό,τι κι αν νομίζεις λέγοντας πως είμαι προδότης, είσαι παραπλανημένος. Ποτέ δεν ήμουν σύμμαχός σου ή των Ηρμάντιων.» Τον σπαθίζω, και χτυπάω την ασπίδα του ξανά, σπάζοντας ένα κομμάτι της.

Γύρω μας τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου και η Λουκία συγκρούονται με τους μαχητές της Ορδής, τους κατακόβουν ανελέητα, και τώρα βλέπω και μερικούς άποδες ερπετοειδείς ανάμεσα στους εχθρούς μας – και όχι μόνο άποδες ερπετοειδείς. Είναι και κάποιοι άλλοι που ξεχωρίζουν: μια ομάδα ανθρώπων ντυμένων λίγο διαφορετικά από τους υπόλοιπους μαχητές της Ορδής (αλλά τώρα, μην έχοντας χρόνο να τους παρατηρήσω, δεν καταλαβαίνω ποια ακριβώς είναι η διαφορά), και μια γυναίκα μαζί τους – εκείνη η καταραμένη οχιά που μου επιτέθηκε και μες στο άντρο των Τέκνων, εκείνη που (όπως μου είπαν τα Τέκνα) κάρφωσε τη Φαρμακερή Βασίλισσα, την παλιά μου φίλη, την Πράσινη Κρίνη. Η οργή μου μαίνεται σαν θύελλα εντός μου, πιο άγρια από πριν.

Ο Εύανδρος γρυλίζει: «Πρόδωσες την Υπέρτατη Βασίλισσα! Πρόδωσες το δώρο που σου έδωσε!»

«Έτσι λες, ε;» Αποφεύγω τη γιγάντια λεπίδα του, κάνοντας πίσω, και τον σπαθίζω πάλι, κλέβοντας ακόμα ένα κομμάτι απ'την ασπίδα του, κάνοντάς την ένα τρίγωνο πλέον. Τη δική μου ασπίδα δεν την έχει αγγίξει, το μιάσμα.

Ένα Τέκνο έρχεται να του επιτεθεί από δίπλα – ο Ελευθέριος – αλλά φωνάζω: «Όχι – είναι δικός μου! Μείνετε μακριά του – κι ανοίξτε την πύλη! Ανοίξτε την πύλη!»

Ο Οφιοβασιλέας κάνει να σπαθίσει τον Ελευθέριο με το τρομερό ξίφος του, αλλά εκείνος τινάζεται όπισθεν και το αποφεύγει, παρά τριχά: παραλίγο να χάσει το κεφάλι του. Μετά, ακολουθεί τη συμβουλή μου κι απομακρύνεται.

Ο Εύανδρος φωνάζει: «Το μόνο που θα καταφέρουν οι αιρετικοί φονιάδες σου, Προδότη, είναι να ΣΚΟΤΩΘΟΥΝ!» και επιτίθεται σ'εμένα τώρα, με μένος, το ένα χτύπημα μετά το άλλο, λες και το πελώριο σπαθί του να ήταν από πλαστικό όπως στις κινηματογραφικές ταινίες, όχι από βαρύ μέταλλο. Κυρίως το αποφεύγω, αλλά σε κάποια στιγμή το σταματώ και με την ασπίδα μου, και η μισή ασπίδα καταστρέφεται. Με την υπόλοιπη κοπανάω τον Εύανδρο κατακέφαλα, πάνω στο κράνος του. Παραπατά προς την άκρη των επάλξεων.

Τον σπαθίζω· κάνει στο πλάι και χτυπάω τις πέτρες, οι οποίες τινάζονται μ'ένα δυνατό ΚΛΑΝΚ! της λεπίδας μου. Με κλοτσά στα πόδια, ο γαμημένος, και πέφτω, κατρακυλώντας. –Και ξαφνικά εκείνη η καταραμένη οχιά είναι από πάνω μου, η φόνισσα της Φαρμακερής Βασίλισσας. Κατεβάζει το σπαθί της προς το πρόσωπό μου, και βλέπω τα μάτια της να γυαλίζουν μέσα από το άνοιγμα του κράνους της. «Νίκη των Όφεων!» ουρλιάζει. «Νίκη των Όφ- Ααααα! ΑΑΑΑΑ!» Το ουρλιαχτό της γίνεται άναρθρο καθώς το Φιλί της Έχιδνας τη δαγκώνει στον μηρό, λίγο πιο πάνω απ'το γόνατο, σκίζοντας την πανοπλία και τα ρούχα της, κόβοντας το δέρμα της, τινάζοντας αίματα. Πέφτει, χάνοντας την ισορροπία της. Κι ακόμα έχει το πόδι της κολλημένο στο υπόλοιπο σώμα της, η τυχερή καριόλα· τη χτύπησα βιαστικά. Το αίμα της, όμως, εξακολουθεί να τινάζεται παντού σαν σιντριβάνι.

Ο Εύανδρος μού ορμά, κραυγάζοντας. Καθώς σηκώνομαι όρθιος, παραμερίζω τη γιγάντια λεπίδα του και τον κοπανάω με την ασπίδα μου πάνω στην ασπίδα του. Τα δύο αμυντικά όπλα συγκρούονται με μεγάλο γδούπο, τα μέταλλά τους λυγίζουν. Και τώρα σπρώχνουμε ο ένας τον άλλο, εγώ κι ο Εύανδρος, καταστρέφοντας ακόμα περισσότερο τις ασπίδες μας. Αλλά κανείς μας δεν μετακινείται, τα πόδια μας πατάνε γερά στο πλακόστρωτο των επάλλξεων.

Ο Εύανδρος υψώνει το σπαθί του και προσπαθεί να με χτυπήσει στο κεφάλι με την κάτω μεριά της λαβής (δεν μπορεί, φυσικά, να χρησιμοποιήσει μια τόσο μεγάλη λεπίδα από τόσο κοντά). Υψώνω κι εγώ το Φιλί και τον σταματάω· οι λαβές συγκρούονται.

Στο μυαλό μου έρχεται ξανά η σοφία του Γέρου του Ανέμου: Πρόσεξε τι κάνει το έξυπνο δέντρο όταν ο δυνατός άνεμος το χτυπά... Λυγίζει. Έτσι πολεμά τον δυνατό άνεμο. Και βγαίνει νικητής.

Λυγίζει...

Λυγίζω, κάνω πίσω – απότομα. Η δύναμη του Ευάνδρου τον οδηγεί μπροστά, πέφτει πάνω στην άκρη των επάλλξεων, κραυγάζοντας. Στρέφω το Φιλί της Έχιδνας (κραυγάζοντας κι εγώ, νομίζω) και τον χτυπάω. Η λεπίδα σκίζει την πανοπλία του, από τον αριστερό βραχίονα ως τη μέση της πλάτης. Το αίμα του δεν είναι σκούρο-μπλε σαν το δικό μου, φυσικά.

Γυρίζει τώρα, στρέφεται να με κοιτάξει...

...καθώς του ορμάω. Το Φιλί της Έχιδνας διασταυρώνεται με το πλατύ σπαθί του, και τον αισθάνομαι να χάνει ξανά την ισορροπία του, γιατί μάλλον δεν την είχε βρει ακόμα – όχι τελείως.

Μια φτερωτή φιγούρα έρχεται από πάνω μας, απρόσμενα, συρίζοντας – πέφτοντας στο πρόσωπο του Ευάνδρου, γρατσουνίζοντας με νύχια, χτυπώντας με φτερά, μαστιγώνοντας με ουρά. Ο Βικέντιος, μα την Έχιδνα! Δεν είχα καταλάβει πότε βγήκε από την κάπα μου· νόμιζα ότι ακόμα ήταν φωλιασμένος εκεί μέσα, σε μια από τις εσωτερικές τσέπες. Η πτερόσαυρα του Υψηλού Ναού αποδεικνύεται πιο γενναία απ'ό,τι πίστευα· δεν φοβάται ούτε το πρωινό ψύχος των βουνών ούτε την οργή του Φιλημένου του Αρχέγονου Όφεως.

Και ο Εύανδρος ξαφνιάζεται από την επίθεσή της. Καταριέται, και δαγκώνει το ένα φτερό του Βικέντιου, τραβώντας το με τα δόντια του,

σκίζοντάς το – η πτερόσαυρα συρίζει πονεμένα. Αλλά αυτή η κίνηση του Οφιοβασιλέα τού κοστίζει, γιατί εξακολουθώ να τον σπρώχνω καθώς τα ξίφη μας είναι διασταυρωμένα, και τώρα γλιστρά προς τα πίσω, πέρα από την άκρη των επάλξεων, από την έξω μεριά των τειχών της Ολμπέρκνης που το ύψος τους είναι περί τα δεκαπέντε μέτρα.

Ο καταραμένος μ'αρπάζει, καθώς πέφτει, με το άλλο του χέρι, το χέρι όπου είναι δεμένη η κατεστραμμένη ασπίδα του, και με τραβά μαζί του.

Πέφτουμε μαζί. Γκρεμιζόμαστε πάλι από ένα μέρος που λέγεται Νότια Πύλη – όπως στη Σαλντέρια. Λες και η αναμέτρησή μας να διακόπηκε τότε και τώρα απλά να συνεχίζεται. Η επανάληψη, και το τέλος...

Νομίζω πως ακούω από ψηλά κάποιον να φωνάζει τ'όνομά μου – Γεώργιε! – η Λουκία;

Προσπαθώ να είμαι από πάνω όταν θα συναντήσουμε το έδαφος, και τα καταφέρνω. Το τράνταγμα κλονίζει ολόκληρο το σώμα μου· και το σώμα του εχθρού μου ακόμα περισσότερο, πάω στοίχημα. Τα σπαθιά μας εξακολουθούν να είναι διασταυρωμένα, και τον νιώθω να με σπρώχνει ξανά καθώς παλεύει να με αποτινάξει. Δεν πρέπει νάχει σπάσει κόκαλα· ή, αν έχει σπάσει κανένα κόκαλο, δε φαίνεται να τον ενοχλεί και πολύ. Μοιάζει ολόκληρος με μαινόμενη θύελλα – όπως αυτήν που νιώθω μέσα μου.

Μια πτώση που θα είχε μάλλον σκοτώσει οποιουσδήποτε δύο άλλους ανθρώπους εμάς απλώς μας ζάλισε λιγάκι.

Σηκώνω το αριστερό μου χέρι, όπου είναι δεμένη η σχεδόν διαλυμένη ασπίδα μου, για να γρονθοκοπήσω τον Εύανδρο καταπρόσωπο, αλλά το δικό του αριστερό χέρι, όπου είναι δεμένη η δική του σπασμένη ασπίδα, με σταματά πιάνοντας τη γροθιά μου.

Γρυλίζουμε σαν θηρία, παλεύοντας, ενώ ακούω τις πολεμικές μηχανές της Ιλφόνης να σφυροκοπούν τα τείχη δίπλα μας, κι ενώ η Νότια Πύλη είναι ακόμα κλειστή. Γιατί αργούν τα Τέκνα; Γιατί αργούν;

Κάτι με χτυπά στον δεξή ώμο, τραντάζοντάς με – ένα βέλος, βλέπω, έχει ξαφνικά φυτρώσει εκεί. «Θάνατος στον προδότη!» φωνάζει κάποιος απ'τις επάλξεις – αυτός μάλλον που με τόξεψε – και μετά ακούω την επιθανάτια κραυγή του – ο Αβυσσαίος τον βρήκε πριν από εμένα, κατά πάσα πιθανότητα από χτύπημα κάποιου Τέκνου ή της Λουκίας.

Αλλά το βέλος έκανε τη δουλειά του· προς στιγμή η ισορροπία δύναμης ανάμεσα σ'έμένα και τον Οφιοβασιλέα χαλά – εις βάρος μου. Ο Εύανδρος με σπρώχνει, ουρλιάζοντας, ρίχνοντας με από πάνω του. Κατρακυλώ στη γη, και το βέλος σπάει· το μισό μένει μέσα μου.

Σηκώνομαι στο ένα γόνατο χωρίς νάχω αφήσει το μανίκι του Φιλίου της Έχιδνας, ακούγοντας την ανάσα μου δυνατή, και τον βλέπω να σηκώνεται κι εκείνος και να βηματίζει προς τη μεριά μου.

Ένα μεγάλο μεταλλικό βέλος γιγαντοβαλλίστρας περνά ανάμεσά μας, ερχόμενο από τους Ιλφόνιους, χτυπώντας τη Νότια Πύλη με πάταγο αλλά χωρίς να τη βλάψει ιδιαίτερα καθώς καρφώνεται εκεί. Μα δεν βλέπουν πού ρίχνουν, οι γαμημένοι; Ή το έκαναν επίτηδες; Με θέλουν νεκρό κάποιοι απ'αυτούς; Επειδή σκότωσα τον Αρσένιο τον Μαχητή;

Ο Εύανδρος μού ορμά. Αποφεύγω το σπαθί του και τον χτυπάω με το Φιλί της Έχιδνας. Συναντώ την ασπίδα του, και τίποτα πλέον δεν απομένει απ'αυτήν παρά μονάχα ένα μικρό κομμάτι μέταλλο δεμένο στον πήχη του. Η δική μου ασπίδα δεν βρίσκεται και σε πολύ καλύτερη κατάσταση.

Μια κοτρώνα έρχεται καταπάνω μας – από τη μεριά των Ιλφόνιων – και τινάζομαστε μακριά ο ένας απ'τον άλλο για να μη μας χτυπήσει.

«Οι σύμμαχοί σου δε φαίνεται να σ'αγαπάνε, Προδότη,» γρυλίζει ο Εύανδρος, αγκομαχώντας. Ναι, αγκομαχά – όπως κι εγώ. Σπάνιο να δεις Φιλημένο της Έχιδνας να αγκομαχά.

«Είτε με σκοτώσεις είτε όχι, είσαι σκυλοπνιγμένος εδώ έξω που βρέθηκες, γαμιόλη,» του λέω. Κι αναρωτιέμαι ξαφνικά πού να είναι ο Βικέντιος. Επέζησε; Δεν τον βλέπω πουθενά, και δεν έχω, φυσικά, χρόνο να ψάξω· είναι θανατηφόρο να πάρεις την προσοχή σου έστω και για μια στιγμή από τον Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας. «Θα σε σκοτώσουν!»

Γελά, ο καταραμένος. «Όχι, Προδότη· ΕΓΩ θα τους σκοτώσω ΟΛΟΥΣ!» Γαμώτο· μου απαντά όπως θα απαντούσα κι εγώ, νομίζω. Με τρομάζει. Και μου ορμά ξανά, ανεμίζοντας το πελώριο σπαθί του σαν να είναι φτερό γιγάντιου πουλιού φορτισμένο μ'όλη την οργή της Έχιδνας.

Αναρωτιέμαι αν αυτή η δαιμονισμένη φιδόγρια μάς παρακολουθεί τώρα, τους δύο Φιλημένους της να μονομαχούν. Αναρωτιέμαι αν διασκεδάζει μαζί μας. Θέλω να τη μπατσίσω, την πουτάνα.

Παραμερίζω το σπαθί του Ευάνδρου με το Φιλί της Έχιδνας και τον κλοτσάω στην κοιλιά, πάνω από την πανοπλία του, και πέφτει, κατρακυλώντας στις πέτρες και στα συντρίμια μπροστά από τη Νότια Πύλη. Τον πλησιάζω για να τον πατήσω με το ένα πόδι, να τον κρατήσω κάτω, όμως αρπάζει τη μπότα μου και με σπρώχνει· πέφτω κι εγώ, και σηκώνομαι, και είναι πάλι σηκωμένος κι αυτός, ο δαίμονας.

Ακόμα μια κοτρώνα έρχεται καταπάνω μας καθώς ζυγώνουμε ο ένας τον άλλο, και τιναζόμαστε ξανά κι οι δύο για να την αποφύγουμε. Αισθάνομαι τον αέρα της κοντά στο κεφάλι μου· παραλίγο να με χτυπήσει. Και – πάλι – ήρθε από τη μεριά των Ιλφόνιων. Τρίτωσε το κακό. Δε μπορεί πια νάναι τυχαίο.

Όταν τελειώσω με τον γαμημένο Οφιοβασιλέα, την έχουν γαμήσει οι καριόληδες! Μα την Έχιδνα, θα τα ΛΙΩΣΩ τα μιάσματα!

Αλλά τι είναι τώρα αυτό; Κάποιοι τρέχουν προς το μέρος μας. Και όχι ένας και δύο. Πολλοί. Με όπλα στα χέρια. Δεν είναι Ιλφόνιοι μισθοφόροι· είναι ο Αγησίλαος και τα Ερπετά του Ψύχους. Έρχονται, παράτολμα, αυτοκτονικά σχεδόν, για να με βοηθήσουν, για να ξεπαστρέψουν τον Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας. Και, γι'ακόμα μια φορά, πάνω στην ώρα, μα τη Φαρμακερή Κυρά. Πάνω στην ώρα, γιατί μια θύρα ανοίγει στη μεγάλη Νότια Πύλη της Ωλμπέρκνης και ερπετοειδείς βγαίνουν – άποδες των Ουραίων Δασότοπων, με σπαθιά στα χέρια και ασπίδες γεμάτες καρφιά και τον Οφιογενή ζωγραφισμένο επάνω. Έρχονται για να υπερασπιστούν τον Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας και να ξεκάνουν εμένα, τον «Προδότη». Θα τους σφάξω σαν ζώα, ως τον τελευταίο!

Μου ορμάνε οι δύο που προπορεύονται, συρίζοντας άγρια. Αποκρούω το λεπίδι του ενός, σπάζοντάς το μαζί με το κρανοφόρο κεφάλι του. Σταματάω τα καρφιά της ασπίδας του άλλου με τη δική μου, μισοκατεστραμμένη ασπίδα, και μερικά απ'αυτά περνάνε και μπήγονται στο σώμα μου, τινάζοντας σκούρο-μπλε αίμα. Υψώνω το Φιλί της Έχιδνας και το κατεβάζω στο πρόσωπό του, διαλύοντάς το. Κλοτσάω το κουφάρι του, εκτοξεύοντάς το πάνω στους συντρόφους του – τρεις απ'αυτούς πέφτουν, μπλεγμένοι στις ουρές τους. «ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΜΙΑΣΜΑΤΑ!» φωνάζω δείχνοντάς τους με το Φιλί της Έχιδνας καθώς είναι συγκεντρωμένοι αντίκρου μου.

Και τότε τα Ερπετά του Ψύχους εφορμούν και μανιασμένη συμπλοκή ξεκινά μπροστά στη Νότια Πύλη. Γιατί τα Τέκνα δεν την έχουν ανοίξει ακόμα; Γιατί, γαμώ την ουρά της Έχιδνας; Έχει συμβεί κάτι κακό εκεί μέσα;

Βρίσκομαι ξανά αντιμέτωπος με τον Εύανδρο, αφού ο καταραμένος έχει ήδη σκοτώσει δύο Ερπετά του Ψύχους μ' αυτό το γιγάντιο σπαθί του, κόβοντάς τα σώματά τους στα δύο όπως ο μπαλτάς του χασάπη κόβει το κρέας των προβάτων. «Νίκη των Όφεων!» κραυγάζει. «ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ! ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΠΙΣΤΟ! ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥΣ!»

«Ανάποδα τα βλέπεις όλα, γαμημένε!» γρυλίζω καθώς του ορμάω, και τα σπαθιά μας συγκρούονται ξανά, και ξανά, και ξανά, και ξανά. Και χτυπιέται κι η ασπίδα μου, και καταστρέφεται τελείως πλέον, όπως είναι κατεστραμμένη και του Ευάνδρου· αλλά κανείς απ' τους δυο μας δεν έχει χρόνο να λύσει τα λουριά απ' τον πήχη του και να πετάξει το άχρηστο κομμάτι που απομένει.

Το αιματοκύλισμα μπροστά στη Νότια Πύλη είναι απερίγραπτο ανάμεσα στους δίποδους και στους άποδες ερπετοειδείς – συρίγματα, κλαγγή, γδούποι. Κι ακόμα μια πελώρια κοτρώνα κατέρχεται από τον ουρανό – απ' τη μεριά των Ιλφόνιων. Τι κάνουν, γαμώ τις βατραχομάνες τους; Η κοτρώνα αυτή είναι, επιπλέον, φλεγόμενη, τυλιγμένη με υφάσματα ποτισμένα με λάδια. Χτυπά τους ερπετοειδείς, αστοχώντας εμένα και τον Εύανδρο, και πολλοί σκοτώνονται· ακούω τις κραυγές τους. Όταν τελειώσω μ' αυτό το μίasma, τίποτα δεν πρόκειται να γλιτώσει τους γαμημένους προδότες που μας πετροβολούν με καταπέλτες. Τίποτα!

Ένας άλλος θόρυβος ακούγεται ξαφνικά από δίπλα μου. Ένας έντονος μεταλλικός θόρυβος.

Η Νότια Πύλη σηκώνεται! Επιτέλους. Τα Τέκνα έκαναν τη δουλειά τους. Η αντίσταση που είχαν συναντήσει πρέπει να ήταν τρομερή, αλλιώς δεν θα είχαν αργήσει τόσο. Δεν είναι απ' αυτούς που χρονοτριβούν.

Ο στρατός της Ιλφόνης κινείται τώρα – μαζικά – έρχονται ολοταχώς προς τη Νότια Πύλη, πίσω από την οποία βλέπω μια συμπλοκή να διεξάγεται – τα Τέκνα εναντίον των μαχητών της Ορδής, αναμφίβολα. Δεν

έχω χρόνο να προσέξω περισσότερα· αποφεύγω ξανά το σπαθί του Ευάνδρου, και ξανά, και τον σπαθίζω και συναντώ τη μεγάλη λεπίδα του.

Ο στρατός της Ιλφόνης δέχεται κάποιες ριπές από τα τείχη καθώς ζυγώνει, αλλά αυτό δεν φαίνεται να τον σταματά. Περνά από γύρω μας σαν το νερό ορμητικού ποταμού, αγνοώντας μας, και αγνοώντας και τους ερπετοειδείς που αντιμάχονται, πατώντας τους κάτω από τροχούς και οπλές αλόγων, αδιαφορώντας ποιος είναι σύμμαχός τους και ποιος όχι – και κάνοντας την οργή μου χειρότερη εναντίον τους. Μόνο να περάσουν τη Νότια Πύλη τούς ενδιαφέρει.

Ο Εύανδρος δεν τους αγνοεί· καθώς με γρονθοκοπεί, τινάζοντάς με πίσω, αρπάζει με το ελεύθερο χέρι του τη μπροστινή μεριά ενός τετράκυκλου θωρακισμένου οχήματος, και το σταματά. Το σπαθίζει, σπάζοντας το εμπρόσθιο τζάμι του (που ήταν σίγουρα αλεξίσφαιρης αντοχής), σκοτώνοντας τον οδηγό μέσα, και μάλλον και τον συνοδηγό. Ουρλιαχτά αντηχούν, αίματα τινάζονται.

Του ορμάω, κραυγάζοντας, αποφεύγοντας καβαλάρηδες που περνάνε καλπάζοντας από δίπλα μου. Σπρώχνει το τετράκυκλο όχημα μονοχεριάρι, αναποδογυρίζοντάς το, στέλνοντάς το να καταρρεύσει καταπάνω μου. Το κλοτσάω, βγάζοντας το απ'την πορεία του. Δε μένδιαφέρει για τους γαμιόληδες στο εσωτερικό του· ας μη μας έριχναν με τους γαμημένους καταπέλτες τους!

«Οι σύμμαχοί σου θα πεθάνουν όλοι, Προδότη!» φωνάζει ο Εύανδρος υποχωρώντας προς τη Νότια Πύλη. «Όλοι!» Σπαθίζει δυο καβαλάρηδες των Ιλφόνιων, σκοτώνοντας ανθρώπους και άλογα μαζί.

Τον ακολουθώ, τον κυνηγάω, μέσα στο πολεμικό χάος. Δεν τον αφήνω να περάσει τη Νότια Πύλη. Μονομαχούμε μπροστά της ξανά, σαν θηρία, ενώ ο στρατός της Ιλφόνης εισβάλλει στην Ωλμπέρκνη – τώρα οι πεζοί, που έρχονται τρέχοντας, ακολουθούν τα οχήματα και τους ιππείς – και οι συμπλοκές θεριεύουν πέρα από την πύλη.

Γιατί ο καταραμένος δεν πεθαίνει; σκέφτομαι οργισμένα καθώς σπαθίζω επανειλημμένα τον Εύανδρο αναγκάζοντάς τον ν'αποκρούει τα χτυπήματά μου με το μεγάλο σπαθί του. Είναι δυνατόν να μη μπορεί να σκοτωθεί κανένας μας;

Κι αναρωτιέμαι πάλι αν η Φαρμακερή Κυρά μάς παρακολουθεί και διασκεδάξει, η καριόλα.

Κάνει στο πλάι ο Εύανδρος, απότομα, αποφεύγοντας το Φιλί της Έχιδνας, και με γρονθοκοπεί κατακέφαλα, πάνω στο κράνος μου. Τινάζομαι πίσω, παραπατώ, άθελά μου, και κοπανώ στο τείχος της Ωλμπέρκνης, δίπλα από τη Νότια Πύλη.

Το σπαθί του Οφιοβασιλέα κατεβαίνει για να με λιανίσει. Τώρα εγώ κάνω στο πλάι και η λεπίδα μπήγεται στις πέτρες, από την ορμή της, βαθιά. Τον κλοτσάω και τον πετάω κάτω, ενώ η λαβή του όπλου φεύγει απ'το χέρι του: το γιγάντιο σπαθί μένει καρφωμένο στο τείχος.

Μια μεγάλη σκιά πέφτει επάνω μας. Μια μαυρίλα με φτερούγες.

Τι στις λάσπες του Λοκράθου;

Κοιτάζω ψηλά και βλέπω ένα αεροπλάνο, μικρό, μαύρο σαν τη σκιά του, καταφανώς αεροδυναμικό, με τους προωθητήρες του στραμμένους κάθετα, κατεβαίνοντας αλλά μάλλον χωρίς να έχει πρόθεση να προσγειωθεί.

Τι στις λάσπες του Λοκράθου πράγματι! Δεν το πιστεύω αυτό – μοιάζει βγαλμένο από κακό όνειρο, ή κακόγουστο αστείο – αλλά δεν μπορεί παρά να είναι τα γαμημένα κωλοβατράχια. Όπως και τότε στη Νότια Πύλη της Σαλντέρια. Επανάληψη, λοιπόν, στα σίγουρα... και τέλος.

Μια καταπακτή ανοίγει στην αποκάτω μεριά του αεροπλάνου (όπως και τότε, όπως και τότε) κι ένα κανόνι μάς σημαδεύει, πίσω απ'το οποίο στέκεται ένας γνωστός καριόλης – ο Δαμιανός. Η ηχητική ριπή που εκτοξεύεται από την πλατιά κάννη με τυλίγει με τρομερό βουητό, δονώντας τα κόκαλά μου. Βλέπω λάμπεις και σκοτοδίνες μπροστά στα μάτια μου. Παραπατάω. Άλλον άνθρωπο θα τον είχε διαλύσει, μα την Έχιδνα! Τρίζω τα δόντια καθώς γεύομαι αίμα.

Κάθε άλλος ήχος εκτός απ'αυτό το δαιμονικό βούισμα έχει χαθεί από τ'αφτιά μου.

Η οργή μου – μια πυρκαγιά από ιοβόλους, φλεγόμενους δράκους – μαίνεται μέσα μου, παλεύοντας ενάντια στην επίδραση του ηχητικού κανονιού σαν θεόσταλτη ασπίδα της Φαρμακερής Κυράς.

Και παραδίπλα ο Εύανδρος σηκώνεται, μοιάζοντας κι εκείνος να μάχεται κατά των ηχητικών κυμάτων που μας βάλλουν. Δεν έχει όπλο στα χέρια του. Δε θα υπάρξει καλύτερη ευκαιρία, νομίζω.

Γυρίζω και, κραυγάζοντας χωρίς ν'ακούω την κραυγή μου, τον σπαθίζω. Το λεπίδι του Φιλίου της Έχιδνας χώνεται μέσα του, δεν

προλαβαίνει να το αποφύγει. Τον διαπερνά, από το στήθος ως την πλάτη. Βλέπω τα αβλεφάριστα μάτια του να γουρλώνουν, αλλά η οργή μέσα τους δεν μειώνεται, ούτε αντικρίζω φόβο εκεί. Κάνει να πει κάτι, αλλά μόνο αίμα βγαίνει απ'το στόμα του: ή εγώ δεν ακούω τι λέει λόγω των ηχητικών κυμάτων που μας περιτυλίζουν, ζαλίζοντάς μας και τραντάζοντάς μας.

Τα χέρια του αρπάζουν τον καρπό μου, για να με κάνει ν'αφήσω τη λαβή του Φιλιού. Το σπρώχνω λίγο ακόμα πιο μέσα, και την αφήνω. Ο Εύανδρος παραπατά και πέφτει, φτύνοντας κι άλλο αίμα, και από το στόμα και από τη μύτη τώρα. Αυτό ήταν. Τελείωσε. Οι Φιλημένοι της Έχιδνας είναι πανίσχυροι, μα δεν είναι αθάνατοι, και σίγουρα έχω καταστρέψει τους πνεύμονές του–

Και...

...αισθάνομαι τον πόνο του. Τον αισθάνομαι τόσο έντονα, ξαφνικά, που είναι πιο αφόρητος από τα ηχητικά κύματα που με βάλλουν. Είναι σαν να μ'έχουν καρφώσει κι εμένα στο στήθος με μακριά λεπίδα. Είναι σαν να έχω καρφώσει την αντανάκλασή μου, τη σκοτεινή μου αντανάκλαση...

...η οποία βρίσκεται τώρα κάτω, στο έδαφος, τραβώντας το σπαθί μου έξω από το σώμα της, λουσμένη στο αίμα, αρνούμενη να πεθάνει, όμως δίχως αμφιβολία πεθαίνοντας.

Πέφτω στο ένα γόνατο, γρυλίζοντας, τρίζοντας τα δόντια. Το στόμα μου έχει γεμίσει αίμα· αλλά γι'αυτό δεν φταίει η πνευματική σύνδεσή μου με τον Εύανδρο: φταίνει οι ηχητικές ριπές. Τα γαμημένα βατράχια! Τα μιάσματα!

Πιάνω το βελονοβόλο μέσα από την κάπα μου και – νιώθοντας τρομερή ζάλη και αποπροσανατολισμό, βλέποντας λάμψεις και σκοτοδίνες – στρέφω τα μάτια μου ψηλά, στον Δαμιανό που μ'αντικρίζει από την καταπακτή του κατάμαυρου αεροπλάνου.

Προσπαθώ να τον σημαδέψω, αλλά κάτι μ'αρπάζει από πίσω, από κάτω – ο Εύανδρος! Πεθαίνει, μα δεν είναι νεκρός ακόμα, ο δαίμονας. Με τραβά, χαλώντας το σημάδι μου. Το βελονοβόλο πέφτει απ'το χέρι μου. Γυρίζω και τον γρονθοκοπώ κατακέφαλα, μ'όλη μου τη δύναμη, όλη μου την οργή, και παύει να κινείται.

Κάνω να σηκωθώ όρθιος, παραπατάω, πέφτω στα τέσσερα...

Η ηχητική καταιγίδα παύει, αλλά όχι και το βουητό στ'αφτιά μου, μέσα στο κεφάλι μου. Δεν ακούω τίποτ' άλλο εκτός απ'αυτό το δαιμονισμένο βουητό.

Κι αισθάνομαι ξαφνικά κάτι να με σηκώνει. Τα χέρια και τα πόδια μου φεύγουν από το έδαφος σαν οι ελκτικές δυνάμεις της Υπερυδάτιας να έχουν πάει βόλτα. Κοιτάζω επάνω και βλέπω τώρα όχι το ηχητικό κανόνι αλλά ένα άλλο μηχάνημα να μ'αντικρίζει από την καταπακτή του αεροπλάνου: κάτι που μοιάζει με κανόνι μα σίγουρα δεν είναι. Ξέρω τι είναι – από το αινιγματικό παρελθόν μου – ένας αντιστροφέας έλξης: ένα μηχάνημα που, όντως, μειώνει την ένταση των ελκτικών δυνάμεων σε μια περιοχή. Τα βατράχια προσπαθούν να με τραβήξουν μες στο αεροπλάνο τους. Και βλέπω να με σημαδεύουν τώρα με πιστόλια – ενεργοβόλα αναμφίβολα. Αν μου ρίξουν όλοι μαζί, πολύ φοβάμαι ότι, ύστερα από το ηχητικό χάος που με έλουσε, θα χάσω τις αισθήσεις μου–

Βέλη τούς χτυπάνε. Βέλη. Καρφώνονται επάνω τους, τους αναγκάζουν ν'αποτραβηχτούν από την καταπακτή.

Στρέφω το βλέμμα μου στα δεξιά. Ένα μεγάλο ελικόπτερο είναι εκεί, πετώντας χαμηλά. Το ελικόπτερο του Καταραμένου Αργύριου. Αυτός και δύο Μακροθάνατοί του στέκονται σε μια ανοιχτή πόρτα του αεροσκάφους και τοξεύουν τα βατράχια στο μαύρο αεροπλάνο. Τα τοξεύουν με κάποια δυσκολία, ομολογουμένως, γιατί η καταπακτή του αεροπλάνου είναι στην αποκάτω μεριά του, και οι τοξότες πρέπει να λυγίζουν τα σώματά τους για να σημαδέψουν. Αυτό όμως δεν είναι μεγάλο πρόβλημα όταν είσαι τόσο καλός σημαδευτής όσο οι Μακροθάνατοι.

Ο Καταραμένος ποτέ δεν τα βάζει κάτω, ο διάολος της Σιλοάρνης! Έρχεται σαν καλή τύχη στο πλευρό μου. Καλή τύχη που τώρα χρειάζομαι.

Η ελκτική επίδραση συνεχίζει να με τραβά επάνω καθώς τα βατράχια αποτραβιούνται, τραυματισμένα, στο εσωτερικό του αεροσκάφους τους. Φτάνω στην καταπακτή–

–και κάνουν να την κλείσουν οι καριόληδες πατώντας έναν διακόπτη στο τοίχωμα πλάι της. Αλλά δεν την αφήνω να κλείσει. Την αρπάζω με το ένα χέρι, κοντράροντας τον μηχανισμό – και τινάζομαι επάνω και

μέσα. Η γροθιά μου χτυπά στο κεφάλι τον άντρα που πάτησε τον διακόπτη, σπάζοντας το κρανίο και τη ράχη του, σκοτώνοντάς τον.

Γαμώτο! Το Φιλί της Έχιδνας το άφησα κάτω – αλλά τούτη τη δουλειά θα την τελειώσω. Είναι καιρός πια.

Μια γυναίκα στρέφει το ενεργειακό πιστόλι της προς τη μεριά μου· την κλοτσάω ρίχνοντάς την πάνω στους άλλους πίσω της. Πέφτουν σαν τσουβάλια· δεν ακούω τις κραυγές τους γιατί αυτό το γαμημένο βούισμα γεμίζει το σύμπαν! Η οργή μου είναι μια θύελλα μέσα μου. Και ο Δαμιανός έρχεται τώρα εναντίον μου βαστώντας ένα ξίφος τυλιγμένο από ενέργειες που σπινθηροβολούν. Με σπαθίζει ημικυκλικά και με χτυπά, καταπονημένος καθώς είμαι· ανοίγει ένα τραύμα από τον αριστερό μου ώμο ως τα δεξιά μου πλευρά, σκίζοντας τον αλυσιδωτό μου θώρακα. Οι ενέργειες πάνω στη λεπίδα του με τραντάζουν: παραπατάω, πέφτω στο ένα γόνατο. Με κλοτσά στο κεφάλι και κοπανάω σ'ένα τοίχωμα του αεροσκάφους, βλέπω σκοτοδίνες.

Νομίζω πως κάτι λέει ο άθλιος βατραχοϊερέας, αλλά δεν τον ακούω.

Στο άλλο του χέρι είναι τώρα ένα ενεργειακό πιστόλι, σημαδεύοντάς με. Η ριπή με τραντάζει ξανά.

Λάμψεις–

–και σκοτάδι με τυλίγει...

Τίποτα δεν αισθάνομαι...

Είμαι σε μια σπηλιά όπου νερό στάζει απ'το ταβάνι, κάνοντας σπλιτς, σπλιτς, σπλιτς... Ναι, εδώ ακούω. Ακούω καλά. Πού σκατά βρίσκομαι; Στην κοιλιά του Αβυσσαίου; Όπως σ'εκείνο το παραμύθι με τον Ακατάλυτο Κουρσάρο, που ο Αβυσσαίος τον κατάπιε αλλά αυτός έσκισε την κοιλιά του και βγήκε;

Ένα φίδι ξεπροβάλλει μέσα από μια λίμνη ανάμεσα στους σταλαγμίτες. Το αναγνωρίζω. Είναι η Ευθαλία· και μεγαλώνει... μεγαλώνει... μεγαλώνει. Ολόκληρος δράκος γίνεται, μα την Έχιδνα, και, υψώνοντας το κεφάλι της και την ουρά της, σχηματίζει έναν κύκλο στον αέρα αντίκρυ μου καθώς το στόμα της δαγκώνει το κάτω άκρο της. Μια σκιά κινείται μέσα σ'αυτό τον δακτύλιο, μοιάζοντας νάχει εμφανιστεί από το πουθενά. Περνά από την πύλη που έφτιαξε η Ευθαλία...

«Οφιομαχητή!» κάνει ο Αρσένιος, ο αδελφός της Διονυσίας, ο προφήτης των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου (προφήτης; πώς μου ήρθε αυτό;),

σαν να μην περίμενε να με δει εδώ. Και μετά: «Πίσω σου, Οφιομαχητή!» δείχνοντας με το χέρι του. «Πρόσεχε! Πίσω σου!»

Γυρίζω να κοιτάξω–

–και ξυπνάω καθώς τα βατράχια δένουν τα χέρια μου με αλυσίδες. Τους σπρώχνω, σωριάζοντάς τους, και σπάω τα δεσμά σαν να ήταν από ελαφρύ ξύλο, παρά την κούραση που ακόμα αισθάνομαι. Η οργή μου δεν είναι εξασθενημένη.

Ο Δαμιανός στέκεται ξανά αντίκρυ μου. «Τίποτα δεν μπορεί να σε ρίξει, Οφιοδαίμονα; Τίποτα;» γρυλίζει – και τον ακούω, τον ακούω, αν και η φωνή του μοιάζει να έρχεται στ’αφτιά μου από το βάθος πηγαδιού. Πρέπει να νόμιζαν ότι με είχαν αδρανοποιήσει επιτέλους, όπως τότε που με αιχμαλώτισαν. Δεν σκοπεύω όμως να καταλήξω πάλι φιλοξενούμενός τους. Αρκετά με τη φιλοξενία βατράχων. Αρκετά!

Το σπαθί στο χέρι του Δαμιανού τυλίγεται από ισχυρές ενέργειες καθώς έρχεται καταπάνω μου – και, μα την Έχιδνα, νομίζω πως τώρα δεν τον ενδιαφέρει αν θα με σκοτώσει η όχι. Έτσι όπως επιτίθεται δεν είναι για να αδρανοποιήσεις κάποιον· είναι για να τον στείλεις κατευθείαν στην κοιλιά του Αβυσσαίου.

Αλλά ο Ακατάλυτος Κουρσάρος μόλις επέστρεψε από εκεί, καριόλη.

Το δεξί μου χέρι αρπάζει τη λεπίδα του ξίφους λίγο προτού μπηχτεί στο στήθος μου· τη σταματά, παρότι η παλάμη μου και τα δάχτυλά μου σκίζονται από αυτήν, παρότι ολόκληρο το σώμα μου τραντάζεται από τις δραστικές ενέργειες που το διατρέχουν.

Και, κραυγάζοντας, μισότρελος από την οργή μου – ίσως τελείως τρελός από την οργή μου – γρονθοκοπώ τον Δαμιανό με το άλλο μου χέρι, καταπρόσωπο. Τα κόκαλά του τσακίζονται. Το πρόσωπο του βουλιάζει προς τα μέσα. Αίματα τινάζονται. Πέφτει κάτω, αναμφίβολα νεκρός. Και το ενεργειακό σπαθί του πέφτει δίπλα του καθώς γλιστρά απ’τα ματωμένα δάχτυλά μου.

Τα άλλα βατράχια με κοιτάζουν με τρόπο καθώς προσπαθούν να σηκωθούν από το πάτωμα όπου, πριν από μερικές στιγμές, τους έριξα με το τίναγμά μου. Κλοτσάω έναν στο κεφάλι, σκοτώνοντάς τον, κι αρπάζω το σπαθί απ’τη ζώνη του. Κόβω το χέρι ενός που κάνει να με σημαδέψει με πιστόλι. Ουρλιάζει. Σπαθίζω έναν άλλο, σκίζοντας τον λαιμό του.

Ελάχιστοι απ'αυτούς απομένουν ζωντανοί, καθώς κι ο μάγος τους στο κέντρο ισχύος του μεταβαλλόμενου σκάφους – τον βλέπω καθισμένο εκεί, να κάνει ακόμα τη Μαγγανεία Κινήσεως, αν και τα μάτια του μ'ατενίζουν γουρλωμένα, με φόβο.

Εκτοξεύω το σπαθί μου καταπάνω του, καρφώνοντάς τον στο στήθος, καρφώνοντάς τον στο κάθισμά του. Πεθαίνει, και το μυαλό του παύει να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή στα κυκλώματα του μεταβαλλόμενου αεροσκάφους.

Η πιλότος κραυγάζει: «Λεωνίδα! Λεωνίδα, τι-;»

Το αεροπλάνο πέφτει, τα βατράχια – όσα έχουν επιβιώσει από την οργή μου – ουρλιάζουν περίτρομα μέσα από το βουητό στ'αφτιά μου. Δεν ήμασταν ψηλά αλλά κοπανάμε άγρια στο έδαφος, τα πάντα τραντάζονται μες στο σκάφος. Οι ακόλουθοι του Λοκράθου χτυπάνε αποδώ κι αποκεί, στα τοιχώματα, στα καθίσματα, στα τζάμια. Χτυπάω κι εγώ, αλλά δεν λιποθυμώ όπως αυτοί. Αν και φτάνω στα όριά μου, μα την Έχιδνα. Φτάνω στα όριά μου, ύστερα από τόσα άλλα χτυπήματα και συγκρούσεις που έχουν προηγηθεί.

Κανείς δεν κινείται τώρα στο εσωτερικό του πεσμένου αεροπλάνου, εκτός από εμένα. Σηκώνομαι, σπάω την πόρτα, και βγαίνω στο φως των διδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας.

Μια μεγάλη σκιά πέφτει επάνω μου, κι ακούω έλικες, κι ετοιμάζομαι για το χειρότερο. Αλλά, καθώς υψώνω το βλέμμα μου, μια φωνή αντηχεί μέσα από τον ήχο του ελικοπτέρου, φτάνοντας απόμακρα στα ταιλωρημένα μου αφτιά: «Μαύρε! Ανέβα, Μαύρε!» Και ο Καταραμένος Αργύριος μού ρίχνει μια ανεμόσκαλα.

Κανονικά θα αρνιόμουν την ευγενική του πρόσκληση, θα πήγαινα να δω τι κάνουν μες στην πόλη τα Τέκνα και η Λουκία· αλλά, μα την Έχιδνα, μόλις εξολόθρευσα τον γαμημένο Οφιοβασιλέα της Ιχθυδάτιας και τα άθλια κωλοβατράχια που με κυνηγούσαν εδώ και καιρό για να με δώσουν θυσία στον παραφουσκωμένο θεό τους, κι αισθάνομαι σαν εκείνοι οι μηχανικοί δαίμονες των ερειπίων των Σελκόνιων Δασών να έχουν περάσει από πάνω μου με τις ερπύστριές τους – τρεις φορές ο καθένας. Οπότε, κάνω νόημα στον Αργύριο να περιμένει μια στιγμή, κοιτάζω γύρω μου για το Φιλί της Έχιδνας και το βελονοβόλο – κάπου εδώ πρέπει νάναι πεσμένα – τα βρίσκω, τα παίρνω από κάτω, και μετά

πιάνομαι από την ανεμόσκαλα και ανεβαίνω καθώς το ελικόπτερο των Μακροθάνων υψώνεται στον ουρανό και οι τοξότες με τραβάνε επάνω.

Όταν είμαι μέσα, ο Αργύριος μού σφίγγει το χέρι. «Για λίγο σε είχα για σκυλοπνιγμένο, Μαύρε,» λέει χαμογελώντας.

«Θάπρεπε να με ξέρεις καλύτερα,» του απαντώ, και καταρρέω πάνω σ'ένα κάθισμα. Ναι, είμαι κουρασμένος, μα τους θεούς! Και, όχι, αυτό δεν είναι ντροπή, ούτε για τον γαμημένο τον Οφιομαχητή. Το σκούρο-μπλε αίμα μου έχει μουλιάσει τα ρούχα μου, εκτός των άλλων.

Και το παρατηρεί κι ο Καταραμένος· προστάζει τους μαχητές του: «Φροντίστε τα τραύματά του.»

«Δεν είν' απαραίτητο,» τους λέω· ωστόσο, ένας άντρας έρχεται κοντά μου και τα φροντίζει, προσπαθώντας να τραβήξει έξω το μισό βέλος που ακόμα είναι καρφωμένο στον δεξή μου ώμο, αποστειρώνοντας και επιδόνοντας τη μεγάλη πληγή που ξεκινά απ'τον αριστερό μου ώμο και τελειώνει στα δεξιά μου πλευρά και αιμορραγεί πολύ. Τον αλυσιδωτό μου θώρακα τον βγάζω, βέβαια, για να τον βοηθήσω· δεν μπορείς να φροντίσεις τα τραύματα ανθρώπου ντυμένου με πανοπλία.

Εν τω μεταξύ, ρωτάω τον Καταραμένο: «Ποιος γαμιόλης μού έριχνε πέτρες και βέλη γιγαντοβαλλίστρας όταν χτυπιόμουν με τον Εύανδρο έξω απ'την πύλη;»

«Το κατάλαβες κι εσύ ότι δεν ήταν τυχαίο, ε;»

«Δε μπορούσε να ήταν τυχαίο ύστερα από τη δεύτερη βολή, ακόμα κι άμα η Σιλοάρνη μάς είχε φτύσει.»

«Άνθρωποι του Αρσένιου του Μαχητή ήταν, που δεν τους άρεσε που τον σκότωσες.»

«Το φαντάστηκα.»

«Τους ξεπαστρέψαμε.»

«Τι;»

«Τους πλησιάσαμε και τους τοξέψαμε ως τον τελευταίο, χωρίς προειδοποίηση, μόλις κατάλαβα τι στις λάσπες του Λοκράθου προσπαθούσαν να κάνουν.»

«Σου χρωστάω πολλά σε τούτη τη μάχη, Καταραμένε.»

«Δε μου χρωστάς τίποτα, Μαύρε. Είμαστε παλιοί συμπολεμιστές.»

«Θα με πετάξεις κι ως το εσωτερικό της πόλης, άμα δεν είναι κόπος;»

«Το εσωτερικό της πόλης είναι δίπλα μας.»

«Το ξέρω.»

Ενώ ο θεραπευτής των Μακροθάνων δεν έχει τελειώσει ακόμα με τα τραύματά μου, πετάμε πάνω από την Ωλμπέρκη, και, κοιτάζοντας από ένα παράθυρο, βλέπω πως από κάτω μας γίνεται μακελειό καθώς το στράτευμα της Ιλφόνης συγκρούεται με την Ορδή των Όφρων η οποία δέχεται επίσης επιθέσεις από τους μαχητές του Βάιου Οστινάλη. Το Οχυρό δεν είχε πέσει στα χέρια των Ηρμάντιων, και τώρα οχήματα και ιππείς βγαίνουν από τις πύλες του. Ο Άρχοντας της Ωλμπέρκης αναμφίβολα καταλαβαίνει πως αυτή είναι η τελευταία του ελπίδα να επιβιώσει, να νικήσει. Αν δεν το κάνει σήμερα, αν δεν τα παίξει όλα για όλα, πάει χαμένος, η πόλη του θα κατακτηθεί.

Τραβάω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μέσα από την κάπα μου ελπίζοντας να μην είναι κατεστραμμένος. Δεν είναι κατεστραμμένος. Καλώ τη Λουκία.

«Γεώργιε!» ακούω τη φωνή της απ'το μεγάφωνο.

«Ναι, εγώ είμαι.»

«Πού είσαι, μα την Έχιδνα; Βρήκα εκείνη την κωλοπτερόσαυρα μισοπεθαμένη, το ένα φτερό της γαμημένο σαν σκυλί να το δάγκωσε· φοβήθηκα ότι... Πού είσαι;»

«Από πάνω σου, μάλλον.»

«Αυτό θα το είχα καταλάβει, κάθαρμα,» μου λέει, κι ακούω το χαμόγελο στον τόνο της φωνής της.

Γελάω κοφτά. «Εννοώ, στον ουρανό. Είμαι μες στο ελικόπτερο των Μακροθάνων. Εσύ πες μου πού είσαι.»

«Κοντά στην πύλη. Μαζί με τα Τέκνα.»

«Ήταν δύσκολο να την ανοίξετε;»

«Ναι, ήταν του Άτλαντα πλοκάμι.»

«Το είχα καταλάβει. Τώρα δέχεστε επιθέσεις;»

«Εδώ όπου είμαστε, όχι. Ήταν καιρός να ξεκουραστούμε λίγο, δεν ήταν;»

«Αναμφίβολα. Έρχομαι να σας βρω.»

«Σε περιμένουμε, Οφιομαχητή,» ακούγεται η φωνή του Λεωνίδα, ο οποίος προφανώς είναι πλάι στη Λουκία.

«Χαίρομαι που ζεις ακόμα, Λεωνίδα.»

«Παρατρίχα να μην ζούσα,» μου λέει· «αλλά αν σκοτωνόμουν εδώ, μα τη Μεγάλη Κυρά, θα άξιζε η θυσία μου!»

«Δεν αμφέβαλλα ότι θα έλεγες κάτι τέτοιο – και ότι θα το πίστευες κιόλας.»

«Για όλους μας ισχύει, και το ξέρεις.» Η φωνή της Ερασμίας.

«Έρχομαι να σας βρω,» τους ξαναλέω. «Μείνετε εκεί που είστε.» Και τερματίζω την τηλεπικοινωνία.

Ο θεραπευτής έχει τελειώσει με τα τραύματά μου. Σηκώνομαι όρθιος και φοράω τον αλυσιδωτό μου θώρακα και την κάπα μου πάνω απ'αυτόν. Αισθάνομαι ήδη πολύ πιο ξεκούραστος, και η οργή μου βράζει μέσα μου. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει και σφυρίζει.

«Τους άκουσες,» λέω στον Καταραμένο. «Κοντά στην πύλη μ'αφήνεις.»

«Σίγουρος;»

«Ναι.»

Δίνει διαταγή στον πιλότο του, κι εκείνος κάνει κύκλο και μας βγάζει κοντά στη Νότια Πύλη της Ωλμπέρκνης. Τα όπλα στις επάλξεις δεν μας χτυπάνε· υπάρχουν πολύ σημαντικότερα προβλήματα μέσα στην πόλη για ν'ασχοληθούν μαζί μας τώρα. Ωστόσο, δεν είναι και να καθυστερεί κανείς εδώ χωρίς λόγο.

Οι Μακροθάνατοι ρίχνουν μια ανεμόσκαλα καθώς το ελικόπτερο χάνει ύψος πλάι σε μια πολυκατοικία που μοιάζει ταλαιπωρημένη από την πολιορκία και, πιθανώς, εγκαταλειμμένη από τους κατοίκους της. Ο δρόμος από κάτω μας είναι γεμάτος κομμάτια, θρύψαλα, και πτώματα.

«Δε μου χρειάζεται αυτό,» λέω, αναφερόμενος στην ανεμόσκαλα. «Φύγετε αποδώ όσο πιο γρήγορα μπορείτε – και δεν ξεχνάω ότι σου χρωστάω χάρες, Καταραμένε.» Και πηδάω από την ανοιχτή πόρτα.

Προσγεινώνομαι στα πόδια μου, άνετα, πατώντας στα συντρίμια ενός τετράκυκλου οχήματος των Ηρμάντιων. Πηγαίνω αμέσως και κολάω σ'έναν τοίχο, όχι επειδή βλέπω τίποτα εχθρούς με τηλέμαχα όπλα εκεί γύρω αλλά επειδή αυτό είναι το συνετό να κάνεις όταν βρίσκεσαι σε πεδίο μάχης – κι ολόκληρη τούτη η πόλη είναι τώρα πεδίο μάχης.

Τραβάω το βελονοβόλο μου και το γεμίζω με δηλητηριασμένες βελόνες, για να το έχω σε ετοιμότητα και πλήρως οπλισμένο. Μετά, καλώ

τη Λουκία ξανά, της ζητάω να μου πει ακριβώς πού βρίσκονται, και ακολουθώντας τις οδηγίες της σύντομα τους συναντώ στην έρημη πιλοτή μιας πολυκατοικίας. Έρημη εκτός από τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, δηλαδή. Και δεν είναι όλοι εδώ, παρατηρώ αμέσως· ο αριθμός τους έχει μειωθεί. Κάποιοι πρέπει να σκοτώθηκαν για ν'ανοίξουν αυτή την καταραμένη πύλη. Και οι περισσότεροι είναι τραυματισμένοι, λίγο ως πολύ.

Η Λουκία μ'αγκαλιάζει με το ένα χέρι. Στο άλλο κρατά τον χτυπημένο Βικέντιο, και μου τον δίνει. Η μια φτερούγα του είναι σχεδόν ξεριζωμένη. Μορφάζω. Νιώθω τον πόνο του.

«Τι έγινε;» με ρωτά η Λουκία.

«Τον δάγκωσε ο Εύανδρος,» της λέω, και παίρνω την πετερόσαυρα στο δικό μου χέρι, τη βάζω να καθίσει στον ώμο μου. Τα νύχια της γαντζώνονται δυνατά στην κάπα μου. Συρίζει, πονεμένα.

«Είναι νεκρό το μίasma, Οφιομαχητή;» με ρωτά η Ερασμία. «Τον σκότωσες, ή ακόμα αναπνέει;»

«Δεν αναπνέει πια.» Είμαι σίγουρος γι'αυτό· δεν μπορεί να επιβίωσε ύστερα από το κάρφωμα του Φιλιού της Έχιδνας κι εκείνο το τελευταίο χτύπημα στο κεφάλι. Επιπλέον, το ένιωθα πως πέθαινε. Το ένιωθα σχεδόν σαν να πέθαινα κι εγώ μαζί του. Δεν ήταν ευχάριστη εμπειρία. «Είναι νεκρός. Και τα καταραμένα βατράχια επίσης.»

«Ποια βατράχια;» συνοφρυώνεται η Ερασμία.

«Τα γνωστά μας βατράχια.»

«Αυτοί οι γαμημένοι πάλι;» κάνει η Λουκία. «Ο Δαμιανός;»

«Ναι.»

«Πώς βρέθηκαν εδώ;»

«Δεν ξέρω, αλλά υποθέτω πως η Φόνισσα είχε βάλει το χέρι της. Πρώτα να βοηθήσω τον στρατό της να εισβάλει, μετά να με δώσει στα βατράχια...»

«Σε πρόδωσε.»

«Το μίasma!» κάνει η Ερασμία. «Θα πεθάνει γι'αυτό.»

«Στόχος σας δεν ήταν, ούτως ή άλλως;» της λέω.

«Από την αρχή που κάθισε στον Θρόνο των Φυλάκων σκοτώνοντας την αδελφή της.»

«Τι κάνουμε τώρα;» ρωτά ο Νηρέας. «Συνεχίζουμε να βοηθάμε τους μισθοφόρους της, ή φεύγουμε αποδώ;»

«Φεύγουμε,» αποκρίνομαι. «Δε νομίζω, εξάλλου, πως χρειάζονται άλλο τη βοήθειά μας. Θα τα καταφέρουν και μόνοι τους, μαζί με τον Βάιο Οστινάλη. Θα δώξουν την Ορδή. Είναι ήδη τραυματισμένη, και έχασε και τον Οφιοβασιλέα της. Αν δεν τα καταφέρουν, τότε τους αξίζει ό,τι κι αν τους επιφυλάσσει η Σιλοάρνη.»

Παρατηρώ πως τα Τέκνα συμφωνούν· γνέφουν καταφατικά, δεν φέρνουν αντιρρήσεις.

«Πού είναι ο Αγησίλαος κι οι ερπετοειδείς του;» ρωτάω. «Αν τους σκότωσαν....» Δαμάζω την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

«Δεν τους σκότωσαν,» μου λέει ο Ανδρέας'λι. «Όχι όλους, τουλάχιστον· αλλά αρκετούς από αυτούς, απ'ό,τι καταλάβαμε. Δυστυχώς δεν μπορούσαμε να τους βοηθήσουμε από εκεί όπου βρισκόμασταν. Έχουν υποχωρήσει τώρα, στις πλαγιές ανατολικά. Με κάλεσε ο Αγησίλαος στον πομπό μου, και ρωτούσε και για σένα. Του είπα ότι δεν ήξερα τι έγινες, δεν ήξερα καν πού ήσουν, και μου ακούστηκε πολύ ταραγμένος.»

«Πάμε να τους βρούμε,» λέω.

Με προσοχή, γλιστρώντας από το ένα πιο σκιερό μέρος στο άλλο μες στο ματωμένο πρωινό, φτάνουμε στη Νότια Πύλη χωρίς να συναντήσουμε αντίσταση. Και βγαίνουμε επίσης χωρίς να συναντήσουμε αντίσταση. Κανείς δεν τη φυλάει τώρα: όλο πτώματα και συντρίμια είναι απλωμένα εδώ. Βλέπουμε και το νεκρό σώμα του Οφιοβασιλέα, καθώς απομακρυνόμαστε, και το πεσμένο αεροπλάνο των ακόλουθων του Λοκράθου. Όλα μοιάζουν ήσυχα γύρω μας – εφιαλτικά ήσυχα – ενώ κρότοι και ιαχές αντηχούν από το εσωτερικό της πόλης.

Τα Τέκνα μεταφέρουν μαζί τους τρεις βαριά τραυματισμένους αδελφότητες· δύο κουβαλάνε τον καθένα. Ο ένας από τους τραυματίες είναι ο Ελευθέριος, παρατηρώ. Η άλλη είναι η Ασημίνα. Ο τελευταίος είναι ο Ιερεμίας, αυτός που μας είχε φέρει τα νέα για τον Εύανδρο – ότι σκότωσε τον Κλέαρχο και αυτοανακηρύχτηκε Οφιοβασιλέας της Ιχθυδίας.

«Θα ζήσουν;» ρωτάω τον Νηρέα, καθώς ανεβαίνουμε τις πλαγιές ανατολικά της Ωλμπέρκνης.

«Το ελπίζουμε. Τέτοιοι καλοί σύντροφοι δεν βρίσκονται εύκολα.»

Φτάνουμε εκεί όπου μας περιμένουν οι λιγοστοί που αφήσαμε πίσω όταν πήγαμε στους Ιλφόνιους για να επιτεθούμε στις επάλξεις. Μαζί τους είναι, επίσης, όσοι έχουν απομείνει από τα Ερπετά του Ψύχους.

Η Διονυσία κι ο Αγησίλαος αμέσως με πλησιάζουν: η πρώτη μ'αγκαλιάζει, ο δεύτερος μού σφίγγει τα χέρια, μου κάνει την υπόκλιση του φιδιού.

«Είστε ανόητοι,» του λέω, αν και όχι με πραγματική επίκριση. «Όλοι της φυλής σου. Δεν έπρεπε να είχατε έρθει εκεί, έξω από τη Νότια Πύλη. Χτυπηθήκατε πολύ άσχημα.»

«Ήμασσαν αποφασισισσμένοι, Οφιομαχητή!» αποκρίνεται αμέσως. «Αν δεν πολεμούσαμε τώρα, για να βοηθήσουμε τον Εκλεκτό και να σσκοτώσουμε τον Αιρετικό Βασιλιά, τότε πότε θα πολεμούσαμε; Η σστιγμή ήταν κρίσιμη.»

Δε μπορώ να το αμφισβητήσω αυτό. «Πράγματι, ήταν,» παραδέχομαι. Αν δεν είχαν έρθει να με συντρέξουν, μπορεί ο Εύανδρος να με είχε ξεκάνει. Δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι θα κατάφερνα να αντιμετωπίσω συγχρόνως και αυτόν και τους άποδες ερπετοειδείς του. «Σας ευχαριστώ, φίλοι μου. Σας χρωστάω μεγάλη χάρη.» (Σε πολλούς φαίνεται πως χρωστάω χάρη, τελευταία. Σε πολλούς.)

«Όχι!» κάνει ο Αγησίλαος, σχεδόν σοκαρισμένος από τα λόγια μου. «Εμείς-σσου χρωσστάμε, Οφιομαχητή!» Και μου κάνει πάλι την υπόκλιση του φιδιού.

Απομακρύνω την παράλογη οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου και δεν λέω τίποτα.

Στρέφομαι στη Διονυσία. «Κοίταξε αυτούς τους τραυματίες, σε παρακαλώ,» δείχνοντας τον Ελευθέριο, την Ασημίνα, τον Ιερεμία.

Εκείνη νεύει και τους πλησιάζει· μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι από πάνω τους – για να καταλάβει την ακριβή κατάστασή τους, μάλλον – και μετά λέει: «Φορέστε τους τις οργανικές στολές θεραπείας. Αμέσως. Αμέσως.»

Τα υπόλοιπα Τέκνα το κάνουν, χωρίς καθυστέρηση. Τους γδύνουν από τις πανοπλίες και τα αιμοποτισμένα ρούχα τους και τους ντύνουν με τις σκληρές στολές θεραπείας, που τους σκεπάζουν απ'το κεφάλι ως τις πατούσες, αφήνοντας μόνο ένα μικρό άνοιγμα για το πρόσωπο,

καλυμμένο με διαφανές υλικό. Θα νόμιζε κανείς ότι είναι αδύνατον ο τραυματίας να αναπνεύσει εκεί μέσα – οι στολές δεν έχουν φανερές τρύπες, ούτε σωληνάκια συνδεδεμένα με φιάλες αέρος – κι όμως κάπως αναπνέεις όταν τις φοράς, σαν οι πόροι του σώματός σου να ενώνονται με τη στολή. Σαν η στολή να γίνεται μέρος σου.

Ο Αρσένιος με πλησιάζει. «Οφιομαχητή... η φίλη σου είχε ανησυχήσει για σένα, είμαι σίγουρος.» Η Ευθαλία, απλωμένη στους ώμους του, συρρίζει και παιχνιδίζει τη γλώσσα της προς τη μεριά μου. «Κάτι διαισθανόταν. Κάτι κακό.»

«Τα βατράχια, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Τα βατράχια;»

«Σε είδα,» του λέω. «Με είχαν αναισθητοποιήσει προς στιγμή, και σε είδα. Στο όνειρό μου, ήμουν μέσα σε μια σπηλιά–»

«–που έσταζε νερό...»

«Ακριβώς. Κοιμόσουν ενώ πολεμούσαμε;»

«Όχι. Αλλά το ονειρεύτηκε απόψε αυτό.»

«Απόψε; Μα...»

«Σε είδα μέσα σε μια σκοτεινή σπηλιά, γεμάτη σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Σαν την κοιλιά του ίδιου του Αβυσσαίου – δεν ξέρω γιατί, αλλά αυτό» – ένα κοφτό, ξερό γέλιο – «μου έφερε στο μυαλό. Νερό έσταζε απ'το ταβάνι. Και ήσουν εκεί, Οφιομαχητή, και ξαφνικά μια πελώρια σκιά αναδύθηκε πίσω σου, από μια βαθιά λίμνη ανάμεσα στους σταλαγμίτες. Μια σκιά σαν γιγάντιο βατράχι, έτοιμο να σε καταπιεί. Σου φώναξα για να σε προειδοποιήσω, και γύρισες και το γρονθοκόπησες και βουλιάξατε μαζί μες στη λίμνη, και μετά δεν μπορούσα να σε βρω πουθενά.»

Κουνάω το κεφάλι. Μου μοιάζει εξωφρενικό αυτό. Του εξηγώ τι έγινε με τους ακόλουθους του Λοκράθου, και μου λέει: «Σ'το είπα ότι δεν είμαι σίγουρος πως, στα όνειρά μου, βρίσκομαι πάντα στο παρόν. Αυτό που είδα χτες ήταν, προφανώς, από το σύντομο μέλλον.»

«Προφανώς. Και ίσως να μην είχα συνέλθει αν δεν ήσουν εσύ. Ίσως πάλι να είχα καταλήξει αιχμάλωτός τους, ή ακόμα και θυσία τους. Τώρα, οι καταραμένοι θα ήταν πιο προσεχτικοί μαζί μου· είμαι βέβαιος.»

«Θα τους κυνηγούσαμε ως τα πέρατα της Ιχθυδάτιας για να σε βρούμε, Οφιομαχητή,» μου λέει η Ερασμία. «Ως τα πέρατα της Υπερυδάτιας.»

Μα τι έκανα, τέλος πάντων, κι απέκτησα τόσο πιστούς συντρόφους; Δυστυχώς, δεν σκοπεύω να μείνω μαζί τους. Δεν σκοπεύω να μείνω αρχηγός τους, όπως αναμφίβολα θα ήθελαν. Κι αυτό σίγουρα δεν θα τους αρέσει. Αλλά δεν γίνεται αλλιώς.

Το χαμένο παρελθόν μου με περιμένει. Με καλεί. Και τούτη τη φορά θα το κυνηγήσω – ναι, όπως είπε μόλις τώρα η Ερασμία, ως τα πέρατα της Υπερυδάτιας αν χρειαστεί.